

Giới thiệu Không Thể Quên Em

Ai rồi cũng sẽ yêu nhưng tình yêu mỗi người khác nhau, tình yêu đến với bạn như thế nào? Còn trong truyện Không Thể Quên Em của tác giả Kim Đại tình yêu đến với cô là một tên quái quỷ.

Người đàn ông đó chỉ muốn ngủ với cô? Liệu đó có phải là lý do chính hắn không thể quên cô?

Còn cô yêu hắn vì thứ đó hoặc là thứ khác? Còn rất nhiều bí ẩn sẽ được bật mí trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit : Ngân Nhi

“Anh nói vậy là sao?” Lâm Uyển đứng phắt dậy, gào thét trong điện thoại với bạn trai Vương Kiến: “Bây mươi vạn! Anh còn chưa thèm thương lượng gì với em mà đã vay tiền mua nhà, nói gì thì nói, có hai người chúng ta thôi, có nhất thiết là phải mua một căn nhà lớn như vậy không? Hơn nữa anh một tháng thì kiếm được bao nhiêu tiền, phải trả tiền mua nhà bao nhiêu?”

Vương Kiến cảm thấy không có gì là không đúng cả, hai người vẫn chưa kết hôn, đâu có cần thiết phải thương lượng với Lâm Uyển về chuyện mua nhà, hơn nữa căn nhà kia ba mẹ hắn cũng đã xem qua, vị trí khá đẹp, lại gần với chỗ làm của hắn, giá cả lại hợp lý, hắn không mua mới gọi là ngốc đấy.

“một tháng cũng chỉ khoảng ba ngàn.” Vương Kiến thần nhiên đáp.

Đầu dây bên kia Lâm Uyển đã rơi vào trạng thái ngớ ngẩn, bấm đầu ngón tay tính toán cho anh nghe: “Cái gì gọi là chỉ khoảng ba ngàn, hiện tại anh một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, cũng chỉ khoảng ba ngàn hai thôi, anh một phần cũng không dành ra để tiết kiệm mà lấy hết để trả tiền nhà sao? Về sau nếu chúng ta kết hôn thì phải làm sao, còn phải nuôi con nữa chứ?”

“không phải còn có em đấy sao?” Vương Kiến nói như thể đó là điều hiển nhiên.

Lâm Uyển sử dụng hai trên ba phần tức giận, “Tôi nói anh Vương Kiến, anh có thể đừng ghê tởm như vậy được không, nếu anh muốn tôi giúp anh về vấn đề tiền vay mua nhà, thì trước khi mua anh ít nhất cũng nên nói với tôi một tiếng chứ, ha, mua nhà không thương lượng với tôi thì thôi, bây giờ nghĩ tới tiền nhà thì anh mới nhớ đến tôi, anh xem tôi là cái gì? Chính mình có bao nhiêu bản lĩnh cũng không tự nhận thức được sao, với thu nhập của anh, mua căn nhà lớn như vậy để làm cái gì, bỗng chốc phải gánh thêm một khoản để trả tiền vay trong hai mươi năm cảm thấy rất thú vị đúng không?!”

Vương Kiến không cho là đúng, trước kia hắn sẵn sàng lừa Lâm Uyển là vì biết gia cảnh nhà cô rất khó, hơn nữa cô cũng khá giỏi giang, nhà của Lâm Uyển còn có ba ngôi nhà, dù thế nào thì trong tương lai khi hai người kết hôn, nhà cô chắc cũng phải tặng một cái làm của hồi môn chứ?

Kết quả không ngờ ngay sau khi tốt nghiệp Đại học thì Lâm Uyển liền hiện nguyên hình, cái gì mà bỏ làm công trình, cái gì mà trong nhà không thiếu tiền, đều là giả hết, điều kiện của cô đâu có tốt đến vậy, thời điểm cô đi tìm việc làm thì hắn liền phát hiện ra.

Những người khác đều có người đứng sau hỗ trợ an bài công việc, còn Lâm Uyển thì lại chả thấy người nhà giúp đỡ gì, hơn nữa sau khi hắn đến nhà Lâm Uyển mới biết được, Lâm Uyển còn có một người em trai, ba của Lâm Uyển còn ở ngay trước mặt hắn, gọng găng dứt khoát nói, sau này nhà của họ, bao gồm cả tiền bạc, đều sẽ để lại hết cho người em trai.

Đừng nói đến chuyện tặng một căn hộ làm của hồi môn cho Lâm Uyển, ngay cả sinh lễ có khi còn chẳng có.

Vương Kiến lúc ấy còn cảm thấy như mình bị lừa, hiện tại chẳng qua là muốn cùng cô trả tiền mua nhà, cô liền ma ma chít chít mắng hắn, phải biết rằng hắn cũng phải hy sinh rất nhiều đó.

hắn cũng là một người có tri thức, công với tương mạo khôi ngô, hắn hoàn toàn có thể tìm được một cô người yêu làm công nhân viên chức hoặc bác sĩ.

Vương Kiến nhớ lại lời mẹ nói, lúc đang đi học thì phải xác định tình cảm thật rõ ràng, khi kết hôn thì phải tìm người tài, không cầu có nhiều tiền, nhưng ít ra cũng không được làm ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống của gia đình họ, huống chi Lâm Uyển lại không thể giúp được gì.

Với lại cũng không chỉ riêng nguyên nhân đó, Vương Kiến còn có một điểm rất không hài lòng với Lâm Uyển.

Lâm Uyển ngày trước, coi như cũng là người có ý chí phấn đấu, cũng biết cố gắng đi làm kiếm tiền, nhưng không đến một năm, Lâm Uyển liền lấy lý do công việc quá vất vả, lại phải tăng ca, người trong công ty lại tranh giành đấu đá với nhau rất ác liệt, cứ tiếp tục như vậy không chừng sẽ giảm thọ, rồi quyết định từ chức, bây giờ lại đi làm việc khác, nói là làm quản lý một tiểu khu cao cấp, nhưng nói trắng ra thì không phải là đi làm quản gia cho một gia đình giàu có sao?

nói là công việc nhàn hạ, môi trường làm việc tốt, nhưng thu nhập hàng tháng đâu hơn nổi hai ngàn.

Vương Kiến thấy Lâm Uyển yêu kiều nhõng nhẽo mặc đồ đắt tiền, thật đúng là đang tự tưởng tượng mình là thiên kim tiểu thư.

Hắn nói thẳng suy nghĩ trong lòng: “Nếu như em không từ chức thì ba ngàn tiền nhà đâu có đáng là bao, lại còn nói anh kiếm được ít tiền, thu nhập của em có được nổi như thế không?”

“Anh có phải là đàn ông không? Công việc lúc trước của em anh cũng không phải là không biết, tết âm lịch cũng phải tăng ca, giống như đem con người biến thành súc vật vậy, năm nào cũng phải lao đầu vào làm việc, làm đủ mọi thứ để kiếm sống, sức khỏe của em kém như thế nào, anh cũng không phải là không biết.....”

“Phụ nữ các cô ai cũng chỉ yêu tiền.” Vương Kiến rất nhanh kết cho Lâm Uyển một câu, “nói nhiều như vậy, chung quy vẫn là chê anh kiếm được ít tiền phải không, nếu như có bản lĩnh thì em thử đi kiếm một thằng giàu có hơn xem nào?!”

Lâm Uyển tức đến nổi đầu muốn bốc khói, đang muốn nói lại thì đầu dây bên kia Vương Kiến đã tắt điện thoại.

Vành mắt Lâm Uyển đã đỏ hồng rom róm nước mắt, cô không thể tin được người đã từng theo đuổi mình, bây giờ lại nói mình như vậy. Lại bảo cô là người yêu tiền, đi chơi cùng Vương Kiến, thứ gì cũng đến phiên cô trả tiền, sinh nhật của hắn, cô đã tặng hắn cái gì, còn hắn đáp lại như thế nào!!

Lâm Uyển tận dụng thời gian nghỉ trưa để gọi điện thoại, ngắt máy, cô chạy nhanh đến trước gương để sửa sang, đi làm rất hay xuất hiện những bà tám hay soi mói, cho nên cô luôn luôn rất chú ý, lúc gọi điện thoại cũng cẩn thận chui vào một góc.

Sau khi sửa sang xong xuôi cô mới bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Công việc hiện tại tuy thu nhập không cao, nhưng môi trường làm việc lại rất tốt.

Dường như mỗi ngày đều được đến công viên, khắp nơi đâu đâu cũng là cây xanh. Lúc trước cô đồng ý làm công việc này, cũng là vì môi trường rất tốt. Hơn nữa công việc lại rất nhàn hạ, nửa thời gian trong ngày là để nghỉ ngơi.

Khu biệt thự này được xây cách đây 5-6 năm, có khá nhiều các hộ gia đình chuyển tới sống.

Quy mô thành phố cũng khá nhỏ, một ngôi biệt thự bất kỳ cũng phải có giá từ bảy đến tám trăm vạn, người có khả năng mua không nhiều. Cho nên phần lớn các hộ gia đình sống ở đây đều đến từ những thành phố lớn. Nhất là vào mùa đông có sương mù, rất nhiều hộ gia đình đã tới đây nghỉ ngơi dịp cuối tuần, còn phải thuê khoảng hai đến ba người giúp việc.

Bởi vì chủ căn hộ hầu hết đều là những người giàu có, tiền đương nhiên không thành vấn đề, trong khu này luôn luôn có cảnh sát tuần tra, hơn nữa còn được điều động xe rác bảo vệ môi trường, rỗng rọc xe, còn cảnh sát vân vân... trong tiểu khu khắp nơi đều được lắp thiết bị theo dõi.

Vấn đề duy nhất là, tuy các hộ gia đình ở đây ít thì ít thật, nhưng lại vẫn có những yêu cầu vô cùng kỳ quặc.

Ví như một căn hộ ở khu C, chủ nhân căn nhà đó, quanh năm không thấy mặt, cũng không biết là nghĩ cái gì, trong nhà chỉ nuôi mỗi hai con chó to. Vì thế cần có người trông nom chăm sóc cho chúng.

Với lại đáng lẽ ra loại chó lông vàng này là giống rất dễ nuôi và lành tính, lại không biết chủ nhà này đào đâu ra hai con chó lông vàng này, nhìn thì rất dễ gần, nhưng lại cần mấy người trông coi nó một phát. Vết rách trên bàn tay rất lớn, máu chảy đầm đìa, lại còn là lúc tan tầm, rất nhiều người đã trông thấy.

Sau đó tổ hậu cần cũng có tuyển người chăm sóc cho hai con chó, nhưng chưa có người nào dám liều chết mà nhận lời. Thật khổ cho ba người trong tổ hậu cần, mỗi mớ này khắp nơi nhưng không có một nhân viên nào dám làm việc này.

Trái lại Lâm Uyển lần trước nhìn thấy chúng, tâm tư khẽ lay động, trước đây cô cũng rất thích chó, hồi nhỏ có nuôi một con, đáng tiếc con chó kia vì tuổi đã già, nuôi đến hơn mười tuổi thì chết. Tuy nhiên cô cũng tìm hiểu rất rõ tính cách của các loài chó, nói gì thì nói, nếu cô dắt chó đi dạo và cho ăn là một tháng đã có thể kiếm thêm hai ngàn, Lâm Uyển có chút động tâm.

Lâm Uyển cũng muốn thử xem sao, cầm lấy chuỗi chìa khóa của căn nhà.

Vì muốn hoàn thành thật tốt nhiệm vụ này, Lâm Uyển còn lên mạng tìm hiểu, nào là phải chú ý dắt chó đi dạo thường xuyên, nào là đủ thứ phải lưu ý cẩn thận, thậm chí cô còn gọi điện cho chủ căn nhà, muốn được đích thân người ta chỉ bảo giải thích về tình hình thực tế của mấy chú chó này. Tuy nhiên ngoài ý muốn của cô, người nhận điện thoại lại là trợ lý của chủ nhà.

Tuy rằng thái độ của người trợ lý kia rất tốt, nhưng cuối cùng cũng không giúp cô chuyển điện thoại cho chủ nhà.

Lâm Uyển liền cảm thấy chủ nhân căn nhà này đúng là một người kiêu ngạo phách lối, nhưng mà không sao, chính cô từ từ sẽ tiếp cận được, vì dù sao cô cũng có những phương pháp riêng của mình.

Lúc đối mặt với hai con chó, đầu tiên cô đưa cho chúng một ít xương để gặm. Tuy nhiên hai con chó kia lại tỏ ra rất cảnh giác, không chịu ăn đồ ăn mà cô đưa đến. Lâm Uyển không có cách nào, làm đủ mọi trò cuối cùng cũng trở nên dần dần.

cô không biết tên của hai con chó đó là gì, vậy tên cô đành tùy tiện đặt cho chúng cái tên là Đại Mao và Nhị Mao.

Lâm Uyên nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, cô thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị dắt chó đi dạo.

Khu C là khu xa hoa nhất ở đây, nội thất trong nhà được thiết kế vô cùng đặc biệt, cho dù nhà chỉ có hai tầng cũng được lắp đặt thang máy. Tuy rằng Lâm Uyên cảm thấy việc này thật sự là vô cùng hoang phí, nhưng dù sao những người giàu có thường rất thích vùng tiền như vậy.

cô rất tự nhiên đi vào phòng khách, chủ nhân căn nhà này thật sự rất yêu chó, luôn để chúng tự do ở trong nhà, lúc trước tổ bảo vệ đã mấy lần đề nghị để chúng trong một chiếc lồng sắt, nhưng đều bị từ chối ngay lập tức.

Lâm Uyên đi ra, đầu tiên kiểm tra thật cẩn thận đồ đạc cũng như bát đĩa ăn của hai con chó, rồi còn thay nước uống mới cho chúng nữa. Lúc cô loay hoay làm những việc này, hai con chó kia lại không ngừng vây quanh cô rồi vẫy vẫy đuôi.

thật ra chủ nhà này cũng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho chó, nhưng Lâm Uyên vẫn thường có thói quen thỉnh thoảng mang cho chúng một chút thức ăn mềm cô đã nấu sẵn. Chủ yếu là cô sợ để chúng ăn quá nhiều đồ ăn cho chó sẽ không tốt cho răng, lại nhớ đến trước kia luôn nấu đồ ăn cho chú chó của mình nên cũng có chút cảm giác nhớ nhung.

Trộn thức ăn mềm cùng với một ít xương, mùi vị có hơi tanh, nhưng chó lại rất thích.

Nhưng mà cũng không phải là cô khoe khoang gì đâu nha, sau khi chúng ăn thức ăn của cô làm, Đại Mao Nhị Mao thế nhưng lại không thích ăn thức ăn cho chó nữa. Càng thân kỳ hơn là, cô mới chăm sóc cho hai con chó kia chưa đến một tuần thì người trợ lý của chủ nhà liền gọi điện thoại tới, nói muốn nhờ cô thường xuyên làm thức ăn cho chúng, chủ nhà sẽ trả thêm tiền.

Lại kiếm được thêm một ngàn nữa, Lâm Uyên mặt mũi lập tức hớn hờ, dường như cảm thấy có chút không thật. Tuy nhiên cô cũng không muốn nghĩ nhiều.

hiện tại việc quan trọng nhất bây giờ là làm đồ ăn, trước kia vì tiết kiệm tiền nên cô chỉ toàn chọn những nguyên liệu giảm giá, bây giờ cô sẽ chọn những thứ tốt nhất để mua.

Chuẩn bị xong xuôi đầu vào đấy, hai con chó cùng đã ăn no thật no rồi, Lâm Uyên liền xích chúng lại rồi dắt ra ngoài.

Chó lông vàng thật ra là loại chó rất hoạt bát nhanh nhẹn, nhất là lại đi theo đôi thì tần suất hoạt động lại càng lớn, Lâm Uyên mới đầu làm việc trong văn phòng thì cảm thấy không thích ứng được, nhưng từ sau khi làm công việc chăm sóc cún này, thân thể của cô lại cảm thấy càng ngày càng khỏe ra.

Dắt chó đi dạo xong, Lâm Uyên mới thở dài nhẹ nhõm, đã đến giờ tan tầm nhưng cô lại cảm thấy rất mệt mỏi lười biếng, chủ yếu là vì khu C cách văn phòng của cô khá xa, nhân viên lại không được phép sử dụng phương tiện giao thông ở đây, cho nên vì muốn tiết kiệm thời gian, cô chỉ dắt chó đi dạo một lúc rồi đứng luôn trong phòng khách thay quần áo.

Lúc này cô đã cởi bỏ đồng phục xuống, gần đây thời tiết nóng nực, khiến những nhân viên có những ý tưởng hung ác, cho nên đồng phục cho những nhân viên nữ được nhà thiết kế may theo kiểu bó sát người.

Sau khi cởi bộ đồng phục ra, Lâm Uyên trên người chỉ còn lại nội y.

cô cũng không phải là người hay chú trọng hình thức, bộ nội y nhìn cũng rất bình thường, quần lót còn được in hình hoạt hình, cô cũng không cảm thấy có gì lạ, miễn là mặc vào thấy thoải mái là được.

Thay quần áo xong, cô nói một tiếng với Đại Mao và Nhị Mao rồi cầm túi xách chuẩn bị tan tầm. Trước khi tan tầm cô đã gọi điện cho Lư Viện Viện, cho nên vừa bước ra khỏi tiểu khu, cô liền đi thẳng tới một tiệm lẩu cay trong phố.

Đây là nơi mà cô và Lư Viện Viện rất hay tới, hai người thường gọi một nồi lẩu cay đặc biệt rồi ăn thật no. Lư Viện Viện vừa ăn vừa nói chuyện với Lâm Uyên.

không nghĩ tới Lâm Uyên sau khi ăn mấy miếng mới chậm rãi nói: “Viện Viện, có khả năng mình và Vương Kiến sẽ chia tay nhau.”

Lư Viện Viện lập tức ngẩng người, kêu lên một tiếng, “không thể nào, hai người chẳng phải đã đi ra mắt ba mẹ hai bên rồi sao?”

Lâm Uyên thật ra đã sớm có ý định chia tay, việc ngày hôm nay như thế chính là giọt nước tràn ly, “Vì gặp ba mẹ rồi nên mới như vậy Từ lần trước đến nhà mình, ba mình đã nói rõ về sau khi mình kết hôn sẽ không giúp đỡ gì, hần liền lập tức thay đổi thái độ.”

Chuyện của nhà Lâm Uyên, Lư Viện Viện cũng biết rõ.

thật ra thì điều kiện của nhà Lâm Uyên rất khá, nhưng cô lại không may mắn, có một người cha khốn nạn như vậy. Lúc Lâm Uyên học tiểu học, không biết ba của cô ôm ở đâu về một đứa con trai, sống chết muốn nó về nhà nhận tổ tông. Lúc ấy mẹ Lâm Uyên khóc lóc rất thương tâm, nhưng lại hận một nỗi tuy mình là bà chủ nhưng lại không thể kiếm ra tiền, cuối cùng chỉ có thể cố nén nỗi đau vào lòng.

Cuối cùng ông bà nội của Lâm Uyên phải đến khuyên giải mãi thì mẹ của Lâm Uyên mới chịu mở lòng, chấp nhận cậu con trai kia, nhưng dù sao cũng không phải là con mình, quan hệ của ba mẹ Lâm Uyên trở nên căng thẳng từ đó cho đến tận bây giờ, không ai thêm quan tâm đến ai.

Hơn nữa Lâm Uyển cũng rất kín tiếng, chưa từng chủ động nói với người khác là mình có em trai, bao gồm cả bạn tốt Lưu Viện Viện, mãi đến lúc cô tới nhà Lâm Uyển chơi thì mới biết.

Lưu Viện Viện không biết phải an ủi Lâm Uyển thế nào, đàn ông bây giờ, thật không biết có cái gì tốt đẹp, rõ ràng bản thân mình không có bản lĩnh cũng không kiếm được nhiều tiền, còn ồn ào rêu rao phụ nữ là loại người ham hư vinh.

Vương Kiến kia chỉ là một tên con trai dựa dẫm vào ba mẹ thôi, có gì đâu, Lâm Uyển tốt đẹp hơn hẳn nhiều, hẳn lại còn muốn đi tìm một cô gái như thế nào nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyển và Lưu Viện Viện ăn uống xong xuôi, ngồi hẳn huyền thêm vài câu rồi mới đi về nhà.

Kết quả vừa về đến nhà, cô liền nhận được điện thoại của Vương Kiến, Vương Kiến trong điện thoại cũng không đề cập tới chuyện cãi nhau lúc sáng của hai người, chỉ hỏi cô một câu: “Cái máy ảnh anh đưa hôm trước em đã mang đi sửa chưa?”

Cái máy ảnh đó là quà sinh nhật mà Lâm Uyển tặng hắn, kết quả là không biết hắn dùng kiểu gì, chưa tới vài ngày đã kêu hỏng, tuy rằng hóa đơn giấy tờ đều ở chỗ hắn, nhưng hắn lại không tự mình đi sửa mà lại đưa cho Lâm Uyển, bảo Lâm Uyển đi.

Lâm Uyển lập tức không nói nên lời.

Vương Kiến vẫn truy hỏi tới cùng: “Em vẫn chưa đi sao, chuyện của anh mà em cũng không thèm quan tâm đến? Rốt cục trong mắt em có còn có anh không?”

Lâm Uyển kiên nhẫn đợi hắn nói xong, mới gằn từng chữ một: “Vương Kiến, tôi chịu không nổi nữa rồi, chúng ta chia tay đi.”

Vương Kiến lập tức sững sốt, tưởng rằng Lâm Uyển chỉ vì đang quá tức giận mà đùa giỡn với hắn, vội vàng nói: “Em vừa nói gì vậy?”

“Tôi nói chia tay đi!” Lâm Uyển khẳng định lại một lần nữa: “Trước kia là do tôi ngu ngốc nên mới yêu một thằng nhóc như anh, còn bây giờ tôi mệt mỏi lắm rồi, anh tốt nhất nên tìm một người khác mà tiếp tục cung chiều hiển danh cho anh đi, lão nương đây không hầu hạ anh nữa.”

nói xong cô cũng không buồn quan tâm đầu dây bên kia Vương Kiến phản ứng như thế nào, lập tức ngắt điện thoại.

Mặc kệ Vương Kiến kia có phải loại người đáng ghê tởm hay không, chia tay luôn cho thoải mái, Lâm Uyển đã bao đêm mất ngủ, cảm giác như bị chó cắn vậy, mà cô hết lần này tới lần khác không thể quay lại cắn trả.

cô nên cảm thấy vui vì đã biết dừng lại đúng lúc.

Lúc đến công ty, toàn thân cô cảm thấy rất uể oải, giữa trưa cũng không muốn tới căn tin ăn cơm, còn phải tới khu C chăm sóc mấy con chó nữa.

Lúc trước cô cũng thường không đi ăn trưa mà mang một cái nồi cơm điện nhỏ, cắm điện trong biệt thự rồi nấu mì ăn.

Nấu xong, cô sợ mình ăn không cẩn thận sẽ làm sập nhà người ta bị bắn nên không ngồi ở đó, mà đi vào nhà bếp ngồi, nhưng mà thật sự thì căn nhà bếp này sao có thể được thiết kế sang trọng đến như vậy chứ.

Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng bếp, lúc trước cô cũng chưa xem xét kỹ từng phòng, lúc này đứng đây rồi, cô phải ngấm ngấm đánh giá căn bếp này một chút mới được.

Bên trong máy rửa bát rồi máy khử trùng cái gì cũng có, hình như còn có một hệ thống máy xử lý rác thải.

cô tò mò tiến lại nhìn, ba của cô là một kỹ sư, mấy thứ thiết bị máy móc gì đó cô cũng có biết chút ít, ba cô lại là chủ thầu nên các thiết bị trong nhà cũng hiện đại không kém. Tuy nhiên đem so với căn nhà này thì nhà cô giống như là tiểu nhân gặp đại nhân, các thiết bị được trang trí không phải là bình thường, phải nói đó chính là nghệ thuật.

không bỏ sót bất cứ một chi tiết nhỏ nào, tất cả đều được chăm chút rất tỉ mỉ chi tiết và tương xứng.

Thiết kế lộng lẫy sang trọng như vậy mà chủ nhân căn nhà này nửa năm cũng không đến đây một lần.

Lâm Uyển ngồi trước bát ô tô to mĩ ăn liền, nhin không được nói nhỏ một câu: “Nơi này để không thật sự quá lãng phí, nếu được ở đây vài ngày thì tốt quá.”

nói xong cô quay lại cười với Đại Mao và Nhị Mao.

Hai con chó kia đã trở nên rất thân thiết với cô, thấy cô cười chúng cũng quay sang thè lưỡi vẫy đuôi với cô.

Lâm Uyển ăn mì xong rồi chơi với hai con chó một lúc, cuối cùng tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Kết quả không ngờ lúc cô quay về công ty, Vương Kiến thối tha không biết xấu hổ kia lại gọi điện thoại cho cô.

Trong điện thoại hẳn lại nhắc cô về chuyện cái máy ảnh, còn chuyện chia tay kia không biết hẳn nghĩ như thế nào mà lại không hề đề cập tới, Lâm Uyển thật sự cảm thấy rất buồn cười. Chuyện này cô cũng chưa buồn nói cho mẹ biết, và lại cũng đã chia tay, nên làm cho người ta một việc gì đó cũng là điều tất yếu, cô cũng không muốn người ta vì việc này mà nói cô tham tiền.

Lâm Uyển trả lời một cách rất thoải mái: “Cái máy ở chỗ tôi, hay là sau giờ làm anh tới đây lấy đi.”

Điều khiến cho Lâm Uyển không ngờ tới là, Vương Kiến tên khốn nạn này thật sự rất ghê tởm, vẫn chưa tới giờ tan tầm, vậy mà hẳn dường như sợ cô sẽ tham lam mà lấy cái máy ảnh, liền nói sẽ lập tức tới đây.

Trong văn phòng có rất nhiều bà tám hay soi mói. Lâm Uyển không muốn cho người khác xem kịch vui, kêu Vương Kiến đứng bên ngoài.

nói chuyện ở bên ngoài cũng chẳng có vấn đề gì, tuy trong khu có dựng các chòi để ngồi nghỉ ngơi, nhưng cũng không cần thiết phải đi vào.

Lâm Uyển đang vội vàng muốn đuổi hẳn đi ngay lập tức, liền nhanh chóng dẫn hẳn ra cổng. Khu biệt thự này có mấy cổng vào, cô chọn phía cổng vào tương đối kín đáo, bình thường cũng không có nhiều người qua lại, tiến vào chỗ có lùm cây, ít nhất cũng khiến cho mọi người không nhìn thấy họ.

cô không muốn nói nhiều, lấy máy ảnh ra nhét vào tay Vương Kiến rồi xoay người bước đi. Kết quả Vương Kiến lại cầm tay cô, dường như chợt nhớ ra điều gì đó, truy vấn một câu: “Còn hóa đơn đâu?”

Lâm Uyển thật đúng là sơ sót, cô chỉ hấp tấp cầm máy ảnh chạy đi gặp hẳn nên đã quên mất hóa đơn.

cô lạnh lùng nói: “Đứng đây chờ tôi, tôi sẽ quay về lấy.”

cô vừa mới quay đầu đi liền nghe thấy Vương Kiến lầm bầm: “Đã chỉ tặng cho có mỗi cái máy ảnh rẻ tiền thông thường mà vẫn còn tiếc cái hóa đơn, đúng là loại đàn bà keo kiệt.”

Vương Kiến lúc trước cũng hay đòi cô hóa đơn, tuy nhiên cô chỉ nghĩ, cái đó dù sao cũng khá quan trọng nên không để tâm mấy, lại đến sinh nhật cô, Vương Kiến cũng chỉ tặng cô có đúng một đôi găng tay nhưng giá mấy chục đồng, cho nên tới dịp sinh nhật hẳn cô liền mua cho hẳn một cái máy ảnh tốt giá rẻ, nghĩ bụng tấm lòng mới là quan trọng.

Lời nói phía sau lưng làm cho cô tức đến sôi máu.

Lâm Uyển không đi về lấy hóa đơn nữa, cô xoay người đoạt lại cái máy ảnh trong tay Vương Kiến, rồi lại không một chút chần chừ, giơ cao chiếc máy ảnh lên rồi ném thật mạnh xuống đất.

Sản phẩm điện tử vốn nên tránh va đập mạnh, bây giờ thì tốt rồi, cái máy ảnh kia đã bị đập vỡ đến tứ phân ngũ liệt.

Vương Kiến tròn tròn mắt.

Lâm Uyển trừng mắt nhìn hẳn: “Vương Kiến, anh đừng có mà không biết xấu hổ, nếu cần hóa đơn thì chính mình tự đi mà mua, đừng có ở đó mà phán xét phụ nữ, anh nhìn lại mình xem, tính cách có khác gì đàn bà không, muốn làm tiểu bạch à, anh còn chưa đủ tư cách đâu!”

nói xong cô cũng không thèm nhìn phản ứng của hẳn mà quay người bước đi.

cô vừa đi ra khỏi lùm cây, Vương Kiến dường như lúc này mới kịp phản ứng lại đuổi theo sau, túm lấy cổ tay cô, thờ hờn hờn quát: “cô phải bồi thường cái máy ảnh cho tôi!”

Lâm Uyển lườm hẳn một cái “Đó đâu phải là máy ảnh của anh, đó là tiền của tôi bỏ ra hiểu chưa, mau buông tay!” nói xong cô liền hướng ra ngoài giăng co giấy dũa.

Các nhân viên trong phòng bảo vệ lúc trước cũng không chú ý lắm đến tình huống bên ngoài, hiện tại thấy bọn họ cãi nhau ầm ĩ như vậy, các nhân viên an ninh cũng cảm thấy có điều bất thường nhưng cũng không muốn chen ngang, chỉ sôi nổi túm tụm lại xem.

Lúc này, một chiếc xe từ bên ngoài tiến vào.

Vương Kiến và Lâm Uyển đang đứng ở hành lang cổng vào cãi nhau nên lối đi có phần chật hẹp.

Lâm Uyên vừa thấy có xe tiến vào, vội vàng tránh ra để nhường đường, trái lại chiếc xe hơi không nhìn rõ nhãn hiệu kia lại khiến Vương Kiến nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên quát cô: “cô không phải rất muốn dựa vào một kẻ giàu có sao? Tôi nói cho cô biết, cô cứ ngồi đó mà mơ đi, sau khi tôi và cô chia tay, tôi chắc chắn sẽ tìm được một người hơn cô gấp vạn lần, còn về phần cô, đời này đừng mong kiếm được một người tốt hơn tôi!”

Lâm Uyên cũng không phải dạng hiền lành ngu ngốc, lúc phát hỏa cũng đáng sợ không kém, lập tức gào lại: “Muốn tìm một người ghê tởm như anh đâu phải là dễ, yếu đuối keo kiệt lại ích kỷ, chia tay nhanh cho khỏe! Anh mới là loại không biết thương thức, tôi nói cho anh biết, anh về sau muốn đi tìm một người vừa thiện lương vừa phóng khoáng như tôi e là rất khó đó!”

Vương Kiến không chiếm được tiện nghi, lại thấy Lâm Uyên thường ngày ăn nói nhã nhặn thế mà lúc tức giận thật sự rất dọa người. Cuối cùng Vương Kiến chỉ còn biết ủ rũ mà rời đi.

Chuyện Lâm Uyên đập vỡ cái máy ảnh, rất nhanh truyền tới tai các bà tám.

Lúc Lâm Uyên quay về văn phòng, rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của mọi người nhìn vào cô.

Lại hận tên Vương Kiến kia vừa mới hất cho cô một bát nước bẩn, Lâm Uyên sau khi nhẫn nhịn ngồi trong văn phòng được một tiếng, cuối cùng không chịu nổi thêm nữa, vội vàng lấy chìa khóa ra, chuẩn bị dắt chó đi dạo hít thở chút không khí.

một điều kỳ lạ là, bình thường cô chỉ cần mở cửa là Đại Mao và Nhị Mao sẽ nhiệt tình vẫy đuôi lao tới.

Lần này không biết tại sao cô đã đi vào phòng khách mà vẫn không nhìn thấy hai con chó kia.

cô vội vàng chạy vào trong, sau khi gọi hai tiếng trong phòng khách trống trải, mới nhìn thấy hai con chó kia vui mừng chạy từ tầng hai xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyên thở phào nhẹ nhõm, hai con chó này bình thường cũng rất hiếu động, chắc là chạy lên lầu chơi.

cô ở đây chăm sóc hai con chó này cũng khá lâu, nhưng lại chưa từng một lần lên thử tầng hai xem. Căn nhà này dù sao cũng là của một người cô không quen biết, cô lại còn là người được thuê tới để chăm sóc chó nên đương nhiên không được phép thất lễ.

Lâm Uyên ngồi vào sofa, cô hiện tại không còn chút sức lực nào, vuốt ve đầu của Đại Mao, ánh mắt chua xót, khổ tâm về tình cảm thật ra cũng không có nhiều, cô chỉ cảm thấy rất hối hận. Lúc học Đại Học sao mắt của cô lại như thế bị mù vậy, cư nhiên lại bị những lời ngon tiếng ngọt của Vương Kiến làm tâm rung động.

hiện tại điều duy nhất may mắn đó là, năm đó Vương Kiến lừa cô đi thuê nhà nghỉ, cô sống chết không đồng ý. Nếu lúc đó mà đồng ý, phỏng chừng hiện tại cô sẽ tức đến học máu mắt.

Nhưng trong lòng vẫn như có tảng đá đang đè nặng, Lâm Uyên biết hiệu quả cách âm của các căn biệt thự trong khu này đều rất tốt. cô liền hít sâu một hơi, rồi trút hết những khó chịu bức bối trong lòng ra bằng nước mắt.

thật ra cũng không phải hoàn toàn chỉ là vì chuyện của Vương Kiến, từ lúc Vương Kiến tới nhà cô, cô đã bị tổn thương sâu sắc, cô biết ba mình là một người rất trọng nam khinh nữ, nhưng thật không ngờ ông lại nói thẳng tất cả những chuyện đó trước mặt Vương Kiến.

Dù là chuyện gì cũng sẽ không cho cô một đồng, cô đã làm chuyện gì sai chứ, cô cũng là con gái của ba mà!!

Tuy rằng cô chưa từng mong sẽ trông cậy được gì vào gia đình, nhưng sự chênh lệch này khiến cho cô lòng đau như cắt.

Hơn nữa dù cho cô có cố gắng nỗ lực thế nào cũng vô dụng, lúc ba cô bé một bé trai về nhà, cô đã từng khóc rồi hỏi mẹ, có phải là vì cô không ngoan, cho nên ba mới không thương cô hay không.

cô cho tới bây giờ vẫn nhớ lại lúc đó mình còn nom nớp lo sợ, muốn ba một lần nữa để ý tới cô, nhưng đều vô dụng.

Lúc không có con trai, cô còn có thể tạm thời làm một hòn ngọc quý trong gia đình, bây giờ có con trai rồi, cô ngay cả một hòn đá cũng không bằng.

Khóc xong, Lâm Uyên vẫn không quên công việc của mình, cô hít hít cái mũi, lau nước mắt rồi bận rộn chuẩn bị thức ăn cho lũ chó, chờ chúng ăn xong, cô lại đưa chúng ra ngoài đi dạo.

Sau khi xong việc, cô cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. Vốn ngày hôm qua cô đã không được nghỉ ngơi tốt, vừa nãy lại khóc một trận, cô cảm thấy mi mắt nhũn lại. Nghĩ tới lát nữa còn phải chen chúc trên xe bus, cô liền nằm trên sofa nghỉ ngơi một lúc.

Kết quả không đơn giản chỉ là nghỉ ngơi, cô vì quá mệt mỏi nên ngủ quên mất.

Lâm Uyên ngủ rất sâu, mãi cho đến khi trời tối cô mới mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Trong lúc nhất thời cô không nhận thức được là mình đang ở đâu, trong phòng lại hơi tối, đợi đến khi cô chớp chớp mắt, nhìn thấy cái bàn trà quen thuộc, mới nhớ ra là mình vẫn đang ở khu C.

cô nhanh chóng đứng dậy, sau đó mới cảm thấy được có một cái gì đó trượt xuống người mình.

cô buồn bực nhìn, mới phát hiện ra trên người mình không biết từ lúc nào lại xuất hiện một cái chân.

Chuyện này thật sự quá kỳ lạ!

cô dụi dụi mắt, chỉ thấy Đại Mao và Nhị Mao đang ở trên sofa vẫy vẫy cái đuôi, chó lông vàng tuy thông minh thật, nhưng cái chuyện đắp chăn cho người không phải là quá thần kỳ sao?

cô sờ đầu Đại Mao và Nhị Mao, không tin nổi nói: “Hai đứa đắp chăn cho chị à, sao lại lợi hại như vậy chứ?”

đang nói chuyện với chúng, Lâm Uyên liền thấy đèn trong phòng được bật sáng.

cô buồn bực nhìn quanh bốn phía, sau đó liền thấy có một người đang ngồi trên ghế trước cửa sổ. Người kia đang cầm trong tay chiếc điều khiển từ xa, chắc anh ta là người vừa bật đèn.

Mấy giây sau cô mới phản ứng lại được, đây là..... chủ nhân căn nhà này đã trở lại rồi sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Uyên mang theo xấu hổ từ sofa đứng lên, chính là đứng lên nháy mắt, vuốt lại cái váy cô đang mặc không biết từ lúc nào đã bị vén lên tới thắt lưng.

Đồng phục của bọn họ nhìn cũng khá đẹp, đều là váy ngắn, tuy rằng không đến mức hở hang, nhưng đứng ngồi gì cũng phải để ý một chút.

Vừa nghĩ tới mình vừa rồi thoải mái nằm trên sofa, còn lộ cả quần lót?!

Lâm Uyên hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.....

cô vội vàng sửa sang lại váy áo, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn độn thổ, nhưng lại không có cách nào để giải thích.

cô chạy nhanh lại nói: “Xin chào, tôi là nhân viên ở đây, tới đây để chăm sóc chó..... thật ngại quá, vì hôm qua tôi bị mất ngủ nên.....”

cô vừa nói vừa xoay người sửa sang lại sofa, còn cẩn thận gấp chăn lại.

Lúc cô giải thích, người kia cũng không có động tác gì, biểu cảm không hề thay đổi.

Chính là sau khi Lâm Uyên nhìn thấy rõ diện mạo của người kia, liền lập tức trở nên ngây đại.

cô ở đây cũng đã lâu, nhưng thật ra lại chưa từng nhìn thấy chủ nhân của căn nhà này. Ít nhất cô cũng không đoán ra được đối phương lại là một người trẻ tuổi như vậy..... thật xinh đẹp.....

cô liền lập tức không tự chủ được mà hít một hơi thật sâu.

Người kia nhìn cô, ánh mắt kia làm Lâm Uyên không nhìn ra được là anh ta đang cao hứng hay mất hứng.

Ngay giữa lúc Lâm Uyên còn đang ngơ ngác, người kia mới thản nhiên mở miệng nói: “cô muốn kiếm thêm thu nhập phải không?”

Lâm Uyên thề, từ bé đến giờ đây là giọng đàn ông hay nhất mà cô được nghe.

cô có chút bất ngờ, tuy nhiên cô rất nhanh nghĩ rằng, người này chắc là đang muốn cô làm thêm việc gì đó.

“Đương nhiên là muốn rồi à.” Thấy đối phương không truy cứu việc cô ngủ trên sofa, Lâm Uyên cảm thấy rất may mắn, trong lòng còn suy nghĩ, người này không phải là muốn cô tắm rửa làm đẹp cho mấy con chó đấy chứ?

cô biết rõ người này chắc chắn là rất chú ý đến hai con chó, cứ khoảng mấy hôm lại thuê người đến "chăm sóc sắc đẹp" cho chúng, giúp chúng tắm rửa sạch sẽ, thỉnh thoảng cũng gọi cô tới để giúp đỡ.

Ngay tại lúc cô đang mong chờ sẽ kiếm thêm thu nhập từ việc tắm rửa cho chó. Người kia lại giống như đang thương lượng với cô một chuyện rất bình thường, “Nếu tôi nói tôi muốn bao dưỡng em thì sao?”

Lâm Uyên tưởng rằng mình nghe lầm, cô có chút do dự, lúc anh ta nói hình như có một chút giọng địa phương, cô cũng không rõ lắm về giọng địa phương, ngẫm nghĩ, vừa nãy anh ta nói là bao dưỡng....Bảo dưỡng?

Là muốn cô giúp hẩn bảo dưỡng sô pha?

Người kia thấy cô đứng im không nói, lại bổ sung thêm một câu:“Còn hơn là phải vụng trộm hưởng thụ căn phòng này, em có thể quang minh chính đại bước vào đây, trở thành bà chủ, hưởng hồ tôi một tháng có khi cũng chẳng qua đây lấy một lần.”

Lâm Uyên lúc này mới hiểu được ý tứ của đối phương.

Mặt của cô lập tức phình to xanh mét.

Đối phương tưởng rằng cô đang do dự, lại nói thêm một câu:“Em muốn tôi trả em bao nhiêu?”

Lâm Uyên trong nháy mắt thật muốn cầm lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn trà đập thẳng vào đầu hẩn!

Tuy nhiên cô lại lưỡng lự vì lo lắng đến công việc hiện tại, cuối cùng chỉ nói một từ:“Đồ cặn bã!”

nói xong liền quay đầu chạy lấy người.

Hơn nữa chuyện này cũng làm cho cô thật sự quá ngạc nhiên!!

Mặt cô chẳng lẽ giống loại người cần bao dưỡng lắm sao?

Là vì cô lớn lên rất gọi cảm và xinh đẹp, hay là cặp mắt nai của cô dễ làm cho người khác phạm tội!?

cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, Đại Mao và Nhị Mao có thói quen tiễn cô, thấy cô phải đi thì cũng đi cùng, dọc đường vui vẻ vầy vầy cái đuôi.

Vốn đang bước đi đầy căm phẫn, Lâm Uyên lập tức lại mềm lòng, cô biết có khả năng mình sẽ không qua đây chăm sóc hai con chó này nữa, cô đứng lại, không cam lòng xoa đầu Đại Mao và Nhị Mao, hai con chó này dù sao cũng đã ở cùng cô được nửa năm, nghĩ phải xa chúng thật sự rất khó khăn.

Lúc cô đang cúi đầu sờ sờ hai con chó, người kia cũng đã đi tới.

Lâm Uyên vốn nghĩ muốn ngẩng đầu lên mắng cho đối phương một trận, tuy nhiên vừa mới nhìn thấy tư thế đi của người kia, cô liền ngại ngùng cả người.

Anh ta đang khập khiễng bước đi.

Trong lúc cô còn đang kinh ngạc, người kia về mặt không đời nói giọng làm ăn với cô:“Đây là số điện thoại của tôi, cô có thể cân nhắc.”

Cái này thật sự làm cho Lâm Uyên ghê tởm đến mức người run lên bần bật.

cô quay đầu nói với hẩn một câu cũ rích:“Có tiền thì giỏi lắm à, bôn cô nương quyết không bán thân, phiền toái anh nếu còn muốn đi mua phụ nữ, thì tôi nghĩ anh nên đi mua một con gà còn có ích hơn đây? Hay nên nói rằng anh đi đứng bất tiện, là một người què, cho nên không muốn để lộ ra?!”

Người kia sau khi nghe cô nói những lời này, nét mặt vẫn không thay đổi, bình tĩnh nhìn gương mặt cô:“Lâm tiểu thư, tiền đối với tôi không quan trọng, nhưng với cô thì khác đây.”

nói xong hẩn liền đem danh thiếp nhét vào tay cô.

Lâm Uyên không khách khí cúi đầu nhìn lướt qua, sau đó liền phát hiện ra đây không phải là loại danh thiếp đánh máy bán đầy bên ngoài, chữ như được viết tay, hơn nữa trong danh thiếp cũng không có ghi tên công ty, chỉ có tên và số điện thoại mà thôi.

Lâm Uyên cũng không quan tới chuyện mắt mặt hay không mắt mặt, không nói hai lời liền đem tấm danh thiếp kia xé làm đôi rồi vứt xuống chân, dường như chưa hết giận, cô lại nhổ thêm một bãi nước bọt xuống rồi mới xoay người hiên ngang bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sau khi ra khỏi đó không lâu, Lâm Uyển bỗng nhớ ra một chuyện, tại sao người kia lại biết là cô họ Lâm, còn mở miệng gọi Lâm tiểu thư?

Nhưng mà cô là người chăm sóc cún cho hần nên có khi là công ty đã cung cấp một số thông tin của cô cho đối phương biết, Lâm Uyển cũng không nghĩ nhiều, lúc này xe bus cũng đang tới, cô vội vàng chạy lên rồi chen chúc trong xe.

Dọc đường về nhà xe bus tắc lư liên tục, Lâm Uyển bụng đói dẹp lép, ngày hôm qua bởi vì tâm trạng không tốt nên cô cũng không ăn được nhiều, trưa nay lại ăn mĩ ăn liền, cho nên vừa về đến nhà, nhìn thấy trên bàn ăn có một con gà quay, cô không nói hai lời lập tức lao vào bẻ một cái đùi gà để ăn.

Nhưng lúc cô đang ăn, em trai cô chơi điện tử xong liền bước ra khỏi phòng.

Kết quả vừa nhìn thấy Lâm Uyển đang ngồi ăn đùi gà, em trai cô liền xông tới, giọng rít lên như lợn bị chọc tiết: “Sao chị dám ăn đùi gà của em!!”

Lâm Uyển đối với người em trai này tuy không có chút cảm tình nào, nhưng dù sao cũng có một nửa huyết thống, khi nghe các bậc trưởng bối dạy bảo, cô cũng đã từng một lần nghĩ rằng, không biết mình có nên cố gắng trở thành một người chị tốt hay không.

Thế nhưng tên Lâm Hiểu Huy này thật sự rất quá quắt, mặc kệ mình đối với nó như thế nào, nó đều có cách để chống lại.

Lâm Uyển xoay người liếc mắt xem thường: “không phải còn một cái đùi đó sao.”

“Cả hai cái đùi đều là của em!” Lâm Hiểu Huy dường như đang rất âm ỉ, đặt mông ngồi lên ghế, bắt đầu lấy tay xé gà, rất nhanh bẻ xong cái đùi còn lại và hai cái cánh rồi đặt vào bát của mình.

Lâm Uyển nhìn không được lại bĩu môi xem thường, đang muốn nói thì mẹ của cô hình như đã nghe thấy tiếng động âm ỉ trong phòng bếp, ló đầu vào kêu: “Lâm Uyển, đem trà cho nó đi.”

Lâm Uyển hiểu được tâm trạng của mẹ, từ khi ba đem một đứa con trai từ bên ngoài về, mẹ cô bắt đầu nén đau thương mà sống, mặc kệ có chuyện gì, mẹ của cô cũng chỉ biết nhẫn và nhẫn, càng ngày càng lẩm lũi như một con rùa!

cô thờ hờn hèn đi tới phòng bếp, nói thầm với mẹ: “Loại thối tha này phải bị trừng trị thích đáng mới phải, mãi mà vẫn không hiểu chuyện!! Với lại bỏ nhiều tiền ra cho nó học ở trường tốt làm cái rắm gì không biết, điểm thi không phải toàn xếp thứ nhất từ dưới lên sao, thế mà ba vẫn còn mù quáng, điện thoại quá táo còn thay cho nó mấy lần, mẹ nói xem, tuổi nhỏ như vậy thì dùng đồ giả trị để làm cái gì chứ, cả ngày chỉ biết mở miệng thối ra mà khoe khoang!”

Mẹ cô thờ dài nói: “Con cũng đừng làm âm ỉ nữa, tí nữa ba con về lại mắng cho.”

nói xong bà liền đem đồ ăn trong bát đưa cho em trai Lâm Uyển, lại dường như nhớ ra điều gì, hỏi một câu: “Đúng rồi, con và cái cậu Vương Kiến lần trước tới nhà chúng ta thế nào rồi, chừng nào thì muốn sắp xếp cho gia đình hai bên gặp mặt?”

thật sự là không muốn nói cũng phải nói, Lâm Uyển buồn bực quệt miệng: “Mẹ, về sau đừng nhắc đến hần nữa, bọn con chia tay rồi.”

đang đứng thái đồ ăn, mẹ Lâm Uyển liền lập tức ngây người, kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Uyển không thể không giải thích: “Có thể không chia tay được sao, hần không thèm thương lượng gì với con mà đã vay tiền mua nhà, vay tận bảy mươi vạn, với số tiền lương của hần thì đến bao giờ hai đứa mới có thể trả xong, hơn nữa hần cũng là loại không ra gì, đến cả chuyện mua nhà cũng gạt con, về sau nếu còn phát sinh thêm nhiều chuyện, không chừng sẽ làm con tức chết mất.”

Mẹ cô đúng là người lạc hậu, nghĩ nên hòa giải thì hòa giải chứ đừng nên chia tay, chỉ thờ dài nói: “Con đừng nên kích động quá mức, nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định.”

Lâm Uyển không nói nữa, xoay người bưng đĩa đồ ăn bước ra ngoài, đằng kia Lâm Hiểu Huy mặc quần tụt hở cả mông, cũng không quan tâm xem người khác đã ăn chưa, mà chỉ chăm chăm bẹp bẹp chụt chụt ăn đồ ăn trong bát.

Lâm Uyển tức giận lườm hần một cái.

Sau khi mẹ làm cơm xong, ba Lâm Uyển vẫn chưa trở về, trái lại còn gọi điện thoại tới, nói là đang bận bàn chuyện làm ăn.

Lâm Uyển bắt đầu ngồi ăn cơm, ăn xong, Lâm Hiểu Huy lại không thèm ở lại giúp dọn dẹp, rất nhanh chạy vào phòng ngủ chơi điện tử.

Lâm Uyển hoàn toàn không hề xem trọng nó, nó có cái gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ là cái kia dài hơn thôi sao, cứ làm như mình là vô địch vũ trụ vậy, ba cô mà còn nuông chiều nó nữa thì đảm bảo nó lớn lên cũng chẳng ra gì.

Nhưng những lúc cô muốn nói những điều này với ba thì lại bị mẹ ngăn cản, mẹ cô cho tới bây giờ vẫn vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Lâm Uyển đành phải giúp đỡ mẹ dọn dẹp phòng bếp, sau khi xong việc, đang chuẩn bị bước vào phòng ngủ thì lại thấy mẹ cô cũng bước theo sau.

Lâm Uyển buồn bực nhìn về phía mẹ, hơn nữa lúc mẹ bước vào, trong tay còn cầm một cuốn sổ nhỏ.

Cuốn sổ kia Lâm Uyên cũng đã nhìn thấy vài lần, là thứ để mẹ cô ghi chép chi tiêu, nào là hôm nay mua bao nhiêu tiền thức ăn, nào là tiền điện tiền nước các kiểu.

Trái lại lần này mở cuốn sổ ra, bên trong là một cuốn sổ tiết kiệm ngân hàng màu xanh lục.

Mẹ cô thật cẩn thận đưa cuốn sổ cho cô, sâu sắc nói:“Con đừng lo lắng nhiều về chuyện tiền bạc, ba con đã nói rõ ràng là đồ cưới của con hẳn sẽ không cung cấp, nhưng mẹ không có ngốc, thật ra mấy năm nay mẹ đều cố gắng tích góp cho con.”

Lâm Uyên cầm lấy cuốn sổ, nhanh chóng mở ra nhìn, lập tức kinh hãi, tổng cộng có khoảng hơn hai mươi vạn.

Mẹ của cô chỉ làm nội trợ, bình thường cũng không được ba đưa cho nhiều tiền.

Nhưng cư nhiên lại vụng trộm tiết kiệm được nhiều như vậy?!

“Lúc trước mẹ không nói, là vì sợ con không cẩn thận để cho ba biết, mẹ thật sự rất hiểu và nghĩ cho con rất nhiều, sao có thể tay không mà gả cho nhà người ta chứ.”

Lâm Uyên cảm thấy hai mắt cay xè.

Mẹ của cô chân thành nói:“Đời này mẹ cũng vẫn như vậy thôi, con cũng biết chuyện của ba mẹ rồi, mẹ nửa đời sau cũng không thể trông mong vào ai khác, chỉ có thể trông cậy vào con, con cầm lấy số tiền này, coi như là mẹ đưa làm của hồi môn.Chuyện của Vương Kiến kia, con cũng nên suy nghĩ, nếu lo lắng về chuyện tiền vay thì hãy dùng số tiền này, cũng nên để mất một chút, đừng nên ngu ngốc như mẹ..... không nên quá thật lòng với đàn ông, năm đó ba con cũng đối xử với mẹ rất tốt, còn để cho mẹ nghỉ làm để ở nhà chăm sóc con, nhưng con nhìn xem, cuộc sống của mẹ bây giờ.....”

Lâm Uyên hiểu được gât gât đầu, lúc cô còn nhỏ, tình cảm của ba mẹ cô cũng không tệ, khi đó mẹ còn đang làm việc trong một công ty, sau này ba cô có sự nghiệp thành đạt liền trở nên kiêu ngạo, được nhiều người đến nhà hỏi lộ, lúc này mẹ mới từ chức để toàn tâm toàn ý lo lắng việc nhà, không ngờ rằng không bao lâu sau, ba cô ở bên ngoài ăn chơi bỏ bịch, cuối cùng đáp lại mẹ là việc bế một đứa bé về nhà.

Khi đó mẹ cô cũng đã không quan hệ xã hội được một thời gian dài, nghĩ muốn đi làm cũng không thể hòa hợp được như trước nữa, hơn nữa lúc đó cô lại còn nhỏ, ba nội của cô lại cũng rất cưng chiều yêu quý cháu trai, cuối cùng bị quá nhiều áp lực, mẹ cô chỉ còn biết nhẫn nhịn cho êm ấm cửa nhà.

Nhưng số tiền này cô không thể nhận, cô biết mẹ không hề có thu nhập, tích góp được số tiền này chắc chắn là đã phải rất vất vả, cô chạy nhanh tới đem tiền giao cho mẹ:“Con và Vương Kiến không phải chỉ có chuyện đó, con không thích hẳn, hơn nữa mấy năm nay nhìn mẹ và ba như vậy khiến cho con đối với chuyện tình cảm cũng rất thờ ơ, dù sao con vẫn chưa sốt ruột về chuyện kết hôn, cứ chậm rãi thôi, với con mà nói, hiện tại việc quan trọng nhất là đi tìm một công việc tốt, ít nhất còn có được một khoản thu nhập ổn định.....”

Mẹ của cô là người đã từng trải qua nhiều đau khổ, nên cũng không thúc giục Lâm Uyên phải nhanh chóng đi tìm đối tượng, nói thật là, thà lấy chồng muộn còn hơn là lấy sai người, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Chờ mẹ cô đi rồi, Lâm Uyên nghĩ lại mọi chuyện, lúc trước cô bỏ việc là do quá mệt mỏi, thân thể lại không tốt, nhưng công việc hiện tại chắc cũng không làm được nữa, lại đến hôm nay Vương Kiến ở công ty náo loạn, cô cảm thấy quá kinh hãi vì gặp phải quá nhiều chuyện xui xẻo như vậy.

cô quyết định hay cũng nên cưỡi ngựa xem hoa xem sao, hơn nữa làm nhiều việc mới có thể gặp được nhiều loại người, mẹ cô đã như vậy, cô phải cố gắng sống thật tốt, thật thật tốt, rồi đem mẹ cô bước ra khỏi bùn lầy.

Nghĩ vậy Lâm Uyên liền mở máy tính ra, đảo qua một số thông tin tuyển dụng, lại thức đêm để viết hồ sơ, chuẩn bị chiến đấu.

Ngày hôm sau ngồi ăn điểm tâm, Lâm Uyên khó có được nhìn thấy ba.

Lâm Uyên cảm thấy hơi kỳ quái, ba cô rất ít khi dậy sớm như vậy, hơn nữa nhìn ba dường như đang rất cao hứng.

Ba cô là chủ thầu, dẫn theo một đội quân không lớn không nhỏ, cuộc sống cũng rất hỗn tạp, phần lớn đều là nhận thầu cho một công ty, hay căn tin trường học, lần này không biết như thế nào, ba cô hôm qua giống như đang nằm mơ, nhận được phần việc phụ trách trang trí nội thất cho một khách sạn năm sao.

Đây quả thật là một món hời lớn, ba cô vui sướng đến mức khoa chân múa tay, lần đầu tiên tỏ ra quan tâm đến cô, thậm chí còn hỏi tình hình công việc của cô, rồi lại hỏi đến chuyện của Vương Kiến.

Lâm Uyên có chút khó chịu, cô không thể không nói:“Con và hắn chia tay rồi.”

“Vi sao?” Ba Lâm Uyên lập tức mất hứng.

Lâm Uyên không thể không đem chuyện của Vương Kiến ra nói lại một lần nữa.

Ba Lâm Uyên cho tới bây giờ đều đổ trách nhiệm lên đầu con gái nhà mình, lập tức phê bình Lâm Uyên, cái gì mà tính cách thì tùy hứng lại còn tham ăn.

Tính cách tùy hứng này đều là được thừa hưởng từ ba, Lâm Uyên chỉ xem như là gió thoảng bên tai, còn tham ăn, Lâm Uyên ngồi không yên, cô lúc nào

thì tham ăn, liền phản bác một câu:“Con tham ăn gì chứ?”

“không phải là mày tranh nhau đùi gà với em à?”

Lâm Uyên tức muốn chết, chỉ vì một cái đùi gà mà phán xét cô như vậy sao!!

“Cả ngày hôm qua con không ăn gì, không phải chỉ có một cái đùi thôi sao, con đâu có ăn hết cả con gà.” Hơn nữa tên Lâm Hiểu Huy này cũng quá bản lĩnh đi, ba cô hôm qua về muộn như vậy mà nó còn có thể đêm hôm khuya khoắt chạy tới mách lẻo, thật đúng là loại lòng dạ hẹp hòi!!

“Em trai mày còn nhỏ, mày làm chị thì phải biết nhường em, hơn nữa mày cũng nên đối tốt với em trai đi, như vậy mới có lợi cho mày, đây chính là người nhà của mày, nửa đời sau mày còn phải trông cậy vào em mày nhiều, không tin thì cứ thử xem, nếu không có nó, mày ở bên ngoài chịu ủy khuất, bị khi dễ thì phải làm gì? Còn không phải là dựa vào em trai sao?”

Lâm Uyên nhếch môi:“Nó không làm cho con tức chết mới là lạ đấy.”

Mẹ Lâm Uyên ngồi bên cạnh, thấy hai người lại sắp cãi nhau, vội vàng chen ngang:“Đừng tranh cãi nữa.”

nói xong liền nháy mắt với Lâm Uyên, Lâm Uyên không có khẩu vị, cô cơm cũng không ăn mà trực tiếp cầm lấy túi xách, nói với mẹ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lúc đi làm trái lại vẫn còn sóng yên biển lặng, cô vốn đang có chút lo lắng, mình ngày hôm qua cãi nhau với người ta, không biết sẽ bị khiển trách thế nào.

Dù sao bọn họ ở đây phải coi chủ nhà hơn cả ông trời, bất luận là lý do gì, chỉ cần bị khiêu nại là cô lập tức chết chắc.

Kết quả đợi một lúc, Lâm Uyên cũng không thấy gì khác thường, đang thầm cảm thấy may mắn thì quản lý lại tiến lại gần.

Vừa thấy sắc mặt của quản lý, Lâm Uyên liền bày ra bộ dạng làm chuyện xấu bị phát hiện.

Quản lý cũng không vòng vèo, trực tiếp chất vấn cô:“Hôm nay cô không đi chăm sóc chó sao?”

Lâm Uyên ai một tiếng, nhanh chóng giải thích:“Chủ của hai con chó hôm qua đã về rồi.”

Tuy nhiên cô cũng biết rõ tần suất hoạt động của hai con chó kia, vị chủ kia đi đứng không tiện, phòng chừng cũng không có khả năng dắt chúng đi dạo.

Nhưng cô vẫn kiên trì nói:“Tôi nghĩ là không cần phải dắt chúng đi dạo đâu.”

“Bây giờ cô qua đó một lúc đi.”

“Nhưng quản lý, đây vốn là việc của bên hậu cần, tôi chỉ là hỗ trợ thôi mà, chị xem xem có thể thay người khác được không?”

Quản lý lập tức nói với cô,“Dòng dài cái gì, bảo cô đi thì đi đi, đừng chậm trễ nữa.”

Lâm Uyên chần chừ một chút, cô là đang muốn cưỡi ngựa xem hoa, song nếu bắt buộc cô phải đi, cô cũng không cần thiết phải làm, công việc này thật sự là rất nhàn hạ, nhưng thật ra thu nhập cũng chẳng được bao nhiêu.

cô cũng rất đơn giản kể lại chuyện hôm qua cho quản lý:“Về việc đó, tôi không muốn tới chăm sóc chó nữa cũng là vì có nguyên nhân, bởi vì ngày hôm qua đã xảy ra một việc, chủ căn hộ kia đối với tôi..... có hành vi quấy rối.”

Quản lý đang đứng trước mặt cô lập tức có chút bất ngờ, tuy nhiên cũng rất khéo đưa đẩy, rất nhanh liền pha trò nói:“không phải là có hiểu lầm gì đó chứ? Hay là như vậy đi, trước tiên cô hãy đến gặp chủ nhà kia, nếu thật sự có hiểu lầm thì mặt đối mặt nói cho rõ ràng.”

Lâm Uyên hiểu được ý tứ của quản lý, cô cũng không phải là không biết tập quán ở đây, địa phương này là nơi sa hoa, mỗi một phân tiền kiếm được đều là do chủ nhà cấp, nơi này đạt được nhiều thành công cũng là nhờ những lời đánh giá cao của chủ nhà.

nói không dễ nghe, nơi này cũng không phải là chưa từng phát sinh chuyện quấy rối các nữ nhân viên xinh đẹp, nhưng đa phần đều là nhắm mắt cho qua chuyện.

Hơn nữa cấp trên đều là nam giới, ai lại muốn đem việc này mà báo cáo chứ.

hiện tại thấy quản lý nói như vậy, Lâm Uyên cũng thoải mái đáp lại:“Tôi với hắn không có gì để nói với nhau hết, nếu đã như vậy thì tôi xin từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lâm Uyên nộp đơn xin từ chức rồi đi về nhà.

Ngày thường hôm nào cô cũng về nhà lúc bảy giờ chứ chưa bao giờ về sớm thế này.

Ba cô đang ở nhà, hơn nữa trong nhà không chỉ có một mình ông mà còn có một nhân viên trong công ty, hai người hình như là đang bàn bạc về chuyện công việc. Hai người đang mãi nói chuyện với nhau, cho nên lúc thấy cô đi vào, ba cô cũng không nói gì.

Tuy nhiên hệ thống cách âm của nhà Lâm Uyên không được tốt cho lắm, lúc Lâm Uyên đang ở trong phòng lên mạng chuẩn bị viết sơ yếu lý lịch, chợt nghe thấy hình như ba cô đang cùng người ta bàn bạc về chuyện hợp đồng.

Bất quá đừng thấy ba cô là người làm việc nghiêm túc mấy năm nay, nhưng nói đúng hơn, hay nói trắng ra chính là trong xương vẫn là một gã què mùa, tuy làm ông chủ mấy năm nay nhưng kinh nghiệm cũng chưa chắc gì hơn được sinh viên vừa mới ra trường.

Phía sau vừa nói đến phải cùng một gian khách sạn lớn như thế bàn việc làm ăn, hai người đàn ông thô lỗ kia đều đang nói đến những chuyện không chắc chắn cho lắm, hơn nữa theo Lâm Uyên nghe, ngay cả quan sự ba cô còn chưa có hẹn người ta đến nữa.

Lâm Uyên nhin không được bước ra ngoài, đề xuất ý kiến: “Ba à, giấy tờ công trình còn chưa rõ ràng, hợp đồng của hai người có ký thì cũng có tác dụng gì chứ, hơn nữa công việc lần này không phải trò đùa, hợp đồng ở các công ty lớn đều rất chặt chẽ, thiếu mất điều gì là cũng không kết toán cho ba đâu, không thể so với trước kia, đưa cho người ta hai bình rượu là người ta đã ký tên cho ba.”

Ba cô từ trước đến nay vẫn luôn xem thường cô, lập tức nói: “Mày thì biết cái gì mà xen mồm vào.”

Nhưng ngay lập tức ba cô như nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Sao hôm nay lại về nhà sớm thế?”

“Con xin từ chức rồi.” Lâm Uyên vừa nói vừa bước tới phòng ngủ.

Ba cô đứng ngay đó mắng cô: “Cả ngày không biết ngồi nghĩ những thứ gì, có đối tượng tốt cũng không biết giữ, bây giờ lại còn bị mất việc.”

“Là con tự động xin từ chức.” Chuyện đi tìm việc Lâm Uyên vẫn rất tự tin, dù sao cô cũng là một người có năng lực, “Con thấy bất mãn, công việc này thu nhập không cao, lại còn rất nhàn hạ, con sao có thể trông cậy vào nó để sau này nuôi gia đình chứ?”

Nhưng dường như người nhân viên kia như nhận ra điều gì, chạy tới nói chen vào: “Luu tổng Luu tổng, không phải là mấy ngày nữa phải đến đàm phán về hợp đồng sao, lúc đó chỉ có hai người chúng ta đi, chỉ bằng bảo Lâm Uyên đi cùng để trợ giúp?”

Ba cô vốn đang buồn bực về chuyện này, rất nhanh nói với Lâm Uyên: “Đúng vậy, mày đã từ chức rồi thì mấy ngày tới đến giúp ba đi, đi theo ba xem xét một chút, coi như là đóng giả thư ký.”

Lâm Uyên suy nghĩ, rất nhanh nói lại: “Vậy ba định trả cho con bao nhiêu?”

Ba cô lập tức sinh khí: “Mày còn muốn kiếm tiền từ ba mày nữa à?”

“Sao lại không ạ?” Lâm Uyên thân nhiên nói, “Dù sao mọi thứ trong nhà sau này đều là của Lâm Hiểu Huy, ba cũng đã từng nói con chỉ là người ngoài, bây giờ lại nghĩ con là người trong gia đình rồi sao?”

Ba cô khó chịu không nói nên lời.

Mẹ Lâm Uyên đang ở trong bếp nghe thấy, chạy nhanh ra hoà giải: “Lâm Uyên, kỳ quá, đừng nói chuyện với ba con như vậy, cho con đi thì con phải đi, đừng để lãng phí cơ hội.....”

Lâm Uyên mắt húng liếc nhìn mẹ một cái, nhưng cô biết nếu cô cứ ăm ỉ với ba như vậy thì cuối cùng người chịu khổ vẫn là mẹ, Lâm Uyên nhìn nét mặt mẹ, miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Song cũng không biết đối phương tuổi tác thế nào, ba cô lại hẹn thêm vài người giỏi giang nữa, may là Lâm Uyên vẫn chưa tìm được một công ty tốt, đến ngày đó, cô cũng sẽ tự động chinh đón lại bản thân, nghĩ vậy cô liền cùng ba đi.

Địa điểm gặp mặt là trong khách sạn.

Lúc tới đây, khách sạn này vẫn chưa chính thức khai trương, tuy nhiên nhân viên trong này cũng không ít, toàn bộ đều có vóc dáng và ngoại hình tương đối giống nhau. Tất cả mọi nơi từ cổng vào, đại sảnh, thậm chí là chỗ nghỉ ngơi đều có người phục vụ.

Xem ra khách sạn này đã sẵn sàng cho mọi việc rồi.

Bọn họ vừa mới tiến vào đại sảnh, liền nhìn thấy gần đó tụ tập rất nhiều người, xem chừng đang rất sốt ruột, không ngừng lên tiếng thương lượng với một nhân viên nữ.

“Phiền toái thu xếp cho tôi đi, nhìn xem tôi đã chờ một tuần rồi.....”

“thật ngại quá, Lưu trợ lý công việc rất bận rộn.”

Lâm Uyển nghe xong có chút buồn bực, quay đầu nhìn ba cô một cái rồi đề thấp thanh âm hỏi:“Người mà chúng ta gặp là một trợ lý sao?”

Chỉ là một trợ lý mà còn phải hẹn trước bốn ngày?!!

Ba cô thần thái vui vẻ, đặc ý nói cho cô biết:“Có biết công ty Đạt Nhiệm không, đến nay đã đạt được không biết bao nhiêu công trình lớn, đến bây giờ vẫn không ngừng phát triển.....”

Lâm Uyển ngây người, giống như đang đọc thoại nói:“Đây là công ty nội thất đó sao, lợi hại như vậy, nếu muốn gặp ông chủ thì không chừng phải hẹn trước một năm mất.....”

Hơn nữa Lâm Uyển vừa mới đồng tai nghe, những người đang đứng chờ kia, hình như không chỉ thuộc bộ phận thiết kế nội thất, mà còn có cả bên thiết kế thời trang. Lâm Uyển cảm thấy thật sự khó tin, Lưu trợ lý này rốt cục là làm về chuyên môn gì, khối lượng công việc không phải là quá lớn sao?

Tuy nhiên càng thần kỳ hơn là, ba cô vừa mới nói với nhân viên nữ kia một câu thì dường như ngay lập tức, bọn họ đã được dẫn lên chỗ hẹn. Việc này khiến cho những người đang đứng chờ kia phải liếc mắt đổ kỵ.

Lâm Uyển không phải là người làm trong giới kiến trúc, đương nhiên không thể nhận ra được ở đây đang có rất nhiều các lãnh đạo địa phương đích thân đứng chờ. Nhưng ba cô thì biết rõ, lập tức bước đi, dường như đang cảm thấy rất hạnh diện nên cước bộ cũng trở nên cực kỳ oai phong.

Đoàn người bọn họ được mấy nhân viên nữ rất xinh đẹp dẫn đi, rất nhanh đã tới được chỗ hẹn.

Nơi này vừa mới được xây xong không lâu, tuy nhiên trên đường đi, kể cả đại sảnh ở tầng 1 hay là hành lang tầng 16, thậm chí là cả nơi làm việc, cô cũng chưa ngửi được mùi sơn hay là mùi đồ nội thất còn mới.

Nhất thời ý thức được chuyện này, cô liền vội vàng nhắc nhở ba:“Ba, nơi này không đơn giản đâu, ba xem chung quanh được trang hoàng đẹp như vậy, đây lại là khách sạn vừa mới xây xong còn chưa khai trương, nhưng một chút mùi nội thất mới cũng không có!!”

So sánh với nhà cô vừa mới được thiết kế thêm một số đồ nội thất, nhưng mùi hương vẫn còn chưa bay hết, chứng tỏ nhà cô luôn được trang bị những đồ mới tốt, còn nơi này chẳng lẽ không như thế?

cô nhìn không được quay trái quay phải đánh giá khu vực này, cho dù là góc ngách nào, cũng chỉ nhìn ra được là tốn rất nhiều tiền.

Nơi này phải đầu tư bao nhiêu vốn mới có thể trang hoàng được như vậy?!

Lâm Uyển tuy cũng có chút kinh nghiệm làm việc trong công ty, nhưng khi đến nơi này vẫn cảm thấy có chút hồi hộp.

Hơn nữa sau khi được dẫn đến văn phòng, cũng không phải là có thể gặp được Lưu trợ lý kia ngay, mà bên ngoài văn phòng còn có một thư ký. Họ phải xác nhận lại với thư ký rồi mới được đi vào trong.

Như thế là "Qua năm ải, chém sáu tướng", ba Lâm Uyển rõ ràng cũng có chút căng thẳng, lo lắng chà xát hai tay.

Hơn nữa sau khi tiến vào, người ở bên trong lại khiến cho Lâm Uyển và đoàn người trở nên kinh hãi.

cô không thể nghĩ rằng cái người gọi là Lưu trợ lý kia lại trẻ tuổi như vậy, hơn nữa lại còn là người phải rất khó khăn để hẹn gặp, nhưng lại không ngờ sau khi gặp bọn họ thì anh ta lại không tỏ ra phách lối chút nào, ngược lại còn rất khiêm nhường và lễ độ.

Vừa thấy bọn họ bước vào, Lưu trợ lý liền lập tức đứng dậy niềm nở đón chào, tác phong rất nhanh nhẹn.

Vốn là đang chuẩn bị để đối mặt với một người lạnh lùng, nhưng lại có chút ngoài ý muốn, Lâm Uyển còn tưởng đối phương là một người rất kiêu ngạo.

Lưu trợ lý này hành động nhã nhặn lịch sự, vừa nhìn đã thấy là một người có khí chất.

Chính là không biết tâm hồn cô đang ở đâu mà không để ý đến là ba cô vừa mới giới thiệu xong tên của cô.

Lưu trợ lý kia rõ ràng là đang ngây người, tuy nhiên anh ta cũng che dấu rất tốt, nhưng ánh mắt lại sáng lên tinh tế đánh giá, làm cho Lâm Uyển có cảm giác nghi ngờ.

cô lớn lên cũng không được coi là xinh đẹp, lúc này lại bị người khác nhìn chăm chú như vậy, cô đương nhiên cảm thấy rất kỳ lạ và khó hiểu.

Ba cô hiển nhiên cũng đang chú ý tới việc này.

Trong lúc đang nói chuyện, ba Lâm Uyển cũng tự nhiên nói muốn hẹn Lưu trợ lý thêm vài lần nữa, Lưu trợ lý kia liền lập tức đưa danh thiếp cho bọn họ, hơn nữa rất kỳ quái là, tấm danh thiếp kia, Lưu trợ lý lại đưa lướt qua mặt ba Lâm Uyển rồi phi thường trịnh trọng đưa tới trước mặt Lâm Uyển.

“Lâm tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, không cần khách sáo, về sau nếu có chuyện gì cần giúp thì cứ trực tiếp gọi cho tôi.”

Lâm Uyển thật sự có chút thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng đưa hai tay cầm lấy tấm danh thiếp rồi thật cẩn thận cho vào túi xách.

Chờ đến lúc ra về, ba cô vẫn khó tránh khỏi có chút suy ngẫm, vừa đi vừa chăm chú đánh giá Lâm Uyển.

Dáng vẻ của Lâm Uyển, tuy không phải là xấu, nhưng tuyệt đối không đến nỗi khiến cho người ta vừa gặp đã cảm thấy kinh diễm, nhưng Lưu trợ lý kia chắc chắn là có chút xem trọng Lâm Uyển, nếu không thì một người lãnh đạo lớn như vậy, có nhất thiết là vừa gặp Lâm Uyển đã tình nguyện đi pha trà rót nước mời bọn họ hay không?

Việc đó cứ trực tiếp bảo thư ký làm không phải tốt hơn sao?!

Ba cô vui vẻ nói đùa một câu: “Lâm Uyển, con nói xem có phải Lưu trợ lý kia để mắt tới con không? Hay là hôm nào con thử gọi điện thoại cho cậu ta đi, xem có thể hẹn cậu ta đi ăn một bữa được không?”

Lâm Uyển xấu hổ, trừng mắt nhìn ba một cái.

“Ba, ba đừng có như vậy được không, chỉ vì làm ăn mà muốn bán cả con gái là thế nào……”

“thật ra ba vẫn luôn muốn bán, vấn đề là không biết có ai mua không thôi.”

Nếu không phải đó là ba mình thì Lâm Uyển thật sự muốn đánh ông một cái.

cô đưa tay che miệng, thật sự vừa rồi cô cảm thấy rất ngượng, ánh mắt của Lưu trợ lý kia nhìn cô rất không bình thường, hơn nữa thái độ lại rất nhiệt tình niềm nở, thật quá kỳ lạ!

Lẽ ra với việc đàm phán làm ăn này, người phải nhún nhường đối phương là bọn họ mới đúng chứ!?

không lẽ là anh ta có ý với mình thật?

Nghĩ vậy, Lâm Uyển cũng có chút lung lay, cô thật sự chưa từng có cơ hội tiếp xúc với một người đàn ông xuất sắc như vậy, Lâm Uyển cũng đang do dự không biết có nên gọi điện thoại cho người ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit : Ngân Nhi

Sau khi ra khỏi khách sạn, Lâm Uyển có chút lo lắng thay cho ba cô, bởi vì cục diện của ngày hôm nay cô cũng đã được nhìn thấy.

Người trợ lý kia nhìn rất điềm đạm và nho nhã, nhưng đó lại là một công ty gia đình quy mô lớn như vậy, cô cảm thấy rất kỳ lạ, mắt của bọn họ có bị mù không mà lại đi thuê đội ngũ của ba cô đến để thiết kế nội thất chứ?

Cho nên sau khi về nhà, Lâm Uyển cũng vì ba cô mà suy nghĩ, đắn đo: “Việc lần này, ba cũng nên để tâm một chút, có rất nhiều khu vực trong khách sạn cần chú ý, ví dụ như hệ thống cứu hỏa, không phải cứ làm tùy tiện là có thể qua mắt họ……”

Kết quả ba cô liền gạt phắt đi lời cô nói, còn đi nhắc lại chuyện của người trợ lý kia.

Lâm Uyển chạy nhanh vào phòng không thèm quan tâm đến ba nữa, hơn nữa không bao lâu sau, cô nhận được hồi âm của một công ty mà cô đã nộp hồ sơ, Lâm Uyển cũng không còn hơi sức đâu mà để ý tới chuyện của ba, cô còn phải nhanh chóng lo cho tương lai của mình nữa chứ.

Công việc mới có thu nhập rất cao, Lâm Uyển vùng lên ý chí chiến đấu hăng say, rất muốn có cảm giác đạt được thành công.

Chính là đang trong lúc làm, cũng không biết vì cái gì mà Lưu trợ lý kia lại tự nhiên gọi điện thoại cho cô, còn hỏi cô là có việc gì cần giúp đỡ hay không.

Chuyện này có chút khó hiểu, Lâm Uyển lúc trước nghe anh ta nói như vậy, cứ tưởng đó chỉ là những lời xã giao khách sáo mà thôi, nhưng hiện tại Lưu trợ lý kia lại thật sự gọi cho cô?

nói là khách sáo thì cũng hơi quá đi?

Lâm Uyển cũng để tâm một chút, thận trọng đáp lại, sau khi ngắt máy, cô cảm thấy hơi động tâm, nhin không được mà mơ tưởng hão huyền một chút,

nhưng lại cảm thấy chuyện này rất khó tin.

Bất quá cô cũng không muốn nghĩ nhiều, khoảng cách giữa hai người quá lớn, cô nên tiếp tục cố gắng làm việc tiếp mới đúng, mới vừa nhận việc, cô thật sự muốn thể hiện ra hết năng lực của mình.

một thời gian sóng yên biển lặng trôi qua, hôm đó, cô đang ngồi đánh máy, bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của mẹ.

Mẹ cô trong điện thoại vội vàng nói:“Tiểu Uyên ơi, ba con xảy ra chuyện rồi!”

Lâm Uyên lập tức hoảng sợ, còn tưởng rằng ba cô trong lúc lắp đặt thiết bị đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhanh chóng trấn an mẹ trong điện thoại:“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, cứ từ từ nói, ba con làm sao ạ?”

“Bây giờ đang có rất nhiều người đứng bên ngoài đòi nợ, mẹ vừa mới biết được, nguồn vốn của ba con bỏ ra sẽ không được chi trả.....”

Lâm Uyên ai một tiếng, cô không thường nói chuyện với ba, gần đây lại đang bận rộn chuyện công việc, cho nên mới không có thời gian để ý tới chuyện này.

“Ba con không phải là vừa mới nhận được một công trình mới sao, phía bên kia họ giục tiến độ liên tục, mà ba con lại không có kinh nghiệm, kết quả lúc họ đi kiểm tra, hệ thống cứu hỏa không được duyệt, nói đúng ra là không đúng với quy định của nhà nước, hơn nữa thời hạn bàn giao công trình cũng không kịp.....”

Lâm Uyên chạy nhanh về nhà, nhưng khi cô đến nơi thì những người đòi nợ đều đã đi cả rồi.

Chính là trên đường về cô cũng không nghĩ là sự tình sẽ nghiêm trọng như vậy, cho đến khi nhìn thấy ba cô ký vào bản hợp đồng kia, Lâm Uyên thiếu chút nữa ngất xỉu, đầu óc tài năng nào mới có thể làm ra một bản hợp đồng toàn trách nhiệm như vậy chứ.

Lâm Uyên cũng đi làm được một thời gian, biết rằng ở những công ty lớn đều có luật sư chuyên môn riêng, chính là cho dù kiến thức có rộng đến đâu, vẫn có thể dễ dàng bị mắc bẫy ở những bản hợp đồng.

hiện tại ba cô không nhận được tiền công trình, mà còn phải suy nghĩ về chuyện bồi thường.

Bồi thường tổn thất cho một khách sạn năm sao, nghĩ thôi cũng thấy đau cắt cả người.

Lâm Uyên chỉ biết thờ dài cố gắng giúp đỡ, cô nhìn đi nhìn lại bản hợp đồng, cuối cùng cũng không tìm ra sơ hở gì.

Lâm Uyên không thể không đem những thiệt hại có liên quan nói cho ba cô biết, ba cô nghe xong thì chỉ còn biết trợn mắt há mồm.

Lúc trước Lâm Uyên đã từng đề xuất ý kiến với ba cô về bản hợp đồng, nhưng lúc đó ba cô vẫn xem thường cô, chỉ xem cô là một đứa con gái chẳng giỏi giang gì, hiện tại Lâm Uyên cũng lười nói chuyện với ba.

Lâm Uyên có một người bạn làm luật sư, cô liền chụp lại một phần bản hợp đồng rồi gửi cho bạn mình, mong rằng sau khi bạn cô xem xét xong, có thể nghĩ ra cách để giúp cô.

Kết quả không lâu sau, bạn cô gọi điện thoại tới.

“Tớ nói này Lâm Uyên, ba cậu lần này gặp rắc rối to rồi.....”

“Làm sao vậy?” Người bạn này của cô thường không hay thể hiện ra sự kinh ngạc lớn đến như vậy.

"Công ty này cũng quá đáng lắm!!! Cậu nghĩ đi, ở loại địa phương hoang dã đó lại đi xây khu khách sạn cao cấp năm sao siêu xa hoa? Người chọn vị trí đó đã đủ thấy không được bình thường rồi, chỉ có thể nói người ta vốn không đem người họ tác như chúng ta để vào mắt!!!"

Lâm Uyên thật sự không nghĩ nhiều như vậy, lúc ba cô tiếp nhận công trình kia, cô chỉ cảm thấy tò mò nên hỏi thăm, chủ yếu là ba cô cũng không cho cô tham gia vào nên cô cũng chẳng quan tâm nhiều, hiện tại nghe cô bạn kia nói xong mới trợn tròn mắt.

“Ba cậu cũng không thêm quan tâm xem đó là công ty nào mà lại dám bót xén nguyên vật liệu.....”

“Đừng nói nữa.....” Lâm Uyên đầu óc như muốn hôn mê, nếu là việc của người khác thì cô cũng không thêm quan tâm, nhưng lại cảm thấy lo lắng cho bản thân mình và mẹ.

Bất quá bạn cô cũng nói trong điện thoại, bình thường thì trong chuyện này, Lâm Uyên sẽ không bị ảnh hưởng, còn ba cô, tuy rằng có chút phiền toái, nhưng sự việc này ở trong nước cũng sẽ không truy cứu ngay, nói trắng ra là, đây giống như là mấu thuẫn trong kinh doanh, có tiền là có thể giải quyết được.

hiện tại vẫn nên có một thái độ tốt rồi cùng người ta thương lượng, cố gắng bù đắp tổn thất.

Lâm Uyên không ngừng trấn an mẹ, ba cô vừa nghe tới chuyện bồi thường liền cảm thấy choáng váng, chỉ biết buồn đau ngồi hút thuốc.

Ngày hôm sau Lâm Uyên còn phải dậy đi làm, trước khi đi cô an ủi mẹ một chút, còn nói với ba cô đừng nên gấp gáp, mọi người sẽ từ từ nghĩ cách giải quyết.

không nghĩ tới lại có biến động bất ngờ, lúc Lâm Uyên đang chuẩn bị tan tầm, mẹ cô lại gọi tới, nói rằng không thể liên lạc được với ba cô, hơn nữa trường học của Lâm Hiểu Huy còn gọi điện tới, báo là Lâm Hiểu Huy hôm nay không đến trường.....

Lâm Uyên lắp bắp kinh hãi, bất quá cô cũng không dám nghĩ tới những khả năng xấu có thể xảy ra, vội vàng trấn an mẹ trong điện thoại.

“Mẹ, đừng suy nghĩ quá nhiều, chắc là ba đưa Lâm Hiểu Huy đi ăn một bữa rồi, hai người ở bên ngoài ăn cơm, người đông nên không nghe được tiếng chuông điện thoại, mẹ chờ một chút, không chừng một lúc nữa là họ sẽ trở về.....”

Lâm Uyên một khắc cũng không dám trì hoãn, an ủi mẹ xong, cô bình thường đều đi xe bus, nhưng lần này cảm thấy quá sốt ruột nên trực tiếp gọi taxi trở về nhà.

Sau khi về nhà, mẹ cô còn gọi cho ba thêm mấy lần nữa, nhưng hết thấy đều không liên lạc được, bên kia vẫn tắt máy.

Lúc này Lâm Uyên cảm thấy sắp có chuyện lớn, nhưng trong lòng cô vẫn nuôi một chút hy vọng, hy vọng là suy nghĩ của mình sai.

Vì muốn xác minh lại suy nghĩ của mình, cô nhanh chóng gọi quản gia rồi cùng với mẹ đi lên lầu, định bụng tìm kiếm đồ đạc của ba.

Kết quả khiến cho Lâm Uyên và mẹ tròn tròn mắt, tất cả những món đồ đáng giá đều đã bị ba cô lấy đi, còn có những giấy tờ linh tinh khác cũng không thấy.

Việc này khiến Lâm Uyên càng cảm thấy có chỗ không bình thường, bởi vì nếu ba cô muốn mang nhiều đồ đạc đi như vậy thì mẹ cô tại sao lại không hề phát hiện ra, trừ phi ba cô đã tính toán từ trước, cộng thêm khoản tiền không có khả năng chi trả lúc này, liền mang mọi thứ có giá trị trong nhà rồi bỏ trốn cùng Lâm Hiểu Huy?

thật quá thiếu đạo đức, thế này không phải là muốn để cho hai mẹ con cô ở đây lãnh hậu quả sao?!

Nghĩ vậy khiến Lâm Uyên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, vội vàng hỏi mẹ:“Mẹ, mẹ xem xem có giấy tờ nhà không?”

“Giấy tờ nhà? Cái đó trước giờ đều là do ba con giữ.....”

Lâm Uyên biết, giấy tờ nhà chỉ có duy nhất tên của ba cô, tuy rằng bây giờ làm việc gì cũng cần có giấy tờ của cả hai vợ chồng, nhưng nếu có thể sử dụng quan hệ thì cũng có thể bán nhà hoặc thế chấp để trả nợ.

Buổi tối, Lâm Uyên cũng không dám nói thật để làm mẹ sợ, tuy nhiên lúc mẹ cô nhìn thấy sắc mặt của cô thì bà cũng liền đoán ra được.

Bà lập tức trở nên ngơ ngác thần thờ.

Lâm Uyên chạy nhanh tới an ủi mẹ:“không sao đâu, mẹ, cái này có là gì chứ, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta hết, ông ta có bỏ chạy cũng vô ích thôi, thời gian không còn sớm, mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì mai nói sau.”

Ngày hôm sau Lâm Uyên không đi làm, cô ngồi suy nghĩ, mẹ cô có một khoản tiền riêng, cô cũng tiết kiệm được một ít, ba cô bên ngoài có nợ người ta tiền vật tư, cùng lắm thì hai mẹ con cô trả trước khoản này. Thế nhưng khoản bồi thường của khách sạn mới là vấn đề lớn, tổng cộng cũng phải mất hơn một trăm vạn.

Chủ yếu là ba cô bỏ trốn như vậy, công việc của khách sạn nhất định sẽ bị chậm tiến độ. Biện pháp duy nhất là cố gắng bù đắp lỗi lầm, tận lực tìm được người phụ trách rồi cùng nhau dàn xếp. đã đến bước này, cô chỉ còn biết ngựa chết mà làm như ngựa sống, sau khi suy nghĩ kỹ, Lâm Uyên liền gọi điện thoại cho Lưu trợ lý.

Thái độ của Lưu trợ lý rất tốt, biết ba cô đã gây ra rắc rối lớn như vậy mà cũng không nói gì, chỉ nói cô chờ một chút, anh còn đang họp. Lâm Uyên vội vàng khách sáo đồng ý, nói cô chờ được, không sao cả.

Lâm Uyên an vị ngồi vào ghế ở đại sảnh khách sạn. Chính là lúc cô đang ngồi chờ, lại thấy ba bốn người tới tìm Lưu trợ lý. Họ ngồi vào khu nghỉ ngơi rồi nói chuyện với nhau.

Lâm Uyên ở bên cạnh nghe, càng nghe càng thấy buồn bực, công ty này giống như một món ăn thập cẩm vậy, thật không hiểu nổi.

cô nhin không được tham gia vào:“Đúng rồi, ông chủ nơi này là người thế nào vậy? Có ai đã từng gặp qua chưa?”

Những người kia liền quay sang liếc cô một cái, cũng không để ý đến cô, giống như ý muốn nói là cô không xứng để nói tới chủ đề này vậy.

Lâm Uyên cũng biết ngày hôm qua mình không được nghỉ ngơi tốt, về ngoài bây giờ nhìn không được đẹp lắm, quầng mắt thâm đen, một thân phong trần đầy mệt mỏi chạy tới đây, mái tóc chắc cũng đang rối tung lên rồi.

Nghĩ vậy, cô liền nhanh chóng đứng lên rồi chạy vào nhà vệ sinh, đứng trước gương rửa mặt và chỉnh trang lại mái tóc, thậm chí còn đứng trước gương mỉm cười vài cái, lát nữa cô phải cười cho thật tươi, thật đẹp, mà không đúng! Nhà cô xảy ra chuyện như vậy, cười cái rắm gì chứ!

cô phải cố gắng đem tình thế khó khăn trong nhà nói với Lưu trợ lý.

Nghĩ vậy Lâm Uyển cũng liền thay đổi thành bộ dạng nhún nhố khổ sở, đứng trước gương tỏ vẻ tội nghiệp.

Lúc bước ra ngoài, một cô nhân viên nữ đang đi lại trong đại sảnh tìm cô, lúc thấy cô liền nhẹ nhàng thở phào, chạy nhanh đến nói: “Lâm tiểu thư, mời cô đi lên lầu.”

Lâm Uyển cứ tưởng chỗ gặp mặt sẽ là chỗ lần trước cô đi cùng ba, xoay người hướng tới cầu thang bộ, kết quả lần này cô gái kia lại ngăn cô lại rồi dẫn cô đi về phía thang máy: “Mời đi bên này, vào thang máy rồi ấn tầng cao nhất.”

Lâm Uyển cảm thấy có chút kỳ quái, Lưu trợ lý đổi phòng làm việc sao?!

cô tiến vào thang máy, nhìn thoáng qua các dây số, nút bấm của thang máy khá nhỏ, cô bấm số tầng cao nhất, thang máy rất nhanh đi lên.

Chính là khi cửa thang máy mở ra, nhìn thấy cách trang trí trước mặt, Lâm Uyển có chút thắc mắc.

Nơi này sao lại nhìn không giống như văn phòng làm việc?

cô chậm chậm đi tới, văn phòng sao mà phải trải thảm lông lầy như vậy?

Lúc đi tới cửa, Lâm Uyển thật cẩn thận cúi đầu vào xem xét.

Cửa sổ rất dài, chiếc sofa xa xỉ, còn có một quầy rượu nữa?!

Và cả chiếc TV siêu mỏng treo tường?!

Có phải là cô đã đi nhầm chỗ hay không?

Lâm Uyển nhanh chóng lùi lại, cô đang do dự không biết có nên quay lại thang máy hay không, hay là tầng này có nhiều phòng khác nhau, cô chỉ là đi nhầm?

Nghĩ vậy, cô lui về sau hai bước rồi tìm xem có chỗ nào nhìn giống như phòng làm việc hay không.

Lúc cô ngoảnh đầu lại tìm kiếm, đã không phát hiện ra bên trong phòng có một người đang bước ra.

Nhưng rất nhanh, cô nghe được giọng nói của người kia.

Giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa, tựa như không hề có cao độ: “Lâm tiểu thư, rất vui được gặp lại em.”

Lâm Uyển lập tức đông cứng người, vội vàng quay lại về hướng phát ra tiếng nói, sau đó cô liền thấy ở nơi không xa kia, người đó đang nhìn cô không chớp mắt

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyển còn có thể nghe thấy cả thanh âm nuốt nước miếng của mình, cô chớp chớp mắt, đặc biệt hy vọng đây chỉ là ảo giác, nhưng dù có chớp mắt bao lâu đi chăng nữa thì người đó vẫn cứ đứng ở kia.

Lâm Uyển cảm thấy lòng bàn chân có chút run rẩy.

Người kia chỉ vào chiếc sofa trước mặt ý bảo cô qua đó ngồi.

Lâm Uyển chần chừ một chút, nghĩ tới chuyện của gia đình, cuối cùng cũng chậm rãi đi tới. Tuy nhiên cô cũng không lập tức ngồi xuống ngay mà chỉ đứng đó rồi cảnh giác nhìn hẩn.

Lần trước gặp hẩn ở khu biệt thự, hẩn chỉ ăn mặc rất đơn giản, chỉ là một bộ quần áo ở nhà màu trắng. Lần này không biết có phải là cố ý hay không mà hẩn lại có thể tự nhiên mặc áo choàng tắm bước ra ngoài.

Thấy cô không chịu ngồi, người kia vẫn rất bình thản ngồi xuống trước, sau khi ngồi xuống, hắn còn đưa tay chỉ về phía tủ lạnh nói: "Bên trong có đồ uống, em thích uống gì thì cứ tự ra lấy."

Lâm Uyên không nhúc nhích, đầu óc có chút bất an.

Đây chỉ là một sự trùng hợp hay là đã được anh ta tính toán từ trước?

Nhưng cô lại cảm thấy hơi khó tin, nói trắng ra là không có khả năng, cô cũng đâu có đi cướp phần mộ tổ tiên nhà người ta đâu, sao phải đáng để cho người ta dày công tính kế gây sức ép cho nhà mình chứ?

cô lại không phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành gì?

Cuối cùng là sao?

Nghĩ ngợi xong, cô cũng liền lạnh nhạt hỏi một câu: "Lưu trợ lý đâu? Tôi có việc quan trọng muốn thảo luận với Lưu trợ lý"

Người kia thản nhiên nở một nụ cười, không rõ có phải là đang châm chọc cô hay không.

"Em có thể thảo luận với tôi."

Lâm Uyên đầu óc rối bời, cô hít thở sâu, từ trong túi xách lấy ra bản hợp đồng, rốt cục cũng ngồi xuống sofa, cố gắng duy trì khoảng cách với anh ta.

"Chuyện là ba tôi..... có ký hợp đồng với quý công ty, vấn đề hiện tại là ba tôi không có khả năng hoàn thành công việc, tôi..... tôi muốn thương lượng với các anh, xem có thể sửa đổi bản hợp đồng này hay không, hoặc là....."

nói đến đây thì rốt cục Lâm Uyên cũng không thể cố gắng nói tiếp được nữa, bởi vì đối phương không biết từ lúc nào đã đưa tay ra sờ mó chân cô.

cô né người ra rồi nhìn chằm chằm vào hắn.

Người này đúng là làm chuyện xấu mà không biết thẹn, sao có thể vẫn bày ra được bộ dạng nhàn nhã thản nhiên như vậy chứ?!

Bất quá cô cũng không lên tiếng trách mắng hắn, trái lại hắn lại mở miệng ra đề nghị: "Lâm Uyên, chuyện lần trước tôi nói, em có muốn suy nghĩ lại không?"

Lâm Uyên không chút khách khí đẩy tay hắn ra, rất nhanh đứng lên.

"Anh là đồ không biết xấu hổ!" Hung hăng mắng một câu xong, Lâm Uyên đã muốn bước đi, nhưng người kia hiển nhiên không muốn thả người, rất nhanh chặn lối đi của cô.

Lâm Uyên tức giận, hét lên: "Anh tránh ra mau!"

"không muốn nói về chuyện công trình của ba em sao?"

"Tôi không thích nói chuyện với loại người như anh." cô trừng mắt nhìn hắn: "Cùng lắm thì chúng ta gặp nhau ở tòa."

hắn chậm rãi đứng gần về phía cô, chân trái cử động có chút khó nên tốc độ không được nhanh.

Nhưng vóc dáng của hắn rất cao, Lâm Uyên cũng tự biết, cô nam quả nữ ở trong một phòng, nếu có chuyện gì xảy ra thì bản thân cô sẽ không đấu lại được đối phương.

Cho nên chờ đối phương tiến đến gần, Lâm Uyên rất nhanh cầm được bình hoa bên cạnh, thật ra cô cũng không dám ra tay mà chỉ muốn hù dọa anh ta mà thôi, cô lập tức phò trương hét lên: "Anh đừng có qua đây, nếu không cẩn thận tôi đập vỡ đầu anh!"

không nghĩ tới, thấy cô như vậy, người kia lại chỉ nở nụ cười.

"Đây là bình men trắng hoa văn xanh đời Càn Long, ước chừng giá trị của nó cũng phải rơi vào khoảng hai trăm vạn."

Mặc dù không biết lời anh ta nói là thật hay giả, bất quá khi nghe xong lời này, Lâm Uyên đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, vội vàng đặt chiếc bình hoa kia về chỗ cũ.

Trái lại người kia lại chậm rãi đi tới gần cô, tùy tiện đưa một tay ra cầm lấy bình hoa, sau đó rất bình thản, giống như coi nó là rác rưởi mà ném mạnh xuống đất.

Chiếc bình hoa kia lập tức vỡ tan tành.

Lâm Uyên ngạc nhiên nhìn một màn này, hoàn toàn cảm thấy không có gì ăn khớp với nhau hết.

cô kinh ngạc tròn mắt nhìn hắn.

Về mặt của hắn vẫn rất bình thường, quay sang nhìn cô, bộ dạng như đang nói một chuyện rất hiển nhiên: “Đối với em thì một trăm vạn đã là một số tiền rất lớn, đủ cho em sống một cuộc sống thoải mái an nhàn, nhưng đối với tôi thì nó chả đáng gì, giữ nó lại để ngắm, hay là đập vỡ nó, còn phải phụ thuộc vào tâm trạng của tôi, và em.”

Hắn cố ý dừng một chút, cao thấp đánh giá cô: “Có vùng vẫy đấu tranh hay không, thì kết quả cũng như nhau mà thôi.”

Lâm Uyển cảm thấy da đầu rất ngứa ngáy khó chịu, cả đời cô chưa bao giờ gặp một tên thần kinh như vậy!

Người này không phải là chỉ dựa vào mấy đồng tiền dơ bẩn thôi sao?!

cô cực kỳ tức giận, lập tức nói lại: “Anh nói đúng, tiền đối với tôi rất quan trọng, mấy trăm vạn đối với tôi cũng là một con số kinh khủng, nhưng xin lỗi phải làm anh thất vọng, tôi sẽ không bao giờ vì tiền mà phải chịu khuất phục!”

cô giận dữ nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nếu dám đụng tới tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, cho anh thân bại danh liệt!!”

Chính là khi nghe cô nói xong, người kia trái lại còn cười lớn hơn, ánh mắt nheo tít lại, bước chân vẫn chậm rãi tiến đến gần.

Nhìn thấy người kia tiến đến gần một gần, Lâm Uyển bị dọa sợ, nếu không ra ngoài được thì cô chỉ còn cách chạy ngược lại để trốn, cố gắng tránh thật xa tên này.

Nhưng lần này thì đúng là thảm rồi, cô lùi về phía sau thì mới biết đây là đường thông tới phòng ngủ!!

Hơn nữa lại bị dồn ép đến không còn đường để chạy!!

Tên kia tuy tốc độ không nhanh, nhưng lúc này cũng đã tiến theo vào.

Lâm Uyển sợ hãi, bối rối tìm thứ gì đó để phòng thân, nhưng trong phòng ngủ lại không có thứ gì có thể cầm tay, cuối cùng chỉ có thể giơ túi xách của mình lên.

Lúc cô còn đang luống cuống, người kia đã không nhanh không chậm tiến đến gần, hắn cũng không lập tức hành động gì mà chỉ cúi đầu nhìn cô rồi lại nói với cô một câu thật kinh tởm.

“trên đời này thứ gì cũng có giá của nó, nếu Lâm tiểu thư cảm thấy bản thân rất đáng giá, vậy thì đừng ngại đòi hỏi một cái giá cao.”

Lâm Uyển đỏ bừng mặt.

cô dùng sức trừng mắt nhìn hắn “Anh thật sự làm cho tôi cảm thấy ghê tởm, nếu anh muốn mua phụ nữ thì bên ngoài có cả đồng đống đấy, sao cứ phải ép buộc tôi làm gì!”

Sau khi nghe cô nói xong, người đàn ông trước mặt cô vẫn bày ra bộ dạng như lúc trước.

Lâm Uyển bị hắn nhìn, khó chịu đến mức đầu muốn nổ tung.

Hơn nữa ánh mắt của anh ta lại dừng lại trên môi cô.

Ý đồ quá rõ ràng, hắn đang muốn cưỡng hôn cô!

Lâm Uyển sợ hãi, cầm túi xách đập vào người hắn.

Sức của cô rất lớn, trực tiếp nện lên đầu hắn, nhưng cũng không có tác dụng gì mà ngược lại càng làm cho tình hình trở nên xấu đi.

Môi Lâm Uyển bị người ta hung hăng bắt lấy, hắn muốn len vào sâu hơn nhưng Lâm Uyển đã cố gắng cắn chặt răng, mặc kệ hắn có hôn thế nào, có đưa lưỡi muốn tiến vào sâu đi chăng nữa, cô cũng không chịu thỏa hiệp.

Thế nhưng cô lại bị người ta bế bổng lên.

Sau một trận trời đất quay cuồng, Lâm Uyển liền cảm thấy dưới lưng rất mềm mại. cô biết là mình đã bị tên kia đặt lên giường, lập tức trở nên hoảng sợ, không ngừng giãy dụa lung tung, nhưng cuối cùng vẫn không có chút tác dụng nào, căn bản không thể đẩy được hắn ra, mà ngược lại giống như đang nhiệt tình hoan nghênh hắn vậy.

Cuối cùng, Lâm Uyển không thể không giơ tay ra, dùng hết toàn bộ sức lực giáng cho hắn một cái tát.

Cái tát này của cô thật sự rất mạnh, đến nỗi lòng bàn tay cô cũng đang cảm thấy rất đau.

Người kia bị cô đánh đến nghiêng hẳn mặt sang một bên, chờ đến khi hắn quay lại thì đã thấy máu từ trong mũi chảy ra. Mùi máu tươi nồng đượm, làm cho bầu không khí trở nên rất căng thẳng.

Cả hai người sau cái tát của cô đều trở nên im lặng.

Lâm Uyên hoảng sợ, cô rất muốn phản kháng, nhưng bây giờ lại rất sợ đối phương sẽ trả thù mà đánh lại. Sức lực của hai người chênh lệch rất lớn, cô cũng không dám nghĩ, nếu anh ta thật sự bị cô chọc giận thì không biết sẽ đánh cô thành cái dạng gì nữa, cô cắn chặt răng, nhắm mắt lại không dám nhìn hấn.

Kết quả đối phương sau một lúc không thấy động tĩnh gì, cũng không tát lại cô một cái, mà chỉ vươn tay ra rồi gạt những sợi tóc vương trên gò má cô. Sau đó lại giống như không có chuyện gì xảy ra, hấn cầm lấy một lọn tóc của cô rồi si mê đưa lên môi hôn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyên cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung ra, người này hôn tóc cô rất chậm rãi, giống như đang nâng niu một báu vật vậy, Lâm Uyên đầu óc rồi bời, nhìn xung quanh không thấy có đồ vật gì để phòng thân, cô ngước lên trên, nhìn thấy ở đầu giường có đặt một bình hoa để trang trí.

Nó có đáng giá hay không thì cô cũng mặc xác!

Lần này Lâm Uyên không do dự nữa, cô trực tiếp cầm chiếc bình hoa kia lên rồi đập thẳng vào đầu tên kia.

cô còn không biết cú đập này của cô có gây chết người hay không nữa. Với lại khi đập một phát xong, cô liền vội vàng giẫy dụa rồi chạy nhanh ra ngoài.

cô vì hấp tấp chạy đi nên quên mất không cầm lấy túi xách, chính là lúc chạy đến thang máy, cô lại há hốc mồm, cái thang máy này còn cần cả dấu vân tay nhận dạng nữa.

cô lập tức cảm thấy rất bất loạn, sợ rằng tên kia sẽ đuổi theo cô, nhưng không biết có phải là vì cô ra tay quá độc ác hay không mà hấn lại không thấy chạy ra đây.

cô hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn an bản thân, bỗng nhớ ra ở những nơi như thế này đều sẽ có đường thoát hiểm, cô chạy nhanh đi tìm, rốt cục cũng nhìn thấy cửa thoát hiểm ở một góc khuất.

Chính là lúc Lâm Uyên đánh liều chạy xuống, phát hiện ra có một chuyện rất kỳ lạ, bình thường cầu thang thoát hiểm phải được thông với tất cả các tầng, kết quả cô đã đi xuống mấy tầng rồi mà vẫn không thấy có cửa để đi ra các tầng khác.

Lúc này cô chợt nghĩ, đây chẳng lẽ lại là đường thoát hiểm chuyên dụng dành riêng cho tầng cao nhất?

Nghĩ vậy khiến toàn thân Lâm Uyên bỗng run lên, nói cách khác, chỉ cần đối phương hô lên một tiếng là cô sẽ có khả năng bị bắt lại. Đã đến nước này, cô cũng không thêm quan tâm mình có chết hay không mà vẫn cầm đầu chạy xuống, có mấy lần vì quá sốt ruột nên đã bị bước hụt.

Điều mà cô đang lo lắng chính là nếu đây là thang thoát hiểm chuyên dụng thì không biết sẽ có nhân viên an ninh đứng bảo vệ hay không, nếu có thì thật sự rất phiền toái. Tuy nhiên thật may mắn là, ngoại trừ có thiết bị theo dõi ra thì không thấy có người nào đứng canh gác hết.

Lâm Uyên thở dài một hơi, xa xa đã có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện, cô cảm thấy mình cứ như vừa mới thoát ra khỏi chỗ chết vậy, cúi đầu bước ra ngoài, rất nhanh đã ra khỏi khách sạn.

cô không dám đứng đợi xe bus mà trực tiếp bắt taxi, sau khi nói địa chỉ cho lái xe, cả người cô liền mềm nhũn ngã ra sau. Tài xế taxi thấy cô thờ hờn hên thì lại tưởng là cô đang vội, hỏi: “cô à, cô quên tài liệu ở nhà sao?”

Lâm Uyên há mồm thở mạnh, “Đừng nói nữa, phiền anh lái nhanh lên, tôi đang rất sốt ruột.”

Người lái xe cũng rất tốt, cố gắng giúp đỡ sợ cô bị trễ việc, lúc xe chạy tới trung tâm thành phố, Lâm Uyên rốt cục cũng thấy an tâm hơn, ước đoán người kia trong chốc lát sẽ không thể đuổi tới được.

Nhưng lại nghĩ tới trình độ biến thái của hấn, Lâm Uyên bây giờ vẫn còn cảm thấy rợn tóc gáy. cô cũng không biết là mình đã động chạm đến ai mà lại bị hấn trêu chọc như vậy, vừa rồi lại còn lấy bình hoa đập vào đầu hấn, người kia không phải là sẽ ra sức mà trả thù cô chứ?

Huống hồ hấn lại mạnh như vậy, phương pháp hành hạ cô chắc cũng sẽ rất khủng bố!!

trên đường đi miên man suy nghĩ, cuối cùng xe cũng đã tới nơi, Lâm Uyên nhanh chóng đưa tiền cho lái xe rồi chạy vào trong nhà. cô đã để quên túi xách nên lúc về nhà cũng chỉ còn cách đập cửa.

Mẹ cô một lúc lâu sau mới đi ra mở cửa.

Hơn nữa rất giống cô, nét mặt của mẹ cũng đang rất căng thẳng, vội vàng kéo cô vào trong phòng, nói khẽ:“Lúc sáng con vừa mới đi làm thì bên ngoài đã xuất hiện rất nhiều người tới đòi nợ..... Làm mẹ không dám ra mở cửa.....”

Lâm Uyên biết trước khi ba cô bỏ trốn đã nợ rất nhiều tiền vật tư, những cửa hàng đó đa phần đều là mối làm ăn lâu năm nên đại bộ phận đều biết nhà bọn họ ở đâu.Lâm Uyên lúc này cảm thấy rất ngột ngạt khó chịu, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết phải nói thế nào, chủ yếu là vì cô không muốn làm mẹ sợ, nhưng nếu không nói thì sớm muộn gì mẹ cô cũng sẽ biết.....

Lâm Uyên rất buồn bực, nhưng sau khi mẹ cô thấy cô về, liền vội vàng gọi cô vào phòng ngủ.Bà thật cẩn thận cầm lấy túi xách trong tủ quần áo ra rồi mở cho cô xem.

Lâm Uyên lập tức trở nên kinh hãi, bên trong toàn là tiền.

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, hôm nay mẹ ra ngân hàng rồi rút hết tiền về, mẹ đã suy nghĩ rất kỹ, đời này của mẹ đã hoàn toàn rơi xuống vực sâu sau khi bị ba con lừa dối, nhưng con không đáng để phải chịu khổ cùng mẹ.Con hãy cầm lấy số tiền này rồi sống một cuộc sống thật tốt, cũng đừng lo lắng chuyện trong nhà nữa, bọn họ muốn làm gì thì làm, mẹ cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, cũng chẳng việc gì phải sợ bọn họ.....”

Lâm Uyên mắt đỏ hoe, lao tới ôm mẹ thật chặt, bao năm qua cô vẫn luôn tức giận nói mẹ thật nhu nhược, cứ mãi chịu đựng như vậy, nhưng không nghĩ tới trong lúc này, mẹ cô lại có thể mạnh mẽ mà che chở cho cô.

Nhưng cô đương nhiên sẽ không để mẹ gánh chịu hết đau khổ, Lâm Uyên đưa tay lau nước mắt, cô buồn bực vì sao mà mình lại phải đi trốn tránh chuyện này chứ, nếu là chuyện làm ăn của ba cô thì thật ra cũng đâu có gì, cùng lắm thì mẹ và cô bồi thường tiền, hay nói cách khác là tới thương lượng bàn bạc lại..... Nhưng hiển nhiên việc này đã không đơn giản đến mức lấy tiền là có thể giải quyết được, cô đây là đang bị một tên biến thái theo dõi!!

Nghĩ vậy, cô liền cắn răng nói:“Mẹ, ba con có thể chạy, thì dựa vào cái gì mà chúng ta lại không thể, mẹ nhanh đi lấy chứng minh thư cùng mấy bộ quần áo, con cũng sẽ thu dọn đồ đạc, cùng lắm thì chúng ta đi đến nơi khác trốn một thời gian.....”

Mẹ cô lập tức bị dọa sợ, lão thái thái của cô đời này cũng chưa từng làm chuyện gì khác người như vậy, nhất là sau khi thấy Lâm Uyên đang bắt đầu thu dọn đồ đạc thì mẹ cô lại càng sợ hãi hơn.

Lâm Uyên cầm chứng minh thư của mình, cùng vài bộ quần áo rồi cho vào túi xách.

Thấy mẹ còn đang do dự, cô liền chạy tới khuyên:“Mẹ, cho dù có ở lại thì cũng đâu thể thoải mái mà sống được? Ngày nào chủ nợ cũng đến đập cửa, đối với mẹ cũng không tốt chút nào.”

Mẹ cô cũng hiểu được, nhưng cái chính là bà lo nghĩ cho Lâm Uyên nhiều hơn, bà dù sao tuổi cũng đã cao, di cư tới một nơi ít người cũng coi như là để dưỡng lão, nhưng Lâm Uyên còn trẻ như vậy mà lại phải bỏ trốn cùng mình, như thế sẽ làm cản trở tương lai của nó.

Lâm Uyên cũng hiểu được mẹ cô đang lo lắng điều gì, nhưng cô thật sự không sao cả:“Còn sống thì vẫn còn hy vọng, dù gì con cũng là con gái, đi tới nơi khác, vạn nhất gặp được người thích hợp thì con vẫn có thể kết hôn lập gia đình, mẹ mau mau thu dọn hành lý đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Chính là trong lúc nhất thời cũng không biết phải mang theo cái gì cho đủ, va li của bà đã nhồi nhét rất nhiều thứ.

Lâm Uyên nhanh chóng lấy bớt đồ ra cho mẹ, rồi khuyên như:“Chỉ cần mang theo vài bộ quần áo để tắm giặt là được rồi, đúng rồi, trang sức cũng phải mang theo, lần trước con mua cho mẹ chiếc vòng cổ..... Những thứ có giá trị thì nên mang hết theo.....”

Sau khi thu dọn xong, Lâm Uyên cũng không dám chậm trễ thêm, cô rất sợ tên biến thái kia sẽ tìm đến đây, liền kéo hành lý rồi dắt tay mẹ đi ra ngoài.

Ra bên ngoài, Lâm Uyên cùng mẹ vội vàng bắt xe đi.

Bởi vì không phải là ngày nghỉ nên nhà ga không có nhiều người lắm, Lâm Uyên bảo mẹ đứng trông hành lý rồi đi vào đại sảnh mua vé.thật ra cô cũng không biết phải mua vé tàu đi tới đâu, lúc cô đang đứng xếp hàng, liền ngẩng đầu xem lịch trình các chuyến đi.

Đầu óc cô trống trơn, cuối cùng lại nhớ ra một nơi, lúc cô học Đại học, có chơi khá thân với một người bạn cùng phòng, gia đình làm nghề bán quần áo, tuy rằng là ở thị trấn, nhưng nếu mình tìm đến nói muốn nhờ vả thì chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng tàu hỏa đi tới các tỉnh thì không nhiều, hơn nữa đa số lại là tàu chậm, Lâm Uyên chọn mua chuyến sớm nhất.cô cắt kỹ giấy tờ của mình rồi cầm vé tàu đi ra ngoài, nhưng cả mẹ cô lẫn hành lý đều không còn ở đó.

Lâm Uyên lập tức sợ đến mức chân mềm nhũn, cô vội vàng nhìn xung quanh nhưng đều không thấy bóng dáng của mẹ, gần đây cũng không có chỗ nào mà mẹ có thể đi.....

Lúc Lâm Uyên đang bối rối không biết nên làm gì thì một chiếc xe hơi màu đen đi tới.

Chiếc xe kia rất nhanh đỗ ngay trước mặt cô, nhưng người ở bên trong cũng không xuống xe mà chỉ mở cửa kính xuống rồi hua tay trước mặt cô,“cô là người nhà của Lưu Nhà Tĩnh phải không?”

Người kia từ ghế phó lái lấy một tờ giấy rồi đưa tới trước mặt cô: “Luu Nhã Tĩnh bị nghi là kẻ lừa đảo, đã bị chúng tôi giữ lại, đây là giấy tờ tạm giam, phiền cô ký tên vào.”

Lâm Uyển lập tức cảm thấy như đầu muốn nổ tung, Luu Nhã Tĩnh chính là tên của mẹ cô!

cô vội vàng nắm chặt cửa kính xe rồi nói: “Mẹ tôi sao có thể là kẻ lừa đảo? Nhất định là anh nhầm rồi!”

“cô cứ ký tên trước đi.” Người kia thái độ rất không tốt, “À đúng rồi, có người muốn trả lại túi xách cho cô.” nói xong anh ta quay người lại rồi cầm lấy chiếc túi.

Lâm Uyển vừa thấy cái túi kia thì đã hiểu hết mọi chuyện, đó chính là cái túi mà cô đã bỏ quên, đúng là giam giữ người trái phép một cách trắng trợn.

không cần phải nói nhiều, chắc chắn là tên biến thái kia đã cho người đến chinh mình, nhưng tốc độ của hắn không phải là quá nhanh rồi sao?!

cô không biết vừa rồi mẹ cô bị mang đi như thế nào, nhưng lúc này còn có thể làm được gì, cô lo lắng cầm lấy giấy tờ tạm giam kia, mặt trên còn có tên và con dấu nhìn rất giống.....

Chuyện này nếu chỉ xảy ra trên người cô thì không sao, nhưng lại kéo thêm cả mẹ cô người không có một chút liên quan vào, Lâm Uyển gấp đến độ muốn phát điên lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Lâm Uyển coi như kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, từ trước tới nay, cô chưa từng gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, luôn mạnh mẽ không chịu khuất phục. Cô đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng tính ra lại không có cách nào có thể dùng được, sau khi nhận lại túi xách, Lâm Uyển buộc lòng phải đi tới khách sạn kia.

Trên đường tới đây cô đã đưa ra quyết định, nếu lần này gặp hắn, cô sẽ không cầu xin gì nhiều, chỉ mong đối phương có thể vui vẻ thoải mái thả mẹ cô ra.

Lâm Uyển vốn tưởng rằng đối phương sẽ phải tốn rất nhiều tâm tư vây bắt cô, nhất định là đang ngồi chờ cô đến chui đầu vào lưới, kết quả sau khi đến nơi, vừa mới định bước vào thang máy thì đã bị một nhân viên bảo vệ ngăn lại.

Đối phương thái độ rất nghiêm nghị nói với cô: "Tiểu thư, đây không phải là thang máy công cộng, nếu cô có việc thì xin mời đi thang máy khác."

Lâm Uyển ai một tiếng, lúc này mới nhớ ra là phải nói với các nhân viên trước khi lên, nhưng mà sau khi cô nói, đáp lại cũng chỉ là một câu nói tiêu chuẩn: "Thật ngại quá, chúng tôi chưa nhận được sự đồng ý của cấp trên, mời cô hẹn trước rồi quay trở lại đây."

Lâm Uyển không thể hẹn trước được vì lần trước người kia đưa danh thiếp cho cô, cô lại không thèm nhìn mà xé luôn làm đôi mất rồi, nhưng đột nhiên cô lại nhớ ra Luu trợ lý.

Lâm Uyển liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Luu trợ lý, thật sự rất mong rằng anh sẽ nói giúp cho cô vài câu, kết quả ngược lại, Luu trợ lý không nhận điện thoại của cô.

Lâm Uyển cũng hiểu được, anh ta là đang muốn phớt lờ cô.

Lâm Uyển thần thờ, cái này được coi là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đây mà. Mẹ cô đã lớn tuổi mà lại bị bắt đến chỗ này, tên kia cứ hết lần này tới lần khác sắp đặt mọi chuyện. Lâm Uyển cũng không còn cách nào khác, chỉ đành phải ngồi ở khu nghỉ để chờ, may mắn là có thể ngồi đây thoải mái mà không bị ai đến đuổi.

Lâm Uyển nắm chặt đi động, trời thì nắng nóng nhưng cô lại cảm thấy toàn thân lạnh run lên, thời gian gần đây cô không được nghỉ ngơi tốt, ăn cũng ít, lại phải vượt qua chuyện như vậy, đừng nói là ăn, cô bây giờ đến nước miếng cũng chả muốn nuốt.

Đợi tới giờ tan tầm, nhưng ở khu nghỉ vẫn không thấy có một bóng người, Lâm Uyển cũng không thấy có người nào ra đón mình, nhưng cô lại không dám đi, nghĩ tới mẹ đang phải ở đây chịu khổ, Lâm Uyển liền cảm thấy muốn khóc. Hơn nữa lúc ở nhà ga, hành lý đều đưa hết cho mẹ trông, Lâm Uyển trong người chỉ còn có 2 tấm vé tàu và một chút tiền. Cô lấy chứng minh thư trong người ra, vừa nhìn thấy tấm ảnh chụp trên đó của mẹ, Lâm Uyển thiếu chút nữa đã rơi lệ.

Trong bụng đầy một sự ủy khuất, cảm giác bất lực lúc này cơ hồ sẽ giết chết cô mất. Cô cũng không còn ai để dựa vào, bỗng cảm thấy chưa bao giờ cô đơn như lúc này, thật giống như trên đời chỉ còn lại có một mình cô vậy.

Bỗng thang máy kêu "đỉnh" một tiếng, Lâm Uyên nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lưu trợ lý từ bên trong bước ra.

Lâm Uyên cũng không quan tâm rằng có phải Lưu trợ lý đang muốn tránh mặt mình hay không, cô chạy nhanh tới rồi vội vàng kéo ống tay áo của Lưu trợ lý.

Thấy cô như vậy, hiển nhiên làm cho Lưu trợ lý vừa mới bước ra khỏi thang máy cảm thấy hoảng sợ.

"Lưu trợ lý..." Cô khóc nức nở nói, bàn tay lạnh lạnh: "Tôi cầu xin anh, anh có thể đưa tôi đến gặp hấn không?"

"Lâm tiểu thư." Lưu trợ lý lộ ra bộ dạng khó xử: "Rất xin lỗi, tôi không có quyền hạn này."

Lâm Uyên kiên trì nói: "Kính nhờ anh, mẹ tôi đã lớn tuổi, nếu ở đây chắc mẹ tôi sẽ không chịu nổi..."

Lưu trợ lý nhìn nét mặt của cô rồi nói: "Chuyện cô nhờ tôi thật sự không thể làm được, nhưng cô yên tâm, buổi tối hôm nay tôi sẽ cố gắng chăm sóc thật tốt cho bác gái."

Chính là đang nói tới bốn chữ "buổi tối hôm nay", Lưu trợ lý lại cố ý dừng lại một chút.

Lâm Uyên cũng không biết có phải là do cô quá nhạy cảm hay không, nhưng cô cảm thấy hình như Lưu trợ lý đang có ý muốn nhắc nhở mình. Cô cũng không biết thủ đoạn của tên biến thái kia có thể thâm sâu đến đâu, nhưng loại người có thể tùy tiện bịa chuyện rồi đem người ta bắt giam trái phép thì còn có chuyện gì là không dám làm.

Chờ Lưu trợ lý đi thì Lâm Uyên cũng đã hồn bay phách lạc, cô không dám rời khỏi khách sạn mà vẫn kiên nhẫn ngồi chờ ở khu nghỉ. Đại sảnh lúc nửa đêm, nhiệt độ xạ hướng vài độ C, chỉ có hai nhân viên bảo vệ đi qua đi lại, khách sạn này vẫn chưa khai trương nên ban đêm vắng lặng yên tĩnh khiến người ta phát run. Lâm Uyên gấu gấu ôm lấy chính mình, nhưng cho dù cô có ôm chặt thế nào đi chăng nữa thì toàn thân vẫn cảm thấy rất lạnh.

Cô lấy điện thoại ra rồi lướt qua danh bạ, bạn học, bạn cùng phòng... đồng nghiệp.... Còn có một vài người thân thích... Nhưng tất cả chỉ đều là những người bình thường, lại nói đến lúc cô cầm lấy tờ giấy tạm giam kia, cũng đã đứng tranh cãi với tên kia một lúc, còn nói muốn ồn ào gọi giới truyền thông đến, nhưng tên kia lại đang mặc thường phục, thái độ cũng rất nhẹ nhàng, quả thực giống như đang đứng cãi nhau với một đứa trẻ con, chẳng ai thêm để mắt tới...

Lâm Uyên cũng đã thử gọi điện cho một tổ chức truyền thông, thậm chí còn đang nghĩ có nên gọi cho người bạn làm luật sư của mình không, nhờ người ta kiện lên tòa án, công ty truyền thông kia bảo cô phải nêu rõ đầy đủ thông tin của khách sạn, nhưng sau khi cô nói tên khách sạn kia ra thì thái độ của đối phương lập tức thay đổi, chỉ ậm ừ vài tiếng cho có lệ rồi cúp máy.

Nghĩ đến mẹ còn đang bị người ta bắt giam, cô cũng không dám làm to chuyện nữa, sợ mẹ sẽ càng phải chịu khổ.

Chính là Lâm Uyên thật sự nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được, rốt cục thì mình đã trêu chọc gì đến hấn ta cơ chứ! Nhớ kỹ thì cũng chỉ có mỗi chuyện cô nằm ngủ nhờ một lúc trên sofa nhà anh ta thôi mà? Chẳng lẽ việc đó mà cũng có thể gây thù hận được sao?!

Nếu là vì hấn mê muội cô thì lại càng không phải nói, tuy thái độ và tác phong rất biến thái nhưng hấn không phải vẫn là ngọc thụ lâm phong siêu cấp giàu có sao? Không có lý nào lại đi bỏ qua thịt cá rồi quay sang ăn rau luộc là cô chứ?

Lâm Uyên nghĩ nhiều tới mức đầu óc rối loạn, cô không dám ngủ mà chỉ duy trì trạng thái nửa tỉnh nửa mê cho đến sáng. Ghé ở ánh chờ tuy là có chỗ dựa, nhưng ngồi cả đêm ở đây như vậy khiến cho cô cảm thấy rất mệt mỏi, tay chân đau nhức. Trời sáng, Lâm Uyên đứng lên vận động cơ thể, chỉ cảm thấy chảy nước mũi, chắc hẳn là đã bị cảm lạnh, bụng cũng cảm thấy hơi quặn đau, toàn thân rét run. Cô đưa tay lên sờ trán, cũng không biết có phải là do tay cô lạnh quá hay không mà sờ lên trán lại cảm thấy rất nóng.

Cô đang nghĩ không biết kế tiếp mình nên làm gì thì đã thấy một nhân viên đi tới, cô gái xinh đẹp kia lịch sự nói: "Lâm tiểu thư, xin đi theo tôi."

Lâm Uyên đáng lẽ ra nên cảm thấy vui vẻ mới phải, nhưng vì bị cảm lạnh nên đến bây giờ có muốn bước đi cũng không còn sức nữa, bước theo cô gái kia, cô cảm thấy mặt mình nóng đến nỗi sắp biến thành hòn than rồi.

Cô cố gắng giữ vững lại tinh thần, vì để cứu mẹ cô nhất định sẽ liều mạng!

Lúc bước vào thang máy, cô hít một hơi thật sâu rồi ấn lên tầng cao nhất.

Thang máy đang từ từ đi lên, kéo theo tảng đá đang đè trong ngực cô cũng càng ngày càng nặng.

Cô thật sự rất muốn thang máy cứ đi mãi không tới nơi, bởi vì mặc kệ có bị hấn trừng phạt như thế nào, nhưng nghĩ lại chuyện hôm trước, cô vẫn không thể không tỏ ra chán ghét, bài xích tên kia đã từng làm nhục mình.

Nhưng thang máy rất nhanh đã kêu "đỉnh" một tiếng.

Lâm Uyên toàn thân phát run, cô cố gắng đè nén cảm giác tuyệt vọng rồi bước ra ngoài.

Điều làm cho cô cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc cô đi vào, người ở bên trong không phải đang ngồi đợi cô, mà là đang ngồi trước bàn ăn thưởng thức bữa

sáng, sau khi nhìn thấy cô, người kia chỉ tùy ý chỉ vào một chỗ ngồi y bảo cô qua đó.

Lâm Uyển ngay cả thở mạnh cũng không dám liền bước tới rồi ngoan ngoãn ngồi vào phía đối diện người kia.

Người này so với ngày hôm qua, bất đồng lớn nhất chính là vòng băng trắng đang quấn quanh đầu....

Chắc chắn là do ngày hôm qua bị cô đập lọ hoa vào đầu đây mà....

Lâm Uyển giống như đứa trẻ làm chuyện xấu, sau khi ngồi xuống liền lập tức cúi thấp đầu.

Người kia vẫn không lên tiếng, hơn nữa kỳ lạ là người này ăn uống cực kỳ yên lặng, rõ ràng là đang dùng dao nĩa, thế nhưng trong phòng vẫn im lặng, không hề nghe thấy tiếng dao nĩa va chạm.

Sau khi im lặng vài giây, Lâm Uyển rốt cục không nhịn được nữa, lên tiếng nhỏ giọng cầu xin: "Chuyện kia... Là do tôi không hiểu chuyện, làm ngài bị thương, ngài là đại nhân thì đừng nên chấp nhặt tiểu nhân làm gì, thả mẹ tôi ra được không, mẹ tôi tuổi đã cao, không chịu được giày vò...nếu ngài có điều gì bất mãn...Tôi, tôi ở đây...Ngài có thể thoải mái trừng phạt tôi, đánh tôi mắng tôi gì cũng được, tôi chấp nhận chịu đánh..."

Lâm Uyển sau khi nói xong liền nơm nớp lo sợ, đợi một hồi lâu nhưng chưa thấy đối phương đáp lại. Cô bất an ngẩng đầu lên, chỉ thấy đối phương đang cúi đầu đọc báo, giống như không nhìn thấy cô ở bên cạnh.

Lâm Uyển chưa từng gặp qua một người có tính cách như vậy. Cô biết đây là vì đối phương không hài lòng với yêu cầu của cô nên mới tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt như vậy.

Chuyện đã đến nước này, có muốn tránh né cũng không được nữa, Lâm Uyển dường như đã hạ quyết tâm, từ trên ghế đứng dậy, đi tới trước mặt hắn rồi nói: "Tôi đây, tôi đây sẽ cùng ngài lên giường... Tư thế do ngài lựa chọn...Đảm bảo sẽ khiến cho ngài hài lòng..."

Người kia dùng động tác lật báo lại, quay đầu nhìn ra ngoài, thật sự đi ngàn dặm mới gặp được một người đẹp trai đến vậy, nhất là phong độ thì lại càng tuyệt hơn. Dù là đứng hay ngồi đều khiến cho người ta cảm thấy rất áp lực, nếu không như vậy thì Lâm Uyển cũng sẽ không bị hấn dọa cho sợ như lúc này.

Bất quá lúc quay lại nhìn cô, người kia thế nhưng lại không lộ ra bộ mặt tươi cười, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay với cô. Lâm Uyển bỗng ngờ ngác một lúc, nhưng nhanh chóng phản ứng được, đây là đối phương đang muốn cô ngồi lên đùi hắn đây mà.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Lâm Uyển vẫn cảm thấy rất khó xử, song cô cũng không dám chần chừ lâu, rất nhanh đi tới ngồi lên đùi hắn. Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt được kéo gần lại, cô còn tưởng là hắn sẽ sờ tay sờ chân cô, còn có thể sờ ngực cô nữa. Kết quả hắn chỉ ôm cô, dùng thìa bắt cô uống một chút canh nóng.

Cô chờ hắn từ hôm qua đến giờ, một giọt nước cũng chưa được uống, lúc này cũng coi như đã thỏa thuận xong xuôi, cả người cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tuy rằng biết sẽ còn rất nhiều chuyện đang chờ mình ở phía trước, nhưng thật sự thì bụng của cô đang rất đói, một chút canh nóng đã nhanh chóng gọi lên cảm giác thèm ăn của cô.

Lâm Uyển cũng không thêm quan tâm là mình đang ngồi trên đùi người khác, chủ động cầm một cái bánh mỳ rồi bắt đầu ăn. Nhưng chiếc bánh mỳ này không giống với những loại mà cô thường mua, lúc bẻ ra còn có thể nghe được âm thanh giòn xốp bên trong. Hơn nữa không hiểu có phải do đói quá hay không mà cô ăn ngon tới mức muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Song cô thật sự vẫn rất lo cho mẹ, ăn xong hai cái bánh mỳ, Lâm Uyển liền dè dặt hỏi: "Hiện tại có thể thả mẹ tôi ra chưa?"

Người kia áp cằm lên tai cô, hiển nhiên là đang muốn cùng cô vành tai tóc mai chạm nhau. Lâm Uyển cảm thấy mặt nóng rực, vừa lúc cơ thể đang rất lạnh. Người kia lúc này mới gọi điện thoại, phân phó với bên kia vài câu, sau đó để điện thoại vào tai Lâm Uyển.

Miệng đang bị nhét đầy bánh mỳ, Lâm Uyển rất nhanh nghe được giọng của mẹ.

Mất cô đồ hoe, nói: "Mẹ, bọn họ có làm gì mẹ không?"

"Không đâu, ngày hôm qua họ còn cấp cho mẹ một phòng riêng, đồ ăn cũng rất ngon, sợ mẹ bị lạnh còn đem thêm chăn cho mẹ nữa... Cũng không hỏi gì, chỉ nói là có chút quan hệ với ba con, nhưng hiện tại đã ổn rồi, họ đang muốn thả mẹ ra..."

"Vâng, con biết rồi mẹ, con còn chút việc phải xử lý, chắc tối nay sẽ về... Vâng, con biết, con sẽ chú ý chăm sóc bản thân..."

Lâm Uyển ngắt điện thoại, nước mắt liên tục trào ra, cô không muốn để người kia thấy bộ dạng khốn khổ của mình lúc này nên vội vàng đưa tay lau nước mắt, trải lại, người kia lại cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Lâm Uyển rất buồn bực, vốn đang bụng đói kêu vang, nhưng lại tưởng tượng không biết người này còn muốn hôn cô thế nào nữa, liền mất hết cả hứng thú ăn uống. Cô lập tức từ trên đùi hắn đứng dậy, cô đã nói làm là làm, đến lúc này cũng không muốn lười thôi là mẹ nữa, lạnh lẽo nói: "Muốn làm luôn bây giờ phải không, nếu vậy thì tôi đi tắm đây..."

"Tôi chờ em." Người kia lại nở nụ cười với cô.

Lâm Uyên đi vào phòng tắm, cô nhanh chóng chỉnh nước nóng, cởi quần áo, hít thở sâu, thế nhưng ngay trong lúc cô bước vào bồn tắm thì người kia đi tới.

Hắn ung dung nhìn cô đang không mảnh vải che thân nằm trong bồn tắm, Lâm Uyên bị nước ấm xông đến mức mặt đỏ bừng.

Ánh mắt của anh không có một chút tế nhị, trực tiếp nhìn thẳng cô.

Cô giả vờ như không trông thấy ánh mắt hắn đang nhìn cô, tim đập rất nhanh, đến hứng thú muốn chơi đùa trong bồn tắm cũng không có... Nghĩ đến chuyện tiếp theo mà cô phải đối mặt, Lâm Uyên liền cảm thấy tinh thần sa sút một cách trầm trọng...

Nhưng không biết có phải do thể lực đã cạn kiệt hay không, lúc cô ngâm mình trong bồn tắm chưa được bao lâu, liền thấy đầu óc có chút quay cuồng, cô cứ nghĩ là nằm im một lát sẽ đỡ hơn, không ngờ một lúc sau, tình trạng kia lại không hề có chuyển biến, ngược lại cô chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đầu óc mê man, Lâm Uyên mở mắt ra, toàn thân cảm thấy đau nhức, suy nghĩ của cô bị hỗn loạn trong giây lát rồi mới dần dần nhớ lại tình trạng quần bách của mình hôm qua, lúc đó cô bị choáng đến hôn mê bất tỉnh sao? Theo bản năng cô đưa tay sờ lên cơ thể mình, trên người vẫn mặc quần áo, nhưng lại không phải là quần áo của cô, mà là một bộ đồ ngủ rất mềm mại.

Cô bỗng cảm thấy muốn ói, mặt lại đỏ bừng lên, đúng là không có lý gì mà vệt chết đưa đến miệng rồi còn không ăn.

Vậy là cô đã bị người ta ăn sạch rồi sao?

Nếu đúng là như vậy thì cũng không sao, ngược lại cô còn cảm thấy rất may mắn, ít nhất cô cũng không phải trực tiếp đối mặt với cảnh tượng đầy nhục nhã đó.

Nghĩ vậy, Lâm Uyên liền từ trên giường ngồi dậy. Nhưng cô cảm thấy cơ thể mình rất kỳ lạ, không phải người ta nói đêm đầu tiên sẽ rất đau sao? Còn cô thì lại chỉ thấy đau mỗi bụng?

Cô hồ đồ đứng lên, cũng không biết là mình đang ở đâu, bất quá trong phòng này có một cánh cửa nhỏ, chắc là nhà vệ sinh. Cô chậm rãi đi vào, muốn kiểm tra xem có đúng là mình đã thất thân rồi hay không.

Chính là vừa mới cởi quần ra thì cô liền biết là không phải. Vừa rồi cô cứ có cảm giác cơ thể không bình thường, lúc này lại nhìn thấy cái băng vệ sinh dính trên quần lót, cuối cùng cũng đã hiểu.

Hóa ra là đi cả nhà cô tới sao?

Vấn đề quan trọng là trong lúc cô đang hôn mê, ai đã thay quần áo cho cô, ai đã giúp cô lót băng vệ sinh?! Chuyện này xem ra còn xấu hổ hơn cả chuyện ** nữa!

Rốt cục là làm thế nào vậy?!

Cô cố gắng mãi nhưng vẫn không sao nhớ ra được tình hình lúc đó, hơn nữa cho dù có nhớ ra được, thì việc biết mình bị đàn ông hay đàn bà thay quần áo cho thì cũng có thay đổi được gì đâu?

Lâm Uyên hồn bay phách tán bước ra ngoài, cơ thể cảm thấy không được khỏe lắm. Hơn nữa cô ngủ rất sâu giấc, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, rốt cục cô đã ngủ bao lâu vậy, bây giờ đã là tám giờ sáng hôm sau rồi...

Cô ngủ như vậy chắc cũng chẳng khác heo là bao.

Lâm Uyên chần chừ đứng trong phòng ngủ, cứ nằm ở đây mãi cũng không phải là cách hay. Nơi này rất yên tĩnh, cô chợt phát hiện ra quang cảnh bên ngoài khung cửa sổ kia nhìn rất quen thuộc.

Quả nhiên lúc cô tiến lại gần liền nhận ra ngay, đây chẳng phải là khu biệt thự lúc trước cô đã đến làm việc sao?!

Trong lúc cô đang mơ mơ màng màng thì đã bị người ta đưa đến đây?

Tức thì cô cảm thấy không ổn, cô đã từng ở đây làm việc một thời gian, đồng nghiệp quen biết cũng không phải là ít, vạn nhất bị người nào đó phát hiện ra cô ở đây qua đêm thì không phải sẽ khiến dư luận xôn xao ư?

Lâm Uyên bỗng chốc trở nên nôn nóng, cô mở cửa phòng ngủ rồi bước ra ngoài. Cô hẳn là ngủ ở tầng hai, lúc đi cầu thang xuống tầng một thì thấy người kia đang rất thoải mái an nhàn ngồi trên ghế đọc tạp chí, mà người kia hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô đang đi xuống. Lâm Uyên mắt vừa thấy người này, chân liền lập tức theo phản xạ nhún ra, dường như cảm thấy mình không còn sức lực mà bước tiếp nữa.

Người kia bộ dạng rất bình thường, không có tỏ vẻ vì chuyện bất thành mà tức giận, thấy cô đi tới còn mở miệng hỏi: "Tôi chưa bao giờ gặp phải tình huống này nên không biết là mình có làm đúng cách hay không, em đã cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Cô vội vàng nói: "Anh làm cái gì vậy? Công việc của tôi còn chưa làm xong, anh làm như vậy thì toàn bộ phòng ban của tôi sẽ bị ảnh hưởng đó!! Hôn nữa tôi lại vừa mới đi làm, như vậy gọi là vô trách nhiệm anh hiểu không? Bọn họ liệu sẽ nghĩ tôi thế nào?! Hôn nữa ngành nghề của chúng ta lại liên quan chặt chẽ đến nhau, nếu làm như vậy sẽ hủy hoại đến thanh danh của tôi, đến lúc đó mọi người sẽ nghĩ tôi là kẻ không đáng tin cậy, sau này anh bảo tôi phải đi tìm việc làm thế nào chứ hả?!"

Thấy những giọt nước mắt như hạt trân châu của cô đang sắp rơi ra ngoài, đối phương cũng không để ý, chỉ vỗ vỗ lên đùi mình, ý bảo cô đi tới.

Lâm Uyên âm ức đến mức mắt cũng đã đỏ hoe.

Cô kích động nói với hắn: "Anh có biết nó quan trọng với tôi tới mức nào không? Tôi đang rất cố gắng chăm chỉ làm việc, anh tại sao lại làm như vậy chứ?"

"Em nói xong chưa?"

Lâm Uyên nhìn ánh mắt của người kia xong, sợ đến mức run bắn lên. Cô nhanh chóng áp chế cảm xúc của mình lại, cố gắng đè nén lửa giận. Nhưng thực sự phải kìm nén thấy rất bức rứt khó chịu nha! Rốt cục là hắn muốn chà đạp cô như thế nào nữa mới vừa lòng hả!

Lúc cô đang nghĩ ngợi, người kia mở cuốn tạp chí ra rồi lấy ba cuốn sổ nhỏ màu đỏ đưa tới trước mặt cô. Lâm Uyên khó hiểu nhìn thoáng qua, rồi ngay lập tức cảm thấy kinh sợ.

Đó chính là giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

Cô buồn bực cầm lấy rồi mở ra, chỉ thấy phía trên được viết rất rõ ràng họ tên của mẹ cùng địa chỉ nhà, bên trong còn có bản vẽ căn hộ và con dấu được làm y như thật vậy.

Cô nhìn vào địa chỉ, nhận thấy đó chính xác là ngôi nhà của bọn họ. Tuy rằng cô chưa từng thấy qua giấy tờ nhà, nhưng cô nhớ rất rõ là mẹ cô đã từng nói, tất cả diện tích căn hộ đều được đứng tên của ba. Hôn nữa, lúc ba bỏ đi, tìm trong phòng cũng không thấy giấy tờ nhà đâu, không phải là ba cô đã đem nó đi thế chấp rồi hay sao? Làm thế nào mà bây giờ lại biến thành tên của mẹ cô vậy?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Còn ầm ỹ đòi đi làm nữa không?" Hắn buồn cười nhìn mặt cô: "Em còn muốn gì nữa thì cứ việc mở miệng nói với tôi, tôi chắc chắn sẽ thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của em"

Lâm Uyên lúc trước bị đối phương dọa nạt nên vẫn đang nom nớp lo sợ, hiện tại lại được tặng một món quà lớn như vậy, khiến đầu óc cô có chút choáng váng.

Mẹ của cô không chỉ một lần nói với cô về chuyện nhà cửa, nói năm đó mẹ thật ngu ngốc, lúc mua nhà cũng chưa từng nghĩ tới việc thêm tên của mình vào, ba cô lại còn cố ý muốn giữ nó lại để làm của thừa kế. Mẹ rất lo về sau căn nhà này sẽ rơi hết vào tay của đứa con trai kia, đến lúc đó Lâm Uyên sẽ không có nhà để ở...

Bây giờ nếu đem cái này đưa cho mẹ, có khi không cần tới ba cái, chỉ cần đưa một thôi thì chắc mẹ cũng sẽ rất vui mừng!

Cả đời này của bà, cũng chưa từng có được một căn nhà thuộc về mình!

Đây đúng là một món quà từ trên trời rơi xuống, đối phương cũng giống như đang sử dụng chiêu vừa đâm vừa xoa với cô vậy, cái chính là người này biết cách gây khó dễ rất tốt, đánh đúng vào vấn đề quan trọng nhất của mẹ con cô, muốn tránh cũng không tránh được.

Lâm Uyên cảm thấy lưng chảy đầy mồ hôi, nâng niu giấy tờ nhà như một báu vật, đó chính là thứ để mẹ cô nương tựa nửa đời sau, cô chỉ cần cười một cái rồi xem như không có chuyện gì và nhận lấy là xong rồi, huống chi cô cũng không còn trông cậy vào đâu được nữa....

Cô cũng không thể trốn thoát được, giống như lời hắn đã nói, dùng tiền để hưởng thụ, hay là phá tan mọi thứ, tất cả đều tùy thuộc vào tâm trạng của con người. Bản thân cô có muốn kiên cường đấu tranh, hay là ngoan ngoãn vâng lời, kết quả cuối cùng vẫn giống nhau mà thôi.

Huống chi đây là...

Đây lại là...

Ba cô đã nói qua rất nhiều lần, đây là để dành cho Lâm Hiểu Huy, trong nhà này dù chỉ là một góc nhỏ cũng sẽ thuộc về nó.

Nhưng hiện tại tất cả đều đã thuộc về hai mẹ con cô!

Cô và mẹ đã có được căn nhà, coi như cũng đã cảm thấy an ủi lắm rồi, hiện tại chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi...

“Xin lỗi anh...” Lâm Uyển run run nói: “Tôi rất muốn, nhưng...”

Nghĩ tới lúc ba nói chuyện với bạn trai trước của cô, cô hòng liền cảm thấy như bị ghen lại: “Tôi tuy là thành viên trong gia đình, sinh ra ở đó, lớn lên cũng ở đó... nên tôi thật sự rất muốn nhận... Nhưng...” Mồ hôi từ lưng và bàn tay cô toát ra ngày càng nhiều.

“Nhưng thế này thì kỳ quá...” Cô đem giấy tờ kẹp lại trong cuốn tạp chí, trong lòng hiểu rõ, một khi mình đã nhận thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn thay đổi. Hiện tại cô có thể coi như bắt đầu chịu uy hiếp, nhưng nếu cứ thân nhiên mà nhận quà của đối phương, thì cũng có khác gì tự bán mình.

Cô luôn luôn có chút mâu thuẫn, tuy rằng kết quả vẫn như nhau, nhưng cô luôn nghĩ mình không đáng phải chịu khuất phục bởi tiền bạc... Vì dù sao tiền và nhà ở, sau này cô cũng có thể từ từ kiếm ra được...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Sau khi bị cô từ chối, người kia cũng không tỏ ra tức giận mà ngược lại trông vẫn rất bình thản.

Bữa sáng đã được dọn ra.

Lâm Uyển buổi sáng chưa ăn gì, lại còn đói bụng mấy ngày nay, liền do dự bước tới, trên bàn bày một vài món ăn, nhìn thoáng qua thì đều là những món dễ tiêu hóa.

Vì bị đói mấy ngày nên Lâm Uyển nhanh chóng ăn mấy miếng to, thật sự là đã khá lâu rồi cô mới được ăn một bữa cơm ngon lành tuy rất đơn giản chắc giờ này mẹ cô cũng đã ở nhà rồi, còn cô, bởi vì có đi cả bảo vệ, nên chắc cũng có thể kéo dài thêm chút thời gian nữa.

Tâm trạng khá tốt nên cô cũng ăn nhiều hơn một chút. Chính là sau khi ăn xong, Lâm Uyển lại không biết phải làm gì, cô vốn đang tính chạy trốn khỏi đây, nhưng xem ra bây giờ thì không được rồi, đối phương còn làm cho cô mất việc, Lâm Uyển khó tránh khỏi lo lắng, sợ hán sẽ chiếm giữ mình trong một thời gian dài, bất quá...

Cô cũng tự hiểu được, tình hình của cô hung dữ như vậy, lại không hề có kinh nghiệm giường chiếu, nói trắng ra, đối phương đương nhiên là vẫn muốn ăn thịt cá hơn, chỉ là nhất thời muốn ăn đậm bạc một chút, chứ làm gì có chuyện hán sẽ tình nguyện ăn cái trắng suốt ngày chứ. Bây giờ hán chỉ đang bị cô làm cho hứng thú mà thôi, đợi sau khi bọn họ lên giường với nhau, hán sẽ cảm thấy cô rất nhạt nhẽo vô vị, nên tuyệt đối sẽ không chút do dự mà thả cô đi...

Chính là lúc này bầu không khí có chút bí bách, không biết có nên đi lên phòng hay không, chứ chẳng lẽ lại ngồi đờ mắt nhìn nhau.

Lâm Uyển muốn lên phòng ngủ để lánh nạn, nhưng lúc đang bước đi thì cô lại ngẫm nghĩ, dù sao cũng chỉ có một sinh vật sống đang ngồi lù lù ở đây kia mà. Cô có chút do dự, cuối cùng đi tới trước mặt hán nói như thể đang xin nghỉ phép, "Tôi có thể lên lầu trước không?"

"Đi xem phim với tôi." Người kia đưa mắt lên liếc cô một cái.

Lâm Uyển có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới cô lại còn được ra ngoài giải trí thư giãn đầu óc, xem phim thì xem phim, còn tốt hơn là ở đây. Nhưng mà cô cứ tưởng rằng sẽ đi ra ngoài xem, không ngờ lại thấy người kia đứng lên rồi hướng đến tầng hai. Hơn nữa đại khái là vì đi lại không tiện, người kia đi vào thang máy, Lâm Uyển cũng theo vào sau.

Rất nhanh thang máy đã đi lên tầng hai. Lâm Uyển lúc trước cũng không đi lại thăm quan nhiều, hiện tại được hán dẫn đi, cô mới biết là ở tầng hai còn có một phòng chiếu phim, ghế ngồi trong này rất thoải mái, màn hình cũng không hề nhỏ. Chính là chỗ ngồi không nhiều lắm, chỉ có ba bốn chiếc ghế mà thôi.

Lâm Uyển đi theo người kia vào trong rồi ngồi xuống, sau đó nhìn hán thao tác, rất nhanh phim đã được chiếu.

Lâm Uyển nhìn phong cách của hán, còn tưởng rằng hán sẽ chọn xem một bộ phim của Hollywood, hay ít nhất cũng phải là một phim rất hoành tráng. Đối với một người yêu phim ảnh như cô, thì cho dù có là *Địch Nhân Kiệt* hay người máy biến hình *Transformers*, thậm chí là phim kinh dị, Lâm Uyển cũng đều thích hết.

Không nghĩ tới lúc nhìn phụ đề xong, Lâm Uyển còn phải há hốc mồm. Bởi vì đó là một bộ phim khá cũ, chẳng lẽ hán lại là người hoài cổ? Bất quá mấy bộ phim kiểu thời *La Mã cổ đại* thì cũng không tệ lắm...

Song đợi đến khi màn hình hiện lên tên của bộ phim, Lâm Uyên xem như đã được mở mang đầu óc, đây hóa ra là một bộ phim của Liên Xô cũ!!

Thế nhưng lại không có lồng tiếng Trung Quốc!!

Lâm Uyên không biết có nhiều người thích xem thể loại phim này hay không, nhưng vị đang ngồi cạnh cô đây thì lại thể hiện rõ bộ dạng thư giãn thoải mái.

Nếu muốn giải trí thì không phải là nên chọn mấy bộ phim hài của Châu Tinh Trì sao?

Trong phim các diễn viên toàn đang liến thoắng tiếng Nga, mang bên mình cảm giác rất buồn bức, cộng thêm những ánh đèn rực rỡ chớp nhoáng trên màn hình...

Lâm Uyên muốn cố gắng tỉnh táo xem ra cũng rất khó. Huống hồ đi cả lại đang tới, cô thật sự rất muốn tìm một nơi ấm áp để nằm ngủ.

Sau khi kiên nhẫn xem được một lúc, Lâm Uyên liền vận dụng kiểu ngủ ngồi đã thực hành rất nhiều trong những năm đến trường, dù sao người này chỉ nói muốn cô cùng đi xem phim, chứ không có nói là cô phải mở to mắt ra để nhìn.

Nhưng vừa mới mơ mơ màng màng được một lúc, không biết như thế nào, Lâm Uyên lại cảm thấy toàn thân lạnh run. Cô nhanh chóng bật dậy rồi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy quần áo của mình đã bị người ta vén lên. Bên trong áo ngủ lại chỉ có một cái áo lót mỏng manh...

Mà chủ nhân của đôi bàn tay kia lại còn không thèm quan tâm xem người ta đã tỉnh ngủ hay chưa, tay hắn không một chút chần chừ, thoải mái mò vào trong áo cô. Lâm Uyên hoảng sợ, vội vàng đưa tay ngăn lại nhưng vô dụng, sau đó bị hấn trực tiếp đè lên ghế. Cô thở dốc muốn đứng lên, cố gắng giãy dụa, nhưng một chút cũng không ăn thua, dù có vùng vẫy thế nào cũng bị hấn dễ dàng khống chế.

Đối phương công thành đoạt đất bắt đầu đưa tay mở cúc áo của cô ra.

Màn hình siêu lớn, cũng không biết là phim đang chiếu cái gì, khung cảnh sáng lên, chỉ thấy có một người đàn ông, dường như đang muốn thông báo một chuyện gì đó với nữ chính...

Bởi vì bộ phim không được lồng tiếng quốc ngữ, cho nên Lâm Uyên nghe không hiểu, cũng không có tâm trạng nào mà nhìn phụ đề nữa, sức lực của cô đang dành hết vào việc tránh thoát khỏi móng vuốt của tên biến thái này.

Một bản nhạc trữ tình đột nhiên vang lên rất không đúng lúc.

Lâm Uyên bị người kia gắt gao đè trên ghế, ấn chặt không thể nhúc nhích. Hấn nhẹ nhàng đưa tay lên sờ trớn môi cô. Bộ dạng kia, thật giống như là đang vuốt ve một món đồ mà mình yêu thích vậy. Lực đạo ở tay lúc lớn lúc nhỏ, làm cho Lâm Uyên không thích ứng được, cô đã vài lần muốn mở miệng ra cắn cho hấn một phát, nhưng bên trong phòng chiếu phim rất tối, cảm xúc lại hỗn loạn nên không thể làm được gì.

Hơn nữa chắc là hấn rất giỏi tiếng Nga, còn kê môi lên tai cô nói một câu tiếng Nga.

Lâm Uyên lúc còn học Đại học có cùng bạn bè đi học ngoại ngữ hai là tiếng Pháp và một chút tiếng Nhật, nhưng tiếng Nga thì không! Từ trước đến nay, những người xung quanh cô cũng không có ai biết tiếng Nga hết, tuy nhiên cô vẫn nghe ra được là phát âm tiếng Nga của hấn rất chuẩn.

Lâm Uyên cau mày, toàn bộ thân thể của cô đang bị dính chặt lên ghế. Tay kia của hấn cũng nhân cơ hội mò vào tìm đến chiếc áo lót, dịu dàng vuốt ve nhào nặn bộ ngực của cô, Lâm Uyên cảm thấy mặt mình dường như đang nóng tới mức có thể nướng chín cả một củ khoai.

Khoảng cách của họ rất gần, tựa như có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhau.

Hấn không ngừng hôn lên hai má cô, rồi tới vành tai, lúc đầu còn rất nhẹ nhàng, nhưng sau khi hôn lên môi cô thì lại như bị cuốn hút, hấn ngậm chặt môi cô rồi thử đưa lưỡi vào.

Lâm Uyên vốn đang muốn chống cự, nhưng hấn đã rút ra được kinh nghiệm của lần trước, lần này cô chỉ mới hơi giãy dụa muốn phản kháng thì đã bị đối phương bóp miệng ra. Hấn đưa lưỡi tiến công thần tốc vào miệng cô, Lâm Uyên căng thẳng tới mức quên cả hít thở, may mà hấn đã ngừng lại.

"Tăng Tuấn."

Lâm Uyên bị hôn đến mức trở nên ngây ngốc, đầu lưỡi tê dại, nhất thời không phản ứng được.

"Tên của tôi." Hấn lại bổ sung thêm một câu.

Lâm Uyên lúc này mới à một tiếng.

Dường như không hài lòng lắm với phản ứng này, hấn giữ chặt mặt cô rồi nói như đang ra lệnh: "Gọi tên tôi."

"Tăng, Tăng Tuấn..." Lâm Uyên bị hấn bóp cằm nên có chút đau, nhúu chặt mày lại.

"Gọi thêm lần nữa."

"Tăng Tuấn..." Lâm Uyên khó khăn nói lại, lúc này khẳng định là trông cô rất vô dụng.

Hắn ôm trọn cô vào trong ngực, dán lên tai cô rồi nói: "Nói cho tôi nghe, nói rằng em muốn làm tình với tôi."

Cái này thì Lâm Uyên tuyệt đối không có cách nào mở miệng...

Sao lại có thể bắt cô nói ra câu đó chứ?!

Đã vậy lại còn lằng nhằng tra tấn cô, không bằng cứ đè cô ra rồi còng bạo luôn cho xong!!

Thấy cô không lên tiếng, người kia chỉ nở nụ cười, trong bóng đêm, Lâm Uyên chỉ cảm thấy người đàn ông tên Tăng Tuấn này có một đôi mắt rất sáng. Ánh mắt đó giống như ánh mắt của những loài thú dữ ăn thịt, nhất là khi hắn nhìn cô, trông cứ như là đang chăm chú nhìn vào miếng mồi ngon của mình vậy!

Lâm Uyên lúc sáng đã bị ánh mắt này khiến cho hoảng sợ, hiện tại cũng không có gì khác.

Hơn nữa rất nhanh cô liền cảm thấy toàn thân lạnh run, toàn bộ quần áo ngủ trên người cô đã bị hắn cởi ra hết, đai áo lót cũng bị xóc ngược lên. Ngay tại lúc cô đang muốn giãy dụa, động tác của hắn rất nhanh, đem hai tay cô kéo ra phía sau rồi dùng áo ngủ của cô trói lại.

Không biết là hắn trói bằng cách nào, tuy rằng cổ tay không hề cảm thấy đau, nhưng chỉ cần cô giãy dụa thì cổ tay sẽ càng bị siết chặt hơn. Hai tay bị trói ra phía sau khiến Lâm Uyên xấu hổ vô cùng. Không có hai tay để che, nên bộ ngực của cô đã hoàn toàn bị phơi bày trước mặt người kia.

Cô rốt cục cũng hiểu được thế nào gọi là bốn cột... Thân thể của cô hiện tại đang trở thành món đồ chơi để cho hắn vui đùa...

Hắn làm đủ mọi trò khiến cho cô không thể chịu đựng được, Lâm Uyên thật không bao giờ ngờ rằng một người đàn ông giỏi giang thành đạt lại có thể biến thái đến như vậy khi ở trên giường...

Thế nhưng càng đáng chết hơn là, thân thể của cô lại cảm thấy vừa đau vừa ngứa, một cảm giác ngứa ngáy không nói nên lời.

Tuy rằng hắn không làm tới bước cuối cùng, nhưng đến đây đã được coi là vượt quá tầm hiểu biết của Lâm Uyên rồi. Mà trong lúc dầy vò, người đàn ông tên Tăng Tuấn này còn liên tục bức cô nói ra câu nói kia.

Lâm Uyên vẫn cắn chặt răng, mặc kệ hắn làm gì mình, cô cũng cương quyết không chịu nói, không ngừng nhắc nhở bản thân 'tôi là một bộ xương tôi là một bộ xương', hắn thích mút thích gặm thế nào thì mặc kệ hắn... Cho dù là muốn nhai nát cô ra thì cũng không sao hết!

Còn câu nói quá đáng kia, hắn đừng bao giờ mơ là cô sẽ nói ra!!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Lâm Uyên được cởi trói, cô bắt đầu mặc quần áo, hai tay run lẩy bẩy. Cứ xem như là gặp xui xẻo đi, nhưng nghĩ đến việc mình bị người kia nhìn thấy hết... Cô lại cảm thấy không thoải mái chút nào...

Ngón tay lạnh buốt, bụng có chút đau, không biết là do tâm trạng không tốt hay là bị đi cả quấy rầy. Lâm Uyên cố gắng khiến cho mình bình tĩnh trở lại, không nên lấy chuyện này ra để tự làm khổ mình, nó vốn không phải là lỗi của cô.

Nhưng tới giờ cơm trưa, bất luận cô có tự an ủi mình thế nào đi chăng nữa thì vẫn không hề thấy có cảm giác thèm ăn, miễn cưỡng ăn mấy miếng rồi ù xù chạy lên phòng ngủ tầng hai nghỉ ngơi. Cô nằm trên giường mê man, cố gắng chịu đựng cho qua ngày.

Tuy nhiên khi đến tối, cô cứ nghĩ là ban ngày tên Tăng Tuấn kia đã chơi đủ rồi, không nghĩ tới bây giờ hắn lại bước vào đây. Sau khi nghe thấy tiếng cửa mở, Lâm Uyên ngay cả đầu cũng không thèm nhúc nhích, chỉ im lặng bày ra dáng vẻ mặc cho anh chà đạp, còn tôi cứ nằm đây giả chết. Nhưng điều kỳ lạ là, Tăng Tuấn lại chỉ sờ lên tay cô một chút chứ không tiếp tục làm nhục cô nữa, sau đó còn quay người mở tủ lấy chăn cho cô.

Tuy rằng vẫn đang là mùa hè, nhưng vì Lâm Uyên đang đến kỳ nên tay chân đều cảm thấy rất lạnh. Sau khi được đắp chăn, Lâm Uyên liền cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Chính là người kia chỉ ngồi im lặng cạnh giường, nửa ngày cũng không thấy có động tĩnh gì, làm Lâm Uyên rất khó mà không nghĩ tới chuyện đáng sợ kia...

Một màn kia lại hiện lên trong giấc mơ của cô, trong phòng chiếu phim tối thui, người đàn ông kia đùa giỡn cô, còn ghé vào tai cô thì thầm...

Cô rốt cục bị dọa sợ, liền vội vàng ngồi bật dậy.

Kết quả lại ngoài ý muốn thấy Tăng Tuấn đang ngồi ở trên giường xem gì đó, trên sống mũi còn đeo một cái kính, phong thái nhìn rất nhã nhặn, nhưng về mặt đen thui như than kia thì vẫn không thay đổi chút nào, đại khái có lẽ là cô đã biết rõ về hắn, nên kể cả khi hắn trông rất điềm đạm thì cô vẫn cảm thấy đáng sợ như quỷ.

Hơn nữa thấy cô ngẩng đầu lên nhìn một lúc lâu, Tăng Tuấn cũng không có phản ứng gì.

Lâm Uyển buồn bực, hắn làm cho cô cảm thấy cực kỳ phiền, đọc sách trong phòng khách không phải là tốt hơn sao, cho dù không muốn ở tầng một, thì ở tầng hai chẳng lẽ lại không có cái thư phòng nào? Ít ra những chỗ đó còn có đủ ánh sáng, làm gì phải chạy tới đây để đọc chứ?

Trái lại lúc cô vừa nằm xuống, Tăng Tuấn vừa đọc sách vừa thản nhiên nói một câu: "Có cần gọi bác sĩ đến đây không?"

Bác sĩ?

Gọi đến để làm gì? Lâm Uyển rầu rĩ áp mặt xuống gối, "Không cần đâu."

Cô chỉ là bị đau bụng kinh mà thôi, bác sĩ có tới thì cũng đâu có thể làm cho kỳ kinh nguyệt của cô chấm dứt? Hơn nữa suốt ngày phải nhìn thấy tên kia, cô không thấy đau bụng mới là lạ đấy. Cô xoay lưng về phía bên kia, cố gắng không nhìn mặt hắn.

Nhưng mà bụng cô thật sự rất đau, vì muốn nằm cho dễ chịu, cô liền lấy một cái gối rồi đè lên bụng.

Hành động này bị Tăng Tuấn ở phía sau nhìn thấy, hắn bỗng nhiên cúi người xuống, dán lên tai cô hỏi: "Bụng không thoải mái à?"

Lâm Uyển cảm thấy toàn thân nổi da gà, tuy rằng giọng nói của hắn rất bình thường, không thể gọi là dịu dàng, nhưng tóm lại là cũng có một chút ân cần trong đó.

Lâm Uyển không thích ứng được, có cần thiết là phải nói chuyện kiểu đó không?

Hắn rốt cuộc là có chuẩn mực đạo đức không vậy hả, cưỡng bức, ép buộc giam giữ người trái phép, hèn hạ, dâm loạn, háo sắc!! Thế mà còn cứ cố tỏ ra dịu dàng hiền lành làm cái quái gì hả? Cô âm thầm bĩu môi sau lưng hắn.

Nào biết là rất nhanh, Tăng Tuấn liền cởi quần áo, hắn đang mặc một bộ quần áo rất đơn giản ở nhà, lúc này gần như đang rất thuần thực cởi hết ra.

Việc này khiến cho Lâm Uyển đang nằm trên giường cảm thấy rất sợ hãi, cô nhanh chóng ngồi dậy, cô chưa từng nhìn thấy đàn ông trần truồng, cũng không dám giương mắt lên nhìn, nhưng cuối cùng vẫn tò mò, nhanh chóng đảo mắt qua liếc một cái..

Bình thường khi nhìn cơ thể của hắn cũng khá chuẩn, sau khi cởi quần áo, không ngờ lại thấy trên cùng bụng có cả cơ bắp....

Khó trách lúc hắn đè lên người mình, cô có làm thế nào cũng không giãy ra được.....

Hơn nữa thật không hay ho là, Lâm Uyển đã chú ý tới một chỗ, khuôn mặt lập tức bị xung huyết, tuy rằng còn có chiếc quần lót che chắn, nhưng size của cái kia cũng thật là hùng tráng....

Huống chi mình vẫn còn trong kỳ kinh nguyệt đó! Lâm Uyển không thể không cảm thấy căng thẳng. Nhưng cái chính là cô không thể thoát ra được, rất nhanh cả người lẫn chăn đều đã bị hắn ôm vào trong lòng, hơn nữa tay của hắn còn thò vào xóc áo cô lên.

Lâm Uyển sợ hãi nhắm hai mắt lại, hắn đây chẳng lẽ là đang muốn diễn một màn chiến tranh đỏ máu sao?

Kết quả rất kỳ quái là, lần này mục tiêu chà đạp của hắn không phải là bộ ngực, mà lại đổi thành bụng của cô. Hơn nữa động tác kia gọi là "chà đạp" đấy sao?

Lâm Uyển sau khi bị hắn xoa nhẹ lên bụng vài cái liền kinh ngạc mở mắt ra, cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang đặt lên bụng cô kia. Bàn tay thật ấm áp, xoa cũng rất thoải mái, nhất là lực đạo lại rất chuẩn, cho dù để cho cô tự xoa thì cũng không thể đạt tới trình độ này, thật đúng là muốn dùng lực có dùng lực, muốn nhẹ nhàng có nhẹ nhàng!

Thật sự rất thoải mái!!

Cơ thể của hắn đang dán chặt vào cô, lúc trước cho dù cô đã cố chặn nhưng Lâm Uyển vẫn cảm thấy rất lạnh, nhưng sau khi được hắn gắt gao ôm vào ngực thì hơi lạnh trong người đã dần biến mất, cơ thể của hắn thật giống như một cái lò sưởi nóng rực vậy. Tay của cô bị hắn kéo vào rồi áp lên ngực, thân thể không tự chủ được mà ấm hẳn lên, cái lạnh đã tan biến hết, bụng cũng không còn đau nữa rồi..

Điều quan trọng nhất chính là, hắn không có ép buộc cô, chỉ nằm im ôm cô giống như đang ôm một bảo bối.

Lâm Uyển tâm trạng không phút nào yên từ sau khi bị cơn đau bụng kinh tra tấn, cũng không biết cuối cùng sao có thể an tâm dựa vào hắn mà ngủ, giống như đã bị sự quan tâm của hắn làm cho cảm động.

Đang ngủ đến nửa đêm, Lâm Uyển bỗng nhiên cảm thấy lưng tê rần, rồi ngay sau đó có một sức mạnh thật lớn đập cô một cái, khiến cả người cô bị nghiêng vẹo rồi rơi thẳng xuống sàn, nhưng mà tư thế ngã xuống cũng thật thần kỳ, cư nhiên lại là mông đáp xuống đất trước, cho nên cũng không cảm thấy đau lắm, thế nhưng nạn nhân thì lại vẫn còn đang mơ mơ màng màng, cho dù là đã ngã xuống giường nhưng vẫn không có phản ứng gì, mà chỉ mê

man nằm dưới đất ngáp một cái.

Chờ đến khi cô cảm nhận được dưới lưng hơi lạnh lạnh, cảm thấy không bình thường, thì người khởi xướng, chính là Tăng Tuấn đã đạp cô xuống giường kia cũng đã tỉnh lại.

Chính là vừa nhìn thấy bộ dạng của Lâm Uyển, người luôn ít thể hiện cảm xúc là Tăng Tuấn, cư nhiên lại cười thật to rồi nhanh chóng bế Lâm Uyển từ dưới đất lên.

Bất quá hẳn cũng không tiếp tục đặt Lâm Uyển trở lại giường, mà lại nhẹ nhàng đưa đưa làm bộ muốn quăng cô đi, hành động này khiến Lâm Uyển bị tỉnh giấc, không tự giác mà ôm chặt lấy cổ hắn.

Chờ đến khi tỉnh táo lại, Lâm Uyển mới biết là vừa rồi mình bị đạp xuống giường!

Tuy nhiên đúng là cô chưa từng gặp qua một người thiếu đạo đức đến như vậy, tên kia sau khi đạp cô xuống, tâm trạng dường như vẫn rất tốt, lúc đem cô đặt xuống giường, hắn còn ghé vào tai cô nói một câu: "Tôi sẽ từ từ thích ứng với em."

Lâm Uyển rất bức bối!

Thích ứng cái khi gì?

Thích ứng với việc buổi tối đem cô ra để luyện món võ Vô Ảnh Cước sao hả?!

Lâm Uyển thật sự rất muốn đem chân gối ra sofa phòng khách ngủ, nhưng người này lại rất nhanh kéo cô vào lòng rồi ôm thật chặt, giằng cô một lúc, Lâm Uyển cũng tự biết là mình đang lấy trứng chọi đá, không thể cự tuyệt được nữa nên đành tiếp tục kiên nhẫn ngủ bên cạnh hắn, nhưng đương nhiên là cô cũng không quên phải đề phòng cái chân của tên này.

Vừa rồi cô còn tưởng là mình đang nằm mơ, như thế nào lại cảm thấy rất rõ là có người đang chụp tay lên ngực mình, như vậy xem, người này kể cả là trong lúc ngủ cũng không từ bỏ được có phải không?!

Cứ nằm như vậy chịu đựng cả đêm, đến khi trời sáng, người kia thật ra lại dậy rất sớm, Lâm Uyển không muốn cùng hắn làm vệ sinh cá nhân trong toilet nên cố tình giả vờ nằm ngủ.

Thấy anh xong xuôi rồi đi ra ngoài, cô mới nhanh chóng ngồi dậy.

Điều kỳ lạ chính là, sau khi cô đánh răng rửa mặt xong rồi ra ngoài, liền mở tủ quần áo ra nhìn một chút, cô cũng không trông mong là trong tủ sẽ có thứ gì thích hợp cho cô mặc, chỉ cần một bộ quần áo thoải mái để đi lại là được rồi, hơn nữa ngày hôm qua vừa mới bị hắn giày xéo một trận, bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại thôi là lại nghĩ ngay tới chuyện đó, Lâm Uyển nghĩ sẽ tìm một bộ quần áo nào đó kín đáo để mặc, cho dù là quần áo nam cũng không sao hết.

Không ngờ sau khi mở tủ quần áo ra, bên trong lại có rất nhiều quần áo cho nữ, kiểu dáng cũng vô cùng đa dạng, thần kỳ hơn là tất cả đều vừa khít với số đo của cô. Lâm Uyển mau chóng lấy ra một bộ để thay.

Lúc cô đi xuống nhà, người kia đã ngồi vào bàn ăn điểm tâm.

Lâm Uyển cũng đi tới rồi ngồi xuống ăn sáng, chính là tốc độ ăn của cô rất chậm, người kia cũng đã ăn xong, nhưng sau đó hắn lại không rời đi mà ngồi ngay đó giờ báo ra đọc. Lâm Uyển cứ tưởng đây là thói quen của hắn, nào biết cô mới vừa dùng bữa xong thì đã thấy hắn ngẩng mặt lên, bộ dạng như đang muốn đợi cô ăn xong.

Ngay tại lúc Lâm Uyển đang do dự không biết có nên đứng dậy thu dọn chén bát hay không thì đã thấy hắn lên tiếng: "Tôi có chuyện cần giải quyết, chắc vài ngày nữa mới về, mấy ngày này tôi không có ở nhà, em..."

Hắn dừng lại một chút, tựa như đang nghĩ tới điều gì đó, "Đại Mao và Nhị Mao do em chịu trách nhiệm chăm sóc, tôi sẽ giám sát kỹ, sau tám giờ tối phải gọi điện báo cáo cho tôi biết."

Từ khi quen biết hắn cho tới nay, đây là lần đầu tiên mà Lâm Uyển thấy hắn nhiều lời như vậy. Lâm Uyển suy nghĩ một chút, hắn đang sắp xếp cho cô làm công việc chăm sóc chó sao? Sau đó mỗi ngày đều phải gọi cho hắn để báo cáo tình hình?

Lâm Uyển liền ậm ừ một hai cái cho xong, thật ra cô không hề ghét hai con chó nhà hắn, tuy chủ nhân của chúng rất xấu xa, nhưng hai con chó kia thì lại rất đáng yêu.

Nhưng mà tên này đừng có biến thái như vậy có được không? Có việc thì cứ đi đi, còn muốn cô mỗi ngày phải báo cáo tình hình trong nhà làm cái quái gì chứ?! Chẳng lẽ còn phải báo cáo là kinh nguyệt của cô vẫn chưa hết?

Nhưng mà tên Tăng Tuấn này cước bộ cũng thật nhanh, đừng thấy chân của hắn bị tật mà lầm, cô nhìn còn tưởng là hắn đang bước đi một cách bình thường nữa kia. Lái xe đã chờ sẵn bên ngoài, lúc Lâm Uyển cùng đi tới, Tăng Tuấn bỗng nhiên dừng bước, giống như đang nghĩ tới một chuyện gì đó rất thú vị, quay đầu lại nói với cô một câu: "Ngoan ngoan chờ tôi về 'yêu' em"

Lâm Uyển nghe xong câu nói kia, vẻ mặt giống như đang nuốt chửng một con chuột, ghen đến mắt đỏ mặt tía tai!

Chờ đến khi người kia lên xe dời đi, Lâm Uyên mới nhỏ giọng cầu nguyện: “Bồ Tát cứu khổ cứu nạn! Người nhanh chóng bắt tên họ Tăng này đi ngay lập tức đi mà!! Nếu không đem bắt tên thần kinh này đi, không chừng con cũng sẽ tức đến thần kinh giống hần luôn mất.”

Nhưng dù sao Tăng Tuấn cũng đã đi rồi, Lâm Uyên liền thở phào nhẹ nhõm. Chính là cô không biết Đại Mao Nhị Mao đang ở đâu, hay ngày cô ở đây cũng chưa được nhìn thấy chúng.

Lâm Uyên chạy đi tìm khắp một lượt, cuối cùng cũng tìm thấy Đại Mao và Nhị Mao đang bị xích ở chuồng chó phía sau nhà, hai con chó lúc nhìn thấy cô thì cuống quýt vây đuôi, cao hứng như hận không thể xông ra lao thẳng vào cô. Lâm Uyên chạy nhanh tới tháo xích cho chúng rồi dẫn vào trong biệt thự.

Hai nhóc này tuy hoạt bát nhưng vẫn biết bảo vệ giữ gìn đồ vật trong nhà, Lâm Uyên lại chạy ra vườn thu dọn hết đồ đạc của chúng lại rồi kéo vào biệt thự, đang thu dọn thì chuông điện thoại của Lâm Uyên vang lên.

Trong bữa ăn tối hôm qua, Tăng Tuấn đã đem giấy tờ nhà và điện thoại trả lại cho cô. Nhưng mà cô nhớ rõ ràng là điện thoại của mình đã hết pin từ lâu, lúc này Lâm Uyên đi tới xem thì mới phát hiện ra là không biết từ khi nào điện thoại của cô đã được sạc đầy pin, hơn nữa ở bên cạnh còn có đầy đủ dây cắm và bộ sạc.

Lâm Uyên mừng rỡ, trong lúc kích động đã quên mất không nhìn số máy gọi đến mà bấm nút nghe luôn, cứ tưởng là điện thoại của mẹ, ai ngờ vừa nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia, Lâm Uyên liền cảm thấy ghê tởm.

Đầu dây bên kia không phải ai khác mà chính là người bạn trai cũ của cô – Vương Kiến.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyên kinh hãi, nghĩ rằng hần gọi điện tới là để bắt đền cô cái máy ảnh, liền lạnh lùng nói: “Tìm tôi có việc gì?”

“Cũng không có gì.” Vương Kiến cười một cách bí ối: “Chỉ là mới vừa nghe nói nhà cô gặp chuyện không may, muốn gọi điện quan tâm chút thôi mà.”

Lâm Uyên trong lòng cảm thấy buồn nôn: “Ai nói với anh chuyện này?”

thật ra Lâm Uyên cũng biết, ba của cô chạy trốn kéo theo không ít chủ nợ tới đòi tiền, người thân quen cũng rất nhiều, địa phương bọn họ ở lại khá nhỏ, phỏng chừng tin tức đã một truyền mười mười truyền trăm, không có ai biết mới là lạ đấy, nhưng mà cô chưa từng nghĩ rằng thông tin này đã truyền tới cả lỗ tai của Vương Kiến.

Vương Kiến lần này đúng là có tình gọi điện tới, lần trước chia tay Lâm Uyên đã hành động rất quá đáng, cự nhiên lại đi đập vỡ cái máy ảnh của hần, với lại đạo gần đây con đường công danh của hần cũng đang rất rộng mở, vừa mới chia tay Lâm Uyên xong, hần liền tiếp cận ngay một cô công nhân viên chức, ngoại hình tuy không được bằng Lâm Uyên, nhưng ít ra cũng có công ăn việc làm ổn định, là nhân viên trong biên chế, hơn nữa lại còn là con một.

Vì thế khi hần biết được mâu thuẫn trong gia đình của Lâm Uyên, đương nhiên sẽ nảy sinh ý xấu, muốn gọi ngay cho Lâm Uyên để khoe khoang.

Vương Kiến hi hi ha ha cười: “Tôi đã nói cô đúng là sao chổi mà, may là chúng ta đã chấm dứt quan hệ nên sự xui xẻo của cô mới không làm ảnh hưởng đến tôi, mà là ảnh hưởng tới gia đình cô, cô xem, chúng ta mới chia tay không lâu thì nhà cô xảy ra chuyện, đúng rồi, ba mẹ đã giới thiệu một đối tượng cho tôi, là một nhân viên văn phòng, có biên chế đảng hoàng.....”

Lâm Uyên thật không ngờ là nhân phẩm của tên Vương Kiến này lại trở nên tồi nát đến như vậy, năm đó khi hần theo đuổi cô, lúc nào cũng nói những lời hay ý đẹp, mỗi ngày đều đứng trước cửa ký túc xá để tặng hoa, da mặt cô rất mỏng, lại không có kinh nghiệm yêu đương, nghe hần tán tỉnh hai ba lần là đã đầu hàng, cuối cùng đồng ý làm bạn gái của hần.

Kết quả vừa mới xác lập quan hệ thì Vương Kiến bắt đầu lộ nguyên hình, nhưng lúc đó cô lại rất ngây thơ, trân trọng vì nó là mối tình đầu, chỉ cần Vương Kiến đối xử tốt với cô là được.

Nhưng hiện tại cô đã hiểu ra một điều, đừng nên mong đợi quá nhiều khi một người đàn ông đối xử tốt với bạn, vì đó là thứ không đáng giá và cũng không đáng tin nhất.

Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn cả giờ sách, hơn nữa trước sau là hai bộ mặt hoàn toàn khác hần nhau, cho dù đã chia tay nhưng vẫn luôn không ngừng nghĩ cách để công kích cô.

Lâm Uyên không chịu thua mà gào lên cãi nhau với hân: “Vương Kiến, tôi nói cho anh biết, loại như anh thì đừng mong sẽ có tiền đồ sáng lạn, cho dù anh có yêu con gái của một nhà giàu có, thì cũng nên chọn người có khả năng kiếm được nhiều tiền ấy, anh nghĩ xem, chỉ là một công chức nhà nước mà thôi, có gì tài giỏi chứ, ngoại trừ có công ăn việc làm ổn định ra thì còn có thể cho anh thêm cái gì?! Hơn nữa thật ngại quá, chắc là phải để anh thất vọng rồi, chuyện của ba tôi không liên quan gì tới tôi hết, hiện tại xã hội này cũng không có cái tội liên đới mà anh vừa nói đâu, anh cũng biết là tài sản trong nhà không thuộc về tôi mà, cho nên tôi vui mừng còn không kịp nữa là, với lại anh có biết tiền lương một tháng bây giờ của tôi là bao nhiêu không, nói ra chắc anh sẽ chết vì ngạc nhiên mất, phỏng chừng lấy tiền lương của anh cộng với bạn gái anh thì cũng chẳng so được với tôi đâu.”

Sau khi nói xong, Lâm Uyên lập tức tắt máy.

Bởi vì cái công việc lương cao kia của cô đã bị tên biến thái làm mất rồi còn đâu!! Hơn nữa cô cũng chỉ to mồm vậy thôi, chứ hoàn cảnh hiện tại của mình thì có gì mà tốt chứ!

cô hiện tại xui xẻo bị bắt vào đây để bồi tên kia ngủ, cho nên phải nói đúng là ông trời không có mắt, loại người như Vương Kiến sao lại chưa gặp báo ứng, ấy vậy mà còn có thể tiếp tục đi lừa gạt phụ nữ!! Còn cô thì lại phải ở đây để mặc cho tên biến thái kia giày xéo!!

Tuy nhiên ngay sau đó, Lâm Uyên liền nghĩ tới một chuyện khác, bỗng nhiên cảm thấy rất khó hiểu.

Nếu đến cả tên Vương Kiến kia còn biết rõ tình hình của nhà cô, thì không lý nào mà các cô các bác còn chưa biết. Hơn nữa họ hàng của ba cũng ở rất gần, sao lại không thấy liên lạc gì? một khả năng lóe lên trong đầu khiến Lâm Uyên cảm thấy rất hoảng sợ. cô cố gắng loại bỏ suy nghĩ đang xuất hiện trong đầu mình, nhưng đúng là chuyện của nhà cô đã được lan truyền ở phạm vi rất rộng, sau khi nhà cô gặp khó khăn, rất nhiều người đã tới để vây xem.....

Người thân của cô cũng thường hay tới nhà chơi, lẽ ra chuyện này cũng không liên quan gì tới họ, nhưng ít ra họ cũng phải quan tâm một chút chứ?

Nhưng sự thật không phải vậy, đã lâu thế rồi mà cô chưa nhận được một cuộc điện thoại nào của người thân, cho dù chỉ là một câu thăm hỏi cũng không có. Mặc dù cả mẹ và cô đều là những người sống độc lập, càng ít liên lạc đến nhiều người thì càng tốt, nhưng như vậy thì cũng không có nghĩa là họ hàng nhà cô ai cũng không biết?

Lâm Uyên càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, lập tức cảm điện thoại gọi cho mẹ.

cô cũng không dám nói thẳng, mà chỉ nói bóng nói gió hỏi mẹ đã có thêm tin tức gì của ba không, sau đó thử hỏi mẹ xem là có liên lạc được với họ hàng trong nhà hay chưa.

Mẹ cô cũng không nghi ngờ gì, chỉ nói: “Hỏi thì cũng có tác dụng gì, con cũng không phải là không biết gia đình ba con thế nào, trọng nam khinh nữ còn kinh khủng hơn cả ba con, đến bây giờ cũng chỉ coi chúng ta như người ngoài, lúc trước mẹ cũng thử gọi điện cho họ, kết quả bác của con làm ngơ như không có chuyện gì..... Mà mẹ thì cũng không muốn nói nóng vô có.....”

Lâm Uyên lập tức hiểu được, chắc chắn là gia đình ba cô đang già chết, để mặc cho hai mẹ con cô gánh chịu hậu quả.

cô ở trong điện thoại an ủi mẹ vài câu, lại thuận tiện nói là mình đang phải đi công tác một thời gian. Mẹ cô cũng không thắc mắc gì, chắc là nghĩ Lâm Uyên mới vào công ty, họ bắt con bé phải làm việc vất vả cũng đúng.

Lâm Uyên ngắt máy, cảm thấy rất buồn bực, tuy rằng quan hệ của cô với các bác không được tốt, nhưng..... Mặc kệ bình thường trong nhà liên hoan hay là ngày lễ ngày tết mời khách tặng lễ, ba cô thì khỏi nói rồi, thuộc loại người ngu hiểu điển hình, còn mẹ cô, từ sau khi ba cô mang người ngoài về nhà, gia đình nhà mẹ cũng không có ai đến bên vực cho mẹ, thế nhưng mẹ cô lại là người cô hủ, hơn nữa cũng là con cả trong gia đình, trải qua mấy ngày Tết bận rộn, mệt mỏi đến mức hận không thể cuốn gói hết đồ đạc rồi trở về nhà mẹ đẻ.....

Càng nghĩ, Lâm Uyên càng cảm thấy ớn lạnh. Bất quá cô cũng tự an ủi mình, cô vốn không bao giờ nghĩ tới chuyện dựa dẫm vào người khác, không có ai muốn giúp thì thôi, trong thời gian tới cô sẽ cố gắng hết sức để hai mẹ con có thể chuyển nhà là được rồi.

Trần an bản thân xong, Lâm Uyên đang nghĩ muốn ra chải lông cho Đại Mao và Nhị Mao. Thế nhưng lúc cô đi ra phòng khách thì lại không thấy bóng dáng của hai con chó đâu.

Lâm Uyên giật mình, vội vàng đứng trong phòng khách gọi tên Đại Mao Nhị Mao rồi nhanh chóng ra ngoài đi tìm xung quanh, rốt cục cũng thấy hai con chó đang đứng ở trước cổng lớn, cả hai đều rất ngoan, cho dù có xô ra ngoài thì cũng không chạy xa, chỉ nghịch ngợm vui đùa trước cổng.

Lâm Uyên tức giận chạy tới, vừa nhéo lông hai con chó vừa lên giọng giáo huấn: “Sao dám chạy lung tung vậy hả, nói gì mà chó lông vàng rất ngoan chứ, hai đứa bị đột biến gen cơ phải không?”

Lâm Uyên từ khi đến ở trong biệt thự thì cũng chỉ dám ru rú trong nhà, cô rất sợ ra ngoài sẽ bị đồng nghiệp cũ nhìn thấy, nhưng lần này vì quá sơ suất, chỉ muốn vội vàng đi tìm chó, nên đã không nhận ra ánh mắt của một số người đang hướng vào cô.

cô thật là xui xẻo, lại ra ngoài đúng vào lúc nghỉ trưa, có một số nhân viên đang lén lút chạy tới khu C để đi dạo, Lâm Uyên cũng đã nhận ra được một vài người trong số đó, tuy rằng không thân quen lắm, nhưng dù sao cũng đã từng làm việc chung với nhau.

Lúc nhìn thấy Lâm Uyên, mấy bà tám nổi danh kia lập tức tròn tròn mắt, bày ra bộ dạng ngây ngốc hướng thẳng vào cô, cứ như là bị bắt gian trên giường vậy, đầu óc Lâm Uyên trở nên tối tăm, chỗ bọn họ không phải là chưa từng xảy ra chuyện này.

Dù sao thu nhập một tháng cũng chỉ có mấy ngàn, đối với những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp lại nhiều đã tâm thì thật sự quá ít, khu vực này lại là nơi thể hiện rõ được sự chênh lệch giàu nghèo, chỉ cần gặp được người thích hợp rồi công khai tiến vào trong biệt thự nhà người ta hầu hạ vài ngày, tìm cách lấy tiền của họ, hoặc quyết định xin từ chức trong văn phòng để vào biệt thự làm tình nhân của chủ nhà, những chuyện như vậy đâu có ít!

Bình thường nếu phát sinh chuyện này, cùng lắm thì chỉ bị mọi người bàn tán một thời gian, cấp trên nếu có biết thì cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ cho qua chuyện. Chính là Lâm Uyển nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới, câu chuyện trong những bữa ăn lúc trước bây giờ đã đặt trên người mình.

cô căng thẳng đến mức mồ hôi ướt đầm cả lòng bàn tay, phải biết rằng đây chỉ là một thành phố nhỏ, mạng lưới quan hệ cũng cực kỳ gần gũi và gắn bó, đi đâu cũng có thể gặp được người thân hoặc bạn bè của mình.

Nếu chuyện này mà bị truyền đi, thì cô còn có thể hy vọng sẽ kiếm được việc làm sao!?

Hơn nữa lúc này một trong số người kia lại bước ra nói với cô: “Ồ kia, Lâm Uyển, nghe nói là cô đã từ chức, tôi lại cứ tưởng là cô đã xin được việc ở một công ty nào đó rồi, hóa ra là cô vẫn ở đây à?”

Lâm Uyển không biết nên đáp lại thế nào, cũng không thích phải dài dòng giải thích cho họ nghe, chỉ ngượng ngùng cười trừ.

Trước mặt cô là những người đang quyết tâm muốn làm khó cô, nhưng trong chuyện này cô nhất định phải chịu đựng, vì nó liên quan tới mẹ của cô, cho nên cô tuyệt đối sẽ không mở miệng ra kể lể, chỉ nói qua loa: “Tôi, tôi tới đây để chăm sóc chó..... Chỉ là hỗ trợ họ một chút thôi.....”

Nhưng đương nhiên những người này sẽ không vì thế mà bỏ qua, rất nhanh tiến đến vây xung quanh cô. một đôi mắt sáng quét qua nhãn hiệu trên quần áo Lâm Uyển, lập tức ngạc nhiên hô to lên: “Thiết kế mới mùa hè của Chanel, Lâm Uyển! Đối phương trả công cho cô bao nhiêu vậy, một bộ quần áo thôi cũng đủ để cho cô mua cả một xe chó rồi?”

Lâm Uyển buồn bực đến nỗi muốn mắng chửi người!

Lúc sáng, cô chỉ nhìn lướt qua rồi tùy tiện chọn đại một bộ quần áo, cũng không thèm để ý đến nhãn mác, dù sao cũng không phải là của mình, nên cô chỉ cảm một bộ coi như thay cho đồ ngủ thôi mà!! Với cả loại quần áo này đâu phải là ai nhìn một cái cũng đã nhận ra ngay nhãn hiệu của nó chứ!! Người này là có nhãn thần sao!!

cô mặc nửa ngày cũng không biết, còn đối phương thì chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra rồi!!

Lâm Uyển không nói nên lời, đành truyền ánh mắt quẫn bách của mình sang Đại Mao và Nhị Mao. Hai con chó vốn đang rất ngoan ngoãn lập tức hùng hổ đứng lên, hướng ba người kia sủa âm ỉ. Lúc này họ mới cảm thấy áy náy mà rời đi, thế nhưng trước khi đi, họ vẫn còn không cam lòng, cho dù đang đứng cách cô khá xa nhưng vẫn vu vơ móc mĩa một câu: “Lâm Uyển thật là thông minh..... Biết nắm chắc cơ hội.....”

Giọng điệu không cao không thấp, vừa tràn ngập sự đố kỵ ghen ghét, lại vừa tỏ ý khinh bỉ coi thường. Lâm Uyển nghe xong liền tức đến đỏ mặt tía tai.

Cơ hội cái mông ý!!

Tâm trạng tốt của Lâm Uyển hoàn toàn bị phá hủy, nhưng mà gì thì gì cũng phải ăn cơm để sống cái đã, lúc cô dắt chó về nhà thì đồ ăn trên bàn đã được dọn xong.

Người phục vụ đưa cơm tới rất nhanh mắt, thấy cô liền lập tức lui ra ngoài, giống như đang cố gắng tránh một đồng phiền phức vậy. Kỳ thật vài ngày gần đây, Lâm Uyển cũng cảm thấy sự xuất hiện của các nhân viên phục vụ thật sự quá mức mờ nhạt, không giống trong phim một chút nào.

Trong ấn tượng của cô, cái gọi là nhân viên phục vụ, không phải là luôn xuất hiện mọi lúc mọi nơi sao, hoặc những khi chủ nhân có nhà, liền có người đi vào phòng ngủ hỏi một tiếng: Có thứ gì cần đem đi giặt không ạ? Hay như trước mỗi bữa cơm, sẽ ra hỏi chủ nhà xem hôm nay họ muốn ăn món gì.....

Nhưng ở đây thì hoàn toàn không như vậy, mấy người phục vụ của tên Tăng Tuấn này thật cứng nhắc không khác gì người máy. Đừng nói đến việc nói chuyện với họ, có khi ngay cả mắt cũng không nhìn được, ai cũng chỉ biết cúi đầu giống như không tồn tại vậy.

Lâm Uyển ngồi vào bàn cơm rồi ngẩng người trước đồng hồ ăn, cô không rõ là tại sao những chuyện cầu huyết cứ xảy ra liên tiếp như vậy, cứ như là đang cố ý muốn trêu chọc cô, trước là cuộc điện thoại của tên bạn trai cũ khổ nạn, rồi ngay sau đó là chuyện bị đồng nghiệp mĩa mai xem thường.

Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy đau đầu, hơn nữa cô đang rất sợ mấy người kia sẽ đem chuyện này loan truyền đi khắp nơi, từ nãy tới giờ trống ngực cứ đập thình thịch.

trên bàn toàn là các món cô không thích ăn, bỗng dưng Lâm Uyển chú ý tới hình như ở góc bàn kia có một cuốn sổ gì đó. cô cầm lấy rồi mở ra xem, hóa ra là một quyển menu. Nào là món ăn Sơn Đông, món cay Tứ Xuyên, món ăn Phúc Kiến, món ăn Huy Châu

Lâm Uyển xem đến loạn cả đầu, cô chỉ biết có món gà cay Tứ Xuyên ăn rất ngon chứ hoàn toàn không phân biệt được các món ăn trong cuốn menu này. Hơn nữa sau mục giới thiệu món ăn còn có một khoảng trống để ghi yêu cầu của mình.

Xem ra chắc là họ đang muốn tìm hiểu về khẩu vị cũng như thói quen ăn uống của cô?

Tuy nhiên đối mặt với một đồng danh sách món ăn, Lâm Uyển thật sự không biết nên viết cái gì, bình sinh cô yêu nhất chính là món salad khoai tây thái chỉ.....

cô chần chừ một lúc, cuối cùng quyết định không điền gì cả, dù sao mình cũng không ở đây lâu, sao phải khiến cho đầu bếp phí sức làm gì.

Lâm Uyên lên phòng đi đại lại, cũng không biết phải làm gì, đi được một vòng, cô liền mở điện thoại ra rồi lên mạng, lướt qua một số tin tức trên báo, cuối cùng thấy không có gì thú vị, Lâm Uyên lại bắt đầu cùng Đại Mao và Nhị Mao đi chơi một lúc.

Cứ lang thang mãi cho đến gần tối mới về, cơm chiều cũng đã được dọn ra, mùi thơm nhanh chóng xông thẳng vào mũi. Đối mặt với một bàn đồ ăn thịnh soạn, Lâm Uyên cuối cùng cũng có chút thèm ăn, ngồi xuống gấp liên tục thức ăn và cơm, cuối cùng lại còn húp một chén cháo nhỏ.

Buổi tối cô lại dẫn Đại Mao và Nhị Mao đi dạo một lần nữa, lúc trở về đã là tám giờ năm phút.

Lâm Uyên đương nhiên là nhớ rõ nhiệm vụ gọi điện thoại cho Tăng Tuấn, nhưng cái chính là hiện tại cô đang ôm một bụng tức, nghĩ đến lúc gọi điện thoại cho hắn lại phải ăn nói một cách lễ độ, cô lại cảm thấy tức nghẹn đến muốn nổ tung. Phỏng chừng nếu phải nói quá hai câu, chắc cô sẽ điên lên muốn mắng chửi người ta mất.

Trái lại như không muốn để cho cô lường lự thêm nữa, nhạc chuông điện thoại từ trong túi đột nhiên vang lên.

Tuy rằng cô chưa từng lưu tên của người kia vào danh bạ, nhưng sau khi cô lấy ra xem, thì lại thấy rõ ràng trên màn hình hiện ra hai chữ Tăng Tuấn. Nhạc chuông cũng cực kỳ đáng ghét, ai đòi lại để nhạc hiệu kèn trống dồn dập như đi đánh nhau vậy hả!!

Lâm Uyên không nhớ là máy mình lại có cái nhạc chuông thúc giục muốn phát điên thế này, bất quá tiếng nhạc vẫn vang lên không ngừng, cô liền nhanh chóng tắt máy.

Cuối cùng trái ngược hoàn toàn so với tiếng nhạc hùng tráng lúc này, sau khi cô nghe máy, đầu dây bên kia thế nhưng lại rất im ắng. Lâm Uyên còn tưởng là tín hiệu của di động không tốt, vội vàng giơ điện thoại lên, vừa dò dẫm bắt sóng vừa ghé miệng vào alo alo không ngừng.

Sau đó cô chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa vang lên: “Sáu phút.”

“Giờ cơ?” Lâm Uyên buồn bực hỏi.

“Lần này tôi tha thứ cho sự chậm chạp của em.” Giọng điệu của hắn vẫn bằng phẳng như cũ: “Lần sau nhớ phải đúng giờ.”

Lâm Uyên trở nên căng thẳng, hóa ra người này đã nói là tám giờ thì nhất định phải chính xác là tám giờ!

cô thì lại cứ nghĩ là sau tám giờ gọi cũng được, hơn nữa rõ ràng trước khi nghe điện cô còn có rất nhiều dũng khí, thậm chí còn nghĩ là mình sẽ không kiểm chế được mà mắng cho hắn một trận, nhưng bây giờ lại không hiểu nổi, chỉ vừa mới nghe thấy giọng nói của hắn thôi là cô đã cảm thấy rất hồi hộp rồi, tâm trạng cũng nom nớp lo sợ.

“Ừm..... Lần sau tôi sẽ chú ý” cô cũng không hiểu nổi mình nữa, thế nhưng lại lập tức nhận sai trong điện thoại.....

“Bây giờ em có thể nói.” Cho dù chỉ cần nghe thấy giọng qua điện thoại thôi là cô đã có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ ngạo mạn uy phong từ trên cao nhìn xuống của hắn.

Lâm Uyên bóp chặt di động, tuy rằng trong lòng đầy lửa giận, nhưng tóm lại cô vẫn cảm thấy rất khiếp đảm, trong suy nghĩ của cô, loại nhân vật biến thái đến như vậy thì tốt nhất là đừng nên động vào.

cô cũng rất thành thật nói: “Ừm..... Tôi rất khỏe, ăn ngon ngủ ngon..... Đại Mao Nhị Mao cũng vậy, tôi vừa cùng với chúng ra ngoài đi dạo, bọn chúng rất vui vẻ, ăn rất nhiều thức ăn, sau đó tôi còn chải lông cho chúng nữa.....” Lâm Uyên sau khi nói xong, đầu bên kia vẫn trầm mặc, đến nỗi không nghe thấy một tạp âm nào trong điện thoại.

cô lại nhìn vào màn hình, rõ ràng vẫn đang kết nối, không có vấn đề gì, bất chợt một khuôn mặt than nghiêm túc lóe lên trong đầu cô.

Hay là đối phương không hài lòng với lời báo cáo của cô, ghét bỏ vì nó quá ngắn gọn?!

Lâm Uyên lại vội vàng nói tiếp: “Tôi..... Cũng rất tốt, buổi trưa đầu bếp làm rất nhiều đồ ăn, còn đem menu cho tôi chọn, sau đó cơm tối cũng rất thịnh soạn, lúc bây giờ tôi lên mạng xem tin tức.....”

Lâm Uyên cũng không biết là mình đang nói cái gì, trong lúc đối phương đang tiếp tục im lặng, cô liền nghĩ gì nói đấy, thậm chí đến mấy tin tức nhảm chán cô xem trên điện thoại cũng báo cáo hết cho hắn, bất quá mấy chuyện buồn nôn mà cô vừa gặp phải, cộng với tình hình trong nhà, cô một chút cũng chưa đề cập tới, cô không ngờ đến vậy đâu, đó đều là chuyện riêng của cô mà.

Tên Tăng Tuấn này bảo cô phải báo cáo tình hình trong ngày, không phải là muốn biến cô thành con chó con mèo trong nhà để đùa giỡn sao, cô đâu có cần phải nói hết những chuyện không vui trong nhà ra để khiến hắn vui vẻ chứ?

Huống hồ hắn cũng đâu có thèm để ý.

Chờ cô luôn miệng báo cáo xong, Tăng Tuấn người vẫn trầm mặc từ nãy tới giờ mới lên tiếng: “Ngày mai tôi còn phải xử lý một số chuyện, chắc ngày kia mới về, em nhớ tắm rửa cho sạch sẽ rồi chờ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit : Ngân Nhi

Em nhớ tắm rửa cho sạch sẽ..... Nhớ tắm rửa cho sạch sẽ..... Tắm rửa cho sạch sẽ.....

Lâm Uyên trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia.....

Toàn thân cô cảm thấy không hề ổn chút nào.

Đây gọi là khai đao chờ chết đó sao?

Lâm Uyên ngày hôm sau thấp thòm không yên, nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì tiền cũng chết mà lùi cũng chết, cho nên sao cô phải sợ chứ, cứ thoải mái mà chấp nhận thôi.

Buổi tối, cô rốt cục cũng đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu nghỉ ngơi sinh hoạt như ngày thường, lúc rảnh rỗi còn lên QQ hàn huyên với bạn bè. Vì lâu lắm rồi không thấy cô, nên ai cũng tò mò cuống quýt hỏi cô dạo này thế nào. Lâm Uyên không biết phải nói gì, chỉ có thể trả lời qua loa là mình vừa mới tìm được việc làm mới.

Sau khi tắt QQ, Lâm Uyên lại nghĩ tới một việc quan trọng, lấy tư cách là một người phụ nữ đã trưởng thành, cô cảm thấy là mình nên đứng ra đối mặt với mọi chuyện. Nếu nhất định phải làm chuyện kia với hắn thì cô cũng nên có biện pháp phòng tránh, bị người ta cưỡng bức đã đủ đáng thương lắm rồi, ngộ nhờ sau này lại mang thai, như vậy thì thà để cô cắt cổ chết luôn đi cho xong.

Nghĩ vậy Lâm Uyên liền nghiêm túc bắt tay vào tìm hiểu các cách phòng tránh thai.

Sau khi xem xét một số thông tin, chung quy lại thì cách tốt nhất vẫn là dùng bao cao su, nhưng mà...sao cô biết được là tên biến thái kia dùng bao cỡ nào chứ hả!

Nếu vậy thì cô cũng chỉ còn cách uống thuốc tránh thai mà thôi.

Chờ đến tối muộn, Lâm Uyên lợi dụng lúc đất chó đi dạo, liền có ý định đi mua thuốc tránh thai luôn. Ở gần đây có một hiệu thuốc gia đình, chắc là cũng có bán loại thuốc đó.

Thế nhưng lúc bước vào bên trong, người bán hàng lại là một người đàn ông có tuổi, khiến cho cô thật sự không dám mở miệng nói tên loại thuốc đó ra, da mặt cô vốn rất mỏng, nói ra sợ mất thể diện.

cô cúi đầu tùy tiện chọn đại một ít thuốc ngâm ho, rồi lại thêm một vài loại vitamin này nọ, mấy thứ đó dù sao cô cũng đang cần dùng, từ sau ngày hôm qua bị mấy người đồng nghiệp bắt gặp, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ để cô phát hỏa, hiện tại cô họng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Lấy xong mấy món kia, nhưng cái quan trọng nhất thì lại chưa có, cuối cùng cô đành phải thậm thụt đi vào quầy thuốc tránh thai, vừa nhìn ngó xung quanh vừa nhanh tay vơ lấy một hộp thuốc có tên tuổi rồi nói: "Tính tiền cho tôi."

Người bán hàng kia cũng không nói gì, rất nhanh chóng nhập giá tiền ở bàn thu ngân.

Lâm Uyên ở đây vốn dĩ cũng không có tiền, nhưng có lần cô đi ra ngoài rồi quay trở về phòng, liền phát hiện ở trước bàn trang điểm bỗng dưng lại có một chiếc ví nữ, bên trong đựng đầy những tấm thẻ ngân hàng màu sắc khác nhau cùng với rất nhiều tiền mặt. cô cũng không biết có phải là Tăng Tuấn cố ý muốn đưa cho cô hay không.

cô vốn nghĩ sẽ không động đến một đồng của tên kia, nhưng đây là tình huống khẩn cấp, cô vội vàng rút trong ví ra tờ một trăm đồng.

Sau khi cầm lấy đồ, Lâm Uyên cũng không đem giấu riêng tiền thừa đi, tuy rằng cũng chẳng đáng là bao, nhưng cô vẫn cố chấp để hết đồng tiền thừa vào trong ví.

cô an vị ngồi trong phòng ngủ, bắt đầu nghiên cứu cách sử dụng của thuốc, lúc đọc tờ giấy hướng dẫn sử dụng bên trong, cô liền để ý ngay đến các tác dụng phụ, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Với lại cô cũng vừa tìm hiểu qua trên mạng, biết rằng thời điểm sau khi kỳ kinh nguyệt mới chấm dứt là thời kỳ an toàn. Nhưng mà..... cô có chút do dự, cho dù xác suất là một trên một vạn, cô cũng không có gan dám làm liều.

Đọc xong phần tác dụng phụ, Lâm Uyên lại tiếp tục ghi nhớ kỹ thời điểm thích hợp để uống thuốc. Thậm chí sợ mình quên mất, cô còn cầm bút rồi chép lại lên lòng bàn tay cho nhớ.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cô lập tức đem giấu hộp thuốc đi, thu dọn cẩn thận xong, cô lại cầm điện thoại lên gọi cho mẹ báo bình an. Nhưng không biết vì sao mà giọng nói của mẹ trong điện thoại lại có chút không bình thường.

Lâm Uyên lập tức cảm thấy sốt ruột, hiện tại cô đang bị tên cầm thú kia giam giữ, nên nếu như mẹ cô có chuyện gì thì cô cũng không thể giúp đỡ, nhanh chóng hỏi mẹ đã xảy ra chuyện gì, có phải là bị chủ nợ đến đòi tiền hay không.

Mẹ của cô trả lời: “không có gì đâu con, mấy ngày nay trong nhà rất yên tĩnh, không có bóng dáng của chủ nợ đến đòi tiền. Nhưng mà hôm nay mẹ có nhận được điện thoại của chú con, hẳn nói ba con còn thiếu hẳn rất nhiều tiền, mẹ cũng không biết là có phải hay không.....”

Ai thì Lâm Uyên không biết, chứ còn em trai của ba, tức là chú của cô thì chẳng lẽ cô còn không hiểu rõ sao!!

một tên cờ bạc rượu chè, suốt ngày tới vay tiền ba cô, mà ba thì lại rất nể tình anh em mà cho hắn vay.

Lâm Uyên giọng điệu xem thường nói: “Mẹ, đừng quan tâm đến họ hàng của ba nữa, từ ông nội trở xuống đến các bác các chú đâu có ai là người tốt chứ, bác cả thì chỉ biết giữ của cho riêng mình, còn chú út thì từ sau khi ly hôn giống như biến thành quỷ vậy, chơi bời khắp nơi, cuối cùng quay trở về ba con, mẹ xem ba đã đối xử như thế nào với hai mẹ con mình? Đây gọi là ghen xấu di truyền đó mẹ hiểu không? Chúng ta cũng nên sớm cắt đứt quan hệ với họ đi thôi!”

Mẹ cô cũng hiểu được đạo lý này, chồng đã bỏ trốn, họ hàng thân thích bên chồng cũng chẳng có ai thêm quan tâm đến, hai mẹ con ngồi hàn huyên một lúc, Lâm Uyên cố gắng trấn an mẹ, xong mới cúp máy rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau cô dậy rất sớm, thời tiết cũng rất đẹp, nhưng cứ nghĩ đến việc tên Ma Vương kia tối nay sẽ trở về là cô lại hít thở không thông.

cô chỉ còn biết cố gắng khiến cho mình trở nên bận rộn, không chế những suy nghĩ bậy bạ trong đầu, xem TV, dắt chó đi dạo, rồi lại còn chải lông cho chúng nữa, cái gì cô cũng làm, không để cho mình có một phút ngơi tay.

Nhưng cái chính là, nếu tâm trạng có vui hay không thì thời gian cũng vẫn trôi qua nhanh như vậy.

Hơn nữa tên Tăng Tuấn này quả thật rất đúng giờ, trời mới vừa xẩm tối thì đã thấy hắn bước vào nhà. Lúc hắn đi cũng không thấy mang theo thứ gì, nhưng lần này trở về thì lại cầm trên tay một món đồ gì đó.

Lâm Uyên nghe thấy tiếng mở cửa, liền vội vàng từ sofa đứng lên.

Lúc này Tăng Tuấn đã đi tới phòng khách, hắn đứng ở lối vào thay dép lê, bước đi vẫn chậm như cũ, từ từ đi tới trước mặt Lâm Uyên rồi đưa thứ gì đó tới trước mặt cô.

Lâm Uyên trong lúc nhất thời không phản ứng được, tưởng rằng hắn đang có ý muốn cô cầm giúp, lúc cầm trên tay thì cô mới phát hiện ra đó là một hộp quà.

Chiếc hộp được đóng gói vô cùng tinh xảo, cô buồn bực nhìn hắn một cái.

Tăng Tuấn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ý bảo cô mở ra.

Lâm Uyên khó hiểu bóc giấy gói quà, sau khi mở ra liền nhìn thấy bên trong là một bộ mỹ phẩm chăm sóc da.

Lâm Uyên mặc dù không thường chi tiêu vào đồ trang điểm, nhưng hàng ngày cũng có dùng kem dưỡng da, trước kia lúc ở nhà, cô đều dùng mỹ phẩm của L'Oreal, lúc này lại được Tăng Tuấn tặng cho một bộ, nghĩ lại mấy ngày nay cô cũng không chăm sóc da mặt, cũng cảm thấy có chút khô nẻ.

một bộ mỹ phẩm xuất hiện ngay trước mắt, hơn nữa lại còn là nhãn hiệu mà Lâm Uyên biết rõ, cực kỳ nổi tiếng, đã rất nhiều lần cô đi qua tiệm mỹ phẩm, đều phải dừng lại nhìn một cái, nhưng cứ mỗi lần nhìn vào bảng giá đắt đỏ đến nỗi lòng đau như cắt kia, rồi lại nghĩ đến tiền lương của mình.....

Lâm Uyên thật sự cảm thấy rất bất ngờ, không nghĩ rằng Tăng Tuấn sẽ tặng cho cô cả một bộ!!

cô ngẩng đầu lên liếc nhìn Tăng Tuấn một cái. Hắn cũng không tỏ vẻ gì, trái lại chỉ cúi đầu vuốt ve Đại Mao và Nhị Mao.

Đừng nhìn Đại Mao và Nhị Mao mỗi lần đi dạo với cô đều đùa nghịch nhảy nhót như điên mà nhầm, thật không biết vì cái gì mà mỗi khi gặp được vị chủ nhân chính thức này, hai tên nhóc đó lại trở nên cực kỳ ngoan ngoãn vâng lời.

Đích thị là đáng về của một cậu nô tài.

Lâm Uyên đưa mắt nhìn hắn đang đùa giỡn với hai con chó.

Chờ hắn chơi xong, cô mới nhẹ nhàng nói: “thật ngại quá, tôi chưa dùng hàng của nhãn hiệu này bao giờ, sợ không quen.....”. Vừa nói cô vừa cầm lấy hộp quà, rồi đem giấy gói bọc lại như cũ.

Lúc thấy cô gờ tay đưa gói quà lại trước mặt mình, Tăng Tuấn nét mặt vẫn bình thản như cũ, gờ chân đá cái thùng rác bên cạnh tới trước mặt cô. Đối mặt với cánh tay cô, hắn cũng không cầm lấy gói quà, mà lại trực tiếp nắm chặt lấy cổ tay cô rồi hướng vào thùng rác.

Kia lại là thùng rác cảm ứng, chỉ cần có hơi người đến gần là nắp thùng rác sẽ tự động mở ra.

Rất nhanh chiếc thùng rác liền há to mồm.

Trong nháy mắt, Lâm Uyển cũng hiểu được, hiển nhiên là hắn đang muốn ném nó đi, chắc nghĩ nếu như cô không cần thì đem vứt là tốt nhất. Lâm Uyển khẽ kêu một tiếng, lắp bắp muốn nói. Tăng Tuấn cạy ngón tay của cô ra, hộp quà hình chữ nhật kia lập tức rơi xuống, chiếc thùng rác cảm ứng cũng nhanh chóng đóng lại.

Tất cả quá trình xảy ra rất chóng vánh, Lâm Uyển còn chưa phản ứng kịp thì hộp quà đã bị người kia giải quyết xong.

Tăng Tuấn dáng vẻ vẫn rất bình tĩnh, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái mà trực tiếp xoay người đi thẳng lên tầng hai.

Trái lại Lâm Uyển lại cảm thấy hơi sợ, người này tặng quà cho cô đã là hiếm có lắm rồi, cô lại còn mở miệng cự tuyệt như vậy, nhờ đâu hắn sẽ vì chuyện này mà trút giận lên cơ thể cô thì biết làm sao chứ?

cô thấp thỏm rụt rè ngồi ở sofa chờ hắn.

một lúc lâu sau mới thấy Tăng Tuấn đi xuống, hắn đã thay quần áo, cùng với mái tóc hơi ướt, chắc là mới vừa tắm xong. Lúc hắn tới gần, Lâm Uyển có thể ngửi được hương thơm của sữa tắm tỏa ra từ trên người hắn.....

hắn cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi, bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà Lâm Uyển lại nhớ là hắn đã dặn phải tắm rửa cho sạch sẽ, hơn nữa người này vừa về đến nhà cũng đã lên lầu tắm, liên hệ hai cái lại, rất nhanh liền tưởng tượng ra một cảnh không được tốt cho lắm.

May là cơm tối đã được đưa tới rất đúng lúc.

Trong lúc đang ăn cơm, Lâm Uyển thật cẩn thận nói ra tình huống của mình, “Cái kia của tôi..... Vẫn chưa hết hẳn..... Bình thường phải mất bốn ngày.....”

hắn vẫn im lặng không nói câu nào.

Ăn cơm xong, hắn lại ra hiệu gọi tay chỉ một cái.

Lâm Uyển biết chắc lần này mình không thoát được rồi, chỉ còn biết thờ dài đi theo hắn vào thang máy.

Thang máy mở ra, hai người rất nhanh đi vào phòng ngủ. Chiếc giường đã sớm được trải ga rất đẹp, còn có một bức màn để che, cộng thêm ánh đèn mập mờ phát ra từ đèn ngủ, khiến bầu không khí càng tăng thêm phần ái muội.

Lâm Uyển cũng không muốn kháng cự thêm nữa, chuyện đã đến nước này, cô cũng chỉ còn biết phó mặc cho số phận, ngồi im trên giường chờ đợi.

Tăng Tuấn cũng không khách khí, trực tiếp ôm lấy vai Lâm Uyển rồi ép cô xuống giường. Hắn xoay người nằm đè lên rồi tách hai chân của cô ra. Lâm Uyển có chút hoảng sợ, tay của hắn đã bắt đầu vuốt ve cơ thể cô.

cô căng thẳng tới mức toàn thân run bắn lên.

hắn hạ người xuống, khẽ cọ xát cái kia lên người cô, làm cho cô kinh hãi tròn tròn mắt.

cô thật không ngờ hàng thật lại khác biệt đến thế, mặc dù lúc ở trường đã được phổ cập qua về sinh lý, cũng từng vụng trộm xem phim AV, nhưng khi đối mặt với hiện thực thì cô mới biết, cái độ cứng rắn thường viết trong tiểu thuyết kia hóa ra lại là thật, có khi còn có thể mang đi làm hung khí giết người cũng nên!!

Hơn nữa kích cỡ so với lần trước cô nhìn thấy thì còn to hơn không ít.....

Nghĩ đến chính mình sắp bị đau chết bởi cái kia, Lâm Uyển liền run sợ nhích về sau.

hắn rất nhanh giữ chặt thắt lưng của cô rồi cúi xuống nói : “Đừng nhúc nhích, trước tiên phải luyện tập một chút.”

Lâm Uyển không biết là cái trò này còn có cả luyện tập nữa cơ đấy.

Tuy nhiên hắn dường như thật sự có ý định muốn ôn tập trước cho cô.

Mọi chuyện vẫn chưa tiếp diễn giống như những gì Lâm Uyển đang dự đoán, hắn trái lại vẫn chưa có hành động gì quá phận, hai người vẫn đang được ngăn cách nhau bởi một lớp áo ngủ mỏng manh.

Động tác của hắn rất chuyên tâm, giống như đang tập trung nghiên cứu một thứ gì đó, thỉnh thoảng lại thay đổi tư thế một lần, như đang xem xét xem nên dùng cách gì để có thể dễ dàng đi vào.....

Chính là lúc hắn đang thăm dò cô, Lâm Uyển thật sự cảm thấy không chịu nổi.

hắn không ngừng ở bên ngoài thăm dò, hỏi cô có đúng là chỗ này chỗ kia hay không, bởi vì bên trong quần của cô vẫn còn đang được lót một cái băng vệ sinh!!

Cả hai đều có chút ngu ngơ bối rối.

không có kinh nghiệm thì thôi đi có được không!!

Hơn nữa cho dù kỳ kinh nguyệt của cô đã hết, thân thể cũng khỏe hơn rất nhiều, nhưng cứ bị hắn lấn qua lộn lại giống như cái bánh rán áp chảo, cô vẫn cảm thấy không thích ứng được, nhưng mà áp chảo thì áp chảo, cùng lắm thì coi như là đang tập yoga.

Nhưng vấn đề là lúc đang trong quá trình áp chảo, hắn bỗng nhiên lại đem áo của cô xé toạc ra, cúi đầu chôn xuống ngực cô giày vò một trận.

Lâm Uyển bị tra tấn muốn phát điên, cô cảm thấy dường như lớp da thịt trước ngực mình đã bị hắn chơi đùa tới mức tróc cả da rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit : Ngân Nhi

Lâm Uyển bị giằng co đến nửa đêm, bắt buộc đủ các tư thế, vốn tưởng chỉ là luyện tập một chút trước khi thực chiến, thế nhưng người này giống như càng chơi càng vui, khiến cho Lâm Uyển không thể không nghĩ, người này sẽ không phải là bị nghiện trên đùa cô đấy chứ?

Sau cùng cô cũng chả còn hơi sức đâu mà di chuyển, chỉ nằm im như một con rối bị giật dây, mặc kệ cho hắn thao túng.

cô rốt cục cũng hiểu được cái gì gọi là đồ chơi, như cô bây giờ đây, một trăm phần trăm đã trở thành đồ chơi của Tăng Tuấn. Cứ nghĩ tới việc ngày mai phải đối mặt với người này là Lâm Uyển lại cảm thấy không chịu được.

Tuy nhiên không như dự đoán, hôm sau cô vẫn rất bình tĩnh. Sáng dậy sớm, ăn cơm, dắt chó đi dạo, sau đó tắm rửa, chuẩn bị lên giường.

Tăng Tuấn thì lại giống như đang diễn kịch câm, hắn nói rất ít, phần lớn thời gian đều rất trầm mặc, hơn nữa cũng không thường đi lại, không biết có phải là vì đi đứng không tiện mà trở thành một người trầm cảm hay không.

Nhưng lúc ở trên giường thì hắn lại hoàn toàn biến thành một người khác.

Tựa hồ như ở trên giường không cần dùng nhiều đến đôi chân, khiến cho hắn trở nên rất có sức sống, không từ bất cứ thủ đoạn nào để sử dụng những phương thức rất biến thái.

Cũng may là Lâm Uyển đã cảm thấy khá quen với việc này, khi đối mặt với những hành động đa dạng của hắn, cô thật ra lại cảm thấy rất bình tĩnh. Đại khái chắc là nghĩ cho lần đầu tiên của cô, nên hắn vẫn luôn duy trì cách thức phổ biến nhất.

Loại tư thế kinh điển nam trên nữ dưới này có thể làm thỏa mãn nhu cầu giả chết của Lâm Uyển. Hơn nữa thông qua buổi huấn luyện tối hôm qua, hai người sớm đã quen thuộc với những động tác cơ bản, công tác chuẩn bị cũng rất tốt.

Lâm Uyển biết lần đầu tiên sẽ rất đau, cho nên cô thật sự muốn làm cho nhanh để kết thúc.

Hai người tiến vào trạng thái tốt nhất, một người nhắm mắt chờ, một người vận sức tiến công. Chính là Lâm Uyển đã nhắm mắt một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy cảm giác đau đớn như đã dự đoán kia.

cô chờ đợi, nhưng hắn lại lùi ra, xem xét một chút.....

Ngày hôm qua có băng vệ sinh làm lá chắn, hôm nay lại không có, ngón tay của hắn đang thử chui vào thăm dò. Lâm Uyển toàn thân trở nên căng thẳng theo phản xạ khép chặt hai chân lại.....

Động tác tay của hắn có chút cầu thả, giống như chưa nắm được mấu chốt.

hắn tách hai chân của cô ra, nâng đầu gối lên, từ trên cao nhìn xuống. Tiếp theo cũng không có hành động gì, dường như đang cảm thấy có chút mới lạ.

Lâm Uyển có mấy lần bị hắn làm đau, nhưng trong lúc đó, một cảm giác xa lạ bỗng lan tràn ra khắp cơ thể. Đó chính là phản ứng sinh lý tự nhiên, Lâm

Uyển có phần không chịu nổi loại cường bạo này, không thể không mở mắt ra mà nhìn hấn.

Song khi chống lại ánh mắt của hấn, tim của cô lại đập rất nhanh, cô không muốn nhìn nữa, mặc kệ hấn đang nhìn cô chăm chú như thế nào, cô cũng không thèm quan tâm!!

cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng không để ý tới Tăng Tuấn, xét một cách công bằng thì tên Tăng Tuấn kia có một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú và nam tính, rất dễ khiến cho người ta phạm tội. Bởi vì phàm là những người đẹp trai tài giỏi như hấn thì cũng đâu cần phải tốn công đi cường bạo ai, những người đàn ông có khuôn mặt như vậy chẳng lẽ còn sợ không có người phụ nữ nào theo ư?

Lâm Uyển tận lực đem khuôn mặt và ánh mắt của Tăng Tuấn biến mất khỏi suy nghĩ của mình, phải nhớ rằng dù cho hấn có mê người cỡ nào thì cuối cùng cũng vẫn là kẻ xấu đã cưỡng ép mình!

Cảm giác da thịt dán vào nhau, cộng thêm tiếng hít thở của hấn, làm gọi lên rất nhiều cảm giác hỗn loạn, cơ thể của Lâm Uyển cũng đang từ từ cảm nhận được. rõ ràng trong bữa cơm tối cô đã uống canh, nhưng lúc này lại cảm thấy miệng rất khát, rất muốn ôm chặt thứ gì đó vào ngực, nhưng toàn thân lại trống rỗng.....

cô biết cơ thể của mình đã sinh ra chút phản ứng, hơn nữa lại càng ngày càng mãnh liệt.....

Rất cực hấn cũng không nhẫn nại được nữa, trong nháy mắt liền đi vào, Lâm Uyển cảm thấy cơ thể của mình như vừa bị xé rách.

Tuy rằng hấn đã vì cô mà giúp đỡ rất nhiều chuyện, nhưng những đau khổ hấn mang đến thì cũng không hề ít, Lâm Uyển đau đến mức uốn cong người lên, cô cắn chặt răng, cố gắng khống chế không cho bản thân phát ra một thanh âm nào.

cô thật sự không thích nghe cái tiếng kêu rên rỉ như làm nũng đó, nhưng cho đến cuối cùng, cô vẫn không nhịn được mà khẽ kêu lên.....

Nước không ngừng tuôn ra, thân thể đã hoàn toàn bị trời buộc, bao vây bởi phản ứng sinh lý. cô bất lực không ngừng đong đưa theo động tác của hấn.

Lâm Uyển cũng không biết phải mất bao lâu mới vượt qua được lần đầu tiên khó khăn này, chỉ biết cuối cùng cô cảm thấy chỗ đó của mình trở nên tê dại, kéo theo một cảm giác xa lạ lan tỏa khắp tứ chi, thật sự không có cách nào để hình dung.....

Sau khi kết thúc, cô hoàn toàn mất hết sức lực, cả người giống như vừa bị máy kéo nghiền qua, mệt mỏi há miệng thở dốc. hấn lại nhân cơ hội đưa lưỡi vào, cướp đoạt hết không khí của cô, sau một nụ hôn sâu và triền miên, Lâm Uyển cảm thấy như sắp hôn mê rồi.

Tay của hấn lại một lần nữa đặt lên mông cô, dùng sức nâng lên.

cô cứ nghĩ là hấn đang muốn làm lần hai, nhưng thật may là hấn chỉ ma sát bên ngoài, tuy vậy nhưng cũng làm cho cô có chút không kìm chế được bản thân....

Sau khi cọ sát một lúc, cô lại đạt cao trào một lần nữa. Sau đó, hấn chỉ nằm yên vuốt ve cô một lúc rồi lại làm động tác muốn bế cô đi tắm.

Lúc này tuy Lâm Uyển đang xụi lơ giống một con cá chết nhưng phản xạ lại rất nhanh nhạy, cô vội vàng ngồi dậy rồi quấn chăn xung quanh người, vừa giãy khỏi tay hấn vừa nói: “Đề tôi tự tắm”. Mặc kệ hấn có đồng ý hay không, cô liền kéo theo cả chăn vọt vào phòng tắm, còn cẩn thận khóa cửa lại.

Bị người ta đề ra làm coi như xong, bây giờ còn muốn cô trở mặt nhìn hấn tắm rửa cho mình, không phải là muốn bức chết cô sao!!!!

cô hồi hộp đứng trong phòng tắm chờ một lúc, thấy hấn không tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên đau hơn rất nhiều so với tưởng tượng, cô cũng không có kinh nghiệm, chỉ biết là mình đã bị chảy máu, hơi động đậy một chút là đã cảm thấy đau.

không chần chừ thêm nữa, cô đứng dưới vòi hoa sen bắt đầu tắm rửa.

Tia nước ấm áp dội xuống cơ thể khiến cô hơi run rẩy, vòi hoa sen này thật sự chảy mạnh giống như một thác nước, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cô cố ý mở nước thật lớn, muốn dội sạch hết những suy nghĩ trong đầu lúc này.

Lúc cô sạch sẽ đi ra ngoài thì Tăng Tuấn cũng đã tắm rửa xong, đang ngồi trên giường chờ cô.

Thấy hấn nằm nửa người trên giường, cô có chút do dự, dù sao thì chuyện quan trọng nhất cũng đã làm xong, cô cũng không cần phải ở đây nữa có đúng không?

cô bình tĩnh hỏi hấn: “Tôi có thể đi chưa?”

Kết quả Tăng Tuấn cũng không nói gì, chỉ ngoắc tay ý bảo cô đi tới.

Lâm Uyển nhìn nhìn, thật sự rất muốn cầm thứ gì đó để phang vào đầu hấn...

cô không có gì để mà đau khổ, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng, lúc cô nhìn thấy dòng máu đỏ chảy ra từ giữa hai chân mình, đã không kìm chế được mà rơi nước mắt.

Xã hội ngày nay rất phát triển, cô cũng không nên suy nghĩ quá nhiều về vấn đề trinh tiết như vậy, nhưng trước đây cô vẫn luôn cố gắng giữ mình trong sạch, năm đó Vương Kiến đã khuyến khích cô thử, nhưng cô không đồng ý.

Mấy năm nay cô thủ thân như ngọc, dù cho có không tìm được bạch mã hoàng tử, thì cô cũng muốn giữ lại cái quý giá nhất cho đêm tân hôn của mình.

Nhưng hiện tại..... tất cả đã hết rồi.....

cô không thể không bước tới rồi ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng mà hiện tại cô thật sự không muốn nhìn thấy mặt hắn, kể cả là tiếng hít thở của hắn thì cô cũng không muốn nghe. cô cố gắng nhắm mắt lại, cố tình quay lưng về phía hắn.

Tuy nhiên không được bao lâu, Tăng Tuấn rất nhanh từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Đó hoàn toàn giống như một cái ôm để đi ngủ, hơn nữa dường như hắn còn muốn chúc ngủ ngon, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gáy cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tăng Tuấn buổi sáng dậy rất sớm, hắn bước đi rất nhẹ nhàng, cho dù là gặp bất tiện khi di chuyển nhưng vẫn cố gắng để không phát ra tiếng động, khẽ đóng cửa lại khi bước vào nhà vệ sinh.

Lâm Uyển thấy hắn rời đi thì mới mở mắt ra, kỳ thật Tăng Tuấn chỉ hơi động dậy là cô đã tỉnh dậy ngay, nhưng cô chỉ giả vờ nằm im. Khẽ duỗi cánh tay đã trở nên tê rần, bởi vì biết Tăng Tuấn vẫn còn trong nhà vệ sinh, cho nên cô cũng không dám đứng lên, mà cứ tiếp tục nằm trên giường.

Buổi sáng mùa hè, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa rồi rọi vào phòng, sau khi kéo rèm ra, tia nắng êm dịu nhẹ nhàng chiếu lên sườn ả cho cơ thể.

Lâm Uyển vẫn không nhúc nhích, cô đang chờ Tăng Tuấn đi xuống lầu. Kết quả Tăng Tuấn rửa mặt xong lại không lập tức đi ra ngoài, mà chậm chậm quay trở lại giường.

cô căng thẳng nhắm chặt hai mắt lại.

Tăng Tuấn nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, hô hấp rõ ràng đang dồn dập hơn lúc trước. Tuy nhiên hắn cũng không vạch trần cô, chỉ thản nhiên nhếch môi cười rồi đi ra cửa.

Chờ hắn đi rồi, Lâm Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không biết phải đối mặt với người đàn ông kia như thế nào. Nhất là từ sau khi hai người làm chuyện kia, cô quả thực đã trở thành một chú dâ điều không muốn ngoi đầu lên.

Thế nhưng nằm mãi trên giường cũng không phải là cách giải quyết, cô nhanh chóng ngồi dậy rồi đi vào nhà vệ sinh.

Gian phòng này được phối màu tương xứng với phòng ngủ, vô cùng sạch sẽ, diện tích cũng rất lớn.

Tấm gương chiếm một nửa mặt tường, khiến cho toàn bộ không gian sáng bừng lên, hợp với màu tường tối, càng làm tăng thêm vẻ sang trọng cho khu vực này, trong đây cũng có đầy đủ các vật dụng vệ sinh dành cho nam giới.

Khăn mặt của hắn cũng có màu sắc rất đơn giản.

Chính là trong này bỗng dưng lại xuất hiện một cái khăn mặt màu hồng nhạt, vắt lên trông có vẻ không phù hợp lắm. Lâm Uyển rửa mặt xong rồi dùng chiếc khăn đó lau mặt.

cô cúi xuống nhìn bồn rửa mặt, thật sự vô cùng sạch sẽ, rõ ràng ở hai bên là chỗ để đồ, nhưng ngoại trừ kem đánh răng và máy cạo râu thì cái gì cũng không có, đặc biệt là không thấy có sữa rửa mặt.

Lâm Uyển không hiểu tên Tăng Tuấn kia giữ gìn khuôn mặt tuấn tú của mình như thế nào, chẳng lẽ không dùng sữa rửa mặt mà chỉ rửa bằng nước thường thôi sao?

Nhìn da dẻ của hắn thì thật sự không giống với việc không chú ý chăm sóc da mặt.

Làn da kia còn trắng hơn cả cô, hơn nữa hắn lại có một đôi mắt rất đẹp, lông mi dài và thanh tú, nhưng không hiểu sao mỗi khi gương mặt nhả nhẹn kia lọt vào mắt cô thì lại lập tức biến thành một tên Diêm vương hung ác. Lâm cô đến liếc mắt nhìn một cái cũng không dám.

Lâm Uyển ngây ngốc đứng trước bồn rửa mặt, trước kia cô cũng không hay chú ý đến từng chi tiết như vậy, bởi vì căn bản nó không cần thiết, nơi này

dù sao cũng chỉ là một nhà tù tạm thời mà thôi.

Nhưng hiện tại Lâm Uyên cũng không biết là mình bị sao nữa, thế nhưng lại bắt đầu để ý đến hết tất cả mọi thứ ở nơi đây.

một khả năng vừa xuất hiện, cô liền vội vàng lắc đầu thật mạnh để suy nghĩ đó mau biến mất.

Bất chợt nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, Lâm Uyên đứng trong nhà vệ sinh sợ hãi, cô vội vàng chạy ra ngoài, tung người nhảy lên giường rồi chui vào trong chăn, giả vờ ngủ.

May là động tác của người bên ngoài rất chậm, vẩn vẩn vài lần mới mở được cửa ra.

Nhưng khi người kia tiến lại gần, Lâm Uyên mới biết là vì sao tác phong của hắn lại chậm, bởi vì trong tay hắn đang bê một cái mâm. Điều này khiến cho Lâm Uyên cảm thấy thật sự kinh ngạc. Tăng Tuấn cư nhiên lại đích thân mang đồ ăn tới.

hắn đặt đồ lên chiếc tủ ở đầu giường, sau đó cúi người xuống nhìn chăm chăm vào cô. Lâm Uyên bị hắn nhìn sờn cả tóc gáy, rốt cục cũng không chịu nổi nữa, không thể không mở to mắt ra.

hắn cũng không nói gì, cứ như coi lời nói là vàng là ngọc vậy, chỉ chỉ tay vào cái mâm rồi nói, “Phải ăn hết.”

Lâm Uyên nhìn sang, có rất nhiều món ăn, là một bữa sáng cực kỳ dinh dưỡng.

Lẽ ra sau khi bị ép buộc thì thường không muốn ăn, ít nhất cũng lăn ra ốm yếu, tối hôm qua cô còn phải khổ sở vừa tắm vừa khóc. Nhưng hiện tại nhìn thấy đồng đồ ăn, cô cư nhiên lại cảm thấy rất đói bụng.

Chần chừ một lúc, đang nghĩ xem có nên mang ra chỗ khác ăn hay không, dù sao cô cũng không có thói quen ăn trong phòng ngủ. Tăng Tuấn lại tưởng cô đang giữ thói dưỡng bệnh, nét mặt tỉnh bơ hỏi: “Muốn tôi dứt cho em ăn?”

Lâm Uyên nào dám để hắn dứt, cũng không thèm quan tâm đến địa điểm nữa, nhanh chóng ngồi dậy buồn bực dùng bữa.

Thấy cô ăn rất nhanh, lúc này hắn mới cảm thấy hài lòng.

Nhưng mà trong lúc ăn cơm lại cứ bị người khác nhìn thì quả thực rất khó chịu, Lâm Uyên cúi thấp mặt, cố gắng không để ý đến ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô kia.

May mắn là chờ cô ăn cơm xong, người kia rốt cục cũng thông thả bước ra ngoài. Lâm Uyên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật người này cũng không phải rất lợi hại, nếu như không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra. Bước đi của hắn rất chậm, hơn nữa tư thế còn rất cứng nhắc.

Tuy rằng hai người đã từng có quan hệ tiếp xúc thân mật, nhưng Lâm Uyên cho tới nay vẫn không biết chân của hắn như thế nào, tại sao lại bị tật, bất quá cô cũng không thích tò mò về chuyện riêng của người khác.

Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là lợi dụng lúc hắn đang ở bên ngoài, phải thật nhanh chóng uống thuốc tránh thai.

Lâm Uyên không dám trì hoãn lâu, lập tức lấy thuốc ra uống. Sau lại không biết nên làm gì tiếp theo, bởi vì người kia rõ ràng không tỏ ra chán ghét cô, vốn cứ nghĩ rằng chỉ cần làm một lần rồi hắn sẽ thả cho cô đi, như vậy xem, chẳng lẽ đối phương còn muốn làm thêm vài hiệp nữa?

Lúc Lâm Uyên đang ngồi nghĩ ngợi lung tung thì nhận được điện thoại của mẹ.

Lâm Uyên buồn bã bắt máy, lập tức nghe thấy giọng mẹ cuống cuống nói: “Lâm Uyên, con có biết gì về chuyện giấy tờ nhà không?”

Lâm Uyên ngây ngẩn cả người, hỏi: “Cái gì cơ ạ?”

“Mẹ vừa nhận một đơn hàng chuyển phát nhanh, bên trong là ba giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.”

Lâm Uyên lúc này mới hiểu được, cô không có gốc, tức thì nhớ ra ngay ba cái giấy chứng nhận mà cô đã từ chối không nhận từ Tăng Tuấn. Lúc ấy Tăng Tuấn không nói gì, hóa ra là vì hắn đã chuẩn bị rất nhiều biện pháp để đối phó với cô.

Lâm Uyên rối loạn, giả vờ hỏi mẹ: “Cái gì nhà cơ ạ?”

“Còn có thể là cái gì chứ, phòng của chúng ta, cộng thêm hai phòng khác, mẹ nhớ rõ tất cả đều được đứng tên của ba con, kết quả bây giờ lại biến thành của mẹ.....”

Mẹ cô còn sững sờ nói tiếp: “Con nói vậy là sao chứ? Tại sao bỗng dưng tất cả phòng ở đều được đứng tên của mẹ? Hơn nữa giấy tờ này còn rất mới, đúng rồi, bên trong còn có cả chứng minh thư của mẹ, mẹ nhớ là hôm đó đã đưa cho con để mua vé tàu..... Chẳng lẽ là bạn của con sao?”

Lâm Uyên giật mình, chuyện này biết giải thích thế nào đây, tốt nhất cứ giả ngu vậy, nhưng mà cô lại không hay nói dối, lập tức lắp bắp đáp: “Sao, sao lại có chuyện này chứ? Con làm gì có bản lĩnh ấy..... Hơn nữa chứng minh thư con cũng đã trả lại mẹ rồi còn gì?”

“Con trả mẹ rồi?” Mẹ cô bán tín bán nghi .

Lâm Uyên một mực khẳng định:“Chắc chắn là đã đưa cho mẹ rồi, không phải là mẹ đã bị giam giữ để điều tra sao, có khi nào vì hoảng loạn quá nên đã quên.....”

“không đúng.” Mẹ của Lâm Uyên không ngốc đến vậy :“Cứ coi như là con đã trả lại mẹ đi, nhưng con đoán xem là ai làm, mẹ thì đương nhiên không phải rồi, khả năng lớn nhất chỉ có thể là bạn của con mà thôi!”

Lâm Uyên à một tiếng, hồ đồ nói:“Mẹ quan tâm ai làm gì, huống hồ bây giờ không phải là rất tốt sao.”

“Tốt gì chứ, làm gì có món quà nào bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, mẹ suy nghĩ cả ngày nhưng vẫn không hiểu.Chắc cũng không phải là ba con đâu, hẳn làm gì tốt đến vậy? Năm đó mẹ chỉ xin ông ấy cấp cho mình một căn phòng mà suýt chút nữa bị đánh chết, hiện tại làm gì có khả năng đưa hết toàn bộ cho mẹ chứ?”

Lâm Uyên tuy biết rõ mọi chuyện nhưng lại không thể nói ra.cô chỉ có thể làm ngơ an ủi mẹ:“Mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, người ta đưa cho mẹ thì mẹ cứ việc nhận, sao mà phải sợ chứ.”

Nhưng thật ra vừa nói xong thì Lâm Uyên lại nghĩ tới một chuyện.

Lúc trước cô đã không suy nghĩ nhiều mà từ chối Tăng Tuấn ngay, nếu hiện tại hẳn đã nhất quyết bắt cô nhận thì cô cũng sẽ không cự tuyệt nữa, nhưng việc gì cũng phải nói cho rõ ràng.Nhà tuy đã được đứng tên mẹ, nhưng chỉ sợ đem dài lắm mòng.

cô cũng đã bồi người ta ngủ rồi, mọi chuyện rồi cũng sẽ trôi vào quá khứ, đến lúc đó tự nhiên ba cô lại trở về, còn không phải là sẽ âm ỉ với mẹ một trận sao?

cô chắc chắn sẽ không để mẹ tiếp tục phải làm một cái bánh bao chỉ biết cam chịu nữa!!

Nếu ba cô mà không mang theo Lâm Hiểu Huy cùng nhau bỏ trốn, thì cô cũng đâu cần phải đến tận cửa cầu cứu người ta rồi bị bắt nạt thành như vậy!!

Hơn nữa với cái 'đức hạnh' của ba cô, nếu như ông có trở về thật, chắc chắn sẽ làm âm lên đòi chuyển nhượng căn nhà cho Lâm Hiểu Huy!!

cô thà đem ba phòng ở đó cho chó ăn chứ nhất quyết không bao giờ muốn để lại một phần nhỏ nào cho tên con trai kia.

Nghĩ vậy, Lâm Uyên cũng thảo luận với mẹ luôn trong điện thoại:“Mẹ, mẹ có ý định ly hôn với ba không?”

Mẹ cô hoảng sợ,“Con nói gì vậy hà, mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi, còn ly hôn cái gì nữa!”

“Mẹ!” Lâm Uyên bó tay, mẹ cô thật sự cổ hủ đến mức hết thuốc chữa, cô không thể không hù dọa mẹ:“Chính vì mẹ đến tuổi này nên mới càng phải ly hôn, ba con làm hại mẹ còn chưa đủ hay sao, ông ấy đã dám chạy trốn một lần thì chắc chắn sẽ còn có lần thứ hai, một chút tình nghĩa vợ chồng với mẹ cũng không có, hơn nữa mẹ có biết ông ấy ở ngoài làm những trò gì không? một người bạn làm luật sư của con nói, chuyện vợ chồng không thể nói rõ, vạn nhất ông ấy có vay tiền ở bên ngoài, hoặc là vay nặng lãi, thì mẹ sẽ là người đầu tiên có liên quan.”

Mẹ cô cũng có chút sợ hãi, nhưng chung quy vẫn sợ bị người ta chê cười, nên vẫn do dự không nói.

Lâm Uyên ra sức khuyên mẹ, lúc trước mẹ đã nói sẽ làm tất cả vì cô, hồi trước vì phòng ở đều được đứng tên của ba nên mẹ mới kiên nhẫn sống ở đó, hiện tại bà cũng sẽ không còn cái cơ nào để từ chối nữa.

Sau khi nghe Lâm Uyên nói, mẹ cô rốt cục cũng không lưỡng lự thêm nữa, nhưng lại không biết phải làm thế nào để ly hôn.

“Ly hôn dù sao cũng phải có mặt của cả hai người, ba con chạy rồi thì mẹ biết tìm ai để ra tòa đây?”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Lâm Uyên hiểu rõ chuyện này,“Mẹ có thể nộp đơn lên tòa án trước, sống ly thân một thời gian, sau đó tòa sẽ giải quyết cho mẹ kể cả khi vắng mặt chồng.”

cô giải thích cho mẹ thêm vài câu, lúc này mẹ cô mới nói, ngày mai sẽ ra tòa án thử xem.

Gác máy, Lâm Uyên thở dài một hơi, cảm xúc trong lòng không thể nói rõ, từ nhỏ cô đã mong muốn ba mẹ ly hôn, rồi cô sẽ theo mẹ rời khỏi căn nhà ghê tởm đó, hiện tại rốt cục mẹ cô cũng đã đồng ý rồi.

Lâm Uyên hai mắt đỏ hoe, mâu thuẫn, nhẫn nhịn chịu đựng mấy năm nay, cuối cùng cũng đã kết thúc.....

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Gác máy xong, Lâm Uyên có cảm giác như vừa được sống lại, mới vừa nãy cô còn đang ỉu xiu buồn bã, hận không thể nằm mãi trên giường không bao giờ dậy, nhưng sau khi khuyên được mẹ ly hôn, cô liền lập tức thấy rất vui vẻ.

cô cũng không muốn bí bách ngồi trong phòng nữa, chuẩn bị đi xuống nhà.

Quay sang nhìn mâm cơm được chuẩn bị cho cô liền cảm thấy rất không thuận mắt, tuy cô biết sẽ có người vào thu dọn, song có điều cô lại đang rất nhàn rỗi, lập tức đi tới dọn dẹp mâm bát. Trong lúc làm, cơ thể vẫn còn hơi đau nhức, nhưng cô cũng không phải là một cô gái yếu đuối mỏng manh, xếp xong bát đĩa rồi bưng xuống lầu.

Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa. Lúc đi xuống, Lâm Uyên không dám nhìn hắn, chỉ vội vàng liếc một cái rồi đi thẳng vào phòng bếp.

Căn bếp này được trang trí rất đẹp, nhưng từ trước đến giờ Lâm Uyên vẫn chưa từng sử dụng qua. cô đem mâm bát đặt xuống bồn rửa, tính cô vốn chăm chỉ cần mẫn từ nhỏ, lúc này lại nhìn thấy phòng bếp sạch sẽ như vậy, hơn nữa cũng chỉ có vài cái bát, thấy vậy cô lại nhịn không được đem bát đĩa rửa sạch sẽ.

Sau đó cô lại chạy đến chỗ Đại Mạo và Nhị Mạo. Hai con chó kia lúc nhìn thấy cô đã sớm vẫy đuôi cuồng quýt, Lâm Uyên thật sự không muốn một mình ngồi cùng hắn, thật may vì có hai chú chó, nên cô có thể danh chính ngôn thuận có lý do để tránh hắn.

cô không chút nghĩ ngợi liền đi tới cài dây xích cho chúng, cũng không quan tâm đến việc hôm qua vừa bị phá thân, vẫn coi như không có việc gì, dắt hai chú chó ra ngoài đi dạo.

Tuy nhiên lúc đi bộ cũng có chút ảnh hưởng, đi nhanh quá sẽ thấy đau, giống như là bị thương vậy, nhưng cô vẫn cố gắng không thêm nghĩ tới những biến hóa của cơ thể mình.

Ra ngoài hít thở không khí, cô bắt đầu tính toán đến chuyện trong gia đình, cô nhất định sẽ chú ý đến mẹ, hơn nữa còn phải tốc chiến tốc thắng thuyết phục mẹ cho bằng được, nếu không mẹ cô sẽ lại do dự, dậm dãi lăm mọng.

Nghĩ vậy, lúc dắt chó về biệt thự, Lâm Uyên đã nghĩ muốn xin phép vị Tăng Tuấn đại nhân kia, về nhà đốc thúc mẹ đi tới tòa án để nộp đơn. Chính là lúc cô đi vào, lại nhìn thấy tên ma vương Tăng Tuấn kia đang ngồi trên sofa chơi cờ vây một mình.

Lâm Uyên trước giờ chỉ chơi trò XO có vẻ giống với cái này, mới đầu khi nhìn thấy bàn cờ vây cô còn tưởng là người nào đó trong lúc nhàn rỗi ngồi chơi XO, cuối cùng cẩn thận tìm hiểu, mới phát hiện hóa ra cách chơi của những quân cờ trắng đen kia hoàn toàn khác biệt.

Nhìn thấy hắn đang chơi cờ rất chuyên tâm, cô liền bình tĩnh đứng quan sát hắn, nói thật thì khuôn mặt khi nhìn nghiêng của hắn thật sự rất thu hút, nhất là lúc trầm tư, càng làm tôn lên vẻ thanh tú nhã nhặn.

Trong lúc nhất thời, Lâm Uyên cũng không dám tùy tiện quấy rầy, mà chỉ im lặng ngồi đợi bên cạnh hắn.

Vốn tưởng rằng khi hắn biết cô đang ngồi đợi bên cạnh, sẽ nhanh chóng dừng động tác. Kết quả bất ngờ cô ngồi đợi một lúc rõ lâu, vị Tăng Tuấn này thật đúng là thần thái thanh nhàn ổn định khiến cho người ta khó chịu đến mức ngứa răng.

Lâm Uyên không thể không ho nhẹ một tiếng, chủ động mở miệng nói: “Tăng tiên sinh... Ban ngày nếu không có việc gì, tôi muốn về nhà một chuyến, tôi đã lâu không về rồi, có chút lo lắng chuyện trong gia đình...”

Tăng Tuấn lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất thản nhiên.

Thế nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn cô lại rất sâu đậm, rất giống với ánh mắt ngày hôm qua hắn đã nhìn cô. Lâm Uyên có chút không tự nhiên, hình ảnh tối qua bị người này đè dưới thân lập tức hiện lên trong đầu.

Mặt cô thoáng chốc trở nên ửng hồng. Mặc dù hai người vẫn đang ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện tối hôm qua đã cùng nhau thân mật tiếp xúc bằng những phương thức nguyên thủy thì vẫn là sự thật.

Trái ngược với vẻ ngại ngùng của cô, thần sắc của hắn vẫn rất bình thường, đối mặt với cô gái mặt đang đỏ bừng kia, hắn chỉ ừ một tiếng rồi nói: “Được, vừa lúc tôi cũng đang có việc cần ra ngoài xử lý, em nhớ bảy giờ tối về đây ăn cơm.”

Lâm Uyên không nghĩ là hắn sẽ đồng ý nhanh như vậy, cảm thấy có chút không thật. cô rất vui vẻ, nhưng sợ hắn sẽ đổi ý, nên vừa nhận được câu trả lời liền nhanh chóng bỏ chạy lên lầu.

Nhưng mà vừa mở tủ quần áo ra, Lâm Uyên lại lập tức buồn sầu.

Lần trước cô chỉ tùy tiện chọn đại một bộ đồ mặc, ấy vậy mà đã khiến cho các đồng nghiệp cũ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bây giờ cô thật sự không biết nên mặc cái gì cho phải. Độ hiểu biết của cô về các xu hướng thời trang rất có hạn, nghe tên thì có thể nhận ra được thương hiệu, nhưng cũng chưa bao giờ được nhìn thấy tận mắt. không thể phân biệt được trong tủ quần áo này treo những trang phục loại gì, mặc vào chỉ sợ lại có người nhận ra rồi soi mói.

cô liền lật qua lật lại, tìm xem có bộ nào trông có vẻ đơn giản nhất, cuối cùng sau ngàn chọn vạn tuyển mới cầm lấy một bộ để thay.

Tuy nhiên lúc xuống lầu chuẩn bị ra ngoài, cô lại bị Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa gọi lại, hần rất tự nhiên nhắc nhở cô : “Em quên không hôn tạm biệt.”

Lâm Uyên thiếu chút nữa ngất xỉu, đây gọi là bản chất thực thụ của hần đấy có phải không!

Lại còn có trò hôn tạm biệt nữa!!!!

cô nhủ mày bước tới, dáng vẻ kia của hần, hiển nhiên là đang chờ cô đến chủ động. Lâm Uyên hơi do dự, nhưng vì để nhanh chóng về nhà giục mẹ chuyện ly hôn, cô cũng liền không thêm quan tâm đến cái gì mà chủ động hay không chủ động nữa.

cô tiến lên hai bước, cúi người xuống, định hôn lên hai má hần.

Ai ngờ lúc cô vừa mới áp mặt xuống, liền bị Tăng Tuấn giữ chặt lấy cằm, thân mật hôn lên môi cô.

May mắn đó chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng. Nhưng trong lúc hôn, tay của hần lại không tự giác được mà sờ vào hông cô...

Lại còn lượm chỗ nhiều thịt mà néo hai cái!!!

Động tác đầy ám chỉ kia khiến cho Lâm Uyên rất căng thẳng, lúc được thả ra, cô ngay cả thời gian nôn mửa cũng không có, vội vàng chạy hai ba bước lao ra ngoài.

Lúc đi ra cửa, Lâm Uyên ngoài ý muốn thấy một chiếc xe đậu bên ngoài, tài xế là một chú trung niên đang đứng ở cửa xe chờ.

cô bỗng chốc ngây dại, không nghĩ tới sẽ có chuyện này.

Người lái xe vừa trông thấy cô, lập tức mở cửa xe ra, cung kính nói : “Lâm tiểu thư, mời lên xe.”

Lâm Uyên đầu muốn nổ tung, cô thật sự không ngờ là họ sẽ đặc biệt an bài đưa đón cô thế này.

Nhưng vấn đề là cô phải về nhà mẹ!

Nếu mẹ cô nhìn thấy cảnh này thì cô biết giải thích thế nào đây!!

Với lại nếu chiếc xe này chỉ là loại Jetta bình thường thì không sao, cô còn có thể nói với mẹ đây là xe của công ty, nhưng trước mắt cô lại không phải là loại xe mà các công ty thường cấp cho!!

cô sợ hãi xua xua tay, nói : “thật ngại quá, tôi tự đi cũng được.”

Tài xế phản ứng rất nhanh, cười nói : “Lâm tiểu thư, bên ngoài gọi xe không tiện lắm, tốt hơn hết là để tôi đưa cô đi, cô cần gì thì cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Lâm Uyên cũng biết nơi này là nơi không thuận lợi để bắt xe bus, khu này chủ yếu đều là những hộ giàu có tới ở, cần gì phải đi xe bus chứ, cho dù có taxi đi qua thì cũng không có xe nào đỗ ở đây.

cô cân nhắc kỹ thời gian, nếu muốn chờ xe bus thì có lẽ lúc về được tới nhà, tòa án đã sớm hết giờ làm việc rồi, nghĩ vậy cô cũng không muốn lưỡng lự thêm nữa mà lên xe.

Đường đi rất thông thoáng, tốc độ của xe cũng rất ổn định, nhưng Lâm Uyên không dám để cho xe tiến gần về nhà quá, lúc còn cách nhà cô một đoạn, cô liền lập tức bảo lái xe dừng lại.

cô giống như là đi ăn trộm vậy, nhìn trái nhìn phải không thấy có bóng dáng người quen, lúc này mới bước xuống xe.

Lúc cô bước vào nhà, mẹ của cô đang loay hoay đi tìm giấy đăng ký kết hôn.

Thế nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy, mẹ cô lại hơi chần chừ, nhỏ giọng nói : “ Người không thấy, giấy đăng ký kết hôn cũng không biết đi đăng nào, hay để chờ thêm một thời gian nữa có được không?”

Lâm Uyên sợ nhất là điều này, cô nhanh chóng giúp mẹ tìm, rốt cục cũng tìm được, sau đó cô cũng không dám trì hoãn thêm nữa, lập tức kéo mẹ đi tới tòa án.

Đến nơi hỏi, thủ tục giấy tờ cũng không có gì quá phức tạp, đơn ly hôn Lâm Uyên thay mẹ viết một phần, photo thêm một số giấy chứng nhận này nọ, cuối cùng đệ đơn lên tòa án.

Hết thấy mọi việc đều đã xong, Lâm Uyên thở phào nhẹ nhõm, quả thực giống như vừa trút được một tảng đá nặng trong ngực vậy. cô rất cao hứng, tuy rằng cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng vẫn muốn cùng mẹ đi dạo một lát.

Mẹ cô lại nhân tiện hỏi cô về chuyện công việc, còn ngẫu nhiên nhắc tới vấn đề giấy tờ nhà, Lâm Uyên chột dạ, chỉ có thể giả vờ ngu ngốc trả lời mẹ.

Cũng thật quá mức xui xẻo, Lâm Uyên và mẹ vừa mới đi tới trước cửa siêu thị thì gặp được người quen. không phải ai khác mà chính là bác cả của Lâm Uyên.

cô từ nhỏ đã không thích người bác này, cậy vào việc mình là con trưởng lại sinh được cháu đích tôn, liền vênh váo gia trưởng không ai bằng, tâm địa thì lại cực kỳ ích kỷ và đáng ghê tởm.

Lâm Uyên vốn không muốn để ý tới ông ta, nhưng không ngờ người bác kia vừa nhìn thấy hai mẹ con cô thì lại chủ động tiến tới, nói : “Đây không phải là Lâm Uyên đó sao? đi dạo phố với mẹ à?”

Lâm Uyên lạnh nhạt phớt lờ.

Ông ta dường như lại cảm thấy rất hứng thú, cười ha ha : “Nghe nói hai người đang phải gánh rất nhiều khoản nợ, ài, thật không nghĩ các người lại đàn độn tới như vậy, Lâm Uyên à, mày chính là con trẻ không hiểu chuyện, cũng không tự ngắm lại xem, mày cho dù có học Đại học, kiếm được việc làm thì cũng có khả năng ngăn chặn được chuyện này không? Con gái thì vẫn cứ là con gái, chuyện này sao giải quyết được đây, hiện tại chắc còn không đủ sống qua ngày...”

Lâm Uyên lập tức nổi giận, đây là đang muốn gây sự có phải không?

cô nói lại : “Tuy rằng có hơi khó khăn, nhưng bây giờ đã vui vẻ hơn nhiều rồi, ông không biết sao, mẹ tôi đã đệ đơn ly hôn, những ngày tháng sau này chắc chắn sẽ thoải mái hơn gấp bội, bởi vì chúng tôi sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với nhà họ Lâm chút chớ của các người nữa!!”

Bác cả của cô rõ ràng gây ngăn cản người, chủ yếu cứ nghĩ mẹ Lâm Uyên cả đời này chỉ là một cái bánh bao ngọt ngào, sẽ im lặng mà tiếp nhận chuyện trong nhà, sau đó đập nổi bán sắt ăn rau với cơm để tiết kiệm tiền trả nợ cho chồng, ai ngờ người này lại không nói câu nào quyết định nộp đơn xin ly hôn!!

Lâm Uyên nói xong nhưng vẫn chưa hết giận, nghĩ tới việc họ hàng của ba đã không thèm quan tâm giúp đỡ thì thôi, còn làm cái chuyện bỏ đá xuống giếng, hét lên nói : “Các người chắc chắn sẽ có ngày gặp báo ứng, có tài cán thì đi chỗ khác mà huênh hoang, ở đây ức hiếp hai mẹ con tôi thì chắc là về vang lấm nhì! Tôi nói cho ông biết, về sau nếu như có chuyện gì xảy ra, cũng đừng mong đến tìm tôi xin giúp đỡ! Chúng ta dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ từ đây!!”

cô nói liền một mạch xong, liền lập tức kéo tay mẹ đi vào siêu thị.

Trái lại mẹ cô lại có chút nhát gan sợ gặp phiền phức, nói với cô : “Trời ạ, sao con có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy chứ.”

Lâm Uyên thản nhiên nói : “Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi mà mẹ.”

Huống hồ thẳng thắn một lần như vậy cho xong, cũng nhanh chóng giúp mẹ cô cắt đứt quan hệ với bên đó, ít ra cũng khiến cô bớt lo hơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Lâm Uyên và mẹ cùng nhau vào siêu thị mua sắm, chính là thật không nghĩ tới cô vừa mới cùng bác cả ẩm ỉ một trận, sau đó lại thấy ông ta đến nhà mình, Lâm Uyên đang ở trong bếp làm cá với mẹ thì nghe thấy tiếng rầm rầm ở bên ngoài.

Ông ta cũng không gõ cửa cho đằng hoàng mà trực tiếp dùng chân đạp, vừa đạp vừa to tiếng quát : “Lư Nhã Tĩnh, mau mở cửa ra!”

Lư Nhã Tĩnh chính là tên của mẹ cô.

Lâm Uyên từ nhỏ đã có mâu thuẫn với họ hàng của ba, ai cũng coi thường hai mẹ con cô, nhưng mẹ mãi mãi cũng chỉ là một cái bánh bao, một quả hồng mềm mại cho người ta xỉ nhục.

Mẹ cô vừa mới mở cửa, lập tức thấy ông nội và bác cả cùng nhau xông vào.

Lâm Uyên đang bận rộn trong bếp, vừa nghe thấy tiếng động, cô liền bình tĩnh cầm khăn mặt lau tay, cầm dao lên rồi đi ra ngoài.

Vừa ra phòng khách đã nghe thấy ngay ông nội của cô đang phê phán mẹ là loại con dâu “không có phẩm hạnh, suy đồi đạo đức, chỉ biết tư lợi”. Rồi lại còn cái gì mà không nghĩ đến tình nghĩa vợ chồng, chỉ lo lắng cho bản thân, không hiền thực, không biết sinh con. . . hiện tại ba Lâm Uyên và em trai nó đều đang ở bên ngoài không biết sống chết thế nào, cô là vợ sao có thể vô lương tâm đến như vậy, đúng, ba Lâm Uyên bỏ trốn, nhưng nó cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, trước đây nó kiếm tiền đều để dành ra lo cho nhà cửa, cho gia đình, phận làm dâu như cô không thể vô nhân tính như vậy!

Lâm Uyên mấy năm nay đã quá quen với kiểu thái độ công kích đó của họ hàng, cô chỉ liếc mắt xem thường rồi nói : “Các người là ai vậy, sao tự nhiên lại chạy vào đây làm loạn!”

Ông nội cô lập tức nóng nảy, trợn mắt trừng cô.

Lâm Uyên không sợ ông, chỉ mượn lời của ông trước đây nói lại : “Ông đừng trừng tôi như vậy, câu này không phải là ông nói sao, sinh con gái cũng giống như không sinh, nuôi nấng cũng bằng thừa, trong mắt ông đã không có tôi, thì đương nhiên trong mắt tôi cũng không có các người.”

Bác cả thấy Lâm Uyên không biết lớn nhỏ, liền lao vào muốn đánh cô một trận.Lâm Uyên làm sao có thể để ông ta đụng đến mình, không nói hai lời giờ con dao thái thịt trong tay lên.

Bác cả bỗng chốc trở nên kinh hãi, vội lùi lại.

Lâm Uyên đã sớm biết tính cách của những người trong gia đình ba, rõ ràng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

cô cảnh cáo nói : “Tôi đếm tới ba, các người lập tức rút ra ngoài cho tôi, bằng không đừng trách tôi không nể tình, nên nhớ là nếu tôi có chém các người thì cũng chỉ coi như là một hành động phòng vệ chính đáng mà thôi.”

nói xong cô bắt đầu đếm.

Bác cả cô cuồng quát nói : “Lâm Uyên, mày điên rồi, căn nhà này là của nhà họ Lâm, căn bản không có quan hệ gì với mày hết!”

Lâm Uyên liếc ông ta một cái, trong lòng nghĩ tên Tăng Tuấn biến thái đến như vậy mà tôi còn dám lấy bình hoa đập vào đầu hắn, còn nghĩ là tôi phải sợ các người sao?

Đừng nhìn ngoài mặt mà cảm thấy ông nội và bác của cô có vẻ hung dữ, lúc này vừa thấy Lâm Uyên giơ dao lên, liền lập tức nghĩ không ổn, Lâm Uyên còn chưa đếm xong thì hai người đó đã nhanh chóng bỏ chạy.

Lâm Uyên đi tới đóng cửa lại, mẹ cô quả thật đã bị hù chết, vừa chạy đến đoạt lại con dao trong tay cô vừa mắng : “Con gái con lừa sao lại vác dao ra như vậy!”

Lâm Uyên mất hứng phản bác : “Con gái thì sao chứ, bị bọn họ nói như vậy, con có thật sự chém chết bọn họ cũng chẳng có vấn đề gì hết, để xem họ còn có thể khi dễ chúng ta nữa hay không!”

cô vĩnh viễn nhớ rõ vào một buổi lễ mừng năm mới trước đây, chỉ vì cô cãi nhau với Lâm Hiểu Huy mà bị ông nội đi tới giáng cho một cái tát!Sau đó cô liền cảm thấy trời đất tối sầm lại, che mặt, lỗ tai còn nghe rõ cả tiếng kêu ơng ơng.

cô không nhớ rõ lúc đó mình và Lâm Hiểu Huy tranh cãi cái gì, nhưng chắc chắn đó chỉ là một chuyện rất nhỏ của trẻ con!Nhưng ba cô và những người đàn ông trong nhà chỉ lạnh lùng lườm cô, thật giống như coi cô là một đứa con gái không hiểu chuyện.

Đâu phải là cô không muốn trở thành cô bé ngoan, đâu phải cô không muốn nịnh bợ em trai, đâu phải cô không muốn lấy lòng ba?

Nhưng cô chỉ là một đứa con gái, cô làm vậy thì có ích gì chứ?!

Lâm Uyên nhớ lúc đó mình đã không khóc, tuy rằng chỉ mới mười tuổi, nhưng cô vẫn có thể nén nước mắt vào trong rồi đi tới một nơi vắng vẻ không người khóc một trận thật lớn.Trong lòng cô khổ sở không phải là bởi cái bạt tai kia, mà vì cô quá nhỏ, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ngậm ngút chịu đựng.

Về sau, cô đem lòng thù hận, không bao giờ nguyện ý nở một nụ cười với những người đó nữa.Đến khi trưởng thành, cô cũng càng nhìn thấu họ hơn, cảm thấy người nào cũng thật nực cười.

cô quay sang trấn an mẹ : “Mẹ đừng sợ bọn họ, mẹ xem những người đó có cái gì tốt đẹp, ông nội ngoài biết mắng chửi ra thì còn có thể làm được gì, còn bác cả nữa, mình thì chẳng ra sao, còn khinh thường vợ mở sạp bán thuốc lá bên ngoài, nhưng vấn đề là nếu vợ của bác không làm thêm kiếm chút tiền thì liệu có khả năng nuôi dưỡng được đứa nhỏ không?Những người đó chỉ biết cậy mình có cái đó dài hơn mà thôi, cũng không tự nhìn vào gương xem chính mình có được bản lĩnh gì? Mẹ cũng nên chú ý, bọn họ nếu còn dám đến, mẹ tuyệt đối không được mở cửa, nếu dám phá cửa thì lập tức báo cảnh sát, dù sao giấy tờ nhà cũng đã được đứng tên mẹ, mẹ còn sợ cái gì!” Lâm Uyên nói xong liền quay lại phòng bếp, tiếp tục làm món cá.

Com chiều cô ăn vài bát com.

Đến tối, cô đã quên không gọi điện cho Tăng Tuấn, căn bản là vì cô cứ nghĩ rằng mình đã xin phép rồi nên không sao, tự nhiên cũng quên luôn việc gọi điện, không nghĩ tới vừa mới qua tám giờ hai phút, Tăng Tuấn đã gọi tới giục.Lúc đó cô đang cùng mẹ xem phim truyền hình.

Mẹ của cô vừa mới nghe thấy tiếng chuông liền quay sang nói : “Lâm Uyên à, con đặt nhạc chuông gì thế, nghe như đi đánh giấc vậy, làm mẹ giật cả mình.”

Lâm Uyên hơi hoảng, giả vờ như không có chuyện gì rồi chạy ra ngoài nghe máy.

Người kia tuy lần này không nhắc cô bị muộn vài phút, nhưng Lâm Uyên vẫn thấy hơi run, liền tự kiểm điểm : “thật ngại quá, vì tôi hơi bận nên quên...”

“Bữa tối ăn gì vậy?”

Lâm Uyên ngây ngốc, còn tưởng đối phương sẽ ở trong điện thoại giáo huấn cô một trận, không ngờ hôm nay hần lại thoải mái thế, cô nhanh chóng trả lời : “Ăn cá hồ, thịt nướng, cà tím, sa lát...”

Món rau hơi nhiều, cách chế biến cũng rất đơn giản, còn đối với vị Tăng Tuấn này thì lại khác, các món ăn trên bàn của hần thật không khác gì một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nếu phải lựa chọn thì cô vẫn cảm thấy các món ăn ở nhà là ngon nhất, cô có thể ăn được rất nhiều.

Lời này tuyệt đối không thể nói trước mặt hần.

Hai người cũng không nói chuyện gì nhiều, Lâm Uyên đang ở cùng mẹ nên cũng hơi ngại, Tăng Tuấn thì lại trầm tính ít nói, chỉ hàn huyên thêm vài ba câu rồi gác mấy.

Thời gian tuy ngắn nhưng mẹ cô vẫn hơi nghi ngờ nhìn cô, hỏi : “Ai vậy con?”

Lâm Uyên giải thích : “không có gì ạ, đồng nghiệp giới thiệu cho con một người thôi mà.”

Mẹ cô tin ngay, hỏi thêm : “Người kia làm nghề gì, có nhà không?”

“Ai nha, vừa mới nói chuyện mà mẹ, chờ đến lúc gặp mặt rồi nói sau.” Lâm Uyên có chút không kiên nhẫn, cô đang chột dạ muốn chết, may mà mẹ cô cũng không truy vấn gì thêm.

Nhưng Tăng Tuấn đã gọi tới, cô cũng tự biết là tối mai chắc chắn phải trở về biệt thự rồi. cô liền nói trước với mẹ : “Mẹ, ngày mai ban ngày con không có việc gì, nhưng buổi tối con phải lên đường đi công tác, công ty mua vé tàu đêm... Chắc là sẽ đi dài ngày...”

“Vậy sao, trên đường đi phải nhớ chú ý giữ an toàn con nhé.” Mẹ cô cũng không nghi ngờ gì, cái chính là từ nhỏ Lâm Uyên rất ít khi nói dối nên vẫn thấy hơi ngại.

Hai mẹ con cùng nhau thân mật nói chuyện đến tối muộn, Lâm Uyên mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau, mẹ con Lâm Uyên đều rất nhàn rỗi, cô liền cân nhắc xem có nên dọn dẹp đồ đạc của ba rồi vứt đi không. Đơn ly hôn cũng đã nộp cho tòa án rồi, không có lý gì lại đi giữ những thứ linh tinh của ông ta để trong nhà cả.

Lâm Uyên giúp mẹ thu dọn tất cả những thứ liên quan đến ba, tuy rằng ba cô đã đem sạch những món quý giá trong nhà rồi bỏ trốn, nhưng vẫn còn một vài món đồ lặt vặt không đáng tiền để trong phòng.

Lâm Uyên không thèm quan tâm, cô ngay cả đem bán cũng lười, trực tiếp gói lại rồi vứt vào thùng rác. Mẹ cô thì lại tiếc, cầm lại mấy bộ quần áo của Lâm Hiểu Huy chưa kịp mang đi, tính cắt ra rồi dùng làm khăn lau.

Bận bịu cả một ngày, đến hơn năm giờ chiều, Lâm Uyên liền nhanh chóng rời đi.

cô vốn định gọi taxi, kết quả còn chưa ra khỏi cửa đã nhận được một cuộc điện thoại. Dãy số kia cô vẫn nhớ rất rõ, là số máy người lái xe đã đưa cho cô, nói cô có thể gọi bất cứ lúc nào. Lâm Uyên lúc đó nghe vậy cũng không nói gì.

Người lái xe kia cũng không nói gì nhiều, chỉ khách khí nói : “Lâm tiểu thư, tôi đang dừng xe ở chỗ hôm trước đợi cô.”

Lâm Uyên vừa nghe, cũng không cự tuyệt, người ta đến đón thì cô đành đi thôi.

Lúc cô đi tới, người lái xe cũng rất lịch sự, lập tức bước xuống, tự mình giúp cô mở cửa xe, về mặt cung kính đứng chờ.

Lâm Uyên có chút không quen, người lái xe kia tuổi cũng không còn trẻ, cô làm sao có thể để người ta hầu hạ mình như vậy, liền chạy nhanh tới rồi cúi thấp người chui vào xe.

Xe vừa mới chạy chưa được vài phút thì cô nhận được điện thoại, là của bạn tốt Lưu Viện Viện, kỳ quái là cô ấy cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi cô đang làm gì.

Lâm Uyên nào dám nói thật, chỉ trả lời cho có lệ : “Mình đang ở nhà, sao vậy, muốn hẹn mình đi chơi à?”

Giọng của Lưu Viện Viện hơi biến đổi nói : “A, cậu ở nhà à...đó, thôi quên đi, mình cũng không có chuyện gì...gặp cậu sau nhé...”

Lâm Uyên khó hiểu ngắt điện thoại, không biết Lưu Viện Viện này bị làm sao, gọi tới rồi lại không từ mà biệt. Bất quá cô cũng không nghĩ nhiều, hiện tại đầu óc chỉ nghĩ đến việc phải trở về đối mặt với Tăng Tuấn, lần này về, không biết Tăng Tuấn sẽ lại làm gì cô nữa đây...

Lâm Uyên ngồi trong xe miên man suy nghĩ, nhưng cô không biết là, lúc cô ngồi vào xe cũng đúng là lúc Lưu Viện Viện đi ngang qua. cô định đi tới chào hỏi, nhưng lúc nhìn thấy chiếc xe kia, Lưu Viện Viện lại trở nên ngây ngốc.

Dù có đi khắp cái thành phố này, cũng chưa chắc nhìn thấy được một chiếc xe sang trọng đến như vậy!

Hơn nữa còn có một chú ân cần đi ra mở cửa xe giúp Lâm Uyển, từ lúc nào mà cô ấy đã lên được tới tầng lớp đó?

Lưu Viện Viện nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, mới gọi điện thoại cho Lâm Uyển, nhưng xem xem, Lâm Uyển lại chột dạ mà nói dối! không phải nghĩ nữa, chắc chắn là Lâm Uyển có quan hệ với ông chú kia, đúng là như vậy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lúc Lâm Uyển trở về thì Tăng Tuấn không có ở nhà.

cô thở dài nhẹ nhõm, Đại Mao Nhị Mao vừa nhìn thấy cô liền bắt đầu vẫy vẫy cái đuôi, cô đi tới xích chúng lại chuẩn bị ra ngoài đi dạo, nhưng lại vừa lúc Tăng Tuấn bước vào.

hắn bước rất chậm, trên cánh tay còn vắt một cái áo.

Lâm Uyển cảm thấy hơi khó hiểu, lúc này đang là mùa hè, kể cả không mặc gì cũng thấy nóng, mà hắn lại đi mặc quần áo dài tay?

Người kia đi đâu về vậy? Nhìn cơ thể của hắn thì hoàn toàn không có vẻ gì là người sợ lạnh.

Lâm Uyển nhìn không được nhìn trộm hắn.

Tăng Tuấn trái lại khi nhìn thấy cô cũng không nói gì, chỉ nghiêng người tránh qua.

Lâm Uyển buồn rầu bước ra ngoài.

Lúc hai người đi qua nhau, Tăng Tuấn bỗng nhiên cúi người xuống áp sát mặt vào cô.

cô lập tức hoảng sợ, còn tưởng Tăng Tuấn muốn giờ trò gì, hóa ra hắn chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không động tay động chân gì với cô.

Lâm Uyển vội vàng kéo hai con chó chạy ra ngoài, lần đầu tiên của cô vẫn còn hiện rõ lên trong đầu, cô không chịu được việc ban ngày ban mặt bị hắn đùa giỡn đâu.

Cho nên, cô cố ý dắt chó đi dạo lâu lâu một chút.

Nhưng mà cuối cùng rồi cũng phải trở về, Tăng Tuấn đã tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Lúc trước Lâm Uyển thấy hắn tắm rửa, cứ nghĩ là hắn bị động dục không thể kiềm chế, hiện tại xem ra đây chính là thói quen của hắn, sau khi về nhà thì việc đầu tiên phải làm là tắm rửa.

Nghĩ lại thì, bồn rửa mặt của hắn cực kỳ khô ráo bóng bẩy, khăn mặt màu trắng, quần áo cũng rất phẳng phiu thơm mát, Lâm Uyển tức thì hiểu được, người này có bệnh ưa sạch sẽ!

Cho nên trước và sau khi ‘làm’ đều phải tắm rửa?

Nhưng mà nếu đã ưa sạch sẽ, thì cũng phải chú ý đến mầm miệng, không thể bạ lúc nào cũng hôn được đúng không?

Vừa mới nghĩ tới đáng về của hắn khi hôn cô, hai má Lâm Uyển đã đỏ hồng.

Lúc này đã không còn sớm nữa, bữa tối đã được dọn ra, hơn nữa thật kỳ lạ là, ở giữa bàn ăn hôm nay lại được đặt một cây nến.

Kìa hình như là loại nến tinh khiết, phát ra ánh sáng rực rỡ, kiểu dáng cũng rất đẹp. Tuy nhiên, khi ánh nến chiếu trên gương mặt của Tăng Tuấn, cô lại cảm thấy có chút đáng sợ. Bình thường chỉ cảm thấy da của hắn rất trắng, bây giờ nhìn qua ánh nến, quả thật giống như ma cà rồng đi hút máu vậy.

Ngũ quan rõ nét, khuôn mặt xinh đẹp tới khoa trương, làn da trắng đến không thể trắng hơn.

Lâm Uyển cố gắng không để ý tới hắn nữa, buồn bực bắt đầu dùng bữa.

Lần này đầu bếp làm com Tây.

Lâm Uyên không phải chưa từng ăn qua com Tây, ví dụ như mỳ Ý hay thịt bò bít tết, lúc đi làm cô cũng thỉnh thoảng đi ăn cùng bạn bè, nhưng những thứ trước mặt này thì đúng là lần đầu tiên cô được ăn.

Nhất là món tôm hùm được tạo hình công phu kia, Lâm Uyên chỉ cảm thấy con tôm này giống như đang giơ nanh múa vuốt trừng mắt nhìn mình.

trên bàn bày rất nhiều món ăn khác nhau, trong đĩa trái phải đều được trang trí bằng những loại rau củ.

cô không hiểu về cái gọi là thưởng thức, ăn thử vài miếng, hương vị tuy rằng hơi lạ lẫm, nhưng dù sao cũng rất ngon.

Hơn nữa không biết có phải là do tác dụng của ngon nên hay không mà giọng nói của Tăng Tuấn trở nên khác biệt hẳn so với ngày thường, thật sự giống như đã đạt tới giới hạn cao nhất của sự quyến rũ, mỗi một câu nói ra đều như đang ve vãn tán tỉnh, bất kể là trêu ghẹo hay nghiêm túc thì đều mang một sự đúng đắn nhất định.

Lâm Uyên hoàn toàn không thích tình hình hiện tại một chút nào, căn bản là không cần thiết phải cầu kỳ như vậy, thà hẳn cứ đưa cho cô một bát mì để ăn, sau đó đi lên gác rồi ra lệnh cho cô lăn lộn với hắn là xong.

Vừa nghĩ tới, Lâm Uyên liền cảm thấy da đầu run lên bần bật. Trong đầu không ngừng tưởng tượng, không biết lát nữa hắn sẽ làm gì mình, càng nghĩ càng cảm thấy hồi hộp đáng sợ giống như đang xem phim kinh dị.

Tuy rằng món tôm hùm rất mê hoặc lòng người, nhưng Lâm Uyên cũng chỉ nếm qua một chút sốt cay bên ngoài, chung quy vẫn cảm thấy ăn cái này rất phiền phức.

Thế nhưng lúc đang ăn, Tăng Tuấn lại bỗng nhiên giúp cô tách thịt tôm, nhìn con tôm mạnh mẽ hùng tráng kia, cộng thêm dáng vẻ thoải mái của hắn, Lâm Uyên lúc này mới biết, hóa ra vỏ tôm đã được xử lý qua, chỉ cần nhẹ nhàng tách là có thể ăn được phần thịt bên trong.

Lâm Uyên từ đầu bữa ăn đến giờ vẫn chưa động đến món tôm này. Tăng Tuấn chắc đã nhìn ra được, nhưng hắn chỉ cười chứ không nói gì.

Ăn com xong, nghỉ ngơi một chút, Lâm Uyên biết mình lại phải chuẩn bị màn vận động trên giường rồi.

cô không yên lòng đi lên gác, tắm rửa như thường lệ rồi ra ngoài để mặc cho hắn chà đạp.

Bên ngoài Tăng Tuấn đã chuẩn bị xong, đang chờ cô, Lâm Uyên lần này cũng chẳng làm ra vẻ sợ hãi ngại ngần gì nữa, nhanh nhẹn đi tới rồi tiếp tục tư thế nằm ngay đơ như hôm trước.

Chính là lần này vừa mới nằm xuống, Tăng Tuấn liền lập tức ào tới, đầu tiên là hôn môi, sau đó lại đem cả người cô lật lại.

Lần trước Lâm Uyên đã bị hắn giày vò giống như cái bánh nướng, cũng từng được nếm thử qua cảm giác mon trón từ phía sau, nhưng không nghĩ tới hôm nay Tăng Tuấn lại muốn sử dụng tư thế này.

cô cảm thấy rất bất an, bất quá làm từ phía sau cũng không phải là không tốt, ít ra cũng có thể tránh được việc phải đối mặt với ánh mắt của hắn. Nghĩ vậy cô liền hợp tác nằm sấp xuống giường, chờ hắn làm nhanh cho xong.

Làn da dưới thân thật mềm mịn, hắn đưa tay lên khẽ vuốt ve, lực đạo lúc nặng lúc nhẹ, giống như đang khiêu khích, đùa giỡn cô.

May là Lâm Uyên sớm đã có cách ứng phó, cô lập tức nhớ lại khuôn mặt của bác cả, lúc thấy vẻ ghê tởm đáng khinh đó vẫn chưa đủ dùng, cô lại chuyển hướng sang Lâm Hiểu Huy...

Hồi trước lúc cô giảm béo cũng từng sử dụng qua chiêu này, trước một bàn đồ ăn, chỉ cần nghĩ đến những người đó là sẽ cảm thấy ngán ngาย.

Nhưng hiển nhiên dù có kết hợp cả bác của cô và Lâm Hiểu Huy, cũng không thể chống lại được sự ve vãn của Tăng Tuấn.

Địa điểm trêu chọc của hắn ngày càng được mở rộng, Lâm Uyên phát hiện hô hấp của cô đã bắt tri bất giác trở nên dồn dập.

Trong đầu lại suy nghĩ miên man, cố gắng để cho bản thân mất tập trung nhưng không thể, người đàn ông này không ngừng dẫn dắt cô, khai phá những phản ứng tự nhiên của cơ thể, các điểm nhạy cảm của cô cũng đã bị hắn tìm được.

Đáng sợ nhất chính là, tên này vẫn đang rất kiên nhẫn.

cô cắn môi, quyết không phát ra một tiếng kêu nào, bàn tay dùng sức nắm chặt ga giường.

Lúc hắn tiến vào, Lâm Uyên lại không cảm thấy đau như lần trước nữa, chỉ thấy một cảm giác xa lạ lan tràn khắp cơ thể.

Bọn họ làm rất lâu, lúc sau hắn lại thay đổi tư thế.

Lúc bắt đầu, Lâm Uyên cũng có chút kháng cự, nhưng về sau hai tay lại không tự giác được mà vòng qua thắt lưng hắn. cô hận không thể tự hung hăng tát vào mặt mình vài cái, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, phó mặc cho bản thân điên cuồng một trận, chuyện này rồi cũng sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Toàn thân giống như đang phát hỏa.

hắn hôn cô, bàn tay vẫn tiếp tục ve vuốt chạy dọc trên cơ thể...

Lâm Uyên người đầy mồ hôi, trận này quả thực rất hao tổn thể lực.

Theo sự nhẹ nhàng mà sát của hắn, cơ thể cô cũng cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, phản ứng trong người vẫn chưa tan biến hết, lúc đạt cao trào, Lâm Uyên thực buồn bực khi nghe được tiếng mèo kêu phát ra từ miệng cô, khẽ ngâm nga...

Sau đó cô lập tức ngồi bật dậy, khuôn mặt nở rộ như đóa hoa, nói muốn đi tắm rồi nhanh chóng chạy đi.

Trong phòng tắm, Lâm Uyên soi gương, thấy đầu tóc mình rối tung, mặt đỏ hồng, da thịt trên người cũng tràn ngập dấu hôn.

cô dùng sức hít sâu một hơi, cố gắng quên hết chuyện vừa xảy ra, thậm chí còn vịn mức nước lạnh nhất, nhưng hết thấy đều vô dụng. Thân thể cô vẫn luôn nhớ rõ cảm giác ấy.

Lâm Uyên khó chịu, cô sợ nhất là chuyện này, ngoài miệng thì hô không cần, nhưng cơ thể thì lại không chịu phối hợp...

Chờ cô tắm rửa xong bước ra ngoài, Lâm Uyên cũng không dám đối mặt với hắn nữa, cũng chẳng thèm quan tâm hắn ôm cô để làm gì, liền ngủ say như chết.

Tăng Tuấn cũng biết cảm xúc của cô hôm nay không được tốt, cho nên hắn chỉ nằm ôm cô chứ không tiếp tục làm nữa.

Ban đêm bình an vô sự, Tăng Tuấn không đá cô xuống giường như hôm trước, thậm chí lúc trời mới vừa hừng sáng, hắn đã thức dậy rửa mặt mũi rồi đi ra ngoài.

Lâm Uyên thì lẻ mề hơn, mới mặc quần áo thì nhận được điện thoại của mẹ.

cô vừa bắt máy đã nghe tiếng mẹ hỏi: “Lâm Uyên, con nói thật cho mẹ biết, con đang bị người khác bao dưỡng có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lâm Uyên không rõ vì sao mẹ cô lại nói vậy, khiến cho tim cô suýt nữa nhảy ra ngoài, vội vàng nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Còn có thể là gì nữa? Bác của con mới sáng sớm đã gọi cho mẹ, bảo là tận mắt nhìn thấy, còn nói chuyện này đã được lan truyền đi khắp nơi, rất nhiều người đã biết...”

“Biết cái gì mà biết chứ?” Lâm Uyên bị dọa không nhẹ, nhưng cô thật sự không nhớ là mình đã làm chuyện gì để lộ ra.

“Bản thân con làm gì thì trong lòng con rõ hơn ai hết, là Lưu Viện Viện nhìn thấy rồi nói cho xx, xx lại là bạn học của con bác cả, đương nhiên sẽ lọt vào lỗ tai của ông ta!! nói là con có xe đưa đón, người bên trong nhìn khá lớn tuổi, đối với con rất thân mật, rốt cục là có chuyện này hay không?”

Lâm Uyên kinh hãi, lập tức nhớ đến người lái xe kia.

Việc này biết tìm ai để giải thích đây, vội vàng nói: “Mẹ, không có chuyện đó đâu, mẹ đừng nghe người ta nói bừa.”

“Bừa cái gì mà bừa? Nếu đúng là họ nói linh tinh, vậy con thử giải thích cho mẹ nghe về chuyện giấy tờ nhà xem!!!” Mẹ của Lâm Uyên cực kỳ tức giận, bà là người rất xem trọng thể diện, cho dù chồng có ở bên ngoài phong lưu thì bà vẫn có thể chịu đựng được, nhưng phận con gái sao có thể để cho người khác bao dưỡng?

Lâm Uyên thật sự hết đường chối cãi, mẹ cô chắc chắn là đang thăm trách móc cô, nghĩ cô là người không có lòng tự trọng.

Cúp máy, Lâm Uyên cả người run rẩy, không nói hai lời liền lập tức gọi cho Lưu Viện Viện, cô muốn hỏi rốt cục cô ấy làm vậy là có ý gì, cho dù Lưu Viện Viện có nhìn thấy, thì chẳng lẽ là bạn tốt của nhau, lại không thể thẳng thắn nói chuyện với cô hay sao? Việc gì mà phải đi bàn tán sau lưng như vậy?

Huống hồ từ trước đến nay, cô vẫn luôn coi Lưu Viện Viện là chị em tốt của mình!!!

Lâm Uyên gọi tới, đầu dây bên kia hình như vẫn còn đang ngái ngủ chưa tỉnh táo, mơ mơ màng màng alo một tiếng.

cô to giọng nói: “Lưu Viện Viện, cậu rốt cục đã đi nói linh tinh cái gì? Mình đối với cậu như thế nào, mà cậu lại có thể ở sau lưng chửi bới mình trước mặt người khác như thế?”

“Ai...” Lưu Việן Việן đã tỉnh táo lại, kỳ thật cô cũng có chút lương tâm, khi biết Lâm Uyển được người ta bao dưỡng, cô cũng chỉ nhất thời hưng phấn đi nói cho một người bạn cùng lớp nghe, cuối cùng lại bị mọi người xúm lại tra hỏi rất náo nhiệt. Lúc Lâm Uyển gọi tới khỏi binh hoi tội, cô cũng biết chắc là Lâm Uyển đang giận thật rồi.

Lưu Việן Việן vội vàng giả vờ vô tội, giọng như tiếng muỗi kêu nói : “Minh không có, Lâm Uyển, nhất định là hiểu lầm rồi... Minh sao có thể làm vậy với cậu, chúng ta là bạn tốt mà...”

Lâm Uyển tức phát điên lên, nhanh chóng nói : “Cậu có phải đã nói cho xx nghe không?, có biết xx chính là bạn thân của con bác tớ không?, thành phố này lại nhỏ như vậy, chỉ trong chớp lát là lời đồn đã được truyền đi rất xa!! hiện tại đã lọt vào lỗ tai của mẹ tớ rồi đấy!”

Lưu Việן Việן tủi thân nói : “Minh thật sự không có ý xấu đâu mà, Lâm Uyển cậu phải tin mình, mình coi cậu như chị em tốt... Thực sự lúc nhìn thấy cậu ngồi vào chiếc xe kia, có bao nhiêu sang trọng cậu cũng không phải là không biết... Nhìn ra được cậu đang bị người ta bao dưỡng, mình cảm thấy rất khó để chấp nhận, bởi vì bình thường cậu luôn rất ghét mấy chuyện này, còn nói làm người không thể vì lợi ích mà đánh mất tự tôn... Quả thực mình thấy như bị đã kích, nhin không được mới đi nói với người khác, mình thề là chỉ nói với xx thôi, hơn nữa cũng không phải là cố ý, làm sao mà mình biết được cậu ấy chính là bạn thân của con bác cậu chứ... mình không cố ý thật mà...”

Lâm Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Cậu còn nói như vậy được sao, bình thường quan hệ của chúng ta rất tốt, cùng nhau vui đùa, cùng nhau lớn lên, có chuyện thắc mắc sao không thể thẳng thắn đối mặt với tớ mà nói!!”

Lưu Việן Việן nếu muốn tốt cho cô, thì chỉ cần gọi điện thoại tới, nhắc nhở khuyên bảo cô một câu là được rồi.

Làm như vậy mới được coi là chị em tốt có phải không?

Nhưng lúc này không phải là cô ấy đã biến thành bạn học xấu xa rồi sao?

Người thân thiết với mình nhất lại là người đã vô tình hại mình, đó quả thực là một nhát đao trí mạng!!

Lâm Uyển cười lạnh một tiếng rồi nói : “Là Lâm Uyển tôi đã sống uống phí hơn 20 năm, mắt mù nên mới không nhận ra được con người thật sự của cậu, Lưu Việן Việן, về sau tôi với cậu đường ai nấy đi, cậu tốt nhất đừng để cho tôi gặp được, bằng không thì đừng trách tôi ác.”

Đầu bên kia Lưu Việן Việן còn đang rối rít biện minh, Lâm Uyển cũng mặc kệ, trực tiếp tắt máy.

cô đã trưởng thành nên ít nhiều cũng hiểu được, Lưu Việן Việן làm chuyện như vậy, còn không phải là do người bố đã bỏ trốn của cô làm sao.

Hiện giờ ai ai cũng đã biết là gia đình cô đang gặp khó khăn, lúc trước điều kiện nhà cô còn tốt, cô luôn luôn có rất nhiều bạn bè ở trường học, nhưng bây giờ bọn họ chế giễu cô còn không kịp, có ai còn muốn làm bạn với cô nữa chứ?

Lâm Uyển biết lòng dạ con người rất hiểm ác, nhưng cũng không bao giờ nghĩ rằng mọi chuyện lại càng ngày càng trở nên tồi tệ như vậy, dồn dập dồn dập đổ lên đầu cô.

Cứ tưởng bản thân đã đủ kiên cường, đủ chín chắn, nhưng xem ra vẫn chưa đủ! thật sự tính cách của con người thay đổi quá nhanh, cô không tài nào nắm bắt được! Cho dù là những người thân thiết nhất, cũng sẽ nhân cơ hội để đạp lên người cô một cước!

Người cô đang lo lắng nhất chính là mẹ, tuy mẹ tức giận với cô, nhưng chắc chắn vẫn cảm thấy đau lòng, huống hồ người đang ở cùng với Tăng Tuấn là cô, cũng không nhất thiết phải đứng ra đối mặt với những kẻ đó, nhưng cô không muốn mẹ mình bị người khác soi mói chỉ trích.

Đợi cho tới khi dư luận xôn xao, với bản tính của mẹ, liệu bà có thể chịu đựng nổi không!!

Lâm Uyển thật sự nôn nóng muốn chết!!!!

Mang bực tức vào người, nên cô cũng không có lòng dạ nào mà ăn cơm, chỉ nằm trên giường ngẩn ngơ bất động.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên.

Tuy rằng trên tủ đầu giường có để một chiếc điện thoại cố định, nhưng Lâm Uyển cứ tưởng đó chỉ là đồ để trang trí, không ngờ lại cũng có lúc cần dùng đến.

Tiếng chuông vang lên mãi không dứt, chỉ nghĩ thôi cũng biết là của Tăng Tuấn gọi.

Quả nhiên lúc cô vừa nhắc máy lên thì nghe được giọng nói cứng nhắc ra lệnh của hắn : “Xuống lầu ăn cơm.”

Lâm Uyển quẹt miệng, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng vẫn chầm chậm đi xuống.

Bữa sáng đã được dọn ra. Tăng Tuấn vẫn như cũ đặt các món mà Lâm Uyển thích ăn đến trước mặt cô.

Lâm Uyển biết người đàn ông này có tính cường chế rất mạnh, có một số việc hắn có thể sẽ không so đo với bạn, nhưng một khi để cho hắn phải ra lệnh, vậy tốt hơn hết là nên nghe theo để giữ lại cho mình một con đường sống.

cô cố gắng ngồi ăn, bữa sáng có đầy đủ dinh dưỡng, hình thức cũng rất phong phú, nhưng tâm trạng cô đang rất xấu, chỉ vừa mới ăn có hai miếng là đã thấy no, thật sự không thể nuốt nổi nữa.

Chán nản buồn đũa xuống, vốn cô chỉ muốn ăn cháo trắng, nhưng ở đây lại chỉ có cháo thịt nạc trứng muối, vừa húp một ngụm là đã cảm thấy ngấy.

Tăng Tuấn ngồi đối diện thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái rồi chuyển tới trước mặt cô một bát canh trứng.

“Khẩu vị của tôi...” Lâm Uyên đang muốn giải thích thì chuông điện thoại của Tăng Tuấn vang lên.

Tăng Tuấn nghe máy, ngay lập tức sắc mặt trở nên ngưng trọng, hần liền đứng lên rồi nói với Lâm Uyên : “Tôi có chút chuyện cần phải xử lý gấp.”

Sau đó hần gõ nhẹ lên bàn com, nghiêm khắc nói : “Đừng trẻ con như vậy, phải ăn hết.”

May là không phải ăn trước mặt Tăng Tuấn nữa, Lâm Uyên thở phào nhẹ nhõm.cô không chút nghĩ ngợi đổ hết canh vào toilet tầng một, rồi lại đảm nát trứng ra đút cho Đại Mao và Nhị Mao ăn.

Làm xong, cô lại như cũ chau mày ủ dột.

cô rất lo lắng cho mẹ, nhưng lại không dám về nhà, nếu mẹ cô truy hỏi thì cô biết phải trả lời thế nào đây.Càng nghĩ càng muốn nổ tung cái đầu.

Thế nhưng tuy vừa mới tức giận với cô xong, mẹ cô lúc này lại gọi điện thoại tới.

Tình hình có vẻ đang trở nên nghiêm trọng hơn, cô nghe thấy tiếng mẹ khóc nức nở nói : “Lâm Uyên ơi, làm sao bây giờ, bác con gọi người đến nhà làm loạn, bắt mẹ dọn ra khỏi nhà...nói hai mẹ con mình làm xấu mặt nhà họ Lâm...bọn họ muốn chiếm lại căn nhà...”

Lâm Uyên lập tức cảm thấy rất tức giận, hóa ra đây là nguyên nhân mới sáng sớm hần đã gọi điện cho mẹ cô.

cô vội vàng trấn an mẹ: “Mẹ, mẹ cứ bình tĩnh, con về nhà ngay đây, mẹ nhất quyết không được mở cửa cho họ vào!”

Dù sao Tăng Tuấn cũng không có nhà, Lâm Uyên không chút nghĩ ngợi vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi 110, rất nhanh kết nối được với cảnh sát.

Lâm Uyên vẫn rất tỉnh táo, dù có cáu giận đến mấy thì vẫn có thể nghiêm túc cẩn thận khai báo với cảnh sát, địa chỉ nhà cũng được cô nói rất chi tiết.

Phía bên kia đã xác nhận xong trường hợp của cô.

Nhưng Lâm Uyên đã chạy ra khỏi biệt thự một đoạn khá xa mà mãi vẫn chưa gặp một chiếc taxi nào, cô thở hỏn hển đi bộ một lúc, rốt cục cũng có một chiếc xe cho cô quá giang.

Lâm Uyên không dám chần chờ lâu, nhanh như chớp ngồi vào trong xe.

Về đến nhà cũng là lúc cảnh sát vừa mới đến.cô khẩn trương chạy tới chào hỏi rồi dẫn họ lên nhà.

Quả nhiên trước cửa nhà cô đang bị bao vây bởi rất nhiều người, chưa tới gần nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng bác cô đang gào lên : “Con mẹ nó, mau mở cửa ra, bằng không tao phá nát cửa xông vào đây!Lưu Nhã Tĩnh, mày còn mặt mũi mà chiếm căn nhà này sao, mày chưa nhận thức được là con gái mày đã phạm phải tội gì à?Gia đình chúng tao không có loại con cháu mất nết như vậy!Đúng là đồ không biết xấu hổ, lại đi tìm một thằng đáng tuổi cha mình, làm vợ bé của người ta!

Lâm Uyên chen vào đám người đang đứng xem, từng bước đi tới trước mặt bác cô.

Ông ta la hét đến mức đỏ mặt tía tai, nhưng vừa nhìn thấy Lâm Uyên thì lập tức không dám làm ồn nữa, kỳ thật từ sau khi Lâm Uyên trưởng thành, nhà bọn họ ít nhiều đều có chút e dè đối với cô.

Lâm Uyên lạnh lùng nhìn bác cô một cái, sau đó đi tới trước cửa, sốt ruột nói vọng vào : “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Mẹ của cô vẫn còn đang đứng chắn cửa, vừa nghe thấy tiếng Lâm Uyên, liền khóc nức nở trả lời : “Mẹ không sao...”Sau đó bà mở hé cửa ra, muốn kéo Lâm Uyên vào.

Mẹ cô là sợ cô bị thương tổn, nhưng Lâm Uyên còn phải đứng bên ngoài xử lý chuyện này.cô chỉ tay vào bác cả rồi nói với cảnh sát : “Làm phiền các vị, những người này có ý định tới gây rối, còn muốn chiếm đoạt căn nhà của chúng tôi.”

Cảnh sát nhanh chóng thi hành nhiệm vụ, lập tức đứng bao vây xung quanh.

Bác cô vừa nhìn thấy cảnh này, kinh hãi tròn tròn mắt, kích động nói : “Ai dà, chỉ là hiểu lầm thôi, đây là nhà của anh em chúng tôi, tôi và các cô ấy đều là người trong gia đình.”

Cảnh sát nghe xong liền quay sang hỏi Lâm Uyên danh tính, địa chỉ nhà và nơi công tác của bác cô.

Bác cô trông thì dữ tợn vậy thôi, gặp cảnh sát thì người mềm nhũn ngay tức khắc, lúc này cũng không dám lên tiếng.

Cảnh sát dựa theo trình tự làm việc, mang đám người tới gây rối lên cơ quan để giải quyết. Người vây xem cũng không ăm ỉ nào nhiệt nữa mà lục đục rời đi, xung quanh lại trở nên yên tĩnh vắng vẻ như cũ.

Lâm Uyển run cầm cập, mắt đỏ hoe bước vào nhà.

Tuy rằng đang là ban ngày, nhưng trong phòng rất tối, chắc hẳn vừa rồi mẹ cô đã rất sợ hãi, rèm cửa cũng được kéo hết lại.

Lâm Uyển đi tới kéo rèm ra, để cho ánh mặt trời chiếu vào, mẹ cô vẫn chỉ biết ngồi khóc, không nói một lời.

Lâm Uyển cũng không biết phải nói gì, cô cũng rất muốn khóc, nhưng cô không thể, cô phải mạnh mẽ, phải cố gắng hết sức để bảo vệ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Lâm Uyển vẫn không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ âm thầm chịu đựng.

Mẹ cô vốn định ra ngoài mua thức ăn rồi về nhà làm, nhưng Lâm Uyển không muốn, cô cầm điện thoại rồi gọi hai phần đồ ăn sẵn mang đến tận nhà.

Chỉ chốc nữa là người giao hàng sẽ tới, tốt xấu gì thì Lâm Uyển cũng phải khuyên mẹ ăn một chút.

cô cảm thấy rất khổ sở, mẹ cô im lặng không nói như vậy, khẳng định trong lòng đang thầm trách móc cô.

Tuy cô bị oan, nhưng dù sao chuyện này cũng là do cô tình nguyện... Mặc kệ có phải chịu áp lực đến đâu thì cô cũng không thể nói ra được, bởi vì có ích gì chứ, còn không phải là sẽ khiến cho mẹ cô cảm thấy ngột ngạt hơn sao.

nói tới nói lui, Lâm Uyển vẫn kiên trì vừa khuyên vừa dỗ mẹ, cuối cùng bà cũng đồng ý quay về phòng nghỉ ngơi một chút.

Lâm Uyển ngồi im trên sofa phòng khách, cô khó chịu đã lâu, chờ cho tới khi mẹ cô đi ngủ, lúc này mới dám trút hết những phiền muộn tui thân ra ngoài. cô khóc không thành tiếng, chỉ yên lặng chảy nước mắt, thỉnh thoảng còn cẩn thận quay sang nhìn về hướng phòng ngủ, vạn nhất mẹ cô tự nhiên tỉnh giấc, nhìn thấy cô trong hoàn cảnh này, chắc chắn mọi việc sẽ càng thêm rắc rối.

cô chỉ có thể vừa khóc vừa lau nước mắt, lấy tay bịt chặt miệng, cố gắng không để phát ra tiếng động, vì sợ mẹ lát nữa sẽ nhận ra mất cô sưng, cô còn lấy khăn mặt ướp lạnh rồi đắp lên mắt.

Khóc không được bao lâu thì Lâm Uyển lại có điện thoại.

Bên trong truyền đến giọng nói của “người bao dưỡng” trong tin đồn.

Bác lái xe vẫn giữ nguyên thái độ cung kính, nhưng Lâm Uyển cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm, cổ họng giống như đang bị một tảng đá chặn lại.

“Lâm tiểu thư, hiện tại cô đang ở đâu, Tăng tiên sinh bảo tôi tới đón cô.”

Lâm Uyển thật sự không muốn rời đi vào lúc này, cô muốn được ở bên cạnh bảo vệ mẹ, nhưng Tăng Tuấn so với bác cả của cô thì khó chơi hơn rất nhiều.

Lâm Uyển vừa nghĩ tới mà đã thấy rét run cả người, đành phải thờ dài rồi nói : “Vẫn ở chỗ cũ.”

Hẹn tài xế xong, cô không dám đánh thức mẹ, mà chỉ nhẹ nhàng đặt bên cạnh bà một mẫu giấy, nói là mình phải tới công ty làm việc.

Sau đó cô liền chuẩn bị rồi đi ra ngoài, thế nhưng điều đáng ghê tởm chính là, cô vừa mới bước ra cửa thì đã nhìn thấy một vài người hàng xóm thích ngồi lê đôi mách, đang thăm thẳm theo dõi cô.

Lâm Uyển cúi đầu đi, mặt mũi đã trở nên trắng bệch.

Nghĩ tới việc mẹ cô ngày ngày đều phải đối mặt với những ánh mắt đó, những sự giễu cợt đó, khiến cho bước chân của cô run lên bần bật.

Đến chỗ cũ, bác lái xe đã tới trước và đợi sẵn ở đó, vẫn giống như trước chạy ra mở cửa xe cho cô.

Lâm Uyên cảm thấy rất trống trải, tâm trạng không tốt một chút nào.

Ngồi vào xe, cô cũng chẳng buồn nghĩ đến chuyện phải trở về đối mặt với Tăng Tuấn như thế nào nữa. hiện tại hẳn đối với cô mà nói, ngược lại đã trở thành một chuyện rất nhỏ.

Đến nơi, lái xe đi tới giúp cô mở cửa, Lâm Uyên hồn bay phách lạc từ trong xe bước ra.

đi vào nhà, cô cởi giày rồi thay dép lê, động tác rất chậm, giống như đã bị rút hết sức lực, im lặng đi vào phòng khách.

cô không có ý định gặp Tăng Tuấn, chỉ muốn tìm một nơi nào đó để nằm xuống. Nhưng mà vừa mới đi được vài bước thì đã nghe thấy có tiếng người gọi cô.

Khi đó cô đã bước lên vài bậc cầu thang, liền quay xuống nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy Tăng Tuấn đang đứng bên dưới ngẩng đầu nhìn cô.

Tuy rằng cô đang đứng ở vị trí cao hơn, nhưng bộ dạng của hắn thì lại có vẻ như đang nhìn từ trên cao xuống vậy.

hắn ra lệnh cho cô : “Xuống dưới!”

Lâm Uyên biết chân của hắn không tiện đi lại, cô ở cùng hắn đã được một thời gian, nhưng cũng chưa từng một lần được nhìn thấy hắn leo cầu thang, khu biệt thự này nhà nào cũng được thiết kế cầu thang bậc cao, nhưng chỉ duy nhất căn hộ của hắn là bị đổi thành cầu thang kiểu sườn dốc.

cô nhìn vào mắt hắn, tâm tình vốn đã không tốt tới cực điểm, lúc này lại nhìn thấy tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện, nhất thời không thể khống chế được lửa giận.

cô rất hận và căm ghét hắn, chỉ vì muốn trêu chọc cô mà khiến cho cuộc sống của cô trở nên tan nát như vậy!

Chuyện bị người ta bao dưỡng đã được truyền đi khắp nơi, nghĩ tới tương lai về sau, Lâm Uyên chỉ nhìn thấy một khoảng tăm tối.

Về sau liệu còn có người đàn ông đứng đắn nào muốn đứng ra chăm sóc cho cô nữa hay không?!

cô dùng sức nắm chặt tay vịn cầu thang, không chỉ không đi xuống mà còn khiêu khích quăng lại một câu : “Xuống để làm gì? Tôi muốn lên nhà thay quần áo.”

Tăng Tuấn nhú mày nhìn cô.

Lâm Uyên đã ở cùng hắn vài ngày, biết rõ hắn là người không dễ đối phó, nhưng cô vẫn không thể kìm chế được cơn giận mà nói tiếp : “Sao anh không tới đây, là vì bị quê nên không dễ dàng đi lại có đúng không? Nhưng mà nói thật, anh ngoại trừ cái chân ra, thì tâm lý chắc cũng có vấn đề rồi, bằng không bên ngoài có nhiều phụ nữ để chơi đùa như vậy, anh không thèm, lại phí công giữ tôi lại để làm gì chứ?! Anh đúng là một tên quê biển thái!”

Ánh mắt của Tăng Tuấn đã dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lâm Uyên hơi sợ, thật ra cô cũng có chút hối hận khi vừa nói ra những lời đó, nghĩ vậy liền nhanh chóng xoay người rồi chạy lên lầu.

Nhưng chưa chạy được vài bước, Lâm Uyên liền cảm thấy gáy tê rần, mái tóc bị người ta nắm lấy. Cả người cô ngã ngửa ra sau, ổn định rơi vào lòng ngực của người kia.

Tăng Tuấn sau khi ôm lấy cô cũng không lập tức nổi cáu, chỉ gắt gao giam cô trong lòng rồi đi tới thang máy.

Lâm Uyên tuy biết hắn rất khỏe, nhưng lại không ngờ khi hắn ôm cô, sức lực lại lớn tới mức khiến cho cô không thể nhúc nhích được như vậy.

Thang máy lên lầu, Tăng Tuấn quen thuộc mở cửa phòng ngủ ra, lập tức đi tới quăng Lâm Uyên lên giường.

Đệm rất mềm, Lâm Uyên cả người bị đập xuống cũng không cảm thấy đau, chính là bị ném đột ngột nên có chút choáng váng đầu. Mái tóc của cô cũng theo đó mà rối tung, cả người chật vật lăn một vòng trên giường.

Lâm Uyên cũng đã từng bị ba đánh, hồi nhỏ động một tý chuyện là bị lôi ra cho ăn đòn, quả thật nhiều như cơm bữa. Nhưng lúc này bị Tăng Tuấn làm như vậy, Lâm Uyên lại cảm thấy rất căng thẳng.

Lúc Tăng Tuấn áp sát người đè lên cô, Lâm Uyên giống như phản xạ có điều kiện, giơ tay ra tát một cái thật mạnh lên mặt hắn.

Tăng Tuấn bị đánh nghiêng mặt sang một bên, đợi đến lúc hắn quay lại, một chữ cũng không nói, chỉ nhanh chóng ngồi thẳng dậy rồi cời thất lưng ra.

Lúc nhìn động tác hắn rút thất lưng, Lâm Uyên thật sự cảm thấy như đang xem tới đoạn gay cấn trong phim kinh dị.

Thất lưng bình thường hầu như đều rất cứng, nhưng không biết thất lưng của hắn làm bằng chất liệu gì mà trông thật mềm mại. Lâm Uyên tưởng hắn sẽ dùng nó để đánh mình, liền sợ hãi lấy tay che kín mặt lại.

Kết quả Tăng Tuấn không làm vậy, mà lại quỳ một chân xuống trước mặt cô rồi dùng thất lưng trối hai tay của cô lại.

Dây lưng kia thật mềm, chạm vào da có cảm giác thật khác biệt.

Động tác của hắn rất liền mạch lưu loát, Lâm Uyển có muốn giãy dựa cũng vô ích, bởi vì đầu gối của hắn đang để trên ngực cô, trông thì có vẻ bình thường, nhưng chỉ sau một lúc, người vốn đang vùng vẫy điên cuồng là Lâm Uyển, giờ đây lại cảm thấy rất khó thở, đừng nói đến việc giãy dựa, bây giờ dường như ngay cả hô hấp cũng không được nữa rồi.

Tình huống rõ ràng xảy ra kịch liệt như vậy, nhưng sau khi Tăng Tuấn làm mọi thứ ổn thỏa xong, lại không hề thấy hắn mệt mỏi thờ dốc.

Về mặt của hắn rất lạnh lùng, sau khi xác định cô không hề phản kháng nữa, lúc này mới nhấc chân ra khỏi ngực cô.

Lâm Uyển bị hắn đè nên không thở được, lúc này được thả tự do, cô liền lập tức há to miệng ra hít thở, quả thật giống như vừa mới bị chết đuối vậy.

“Em gờn đủ chưa?” hắn vừa nói vừa cởi quần áo của cô ra, chậm rãi thoát từng cúc áo một. Ngón tay của hắn khẽ xoa nhẹ cảm cô rồi từ từ lướt xuống xương quai xanh, lưu luyến một chút, sau đó bắt đầu cởi móc áo ngực.

Xong xuôi, bàn tay của hắn bắt đầu thăm dò, vuốt ve những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô...

Tuy diễn một màn nóng bỏng như vậy, nhưng về mặt của hắn vẫn lạnh như băng, Lâm Uyển quay đầu ra chỗ khác, muốn vùi mặt vào gối.

Hành động này của cô bị Tăng Tuấn phát hiện, hắn xoay mặt cô lại, cúi đầu xuống áp miệng vào tai cô, khẽ thì thầm: “Nhìn đây, xem bây giờ tên què biến thái này sẽ chơi đùa em như thế nào nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lúc đầu Lâm Uyển cũng ra sức giãy dựa, nhưng ngay sau đó lại không tiếp tục nữa, sự phản kháng của cô đều bị đối phương coi như một loại tình thú, trong suốt quá trình, cô không hề cảm nhận được một chút thương xót nào của hắn đối với cô. Cho dù cô có vùng vẫy thế nào thì hắn vẫn có thể dễ dàng khống chế, đồng thời sử dụng mọi chiêu thức lên cơ thể cô khiến cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ và nhục nhã.

Cả người cô bị uốn cong, cô biết hắn đang cố tình khiến cho nơi riêng tư của cô bị phơi bày ra trước mặt hắn.

Quần áo từng chút từng chút một bị hắn cởi ra với một tốc độ rất chậm, làm cho cô càng ngày càng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lâm Uyển biết, hắn đang muốn làm nhục cô, trừng phạt cô!

cô gắt gao nhắm chặt mắt lại, cố gắng hít thở đều, quật cường không phát ra một thanh âm nào. Nhưng đều vô dụng, mỗi một động tác của Tăng Tuấn đều khiến cho cô cảm nhận được là hắn đang cố ý khiêu chiến sức chịu đựng của cô.

cô im lặng nhẫn nhịn, nhưng cơ thể vẫn không chịu được mà dấy lên một chút biến hóa nho nhỏ. Hắn hiển nhiên cũng đã nhận ra được, trong suốt quá trình vẫn tiếp tục rầy rà, sờ soạng mọi vị trí mẫn cảm của cô, thành thực sử dụng hết tất cả những kinh nghiệm từ lần trước.

hắn không ngừng khiêu khích trêu chọc, bờ môi chạy loạn trên cơ thể cô, ngón tay của hắn sờ tới đâu cũng đều khiến cho Lâm Uyển run lên từng trận.

hắn chủ yếu là muốn làm cho cô không có cách nào khống chế.

Lâm Uyển cuối cùng cũng không nhẫn nại được mà vận vẹo cơ thể, nhưng rất nhanh đã bị hắn giam lại trong ngực.

Rốt cục hắn cũng đi vào...

Thế nhưng không giống với lần trước, lần này hắn đi vào rất chậm, tư thế của hai người cũng rất khác, chỉ có duy nhất nơi riêng tư của hai người tiếp xúc với nhau, còn Tăng Tuấn thì lại cố tình bảo trì khoảng cách với cô.

hắn không ôm cô như những lần trước, chỉ để ý tới việc giữ chặt hai chân cô, không cho cô lộn xộn.

Cho dù là lúc luyện tập thì bọn họ cũng chưa từng như vậy.

Đây chính là phương thức quan hệ nguyên thủy và đại trà nhất. Lúc Lâm Uyển mở mắt, sẽ thấy hắn đang quỳ trên giường, không ngừng xâm phạm cô, còn chân cô thì bị hai tay của hắn mở rộng ra.

cô hít thở sâu, cố gắng áp chế tiếng rên rỉ đang sắp bật ra khỏi miệng.

Có thể là do đáng về quạt cường của cô đã thành công khiêu khích được Tăng Tuấn, khiến cho động tác của hắn ngày một nhanh hơn.

Cơ thể như đang bị một đám lửa đỏ thiêu đốt, Lâm Uyển biết cô đã không nhịn được mà bừa bãi kêu lên. Rốt cục cô vẫn bị tên này trêu đùa tới mức không còn là chính mình nữa rồi!

Lâm Uyển nhắm chặt mắt, bỗng dưng cảm thấy rất chua xót, nước mắt không biết đã trào ra từ lúc nào, cô vốn đã từng âm thầm thề rằng, tuyệt đối sẽ không bao giờ rơi lệ trước mặt con người này.

Nhưng bây giờ, cô lại không thể chịu đựng nổi mà bật khóc...

Lúc hắn tiến vào trong cô, lúc cơ thể cô đang đưa theo những động tác của hắn, cô chỉ còn biết ngửa đầu mà khóc lên. Nước mắt tựa như những hạt trân châu bị đứt, không ngừng trào ra.

Vốn nên vui sướng mà rên rỉ, hiện tại lại biến thành tiếng khóc nỉ non.

Trong lòng đang có biết bao nhiêu đau khổ, giờ còn phải đối mặt với sự nhục nhã này, cơ thể lại nóng ran đầy khoái cảm... Tất cả dồn nén khiến cho cô không thể không khóc lên thật to.

không biết Tăng Tuấn có phải là do bị tiếng khóc của Lâm Uyển làm giảm ham muốn hay không, vốn đang mãnh liệt xâm chiếm cô, rốt cục cũng ngừng lại, cô tay Lâm Uyển rất nhanh được giải thoát, hai chân cũng bị hắn quăng xuống giường.

Lâm Uyển toàn thân giống như bị rút hết gân cốt, yếu đuối nằm trên giường, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống hai bên má.

Sau đó, Lâm Uyển cảm thấy có người kê gối lên đầu cô, còn đắp chăn cho cô nữa.

cô nhắm mắt đợi một lát thì nghe thấy tiếng mở cửa, còn có tiếng bước chân của Tăng Tuấn.

Dần dần căn phòng cũng chìm trong yên lặng, Lâm Uyển hơi nghi ngờ mở to mắt ra xác nhận, quả nhiên trong phòng trống trơn, Tăng Tuấn đã sớm rời đi rồi.

Lâm Uyển không biết nên vui hay nên buồn, không bị hắn áp chế nữa, đây rõ ràng là một chuyện tốt, nhưng còn dư vị đang đọng lại trong cơ thể thì sao đây...

cô âm ức ôm lấy chăn, lấy tay lau nước mắt.

Những lời nói khó nghe của bác cả, sự ủy khuất của mẹ, cộng thêm việc Tăng Tuấn làm đủ trò nhục nhã với cô, tất cả mọi chuyện đều chỉ diễn ra trong một ngày...

cô còn phải nằm im khóc thút thít một lúc lâu thì mới có thể từ từ trấn tĩnh lại được. Chính là mới khóc chưa được bao lâu, Tăng Tuấn lại gọi điện tới. Nghe thấy tiếng chuông dồn dập không ngớt ở đầu giường, Lâm Uyển mới chần chừ nghe máy.

cô đặc nghẹn giọng mũi, ngậm miệng ừ một tiếng.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Xuống dưới nhà ăn cơm đi.”

không biết vì sao mà giọng của Tăng Tuấn trong điện thoại nghe có chút khác lạ so với ngày thường, hắn từ trước đến nay đều chỉ nói chuyện một cách cứng nhắc, nhưng lần này câu nói lại không có sự bằng phẳng như trước nữa, hơn nữa còn kết thúc bằng từ “đi”, bình thường đều cảm thấy như đang ra lệnh, nhưng lúc này ngữ khí của hắn lại có vẻ rất dịu dàng mềm mỏng.

Chính là cứ nghĩ đến việc mình vừa mới bị tên kia tách hai chân ra xâm phạm là Lâm Uyển lại không muốn đối mặt với hắn nữa.

Thế nhưng cô lại bị hắn dọa sợ, biết rõ nếu mình không nghe theo thì chắc chắn sẽ bị hắn lên ép buộc. Lâm Uyển không nói gì, bực bội đứng lên tìm một bộ quần áo sạch sẽ để mặc.

Vì khóc nhiều nên mắt cô có chút không thoải mái, liền đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc cô đi xuống nhà, bàn ăn đã được dọn ra tươm tất.

Thấy cô đến gần, Tăng Tuấn liền quay đầu lại nhìn cô. Ánh mắt của hắn có chút bất đồng, lúc đầu chỉ nhanh chóng liếc cô một cái, nhưng ngay sau đó lại lập tức mở to mắt ra nhìn.

Lâm Uyển không muốn trông thấy mặt hắn, mà hắn dường như cũng chưa thích ứng được với việc nhìn thấy Lâm Uyển trong bộ dạng khóc lóc giống như một con thỏ nhỏ.

Lơ đãng ngồi xuống ghế, lúc này trong đầu Lâm Uyển chỉ toàn chứa những hình ảnh vừa xảy ra với Tăng Tuấn. Tuy rằng biết nó thật ghê tởm, thật xấu xa, nhưng tâm trí của cô lại không có cách nào xóa bỏ được nó. Cơ thể giống như được thức tỉnh, vừa nhìn thấy hắn, liền lập tức phản xạ có điều kiện nổi lên

chút cảm xúc.

Lâm Uyên thật muốn hung hăng tự đánh cho mình một trận, cô giữ mình trong sạch lâu như vậy, liền bởi vì vài lần lên giường với đàn ông mà biến thành loại phụ nữ phóng đảng như vậy ư?!

cô vội vàng áp chế cảm giác này lại, cắn chặt răng, cố gắng duy trì tôn nghiêm của mình, rõ ràng đã ngồi xuống bàn ăn nhưng cả người lại thẳng tắp, từ trước đến nay cô chưa từng ăn cơm một cách nghiêm trang như vậy. Cho dù lúc này nhìn thấy hân đưa cho cô một bát canh thì vẻ mặt của cô vẫn tỏ ra rất nghiêm túc.

cô không ngừng tự nói với bản thân, hân tuy có thể làm nhục thân thể mình, nhưng đừng bao giờ mơ tưởng đến chuyện làm nhục nhân cách cũng như lòng tự trọng của cô!

cô tiếp nhận bát canh một cách rất máy móc, cũng không chắc bên trong là cái gì, nhìn giống như lá sen. Vừa mới đưa lên miệng, một đồng rau có thái nhỏ liền chui tọt vào trong cổ họng cô.

Vốn đang muốn giữ gìn chút tôn nghiêm, Lâm Uyên lập tức bị giật mình, vội vàng đưa tay che cổ.

“Uống đi.” Tăng Tuấn thân nhiên liếc cô một cái : “Thanh nhiệt giải độc.”.nói xong cũng cầm lấy một bát rồi đặt bên cạnh mình.

Lâm Uyên buồn bực nhìn qua một lượt đồ ăn trên bàn, bữa ăn của Tăng Tuấn trước giờ đều có rau dưa thịt cá đủ kiểu, phối hợp rất dinh dưỡng, nhưng lúc này trên bàn ăn lại chỉ có mấy món rau xanh đơn giản.

Nào là mướp đắng, nào là rau củ quả linh tinh các loại, chỉ có duy nhất một đĩa thịt, Lâm Uyên gấp một miếng lên ném thử, mùi vị rất giống thịt vịt.

Tăng Tuấn làm vậy là đang muốn ám chỉ việc cả hai người bọn họ đều đang rất tức giận, cần phải hạ hỏa?

Lâm Uyên khó hiểu nhìn hân một cái.

Chỉ thấy hân đang rất thân nhiên ngồi ăn cơm, kỳ thật lúc dùng bữa, đừng xem Tăng Tuấn là người lạnh lùng, Lâm Uyên đã từng phát hiện ra rất nhiều lần, lúc hai người ăn cơm với nhau, Tăng Tuấn đều luôn chú ý trông nom cô.

Lần này không biết vì cái gì mà Tăng Tuấn lại không nhìn cô nhiều như mọi ngày nữa.

Kỳ thật không có Tăng Tuấn giục thì cô vẫn sẽ ăn cho thật no, hiện tại đang là thời kỳ căng thẳng, cô còn muốn có sức để bảo vệ cho mẹ, còn phải đối phó với người nhà của ba nữa!không cần biết hương vị món ăn thế nào, chính mình có thích hay không, Lâm Uyên vẫn cố gắng ăn thật nhiều.

cô cảm thấy mình quá lợi hại, tuy vừa mới bị một tên biến thái làm nhục nhưng hiện tại lại có thể bình tĩnh mà ăn quét gần nửa số thức ăn, hai bát cơm, còn uống thêm hai bát canh lá sen gì gì đó...

Ăn xong cơm, dường như vẫn chưa thỏa mãn, lại bổ sung thêm một chút hoa quả nữa. Chính là cô lại cố tình mang ra phòng khách vừa ăn vừa xem chương trình ca nhạc.

thật ra Lâm Uyên biết, sở dĩ cô muốn ra ngoài xem TV là vì muốn tránh Tăng Tuấn.

Dù sao vừa nãy cũng chỉ mới làm có một nửa, dựa vào tính cách của Tăng Tuấn, nếu như hân thích, hân có thể sẽ tiếp tục lấn qua lấn lại cô bất cứ lúc nào.

Nhưng mà cô mới vừa né đi không bao lâu thì Tăng Tuấn lại theo tới.

Trái lại hân không có động tay động chân gì với cô, nhìn cô đang làm bộ chăm chú xem ca nhạc, Tăng Tuấn chỉ ngồi xuống bên cạnh, bật đèn lên đọc tạp chí.

không biết vì sao mà bình thường không thấy Tăng Tuấn đeo kính, chỉ khi đọc báo thì mới thấy hân sử dụng đến.

Nhìn dáng vẻ im lặng ngồi đọc báo của hân, thật sự không có cách nào nghĩ hân chính là người đàn ông đã ở trong phòng ngủ làm đủ mọi trò biến thái, mạnh mẽ bá đạo cường bức cô.

Lâm Uyên cố gắng dời sự chú ý lên chương trình TV, người MC rất giỏi, luôn cố gắng khuấy động không khí trong trường quay, các khách mời cũng rất hài hước.

Vốn tưởng nếu cô cứ chịu đựng ngồi yên như vậy cho tới khi Tăng Tuấn đi ngủ trước là sẽ có thể thoát được một kiếp. Kết quả kim đồng hồ vừa mới chỉ đến mười giờ, Tăng Tuấn liền từ sofa đứng lên, vừa tháo kính xuống vừa nói với cô : “không còn sớm nữa, đi ngủ thôi.”

Giọng điệu vô cùng gia trưởng khiến cho Lâm Uyên hơi sợ. cô đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn Tăng Tuấn, muốn xem xem hân có ý định muốn ám chỉ điều gì hay không. Nhưng Tăng Tuấn chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi đi về phía thang máy.

Lâm Uyên không còn cách nào khác, đành phải tắt TV, vô cùng khó chịu đi theo hân.

May mắn sau khi vào phòng ngủ không có phát sinh thêm chuyện bi thảm nào nữa, Tăng Tuấn không tiếp tục làm nốt chuyện đang dang dở, cũng không có ý tưởng làm thêm trò đùa nào nữa với cô. Hắn có vẻ rất mệt mỏi, vệ sinh cá nhân xong liền nhanh chóng lên giường ngủ.

Chỉ có Lâm Uyển vẫn đang cuộn tròn người lại, lo lắng tới nỗi toát mồ hôi lạnh.

Lẽ ra một người đàn ông khi chưa được thỏa mãn, sẽ không dễ dàng buông tha cho miếng thịt béo trước mặt, huống chi đây lại là Tăng Tuấn, một tên biến thái từ trong xương tủy, làm gì có khả năng lúc hai người nằm cạnh nhau, hắn ngay cả một chút tư tưởng xấu xa cũng không có?

Hắn lại là người có khí phách đến vậy ư?!

Lâm Uyển trong lòng bồn chồn không yên, hồi hộp đợi một lúc...

Nhưng sao cô lại nghe thấy tiếng hít thở đều đặn nhẹ nhàng của hắn, giống như đã ngủ rất say?!

Lâm Uyển hoàn toàn bị khiếp sợ!

Vì chuyện này làm cho cô nghĩ tới một khả năng rất khó tin.

Tăng Tuấn, một tên biến thái, tự cao tự đại, thấy phụ nữ thì hận không thể bỏ nhào tới làm trò lưu manh!!

Cư nhiên lại đồng thời có năng lực tự chủ siêu phàm?!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Lâm Uyển cảm thấy người này thật sự rất cổ quái, hắn cư nhiên lại có thể kiên định nằm ngủ suốt cả một buổi tối như vậy!!

Có biết là cô đang căng thẳng sắp chết không hả!

Hơn nữa hắn vừa mới cầm thú ép buộc cô như vậy, hiện tại cả hai cùng quay lại giường ngủ, vậy mà hắn lại không tiếp tục giờ trò đùa giỡn nữa?!

Sáng hôm sau, không phải người ta đều nói đàn ông buổi sáng hầu hết sẽ không thể nhịn được sao!

Kết quả Tăng Tuấn vẫn không có hành động gì, thật đứng đắn tình dục, đánh răng rửa mặt rồi đi xuống lầu.

Lâm Uyển ngồi dậy, ngẩn ngơ trên giường.

rõ ràng hôm qua còn trối cô lại để làm, vậy mà đến tối, tên biến thái kia lại trở thành một người khiêm tốn tự chủ?!

Chuyện này sao có thể chứ?

Rửa mặt mũi xong, Lâm Uyển cũng đi theo xuống lầu, vừa xuống liền nhìn thấy Tăng Tuấn tiên sinh đang ngồi ăn bữa sáng.

cô đi qua, trên bàn có rất nhiều thức ăn, nhưng đều là các món có tác dụng thanh nhiệt cơ thể.

Dưa muối thái nhỏ, cháo trắng nhạo nhều, còn có một số món rất dễ nhìn, nhưng chung quy lại thì ăn vào vẫn cảm thấy rất vô vị.

Bất quá lần này Tăng Tuấn lại không bắt cô phải ăn cái này cái kia, biểu cảm của hắn trông rất hồ hững, vốn là người kiệm chữ như vàng, hiện tại lại tiếp tục duy trì tính cách đó, không nói một lời.

Lâm Uyển cũng không lên tiếng, vội vàng ăn xong bữa sáng, sau đó không nghĩ ngợi nhiều xích Đại Mao và Nhị Mao lại, chuẩn bị dẫn ra ngoài đi dạo.

Hiện tại, cô có thể trốn được lúc nào hay lúc ấy, chỉ cần không phải ở cạnh Tăng Tuấn, cô còn hận không thể đi dạo một lúc lâu thật lâu. Chẳng qua dù có dắt chó đi xa mấy rồi cũng phải trở về, Lâm Uyển đi quanh khu biệt thự hai vòng, cho đến khi ngay cả Đại Mao Nhị Mao còn không muốn đi nữa, cô mới miễn cưỡng dắt chúng về nhà.

Hiện tại cô thật sự đã chọc giận Tăng Tuấn.

Mấy ngày nay sóng êm biển lặng nên cô đã quên mất Tăng Tuấn là loại người gì, ngày hôm qua bị hắn trối lại, cô mới cảm thấy hoảng sợ.

Hơn nữa sức lực của người kia thật sự rất ghê gớm, ngày hôm qua cô liều mạng chống cự như vậy, đừng nói đến chuyện có tác dụng, trong mắt hắn

động tác gãy dựa của cô quả thật giống như đang chơi đùa.

Với lại Lâm Uyên cũng hiểu được, ngày hôm qua là cô giận cá chém thớt. Nhưng thời cơ kè đi, tên Tăng Tuấn này đáng phải chịu như vậy!

Chính là từ nay về sau cô nên cẩn thận hơn một chút, cố gắng không đối nghịch với tên biến thái kia nữa.

Bây giờ điều làm cô hối hận nhất chính là ngày hôm qua đã khóc lóc một trận, đó không phải là bởi vì bị Tăng Tuấn bắt nạt, mà là do có quá nhiều chuyện buồn xảy ra liên tiếp nhau, khiến cho cô không khỏi sụp đổ.

Nhưng vấn đề là khóc thì cũng đã khóc rồi, cô cũng không buồn nhớ lại nữa, quả thật cảm thấy mình giống như một đứa trẻ vậy, khóc đến méo cả miệng, hôm nay lúc đứng trước gương, cô còn có thể nhìn thấy cả mí mắt sưng húp của mình.

Lâm Uyên rất xấu hổ, lúc đất chó về cũng không muốn phải chạm mặt Tăng Tuấn, chỉ đơn giản cúi đầu muốn đi lên phòng.

Kết quả vừa mới đi chưa được vài bước, cô đã bị Tăng Tuấn gọi lại.

Hắn không nói cao giọng, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng của hắn thôi cũng đủ dọa sợ một người thông minh như Lâm Uyên rồi.

Lâm Uyên nhanh chóng dừng bước, tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn chầm chậm đi qua. Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa xem tạp chí, thấy cô đi tới liền chỉ vào chỗ trống bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Lâm Uyên hít sâu, không biết hắn gọi mình có việc gì.

Trái lại vừa mới ngồi chưa được bao lâu, Tăng Tuấn lại chỉ vào đồng tạp chí bên cạnh rồi nói : “Thích đọc cuốn nào thì tự lấy.”

Lâm Uyên lập tức kinh ngạc, còn tưởng rằng hắn có mục đích xấu, ai dè chỉ đơn giản là muốn cô ngồi xem báo với hắn ư?!

Từ khi dùng điện thoại thông minh, Lâm Uyên cũng đã bỏ qua thú vui này, nhưng nếu hắn đã lên tiếng thì cô cũng đành chấp nhận vậy.

Xoay người tìm tìm một lúc, có rất nhiều loại tạp chí, còn có cả báo giấy, ngoại trừ một ít báo trong nước, còn lại đều là tiếng Anh, mặc dù tên các tạp chí rất nổi tiếng, nhưng tiếng Anh của Lâm Uyên không tốt lắm, có xem cũng không hiểu, nên tìm một cuốn về giới giải trí. . .

Nhưng mà, không biết người này có đọc thể loại ấy hay không?

cô theo bản năng liếc cuốn tạp chí trên tay hắn, tên là ‘Nature’?

Là cuốn nói về thế giới động vật sao?

Tăng Tuấn đại khái đã nhận ra được ánh mắt của cô, hắn ngẩng đầu lên, nâng gọng kính, thân nhiên hỏi : “Nhìn gì vậy?”

Lâm Uyên xấu hổ, hấp tấp nói : “Cuốn tạp chí đó rất thú vị sao?”

“Ừ.” hắn gật đầu, “Có một định nghĩa rất thú vị, vật chất tối cũng như vật chất thường đều giống nhau chịu ảnh hưởng của lực hấp dẫn, mặt khác nó tiếp cận với vật chất tối với tốc độ ánh sáng. . .”

Lúc này thính giác của Lâm Uyên dường như không hiểu được tiếng Trung nữa, cô nhanh chóng cúi đầu, nhìn vào tiêu đề ‘một con cái khó thụ thai, đến lần thứ sáu mới thành công’, vậy mà hắn lại có thể làm ra vẻ nghiêm túc nói linh tinh làm cô tưởng thật.

Đọc sách về giới giải trí vẫn là tốt nhất, Lâm Uyên tuy hiếu động, nhưng nếu chỉ ngồi một lúc thì vẫn có thể miễn cưỡng được.

Xem xong, Lâm Uyên lại lấy một cuốn khác, bên trong chữ rất ít, hầu hết đều là những hình ảnh đầy màu sắc, những cô người mẫu xinh đẹp, còn có một vài mẫu thiết kế hàng hiệu mới.

Lâm Uyên đang xem rất chăm chú thì chợt nghe thấy người bên cạnh mở miệng : “Có thích không?”

Lâm Uyên buồn bực ngẩng đầu lên, không biết Tăng Tuấn đã cắt tạp chí từ lúc nào, đang ngồi nhìn chằm chằm vào cô.

“Có thích không?” hắn hỏi lại

Lâm Uyên lúc này mới có phản ứng, nhanh chóng lắc đầu : “không thích.”

cô không phải là người thích tìm hiểu về quần áo trang sức, nói trắng ra là cô từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong một gia đình thế nào chứ, cho dù nhà cô có khá giả thì những bộ quần áo đắt tiền này cũng được coi là quá tầm tay với rồi.

Tăng Tuấn không hỏi thêm nữa, chỉ nói : “Hiếm khi thấy em yên lặng như vậy.”

Lâm Uyên không hiểu rõ ý của hắn, chẳng lẽ bình thường cô là người thích làm loạn sao?

cô cũng không buồn trả lời, ra về còn muốn xem tạp chí, tiếp tục cúi đầu nhìn những bộ quần áo sặc sỡ bên trong.

Nhưng mà cuốn tạp chí này thật sự rất cuốn hút, lúc đầu cô cũng không tập trung lắm, mãi cho đến khi đọc xong, cô mới nhận ra là mình đang ngồi một mình dưới lầu.

Thời gian chậm chậm trôi đi, thoáng chốc đã đến giữa trưa.

Những nhân viên phục vụ im lặng tiến vào, dọn bữa trưa lên bàn ăn.

Lâm Uyên cảm thấy mình có thể sắp bị biến thành heo, cuộc sống của cô bây giờ ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ. May là còn có công việc chăm sóc chó, nên sau khi dắt chó đi dạo, cô thật ra cũng cảm thấy rất đói bụng.

Lâm Uyên lúc ăn cơm sẽ không khách khí, đây là tác phong từ nhỏ của cô, sống cùng với tên em trai kia lâu như vậy, cho nên cô đã quen với việc ăn cơm như ăn cướp.

Lúc mới ở cùng Tăng Tuấn, cô ngay cả cơm cũng ăn không vô, bây giờ bị tên kia khống chế, làm cũng đã làm rồi, cô cũng không còn gì để mất nữa, phải tiếp tục ăn uống cho thật no thì mới có sức khỏe để đối phó với những người trong nhà, chuyện ly hôn của mẹ cũng đã khiến cho cô hao tổn rất nhiều công sức, dù thế nào cũng nên chú ý chăm sóc tốt cho bản thân.

Lâm Uyên ăn rất thoải mái, nhìn thấy món mình thích, không nói hai lời sẽ lập tức gấp vào trong bát.

Tăng Tuấn trái lại ăn uống rất lịch sự, vừa nhìn là biết hẳn được giáo dục rất tốt, bất quá Lâm Uyên cũng không thấy ngại, căn bản là cô không cần thiết phải giữ gìn hình tượng trước mặt con người này, càng không cần phải quan tâm đến lễ nghi gia giáo này nọ. Nếu có thể thô lỗ đến mức khiến cho hắn phải ghê tởm thì càng tốt.

Lâm Uyên ngồi tĩnh bơ ăn từng miếng to, chẳng thèm để tâm tới người ngồi đối diện mình động tác có bao nhiêu phản tạo nhả, cứ tiếp tục vui sướng mà ăn.

cô ăn rất nhanh, ăn xong liền nói với Tăng Tuấn một tiếng rồi chạy lên lầu.

Trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho mẹ, không biết sau chuyện ngày hôm qua, bây giờ tâm trạng của mẹ như thế nào.

Nhưng thật không ngờ, cô vừa mới bước vào phòng ngủ thì nhận được điện thoại của mẹ.

Lâm Uyên còn tưởng rằng trong nhà lại xảy ra chuyện, liền hốt hoảng hỏi mẹ : “Mẹ, mẹ không sao chứ, bác có đến tìm mẹ gây phiền toái nữa không?”
Hôm qua cô chỉ mới nhìn thấy cảnh sát mang những người đó đi, không biết mọi chuyện thế nào rồi.

Mẹ cô trả lời : “không có chuyện gì, phỏng chừng trong một thời gian ngắn bọn họ cũng không dám tới đây nữa đâu, mẹ quên mất không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, lần sau nếu xảy ra chuyện gì mẹ sẽ gọi họ ngay, bây giờ điều mà mẹ lo lắng nhất chính là con...”

Mẹ cô dừng lại một lúc rồi nói tiếp : “Con còn trẻ như vậy... Lâm Uyên à, con tuyệt đối không được hồ đồ, mẹ biết thời gian trước gia đình ta rất khó khăn, con cũng phải chịu áp lực rất lớn, mẹ sẽ không trách con, con dù sao cũng là vì muốn tốt cho gia đình... Nhưng con không thể làm như vậy, tiền tuy rất quan trọng, nhưng mẹ không cần con phải kiếm được nhiều tiền, chỉ mong sao cuộc sống của con luôn trôi đi trong yên bình, không bị người khác soi mói dèm pha...”

Lâm Uyên cảm thấy rất chua xót, vội vàng nói : “Mẹ, mọi chuyện không như mẹ nghĩ đâu... Mẹ đừng nghe bác nói linh tinh, con đi làm...”

Mẹ cô lại nhỏ giọng ngắt lời : “Mẹ còn có một ít tiền không dùng đến, hôm nào con qua đây, mẹ sẽ gửi lại hết cho con, con nói xem mẹ lớn tuổi như vậy rồi, giữ nhiều tiền như vậy để làm gì chứ, còn con thì lại ở bên ngoài vất vả...”

Lâm Uyên trong lòng khổ sở, nghĩ lại lúc bị những người hàng xóm chế giễu, nói : “Mẹ, hay là bán nhà đi? Dù sao toàn bộ căn nhà cũng đã được đứng tên của mẹ rồi, mẹ nghĩ xem có được không? Bán xong, chúng ta tìm một nơi tốt hơn rồi mua nhà mới...”

thật ra mẹ Lâm Uyên cũng đã nghĩ tới chuyện này, chuyện Lâm Uyên cãi nhau với bác ai cũng đều biết hết, hơn nữa bà còn quyết định ly hôn, tục ngữ nói chuyện tốt chưa ra đến cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, lúc nào cũng bị người ta chỉ trích, chỉ bằng chuyển đến nơi khác sống...

Vì tương lai của Lâm Uyên, nhất định bà phải làm như vậy, không một chút do dự, bà lập tức nói đồng ý.

Lâm Uyên cúp máy xong liền thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt, chờ mẹ cô bán nhà xong, chuyển đến nơi khác là hai người lại có thể bắt đầu một cuộc sống mới rồi...

Về việc mua nhà, tốt nhất là nên chọn một nơi có đầy đủ nội thất, sau đó chỉ cần mua một số vật dụng trong nhà là có thể vào ở, dù sao nhà cũ cũng không đến nỗi tệ, bán đi là có thể thừa sức mua một căn hộ tốt, nghĩ vậy, Lâm Uyên liền cảm thấy có thêm hy vọng vào tương lai phía trước của cô và mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lơ lơ đãng đãng, Lâm Uyển cũng thật sự không nhớ nổi ban ngày mình đã làm những gì.

Buổi tối khi đi ngủ, cô lại cảm thấy rất căng thẳng, không biết Tăng Tuấn còn có thể chịu đựng mà bỏ qua cho cô giống hôm qua nữa hay không, cô rất hy vọng hắn sẽ cải tà quy chính từ một sắc ma trở thành chính nhân quân tử, kết quả vừa mới nằm xuống chưa được bao lâu, cô liền lập tức cảm thấy sau lưng có một trận khí lạnh đang ủa đến.

Lâm Uyển linh tính có điều không ổn, lúc xoay người, quả nhiên nhìn thấy Tăng Tuấn đang nằm nghiêng người, đầu chống lên tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Hai mắt chạm nhau, Lâm Uyển lo lắng nuốt nước miếng. Trái lại vẻ mặt của Tăng Tuấn lại rất bình thản, tự nhiên đưa tay vuốt lên tóc cô, chậm rãi thưởng thức.

Giường lớn cũng có mức độ, cô đã phải cố gắng nằm cách xa hắn, hơn nữa vì sợ phát sinh điều này, cô còn cố ý mặc một bộ đồ ngủ rất kín đáo.

Tuy nhiên nếu nhìn kỹ thì lại thấy Tăng Tuấn dường như không phải có ý đồ háo sắc, bộ dạng lúc này của hắn giống như đang thư giãn, cảm nhận mái tóc của cô, đáng vẻ hết như lúc hắn chơi đùa với Đại Mao và Nhị Mao.

Chính là người này trước khi muốn ‘xử lý’ cô cũng thường hay thể hiện ra bộ dạng nhân nhả như vậy, Lâm Uyển thật sự không dám chủ quan.

Thế nhưng Lâm Uyển lại không thể hiểu được chính mình, chỉ cần nhìn thấy hắn, cơ thể dường như phản xạ theo bản năng, vì hắn mà bắt đầu xao động.

Hơn nữa, lúc hắn nhẹ nhàng đưa những lọn tóc của cô đến bên miệng hôn, Lâm Uyển có cảm giác hô hấp của mình đang bị ngưng trệ.

Ánh mắt của hắn ngày một thâm trầm, cuối cùng tiến lại gần, xoay người đem cô đặt dưới thân.

Hai cơ thể dán lên nhau, khiến cho Lâm Uyển toàn thân cứng ngắc. cô cảm giác được những biến hóa trên cơ thể hắn, dường như đã sẵn sàng để bùng nổ.

Hắn bắt đầu hôn lên môi cô, Lâm Uyển không né tránh được. Hơi thở của hắn thơm tho mát lạnh, lúc môi lưỡi giao nhau, kỳ thật cũng không làm cho cô cảm thấy phản cảm. Lâm Uyển chỉ ghét cảm giác lúc bị hắn giam cầm, mặc kệ cô đang làm gì, hắn cũng phải dùng sức khống chế cô, cho dù là khi hôn môi, hắn cũng muốn gắt gao giữ chặt cầm của cô, khiến cho cô không thể động đậy.

Nhưng Lâm Uyển không phải là một cô gái nhu nhược, khi bị người ta dồn ép, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ ngồi im chờ chết. Lúc mới đầu đúng là cô luôn bày ra tư thế cứng ngắc như cá chết, nhưng đến khi bị hắn lao vào khi dễ quá đáng, cô vẫn là nhịn không được phải vùng lên phản kháng. Cho nên mỗi lần làm đều giống như chiến tranh, còn chưa có chính thức làm gì mà Lâm Uyển đã mệt mỏi thở hổn hển rồi.

Lần này cũng không phải ngoại lệ, lúc mới đầu cô còn có thể duy trì bộ dạng nằm ngay đơ, nhưng sau khi bị Tăng Tuấn làm loạn hồi lâu, cô rốt cục chịu không nổi, cô có phải là móng giò đầu mà sao cứ muốn gặm sạch sẽ vậy hả!!

Lâm Uyển theo bản năng đẩy Tăng Tuấn ra, chân cũng không an phận đá loạn xạ.

Vóc dáng Tăng Tuấn rất cao, vốn đang nằm chống nửa người trên, lúc này thấy Lâm Uyển giãy dụa, hắn liền duỗi tay kéo Lâm Uyển dậy, để cho cô ngồi lên đùi mình.

Lâm Uyển bị hành động này làm cho kinh ngạc, cô thật không ngờ rằng hắn sẽ làm như vậy.

cô né tránh không muốn ngồi lên đùi hắn, nhưng Tăng Tuấn không buông cô ra, trái lại còn nâng cô lên, để cho cô tựa vào gần hơn, còn đem hai chân cô tách ra rồi vòng lên eo mình.

Vừa nhìn thấy tư thế hai chân ôm lấy thắt lưng Tăng Tuấn của mình, Lâm Uyển liền lập tức hiểu được hắn muốn làm gì, tư thế lúc trước thì cô còn có thể chịu được, dù sao chỉ cần nhắm chặt mắt lại không thêm nhìn hắn là xong, nhưng tư thế lúc này khiến cho cô không biết phải làm sao, vấn đề là nếu như bọn họ làm theo kiểu này, thì nhất định phải có sự phối hợp của cô có đúng hay không?!

cô có bị ửng ửng mới thêm đi phối hợp cùng hắn!

Nhưng muốn trốn cũng không dễ dàng, Tăng Tuấn vẫn đang ôm chặt lấy thắt lưng cô. Lâm Uyển chỉ có thể cố gắng vùng vẫy, hai chân bắt đầu đá mạnh lên hông hắn.

Động tác của cô không có chút khách khí, chân dài duỗi ra đá thật mạnh lên vùng bụng của Tăng Tuấn, cô ra tay rất mạnh bạo, không cần biết Tăng Tuấn sẽ có thể bị nội thương hay không!

Nào biết mọi chuyện không như cô nghĩ, cứ tưởng bụng hấn rất mềm, ai ngờ lại rất rắn chắc. một cú cựa của cô không biết làm cho hấn cảm thấy thế nào, ngược lại chỉ thấy các ngón chân của cô đau tê tái.

Tuy rằng đã từng tiếp xúc thân mật vài lần, nhưng Lâm Uyển vẫn chưa từng quan sát kỹ cơ bụng của hấn, hiện tại cô đã biết, cơ bụng của hấn thật sự không thể xem thường, một cú đá của cô xem chừng chỉ giống như đang gãi ngứa cho hấn.

Tăng Tuấn cũng lười cân, để mặc cho cô làm ầm ĩ, hành động không cam lòng giãy dụa của cô đều bị hấn chuyển hóa thành một loại tình thú, sau vài lần đã trở nên khá quen thuộc, lần này Tăng Tuấn liền lập tức tiến quân thần tốc cởi quần áo của cô ra.

Để cô nằm ngửa xong, hấn lại tiếp tục nâng cô dậy. Dưới một loạt hành động của hấn, Lâm Uyển liền hiểu được, dù cho cô có không chịu phối hợp thì hấn vẫn có thể một mình làm...

Thân thể không tự chủ được mà đung đưa theo những động tác của hấn, khi bị xuyên vào quá sâu, cô lại theo bản năng căng cứng người lại, chính là việc này thật giống với phản ứng dây chuyền, ngược lại càng làm cho hấn cảm thấy thích thú hơn.

Đây là điều khiến Lâm Uyển chán ghét nhất, nhưng cơ thể lại phản ứng theo bản năng mà làm trái ý cô...

Tăng Tuấn cũng vậy, hấn ngày càng bị kích thích, không ngừng xâm phạm cô.

Cả hai trải qua một trận vô cùng kịch liệt, dường như đang muốn bồi thường lại buổi tối hôm trước bị cấm dục. Lâm Uyển suy nghĩ đã trở nên rối loạn, cuối cùng lại không tự chủ được mà ôm lấy thắt lưng hấn, cùng nhau lên cao trào.

Sáng hôm sau Lâm Uyển thân bất do kỷ nằm trên giường, toàn thân đau ê ẩm. Quả thật ngày hôm qua cô giống như vừa mới chạy một quãng đường dài vậy, chân vừa động liền cảm thấy rất đau, xương cốt cũng như bị gãy vụn.

Càng buồn bực hơn là, sau khi rời giường, cô lại nhận được điện thoại của mẹ, mẹ cô hôm qua sau khi nghe cô nói về chuyện bán nhà, cũng không chần chừ nữa mà lập tức thư liên lạc với mấy người môi giới nhà đất, kết quả chưa nói đến chuyện bán, chỉ vừa mới nghe mẹ cô nói về chuyện gia đình, mấy người đó liền có chết cũng không chịu giúp đỡ.

Chuyện thủ tục giấy tờ không phải là vấn đề, cứ cho là phòng ở chỉ đứng tên một người, nhưng nếu như đã kết hôn thì nhất định phải có sự trình diện của cả hai vợ chồng mới được. Mà tình huống của nhà Lâm Uyển lại càng đặc biệt, chắc hấn sẽ không có một công ty nhà đất nào dám đứng ra ôm cả đồng phiến toái như vậy vào người.

Việc này khiến mẹ Lâm Uyển cực kỳ tức giận, Lâm Uyển cũng buồn bực không thôi, nhưng cô không dám nói với mẹ, nói ra không chừng lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

Lâm Uyển chỉ có thể an ủi mẹ trong điện thoại: “Mẹ, không sao đâu, tạm thời không bán được thì thôi vậy, cứ ở nhà cũ một thời gian nữa... chắc chắn sẽ có cách giải quyết mà...”

Vậy thì xem ra, chuyện cấp bách lúc này chính là phải mau chóng giải trừ quan hệ hôn nhân của ba mẹ mới được.

Cũng không biết làm sao, khi nghe Lâm Uyển nhắc lại chuyện ly hôn, mẹ cô lại có chút do dự, thờ ngẩn thờ dài nói: “Lâm Uyển à, chuyện ly hôn xem ra để sau hẵng nói...”

Lâm Uyển nóng nảy, tình cảnh này quá quen thuộc, năm đó cô đã mong mẹ có thể ly hôn trong vui vẻ với ba nhiều đến cỡ nào, kết quả mẹ cô luôn lưỡng lự trì hoãn, nói những lời đại loại như một người phụ nữ một mình nuôi con không hề dễ dàng.

Hiện tại vừa nghe mẹ nhỏ giọng nói vậy, Lâm Uyển liền tức giận: “Mẹ, mẹ đây là có ý gì, không phải mẹ đã đồng ý rồi sao, bây giờ phải nhanh chóng giải quyết việc này, mẹ còn đang do dự cái gì...”

Giọng mẹ cô trở nên yếu dần: “Mẹ không nói là sẽ không ly hôn, chỉ là không thể để sau khi người ta chứng kiến hàng loạt chuyện rồi lại bỏ đi, con xem, con vừa mới náo loạn cãi nhau với bác và ông, mẹ lại cùng ba ly hôn, mọi người liệu sẽ coi chúng ta ra gì chứ...”

Lâm Uyển thật sự muốn đập vỡ cái điện thoại đang cầm trên tay: “Mẹ, chúng ta sống cho bản thân, mẹ quan tâm đến những người đó làm cái gì, sao lúc nào mẹ cũng phải suy nghĩ quá mức thận trọng như vậy!”

Đời này của mẹ cô luôn bị hủy hoại bởi những suy nghĩ chần chừ do dự, lần nào cũng vậy, miệng thì hô to cùng lắm thì ly hôn, nhưng đến lúc cần thì lại lưỡng lự, vì thế thời thanh xuân luôn phải sống trong đau khổ, bây giờ đã lớn tuổi như vậy, rốt cục mẹ còn muốn trì hoãn tới khi nào nữa đây?!

Mặc kệ cô nói gì, mẹ cô vẫn chỉ khề thì thầm: “Lâm Uyển, thế hệ của mẹ không giống với thế hệ của con, mẹ đã lớn tuổi rồi, suy nghĩ không thể giống người trẻ được...”

Lâm Uyển nghe vậy liền tức giận cúp máy.

cô hùng hăng hồ hồ bước xuống lầu, trong ngực bùng bùng lửa giận đang muốn phát tiết ra bên ngoài. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy Tăng Tuấn đang ngồi trong phòng ăn, Lâm Uyển liền lập tức thu hồi lại dáng vẻ giận dữ của mình.

Dù sao cô cũng chỉ là một ngọn lửa nhỏ, còn tên kia lại chính xác là núi lửa phun trào, hơn nữa còn là một ngọn núi lửa nằm sâu dưới đáy biển. Lâm

Uyển không dám chơi trò giận chó đánh mèo, đành nhẫn nhịn dồn nén bước tới trước mặt hắn, ngồi vào bàn ăn, mắt xem mũi buồn bực dùng cơm.

Trong đầu cũng cố gắng không nghĩ tới chuyện hôm qua, nhưng Lâm Uyển cảm thấy, tình huống của cô và Tăng Tuấn hiện tại thật khó hiểu, nhất là tối hôm qua, hai người cùng nhau buông thả, nhiệt tình như vợ chồng...

Lâm Uyển trong đầu nghĩ khi ăn xong sẽ nhanh chóng trốn ra ngoài.

Nhưng vừa mới dùng bữa xong, cô còn chưa kịp dắt chó ra ngoài đi dạo thì chuông cửa lại đột ngột vang lên, Lâm Uyển ừ rử đi ra mở cửa, chỉ thấy bên ngoài có rất nhiều người mặc quần áo lao động.

cô không hiểu gì, trái lại Tăng Tuấn lại tỏ ra rất bình thường, tựa như biết rõ sẽ có người tới đây vậy.

Bọn họ rất khách khí, cẩn thận bê mấy thùng gì đó vào nhà. Lâm Uyển không biết mấy thứ đó là gì, nhìn bọn họ bê đồ lên lầu, cô cũng tò mò đi theo xem.

Chỉ thấy những người đó đang lắp máy tính, máy đánh chữ gì đó vào một phòng trên tầng hai.

Động tác của họ rất nhẹ nhàng, tốc độ cũng rất nhanh, dường như mấy việc này không mấy may tốn chút công sức nào với họ, làm xong, tất cả giấy gói, hộp đựng, bọt biển đều được họ thu dọn một cách sạch sẽ. Trong quá trình làm việc, tất cả mọi người không ai nói chuyện với nhau một câu nào, từ trước đến nay, dù ở nhà hay ở công ty, Lâm Uyển đều chưa từng được nhìn thấy một đội ngũ lắp đặt như vậy...

cô thật sự rất kinh ngạc, mấy người này cũng quá mức kỳ quặc rồi!

Chờ bọn họ rời đi, Lâm Uyển tò mò bước vào thư phòng xem, quả nhiên cả căn phòng như được thay mới, trên bàn được đặt thêm một số đồ dùng văn phòng, trông rất gọn gàng ngăn nắp.

cô còn đang ngắm nghía thì không biết Tăng Tuấn cũng theo lên đây từ khi nào.

hắn đi lướt qua cô rồi tiến tới trước bàn làm việc.

Chiếc bàn có màu sắc rất trang nhã, hắn kéo bàn phím ra, nhẹ nhàng gõ vài cái, hình như là muốn kiểm tra chất lượng của máy tính.

Lâm Uyển đang muốn xin ra ngoài, Tăng Tuấn liền hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Lâm Uyển nhìn vào chiếc bàn làm việc, trong lòng lập tức run rẩy. Người này sẽ không phải là muốn cùng cô thử ‘làm’ trên bàn chứ?!

Kết quả sau khi đi tới, Tăng Tuấn lại để cho cô ngồi trên ghế.

Chiếc ghế này hoàn toàn khác so với loại ghế xoay thông thường, chắc là vì nghĩ đến thân thể của Tăng Tuấn, nên chiếc ghế dựa này ngồi lên vô cùng vững chắc, không hề bị lung lay.

Lâm Uyển không rõ Tăng Tuấn muốn cô ngồi lên ghế làm gì. Nhưng rất nhanh cô đã hiểu, bởi vì cô thấy Tăng Tuấn bật camera của máy tính lên, trên màn hình lúc này đang hiện lên hình ảnh của cô.

“Cười lên nào.” Tăng Tuấn vỗ nhẹ lưng cô, Lâm Uyển không biết nên cười như thế nào, liền miễn cưỡng méo miệng.

Loại máy ảnh càng sắc nét nhiều tiền bao nhiêu thì dường như lại càng không khiến cho người ta trông đẹp hơn, quả nhiên trên màn hình hiện lên khuôn mặt nhìn như quý của Lâm Uyển.

Tăng Tuấn đành nghiêng đầu đối diện với Lâm Uyển, cúi xuống hôn lên môi cô.

Lâm Uyển theo bản năng nhú mày, quay đầu tránh đi.

Sau một loạt tạo dáng, Tăng Tuấn rốt cục cũng hài lòng với tấm ảnh cuối cùng. Trên màn hình là hình ảnh hai người vừa mới tách môi nhau ra, khoe miệng của hắn còn hơi vênh lên ra vẻ thích thú. Lâm Uyển lại buồn bực bĩu môi, biểu cảm vô cùng hồn nhiên và thú vị.

Tăng Tuấn rất nhanh đem bức ảnh kia cài đặt làm hình nền máy tính. Làm xong, hắn mới làm động tác tránh ra, để cho Lâm Uyển đứng lên.

Lâm Uyển đầu óc như muốn nổ tung, cảm thấy có chút không thật.

Có người đàn ông nào lại đem ảnh người phụ nữ tạm thời của mình đặt làm hình nền máy tính chứ? Thà hắn cứ để ảnh chụp khoả thân của cô xem ra còn đáng tin hơn!

Bất quá thừa dịp tâm tình của Tăng Tuấn đang tốt, lại dường như đang bận làm việc, Lâm Uyển lúc ra đến cửa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền cẩn thận nói: “Tùng... Tăng tiên sinh, tôi đã lâu không về nhà, liệu bây giờ có thể trở về một chuyến không?”

“Tăng Tuấn.” hắn thân nhiên nói, bộ dạng đang rất tập trung làm việc.

“A, Tăng Tuấn.” Lâm Uyên lúc nói ra được tên của hắn, thiếu chút nữa đã không cẩn thận cắn phải lưỡi.

“Có thể.” hắn vui vẻ đồng ý, mắt liếc nhìn cô một cái, dáng vẻ giống như người giám hộ : “Nhớ bây giờ về ăn cơm.”

Lâm Uyên đời này chưa từng bị đàn ông đối đãi như vậy, cứ như hắn là bố của cô không bằng...

Hơn hai mươi năm qua, không nghĩ tới cô đã trưởng thành đến như vậy, bây giờ lại bị một người đàn ông cùng lắm hơn cô vài tuổi quản giáo như con của mình...

Lâm Uyên vội vàng gật đầu đồng ý.

Lúc sáng cô to tiếng một trận với mẹ như vậy, trong lòng vẫn luôn không an tâm, cảm thấy chính mình có phần không hiểu chuyện, nói thật thì, bánh bao không phải cứ muốn thay đổi tính tình là thay đổi được ngay, đối với thể hệ của mẹ cô, ly hôn chính là một chuyện vô cùng hệ trọng.

cô nghĩ nên về nhà nói chuyện với mẹ, tranh thủ khuyên nhủ bà một chút.

Nào biết lúc vừa mới vội vã chạy về nhà, qua cánh cửa, cô chợt nghe thấy bên trong vô cùng ảm ỉ, mới đầu cô còn tưởng rằng bác cả lại đưa người đến gây rối. Ai ngờ sau khi nghe thấy một câu nói, Lâm Uyên liền kinh sợ, bởi vì giọng nói kia không phải của ai khác, mà chính là người cha thiếu đạo đức của cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lâm Uyên tức muốn chết, chỉ muốn đẩy cửa xông vào ngay lập tức. Nhưng tay còn chưa chạm tới cửa, cô bỗng nhiên dừng lại, muốn đứng bên ngoài nghe xem ba mẹ cô nói chuyện gì.

cô cố gắng hít thở thật nhẹ, thật ra tiếng động bên trong rất lớn, không cần nín thở thì vẫn có thể nghe được.

Ba cô lớn giọng nói : “thật quá mất mặt! cô nói xem lúc tôi không có nhà, cô và Lâm Uyên đã làm những trò gì? Mẹ con cô làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, còn muốn chiếm lấy sản nghiệp của tôi! không muốn sống nữa có đúng không? cô nếu còn như vậy, xem tôi chính chết hai mẹ con cô như thế nào! Muốn chơi với tôi à, còn không nhìn lại bản thân xem có bao nhiêu sức lực. Còn con xú nha đầu Lâm Uyên nữa, dám vác dao ra dọa bác và ông nội, đúng là đồ con gái bất hiếu, cô làm mẹ kiểu gì vậy hả?!”

Bên trong truyền đến tiếng đá ghế, sau đó cô còn nghe thấy giọng của bác đang giả mù sa mưa khuyên : “Ai, đừng đá ghế như thế, có gì thì từ từ nói... Mẹ Lâm Uyên không phải cũng đã biết sai rồi sao... Đừng làm to chuyện... Chỉ cần mẹ Lâm Uyên đem trả lại căn nhà này, chúng ta sẽ bỏ qua hết chuyện cũ.”

Mẹ của Lâm Uyên bị dọa sợ, lui về sau sofa, khóc lóc nức nở chỉ trích ba Lâm Uyên : “Ông còn có mặt mũi nói tôi sao, Lâm Uyên vì cái gì mà phải làm như vậy, còn không phải là do ông làm hại, bản thân cũng không phải là một người cha tốt! Căn nhà này nếu không có nó, thì không biết đã sớm đi đâu về đâu rồi, ông còn chửi gì nó chứ?”

“Đổi là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn, câu này ông bà ta nói không sai đâu, hai mẹ con cô còn muốn được người ta tôn trọng nữa sao! Đừng nói gì nữa, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi rút khỏi đây cho tôi!”

Lâm Uyên đứng ngoài cửa tức đến phát điên, đã nói đến vậy rồi, mẹ của cô vẫn còn không muốn ly hôn! Đúng là bánh bao mà!!

cô đang định xông vào, chợt nghe thấy mẹ cô khóc nói : “Trong nhà có ba phòng ở, ông như thế nào cũng nên cho chúng tôi một phòng chứ, ông có chém chết tôi thì tôi cũng nhất quyết không ra khỏi đây đâu, nhà này do con gái giữ lại, hiện tại ông muốn ly hôn thì tôi cũng sẽ không rời đi, tôi sẽ ở đây, có bản lĩnh thì đến giết chết tôi đi... Giết chết tôi, ông cũng sẽ bị liên lụy, đến lúc đó Lâm Uyên sẽ chiếm được một phòng...”

Lâm Uyên vốn còn đang trầm trách mẹ, lúc này nghe mẹ nói, cô liền hiểu được, cô còn tưởng rằng mẹ cô sợ này sợ nọ nên mới không dám ly hôn, hóa ra là mẹ cô sợ ba sẽ đoạt lại tất cả ba phòng ở.

Lâm Uyên lập tức đẩy cửa vào.

Chỉ thấy bên trong giống như đang mở hội phê bình, đàn ông già trẻ của Lâm gia đem mẹ vây kín tới không còn một khe hở, ba cô thì mặt mày hung tợn như muốn ăn thịt người vậy.

Lâm Uyên vừa bước vào, những người kia liền quay đầu lại nhìn cô, cô không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn ba một cái, rồi bình tĩnh ngồi xuống ghế dựa.

Mẹ của Lâm Uyên bị họ dọa sợ, lúc ba Lâm Uyên vừa bước vào liền hô đánh hô giết, mẹ cô cũng không dám gọi cho Lâm Uyên, sợ cô trở về lại gây

lộn với ba, lúc đó tình hình sẽ càng thêm tồi tệ.

Cũng vì thế nên bà mới lưỡng lự chuyện ly hôn, muốn cùng ba Lâm Uyển bàn bạc cho rõ ràng rồi mới dám đồng ý với Lâm Uyển.

không nghĩ tới Lâm Uyển lại không gọi trước cho bà mà đã trở lại, không phải là không muốn sống nữa sao.

Lâm Uyển tính tình nóng nảy, hơn nữa ba cô lại rất khỏe, không phát sinh chuyện gì mới là lạ đấy, Lâm Uyển cuối cùng cũng sẽ bị đánh cho sưng vù mặt mất thôi.

Mọi người đều chuẩn bị một bộ mặt chế giễu, nhất là bác của cô.

Lúc trước sau khi bị Lâm Uyển dọa đánh, bác cô không nói hai lời liền chạy ra ngoài gọi điện cho ba Lâm Uyển, kể chuyện còn thêm mắm thêm muối, vì vậy mới có thể kích thích cho ba Lâm Uyển nhanh chóng trở về.

Cho nên lần này ba Lâm Uyển hạ quyết tâm sẽ đem mẹ con Lâm Uyển đuổi ra khỏi nhà, dù sao căn nhà cũng là do Lâm Uyển không biết xấu hổ giờ thủ đoạn để đoạt lấy, hán cũng không phải khách khí nhiều lắm gì.

Chính là mẹ Lâm Uyển vừa nghe thấy, liền sống chết không chịu đồng ý, dù cho có chết ngay tại đây, cũng tuyệt đối không để cho ba Lâm Uyển được như ý.

một bên ra sức hù dọa, một bên lại liều chết không theo, tình hình đang căng thẳng thì bỗng dưng Lâm Uyển, người đang được một “lão già” bao dưỡng lại vô thanh vô tức trở về.

Ba Lâm Uyển mắt vừa thấy cô, liền bước tới muốn ra oai phủ đầu, tát cho Lâm Uyển một cái.

Bàn tay còn chưa giáng xuống, đã bị Lâm Uyển trừng mắt nói : “Ông thử đánh tôi một cái xem, người kia sẽ ngay lập tức thu hồi lại căn nhà này!”

Kỳ thật lời này của cô có hơi khoa trương, hôm qua cô mới vừa giăng co một trận trên giường với người ta, còn hận không thể đá người ta đến nội thương, giờ lại lấy hán ra để uy hiếp ba...

Ba cô không rõ lắm về chuyện này, đánh Lâm Uyển là một việc rất dễ dàng, nhưng người đứng sau Lâm Uyển hiển nhiên địa vị không hề thấp, có thể nhanh chóng xử lý mọi chuyện như vậy, chắc chắn phải là một người rất chuyên nghiệp, và lại hán có khi còn lớn hơn ông mấy tuổi!

Lâm Uyển bày ra bộ dạng có chỗ dựa vững chắc, ba cô cũng liền do dự hạ tay xuống.

cô chính là hảo hán không chịu khuất phục, biết rằng bản thân không có khả năng động tay động chân, liền đứng dậy kéo tay mẹ : “Mẹ, mau vào thu dọn đồ đạc, ở đây đây đưa với bọn họ làm gì cho mệt, chúng ta cùng nhau lên tòa giải quyết.”

Mẹ Lâm Uyển còn đang sợ Lâm Uyển bị ba đánh, lúc này thấy ba cô không động thủ, liền nhanh chóng chạy vào phòng ngủ. Lâm Uyển cũng không thêm để ý đến ánh mắt của bọn họ, đi vào giúp mẹ thu dọn này nọ. Trong lúc đó, ba cô ở bên ngoài liên tục đá bàn đá ghế, thật ra cũng chỉ là muốn hù dọa hai người mà thôi.

Lâm Uyển giận run người, hận bản thân mình không phải là con trai, nếu không cô đã sớm lao ra đánh nhau với họ một trận rồi.

Nhưng trời sinh con gái yếu ớt, bây giờ cô có xông ra cũng vô ích! Trước mắt chỉ có thể cố gắng bảo vệ mẹ, giúp mẹ ra khỏi đây.

Kết quả vừa mới bước ra khỏi phòng ngủ, còn chưa đi được mấy bước, tên em trai đáng ghét Lâm Hiểu Huy kia lại đứng lên, ngửa tay ra rồi khinh thường nói : “Hai người lấy những thứ gì, xách một túi lớn như vậy? Mớ ra cho tôi xem!”

“Mày có quyền gì mà muốn tao phải nghe theo?!” Lâm Uyển tức giận hét to.

Ngược lại mẹ cô ở bên cạnh lại khẽ kéo tay cô, Lâm Uyển còn tưởng rằng mẹ lại muốn hòa giải, dù sao trước đây mỗi lần cô và Lâm Hiểu Huy cãi nhau, mẹ cô cũng thường làm như vậy.

Nào biết lần này mẹ cô không hề nhẫn nhịn như trước nữa, mà đi lên đẩy ngã Lâm Hiểu Huy, chỉ vào mặt nó rồi mắng : “Lâm Hiểu Huy, mày đúng là đồ không biết điều, mày nghĩ lại xem tao đã đối xử với mày như thế nào, chuyện gì tao cũng có thể nhẫn nhịn mà tha thứ cho mày, mày muốn gì tao cũng chiều, thấy mày chỉ là một đứa trẻ, nên tao cũng không muốn so đo, hiện tại xem ra, đúng là tao có mắt như mù, mày căn bản không phải là con người! Đáng lẽ ra, ngày đầu tiên mày bước chân vào đây, tao nên lấy thuốc độc giết chết mày mới phải!”

Lâm Hiểu Huy vốn chỉ là một đứa trẻ kiêu ngạo, sau khi bị mẹ Lâm Uyển mắng vài câu, cũng không dám phản kháng lại, vội vàng lui về sau, lúc này mẹ Lâm Uyển mới chủ động kéo tay Lâm Uyển đi ra ngoài.

Bà cũng coi như không còn gì để mất, uất ức đến vậy rồi, còn có gì mà phải kiêng dè chứ!

Năm đó bà thấy Lâm Uyển còn quá nhỏ, bản thân lại không có kinh tế riêng, nghĩ thế nào cũng sẽ không dám làm như vậy, nhưng hiện tại Lâm Uyển đã lớn, bà thật sự không muốn để Lâm Uyển phải chịu khổ với mình thêm nữa!

Tuy nhiên vừa bước chân ra khỏi nhà, Lâm Uyển lại không biết nên đi đâu, cô chợt nghĩ sẽ đưa mẹ về nhà bà ngoại, nhưng lại nghĩ tới vẻ mặt của các cô

các cậu, Lâm Uyên lại không nỡ để mẹ phải sống ở đó, cuối cùng cô quyết định đưa mẹ tới khách sạn.

cô vốn muốn thu xếp cho mẹ vào ở trong một khách sạn tốt, chính là mẹ cô vừa nhìn thấy giá cả, liền sống chết cũng không chịu ở lại.

Lâm Uyên không thể không khuyên nhủ mẹ : “không sao đâu mẹ, khách sạn này cũng không phải là quá đắt, dịch vụ lại rất tốt, hay để con hỏi xem họ có ưu đãi gì không...”

“Vây cũng không được.” Lão thái thái đã quen tính tiết kiệm, không nỡ bỏ một số tiền lớn như vậy, liền lôi kéo Lâm Uyên tới một nhà khách.

Giá cả tuy rằng rẻ hơn không ít, nhưng môi trường lại không được tốt lắm, Lâm Uyên thật sự không muốn để mẹ phải sống khổ sở ở đây.

Mẹ cô cũng hiểu được, an ủi Lâm Uyên : “Chỗ này cũng rất tốt, rộng rãi thoáng mát, hơn nữa không khí lại rất trong lành, mẹ rất thích.”

Lâm Uyên thấy mẹ kiên quyết như vậy, đành phải đồng ý, giúp mẹ vào trong làm thủ tục.

Hai mẹ con cùng nhau vào phòng, Lâm Uyên giúp mẹ kiểm tra xem xét mọi thứ, tuy rằng nội thất đơn sơ, nhưng về cơ bản thì không có vấn đề gì, TV, tủ lạnh, vòi hoa sen đều có cả.

Lâm Uyên ngồi với mẹ một lát rồi quay trở về biệt thự.

Cả ngày xảy ra một đồng chuyện, khiến Lâm Uyên không tài nào vui vẻ được, ở trước mặt mẹ cô còn có thể cố gắng mà chống đỡ, nhưng vừa nhìn thấy Tăng Tuấn, cả người cô liền trở nên suy sụp.

cô vội vã chào Tăng Tuấn một tiếng rồi chạy lên gác thay quần áo.

Thay quần áo xong, cô lại vào toilet rửa mặt, nhìn vào gương chỉ thấy một khuôn mặt đăm chiêu ủ dột, không có một chút sức sống.

Từ nhỏ đã phải chịu khổ, ngày ngày đối mặt với một tên em trai hồng hách, một người ba đối xử bất công, nhưng cô đều có thể chịu đựng mà vượt qua được, không như bây giờ trở nên xuống dốc, cảm thấy mình thật bất lực.

Dù sao cũng phải bước từng bước một, nếu còn có mẹ đứng chung một chiến tuyến với cô, thì có gì mà phải sợ chứ!

Lâm Uyên hít thở sâu, nói vài câu tự trấn an mình.

Lúc xuống lầu dùng bữa tối, cô ăn không hề ít, quả thật ác liệt giống như đi đánh trận.

cô cũng không vội vàng lên tòa án, mà sẽ chuẩn bị trước cho tốt, ngày mai sẽ liên hệ với người bạn làm luật sư để tìm hiểu.

Lâm Uyên ăn từng miếng to, giống như có ân oán gì với thức ăn vậy, thoáng cái đã xong hai bát cơm, tuy rằng không phải những món cô thích, nhưng trên bàn ngoài cá ra còn có một ít rau dưa ăn khá ngon miệng, nhét vào bụng cô không ít.

Ăn xong, Lâm Uyên lại dắt chó ra ngoài đi dạo giải sầu, hoàn toàn không để mắt đến Tăng Tuấn, giống như coi hắn là một bức tường không hơn không kém.

Dù sao lúc muốn làm, Tăng Tuấn sẽ chủ động gọi cô, thế nên cô cũng chẳng việc gì phải quan tâm đến hắn.

Bất quá lúc cô trở về biệt thự, rất kỳ quái là, Tăng Tuấn vốn luôn ngồi dưới tầng một chờ cô, lần này không biết tại sao lại không có dưới nhà.

Chẳng lẽ đã sớm lên gác chờ rồi sao?

Lâm Uyên không tình nguyện đi lên gác, nhưng lại phát hiện ra trong phòng ngủ cũng không có người!

Lạ thật, bình thường Tăng Tuấn chỉ thích ngồi ở một trong hai nơi đó chờ cô, hắn có thể đi đâu được nhỉ?

Nghĩ vậy, Lâm Uyên liền thăm dò nhìn bên ngoài, rất nhanh chú ý tới ánh đèn đang phát ra phía cuối hành lang.

cô mơ hồ nhớ rằng căn phòng đó có để một số máy tập thể hình.

Nhưng mà chân của hắn như vậy mà cũng có thể tập thể hình được sao?

Lâm Uyên lặng lẽ đi tới, quả nhiên xuyên qua khe cửa, cô nhìn thấy Tăng Tuấn đang ở bên trong tập thể hình!

cô còn tưởng rằng người này chỉ thích yên tĩnh ngồi một chỗ, ngày thường đều thấy hắn trầm lặng một cách biến thái, không nghĩ tới hắn cũng sẽ làm mấy trò vận động như vậy?

Lúc này Tăng Tuấn đang tập cơ bụng, đừng nghĩ chân của hắn như vậy sẽ bất tiện, thật ra động tác của hắn lại vô cùng lưu loát.

Lâm Uyên biết phương pháp rèn luyện này có bao nhiêu chuyên nghiệp, hồi trước cô có cùng bạn đi tới phòng tập gym, cũng tò mò thử qua một hai thứ,

đừng nói đến những thứ cao sang, ngay cả cái tạ tay nhẹ nhất mà cô còn không thể nâng lên được.

Cho nên, Tăng Tuấn thật sự không phải là người bình thường. . .Đó chính là lý do hắn luôn có thể dễ dàng khống chế cô?

Nhìn một lúc, Lâm Uyển liền muốn im lặng rồi đi, chính là tuy cô rất cẩn thận núp một chỗ, nhưng lại quên mất cái bóng của mình, cô ngấm tới ngấm lui như vậy, cái bóng cũng đã theo cô lẩn lủ nửa ngày rồi.

Thế nhưng Tăng Tuấn lại không nói gì, vẫn tiếp tục tập.

Mãi cho đến khi cô quay đầu chạy lấy người, hắn mới thản nhiên gọi một tiếng.

Lâm Uyển còn tưởng mình rất may mắn, hiện tại bị đích thân hắn chỉ điểm, cô chỉ còn biết ừ rừ cúi đầu bước vào.

Tăng Tuấn đã đứng dậy, hắn mặc một bộ quần áo thể thao, khác biệt hoàn toàn so với dáng vẻ nghiêm chỉnh hàng ngày. đã quen nhìn hắn trong bộ dạng lịch sự nhã nhặn, nên Lâm Uyển thật sự có chút không quen mắt.

hắn mặc áo thể thao ba lỗ, lộ rõ cơ bắp trên cánh tay, thật là một hình ảnh rất quý dị, người này bình thường nhìn rất thư sinh nhã nhặn, nhất là khuôn mặt lại rất đẹp trai, nhưng hiện tại, nhìn hắn thật sự giống như dân học võ vậy.

Lâm Uyển từ bé tới giờ chưa từng được nhìn thấy một người đàn ông có thân hình đẹp đến vậy, đã thế lại còn có một khuôn mặt vô cùng tuấn tú.

Lâm Uyển nhìn không được nghĩ, gương mặt này, vóc dáng này. . .hắn chỉ cần kêu một tiếng, khẳng định sẽ có cả đám phụ nữ vây quanh. . .Vậy mà sao hắn lại cứ thích ép buộc mỗi cô vậy?

Trong lúc cô đang nghĩ lung tung, Tăng Tuấn lại rất thoải mái cầm khăn mặt lau mồ hôi. hắn dựa người vào máy tập, lại như vừa nhớ ra điều gì, cẩn thận quan sát đánh giá cô, rồi đưa tay ra hiệu : “Cơ thể của em quá cứng nhắc, lại đây thả lỏng một chút đi.”

Đây có được gọi là chăm sóc thái quá không hả?!

Dù sao cô cũng mới vừa chạy một vòng bên ngoài, cần gì phải tập luyện nữa. . .

Tăng Tuấn cũng chẳng thèm bận tâm, lại đưa tay ra thúc giục.

Lâm Uyển tuy cảm thấy không cần thiết, nhưng bị hắn yêu cầu, cô vẫn ngoan ngoãn đi tới ngồi lên thảm tập.

“Đây là động tác tập bụng. . .” Tăng Tuấn ngồi xổm xuống đối diện với cô.

hắn vòng tay ra đỡ cô, tư thế ám muội giống như đang ôm cô vào ngực, nhưng thật ra hắn cũng không có ý định sàm sỡ gì, chỉ tập trung hướng dẫn cho cô : “Em thử xem. . .”

hắn một tay ôm, một tay đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng ấn xuống, Lâm Uyển có chút miễn cưỡng, vừa nãy cô còn không cảm thấy gì, bây giờ thì toàn thân đã hoàn toàn cứng đờ rồi.

Bất quá dưới sự dạy bảo của hắn, cô vẫn nghiêm túc tập theo, cố gắng hít thở sâu.

Mới vừa làm được một hai nhịp, Tăng Tuấn lại để ý đến điều gì đó, bỗng dưng đưa tay cởi cúc áo của cô ra : “Nên ăn mặc thoải mái một chút.”

Lâm Uyển đầu như muốn nổ tung, bên trong cô chỉ mặc có mỗi áo lót.

Muốn cô ăn mặc như vậy mà tập thể dục sao?!

hắn đúng là đã có ý định từ trước!

Bề ngoài là huấn luyện viên thể dục, nhưng thực chất là muốn quấy rối có phải không!?

Trong một căn phòng sáng trưng như ban ngày thế này, có khách nào tự si nhục mình chứ!

Lâm Uyển liền đứng dậy không tập nữa, nhưng cơ bản lại không động đậy được, đứng nhìn vẻ mặt dịu dàng của Tăng Tuấn lúc này, thật ra sức lực trên tay hắn lại cực kỳ mạnh, giống như đang chơi rối gỗ vậy, giữ chặt tay cô rồi nói : “Tay để nguyên như vậy, góc xoay của chân chưa đúng, nào, thả lỏng người. . .Đứng. . .Cứ như thế. . .”

Lâm Uyển muốn phát điên rồi, Tăng Tuấn trái lại tâm trạng đang rất tốt, nở nụ cười hiếm có nói : “Thất lưng dùng lực mạnh hơn một chút, đây là động tác cơ bản, rất có ích.”

Lâm Uyển đầu thêm quan tâm động tác cơ bản hay không cơ bản chứ, tuy rằng bị hắn khống chế, nhưng cô vẫn thừa dịp hắn nói lỏng tay, liền cố gắng giãy dụa, cô không phải là một con búp bê mặc cho hắn muốn làm gì thì làm nhé!!

Chính là đang nằm ở tư thế chuẩn, Lâm Uyển lại đột nhiên vùng vẫy quá đà, cô chợt cảm thấy lưng rất đau, kêu một tiếng rồi nằm ngửa ra sàn.

đang toàn tâm toàn ý dạy cô mấy động tác thể dục, lúc này Tăng Tuấn trong chốc lát chỉ biết im lặng nhìn cô, cuối cùng mới cau mày ôm cô dậy, nhẹ nhàng nói: “Em không thể ngoan ngoãn một chút được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lâm Uyển xem như tự làm tự chịu, bình thường không chịu tập luyện nhiều, bây giờ vừa mới xoay người một cái đã biến thành như vậy, nhìn thì rất bình thường, nhưng chỉ cần động dậy một chút là lưng sẽ cảm thấy rất đau, giống như có một dòng điện từ phía sau kéo cô vậy.

Cô cũng không dám lộn xộn nữa, sau khi được Tăng Tuấn bế vào phòng ngủ, liền cứ như vậy nằm im không nhúc nhích.

Thật mất mặt chết đi được!

Tăng Tuấn ngược lại không khẩn trương chút nào, đặt Lâm Uyển xuống rồi đi lấy một lọ thuốc, nhẹ nhàng xoa bóp giúp cô giảm bớt đau đớn.

Lâm Uyển rất biết điều, ngoan ngoãn nằm trên giường để mặc cho hắn xoa xoa lưng.

Lực đạo trên tay Tăng Tuấn lúc lớn lúc nhỏ, xoa bóp vô cùng chuyên nghiệp, khiến cho cô cảm thấy rất dễ chịu, lưng không còn đau như trước nữa.

Lạ thật, chẳng lẽ người này còn học cả mát xa ư?

Hơn nữa, lúc xong xuôi, Tăng Tuấn còn tự tay đắp chăn cho cô.

Lâm Uyển lúc trước luôn nói hắn là tên biến thái, nhưng thật không ngờ tên biến thái này lúc chăm sóc cho người khác lại cẩn thận chu đáo như vậy!

Lâm Uyển từ bé đến giờ chưa từng được người khác tỉ mỉ chăm sóc như vậy, kể cả mẹ cô. Lúc này được hắn đối xử dịu dàng, thật sự khiến cho cô cảm thấy rất lúng túng. Bởi vì ngay từ khi lên cấp hai, cô đã là một đứa trẻ biết tự mình đi đến phòng khám để chữa bệnh.

Cho nên lúc Tăng Tuấn đi ra ngoài, Lâm Uyển liền lập tức bật dậy, nhanh chóng thay quần áo ngủ rồi vọt vào phòng tắm. Quả thật khác hoàn toàn so với bộ dạng bình thường nằm trên giường lúc này.

Tuy rằng lúc cử động sẽ làm cho phần lưng hơi đau, nhưng cô cũng không buồn để ý.

Cô thấy như vậy cũng tốt, cô vốn không phải là một bông hoa được người khác nuôi dưỡng, tựa như lời mẹ cô thường nói, những đứa trẻ nhà nghèo thường rất mạnh mẽ tự lập, cái kiểu mong manh yếu ớt hoàn toàn không thích hợp với cô.

Lúc cô đi ra, Tăng Tuấn vẫn chưa trở lại, cô liền nhanh chóng gọi cho người bạn làm luật sư của mình.

Trong điện thoại cô kể lại tình huống của gia đình mình, sau đó hỏi: “Nếu như mẹ mình ly hôn thì có thể khiến cho ông ta trắng tay rồi đuổi ra khỏi nhà hay không?”

Bạn cô nói chuyện rất thẳng thắn, cũng không muốn gạt cô: “Chuyện này cũng hơi khó để khẳng định, không phải cứ muốn ông ta rời đi là xong, tài sản là của chung hai vợ chồng mà. Với lại nhà cậu còn có ba phòng ở, ba của cậu chắc chắn sẽ có phần, nhưng hiển nhiên là sẽ ít hơn.”

Lâm Uyển không hài lòng, cô thà thiếu rui căn nhà, còn hơn là để đó làm lợi cho những người kia.

Cô nghĩ một chút rồi hỏi: “Nếu mình nhờ được một luật sư cực kỳ tài giỏi, thì tỷ lệ phần thắng có thể lớn hơn chút nào không?”

Nếu đã ra chiến trường, nhất định phải chọn được một món vũ khí lợi hại, cô tình nguyện ở một phòng, cũng không muốn để cho gia đình bên đó chiếm được một chút tiện nghi nào.

Bạn của cô khuyên cô đừng nên xúc động: “Lâm Uyển à, chuyện ly hôn quả thật rất phiền phức, hầu như trên tòa đều phân xử rất công bằng, cho dù ba cậu có làm sai chuyện gì đi chăng nữa, thì cũng không thể có chuyện ông ta không được một phần nào. Cậu có giận dữ muốn đuổi ông ta ra khỏi nhà thì pháp luật cũng sẽ không chấp nhận đâu, mình nghĩ cậu đừng nên tốn quá nhiều tiền để mời luật sư.”

“Không được!” Lâm Uyển nhăn mày: “Lần này cậu nhất định phải giúp mình, dù có không cần đến thì mình vẫn muốn chiếm hết tất cả, cậu không cần phải bận tâm tới chuyện tiền bạc, cứ tìm cho mình một người có danh tiếng, đặc biệt là phải có kinh nghiệm trong việc xử lý các vụ ly hôn, sau đó giúp mình đặt một cuộc hẹn với người ta. Mình không tin Lâm Uyển này lại không có năng lực để trút giận thay mẹ!”

Bạn của cô nghe vậy, khó xử nói: “Vậy thì mình sẽ cố gắng giúp cậu, nhưng muốn mời những vị luật sư có danh tiếng thật sự phải tốn rất nhiều tiền, hơn

nữa còn phải hẹn trước từ sớm, nếu đang nhận nhiều vụ án thì chắc chắn sẽ không tiếp cậu đâu, nhưng cậu đã muốn như vậy thì mình sẽ cố gắng hỏi xem...”

“Nhất định phải giúp mình!” Lâm Uyên ngắt máy, thờ dài một hơi.

Căn nhà kia, cô sẽ không bao giờ để cho ba và Lâm Hiểu Huy chiếm đoạt, một chút lợi ích cũng đừng mong có được!

Vừa mới đặt điện thoại xuống thì cảm thấy buồn ngủ, quay người lại liền nhìn thấy Tăng Tuấn đang đứng phía sau.

Không biết hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Người này lúc nào cũng vậy, bước đi rất chậm rãi, trên đường đi không hề phát ra một tiếng động nào, giống như ma vậy.

Lâm Uyên không nói gì, trực tiếp chui vào chăn chuẩn bị ngủ.

Tăng Tuấn đưa mắt xuống nhìn cô.

Lâm Uyên sau khi nhắm mắt, lại cảm thấy hình như có người đang nhìn mình, cô bất an mở mắt ra, quả nhiên Tăng Tuấn vẫn đứng đó xem xét cô.

Lâm Uyên nhớ tới câu nói kia của hắn, ‘Em không thể ngoan ngoãn một chút được sao’.

Cô chớp chớp mắt, im lặng một lúc rồi khó hiểu nói: “Tăng Tuấn, anh đang muốn thuận phục tôi sao?”

Cô đã nghĩ đến to đầu mà vẫn không thể hiểu được vì sao Tăng Tuấn lại đối xử với cô như vậy, nếu chỉ là muốn đùa bỡn thì cũng đến lúc chán rồi chứ, sao còn muốn tiếp tục dây dưa vậy?

Nếu nói là hắn thích cô, thì Lâm Uyên lại càng không thể nghĩ loại người như hắn lại đi chọn cô làm người yêu. Da trắng, tướng mạo tiền tài quyền thế đều có, cho dù chân hơi bị tật, nhưng chỉ cần dịu dàng lễ độ với phụ nữ một vài lần thôi là cũng đủ để cho họ cảm thấy vui sướng ngất ngây rồi.

Thật sự không hiểu hắn làm mọi thứ cho cô là vì cái gì.

Tăng Tuấn yên lặng tắt đèn ngủ đi, xoay người nằm lên giường. Lâm Uyên cảm thấy phía bên cạnh đang lõm xuống, hắn dính sát vào, ý đồ muốn hôn cô.

Lâm Uyên có chút hồi hộp, muốn đẩy hắn ra, nhưng rất nhanh tay đã bị hắn đè lại.

Cô khó chịu vận vẹo người, nhưng phần lưng đang bị đau làm cho cô không dám cử động mạnh, dẫn đến việc bị thương nặng hơn. Bây giờ đang là thời điểm quan trọng, cô còn phải chạy khắp nơi để làm thủ tục, nhờ vả các mối quan hệ để giúp mẹ, nên tuyệt đối phải có một sức khỏe thật tốt!

Nghĩ vậy, cô lập tức không dám di chuyển nữa, nhắm nhin nằm im trên giường.

Tăng Tuấn cũng không khách khí, ngửa quen đường cũ cởi quần áo của cô ra, hôn môi hôn cổ cô...

Hơi thở quần quýt lấy nhau, hai cơ thể dính chặt không còn một khoảng cách...

Lâm Uyên chôn đầu vào gối, sắc mặt hồng hào giống như được tô son. Trong ý loạn tình mê, cô vẫn rất cẩn thận bảo vệ mình, không để cho phía sau lưng bị thương tổn.

Ngày hôm sau, Lâm Uyên cố gắng không nghĩ tới những hành động giữa cô và Tăng Tuấn đêm qua. Cô cũng không muốn giả vờ ngủ, căn bản là thời gian trôi đi rất nhanh, cô còn muốn đi ra ngoài một chuyến để làm thủ tục nộp cho tòa án nữa.

Lâm Uyên buồn bực quay đầu, cố gắng không nhìn Tăng Tuấn.

Nhưng dư vị của ngày hôm qua vẫn còn chưa tiêu tan, cô không nhớ rõ hôm qua hắn với cô làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rằng đến cuối cùng, Lâm Uyên cảm thấy toàn thân rất mệt mỏi, yếu ớt nằm đó để mặc cho hắn mặc sức chà đạp.

Thay quần áo xong, Lâm Uyên liền phát hiện có vấn đề, biệt thự này tuy rất lớn, nhưng lại chỉ có duy nhất một phòng ngủ và một phòng rửa mặt. Phòng rửa mặt cũng khá rộng, nhưng Lâm Uyên không muốn đụng mặt Tăng Tuấn, cùng nhau rửa mặt, cùng nhau đánh răng, nghĩ đến đã thấy ớn!

Nhưng mà sáng hôm nay cô phải đi ra ngoài sớm. Chân chừ một lúc, cô quyết định cắn răng đi vào.

Tăng Tuấn đang đứng bên trong cạo râu. Lúc Lâm Uyên bước vào, cô trộm mắt liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại làm như không có chuyện gì, chậm rãi cầm lấy bàn chải, cúi đầu xuống bắt đầu đánh răng.

Thế nhưng lúc cô đánh răng xong thì Tăng Tuấn cũng đã cạo râu sạch sẽ, hắn xoay người lại, rất tự nhiên nâng cằm Lâm Uyên lên, giống như đang muốn kiểm tra, nghiêm giọng ra lệnh: “Há miệng ra.”

Lâm Uyên bị nắm đến phát đau, cũng không hiểu hắn đang muốn làm gì, liếc mắt xem thường một cái, nhưng cuối cùng vẫn không tình nguyện mở miệng ra.

Tăng Tuấn nhìn vào khoang miệng cô, cuối cùng cũng tìm được đầu sỏ gây chuyện, không vừa lòng nói: “Cái răng khôn ở hàm bên trái của em chọc vào lưỡi tôi.”

Sau đó lại không do dự mà nói tiếp: “Hôm nào tôi sẽ giúp em nhổ nó đi.”

Lâm Uyển lập tức đẩy tay hắn ra, có cần thiết phải quản nhiều chuyện như vậy không hả! Ngay cả một cái răng cũng phải đến lượt hắn?!

Chờ hắn quay đi, Lâm Uyển liền làm mặt quỷ sau lưng hắn!

Không nghĩ tới Tăng Tuấn lại dường như có mắt sau gáy, cứ nhiên vừa mới ra đến cửa lại bắt ngờ quay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười với cô.

Lâm Uyển nhìn thấy liền kinh ngạc không chớp mắt, bởi vì cô thật sự không nghĩ rằng người này lại có một nụ cười như vậy, cô cứ tưởng trong tư điển của hắn chỉ biết có cười nham hiểm và cười như không cười thôi chứ.

Chờ Lâm Uyển thu thập thỏa đáng xong, Tăng Tuấn đã bắt đầu ngồi dùng bữa.

Lâm Uyển cũng không khách sáo, buồn bực ngồi xuống ăn cơm. Cô ăn rất nhanh, nhưng đang ăn được một lúc thì lại cảm thấy có vấn đề.

Cô ngừng đầu lên nhìn Tăng Tuấn, người này sao không ăn đi, nhìn cô làm cái gì? Không khỏi nhíu mày hỏi: “Anh không ăn sao?”

Tăng Tuấn không trả lời, chỉ chậm rãi nghiêng người, rất tự nhiên ôm lấy cô, dùng sức xoa bóp chỗ bị đau trên lưng cô.

Lâm Uyển bị ấn đau, sáng hôm nay, phần lưng của cô vẫn chưa có dấu hiệu đỡ hơn một chút nào, không tự giác nhíu chặt mày.

Tăng Tuấn nhanh chóng buông lỏng tay, hắn biết đây chính là hậu quả do hôm qua đã không kìm chế được mà thành. Bất quá hắn cũng không nói gì, chỉ dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nhìn về mặt ngọc ngà của Lâm Uyển.

Hắn đã từng gặp rất nhiều cô gái gia giáo tốt bụng, cao nhã xinh đẹp, tràn ngập sức sống, nhưng Lâm Uyển lại không cùng một loại với những người đó, nếu như không gặp cô, hắn thật sự sẽ không biết rằng trên đời này lại tồn tại một người như vậy.

Cơm nước xong, Lâm Uyển còn có chuyện quan trọng phải làm, cô nghiêm túc đứng thẳng, dáng vẻ giống như một học sinh tiểu học, cẩn thận hỏi Tăng Tuấn: “Tăng Tuấn, tôi có thể về nhà một lúc được không?”

Tăng Tuấn rướn mày, nhìn thẳng vào mắt cô. Lâm Uyển không nói gì, chỉ im lặng chờ câu trả lời của hắn.

Cô đời này sẽ không bao giờ nhờ vả ai, nhất là người đàn ông đã cưỡng bạo mình này, ngay cả nghĩ cũng không muốn.

Tăng Tuấn trầm mặc, tựa như đang muốn dò xét điều gì đó trên mặt Lâm Uyển, qua một hồi lâu, hắn rút cục cũng gật đầu nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lâm Uyển phản ứng rất nhanh, nhận được câu trả lời liền lập tức lao ra ngoài.

Đầu tiên cô đến gặp người bạn làm luật sư của mình để hỏi tình hình, kết quả không như ý, việc hẹn gặp những vị luật sư nổi tiếng trong thành phố thật sự quá khó khăn, sau đó bạn của cô lại giới thiệu thêm một vài người, Lâm Uyển nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không ưng ý, cuối cùng cô quyết định nhờ luôn người bạn này, dù sao cô ấy cũng đã từng giải quyết các vụ ly hôn, khẳng định sẽ hết lòng giúp đỡ cô.

Nghĩ vậy, Lâm Uyển liền nói với bạn: “Cậu giúp mình vụ này đi, mình không tìm người khác nữa đâu.”

Bạn của cô đương nhiên là đồng ý, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp Lâm Uyển, nhưng thật sự cô cảm thấy hơi áp lực, vì nếu như mẹ Lâm Uyển muốn dành được một nửa căn nhà thì không có vấn đề gì, nhưng đằng này Lâm Uyển lại muốn đuổi ba cô ấy ra khỏi nhà, việc này cực kỳ khó giải quyết, khẳng định sẽ không có một quan tòa nào phán xử nặng như vậy.

Cô quay sang khuyên nhủ Lâm Uyển vài câu, mong cô sẽ suy nghĩ lại.

Lâm Uyển không nghe, dứt khoát nói: “Cậu là bạn mình, có thể làm được đến đâu thì làm, kết quả thế nào lại là do ý trời, dù có thế nào thì mình cũng sẽ cảm kích cậu, nhưng hiện tại cậu đừng giúp mình xả giận nữa, mình sẽ không bao giờ chấp nhận sống chung với bọn họ!”

Bạn của cô cũng biết Lâm Uyển rất cố chấp, gật đầu nói: “Được, cứ như vậy đi, dù sao cũng phải cố gắng hết sức mình trước khi nghe theo ý trời.”

Lâm Uyên lúc này mới vừa lòng cười, mọi chuyện đã được chuẩn bị xong, cô chỉ còn chờ đến lúc xoa tay PK với ba thôi.

Trở về nhà sau một ngày bận rộn, tinh thần của cô có phần tốt hơn hẳn, Tăng Tuấn vẫn với bộ dạng đó, đang ngồi ăn cơm một cách nhả nhặn. Lâm Uyên chạy đi chạy lại suốt một ngày, đến trưa tuy rằng đã đi ăn cơm với bạn, nhưng trong lòng đang bị đè nặng chuyện của ba mẹ nên cảm thấy không muốn ăn, lúc này về nhà, Lâm Uyên lại ăn rất ngon lành, thoáng cái đã xử lý xong một chén cơm.

Lúc trước cô nằm mơ cũng muốn thoát khỏi nơi này, hận không thể mỗi lần gặp liền đánh cho Tăng Tuấn một trận, nhưng không ngờ từ sau khi ba cô trở về, cô lại cảm thấy tên cường gian Tăng Tuấn này trở nên rất thuận mắt, nhìn vào cũng có thể nuốt trôi cơm.

Lâm Uyên dùng bữa xong liền đi súc miệng rồi rửa mặt sạch sẽ, sau đó nằm lên giường ôn tập một chút.

Hôm nay cô có mượn bạn một ít tài liệu pháp luật, nếu muốn lên chiến trường, nhất định phải hiểu rõ mọi góc ngách, cô xem rất cẩn thận, vừa xem vừa lấy bút đánh dấu lại.

Lúc Tăng Tuấn tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy hình ảnh Lâm Uyên dưới ánh đèn tường đang chăm chú học tập.

Đôi mắt tập trung của cô dường như cũng đang tỏa sáng.

Tăng Tuấn cúi đầu nhìn cô một lúc, Lâm Uyên rất chuyên tâm, không để ý là hắn đã tắm rửa xong, vẫn tỉ mỉ nghiên cứu tài liệu.

Hắn từ từ đi tới, đèn tường chỉ là một món đồ trang trí, không đủ sáng, thấy vậy hắn liền bật chiếc đèn ở đầu giường lên.

Chiếc đèn này là đèn chuyên dụng dùng cho ban đêm, được thiết kế rất tinh tế và kín đáo. Lúc ánh đèn được mở, Lâm Uyên lập tức thấy tờ giấy trước mặt sáng lên không ít, hơn nữa chiếc đèn này lại giúp bảo vệ mắt, tuy ánh sáng rất mạnh nhưng khi nhìn trang giấy cũng không hề cảm thấy chói, càng thần kỳ hơn là, vừa này cô còn bị cái bóng của mình làm che khuất, nhưng cái đèn này lại giống như đèn trong phòng mổ, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Lâm Uyên ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Tăng Tuấn, thấy hắn đang dùng khăn lau khô tóc.

Hai đôi mắt rất tự nhiên nhìn vào nhau.

Lâm Uyên bình thường đều muốn tỏ ra gay gắt với Tăng Tuấn, lúc nào cũng như một con nhím, ngay cả ánh mắt cũng muốn lấy làm vũ khí để chiến đấu. Nhưng lúc này ánh mắt của cô lại trở nên rất nhu hòa.

Tăng Tuấn khẽ nhếch môi cười, hắn không thích dùng máy sấy, mỗi lần tắm rửa xong đều dùng khăn lau khô tóc. Hiện tại mái tóc của hắn bị khăn mặt làm cho lộn xộn, trông không ra kiểu dáng gì.

Bình thường đều chỉ nhìn thấy hắn trong bộ dạng mạnh mẽ sắc bén, giờ đây lại thấy mái tóc của hắn đang bù xù giống như một nắm rom, Lâm Uyên khẽ cười, không nói gì, lại cúi đầu nghiên cứu điều luật.

Tăng Tuấn nhìn tư thế của cô, rất nhanh đi tới cầm lấy một cái gối ôm rồi đưa cho cô.

Da đầu run lên từng đợt, cánh tay của cô thật sự rất mỏi, có gối ôm để tựa liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng vấn đề là hắn có cần thiết phải cẩn thận đến vậy không!!

Lúc hắn ngồi lên giường, đưa tay muốn sờ lên lưng cô, Lâm Uyên liền nhanh chóng tránh đi, lưng cô tuy vẫn còn hơi đau, nhưng cũng không cần hắn lại tiếp tục xoa xoa nắn nắn.

Cô lắc đầu nói: “Lưng của tôi đỡ nhiều rồi.”

Nghe vậy, Tăng Tuấn cũng không kiên trì nữa.

Tuy nhiên Lâm Uyên lại cảm thấy khó chịu, trong lòng bứt rứt, cảm giác như đang bị hòa thiêu.

Cô cực kỳ ghét dáng vẻ này của Tăng Tuấn! Tại sao hắn lại không hùng hùng hổ hổ đánh cô một trận chứ!!

Lâm Uyên cau mày ngồi dậy, bộ dạng như đang muốn hỏi ông chủ cuối tuần này có phải làm thêm giờ hay không, xúc động nói: “Anh chốc nữa có muốn làm không?”

Tăng Tuấn đang ngồi ở mép giường, có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cô, thấy được ánh mắt vô cùng rõ ràng và kiên quyết của Lâm Uyên.

Lúc bị hắn nhìn chăm chú, ánh mắt của cô không có một chút yếu thế, trái lại còn như đang hung hăng dọa người, tuy dáng vẻ thì muốn hỏi hắn là làm hay không làm, nhưng thật ra lại giống như muốn hỏi có muốn đánh nhau với cô một trận hay không vậy.

Tăng Tuấn trầm mặc không nói, một lúc lâu sau, hắn mới vươn tay ra, muốn sờ lên tóc cô.

Lâm Uyên dứt khoát né đi, cô không phải là chó mèo, có cần thiết lúc nào có việc cũng phải sờ lên đầu của cô hay không.

Thế nhưng sự trốn tránh của cô lại khiến cho Tăng Tuấn không hài lòng, hắn không cho cô có cơ hội giãy dụa, trực tiếp xoay người đem cô áp dưới thân.

Lâm Uyên lập tức trở nên bối rối, cô nghĩ chắc là hắn đang muốn bắt đầu rồi đây!

Hắn chậm rãi đánh giá cô.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Lâm Uyên dần bình tĩnh trở lại, dù sao cũng không trốn thoát được, đến đâu hay đến đó! Còn hơn là thấy hắn trong lúc tốt bụng giúp cô mở đèn, đưa gối ôm!

Nghĩ vậy, cô liền thoải mái quay mặt sang một bên, chuẩn bị nghênh đón trận bão lớn của hắn, dù sao cũng đã làm nhiều lần rồi, cô lại có thuốc tránh thai, sao mà phải sợ chứ!

Chính là Tăng Tuấn lần này rất kỳ quái, hắn không có lập tức cởi hết quần áo của cô, cũng không có hôn hôn cắn cắn cô như mọi khi, mà chỉ đem cùi quăn của cô trước.

Lâm Uyên còn tưởng hắn đang gấp gáp muốn bắt đầu, kết quả lại thấy hắn cởi quần lót của cô ra, đưa tay dò xét bên trong...

Cô bất an cử động cơ thể, Tăng Tuấn khẽ đưa mắt nhìn xuống, rất nhanh đã tìm được đúng mục tiêu. Lâm Uyên co rúm người lại, không nhịn được kêu lên một tiếng, rốt cục cũng biết là người này đang muốn làm gì.

Khuôn mặt cô đỏ hồng, không ngừng vận vẹo cơ thể.

Cô chán ghét cái cảm giác này, nhưng căn bản trốn không được, chỉ có thể để mặc cho các ngón tay của hắn tra tấn cơ thể cô...

Cô cắn chặt răng, muốn làm cho hô hấp của mình bình tĩnh trở lại, nhưng tất cả đều vô dụng. Hắn rất hiểu cơ thể cô, có khi còn hơn cả chính cô hiểu mình, lúc nào dùng sức lúc nào thả lỏng, lúc nhanh lúc chậm, hắn đều rất rõ ràng...

Hắn không kiêng nể gì khai phá cảm giác của cô, động tác dần dần nhanh hơn...

Lâm Uyên đỏ bừng mặt, đáng ghét nhất là, lúc làm chuyện xấu xa như vậy, ánh mắt của Tăng Tuấn lại thủy chung không có một chút biến hóa. Rõ ràng cô đã ý loạn tình mê ra sức cự tuyệt, nhưng ánh mắt của hắn vẫn vậy, vẫn chăm chú nhìn cô từ trên xuống dưới, quả thật giống như đang nghiên cứu một thứ gì đó vậy.

Cô sắp phát điên lên rồi, trong lòng tuy tỏ ra kháng cự, nhưng cơ thể lại không ngừng phản bội chính mình...

Vùng mẫn cảm ngày càng bị kích thích, khiến cho cô hít thở không thông, lúc cơ thể đang run rẩy không ngừng, hắn rốt cục cũng rút tay ra.

Tăng Tuấn ngồi dậy, rất tự nhiên mở ngăn kéo tủ đầu giường rút ra mấy tờ giấy ăn, rồi thản nhiên lau sạch tay.

Lâm Uyên thật sự muốn đem chôn sống mình, cô còn có thể mất mặt hơn được nữa không hả!!

Lúc cô còn đang nghĩ đến việc rúc vào trong chăn thì Tăng Tuấn lại nằm lên giường, lần này hắn không đè lên Lâm Uyên nữa, mà chỉ giơ tay cầm bản điều luật lên, lẩm nhẩm đọc một chút, sau đó nhìn vào những nơi mà Lâm Uyên đã đánh dấu.

Khi thấy có một chỗ được đánh dấu chấm hỏi, hắn rốt cục dừng lại, đem bản điều luật giơ trước mặt Lâm Uyên, đầu tựa vào nhau giống như đang thi thắm, nhẹ nhàng giảng giải giúp cô: “Về vấn đề phân chia tài sản sau khi ly hôn thật ra cũng không có gì phức tạp... Đối với vốn riêng và giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản thuộc diện nhà nước, bình thường sẽ lấy thời gian công chứng để quyết định có phải là tài sản chung của hai vợ chồng hay không...”

Lâm Uyên khó chịu vận vẹo, cơ thể vẫn còn đang tràn ngập dư vị lúc nãy, bây giờ hắn lại tiến sát gần như vậy, càng khiến cho cô cảm thấy căng thẳng.

Ánh mắt của hắn rất thâm sâu, rõ ràng là đang chờ xem kịch vui.

Mặt của cô đoán chừng đã nóng đến mức có thể nướng khoai được rồi!

Lâm Uyên buồn bực muốn vùi mặt vào gối, nhưng Tăng Tuấn lại giằng giải vô cùng hăng say, chỉ sang một đoạn khác, tiếp tục nói: “Câu này cũng rất dễ hiểu...”

Mặc kệ Lâm Uyên có cố gắng trốn tránh thế nào đi chăng nữa, hắn đều cố tình tiến lại gần, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Lâm Uyên không muốn trốn nữa, cô rốt cục phát điên, cho dù trên mặt có bốc cháy thì cô cũng chẳng thêm quan tâm, trực tiếp ngẩng đầu lên, nắm chặt ga giường, gạt lại tờ điều luật trong tay hắn rồi trợn trắng mắt nói một câu: “Không phiền đến anh, tôi tự đọc được!!” Sau đó thật sự nghiêm túc ngồi dưới ánh đèn đọc.

Bộ dạng kia có ai nghĩ là vừa mới bị người ta khi dễ chứ, thái độ chăm chú đó quả thực giống như là học sinh cấp ba đang ôn thi đại học vậy. Tăng Tuấn dựa vào gối, thú vị nhìn cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Uyên cảm thấy rất mệt mỏi, cô thật sự không biết là mình đã thiếp đi lúc nào nữa.

Cô ngủ rất say, trong giấc mơ cô thấy hình ảnh của một cô bé con bị người ta bắt nạt nhưng lại không dám khóc, dần dần cô bé đã trưởng thành, có thể tự nuôi sống chính mình, còn có thể bảo vệ cho mẹ!

Sáng hôm sau, Lâm Uyên liền cảm thấy có chút ghê tởm.

Cô không biết tối qua mình đã đi ngủ như thế nào, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang gất gao ôm chặt lấy cánh tay của Tăng Tuấn, giống như đang ôm gối ôm vậy.

Tuy nhiên tâm trạng của ngày mới cũng không bị phá hỏng, bởi vì sau khi ăn sáng xong, Lâm Uyên lại nhận được một tin tức từ người bạn của mình.

Vốn còn tưởng rằng sẽ phải rất lâu mới mở được một phiên tòa, thế mà bây giờ thời gian đã được ấn định rồi.

Nhưng mà trong những vụ án ly hôn, nhất định đều sẽ qua trình tự hòa giải, Lâm Uyên cũng đã nghĩ đến việc này, cô nhất định sẽ làm mọi cách để dập tắt sự ngao mạn của ba cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau khi nhận được tin tức của luật sư, Lâm Uyên gọi điện ngay cho mẹ, không ngừng liên tục động viên cổ vũ bà, vì muốn mẹ được xuất hiện một cách nổi bật, Lâm Uyên còn xin phép Tăng Tuấn rồi đi ra ngoài đưa mẹ đến những cửa hàng quần áo nổi tiếng nhất trong vùng, dứt khoát mua một vài bộ quần áo hàng hiệu, sau đó còn cùng mẹ đi làm tóc.

Mẹ cô tức thì trẻ ra đến cả chục tuổi, tinh thần cũng tốt lên không ít.

Tìm hiểu kỹ càng những công việc phải làm trên tòa án, Lâm Uyên lại gọi cho bạn trình bày lại một lần, đem tất cả những gì có lợi nhất nói ra, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ chỉ còn chờ đến ngày mở phiên tòa chính thức thôi!

Trong khoảng thời gian này, hành động của Tăng Tuấn thật sự có chút kỳ quái, cô cứ nghĩ rằng nếu thấy mình bận rộn như vậy, không chừng tên Tăng Tuấn biến thái kia sẽ làm đủ mọi trò hề quấy rối ngăn cản cô. Kết quả không ngờ, mỗi lần cô xin phép hắt ra ngoài, hắt đều rất thoải mái, không chút do dự mà đồng ý ngay.

Đến tối, hắt lại tỏ ra rất nghiêm túc, không những không hề cô xuống giường mà tra tấn, ngược lại còn đi tìm tài liệu xem tài liệu với cô!.

Cô xem điều luật của cô, hắt xem văn kiện của hắt, nước sông không phạm nước giếng.

Thật quá mức kỳ lạ, tên quỷ đói này mà cũng có lúc như vậy sao? Hắt hoàn toàn có thể ví như một con hổ đang trong thời kỳ muốn ăn chay.

Lâm Uyên kiên nhẫn ngồi học, rốt cục nhìn không được tò mò liếc hắt một cái, Tăng Tuấn đang xem một tập văn kiện bằng tiếng Anh, chỉ chi chít chút toàn là chữ, trông còn khủng bố hơn cả đề thi tiếng Anh cấp 6 mà cô đã phải trải qua.

Lâm Uyên vốn đang muốn nhìn xem hắt đang đọc cái gì, nhưng khi vừa nhìn thấy đồng chữ kia là lại cảm thấy choáng váng đầu óc.

Cô đang muốn ngoảnh mặt đi thì Tăng Tuấn lại đột ngột quay sang khiến cô không kịp phản ứng, bị hắt vừa vặn bắt gặp ánh mắt của cô, đừng thấy bộ dạng hắt chăm chú xem văn kiện mà không để ý đến xung quanh, quả thực hắt giống như có ba con mắt vậy, mỉm cười đưa tay ra quay mặt cô lại, thản nhiên nói: “Em thích nhìn trộm tôi đến vậy sao?”

Cái gì gọi là thích nhìn trộm hắt chứ?!

Lâm Uyên nghe mà cảm thấy buồn nôn!

Cô liếc mắt xem thường, nhưng dù sao lời nói của hắt cũng đã nhắc nhở cô một chuyện khiến cô rất tò mò, liền nhân cơ hội nói luôn: “Đừng có mà tưởng bở, ai thèm nhìn trộm anh, tôi chỉ thắc mắc vì thấy anh đeo kính thôi, anh bị cận thị à?”

Mỗi lần hắt ngồi đọc cái gì đó là đều phải đeo kính, nhưng bình thường lại không thấy đeo, Lâm Uyên cảm thấy hơi lạ.

Tăng Tuấn đưa mắt nhìn văn kiện, tựa hồ như không muốn nói nhiều đến vấn đề này: “Bị loạn thị nhẹ.” Nói xong liền quay người sang chỗ khác.

Lâm Uyên cũng không để tâm lắm, chỉ thuận miệng hỏi thôi, hẳn không muốn nói chuyện thì cô sẽ không nói nữa.

Cô lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu các điều luật. Cả hai đều im lặng, đến 11 giờ, Tăng Tuấn mới mở miệng nói: “Ngủ thôi.” Sau đó ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, liền lập tức tắt đèn.

Lâm Uyên tuy rất muốn ngồi đọc thêm nhưng không thể, đành phải miễn cưỡng nằm xuống.

Nhưng mà vừa mới nằm xuống thì Lâm Uyên lại cảm thấy căng thẳng, Tăng Tuấn giục cô đi ngủ, không phải là muốn nhân cơ hội làm chuyện đó chứ?

Kết quả sau khi nằm xuống, đợi trong chốc lát cũng không thấy Tăng Tuấn có động tĩnh gì.

Lâm Uyên rất an tâm, ngày mai cô còn phải lên tòa án, không thể bị Tăng Tuấn làm ảnh hưởng tới tinh thần được.

Chính là hai người đắp một cái chăn, cho dù Tăng Tuấn có không làm gì thì cũng không thể tránh khỏi việc đụng chạm lẫn nhau. Vì để phòng ngừa nguy hiểm, Lâm Uyên cuộn tròn người lại, cố gắng nằm sát ra mép giường.

Thế nhưng vừa mới lui ra mép giường không được bao lâu thì Tăng Tuấn lại duỗi tay ra kéo cô lại, trực tiếp ôm vào trong ngực, bởi vì dựa sát vào nhau nên Lâm Uyên còn có thể cảm nhận được một chút biến hóa của cơ thể hắn.

Cô lập tức cảm thấy hơi lo lắng, Tăng Tuấn rất tự nhiên, dáng vẻ thoải mái dễ chịu, nắm lấy tay cô nói: “Ngủ đi.”

Sau đó không bao lâu, Lâm Uyên nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của hắn.

Biết được mình đã an toàn, Lâm Uyên cuối cùng cũng yên tâm, gần không được con buồn ngủ đang ập tới.

Buổi sáng, Lâm Uyên bị tiếng chuông di động đánh thức. Cô sợ đến muộn nên chỉnh báo thức sớm hơn hai tiếng, vừa mới nghe thấy nhạc chuông dồn dập, Lâm Uyên liền nhảy xuống giường bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Lần này Tăng Tuấn chậm chạp hơn cô, lúc cô vệ sinh sạch sẽ bước ra ngoài thì hắn mới chậm rì rì từ trên giường ngồi dậy.

Lâm Uyên không để ý đến hắn, nhanh chóng chạy xuống dưới nhà.

Trong phòng ăn, các nhân viên đang bận rộn dọn bữa sáng, từng món ăn đẹp mắt lần lượt được bày lên bàn.

Vì để giữ nhiệt nên có một số món ăn còn được đẩy nắp lại, Lâm Uyên không khách khí, trực tiếp mở nắp ra rồi bắt đầu ăn.

Đến khi cô ăn no rồi thì Tăng Tuấn mới từ thang máy bước ra.

Hắn đi rất chậm, lúc đến nơi thì Lâm Uyên đã muốn buông đũa chuẩn bị xuất phát.

Cô vì quá sốt ruột nôn nóng nên đã quên mất chuyện phải xin phép hắn. Chờ Tăng Tuấn ngồi xuống dùng bữa, cô mới cẩn thận hỏi: “Tăng Tuấn, hôm nay tôi có chút việc nên lại phải ra ngoài. Tôi đảm bảo chiều nay sẽ về, chắc chắn không quá 5 giờ!”

Tăng Tuấn thái độ rất nhàn nhã, một tay chống cằm, đưa mắt nhìn Lâm Uyên.

Hôm nay hắn mặc một bộ quần áo màu đen, trông có vẻ hắc ám, hơn nữa lại ngồi nhìn cô một cách đắm chiều như vậy, tạo cảm giác giống như dân xã hội đen.

Lâm Uyên hỏi hộp nuột nước miếng, dạo gần đây Tăng Tuấn như một con hổ đang trong thời kỳ ngủ đông, cô lại đang lo lắng đến chuyện của ba mẹ nên đã quên mất hắn là loại người như thế nào!

Có lẽ vào buổi sáng, cô nên chào hắn một câu, chứ không phải đem hắn biến thành bức tường không thèm quan tâm đến, có đúng vậy không?

Lúc Lâm Uyên còn đang bất an cân nhắc thì Tăng Tuấn lại giơ tay ra chỉ vào đĩa trứng ốp trước mặt Lâm Uyên. Cô tưởng rằng hắn muốn cô bung đĩa tới cho hắn nên cũng giả vờ nịnh bợ, bung đĩa lên định chuyển tới.

Nhưng Tăng Tuấn lại ra vẻ không kiên nhẫn chỉ vào cái đĩa bên cạnh cô.

Lúc này Lâm Uyên mới hiểu ý của hắn.

Cái gì chứ, muốn cô đút cho ăn sao?!

Lâm Uyên tức giận thầm mắng hắn, hôm nay là thời điểm rất quan trọng, cô còn phải chạy đua với thời gian đấy.

Không còn cách nào khác, cô đành phải nhẫn nhịn, đem trứng gà cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó dùng đĩa xiên vào rồi cẩn thận đưa tới miệng hắn.

Rõ ràng là đang ăn, vậy mà ánh mắt của Tăng Tuấn lại cứ ở trên người cô ngấm tới ngấm lui. Da đầu của Lâm Uyên run lên từng cơn, buổi sáng tươi đẹp

như vậy, ăn một quả trứng có cần thiết phải gọi tình đến thế không?!

Ăn được mấy miếng, Tăng Tuấn không biết vì sao mà lại bắt chước theo, cũng dùng đũa xiên một miếng trứng rồi chuẩn bị nuốt cho cô.

Lâm Uyển kỳ quái nhìn, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, từ nhỏ cô đã không cần ai phải nuốt cơm cho ăn nữa rồi!

Lâm Uyển căng thẳng ăn miếng trứng được hán nuốt cho, không hiểu sao lại cảm thấy rất khó nuốt, khiến cho cô suýt chút nữa bị mắc nghẹn.

May mắn là sau khi ăn vài miếng, Tăng Tuấn lại không giỡn nữa, hán buông đũa xuống rồi gật đầu nói: “Em có thể đi rồi, nhớ về sớm một chút.”

Lâm Uyển nghe vậy thì vui vẻ hán lên rồi chạy nhanh ra ngoài.

Sau khi ra khỏi khu biệt thự, việc đầu tiên cô làm đó là gọi điện cho mẹ, bạn của cô đang chờ ở tòa án rồi.

Khi thấy hai người Lâm Uyển đến, bạn của cô mới dẫn Lâm Uyển và mẹ đi vào phòng số 3.

Trên đường đi, bạn cô giải thích: “Trình tự hòa giải không thể thiếu trong các vụ ly hôn, không có cách nào tránh được...”

“Minh biết.” Lâm Uyển cũng đã nghiên cứu qua, cảm thấy khá an tâm, nhưng mẹ cô thì lại hơi lo sợ, đã lớn tuổi như vậy, đây lại là lần đầu tiên đi đến tòa án.

Lâm Uyển kéo tay mẹ, không ngừng cô vũ: “Mẹ, nơi này do mẹ làm chủ, chúng ta không có gì phải sợ hết.”

Vừa đi vừa nói chuyện, bọn họ rốt cục cũng đã bước vào, phòng không lớn lắm, dù gì cũng chỉ là một vụ nhỏ nên tòa án trông cũng khá sơ sài.

Bởi vì đến sớm nên bên trong vẫn chưa có ai.

Chậm chậm tiến vào rồi ngồi xuống, vừa vặn trông thấy người nhà của ba cô bước vào.

Khác với Lâm Uyển là ba cô còn kéo theo rất nhiều người thân bạn bè đến cổ vũ, trò chuyện sôi nổi nhốn nháo ầm ĩ cả tòa án, khiến cho cảnh sát đứng đó phải lên tiếng nhắc nhở vài câu.

Tuy nhiên có nhắc cũng vô dụng, ba Lâm Uyển phẩm chất vốn đã không cao, căn bản đến đây chính là để thị uy, lúc này nhìn sang thấy có ba người phụ nữ, dáng vẻ kiêu ngạo lại lập tức phò trương thấy rõ.

Còn chưa bắt đầu, ấy vậy mà mấy người kia đã không ngừng liếc nhìn rồi chỉ trỏ nói xấu Lâm Uyển. Ba của cô ngồi cách cô một khoảng, bỗng đứng hô to lên: “Lâm Uyển, mày là đồ con gái bất hiếu, mày dám cùng ba mày lên tòa à! Cảnh thận không bị trời phạt đấy!”

Lâm Uyển bình thân ngồi trên ghế, nghe vậy chỉ khinh bi hừ một cái, ở cùng với Tăng Tuấn đã lâu, bất tri bất giác, cô đã bị lấy một chút phong cách của Tăng Tuấn rồi.

Dáng vẻ bình tĩnh đó, thật sự khiến cho người ta nhìn vào mà tức muốn chết.

Cô quay đầu nhìn người cha súc sinh đang thờ hân hân kia, băng quơ trả lời: “Ông còn mặt mũi làm ba của tôi sao, ông đã làm được gì cho tôi mà dám nói thế? Ông có biết thế nào là làm cha không? Ông có biết tên của ngôi trường mà tôi đã từng học không? Ông có biết số điện thoại của tôi là bao nhiêu không? Ông hoàn toàn không xứng với một chữ cha!”

Ba Lâm Uyển bị nói vậy, tức đến nghẹn họng, đứa nhỏ Lâm Uyển này chưa từng như vậy bao giờ, bây giờ ông mới phát hiện ra, nó lớn lên đã biến thành một người khác, hơn nữa không riêng gì Lâm Uyển, mà ngay cả người phụ nữ kia cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Trong lòng ông ta bỗng trở nên bồn chồn, không biết Lâm Uyển được ai giúp đỡ mà có thể bình tĩnh đến như vậy.

Vừa nghĩ xong thì nhìn thấy một người đang bước vào.

Lâm Uyển nghe thấy tiếng động nên cũng quay đầu lại nhìn, đây là lần đầu tiên cô được gặp hội đồng thẩm phán của tòa án, nên đương nhiên có chút tò mò không biết những người giải quyết vụ án của gia đình mình trông như thế nào.

Nào biết vừa mới nhìn lướt qua, Lâm Uyển đã lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì ngoại trừ hội đồng thẩm phán ra, còn có mấy người đang cùng nhau đi theo vào. Trong số đó có một người cô biết!!

Không phải là Lưu trợ lý đó sao?!

Anh ta không nói gì, chỉ im lặng đi đằng sau đoàn người, nhưng có một người đàn ông trung niên đứng phía trước luôn không ngừng nói gì đó với quan tòa, người kia vừa nghe vừa gật đầu phụ họa.

Lúc đoàn người từ từ đi tới, người vẫn không hé răng từ nãy tới giờ là Lưu trợ lý bỗng nhiên dừng bước.

Đứng thấy anh ta đi cuối cùng nên không ai để ý, khi anh ta vừa đứng lại thì đoàn người đi trước cũng lập tức dừng theo. Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Lưu trợ lý, Lâm Uyển nhìn đoàn người hỗn độn đó, cuối cùng cũng biết được ai mới là “thủ lĩnh” thật sự.

Tuy anh ta luôn vô thanh vô tức, nhưng nhất cử nhất động đều được những người này chú ý. Hiển nhiên bao gồm cả những người đang có mặt trong phiên tòa!

Lâm Uyển ngạc nhiên há hốc mồm!

Bởi vì Lưu trợ lý không đứng ở đâu khác, mà chính là ngay trước mặt cô.

Hơn nữa sau khi đứng lại, anh ta còn có thái độ cung kính chào cô: “Lâm tiểu thư, thật ngại quá, tôi đã tới trễ, giới thiệu với cô đây là luật sư của công ty, Trương Tự Tây.”

Người đàn ông trung niên vừa nãy luôn nói chuyện với quan tòa, sau khi được giới thiệu cũng nhanh chóng khách khí nói: “Xin chào, chuyện của mẹ cô tôi đã được nghe qua, chốc nữa phiên mẹ cô ký thêm cho tôi một phần văn kiện nữa.”

Lâm Uyển há miệng thờ đốc, cô có ngốc đến mấy thì cũng đoán ra được chuyện này là do Tăng Tuấn sắp xếp!

Cô không muốn có một chút liên quan nào tới hấn hết!

Vốn đang định nói rằng cô đã tìm được luật sư rồi, thế nhưng cánh tay đột nhiên lại cảm thấy tê rần, bạn của cô ngồi cạnh thiếu chút nữa là bóp nát tay cô rồi, kích động run run nói: “Ngài là thầy giáo Trương Tự Tây đó sao? Em thật sự thật sự rất ngưỡng mộ thầy, cuốn ‘Nghiên cứu về luật dân sự’ của thầy em ngày nào cũng đọc đi đọc lại mấy lần... Thầy cho em xin chữ ký được không ạ?”

Nói xong cô liền lấy ra một cuốn sách, vô cùng xúc động đưa tới.

Vị luật sư Trương Tự Tây kia rất bình dị và gần gũi, vui vẻ ký tên cho bạn Lâm Uyển.

Lâm Uyển còn chưa nói gì thì bạn cô đã hưng phấn ôm cuốn sách kia, chuẩn bị nhường chỗ.

Không riêng gì Lâm Uyển mà ngay cả đám người lúc nãy còn hò reo ầm ĩ kia, khi nhìn thấy cảnh này cũng phải im lặng.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt lên nhìn bọn họ.

Ba của Lâm Uyển cũng chú ý đến, hấn đã gặp qua Lưu trợ lý rồi.

Vừa trông thấy cảnh này, hấn liền giống như hiểu ra một chuyện, lúc trước khi hấn đưa Lâm Uyển đi bàn chuyện làm ăn, tên Lưu trợ lý này tỏ ra rất ân cần với Lâm Uyển!

Kết hợp với tin đồn bị bao dưỡng.

Ba Lâm Uyển mặt trắng bệch như tờ giấy, hai chân run lên vì sợ!!

Không lẽ vị kim chủ của Lâm Uyển chính là Lưu trợ lý?!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Quá trình hòa giải rất đơn giản, nhưng hai bên đều tham gia phát biểu ý kiến, không ai chịu nhường ai.

Tuy nhiên từ sau khi Lưu trợ lý dẫn theo một đoàn người đến thì thái độ của ba Lâm Uyển lại không như trước nữa, vừa nãy còn to mồm điều vô dương oai, hấn không thể lao đến đánh chết đứa con gái bất hiếu, vậy mà bây giờ chỉ biết luôn miệng oán thán, nói bao công lao nuôi dưỡng con gái, giờ lớn lên lại trở thành kẻ thù. Giọng điệu đã nhẹ nhàng đi trông thấy.

Lâm Uyển không thèm quan tâm, cô biết là mình đã cầm chắc thắng lợi, ba cô nói vậy cũng chỉ vì muốn ra oai, lấy cương vị làm cha để chèn ép cô thôi.

Lúc trước rõ ràng còn nói sẽ khiến cho hai mẹ con cô đẹp mặt, hiện tại còn ra vẻ khỗ sở nói hấn đã lớn tuổi rồi, còn có một đứa con trai, nếu không có nhà sẽ rất vất vả.

Lâm Uyển ngoáy ngoáy lỗ tai, không muốn nói gì thêm.

Vị luật sư kia thật sự không phải là một người hư danh, lúc trước bạn của Lâm Uyển đã sử dụng gần như toàn bộ năng lực của mình, nhưng lúc này nghe vị luật sư kia trình bày và phân tích, Lâm Uyển mới hiểu được thế nào gọi là đẳng cấp!

Mẹ cô tuy nghe không hiểu lắm, nhưng cũng biết được mình sẽ có khả năng thắng kiện.

Trong quá trình, mẹ cô vẫn luôn đưa mắt chăm chú nhìn Lưu trợ lý ngồi bên cạnh, khẳng định cũng có cùng suy nghĩ giống như ba. Mẹ Lâm Uyển suy nghĩ một lúc, thật sự không tin Lâm Uyển sẽ có quan hệ gì mờ ám với Lưu trợ lý, bởi vì anh ta trông rất tuần tú lịch sự, không giống với loại người thích làm những trò như vậy.

Với lại không phải mọi người đều nói là Lâm Uyển đang bị một lão già bao dưỡng sao. Nếu vậy thì, Lưu trợ lý này có khả năng là nhân viên của lão ta.

Mẹ Lâm Uyển còn tưởng rằng con gái chỉ đang cặp kè với một ông chủ bình thường, nhưng nhìn tác phong của anh ta thì có thể nhận ra, vị kim chủ của Lâm Uyển chắc chắn là một người có tiếng tăm!

Tuy nhiên bà chẳng cần quan tâm đến địa vị của người kia, chỉ cần nghĩ đến việc Lâm Uyển đang ở cùng với một ông già ngang ngửa tuổi mình là bà đã cảm thấy ghê tởm lắm rồi.

Bà nhất định sẽ không để cho Lâm Uyển tiếp tục hồ đồ, chờ quan tòa kết thúc, bà sẽ lập tức bán nhà rồi cùng Lâm Uyển chuyển đến nơi khác sống, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với lão già kia.

Lúc trước còn tha hồ mà giương cung bạt kiếm, gào thét gay gắt, nhưng bây giờ lợi thế đang hoàn toàn nghiêng về một bên. Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ là, ba cô người mà vừa nãy vẫn còn lên giọng tranh cãi khiến cho quá trình hòa giải không thể kết thúc được, bây giờ lại không tỏ ra cứng rắn mạnh mẽ nữa, trái lại còn đang muốn thương lượng ôn hòa trong hòa bình.

Chính vì vậy mà thời gian càng ngày càng kéo dài, không khí trong phòng vô cùng căng thẳng. Giữa phiên tòa, hội đồng tuyên bố tạm nghỉ trong chốc lát.

Giống như giờ giải lao trong lớp học vậy, ai cần ra ngoài thì ra ngoài, ai cần thư giãn thì thư giãn. Bạn của Lâm Uyển chỉ chờ có cơ hội là lại chạy đến chỗ thần tượng của mình, cười cười nói nói bóp tay bóp vai cho người ta.

Hơn nữa không chỉ riêng bạn của Lâm Uyển, mà ngay cả vị luật sư của ba cô cũng chạy tới đây, đưa danh thiếp rồi tự giới thiệu về bản thân.

Lâm Uyển đưa mắt nhìn ba cô một cái, chỉ thấy ba cô ù rù ngồi vỗ vỗ đầu, mà đám đàn ông già trẻ của Lâm gia cũng đều đang tỏ ra suy sụp. Bọn họ dù sao cũng chỉ là dân thường, không tiền đồ không bản lĩnh, phòng chừng một màn này đã khiến cho họ cảm thấy bất an.

Quả nhiên rất nhanh Lâm Uyển đã nghe thấy vị luật sư của ba cô mở miệng thương lượng với mẹ: “Bác Lưu, cháu biết cuộc sống của bác rất khó khăn, là mẹ của Lâm Uyển nhưng lại còn phải chăm sóc cho Lâm Hiểu Huy, thật ra Lâm Hiểu Huy chỉ là một đứa bé, nghịch ngợm cái bướng cũng là chuyện bình thường, trong lòng nó chắc hẳn vẫn luôn coi bác là người thân trong gia đình. . . Đương sự của cháu cũng đang cảm thấy rất hối hận về chuyện lúc trước, và lại dù sao cô cũng không có thu nhập, kinh tế trong gia đình không phải chỉ phụ thuộc vào bác trai sao, về vật chất bác trai cũng không bạc đãi bác, hiện tại. . .”

Lâm Uyển lập tức cắt ngang: “Mấy lời này để dành chút nữa nói đi.”

Vị luật sư kia nhanh chóng quay sang, nịnh nọt cười hi hi, Lâm Uyển biết không cần thiết phải phí thời gian tranh cãi với hắn, luật sư dù sao cũng chỉ là người nhận tiền rồi nói sao cho xuôi tai người ta thôi mà.

Cô không kiêng nể gì mà nói luôn: “Anh không cần phải phí công, băng dày ba thước, tôi không tự nhiên mà lại đi kiện ba mình, ông ta đã làm những gì thì chính ông ta là người rõ nhất, cho nên nhờ anh chuyển lời hộ tôi, trong mắt tôi không có người cha như ông ta, mà ông ta cũng đừng lấy thân phận con gái mà dấn lên người tôi nữa.”

Vị luật sư kia không biết phải nói gì, lặng lẽ quay về chỗ ngồi.

Không ngờ cô mới vừa đuổi được vị luật sư kia đi thì ba cô lại đích thân chạy tới, hơn nữa ông ta không đi một mình mà còn dẫn theo tên con riêng đáng ghét.

Lâm Uyển chỉ cần nhìn thấy mặt Lâm Hiểu Huy là đầu đã muốn bốc khói rồi. Hình như nó vừa được dặn dò vài câu, bây giờ đang tỏ vẻ rất ăn năn hối hận khóc lóc không ngừng, làm cho cô khinh bỉ cười khẩy.

Ba cô đứng trước bàn mà hai mẹ con cô đang ngồi, không thèm quan tâm đến cảnh sát hay mọi người xung quanh mà cứ đứng đó khóc than: “Lâm Uyển à, ba thật sự xin lỗi hai mẹ con. . . Nhưng con nghĩ xem, con có phải là quá tuyệt tình rồi không, dù sao ba với mẹ con cũng là vợ chồng đã nhiều năm, sao con lại nỡ chia rẽ ba mẹ như vậy hả? Hơn nữa con nhìn tâm nhìn ba và em trai lưu lạc đầu đường xó chợ ư?, trong nhà có ba phòng ở, ba cũng không nói là tất cả. . .”

“Trong nhà đúng là có ba phòng ở.” Lâm Uyển lạnh lùng nói: “Nhưng đều không phải là đã bị ông đem đi thế chấp hết sao? Lúc ông bỏ trốn, ông có nghĩ đến việc hai mẹ con tôi sẽ lưu lạc đầu đường xó chợ hay không?”

Ba cô không còn đường chối cãi, đành chuyển mục tiêu sang mẹ cô: “Nhã Tĩnh, mấy năm nay thực sự xin lỗi em, nhưng em một chút tiền cũng không kiếm ra được, anh phải nuôi em. . .”

“Tôi còn phải làm bảo mẫu cho các người nữa đó!” Mẹ Lâm Uyển chỉ thẳng vào Lâm Hiểu Huy, nói: “Tôi còn chấp nhận làm mẹ của đứa con riêng này, lúc nó mới về nhà, tôi đã chăm sóc cho nó như thế nào?”

Bà thật sự đã bốc hỏa rồi, lại chỉ thẳng vào mặt ba Lâm Uyển: “Ông còn có mặt mũi nói chúng ta là vợ chồng đã nhiều năm sao, nhiều năm mà ông lại nỡ đối xử với tôi như vậy, ông có biết chúng tôi đã sống khổ sở như thế nào không, ông có từng nghĩ tới chúng tôi không, ông có nghĩ tới Lâm Uyển không?! Ông đã hại cả đời Lâm Uyển rồi đây có biết chưa! Hơn nữa vì sao tôi lại không đi làm? Còn không phải chính Lâm Tiến Đông ông đã muốn tôi từ chức sao, ông còn nói là sẽ chăm sóc cho tôi suốt đời, nhưng cuối cùng thì sao?!”

Ba Lâm Uyển bị mẹ cô mắng đến không ngóc đầu lên được, uể oải chậm chạp đi về, thời gian nghỉ cũng sắp hết, phiên tòa sẽ rất nhanh được tiếp tục.

Lần này mẹ Lâm Uyển có chết cũng không đồng ý hòa giải, nhất định phải ly hôn.

Sau khi trình tự hòa giải kết thúc, tòa án bắt đầu thẩm vấn, một sự việc ngoài dự đoán của mọi người đã xảy ra.

Luật sư Trương đưa chứng cứ ra, bất ngờ là, ngoài tài sản chung của hai vợ chồng là căn nhà ba phòng, ông còn điều tra thêm được một khoản phát sinh, đó là 40 vạn tiền gửi ngân hàng.

Ông đệ trình chứng cứ lên tòa án rồi trần thuật: “Trải qua quá trình điều tra, bị cáo Lâm Tiến Đông và một người phụ nữ tên là Lý Mẫn đã sống cùng nhau trên danh nghĩa vợ chồng, không những thế, vào ngày 26 tháng 8 năm nay, bị cáo Lâm Tiến Đông còn cùng người phụ nữ này đi vào ngân hàng, tôi có video theo dõi, có thể chứng minh được sự thật bị cáo Lâm Tiến Đông và Lý Mẫn đã tới ngân hàng gửi 40 vạn. Đây là lời khai của nhân viên, xin tòa án tiếp nhận, mặt khác chúng tôi cũng xin tòa án hãy liên hệ với bộ phận gửi tiền của ngân hàng, nhanh chóng đóng băng tài khoản của Lý Mẫn.”

Màn hình rất nhanh phát sóng chứng cứ xác thực.

Tuy máy quay không nhìn được rõ lắm, nhưng vẫn có thể trông thấy hình ảnh một nam một nữ đang thân mật đi vào ngân hàng.

Lâm Uyển cảm thấy hô hấp của mình giống như bị ngưng lại, cô ngơ ngẩn nhìn hai người trên màn hình, một trong số đó chính là ba cô!

Mẹ cô hồi lâu cũng không thấy nói chuyện, hóa ra trong lúc hai mẹ con đang vất vả sống qua ngày, thì ông ta lại ở bên ngoài vui vẻ cùng với một người phụ nữ khác?!

Lâm Uyển đã từng nghĩ tới khả năng này, ba cô không phải là vội vã trốn đi, mà là đã có kế hoạch từ trước, chuẩn bị sẵn một số tiền để phòng thân!

Nhưng cô không thể tưởng tượng ra được, mọi chuyện thì ra là như vậy!

Người phụ nữ mà luật sư Trương nói, chính là mẹ của Lâm Hiểu Huy?! Nếu vậy thì, ba cô không phải tùy tiện ra ngoài chơi gái, mà ông ta thật sự đã ở bên một người phụ nữ khác suốt mấy năm nay?!

Lâm Hiểu Huy chắc chắn là biết chuyện này, không chừng người nhà Lâm gia cũng vậy, bọn họ dám lừa nhau lừa gạt hai mẹ con cô!

Lâm Uyển cảm thấy rất đau đớn, cô tròn mắt nhìn ba mình, cả người tức đến run rẩy, hóa ra sự thật lại thối nát đến ghê tởm như vậy!

Trong phút chốc, tòa án trở nên yên tĩnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Lâm Uyển nắm lấy tay mẹ, bàn tay bà rất lạnh, cho dù biết chồng mình tội tệ, ở bên ngoài làm những chuyện không đúng đắn, nhưng đây là lần đầu tiên bà được tận mắt chứng kiến một màn như vậy.

Luật sư Trương lại tiếp tục nói sau khi đoạn băng được phát xong: “Đây là căn cứ chứng xác từ nhân viên làm thủ tục gửi tiền lúc đó, trong tình huống đương sự Lưu Nhã Tĩnh của tôi hoàn toàn không biết gì, Lâm Tiến Đông đã tự ý đem khoản tiền này chuyển cho người của hắn, làm tổn hại nghiêm trọng đến quyền lợi của đương sự, mong tòa án...”

Đến lúc này, ba Lâm Uyển cũng phải tròn tròn mắt, hần vồn quay về là để đoạt lấy mọi thứ, thế nhưng ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo, khoản tiền mà hắn đã cố gắng che giấu giờ cũng bị lộ ra. Hắn chỉ còn biết đàn độn ngồi một chỗ, ngay cả luật sư của hắn cũng không biết phải biện hộ thế nào, lấp ba lấp bấp nói toàn những điều bất lợi.

Khi Lâm Uyển trở về nhà, trời đã xẩm tối, thời gian cũng đã vượt quá số giờ mà cô đã hứa với Tăng Tuấn.

Lúc đi vào, cô thấy Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa.

Lâm Uyển ngây ngốc đứng im một chỗ, nếu Tăng Tuấn hỏi về tình hình phiên tòa, cho dù có phải cắn lưỡi thì cô cũng muốn nói một tiếng cảm ơn với anh. Cô và bạn tuy cũng đã cố gắng hết sức, nhưng nếu không có Trương luật sư, không có Tăng Tuấn ở sau lưng an bài mọi chuyện, cô căn bản sẽ không biết được về khoản tiền riêng của ba mình.

Hơn nữa chứng cứ lại được điều tra một cách cẩn thận như vậy. Đoạn phim theo dõi của ngân hàng, lời khai của cảnh sát khu vực, những thứ đó, không phải chỉ dùng tiền là có thể mua được.

Quan tòa vẫn chưa chính thức tuyên án, tuy nhiên kết quả cũng đã quá rõ ràng, trái lại vừa mới đi ra khỏi tòa án, ba cô bỗng nhiên lao tới, Lâm Uyển còn tưởng rằng ba cô vì quá tức giận nên muốn xông vào đánh cô một trận.

Thế nhưng lúc Lâm Uyển còn đang chuẩn bị nghênh đón cú đánh của ba thì ông ta lại quỳ rạp xuống trước mặt cô, vẻ mặt thất bại gào khóc nói: “Lâm Uyển à, con nỡ dồn ép ba như vậy sao, tuy ba đối xử với con không tốt, nhưng tốt xấu gì vẫn là ba của con...”

Đường như cảm thấy vẫn chưa đủ, bác cô cũng tiến đến rồi đẩy ngã Lâm Hiểu Huy, làm cho nó cũng phải quỳ xuống, méo miệng khóc: “Chị, chị, em còn phải đến trường học...”

Lâm Uyển nhìn Tăng Tuấn đang ngồi trước mặt, hôm nay cô có thể chứng kiến được toàn bộ những thứ đó, tất cả đều do công của anh, luôn im lặng làm tất cả mọi thứ cho cô, khiến cô cảm thấy xúc động nhiều hơn là cảm giác chiến thắng.

Cô suy nghĩ lâu như vậy, làm nhiều thứ như vậy, cuối cùng tảng đá đè nặng trong lòng hơn mười năm nay, rốt cục cũng bị đá đi. Người cha tàn nhẫn coi cô như rác rưởi, hôm nay cũng đã phải quỳ gối trước mặt đứa con gái này.

Lâm Uyển cúi đầu đi tới trước mặt Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn đang đeo kính, lúc cô tới gần, anh mới ngẩng đầu lên.

Về mặt của anh rất bình thản, lúc hai ánh mắt nhìn nhau, Lâm Uyển mới hít sâu, chậm rãi kể: “Hôm nay ba đã quỳ xuống cầu xin tôi...”

Tăng Tuấn thờ ơ như sờ mây, không biết là đang suy nghĩ gì.

Lâm Uyển cố gắng trấn an bản thân, lúc đi ra khỏi tòa án, trong lòng cô không ngừng đánh trống reo hò, đó là một thứ cảm xúc không thể nói được bằng lời, nhanh chóng xâm chiếm cô, khiến cho cô cảm thấy vô cùng rạo rực.

Những lời này cô không thể nói với mẹ, vì nhất định mẹ cô cũng cảm thấy bồn chồn không kém gì mình, càng không thể nói với bạn bè, cho dù có nói thì mọi người cũng sẽ chỉ khuyên nhủ vài câu đại loại như, ‘Ôi trời, dù sao đó cũng là ba cậu...’, ‘Làm gì có đạo lý nào mà ba phải đi quỳ gối trước mặt con chứ...’.

Lâm Uyển phát hiện ra những cảm xúc này cô chỉ có thể giải bày được với Tăng Tuấn. Ánh mắt của anh luôn luôn trầm ổn, làm cho người ta cảm thấy rất an tâm.

Bị đôi mắt kia cuốn hút, cô rốt cục cũng bình tĩnh trở lại: “Lúc tôi còn nhỏ, tôi cứ nghĩ ông ta là một con sư tử, luôn điểu võ dương oai trong nhà, nắm đầm của ông ta rất mạnh, lúc bị đánh cảm thấy rất đau. Dần dần lớn lên, tôi thấy ghê tởm ông ta, cuối cùng cũng xảy ra mâu thuẫn, ông ta đánh tôi càng đau hơn, không có một chút quan tâm... nhưng hiện tại... Khi tôi nhìn thấy ông ta quỳ xuống trước mặt mình...”

Cô cố gắng nén nước mắt, đôi mắt đã đỏ hoe: “Tôi chỉ cảm thấy đó là điều mà ông ta đáng phải nhận!”

Giải tòa xong, Lâm Uyển lại rất tự nhiên nói với Tăng Tuấn: “Tóm lại, cảm ơn anh Tăng Tuấn, không cần biết trước giờ anh đã làm những việc gì với tôi, nhưng tôi vẫn nên nói lời cảm ơn anh sau sự việc ngày hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nói xong những lời này, Lâm Uyển liền chuẩn bị đi lên lầu, cả ngày này cô đã quá mệt mỏi, muốn rửa mặt thay quần áo cho thoải mái.

Nào biết mới bước được hai bước thì Tăng Tuấn, người từ nãy tới giờ không có phản ứng gì bỗng đứng lại giữ chặt tay cô. Lâm Uyển quay đầu lại, tưởng anh có điều gì muốn nói với mình nên cũng im lặng đứng nghe.

Kết quả Tăng Tuấn lại dùng sức kéo cô ngồi lên đùi mình, lúc ngồi vào đùi Tăng Tuấn, Lâm Uyển mới cảm thấy không ổn, vội vàng muốn đứng lên. Tâm trạng của cô đã phiền muộn lắm rồi, cho dù có muốn làm gì thì cũng mời anh đợi đến lúc đi ngủ có được không hả.

Lâm Uyển vừa gãy dựa vừa nói: “Tăng Tuấn, tôi không muốn làm lúc này, tâm trạng của tôi không được tốt lắm...”

Tăng Tuấn không để ý đến sự kháng cự của Lâm Uyển, trực tiếp đưa tay cởi quần áo của cô ra. Lần này anh lại không làm giống như những lần khác, áo của cô vẫn còn nguyên, chỉ cởi quần của cô, giây tất này nọ cũng được anh nhanh chóng rút đi hết.

Lâm Uyển nóng nảy muốn giơ tay đánh anh, nhưng Tăng Tuấn đã nhanh mắt đè tay cô lại rồi đem cả người cô áp xuống sofa, từ trên cao nhìn xuống, chăm chú quan sát biểu hiện trên mặt cô.

Lâm Uyển biết chắc về mặt của mình lúc này, nhất định là giống như đang muốn khóc.

Sau khi chứng kiến cảnh ba cô quỳ xuống, cô liền luôn cố gắng trấn áp bản thân, cố gắng không để cho chuyện của ba làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, cố gắng không thêm nghĩ đến những ký ức trước đây, cố gắng xóa bỏ hình ảnh người cha đã quỳ trước mặt mình, nhưng đâu thể ngờ được, người đầu tiên quỳ xuống trước mặt cô, cư nhiên lại chính là cha ruột của mình, cảm giác này, thật sự rất khó để diễn tả.

Lâm Uyên bực bội nhìn người đàn ông đang đề lên người mình. Ánh mắt của anh rất sâu, ngón tay có ý đồ xâm nhập, muốn đem cô kéo vào hố sâu của dục vọng.

Lâm Uyên hít một hơi thật sâu, cô không muốn trải qua quá trình đó! Tâm trạng của cô đã bị phá hỏng đến cực điểm rồi!

Cô vốn nghĩ chắc là mình sẽ điên lên vì vui sướng, nhưng huyết thống thật sự là một mối quan hệ khó gỡ bỏ! Dù cô có căm ghét ba tới cỡ nào đi chăng nữa, thì khi nhìn thấy ông ta quỳ rạp xuống trước mặt mình, cô vẫn cảm thấy rất chua xót, không phải cho ba cô, mà là cho chính bản thân mình.

Người khác thì luôn miệng sùng bái và tôn kính cha mình, còn cô thì lại có một người cha như vậy!

Lâm Uyên không muốn để cho Tăng Tuấn kích thích cô, cô cảm thấy chán ghét quá trình đó, nhất là sau ngày hôm nay, cô đã chịu đựng đủ rồi!

Cô hít sâu, giãy dụa muốn ngồi lên sofa. Hành động của cô vô cùng dứt khoát, trong ánh mắt không có một chút ảm áp, chỉ lạnh lùng giống như đang tự nguyện.

Cô không giãy dụa quyết liệt như lúc trước, không mạnh mẽ đá anh đánh anh, cũng không thêm quan tâm bước dạo đầu mà gấp gáp chủ động ngồi lên người anh. Đây không phải là lần đầu tiên hai người dùng tư thế này, trước đó anh cũng đã từng ép buộc bắt cô phải ngồi lên người anh như vậy.

Thế nhưng chưa có lần nào như lần này, cô lại chủ động muốn bắt đầu luôn mà không thêm quan tâm đến quá trình.

Lâm Uyên nổi khùng ngồi lên, cảm giác vật đó xuyên vào cơ thể khiến cho cô căng cứng cả người, vì đau lên lông mày cũng đã nhíu chặt lại.

Nhưng không sao hết, cô cũng không đẩy anh ra, ngược lại còn dùng sức thu hẹp khoảng cách giữa hai người, cô mạnh dạn nhìn thẳng vào ánh mắt đang thất thần của anh, không thêm để ý mà bắt đầu hành động.

Cô ấn chặt tay lên vai anh, hai ánh mắt không hề né tránh mà nhìn thẳng vào nhau. Động tác của cô rất ngang ngược, cơ thể không ngừng chuyển động lên xuống.

Không biết bao lâu sau, cô dường như mới chịu đựng không nổi mà bật khóc, cô hy vọng mình sẽ được sống trong một gia đình khác, nơi có một người mẹ hiền lành, một người cha hết mực thương yêu cô, nhưng cả đời này cô không còn trông mong gì được nữa rồi, nguyên nhân dẫn tới việc ngày hôm qua, đơn giản chỉ vì cô là con gái!

Đúng vậy, là con gái! Nên mới có thể khiến cho ba cô phải vụng trộm ở bên ngoài! Để rồi có cơ để mang Lâm Hiếu Huy về!

Có lẽ số phận và hạnh phúc của cô, đã được định đoạt từ lúc cô mới sinh ra rồi!

Cô biết đồ không phải là lỗi của mình, nhưng từ khi còn rất nhỏ, cô đã nhìn không được mà suy nghĩ, nếu năm đó mẹ không sinh ra cô, thì có phải bây giờ mọi chuyện đã khác....

Cô cố gắng đè nén bản thân, bướng bỉnh không cho phép mình được gào lên khóc thật to, vòng tay ra sau lưng ôm chặt lấy Tăng Tuấn, thân thể gắt gao siết chặt lại. Trong cơ thể không hề có dục vọng, chỉ có một ham muốn phát tiết, phát tiết một cách điên cuồng.

Lâm Uyên không biết từ lúc nào thì đầu của mình đã bị người kia giữ chặt lấy, cô muốn tách khỏi đôi môi của anh, nhưng Tăng Tuấn rất khỏe, mãnh liệt hôn cô, khiến Lâm Uyên không thể né tránh.

Nụ hôn của anh làm cho nhịp điệu của Lâm Uyên bị rối loạn, một lần nữa để anh chiếm thế chủ động. Khác với tiết tấu và động tác của cô, Tăng Tuấn di chuyển vô cùng thông thả, nâng cô lên, bàn tay không ngừng xoa nắn cơ thể cô, cái áo vốn còn đang nguyên vẹn mặc trên người, nay đã bị anh dần dần cởi bỏ.

Cơ thể xích lõa của Lâm Uyên đang được anh vuốt ve, rõ ràng là một hình ảnh rất nóng bỏng, nhưng cái vuốt ve này lại rất đơn thuần, chỉ khe khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô.

Lâm Uyên chán ghét hành động này, so với sự nhẹ nhàng sau lưng kia, thì Tăng Tuấn cứ sờ như lúc cường bạo cô còn tốt hơn. Từ bé cô đã rất ít khi được người khác ôm chứ đừng nói đến sự vuốt ve giống như đang dỗ dành thế này.

Môi của anh nhẹ nhàng hôn lên hai má Lâm Uyên, chậm rãi lau khô những giọt lệ rơi trên gương mặt cô.

Cô cần môi, phản ứng giống như đang quay trở về hiện thực, sự xúc động cam chịu vừa rồi đã bay đi đâu mất, cô bỗng giật mình, không hiểu sao mình lại hành động như vậy nữa, thật quá mất mặt...

Cô vội vàng dừng động tác, không muốn phải làm cái tư thế chủ động xấu hổ này nữa, lúc cô đang suy nghĩ thì Tăng Tuấn lại đột nhiên bế cô đứng dậy.

Lâm Uyên bỗng dưng cảm thấy người nhẹ bẫng, cơ thể bị anh nâng lên, vì để không bị ngã, cô liền cuống quýt ôm lấy Tăng Tuấn, hai chân quẩn chặt sau lưng anh.

Theo động tác của Tăng Tuấn, hai người cùng nhau dán chặt lại, không ngừng cọ sát. Anh rõ ràng rất thích tư thế này, chậm rãi đi thẳng đến bức tường.

Lâm Uyên đã phục hồi tinh thần, cô lập tức ý thức được rằng cái tư thế này còn xấu hổ hơn nhiều, hơn nữa đây còn là tầng một! Bên ngoài trời tối đen như mực, nhưng trong phòng lại đèn đuốc sáng trưng, nhờ có ai đi qua thì không phải là sẽ bị nhìn không xót thứ gì ư?!

Cô sợ hãi liếc mắt nhìn cửa sổ, vội vàng nhắc nhở Tăng Tuấn: “Bên ngoài sẽ nhìn thấy đó!”

“Vây em tắt đèn đi.” Giọng của Tăng Tuấn rất trầm, vẫn không dừng động tác lại mà cứ thế ôm cô đi tới vách tường.

Tường trong phòng khách đều là màu trắng, nếu bình thường không để ý thì sẽ không nhận ra lớp hoa văn hơi sần bên trên. Xung quanh còn có một số món đồ trang trí tối màu, trông vừa sang trọng vừa gọn gàng sạch sẽ.

Lúc này anh đã đem cả người cô ép vào vách tường. Trong nháy mắt bị áp sát, Lâm Uyên cảm thấy vô cùng kích thích, không ngừng thở dốc, Tăng Tuấn vốn vẫn đang chậm rãi chuyển động thì bây giờ lại cố ý tạm dừng, nhìn sâu vào mắt cô.

Lâm Uyên toàn thân tê dại, bủn rủn không còn chút sức lực nào. Sắc mặt cô ửng hồng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Rất nhanh, nơi nào đó của cơ thể lại bị người ta dùng sức đâm vào.

Trong đầu luôn nghĩ tới việc tắt đèn, mà thân thể lại không cử động nổi, cô phải dùng toàn bộ sức mạnh thì mới có thể với tay ra, nhưng cô đã sớm ý loạn tình mê, không còn nhớ rõ chỗ nào là công tắc đèn. Cô sờ loạn lung tung mà vẫn không thể dò tới, Tăng Tuấn lúc này bỗng nhiên dừng động tác lại.

Đang cuồng nhiệt như vậy lại đột ngột tạm dừng, khiến cho người ta cảm thấy run rẩy khó chịu, Lâm Uyên hiểu được đây là phản ứng ngược của cơ thể, cố gắng hít sâu một hơi.

Tăng Tuấn hôn lên môi cô, đồng thời nắm lấy tay cô, giúp cô xác nhận được vị trí của công tắc đèn.

Ngay sau đó, đèn trong phòng đã được tắt.

Trong bóng đêm, chân của cô bị nâng lên cao, cơ thể không ngừng đập vào vách tường. Mái tóc được buộc gọn thì giờ đây cũng đã bị tung ra, rối bù xõa xuống vai.

Không biết qua bao lâu, Lâm Uyên mới cảm giác được, cả hai bọn họ đã cùng lúc đạt tới cao trào.

Trong phòng tối đen, cô nghe thấy tiếng thở dốc của anh, cộng với tiếng thở của cô, triền miên hòa vào nhau...

Anh lại nâng đầu cô lên rồi hôn lên môi cô. Một lát sau, khi hô hấp của hai người đã ổn định trở lại, anh mới bật đèn lên, cả căn phòng lại sáng rực như trước. Chờ đến lúc đèn sáng trở lại, Lâm Uyên mới nhận ra một điều không thích hợp.

Trên người cô một mảnh quần áo đều không có, mà Tăng Tuấn người kề sát cô đây, trái lại vẫn còn đang mặc áo.

Lâm Uyên nghiêng đầu nhìn anh một cái, hai ánh mắt vừa chạm nhau, cô lại lập tức cảm thấy chột dạ, nhanh chóng chuyển hướng sang sô pha. Vừa rồi cả hai người đều rất kịch liệt, sô pha cũng như bị gặp nạn, mấy cái đệm ngồi đều đã rơi xuống hết. Quần áo của cô cũng tán mát lung tung, không hay ho là... quần lót lại bị ném vào chiếc đèn đặt dưới đất...

Vừa nãy trong đầu cô đều chỉ nghĩ tới việc trong nhà và hình ảnh ba cô quý gối, nhưng hiện tại, một chút cảm giác về những điều đó đều đã biến mất, trong cơ thể chỉ còn lưu lại dư vị của Tăng Tuấn.

Đầu óc của cô trống trơn, Tăng Tuấn bế cô bước tới sô pha, anh bước đi rất chậm, bình thản như thường ngày, đặt cô xuống, anh lại đi tới chỗ cái đèn lấy chiếc quần lót của cô ra, rất tự nhiên đưa cho cô rồi nói: “Em lên nhà nghỉ ngơi đi, nhớ bây giờ xuống ăn cơm.”

Lâm Uyên đỏ mặt cầm lấy quần lót, nhanh chóng mặc vào, luống cuống tay chân đến nỗi quên mặc áo lót, chỉ cúi đầu lấy quần áo che lại rồi chạy lên tầng hai.

Chạy lên nhà, việc đầu tiên cô làm đó là tắm một cái, chuyện vừa rồi phát sinh một cách kỳ lạ như vậy, muốn nhìn nhin cũng không được, tự ngược cũng không được, thế mà lại còn cùng nhau lên cao trào... Cô còn có thể mất mặt hơn được nữa không hả?

Lâm Uyên buồn bực tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc một bộ đồ ngủ thoải mái vào.

Vẫn chưa tới giờ cơm, cô lại lên giường nghỉ ngơi một chút, nhưng vừa mới đặt đầu xuống gối thì hình ảnh lúc nãy lại hiện lên, hơi thở nồng đậm của Tăng Tuấn, còn làm chuyện kia nữa, khiến cả người cô mướt mát mồ hôi. Về phần cái gì tòa án cái gì thẩm phán, cả chuyện của ba cô, tất cả đều đã biến mất không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lâm Uyên xuống nhà sớm hơn bảy giờ một chút, cuộc sống của Tăng Tuấn rất có quy luật, rời giường làm việc ăn cơm đều phải thật đúng giờ. Cho nên lúc này, phục vụ vẫn còn đang chuẩn bị các món ăn rồi đặt lên bàn.

Lâm Uyên nhìn thoáng qua Tăng Tuấn đang ngồi trong phòng khách, dưới ánh đèn đặt dưới đất, Tăng Tuấn đang cúi đầu xem một thứ gì đó.

Anh đã thay quần áo, tóc vẫn còn hơi ướt, chắc cũng vừa mới tắm rửa giống cô. Vì tóc chưa khô nên xoa xuống mắt, anh lại đem mái hất ra sau, điều này làm cho tất cả những đường nét trên khuôn mặt hiện lên một cách rõ ràng. Đó là một gương mặt vô cùng đẹp, cho dù là các ngôi sao thần tượng thì cũng không có mấy ai có được khuôn mặt tinh xảo đến như vậy.

Lâm Uyên còn đang do dự không biết có nên đi tới hay không thì Tăng Tuấn lại ngẩng lên nhìn, vừa chạm phải đôi mắt thâm trầm kia, Lâm Uyên lập tức nghĩ ngay đến hình ảnh hai người mới vừa rồi còn mây mưa triền miên trong căn phòng này. Nhất là cái sô pha kia vẫn còn lù lù ở đó, nhưng thoát nhìn có vẻ sạch sẽ hơn, chắc là đã được dọn dẹp qua.

Lâm Uyên mặt đỏ tím đập, chỉ muốn đem treo mình lên cao rồi đánh cho một trận. May là Tăng Tuấn không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi cười. Lâm Uyên cảm thấy xấu hổ liền đi vào phòng ăn.

Nơi này không gian rất lớn, chỉ là phòng ăn thôi mà còn to hơn gấp đôi so với phòng khách nhà cô, cách bài trí bên trong thì lại càng miễn bàn.

Lúc đầu khi mới tới đây, Lâm Uyên chỉ mong sao có thể ru rú trong phòng ngủ. Tuy nhiên sau một thời gian, Lâm Uyên phát hiện ra cuộc sống của mình dường như cũng bắt đầu có quy luật, giống như bị Tăng Tuấn huấn luyện mà thành vậy, cứ đúng giờ là sẽ xuống dưới nhà.

Chờ nhân viên chuẩn bị xong, Lâm Uyên mới đi qua, cô ngồi xuống ghế rồi chờ Tăng Tuấn. Nhưng có một điều kỳ quái là, lần này Tăng Tuấn lại không ngồi đối diện cô như mọi khi nữa, mà lại đi tới rồi ngồi xuống cạnh cô.

Bàn ăn là dạng bàn dài hình chữ nhật, Lâm Uyên mỗi lần đều có thói quen ngồi đối diện anh, cách xa một khoảng như vậy, chỉ cần cúi đầu là sẽ không phải nhìn thấy mặt anh nữa. Nhưng bây giờ anh lại chủ động ngồi bên cạnh cô như vậy, khoảng cách lập tức được thu hẹp không ít. Hơn nữa trước khi ngồi xuống, anh còn có ý dịch ghế lại gần cho sát với ghế của cô.

Lâm Uyên cảm thấy rất khó hiểu, toàn thân trở nên cứng nhắc.

Cô nhanh chóng di chuyển tầm mắt lên bàn cơm, sau đó lại phát hiện ra đồ ăn lần này hình như cũng có chút thay đổi. Ngoại trừ bộ đồ ăn thường dùng, trong tay cô còn có một cái muỗng nhỏ với tạo hình rất kỳ lạ, phần đầu không lớn lắm, tay cầm rất dài, trông khá đáng yêu, quả thật giống như là một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Lâm Uyên không biết thứ này dùng để làm gì, cô liếc qua bàn ăn một lượt, cảm thấy không có gì bất thường, cùng lắm là có một món nào đó được đặt trong đĩa thủy tinh, xung quanh được trang trí bằng một số loại rau củ, nhìn khá đẹp mắt. Tuy vậy nhưng món này Lâm Uyên chưa bao giờ ăn nên cô cũng không muốn đụng đến, chỉ cúi đầu ăn các món quen thuộc trước mặt mình.

Nhưng trong lúc ăn, Tăng Tuấn lại xúc một thìa món ăn kia, rồi đưa muỗng đến gần miệng cô. Lâm Uyên không thể không mở cái miệng nhỏ ra ăn, món này có chút lạnh, hương vị thì thật không dám khen tặng...

Cô nhú mồm, làm động tác bĩu môi. Tăng Tuấn thấy cô không thích ăn thì cũng không ép, liền đẩy đĩa cá hấp tới gần cô, nói cô ăn nhiều một chút. Hai người không ai nói với nhau câu nào, Lâm Uyên ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, cô rất sợ sẽ chạm phải ánh mắt của anh.

Cô ăn rất nhanh, ăn xong thì vẫn còn sớm, Lâm Uyên bèn tránh sang phòng bên cạnh, giả vờ xem TV giết thời gian. Kết quả cô mới vừa bật TV thì Tăng Tuấn đi ra, vừa tiến vào thang máy vừa gọi cô. Lâm Uyên liền hít sâu một hơi rồi cũng theo vào.

Vừa nãy đã làm quá sức rồi, cô thật sự không muốn làm lại lần thứ hai đâu!

Bất quá vừa mới bước vào phòng ngủ, Lâm Uyên lập tức phát hiện ra cửa phòng tắm đang mở toang, bên trong mơ hồ còn có thể nghe thấy được tiếng nước chảy mạnh. Cô còn đang buồn bực không hiểu thì Tăng Tuấn đã đứng phía sau rồi chỉ vào phòng tắm, nói: “Vào trong thư giãn một chút đi.”

Lâm Uyên kinh ngạc nhìn anh, mấy giây sau mới phản ứng lại mà a một tiếng. Cô có hơi lo sợ, lúc thay quần áo chỉ nghĩ không biết anh ta có lợi dụng lúc tắm rửa để làm chuyện gì không, tuy nhiên nhìn vẻ mặt của anh ta lại có vẻ rất bình thường, không thấy có cảm giác nồn nóng.

Ánh mắt của anh liếc Lâm Uyên từ trên xuống dưới, lúc cô quay lưng lại về phía anh để thay quần áo, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của anh giống như đang muốn xuyên thấu qua lớp áo để nhìn được cơ thể của cô vậy.

Chờ đến lúc cô thay quần áo xong, anh còn nghiêng người khẽ sờ lên tóc cô, Lâm Uyên cảm thấy cổ của mình như đông cứng lại rồi, da đầu cũng run lên từng đợt. May là anh không làm gì, sau khi cô vào phòng tắm, anh đã an vị ngồi trên giường, cúi đầu xem cái gì đó.

Lâm Uyên thấp thỏm đi vào bước vào, lập tức phát hiện ra ánh đèn trong phòng tắm đã được thay đổi, chắc là các nhân viên đã lên sửa sang lại trong

lúc cô và Tăng Tuấn đang ăn cơm. Bên trong các thiết bị đều được sử dụng, ngay cả những ngọn đèn nhỏ giấu trong vách tường cũng được bật hết lên, tạo thành những ngôi sao lấp lánh vô cùng xinh đẹp. Còn có cả tiếng suối chảy, tiếng chim hót, Lâm Uyên không biết những âm thanh đó phát ra từ đâu, chỉ cảm thấy nó thật sự rất dễ nghe.

Mọi lần cô đều tắm bằng vòi sen, đây là lần đầu tiên cô được thử ngồi vào bồn tắm mát xa này. Lúc cô bước vào bồn, cảm thấy có rất nhiều bọt nước nảy lên, cơ thể cũng được mát xa rất thoải mái.

Sóng nước ầm ập khiến cho người ta say mê, cả người Lâm Uyên giống như vừa mới chạy một quãng đường dài, mới ngẫm mình có một lúc mà cô đã muốn ngủ rồi. Lúc nhắm mắt lại, cô còn nghĩ liệu như vậy có gặp nguy hiểm gì hay không. . .

Nhưng chờ tới khi cô tỉnh dậy, đã là mười giờ sáng hôm sau.

Lâm Uyên trừng mắt nhìn đồng hồ báo thức một hồi lâu thì mới giật mình nhớ ra, không hiểu hôm qua mình đã leo lên giường như thế nào.

Cô ngồi trên giường ngáp một cái, lại nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy Tăng Tuấn đâu. Cô nhanh chóng thay quần áo rồi xuống lầu, nhìn thấy trên bàn ăn có một hộp cơm giữ nhiệt. Mở ra xem, có không ít món, cô nhìn một lúc rồi đổ cho mình một chút cháo.

Đang chuẩn bị ăn, Lâm Uyên lại nhìn thấy bên cạnh bàn có một mẩu giấy nhỏ, liền cầm lên xem. Hiển nhiên người viết lên tờ giấy này là người đã từng học qua thư pháp, tuy chỉ là những ghi chép bình thường, nhưng Lâm Uyên chưa từng thấy một ai có được nét chữ đẹp như vậy. Hồi cô học tiểu học cũng đã từng học thư pháp vài năm, thế nhưng để đem so với người này thì thật không khác gì tự chế giễu mình.

Mặt trên chỉ có một dòng chữ rất ngắn gọn là ‘ngày kia tôi sẽ trở về’, còn không có đề tên người viết. Tuy nhiên rất dễ để nhận ra, đây chính là tin nhắn của Tăng Tuấn. Lâm Uyên không bận tâm lắm, anh ta không ở đây thì tốt quá, đỡ khiến cho cô phải xấu hổ.

Hiện tại cô rất muốn gọi điện cho mẹ, ngày hôm qua lúc cô rời đi, tâm trạng của mẹ không được tốt, dù sao cũng là một người vợ, sao có thể chịu được cảnh chồng mình vượt quá giới hạn ở bên ngoài, lại còn bị người ta bắt được rồi làm bằng chứng buộc tội.

Không ngờ cô còn chưa gọi đến thì đã nhận được điện thoại của mẹ, trong điện thoại mẹ cô vội vàng nói: “Lâm Uyên, con tới đây ngay đi, bác của con lại chạy đến nhà chúng ta rồi.”

Lâm Uyên có chút ngoài ý muốn, sau chuyện ngày hôm qua mà ông ta vẫn còn mặt mũi chạy tới nhà cô sao.

Sợ một mình mẹ không làm gì được, Lâm Uyên liền đặt chén cháo xuống rồi chạy nhanh về nhà.

Nhưng thật bất ngờ là, lúc cô về tới nhà thì mọi chuyện vẫn sóng êm biển lặng, ngoài cửa cũng không nghe thấy tiếng cãi vã ầm ĩ, trái lại dường như còn thấp thoáng có tiếng khóc, hơn nữa tiếng khóc đó lại là của một người đàn ông.

Lâm Uyên cảm thấy không bình thường, lúc cô đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy ba cô đang quỳ gối giữa phòng khách, vừa tự đánh mình vừa nói với mẹ cô: “Anh xin lỗi em, là anh bị mù, nên mới đi tìm loại đàn bà này...”

Lâm Uyên kinh ngạc, lúc trước khi bác cô nói đủ những câu nhục nhã lăng mạ cô, cũng không hề khiến cho ông ta động lòng, giờ đây ông ta lại chạy đến cạnh cô, khom lưng nói: “Lâm Uyên lại đây...” Nói xong còn bê ghế tới cho cô ngồi.

Lâm Uyên liếc mắt nhìn bác cả một cái, không ngồi xuống mà lạnh lùng nhìn một vòng phòng khách, chỉ thấy trong phòng không thiếu người, có một vài họ hàng thân thích của ba, bao gồm cả Lâm Hiểu Huy cũng có mặt ở đây, nó cũng quỳ xuống bên cạnh ba, về mặt cầu xin tha thứ.

Phòng chừng đoán được dù có quỳ gối trước mặt cô cũng vô dụng, những người này lại chạy tới trước mặt mẹ cô rồi ra sức thuyết phục. Lâm Uyên nghe thấy Lâm Hiểu Huy khổ sở đáng thương nói: “Mẹ, con sai rồi ạ, sau này con còn phải đến trường nữa...”

“Mày đừng gọi tao là mẹ.” Mẹ Lâm Uyên ngồi yên trên sofa, ngoảnh đầu đi chỗ khác, giống như không muốn nhìn thấy mặt những người này, cứng rắn trả lời Lâm Hiểu Huy: “Mày không phải là cốt nhục do tao sinh ra, mày gọi tao là mẹ để làm gì, đi tìm mẹ đẻ của mày đi.”

Trông thấy Lâm Uyên bước vào, bà liền đứng dậy, đi lướt qua ba cô rồi kéo Lâm Uyên cùng ngồi xuống sofa.

Lâm Uyên cũng đã hiểu ra được, không phải là ba cô mang người tới rồi làm ầm ĩ, mà là đang cố gắng cầu xin họ tha thứ. Cô rất lo lắng, sợ mẹ sẽ lại nhu nhược như trước. Nhưng thật may là mẹ cô đã không còn tỏ ra yếu đuối nữa, lại quay sang nói với những người kia: “Được rồi, mọi chuyện đều đã được giải quyết xong, mấy người còn ở đây làm gì nữa, đi hết cả đi!”

Bác cả lần trước còn ngang ngược phách lối, giờ đây cũng chỉ còn biết đập đầu ù rù. Lâm Uyên cảm thấy rất khó hiểu, lẽ ra những lúc như thế này, ba cô dù cho có không làm ầm lên nữa, thì cũng không thể có ý nghĩ muốn xin hòa giải như thế này được.

Dùng ngón chân cái cũng biết, hai mẹ con cô chắc chắn sẽ không nhân nhượng thêm bất cứ một lần nào nữa, bọn họ nghĩ hai mẹ con cô đều là những tên ngốc không có đầu óc sao? Nhất là bác của cô, lúc rời đi còn cô tình nở một nụ cười rồi nói với Lâm Uyên: “Lâm Uyên à, dù có mâu thuẫn thế nào thì vẫn là người một nhà, con có rảnh thì hãy đến thăm ông nội, ông rất nhớ con đấy.”

Thật đúng là loại người không biết xấu hổ, da mặt cũng dày bằng bức tường thành rồi!

Cô cũng cười lại rồi trợn mắt lườm ông ta một cái: “Ông bỏ ngay cái vẻ mặt đó cho tôi, nhanh chóng rút khỏi đây ngay!”

Nghe cô nói vậy, bác cô cũng không dám nói gì nữa, lúc đi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa lại giúp hai mẹ con cô.

Lâm Uyên xem như hiểu được, những người này thật sự là ghê tởm từ trong xương tủy, trước đây còn hung hăng bắt nạt hai mẹ con cô, thì ra lòng dạ con người lại dễ thay đổi đến vậy, thấy họ thắng kiện thì liền ngay lập tức thay đổi lại thái độ, đáng vẻ giống như một con chó vậy.

Nói vậy cũng không đúng, thật làm xấu mặt cho loài chó!

Tuy nhiên sau khi bọn họ rời đi, Lâm Uyên vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho mẹ, sợ mẹ sẽ mềm lòng, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng không còn biết xấu hổ của họ, có khi bảo nói gì cũng nói, bảo làm gì cũng làm.

Nghĩ vậy cô liền quay sang hỏi mẹ vài câu. Mẹ cô trái lại rất tinh táo, nói sau chuyện ngày hôm qua, bà sẽ không tiếp tục nhu nhược nữa, lại kể thêm cho cô về chuyện vừa rồi: “Vị trợ lý của Trương luật sư kia thật sự rất đáng tin cậy, ngày hôm qua mẹ còn chưa hiểu chuyện gì thì bên kia đã đem tài khoản của người phụ nữ kia đóng băng rồi. Hôm nay ba con đến nói, cô ta đến ngân hàng rút tiền nhưng không được, liền cãi nhau với hắn một trận, con không nhận ra là mặt mũi của ông ta sừng vù hết lên rồi à, chính là bị người phụ nữ kia đánh đấy. Đánh ba con xong, cô ta lập tức cuốn gói rời đi rồi, nghe nói một chút tiền nhỏ cũng không để lại cho ba con, ông ta đang ở trong khách sạn, nhưng không trụ nổi nữa, đành phải nương tựa bác của con. . . Bác con không nói gì, nhưng bác gái lại mặc kệ, cuối cùng đuổi ba con đi, lúc này ông ấy mới nhớ đến chúng ta. . .”

Lâm Uyên ồ lên một tiếng, không nghĩ rằng lại có chuyện như vậy. Chả trách mà vừa rồi nhìn ba cô như già đi cả chục tuổi, ngay cả quần áo cũng bẩn thỉu lồi thối, hoàn toàn khác xa so với hình ảnh hôm qua ở trên tòa.

“Ba con lần này tới đây, sống chết muốn hòa giải với mẹ, ông ta thật sự đã đi vào đường cùng rồi, biết sẽ không thể trông cậy được vào ai, đối với con thì lại càng không có khả năng muốn ở cùng ông ta. Mẹ đã nói với ông ấy, nếu còn dám làm âm mưu nữa thì sẽ tố cáo hắn tội trùng hôn (vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng), ông ta nghe vậy thì sợ ngay.”

Lâm Uyên hừ một tiếng: “Con nghĩ bây giờ mẹ nên đi tố cáo ông ta luôn đi.”

Mẹ cô vỗ nhẹ lên tay cô: “Không phải là mẹ chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng tội trùng hôn không đủ để giết chết ông ta, sớm muộn gì hắn cũng được ra tù, với hai bàn tay trắng, ông ta mà quay lại trả thù thì không phải là mang tai họa tới cho chúng ta sao. Mẹ nghĩ lúc này dành lại được căn nhà là tốt lắm rồi, cũng không muốn so đo với ông ta thêm nữa, vừa nãy mẹ cũng đã nói rõ ràng cho bọn họ nghe, bọn họ biết dù có đồng ý hay không thì cũng không giải quyết được gì, dù sao họ cũng đã thua kiện trên tòa. Lát nữa mẹ còn phải gọi cho luật sư Trương, xem xem ông ấy định giải quyết như thế nào. . .”

Lâm Uyên gật đầu, chỉ cần mẹ cô không mềm lòng là được.

Mẹ cô nhìn khắp nhà, dường như nghĩ tới một điều gì đó, lắm bầm: “Thật giống như đang nằm mơ vậy, đêm qua mẹ không ngủ được, cứ lần qua lần lại suốt, con nói xem, bỗng dưng có được ba phòng ở, lại còn thêm bốn mươi vạn nữa. . .”

“Mẹ xứng đáng có được tất cả những thứ này mà.” Lâm Uyên nắm tay mẹ, tuy rằng trong lòng luôn chán ghét những việc Tăng Tuấn làm, nhưng cục diện ngày hôm nay đều là do công của người đó giúp đỡ, nếu không thì thật không biết hai mẹ con cô giờ này sẽ ra sao.

Lâm Uyên nhẹ nhàng trấn an mẹ: “Nói thẳng ra là, ác nhân rốt cục cũng sẽ phải nhận quả báo, về sau mẹ chỉ cần vui vẻ sống là được, đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì.”

“Con cũng phải về nhà thì mẹ mới cảm thấy an tâm.” Mẹ cô thì lại nghĩ khác, tiền bạc tuy quan trọng thật, nhưng làm sao so được với tương lai của Lâm Uyên, hiện tại nhà cửa tiền bạc đều đã có, sống trong một địa phương nhỏ thì cũng không phải lo lắng thêm điều gì nữa rồi.

Mẹ Lâm Uyên tận tình khuyên bảo cô: “Lâm Uyên à, xa xôi thế nào cũng được, con nhanh chóng đi xem nhà đi, con thích chỗ nào thì chúng ta sẽ mua chỗ đó, việc lớn việc nhỏ mẹ đều sẽ nghe theo con, sau đó mẹ sẽ đưa tiền cho con mua xe, phòng ở còn lại cũng chuyển giao cho con hết. Ngoài số tiền kia của ba con ra thì mẹ cũng có không ít đâu nhé, mẹ lúc nào cũng dành dụm tiết kiệm cho con mà, con muốn kinh doanh hay gửi ngân hàng cũng được, mẹ sẽ không quan tâm, mẹ chỉ muốn con mau chóng quay về, đừng ở bên ngoài cho người ta chỉ trích thêm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Mẹ của cô thật vất vả mới có thể khổ tận tâm lai, Lâm Uyên sao có thể nói ra những lời làm bà buồn chứ, cô chỉ cúi đầu lắng nghe, ra vẻ hiểu chuyện, nhưng Tăng Tuấn là người dễ dàng để cho người khác qua cầu rút ván như vậy sao? Chắc chắn là không thể rồi.

Lâm Uyên chờ mẹ nói xong, liền chủ động đề xuất hai người cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm. Mẹ cô hiện tại trở nên rất thoải mái, thừa dịp ra ngoài ăn cơm, còn cùng nhau đi dạo phố, mua thật nhiều đồ.

Lúc đi dạo phố, luật sư Trương có gọi điện thoại đến, nói rằng mọi việc tiến triển rất thuận lợi, khoản tiền đã được đóng băng rồi chuyển đến tòa án, luật sư của bà Lâm Uyên cũng chủ động đưa ra yêu cầu hòa giải, vì thế luật sư Trương đã cố ý thông qua ngân hàng đem tiền chính thức chuyển vào tài khoản của mẹ Lâm Uyên.

Tối nay, bạn của Lâm Uyên cũng gọi điện tới cho cô, nói chuyện không còn tùy ý như lúc trước, mà thể hiện ra sự khách khí một cách rõ ràng, trong điện thoại khen Lâm Uyên: “Lâm Uyên à, trong vụ này mình không giúp sức được gì nhiều cho cậu rồi, nhưng quả thật cậu quá lợi hại, khiến cho mình được mở rộng tầm mắt.” Lâm Uyên không nói gì nhiều, chỉ ậm ừ vài cái.

Mẹ của cô có chuyện vui nên tinh thần trở nên rất phấn chấn từ hôm qua tới giờ, hôm sau bà còn kéo Lâm Uyên đi mua cái này mua cái kia, nhưng Lâm Uyên cảm thấy không tập trung lắm, ngày hôm qua cũng không có trở ngại gì, dù sao Tăng Tuấn cũng phải ngày kia mới về, cô ở nhà mẹ cũng không sao, nhưng bây giờ Tăng Tuấn lại sắp về rồi. Cô rất buồn bã, không biết phải ăn nói với mẹ như thế nào.

Buổi tối sau khi ăn xong, Lâm Uyên cứ muốn mở miệng ra nói rồi lại thôi, cô hiểu rõ tính cách của mẹ, chuyện gì thì còn có thể thương lượng được, nhưng chuyện kia thì tuyệt đối không coi bằng hạt cát, dù sao mẹ cũng chỉ là vì muốn tốt cho cô, đi theo người ta không phải là tự chà đạp chính bản thân mình sao.

Chính là cô thật sự rất khó nói, cứ như vậy buồn bực qua một đêm, hôm sau mẹ Lâm Uyên dậy sớm ra ngoài mua cá, cô còn đang do dự không biết nên làm gì thì Tăng Tuấn đã gọi điện tới.

Lâm Uyên có cảm giác như bị người ta thúc giục đi tìm cái chết vậy.

Cô mệt mỏi nhận điện thoại, lập tức nghe thấy giọng điệu thân thiện của Tăng Tuấn: “Xe đang ở bên ngoài chờ em, mau chóng thu xếp rồi đi ra đi.” Ý tứ mang một sự dịu dàng hiếm thấy.

Lâm Uyên không dám trì hoãn lâu, cô nhanh nhẹn thu thập này nọ, lưu lại cho mẹ một tờ giấy rồi đi ra ngoài.

Nếu ngoài khu nhà bình dân của bọn họ, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe trị giá hơn một ngàn vạn! Thế này thì hàng xóm xung quanh còn có thể bỏ qua cho cô sao? Nghĩ vậy cô liền chạy nhanh ra khỏi tiểu khu, quả nhiên trông thấy một chiếc xe đang đỗ ở ven đường. Tuy rằng là xe thương vụ, nhưng dấu hiệu kia chứng tỏ rằng toàn bộ thành phố này chỉ có duy nhất một chiếc như vậy.

Lâm Uyên không chờ tài xế mở cửa xe hộ mà trực tiếp tự mình mở, vội vàng chui vào trong.

Nhưng vừa mới tiến vào, Lâm Uyên liền ngây ngốc, bởi vì phía sau còn có một người nữa đang ngồi.

Tăng Tuấn mặc một bộ Âu phục phẳng phiu, nhìn thấy dáng vẻ kia của cô thì chỉ khẽ mỉm cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo cô qua đó ngồi.

Lâm Uyên có chút ngoài ý muốn, cô không ngờ được là Tăng Tuấn sẽ tới tận đây để đón cô về, cùng lắm là nhờ tài xế tới như mọi lần thôi chứ! Hơn nữa tuy rằng đang là cuối mùa hạ, nhưng thời tiết thì vẫn không mấy thay đổi, anh mặc như vậy không cảm thấy nóng sao?

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, toàn thân trở nên lo lắng run sợ.

Trái lại Tăng Tuấn thì rất thân thiện nhìn một lượt, cao thấp đánh giá cô. Thấy anh chăm chú nhìn mình như vậy, Lâm Uyên nhin không được lại suy nghĩ miên man, đây là ánh mắt đói khát đó hả, muốn nhanh chóng đưa cô về để làm chuyện kia sao?

Kết quả khi mở cửa xe ra, Lâm Uyên lại ngoài ý muốn phát hiện xe đang đỗ trước cổng một bệnh viện. Đó là một bệnh viện chuyên khoa, Lâm Uyên lúc còn nhỏ đã từng vào đây nhờ rằng, lúc này chỉ biết ngây ngốc ngồi yên, buồn bực không hiểu có chuyện gì.

Lúc cô xuống xe, nhân viên công tác của bệnh viện rất nhiệt tình chạy ra tiếp đón bọn họ. Lâm Uyên còn đang hồ đồ thì lại thấy có một người đàn ông trung niên mập mạp đưa cho Tăng Tuấn một cái giấy ba toong.

Cô biết chân anh bị tật, nhưng cũng không đến nỗi phải dùng đến giấy chứ?

Cô nhin không được liếc mắt nhìn qua, ngay lập tức chạm phải ánh mắt của Tăng Tuấn, anh không nói gì, đôi mắt thâm trầm không có màu đen thông thường, mà là màu nâu, hơn nữa làn da cũng trắng như bột mì vậy, Lâm Uyên đã vài lần nghĩ rằng liệu anh có phải là con lai hay không. Tuy nhiên nhìn tổng thể thì lại không thấy giống lắm, nên Lâm Uyên cũng không có ý nghĩ đó nữa.

Lúc này gặp được nhiều người như vậy, Lâm Uyên mới phát hiện một điều, khi Tăng Tuấn thể hiện ra bộ dạng lạnh lùng, thì ai cũng đừng nghĩ tới việc do thám được điều gì từ khuôn mặt anh.

Cảm giác xa cách này, Lâm Uyên cũng không biết là anh đã tu luyện ở đâu, trông vô cùng thoải mái, không hề thấy có cảm giác là anh đang mất tự nhiên, cứ như dáng vẻ đó sinh ra là để dành riêng cho anh vậy...

Lúc trước cô bị Tăng Tuấn làm đủ mọi trò xấu xa nên mới sợ anh, hiện tại xem phản ứng của những người đi ra đón họ, hóa ra bình thường lúc đối mặt với Tăng Tuấn, ai cũng có một cảm giác nơm nớp lo sợ như vậy.

Lâm Uyên xen lẫn trong đám người dễ đi vào, nhưng càng đi cô càng cảm thấy không bình thường, bởi vì chỗ nào cũng rất vắng lặng, dường như không có một bóng người, như thể bệnh viện này đã ngừng hoạt động vậy.

Vấn đề là đây là bệnh viện công, chẳng lẽ lại có chuyện nghỉ hoạt động ư?

Còn một chuyện nữa, đây là bệnh viện chuyên khoa răng hàm mặt!

Ma xui quỷ khiến làm cho Lâm Uyển bỗng nhiên nhớ ra, hôm trước Tăng Tuấn còn bóp cằm cô, nói khi nào sẽ đưa cô đi nhổ răng?!

Lúc đó cô chỉ nghĩ là anh đâu có nhàn rỗi đến mức phải quan tâm đến chuyện đó, nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh tượng phũ phàng này...

Lâm Uyển tự nhiên cảm thấy quai hàm hơi đau, theo bản năng liền bịt kín miệng, quay đầu lại trừng mắt với Tăng Tuấn.

Thái độ của anh rất thân thiện, bị cô nhìn như vậy cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Vừa mới đi vào, Lâm Uyển lại được biết thêm một người là trợ lý Mạnh, cũng chính là người đàn ông trung niên mới vừa rồi đưa gậy ba toong cho Tăng Tuấn. Lâm Uyển cứ tưởng bên người Tăng Tuấn chỉ có một vị Lưu trợ lý kia, hiện tại xem ra những người làm việc bên cạnh Tăng Tuấn thật sự không ít.

Hơn nữa trợ lý Mạnh này quả thực trái ngược hẳn với trợ lý Lưu, trợ lý Lưu là một người trẻ tuổi tài giỏi, tương lai đầy hứa hẹn, còn vị trợ lý Mạnh này, vừa nhìn đã biết là một người rất thạo đời, vừa mới đi đến trước phòng bệnh đã cùng với những người phụ trách trò chuyện vui vẻ, mà những người kia cũng niềm nở nịnh nọt hẳn.

Tuy nhiên Lâm Uyển lại nhìn ra, tuy trợ lý Mạnh luôn mãi mê xã giao với người trong bệnh viện, nhưng rõ ràng hẳn vẫn chú ý tới từng động tác của Tăng Tuấn. Nhưng Tăng Tuấn sinh ra đã có một dáng vẻ ‘chớ nên quấy rầy’, nên cho dù những người kia có là công nhân viên chức, nhìn thấy anh cũng phải tỏ ra cung kính, không dám bắt chuyện.

Bất quá lúc bước vào phòng bệnh, điều mà Lâm Uyển đang lo sợ rốt cục cũng tới rồi, cô phát hiện ra ánh mắt của mọi người đều đang chăm chú nhìn vào mình, tựa như các vì sao xung quanh mặt trăng vậy, khiến cho cô không thể không tiến tới chiếc ghế khám răng kia.

Vừa mới học tiểu học cô đã phải chịu khổ hình, lúc nhổ răng đau đến chết đi sống lại, còn chảy rất nhiều máu, đã thế về nhà còn bị ba mắng là đồ yếu ớt. Nếu không phải vì vậy thì cô đã không cân nhắc tới chuyện nhổ răng, tuy rằng rất nhiều người nói không nên để răng khôn, nhưng nghĩ đến việc phải chịu đau là cô lại cảm thấy đủ loại khiếp đảm.

Lúc này, nhìn vị nha sĩ đang đeo khẩu trang, chỉ còn lộ ra đúng hai con mắt, cộng thêm hai người đứng bên cạnh hỗ trợ... hai chân của Lâm Uyển ngay lập tức run lên cầm cập.

Trong ánh mắt của rất nhiều người, cô thật không có tiền đồ mà muốn lùi bước, bóng ma tâm lý trong cô quá lớn, cô tình nguyện để cho người ta tát vài cái chứ không muốn nhổ răng đâu.

Nhìn thấy cô bệnh nhân đang rất mất mặt lùi về sau, người của bệnh viện cũng không dám nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau, ngay cả trợ lý Mạnh tuy cười nhưng cũng không làm mất đi dáng vẻ nghiêm túc.

Trái lại Tăng Tuấn người đang chống gậy rất nhanh tiến lên từng bước, rồi túm chặt lấy tay cô.

Lâm Uyển lúc này mới biết là mình không chạy thoát được rồi, đành thở dài một cái rồi nhận mệnh ngồi lên ghế, nhưng lại không dám mở mắt ra, miệng cũng mím chặt lại.

Lúc bác sĩ nhắc nhở, Lâm Uyển mới từ từ mở miệng ra. Thuốc tê và các dụng cụ lạnh lẽo hoạt động trong miệng cô, còn tưởng là sẽ rất lâu mới xong, nhưng rất nhanh, vị bác sĩ kia nói với cô là đã nhổ xong rồi.

Mở mắt ra, cô liền thấy trên chiếc khay nhỏ là một chiếc răng hàm có dính chút máu. Lâm Uyển không biết có phải là do tác dụng của thuốc hay không mà miệng của cô cảm thấy hơi tê tê, nhưng điều quan trọng là nó không hề đau như cô nghĩ, cũng không chảy nhiều máu.

Những người kia thấy mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, nên cũng lục đục đi ra ngoài.

Lâm Uyển hít sâu một hơi, thừa dịp bọn họ đi ra ngoài mà nhanh chóng chỉnh lại tóc, vừa rồi nằm xuống nên tóc đã rối tung rồi.

Tăng Tuấn người vẫn ở trong phòng bệnh từ nãy tới giờ, đi tới vuốt vuốt tóc giúp cô. Lâm Uyển đang rất oán giận anh, liền trợn mắt lườm một cái, miệng và mũi đều nhắm lại. Cô rất mất hứng, chủ yếu là vì nghĩ tới mục đích của việc nhổ răng này là để cho anh ta lúc hôn cảm thấy thoải mái, nhưng kỳ thật lại khiến cô thấy rất khó chịu.

Tăng Tuấn không để ý tới dáng vẻ của cô, chỉ cúi đầu xuống rồi ra lệnh: “Há miệng ra.”

Lâm Uyển không tình nguyện mở miệng ra, anh cúi xuống nhìn nhìn, còn khom lưng xuống, nghiêng đầu để trông thấy rõ hơn.

Lâm Uyển biết chân anh bị tật, bình thường đi lại khá tốt, nhưng một khi cúi người xuống thì sự bất bình thường ở chân anh sẽ hiện ra rõ ràng. Cho nên cô có thể cảm thấy được là toàn bộ trọng tâm cơ thể của anh đều đặt lên chân phải, ngay cả tay bên phải chống gậy cũng phải hơi dùng sức một chút.

Lúc này Lâm Uyển mới hiểu ra vì sao anh lại chống gậy, lúc ở biệt thự anh không dùng gậy nên bước đi rất chậm, mặc dù anh có thể đi nhanh hơn, nhưng khi đi nhanh, tư thế sẽ giống với người tàn tật, bước đi một cách khập khiễng. Vậy nên vì muốn che dấu dáng vẻ đó, nên anh mới chống gậy?

Anh xem qua răng của cô, sau đó bước lùi lại, đứng thẳng lên rồi nhắc nhở cô: “Vừa mới nhổ răng, lúc ăn cơm thì chú ý tránh chỗ đó ra.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Uyển không thích thái độ như đang nói chuyện với trẻ con này của anh.

Cô theo anh đi ra ngoài, vì hiểu được dụng ý của anh khi chống gậy, nên Lâm Uyển cũng cố gắng bước đi chậm lại. Chuyện này làm cho cô muốn nện cho mình vài cái, không biết cô quan tâm anh như vậy là vì cái gì, nhưng nếu không làm vậy thì sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Lúc ra đến cửa, vị trợ lý Mạnh mập mạp kia đã đứng chờ sẵn bên ngoài, người này nếu nói về số tuổi thì hẳn là lớn hơn nhiều so với trợ lý Luru. Nếu nói về sự khác nhau giữa hai người, thì Luru trợ lý là người giải quyết các công việc văn phòng, còn Mạnh trợ lý lại chuyên về xử lý các vấn đề vụn vặt trong sinh hoạt hàng ngày.

Lâm Uyển lên xe, còn tưởng rằng bây giờ sẽ đi thẳng về biệt thự, nhưng sau khi xe rời đi, cô lại phát hiện ra con đường này vẫn không phải là đường về nhà.

Tăng Tuấn lại muốn đưa cô đi đâu đây? Chẳng lẽ nhổ răng còn chưa đủ, vẫn muốn mang cô đi chịu cực hình tiếp?

Tuy nhiên sau khi đến nơi, Lâm Uyển mới hiểu ra, Tăng Tuấn là muốn nhân tiện đưa cô đi dạo phố?!

Chính là cô không muốn tới đây với Tăng Tuấn, thật sự quá mức phô trương, nhất là địa phương của bọn họ rất nhỏ, nên tỷ lệ đụng độ với người quen là rất lớn.

Bất quá vừa nhìn thấy điểm đến, Lâm Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, vì nơi này là nơi đất đỏ chết người, bình thường một tầng lầu cũng chưa có đến mười vị khách.

Xuống xe, vị Mạnh trợ lý kia luôn đi theo đằng sau, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Điều này làm cho Lâm Uyển nhớ ra một chuyện, đó là gia thế của Tăng Tuấn vô cùng bí ẩn. Tuy rằng bọn họ luôn vô thanh vô tức, nhưng đối với cuộc sống bình thường của Lâm Uyển mà nói, chỉ là đi dạo phố mà còn cần cả tùy tùng bám theo, khiến cô cảm thấy rất mất tự nhiên.

Thế nhưng nghĩ đến tình trạng cơ thể của Tăng Tuấn, nên Lâm Uyển cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Trung tâm thương mại vẫn vắng vẻ hiu quạnh như trước, Lâm Uyển một năm cũng chưa vào đây đến hai lần, tuy rằng sau này có đi làm, thu nhập cũng không ít, nhưng so với việc vào đây ném tiền hoang phí, thì thả mua đồ trên taobao còn tốt hơn.

Tăng Tuấn rõ ràng muốn mang cô đến đây để giải sầu, vì không thấy anh đặc biệt chú ý tới cái gì, trực tiếp dẫn cô tới cửa hàng quần áo nữ trên tầng sáu. Anh bước vài bước rồi ngồi xuống sofa chờ, giờ tay chỉ vào một bộ quần áo: “Em qua đó thử đi.”

Lâm Uyển đưa mắt nhìn, kiểu dáng rất thoải mái tự nhiên, chỉ có điều toàn là màu đen, khiến cho cô cảm thấy bộ này có vẻ hơi nghiêm túc, nhưng dù sao Tăng Tuấn đã mở miệng yêu cầu, cô đương nhiên sẽ vào phòng thay đồ thử xem sao.

Lúc bước ra, Lâm Uyển tự ngấm nghĩa một chút, bộ này phải nói là vô cùng lịch sự, nhưng thật ra cũng rất khêu gợi, ngực của cô khá nhỏ, mặc bộ này vào lại thấy nở nang đầy đặn lên không ít, mông cũng vểnh lên rất cao.

Tăng Tuấn chống tay lên má, gật gật đầu, sau đó lại chỉ tay vào một bộ khác, ý bảo Lâm Uyển tiếp tục mặc thử.

Bộ kia là trang phục mùa thu, tuy rằng mùa hè vẫn còn chưa kết thúc, nhưng trung tâm thương mại này đã nhập về rất nhiều quần áo thu đông. Hôm nay sự xuất hiện của Tăng Tuấn thật sự đã làm cho các nhân viên trong cửa hàng như trúng số độc đắc.

Lâm Uyển không biết Tăng Tuấn tự nhiên bộc phát như vậy là có lý do gì, nhưng nghĩ đến việc anh đã giúp đỡ mẹ con cô, nên cô cũng không nói gì, anh bảo thử bộ nào liền thử bộ đấy, quả thực ngoan ngoãn giống như vừa mới được thuần hóa vậy.

Rất cực sau khi thử một lèo mười bộ, Tăng Tuấn mới để cho Lâm Uyển nghỉ ngơi.

Lâm Uyển lúc này xem như phát hiện ra một điều mới, đó là đi dạo phố cùng với vị đại gia này, tuyệt đối là một công việc tiêu hao rất nhiều thể lực. May là Tăng Tuấn cũng có chút không kiên nhẫn, sau khi chọn ra bảy tám bộ thì đứng dậy, dường như có việc phải đi gấp.

Lâm Uyển thở hắt ra, nhanh chóng theo đuôi anh. Bên kia Mạnh trợ lý cũng rất chuyên nghiệp, tính tiền xong liền vội vàng xách túi lớn túi nhỏ về.

Không nghĩ tới người tính không bằng trời tính, những chuyện không may lại luôn luôn xảy ra vào những lúc ta không mong muốn nhất.

Lúc bọn họ đang đi thang máy xuống thì đột nhiên dừng lại ở khu bán đồ trang sức trên tầng hai, cửa thang máy mở ra, ngay sau đó có một người bước vào.

Lâm Uyển lúc đầu không chú ý tới người đó, bởi vì toàn bộ tâm tư của cô đều đang đặt hết lên người Tăng Tuấn rồi. Nhưng trái lại, người kia vừa liếc mắt một cái là đã nhận ra cô, lập tức kêu lên: “A, Lâm Uyển?”

Lâm Uyển lúc này mới quay mặt sang, trong nháy mắt cũng đã nhận ra người vừa kêu tên mình, không phải là Vương Kiến – bạn trai trước của cô đó sao?

Lâm Uyên tức thì hóa đá tại chỗ.

Loại quan hệ nam nữ này không thể chỉ ngày một ngày hai là đã có thể xóa tan mọi ân oán, hơn nữa, Lâm Uyên lúc chia tay còn mạnh mẽ đập vỡ cái máy ảnh mà cô mua tặng hắn nữa.

Sắc mặt cô thoáng chốc thay đổi, nhúu chặt mày, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Về chán ghét của cô, lọt vào mắt Vương Kiến lại trở thành hiểu lầm. Cơ bản là vì hắn không để ý là có một người đàn ông tuổi trẻ đang đứng phía trong. Hắn chỉ nhìn thấy vị trợ lý Mạnh mập mạp đang đứng bên cạnh cô, trong tay ông ta còn cầm mấy túi đồ. Vương Kiến vốn nghe nói gia đình Lâm Uyên xảy ra chuyện, hơn nữa cũng có tin đồn là cô bán thân, hiện tại nhìn thấy cảnh này, hắn ngay lập tức làm ra vẻ như hiểu ra điều gì đó, bộ dạng trào phúng nói: “Tôi nói không sai mà, Lâm Uyên, cô quả nhiên là đang bám víu vào một kẻ có tiền!”

Nói xong, Vương Kiến lại hất cằm về phía Mạnh trợ lý, nhếch mép cười: “Là vị này à? Xem ra cũng rất hợp để làm cha nuôi của cô đó?”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lâm Uyên lập tức thay đổi sắc mặt, tuy rằng Vương Kiến nhận sai người, nhưng dù sao vị “cha nuôi” thật sự mà hắn nhắc tới lại chính là người đang đứng im trong góc thang máy kia.

Nếu như là gặp riêng hắn, Lâm Uyên nhất định sẽ mắng cho hắn một trận, nhưng lúc này thì không thể được, ngược lại chính cô còn tự chột dạ trước, mặt đã hơi hơi đỏ, tuy rằng rất nóng, nhưng cũng không có cách nào mà mắng chửi anh ta ngay trước mặt hai người này được.

Bị hắn nói như vậy, nhưng Lâm Uyên dĩ nhiên không thể phun lại được một chữ. Vương Kiến lại tưởng là mình nói đúng rồi, chào Mạnh trợ lý một tiếng, nhìn cũng coi như là người lịch sự nhã nhặn, chắc sẽ không làm gì mình, sau đó liền lấy ngón trỏ chỉ vào Lâm Uyên, dáng vẻ giống như là một người từng trải, nói: “Người phụ nữ này đích thị là loại người không có tình cảm, ông ở lâu với cô ta thì sẽ biết, cả ngày chỉ biết bày mưu tính kế, chuyện trong nhà cô ta cũng cực kỳ rắc rối, tôi đúng thật là mắt mù nên mới có thể làm người yêu của cô ta trong một năm.”

Vương Kiến giơ lọ nước hoa xịt trong ô tô mới mua lên, dường như đang cố tình khoe khoang, vẫy vẫy tay với Lâm Uyên: “Xem đi, vừa mới chia tay với cô không được bao lâu, tôi đã mua xe rồi!”

Lâm Uyên quay mặt đi chỗ khác, không thèm để ý đến hắn.

Vương Kiến dường như cũng cảm thấy hơi bẽ mặt, lúc này, thang máy kêu ‘ding’ một tiếng, Vương Kiến tiêu sái bước ra ngoài, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Trái lại Lâm Uyên cảm thấy xấu hổ kinh khủng, bạn trai trước lại gặp được người đang bao dưỡng mình, cô thật sự muốn đem chuyện này quảng đi sạch sẽ.

Cô không biết lúc này Tăng Tuấn đang có suy nghĩ gì, chỉ biết là bước đi của anh có phần nhanh hơn bình thường.

Cô cúi đầu không nói một tiếng, yên lặng đi theo sau Tăng Tuấn, lên xe rồi, Mạnh trợ lý nhanh chóng cầm lấy cây gậy trong tay Tăng Tuấn, cẩn thận đặt vào trong cốp xe.

Xe vẫn chưa xuất phát, lúc Mạnh trợ lý quay về, hắn thò đầu vào trong xe, thì thầm gì đó với tài xế Đồng.

Tăng Tuấn sau khi lên xe thì ngay lập tức xắn cổ tay áo lên, lúc trước mặc tây trang quá nóng, trước khi dạo phố anh đã cởi áo ngoài rồi để trong xe, hiện tại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cổ tay áo được vén lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Ở ghế xe có một cái tay vịn, Tăng Tuấn vén xong tay áo thì gác tay lên đó, vẻ mặt của anh không có biểu hiện gì, ánh mắt nặng nề, khiến cho người ta không thể hiểu được.

Lâm Uyên cúi đầu không lên tiếng, chính là rất kỳ quái, cô còn tưởng rằng tài xế sẽ nhanh chóng khởi động xe, kết quả sau khi xuất phát, vận tốc của xe lại rất chậm, hơn nữa lại vẫn không phải đường về nhà, mà giống như là đang đi loanh quanh thư giãn. Đi được vài vòng, xe rất nhanh ngừng lại ở ven đường.

Lâm Uyên buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu sao xe lại dừng ở đây, trong nháy mắt liền phát hiện ra có điều không ổn, phía bên kia đường hình như có chuyện gì đó đang xảy ra.

Ngay lập tức Lâm Uyên nghe thấy một tiếng hét chói tai, người qua đường hình như cũng cảm thấy hơi ghê sợ, khắp nơi người người ủa tới.

Chờ đám người tản bót ra, Lâm Uyên mới có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống đang phát sinh bên trong.

Cô nhìn thấy có một người đàn ông đang bò trên mặt đất, bên cạnh là hai ba người khác, bọn họ đang không ngừng đá vào bụng của anh ta!!

Hóa ra là một vụ ẩu đả.

Những việc như thế này Lâm Uyển đều không dám nhìn, quả thật hình ảnh kia trông rất đáng sợ, vốn có một số người còn đi tới nhìn, nhưng sau chính họ cũng cảm thấy kinh hãi, dần dần tránh ra xa.

Lâm Uyển nhìn không rõ lắm, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy người đàn ông đang nằm trên mặt đất kia trông rất quen mắt, nhất là bộ quần áo, không phải là Vương Kiến, người mà lúc này còn đứng chỉ trừ cô đó sao?

Lâm Uyển kêu lên một tiếng, lập tức kéo cửa xe xuống, muốn nhìn cho rõ ràng.

Lúc cô kéo cửa xe xuống, Tăng Tuấn ngồi bên cạnh cũng không nói gì, vẻ mặt của anh vô cùng thần nhiên, nghiêng đầu nhìn biểu hiện trên mặt Lâm Uyển một chút.

Về mặt của Lâm Uyển khá phấn khích, lúc đầu còn kinh ngạc, sau lại vui sướng giống như được giải đúng chỗ ngứa, cuối cùng là sững sờ khi nhìn thấy máu.

Lâm Uyển bị cảnh tượng máu me be bét kia dọa sợ, khẩn trương ôm ngực.

Bên kia đánh rất hăng, Vương Kiến hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động, Lâm Uyển không rõ những người kia ra tay thế nào, dù sao đánh một lúc lâu như vậy, khiến cho Vương Kiến không còn sức mà đánh trả.

Nhìn Vương Kiến vịn vào cánh tay mà Lâm Uyển cũng cảm thấy hơi sợ. Không phải cô ở đây là để chứng kiến quá trình bị đánh đến chết của hắn đấy chứ?

Lâm Uyển ban đầu là xem với mục đích trút giận, nhưng hình ảnh máu me kia khiến cho cô càng ngày càng run sợ. Càng kinh khủng hơn là, những người kia không biết lấy xăng từ đâu ra, một lát sau, có người còn đổ xăng lên một chiếc xe ô tô.

Lâm Uyển nhớ tới chiếc xe mà Vương Kiến nhắc tới, rất nhanh chiếc xe đã chìm trong biển lửa, vốn còn không ai dám đến gần thì bây giờ tất cả đều đã rời đi hết, ai cũng sợ chiếc xe sẽ nổ nên đều mau chóng rút lui.

Tuy nhiên những người này dường như rất có kinh nghiệm, tuy chiếc xe bây giờ trông giống như một quả cầu lửa, nhưng trong suốt quá trình cũng chỉ nghe thấy tiếng vang bùm bùm, hoàn toàn không có một tiếng nổ mạnh nào.

Lâm Uyển tuy cách xa nhưng vẫn có thể nghe thấy được thanh âm cầu xin tha thứ của Vương Kiến.

Lúc cô còn đang choáng váng thì Tăng Tuấn lại thần nhiên nói: “Đi thôi.”

Xe lại một lần nữa khởi động, lần này lái xe không lái lòng vòng như vừa nãy nữa, rất nhanh xe đã chạy được một quãng xa.

Trên đường đi, Tăng Tuấn vẫn không có biểu hiện gì đặc biệt, Lâm Uyển ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cô cảm thấy không thể tin được, cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao chuyện lại xảy ra trong nháy mắt, sao có thể nhanh đến thế chứ?

Lúc này Vương Kiến nói năng tùy tiện, bây giờ đã bị Tăng Tuấn xử lý rồi sao?

Lâm Uyển trong lòng rất kinh ngạc, nồn nóng không yên, để ý bên trong xe không có ai khác thì mới nín lấy tay áo Tăng Tuấn, cẩn thận hỏi: “Tăng Tuấn, chuyện vừa rồi...”

Tăng Tuấn không biết đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên há tay ra, phẳng phẳng đi thẳng lên trước, nhưng tốc độ của anh rất chậm, Lâm Uyển nhanh chóng đuổi theo từng bước.

Cô không dám chặn đường mà chỉ muốn nhìn về mặt của anh mà thôi. Nhưng mà tên mặt than này mà để cho người khác tìm ra được manh mối gì trên mặt mình thì đúng là lạ đấy.

Tăng Tuấn không thèm để ý đến cô mà đi thẳng lên lầu hai. Vào trong phòng, Lâm Uyển vẫn không thể hiểu được cảm xúc của anh lúc này là gì.

Cô khá lo sợ, tuy Vương Kiến bị đánh làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cô vẫn thấp thỏm không yên, đánh người là một chuyện, còn hành động ngay ở khu vực đông đúc, cuối cùng còn đốt xe, không chừng còn có thể kinh động tới đài truyền hình...

Lâm Uyển không hiểu vì sao mà Tăng Tuấn lại tức giận với cô, nghĩ đi nghĩ lại cũng vẫn không ra, rốt cục là anh khó chịu chuyện gì vậy?

Trong khi ngồi chờ Tăng Tuấn đi xuống lầu, Lâm Uyển nhàn rỗi không có việc gì làm, lúc này lại thấy hơi lo lắng về chuyện vừa rồi, nhìn không được mở điện thoại ra xem một số diễn đàn. Bình thường trong khu của họ xảy ra chuyện gì thì ngay lập tức trên các trang diễn đàn sẽ rất sôi nổi, không nói tới đây là nơi nhộn nhịp nhất của thành phố, chắc chắn sẽ có người chú ý tới.

Kết quả vừa mới vào diễn đàn, cô liền thấy một bài post, người đăng bài dường như đang oán giận điều gì, phát biểu: “Đây là đạo lý gì thế hả, sao lại nói là tôi vi phạm quy định post bài?! Còn xóa luôn bài đăng của tôi nữa.”

Rất nhanh bên dưới có người bình luận: “Mình vừa vào nên không biết, chắc chắn là chuyện...” Kèm theo phía sau là rất nhiều dấu chấm khiến cho người ta suy nghĩ miên man.

Sau đó cô có vào vài trang khác, đừng nói là mấy tin bất quái, ngay cả những câu mắng mỏ cũng bị quy vào điều cấm, bị xóa bỏ toàn bộ.

Một lúc sau, Tăng Tuấn từ trên lầu đi xuống, lúc anh bước ra thang máy, Lâm Uyên liền phát hiện ra là anh đã thay quần áo. Cũng không biết vì sao mà khi vừa nhìn thấy anh bước ra, cô lại giống như phản xạ có điều kiện, lập tức từ trên sofa đứng bật dậy, cung kính đứng chờ anh.

Tăng Tuấn biểu hiện vẫn rất thản nhiên, khác biệt duy nhất chính là anh không thèm ngó ngang đến cô lấy một lần. Lâm Uyên không thể đọc được điều gì trên mặt anh, ví dụ như sự vui sướng khi vừa dạy cho người khác một bài học, hay là sự chột dạ khi sợ dính vào phiền toái, thậm chí còn không hề nói với cô một câu nào.

Tăng Tuấn chỉ im lặng ngồi xuống ghế, rút một quyển tạp chí ra xem.

Ngược lại Lâm Uyên cảm thấy rất sợ hãi, không dám ngồi chung một chỗ với anh, cô xách mấy cái túi vừa mới mua rồi chạy thẳng lên tầng hai.

Lâm Uyên có thể cảm nhận được là quan hệ giữa cô và Tăng Tuấn đã có chút biến hóa nho nhỏ, rõ ràng là anh tức giận vô cớ với cô, nhưng lại nhất quyết không chịu thể hiện ra, vẫn như trước ăn cơm với cô, xem TV với cô, sau đó lên giường đi ngủ.

Lâm Uyên trong nháy mắt đã leo lên giường, chuẩn bị sẵn sàng chờ anh vào. Lần này cho dù thế nào thì Lâm Uyên cũng không dám để cho anh đoạn từ tuyệt tôn, sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô liền ngoan ngoãn ngồi chờ trên giường.

Thế nhưng đợi cả buổi mà vẫn không thấy Tăng Tuấn có động tĩnh gì, ngược lại người này còn với tay ra tắt đèn rồi đi ngủ.

Lâm Uyên khó hiểu chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào phần lưng của Tăng Tuấn, lúc trước anh đều nằm đối mặt với cô, còn vòng tay ra sau lưng ôm cô nữa. Lần này phản ứng của anh thật sự rất không bình thường.

Lâm Uyên không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa, cô nằm xuống, trong đầu đều là hình ảnh Vương Kiến máu me nhầy nhụa. Cô cảm thấy hơi sợ người đang nằm bên cạnh mình lúc này, trước đây còn muốn thương lượng với Tăng Tuấn chuyện giải trừ quan hệ, hiện tại ngay cả một câu cũng không dám nói ra.

Nếu anh đã dám trắng trợn giáo huấn Vương Kiến ngay giữa phố, thì việc cảm gây đánh cô đến chết chắc cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thật khó tưởng tượng được trên đời này vẫn còn có người như vậy tồn tại, làm một việc táo bạo như vậy mà một chút ảnh hưởng cũng không có, còn có thể phong tỏa hết mọi nguồn thông tin, giống như việc này chưa từng xảy ra vậy, bây giờ cảm giác của cô đối với anh đã không đơn thuần chỉ là sợ hãi nữa rồi.

Com tối Lâm Uyên không ăn được nhiều, lúc này bụng đã kêu lên ọc ọc rồi.

Cô chán chừ một chút, dù sao cũng không ngủ được, liền ngồi dậy phủ thêm một cái áo ngủ, quay đầu nhìn Tăng Tuấn một cái, dường như anh đang ngủ rất sâu.

Lâm Uyên cẩn thận đứng lên, đi dép vào rồi xuống dưới nhà, cô không dám bật đèn phòng khách mà chỉ mò mẫm tìm công tắc đèn của phòng bếp.

Thường thì nhà cô luôn giữ lại đồ ăn thừa, nhưng sau khi bật đèn lên, lại thất vọng phát hiện ra rằng, đừng nói là đồ ăn thừa, mà ngay cả một hạt com cũng bị các nhân viên thu dọn hết rồi.

Cô không cam lòng mở tủ bát ra nhìn, bên trong được bài trí rất đẹp mắt, bộ đồ ăn được trưng bày giống như đang triển lãm sản phẩm vậy. Lâm Uyên không hiểu, nếu đã không dùng đến phòng bếp, thì sao phải mất công trang hoàng tỉ mỉ như vậy chứ.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại mở tủ lạnh ra xem, bên trong có một ít hoa quả và sữa. Cô biết Tăng Tuấn mỗi tối đều phải uống sữa, anh cũng từng đưa cho cô uống, nhưng cô lại không thích uống loại sữa này, từ bé cô chỉ hay quen uống sữa không đường, loại sữa đặc béo ngậy kia quả thật không hợp khẩu vị của cô cho lắm.

Lúc này Lâm Uyên cũng không còn sự lựa chọn nào khác, trực tiếp lấy dao gọt táo, sau đó lại tìm lò vi sóng, muốn đem sữa hâm nóng lại rồi uống cho đỡ đói.

Nào biết cô còn đang đun sữa thì chợt có một âm thanh vang lên trong bóng đêm, lạnh lùng nhắc nhở cô: “Đó là máy khử trùng.”

Lâm Uyên giật mình run bắn cả người, vội vàng xoay người qua, quả nhiên thấy được một bóng người đang đứng ngay lối vào nhà ăn.

Tăng Tuấn chỉ đứng im trong bóng tối chứ không tới gần cô.

Lâm Uyên thị lực khá tốt, mùa hè rất nóng, chỉ thấy anh mặc một cái quần ngủ, phía trên hoàn toàn không mặc gì.

Lâm Uyển cuống quýt, sợ mình đã làm cho anh tỉnh giấc, liền nhanh chóng giải thích: “Tôi hơi đói bụng.”

Tăng Tuấn đưa mắt liếc nhìn quả táo trong tay Lâm Uyển, không nói gì, chỉ quay người đi vào phòng khách.

Bước đi của anh rất chậm, một lúc lâu mới tới được phòng khách, Lâm Uyển nhìn thấy anh cầm lấy điện thoại cố định, sau đó nghe được giọng anh yêu cầu nhân viên phục vụ làm đồ ăn khuya rồi đưa tới đây.

Lúc này là ba giờ sáng đó...

Lâm Uyển ngập ngừng đứng yên ở đó.

Không ngờ vừa mới gọi điện chưa được bao lâu mà đã có người đưa đồ ăn khuya tới, hơn nữa còn chuẩn bị không ít món.

Đối mặt với các nhân viên đang vội vội vàng vàng kia, Lâm Uyển có chút ngượng ngùng, đêm hôm như vậy mà còn làm phiền họ. Trái lại các nhân viên lại tỏ ra rất bình thường, quy củ dọn đồ ăn ra, bát đĩa cũng được bày ngay ngắn.

Lúc trước Lâm Uyển đều không để ý lắm tới những người này, chưa từng giao tiếp với họ một câu, bây giờ lại có chút xấu hổ nói: “Thật ngại quá, làm phiền các vị rồi.”

Một bác gái rất nhanh khom lưng nói: “Đó là việc chúng tôi phải làm, Lâm tiểu thư, nếu cần cô có thể phân phó chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Lâm Uyển không ngờ mấy người này lại biết họ của cô, chỉ khẽ ngại ngừng cười, sau khi bọn họ dời đi, Lâm Uyển quả thật đã không còn cảm thấy thêm ăn nữa rồi. Nhưng dù sao thức ăn đều đã làm xong, không ăn thì thật lãng phí, cho nên cô cũng ngồi xuống thử ăn mấy miếng.

Tăng Tuấn lại không lập tức quay về giường, thấy cô ăn cơm thì cũng bước tới rồi ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn cô ăn.

Lâm Uyển cứ thấp thỏm không yên, không hiểu nửa đêm rồi mà sao anh không đi ngủ đi, còn trắng trợn ngồi nhìn cô làm cái gì. Lại còn khoanh tay trước ngực, dáng vẻ có chút đăm chiêu.

Lâm Uyển bị ghen đến tận họng rồi.

Một lát sau, anh rốt cục cũng mở miệng, thế nhưng vấn đề lại hơi ngoài dự đoán của cô: “Lúc em và nó yêu nhau, thường hay nói những chuyện gì?”

Lâm Uyển thiếu chút nữa đã không nuốt trôi cơm, nó mà hắn đang nhắc đến, chắc chắn là Vương Kiến.

Nhưng vấn đề yêu đương với Vương Kiến, quả thật cô cũng không thể nhận thức được rõ ràng. Cô không biết nên giải thích như thế nào về việc lúc đó cô như bị quỷ ám, vì từ nhỏ đã không nhận được nhiều sự quan tâm ấm áp, cho nên một khi có người đối xử tốt với cô, cô sẽ sẵn lòng đáp lại tình cảm của người đó.

Lâm Uyển lắp bắp giải thích: “Lúc đó tôi có mắt như mù.” Suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp: “Tôi và anh ta là bạn học, nhưng không cùng lớp... Hôm đó nhà trường yêu cầu xách nước, lúc tôi đi lấy nước thì gặp được anh ta, sau khi tan học người đi múc nước rất nhiều, anh ta liền chủ động bắt chuyện với tôi, còn giúp tôi xách nước... Có lần còn mời tôi ăn cơm, tặng quà cho tôi nữa...”

Coi như đó là một câu chuyện tình trong sáng của thời thanh xuân.

Lâm Uyển cắn môi: “Sau đó tôi mới mù quáng...”

Quả thật cô cũng yếu đuối giống như mẹ, một khi đã động tâm thì sẽ hết lòng báo đáp lại tình cảm của đối phương, chịu đựng ủy khuất mà lo lắng cho họ. Điểm khác biệt duy nhất chính là cô không hoàn toàn nhu nhược như mẹ, cô không thể chịu nổi việc chăm lo cho người yêu mà cứ như là chăm lo cho con trai mình vậy.

“Sau khi tốt nghiệp, mới nhận ra là chúng tôi không hợp nhau, lúc chia tay còn không e dè gì mà chỉ trích lẫn nhau.” Lâm Uyển không nói cho Tăng Tuấn nghe chuyện cô đập vỡ cái máy ảnh, bấy nhiêu thôi còn chưa đủ mất mặt sao.

Mối tình đầu của mình còn không đáng giá bằng một cái máy ảnh, một năm yêu đương chỉ vì mấy trăm đồng mà âm ỉ một trận...

Tăng Tuấn sắc mặt vẫn rất thản nhiên. Lâm Uyển nói xong mới phát hiện ra có điều không bình thường. Cô nâng mắt lên nhìn Tăng Tuấn một chút, cảm thấy hơi khó tin, sau lại thấy hình như là mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, làm gì có chuyện là anh đang ghen chứ?

Tăng Tuấn có cần thiết phải ăn dấm của Vương Kiến hay không?

Dù sao đây cũng là chuyện quá khứ rồi, ai mà không từng cùng một người đàn ông cạnh bãi trải qua một quãng thời gian yêu đương vô cùng thâm thúy...

Nếu ngay cả chuyện này mà anh còn để ý...

Không, chờ một chút!

Lâm Uyên bỗng nhiên chú ý tới một vấn đề mấu chốt, loại “cha nuôi” như anh có gì mà phải để tâm đến chuyện này chứ?! Nhưng thật ra Lâm Uyên cũng có hơi tò mò, ở chung với anh đã nhiều ngày, biểu tình gì của cô cũng đã bị anh nhìn thấy, ngay cả mấy việc thối nát của gia đình cô cũng được anh biết và giải quyết ổn thỏa, nhưng đối với cô mà nói thì Tăng Tuấn vẫn là một bí ẩn.

Cô muốn mở miệng hỏi, nhưng lời định nói ra lại bị nghẹn lại trong cổ họng.

Cô tập trung vào việc ăn để kìm nén lại, cúi đầu nhanh chóng ăn cơm, đúng là đầu của cô bị nước vào nên mới có thể nghĩ tới việc hỏi thăm chuyện của anh.

Ngay trong lúc miệng Lâm Uyên đang đầy cơm thì bất chợt cô liền cảm thấy rất căng thẳng, chờ tới lúc có phản ứng thì Tăng Tuấn đã đến bên cạnh hôn cô rồi.

Lâm Uyên cảm thấy cơm trong miệng dường như đã bị anh ăn hết. Cô kêu lên một tiếng, còn chưa kịp đẩy anh ra thì đã bị anh ôm chặt lấy thắt lưng. Lâm Uyên bị bẻ bồng lên cao rồi đặt xuống bàn cơm, trên bàn còn có mấy món mà cô chưa động tới...

Tăng Tuấn không thèm để ý đến điều đó, trực tiếp khua tay gạt hết bát đĩa xuống đất. Trong tiếng vỡ thanh thúy, Lâm Uyên thấy anh vội vàng cúi xuống, không báo trước mà vọt thẳng vào bên trong cô.

Đồng thời, anh giữ chặt đầu cô, ra lệnh: “Gọi tên anh!”

Lâm Uyên hít thở sâu, muốn thả lỏng cơ thể, nhưng bên trong quá khô, ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có.

Cô cau mày, bị anh giữ chặt cảm rồi hôn xuống, khiến cho cô cảm thấy hơi đau, anh cứ liên tục dùng răng cắn, sau đó lại đưa lưỡi liếm liếm cảm cô. Giống như đang thúc giục, anh lại ra lệnh: “Gọi tên anh!”

Sau mệnh lệnh là hành động, biên độ của anh rất lớn, dường như là đang cố tình muốn nghiền nát cô vậy. Lâm Uyên yếu ớt kêu lên, cô bám lấy tay anh, giọng điệu như muốn cầu xin tha thứ: “Tăng Tuấn, đau!”

Tăng Tuấn vẫn không dừng lại, chỉ cúi xuống hôn lên môi cô.

Lâm Uyên cảm thấy cơ thể như đang bị bẻ gãy vậy, anh liên tục tiến công xâm nhập cô, còn cô chỉ còn biết cố gắng thả lỏng chính mình.

Sau khi bị làm vài lần, Lâm Uyên rốt cục cũng không chịu đựng nổi nữa, cô nhớ lại dáng vẻ lần trước, cố gắng để cho mình chiếm thế chủ động, nắm giữ tiết tấu. Cô không dám chủ động hôn môi anh, nhưng để phân tán tinh lực thì cô có thể làm được, Lâm Uyên liền đưa tay ra vuốt ve ngực anh.

Cô không biết về những điểm nhạy cảm của đàn ông, nhưng chỉ hơi động tay đã thật sự khiến cho anh phân tán tư tưởng. Anh không mặc áo, nên khi vừa đụng vào ngực anh, Lâm Uyên đã lập tức hoảng sợ, cô đụng tới vị trí của tim, nhưng thật không ngờ sau lớp da rắn chắc mà vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh đến như vậy, quả thật giống như đang muốn phá tung lồng ngực ra vậy.

Lúc cô vuốt ve anh, Tăng Tuấn lại bỗng nhiên tóm lấy tay cô, sau đó mê mải mà hôn lên. Lòng bàn tay cảm thấy rất nhột, không biết là do đã quen với sự xâm phạm của anh, hay là do động tác này đã gọi lên xúc cảm trong cô, dần dần khiến cho sự khó chịu giảm bớt đi rất nhiều.

Lâm Uyên bị Tăng Tuấn nâng lên, không ngừng bị động nghênh đón sự tiến công của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đêm đó Lâm Uyên được Tăng Tuấn bế về phòng ngủ.

Chờ sau khi nằm xuống giường, Lâm Uyên mới xem như hoàn toàn hiểu được thế nào là làm đến nhũn chân. Sức lực của cô giống như đã bị hút cạn hết, thân thể mệt mỏi cực độ khiến cho cô vừa mới đặt đầu xuống gối đã ngủ ngay.

Ngày hôm sau cô còn chưa ngủ đủ giấc thì đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Lâm Uyên mơ mơ màng màng nhận điện, alo một tiếng.

Người gọi không phải ai khác mà chính là mẹ cô.

Từ hôm qua khi Lâm Uyên trốn ra khỏi nhà, mẹ cô đã rất tức giận. Bà rất lo cho cô, nếu như Lâm Uyên là vì tiền nên mới phải quan hệ với một người đàn ông thì bà đã không sốt ruột đến vậy, cái chính là bà rất hiểu con gái của mình, Lâm Uyên sẽ không bao giờ lấy tình cảm ra để đùa giỡn.

Đừng nghĩ Lâm Uyên đã đi làm ngoài xã hội nhiều năm mà làm, đứa nhỏ kia quả thật vẫn rất trong sáng, nhất là trong chuyện nam nữ, một chút tạp chất cũng không có.

Mẹ Lâm Uyên cũng rất sợ cô sẽ bị chịu thiệt thòi, cho dù trong lúc khó khăn Lâm Uyên mới bị người ta áp bức, nhưng đối với sự hiểu biết của bà về Lâm Uyên, con người đều có tình cảm, cứ thường xuyên qua lại như vậy, con gái lại rất đơn thuần, nếu lỡ lún sâu vào vũng bùn rồi thì biết thoát ra thế nào đây?

Bà chỉ có một đứa con gái, không thể cứ đứng nhìn nó tự hủy hoại chính mình như vậy được.

Mẹ Lâm Uyên giọng điệu có chút nghiêm khắc: “Lâm Uyên sao con lại như vậy hả, con nói muốn ăn cá thì mẹ liền làm cá cho con ăn, thế nào mà mẹ vừa mới ra ngoài đi chợ là con đã chạy ngay thế là sao?”

Lâm Uyên lúc này mới thấy hành động đó của mình hơi vô tâm, cổ họng cô hơi khàn, khuôn mặt đỏ hồng, nhanh chóng giải thích với mẹ: “Ồ công ty có việc gấp... Con cũng đã đề nghị lại rồi mà...”

Mẹ Lâm Uyên thở dài: “Thôi quên đi, hôm nay con có rảnh không, hôm qua mẹ đã liên hệ cho một vài đại lý rồi, lát nữa sẽ ra ngoài xem nhà, mẹ không biết là con thích nhà kiểu gì, nếu không bạn thì cùng mẹ đi xem đi.”

Lâm Uyên vâng một tiếng, mua nhà là chuyện quan trọng, mẹ cô không nói thì cô cũng nhất định phải đi cùng.

Tuy nhiên rất nhanh mẹ cô lại nhắc nhở cô chuyện về nhà: “Căn nhà này, mẹ chẳng qua cũng chỉ ở tạm thôi, trước sau gì nó cũng sẽ thuộc về con, con không cần phải quan tâm đến mẹ. Mua nhà xong, con hãy về ở với mẹ đi, chuyện này mẹ không muốn nhắc lại nhiều lần đâu, con nghĩ xem hai mẹ con mình bây giờ còn thiếu thứ gì đâu, con cứ ở bên ngoài như vậy sao được, nghe lời mẹ...”

Lâm Uyên khó xử cắn môi, trong điện thoại khẽ nhỏ giọng dạ một tiếng.

Sau khi rời giường, Lâm Uyên vẫn có chút phiền muộn. Người như Tăng Tuấn, sẽ dễ dàng mà thương lượng được sao?

Nếu chờ đến khi anh ta chán ngấy thì còn có hy vọng, nếu anh ta chưa chán mà cô lại cứ gây sức ép muốn rời khỏi, vậy thì khác nào đi tìm chỗ chết?

Trong lòng đầy tâm sự, cô sửa soạn xong rồi đi xuống lầu, vừa đi vừa nghĩ xem không biết nên đưa ra giả thiết thế nào với Tăng Tuấn.

Hơn nữa sau khi xuống nhà, Lâm Uyên vừa mới nhìn thấy nhà ăn thì đã đỏ bừng cả mặt.

Nhà ăn hôm qua bị Tăng Tuấn làm cho gà bay chó sủa, lúc này đã khôi phục lại nguyên trạng như cũ.

Thế nhưng thị giác bị kích thích quá mạnh mẽ, khiến cho Lâm Uyên dù có nhắm mắt cũng có thể nghĩ đến dáng vẻ ngày hôm qua của hai người...

Mà Tăng Tuấn đang an vị ngồi vào bàn ăn mà hôm qua hai người đã mây mưa thất thường, bình tĩnh ăn bữa sáng.

Lâm Uyên chột dạ, mặt lại hồng hồng, không biết khi các nhân viên tới thì có thể phát hiện ra được điều gì hay không...

Ngày hôm qua không phải chỉ diễn ra trên bàn ăn...

Tuy rằng lúc sau cô cũng có giấy dựa để thu dọn lại vài thứ, nhưng vì quá vội vàng... nên cũng không nhớ là cô đã thu dọn thế nào nữa...

Nghĩ vậy nên Lâm Uyên cũng không dám nhìn Tăng Tuấn, cô im lặng ngồi xuống đối diện anh, chăm chú ăn đồ ăn trước mặt mình.

Cô thật không hiểu là Tăng Tuấn được làm từ chất liệu gì, dường như anh là người không hề biết xấu hổ, cho dù đã từng điên cuồng với cô một trận trên cái bàn này, thế nhưng lại không thấy anh có một chút phản ứng nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Sau khi com nước xong, cô có nhắc tới việc về nhà, ấy vậy mà Tăng Tuấn cũng không nói thêm gì, trực tiếp đồng ý một cách vui vẻ. Lâm Uyên có hơi kinh ngạc, gần đây Tăng Tuấn không để tâm lắm tới chuyện cô ra khỏi nhà, hoàn toàn thể hiện ra dáng vẻ em muốn đi đâu thì cứ tự nhiên.

Lâm Uyên rất phấn khích, nếu đã được ra ngoài, cô nghĩ sẽ cùng mẹ đi xem nhiều nhà một chút, sau đó chọn ra một căn tốt nhất.

Lâm Uyên và mẹ đến gặp người của một công ty đã hẹn từ trước, hiện tại giá nhà đang rớt, nhất là các căn hộ cho những người có thu nhập cao cũng không bán được, cho nên hai mẹ con Lâm Uyên đều nghĩ sẽ chọn lựa một căn hộ thật tốt.

Chính là tuy giá nhà có rớt hơn trước, nhưng chung quy vẫn khá đắt. Càng những khu có môi trường tốt thì lại càng có một mức giá cát da cát thịt, đừng thấy mẹ Lâm Uyên trong tay có nhiều tiền mà không cảm thấy lo lắng, quả thật vẫn là có chút run sợ với những mức giá trên trời.

Lâm Uyên cũng không muốn vì việc mua nhà mà vết sạch của cái của mẹ, chẳng qua cô nghĩ cho mẹ cả đời sống vất vả, nên muốn bà được ở trong một căn nhà tốt nhất. Hơn nữa bà lại thích nhà có một cái sân nhỏ, từ lúc sinh ra đến giờ ước nguyện lớn nhất là trong nhà có đủ loại hoa cỏ để chăm sóc.

Thế nhưng những ngôi nhà có sân vườn trong một tiểu khu tốt thật sự quá khan hiếm. Lâm Uyên đi xem nhà với mẹ đến tận trưa, nhưng nếu không phải là sân ở phía sau lưng thì cũng là bố cục có vấn đề, hơn nữa giá lại rất cao, so với những căn nhà không có sân vườn thì cũng phải đắt hơn tới mười vạn.

Hai mẹ con Lâm Uyên phân vân lưỡng lự, dùng bữa cho tới chiều, cuối cùng lại nói hay là đi xem thử nơi khác, sau đó mẹ Lâm Uyên liền gọi điện cho một đại lý khác.

Hai ngày nay mẹ cô đều chỉ dành thời gian cho vấn đề nhà cửa, đã liên hệ cho rất nhiều đại lý, lúc này vừa mới nghe điện thoại của một công ty môi giới lớn, mẹ Lâm Uyên đã không thêm nghỉ ngơi nhiều nữa, chủ yếu là căn hộ mà họ giới thiệu rất phù hợp với yêu cầu của bà, sân lớn sân nhỏ đều có, môi trường sống lại rất tốt, quan trọng hơn là chủ căn hộ đang muốn bán gấp, nên cư nhiên còn có thể thương lượng được giá cả.

Lâm Uyên và mẹ vội vàng chạy đến tiểu khu kia ngắm nghía, khu này là khu nổi tiếng xa hoa trong thành phố, hơn nữa căn hộ kia lại ở vị trí khá đẹp, không bị che khuất với bên ngoài, diện tích lại khá ổn. Mẹ Lâm Uyên sau khi nhìn thấy căn hộ này, quả thật cũng không muốn đi nhìn chỗ khác nữa.

Lâm Uyên cũng cảm thấy hơi động tâm, đứng trong phòng nhìn trái nhìn phải, cho dù là phòng khách hay phòng ngủ thì cũng đều được thiết kế một cách vô cùng tỉ mỉ, không có một chỗ nào lãng phí.

Cô vội vàng thừa dịp người môi giới đang giới thiệu lấy điện thoại ra lên mạng, những căn hộ như thế này bình thường đều có đơn giá trên bảy ngàn, nhưng căn này tính đi tính lại thì cũng chỉ có sáu ngàn rưỡi, hơn nữa còn có đầy đủ các trang thiết bị cần thiết!

Thật sự là nghĩ thế nào cũng thấy có lãi.

Bất quá phòng ở rẻ cũng có cái khó của nó, người môi giới nói với các cô: “Căn hộ này hai người cũng đã xem rồi, tuyệt đối là ai cũng có thể mua được, quả thật có rất nhiều người dòm ngó nhưng vẫn không mua được vì không đủ sức vay ngân hàng. Căn nhà này bán đi là vì họ đang cần vốn để kinh doanh, người ta cũng rất sốt ruột, nhưng hiện tại thủ tục cho vay cũng phải đợi đến nửa tháng mới có, ý của người ta là nếu có người đồng ý mua với mức giá hợp lý thì sẽ bán luôn, còn nếu không thì sẽ đem căn nhà này đi thế chấp...”

Lâm Uyên vốn còn đang khó hiểu là vì sao mẹ con cô lại gặp được một căn phòng tốt như vậy, hiện tại nghe xong mới hiểu được, tuy rằng căn hộ này có đơn giá thấp, nhưng sau khi nhân số mét vuông lên thì tổng cộng cũng phải trên dưới một trăm vạn đó!!

Lâm Uyên lập tức cảm thấy hơi do dự, mua nhà là chuyện lớn, hơn nữa còn phải bỏ ra một số tiền như vậy, cô liền nói với người môi giới: “Căn nhà này tôi rất hài lòng, nhưng mà số tiền thật không ít, tôi và mẹ sẽ trở về thương lượng một chút...”

Chờ người môi giới rời đi, Lâm Uyên mới lấy di động ra tính toán, sau đó nói với mẹ: “Mẹ, mẹ xem đi, tổng giá trị là một trăm lẻ ba vạn, rồi còn phải trích một chút phần trăm cho người môi giới, tiền phí chuyển nhượng căn hộ nữa. Hiện tại căn nhà chúng ta đang ở cũng chỉ có giá khoảng sáu mươi vạn, như vậy là còn phải bỏ thêm năm mươi vạn vào nữa...”

Mẹ của cô cũng có chút do dự, suy nghĩ một chút rồi nói với Lâm Uyên: “Căn hộ kia con thấy sao?”

Lâm Uyên nghĩ nghĩ nói: “Rất tốt ạ.”

Diện tích của căn nhà khá rộng, hoàn toàn thích hợp để cho mẹ dưỡng lão, cho dù tương lai cô có lập gia đình, muốn mang theo cả chồng con về thăm mẹ thì cũng thừa chỗ để ở. Với lại điều kiện có sẵn trong nhà cũng khá đầy đủ, còn có cả sân vườn, rất hiếm thấy! Những căn nhà giống như vậy chắc chắn sẽ không thể mua với giá một trăm vạn được!

Cô và mẹ vẫn còn đang lưỡng lự thì người môi giới lại gọi điện tới, đại khái là chủ nhà rất muốn thúc giục họ mua, liền nói: “Căn nhà này đối với hai người quả thật có chút khó khăn, tôi thấy hai người rất có thành ý nên đã bàn bạc lại với chủ căn hộ xem có thể ưu đãi thêm chút hay không, không ngờ người kia lại rất vui vẻ, nói nếu hai người thành tâm thì sẽ để lại với giá ba vạn.”

Lâm Uyên quá đổi vui mừng, nhưng chuyện lớn như vậy nhất định phải thật cẩn thận, liền cùng với người môi giới hẹn thời gian và địa điểm để đàm phán hợp đồng.

Vì để bảo đảm an toàn, Lâm Uyên còn chuẩn bị sẵn vài nội dung, lúc làm hợp đồng, nhất định phải đến tận công ty để giải quyết.

Mẹ của cô cũng nghĩ như vậy rồi nói lại với người môi giới, anh ta chỉ cười rồi bảo: “Hai người yên tâm, đại lý chúng tôi làm việc trong vùng này đã nhiều năm rồi, nhà cũng bán được rất nhiều, đảm bảo là nơi đáng tin cậy nhất, không thành vấn đề, hai người cứ trực tiếp đến xem nhà lại, sẽ thấy được sự nể nếp của chúng tôi.”

Lâm Uyên cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, vì chung quy vẫn cảm thấy quá vội vàng.

Cô và mẹ nói chuyện một lúc rồi lại quay về tiểu khu kia xem xét thật kỹ, mẹ của cô thậm chí còn hỏi han thăm dò bảo vệ của khu nhà, kết quả những người đó giọng điệu đều giống hệt với người môi giới, đều là: “À, căn đó hả, đa phần người ta mua là để kinh doanh mà, hầu như ai cũng mua liền mấy căn...”

Lâm Uyên và mẹ nghe xong cũng thấy yên tâm hơn, hai người chỉ sợ nhà bán gấp như vậy sẽ xảy ra vấn đề, xem ra cũng không có gì đáng lo ngại.

Lúc Lâm Uyên trở về, Tăng Tuấn lại không như thường lệ ngồi ở phòng khách, dạo gần đây kể cả có việc hay không thì anh vẫn luôn giam mình trong phòng làm việc. Cô không biết là anh bận việc gì, nhưng nếu anh không có ở đây thì cô có thể tự do được một lúc rồi. Lâm Uyên ngồi trên sofa, trong đầu lại nghĩ đến căn nhà mà hôm nay hai mẹ con cô đã tới xem.

Cô không chỉ thích cách bài trí của căn nhà mà còn thích những đồ nội thất mà họ trang hoàng bên trong, phòng bếp vừa nhìn đã biết là hàng tốt, mẹ của cô làm nội trợ cả đời, nhưng dường như chưa từng được sử dụng một căn bếp đẹp như vậy...

Nếu mua căn nhà này, ngoài được giá tốt ra thì còn tiết kiệm được rất nhiều khoản lời thôi khác, song cô vẫn cảm thấy thấp thỏm lo lắng, nghĩ chuyện

này có phần rất kỳ lạ.

Nghĩ vậy, cô liền mở di động tìm hiểu về hoàn cảnh của tiểu khu đó, nhưng xem cả buổi mà vẫn không thấy có tin tức nào xấu, ngược lại toàn là lời khen, nào là nhà tốt, bảo vệ chăm chỉ, còn có nước nóng 24/24. Lâm Uyển càng xem càng động tâm, bất tri bất giác trời đã tối sầm, cô xem đến khi di động hết pin thì mới ngẩng đầu lên.

Sau đó Lâm Uyển chợt sững sờ, rất nhanh nhìn thấy Tăng Tuấn đang đứng trước mặt. Cô thật sự không biết là anh đã đứng ở đó từ lúc nào.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy vẻ mặt của Tăng Tuấn hơi lạ, miệng của anh khẽ nhếch lên, nở một nụ cười kỳ quái.

Lâm Uyển chưa từng thấy anh như vậy, không hiểu lúc này anh đang vui hay không vui, có điều các nhân viên cũng đã dọn đồ ăn ra rồi, Lâm Uyển vừa mới giúp mẹ chọn được một căn nhà ưng ý nên hiện tại đang rất phấn chấn, hoàn toàn không muốn để tâm đến những chuyện khác.

Cô nhanh chóng đứng lên rồi chạy tới phòng ăn, đứng trước bàn, cô lập tức đã bị những món ăn ngon lành hấp dẫn, liền cúi xuống hít một cái thật sâu.

Nhìn thấy bát canh, Lâm Uyển nhìn không được múc cho mình một chén, lúc đang uống thì nghe thấy tiếng bước chân của Tăng Tuấn, anh hỏi cô một câu: “Có chuyện gì mà vui vậy?”

Lâm Uyển a một tiếng, mặt từ từ ngó lên khỏi chén canh, không biết vì sao mà cô lại cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng nói: “Không có gì, chỉ là đi dạo phố với mẹ một lát thôi.”

Tăng Tuấn chỉ nhìn chằm chằm cô, anh đi tới bàn ăn rồi kéo ghế ra, bình thường động tác của anh rất khẽ, cho dù là kéo ghế thì cũng không được để phát ra âm thanh, nhưng lúc này Lâm Uyển lại giật mình nghe thấy một tiếng kết chối tai.

Sau khi kéo ghế ra, anh lại không ngồi xuống mà đứng đó chỉ chỉ Lâm Uyển, Lâm Uyển còn đang đứng ở cạnh bàn, vừa thấy động tác này thì liền cuống quýt chạy qua đó ngồi.

Thế nhưng vừa mới ngồi xuống, cô lại cảm thấy cả vai rất đau, anh cư nhiên lại giữ chặt lấy hai vai cô, khiến cho cô không thể động đậy.

Giữ Lâm Uyển lại xong, anh cũng không có hành động gì khác, chỉ cúi người xuống, dán môi lên tai cô, thân mật nhắc nhở: “Hôm nay có món tim heo rất ngon, em nên ăn một chút để bồi bổ sức khỏe.”

Lâm Uyển mau chóng gấp một miếng tim heo rồi nhét vào miệng, may mà cô không kén ăn, đưa cho cái gì cũng có thể nuốt vào bụng được.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Thế nhưng sau khi ăn vài miếng Lâm Uyển mới nhận ra có điều không bình thường, Tăng Tuấn là đang muốn châm chọc cô sao?

Ý nói cô là người không tìm không phổi đó hả?

Cô buồn bực liếc nhìn Tăng Tuấn một cái. Trái lại sắc mặt anh vẫn rất thản nhiên, bất quá lúc nào mà mặt anh chả như vậy chứ. Lâm Uyển trong lòng cảm thấy hơi bồn chồn, nghĩ không biết anh cho mình ăn cái này là để làm gì?

Lâm Uyển nhanh chóng xem xét lại chuyện ngày hôm nay một lần, cô không có vẻ muộn, cũng không có nói điều gì sai, duy nhất có một điều chính là cô đã không nói chuyện đi xem nhà cùng mẹ cho anh nghe.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện lớn mà?

Tuy nhiên nghĩ đến việc người này chỉ vì một câu nói mà xử lý Vương Kiến thành như vậy, Lâm Uyển lập tức trở nên lo lắng, chủ yếu là tên Tăng Tuấn này tính tình rất quái đản, ai mà biết là anh sẽ làm những gì chứ?

Dù sao cô cũng không thể đầu lại được bản tính của người kia, cho nên cô cố gắng giữ bình tĩnh, không để cho chính mình loạn tưởng, sau khi ăn tối xong, cô liền trở nên im lặng hơn so với mọi ngày. Cô không chạy đi xem TV, trái lại còn hiếm hoi một lần ngồi cạnh đại ma vương xem tạp chí, nhưng ngồi càng lâu thì cô lại càng cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng, cô quyết định cứ về phòng ngủ trước rồi tính sau. Ai ngờ lúc cô vừa mới bước vào phòng thì Tăng Tuấn cũng đi theo sau.

Lâm Uyển có hơi khấn trương, nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh rồi đi vào trong tắm rửa, sau lần trước được mát xa, từ đó cô vẫn thỉnh thoảng vào đây để thư giãn một chút. Chủ yếu là vì ở cùng với Tăng Tuấn đã lâu, nên thần kinh cô cũng trở nên suy nhược hơn trước rồi.

Chính là nước vừa mới xả xong thì Tăng Tuấn lại từ bên ngoài bước vào.

Lâm Uyên còn tưởng là anh muốn làm gì nên đứng im đó chờ anh ra ngoài, kết quả Tăng Tuấn lại không làm gì, chỉ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh bồn tắm.

Bồn tắm này có thể tích rất lớn, còn có một cái ghế chuyên dụng để ngồi vào.

Tăng Tuấn ung dung ngồi ở đó, dùng ánh mắt thúc giục cô nhanh chóng cởi quần áo.

Anh mặc một bộ áo ngủ màu xám, cứ như vậy không chút kiêng kỵ ngồi xuống, Lâm Uyên cảm thấy có điều không ổn rồi. Cho dù có làm với anh cả trăm lần đi nữa, thì việc cởi quần áo tắm rửa trước mặt anh cũng là điều không thể.

Lâm Uyên nuốt nước miếng, nhỏ giọng thương lượng: “Anh có thể đi ra ngoài chờ được không, tôi sẽ tắm xong ngay thôi...”

Một bàn tay trực tiếp duỗi ra rồi gác lên bồn tắm.

Lâm Uyên rất hối hận, sớm biết có chuyện này thì cô đã không sốt ruột muốn đi tắm như vậy.

Tăng Tuấn không trả lời, chỉ giương mắt lên đánh giá cô. Ánh mắt kia giống như đang muốn nhìn thấu qua cơ thể cô vậy, lúc Lâm Uyên còn đang sững sờ, anh đã vươn tay chậm rãi cởi cúc áo ngủ của cô ra.

Phần mềm mại trước ngực khẽ chạm vào tay anh, liền bị anh đưa tay khẽ nhéo một cái.

Lâm Uyên giật mình vì bị hành động của anh làm cho kích thích, cô nhanh chóng cúi đầu, nghiêng người cố gắng né tránh đôi bàn tay của anh.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, tư thái kia không giống như một con thú đang đi săn mồi, mà giống như là đang đùa bỡn một chú chuột nhỏ vậy.

Mà cô chính là con chuột nhỏ bị dọa đến mất cả lá gan đây.

Lâm Uyên cúi đầu, cố gắng giữ bình tĩnh, chậm rãi cởi bỏ áo ngủ ra.

Tuy biết rằng nước không thể che giấu được cái gì, nhưng sau khi cởi bỏ hết, cô vẫn rất nhanh nhẹn đi vào bồn tắm. Tay chân cô cuộn tròn lại, cố gắng che đi nơi riêng tư của mình, xoay người quay lưng lại với Tăng Tuấn.

May là Tăng Tuấn cũng không làm khó cô nữa, không bắt cô làm hành động gì xấu hổ, cũng không đưa tay lên sờ soạng, ngay tại lúc Lâm Uyên đang nhẹ nhàng thở ra, cô lập tức cảm thấy sóng nước mạnh lên, nước trong bồn đã dâng cao hơn hẳn, gần như ngay sau đó cô liền rơi vào lồng ngực của Tăng Tuấn.

Tuy rằng vừa mới nhìn thấy cái bồn tắm lần đầu tiên là cô đã nghĩ rằng đây là bồn tắm đôi, thế nhưng lúc này bị Tăng Tuấn ôm lấy, cô vẫn có ý muốn từ chối, cơ bản là so với trên giường thì ở dưới nước cô còn vô dụng hơn.

Tay chân cô rất nhanh bị anh giữ lại, anh nhẹ nhàng ôm cô, không làm gì mà chỉ để cho cô dán sát vào lồng ngực mình.

Tư thế này thật quá mức nhàn hạ, tay của anh nhẹ vuốt ve tóc Lâm Uyên, thỉnh thoảng còn làm cho nước gợn sóng, tấp nhẹ lên bả vai cô.

Lâm Uyên thờ hồn hển, bên tai còn có thể nghe được cả tiếng tim đập.

Cô cố gắng khiến cho tình cảm của mình vui đi một chút, điều khiển cơ thể mình biến thành một khúc gỗ, nhưng dù vậy cũng không thể tránh được chuyện xảy ra lúc này.

Sau một lúc lâu, Tăng Tuấn rốt cục cũng bắt đầu hành động. Anh ôm cô, mặc kệ Lâm Uyên có chống cự mãnh liệt cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể khống chế được phản ứng tự nhiên khi hai cơ thể ma sát lẫn nhau. Đối với Lâm Uyên thì địa điểm hay tư thế lúc này đều không thích hợp, nhưng mọi chuyện vẫn cứ tự nhiên diễn ra, có khi còn đơn giản hơn so với cô tưởng tượng.

Động tác của anh không có gì gây trở ngại.

Lâm Uyên cảm thấy vô cùng choáng váng, khi cơ thể nảy lên, sóng nước không ngừng đập mạnh vào ngực cô. Cô bị hơi nước xông đến chóng mặt, bình thường khi ở trên giường cô đều cố gắng nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng lần này không hiểu vì sao mà Tăng Tuấn lại nắm lấy cằm cô rồi ra lệnh: “Mở mắt ra!”

Lâm Uyên xấu hổ mở mắt ra, không ngờ lại nhìn thấy bộ dạng của anh đang càn quấy cơ thể mình, điều này thật sự quá kích thích thị giác rồi.

Tuy rằng Lâm Uyên bị ép mở mắt ra, nhưng cô vẫn cố gắng không nhìn vào mặt anh, cô hướng ánh mắt về khoảng không, muốn làm phai nhạt đi xúc cảm khi bị Tăng Tuấn đắm sâu vào.

Nhưng anh giống như đã đoán được ra suy nghĩ của Lâm Uyên, rất nhanh nắm cằm cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Nhiệt độ của bồn tắm khiến cho cơ thể trở nên khô nóng, đối diện với ánh mắt cô chính là khuôn mặt phóng đại đang nhăn nhó của Tăng Tuấn. Thế nhưng giữa sự dữ tợn khủng bố đó, lại không hề cảm thấy có chút lạnh lùng xa cách nào, đôi môi của anh rất đỏ, thật sự khiến cho người ta không kìm chế được mà cuốn sâu vào...

Lâm Uyên không biết rằng môi của đàn ông lại có thể đẹp đến vậy, khi anh cúi người xuống hôn cô, cô cảm thấy như môi của mình đang hòa tan trong miệng anh vậy.

Vấn hện ngày kia sẽ đi gặp người môi giới, nhưng sáng sớm Lâm Uyên lại nhận được điện thoại của mẹ. Sau khi nhận trả lời, cô liền vội vã nói trước: “Mẹ, mẹ nghĩ xem chúng ta mua căn nhà này có phải quá gấp hay không, dù gì thì căn nhà trước cũng mới vừa xử lý xong giấy tờ, con nghĩ cứ nên chờ thêm một thời gian nữa đi... Chúng ta gấp rút như vậy, nhờ xảy ra sơ suất gì...”

Mẹ cô vui vẻ nói: “Lần này họ làm việc rất năng suất, tuy rằng lúc đó bán phòng còn nói là đợi hai tháng nữa sẽ có một căn khác ở phía đông, nhưng người bán lại thoải mái như vậy nên mẹ cũng không muốn kéo dài thêm nữa, nếu đã thấy hợp thì phải mua ngay, lúc trước cũng không phải là chưa từng thấy qua, hơn nữa giá cả lại rất hợp lý.”

Thấy mẹ cao hứng như vậy nên Lâm Uyên cũng có chút do dự, lại nghe mẹ nói đã hện thời gian gặp người môi giới, Lâm Uyên lại càng lo lắng hơn, cô nhanh chóng nói: “Mẹ, đừng đi vội, hay là để con đi cùng giúp mẹ.”

Nếu thật sự là một cái bẫy thì cô nhất định phải cẩn thận mới được.

Lúc cô đi xuống nhà thì nhìn thấy Tăng Tuấn đang ném bóng chơi với Đại Mao và Nhị Mao. Dáng vẻ nhàn nhã kia, nhìn rất khó tưởng tượng ra chính là người đêm qua đã đòi hỏi mình. Cô cau mày, đứng từ xa nhìn anh.

Tăng Tuấn sớm đã biết là cô đi xuống, tuy không thấy cô tới gần nhưng anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tiếp tục chơi đùa với hai chú chó.

Lâm Uyên đợi một lát mà vẫn không thấy Tăng Tuấn có phản ứng gì, cứ chơi đùa với hai con chó đến nỗi như quên hết mọi thứ xung quanh, nhưng hiện tại cô lại là người có nhiệm vụ dẫn chúng đi dạo, lát nữa còn phải đi ra ngoài với mẹ, thời gian quả thực rất eo hẹp.

Lâm Uyên cuối cùng cũng đi tới gọi một tiếng Đại Mao Nhị Mao, cô cứ tưởng nếu nghe thấy cô gọi như vậy thì chắc chắn hai con chó kia sẽ đi theo mình. Kết quả cô đã bước ra ngoài mấy bước rồi mà vẫn không thấy chúng đi tới.

Cô buồn bực quay đầu nhìn, chỉ thấy hai nhóc quý Đại Mao Nhị Mao đang ngẩng đầu chăm chú nhìn hướng bóng của Tăng Tuấn, dường như hoàn toàn không muốn đi dạo với cô.

Lâm Uyên thiếu chút nữa là tức đến ngất xỉu, còn có loại chó sần như vậy sao?

Dạo gần đây cô đã chăm sóc cho hai đứa nhóc đó thế nào, bình thường khi thấy cô là chúng sẽ lập tức vẫy đuôi mừng rỡ ngay, hiện tại có Tăng Tuấn ở đây, ngay cả đi cũng không dám có phải không?!

Cuối cùng Tăng Tuấn cảm bóng gật gật đầu rồi chỉ tay về phía Lâm Uyên, lúc này hai chú chó kia mới xun xoe chạy tới chỗ cô.

Lâm Uyên lúc dắt chó đi dạo về vẫn còn thấy không phục, nhìn không được dí ngón tay lên đầu hai con chó nói: “Có cần phải sợ hãi đến vậy không hả? Chị và hẳn ai thân với hai đứa hơn, làm con dắt đi dạo không phải là do một tay chị mà làm đó sao, hai đứa lại đi chú ý đến sắc mặt của hẳn như vậy, thật khiến cho chị cảm thấy đau lòng!!”

Đại Mao Nhị Mao không biết nghe có hiểu không mà đứng thẳng lê lưỡi ra với cô, bộ dạng giống như đang lấy lòng.

Lâm Uyên thở dài, kỳ thật cô trút giận lên hai con chó để làm gì chứ, Tăng Tuấn thật đúng là có tố chất của một con sói đầu đàn, ngay cả đến chó cũng có thể nhìn ra được điều đó, nên chúng biết là phải phục tùng ai...

Chờ cô dắt chó về nhà thì Tăng Tuấn đã không còn ở phòng khách, hình như là lên lầu làm việc.

Lâm Uyên cảm thấy rất khó giải quyết, cô vẫn còn chưa xin phép anh.

Cô không biết là Tăng Tuấn có ghét bị người khác quấy rầy trong lúc làm việc hay không nữa, bình thường nhìn anh giống như là người cuồng công việc vậy.

Lâm Uyên trong lòng bồn chồn không yên, lúc đi đến cửa phòng, cô liền chân chừ một chút, cảm giác này thật giống như lúc làm nhân viên thực tập, lần đầu tiên đến gặp tổng giám đốc để báo cáo hoạt động...

Cô phải do dự đứng ở ngoài một lát rồi mới lấy được dũng khí để gõ cửa. Sau đó cô nghe thấy bên trong có một tiếng hô vào đi.

Lúc cô mở cửa bước vào, mới phát hiện ra ánh sáng bên trong khá tối.

Lâm Uyên có chút khó hiểu, như thế này thì làm sao mà làm việc được cơ chứ. Tăng Tuấn này đừng nói là bật đèn, ngay cả rèm cửa cũng kéo hết vào.

Da đầu Lâm Uyên bỗng tê rần, đừng nói là ngày nào anh cũng tự nhốt mình ngồi làm việc trong một căn phòng kín không kẻ hở như thế này chứ?

Cuối cùng Lâm Uyển phải dẩy đưa mãi thì mới dám lẻ mề bước vào, Tăng Tuấn ngồi trước máy tính ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn cô.

Lâm Uyển lúc này mới dề đặt xin chỉ thị: “Tăng Tuấn, buổi chiều tôi có chút việc, có thể ra ngoài một lúc được không?”

Theo như lẽ thường thì anh phải thật vui về đồng ý mới đúng, nhưng lần này Tăng Tuấn lại chỉ đưa ngón tay ra ngoắc ngoắc cô.

Lâm Uyển sững lại một giây, sau đó từ từ đi tới. Hành động này chính xác là phản xạ có điều kiện, trong lòng tuy không muốn, nhưng chân lại tự động bước đi.

Lúc cô đi tới, không biết là Tăng Tuấn muốn làm gì, cô cũng không tiến đến quá gần, chỉ dừng lại trước bàn làm việc của anh.

Trái lại Tăng Tuấn vươn tay ra, rất nhanh dề đầu cô xuống, Lâm Uyển lập tức cảm thấy môi mình mềm nhũn, thì ra là anh muốn hôn cô.

Cô còn tưởng rằng Tăng Tuấn sẽ còn hôn sâu nữa, kết quả anh chỉ lướt qua môi cô một chút rồi buông ra, lúc này Lâm Uyển mới hiểu là người này chỉ muốn hôn tạm biệt mà thôi.

Chờ anh hôn xong, cô liền nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, nhưng vừa mới ra đến cửa thì Tăng Tuấn lại nhắc nhở một câu: “Nhớ bây giờ về.”

“Ừ...” Lâm Uyển gật đầu, thật cẩn thận đóng cửa phòng lại rồi rón ra rón rén đi xuống lầu.

Vừa rồi khi bị anh hôn, đầu cô bị dề thấp xuống, lúc đó cô có hơi liếc mắt nhìn xuống bàn máy tính, tức thì nhìn thấy một hình ảnh trên màn hình...

Đó tuyệt đối là khẩu súng thường thấy trong các bộ phim chiến tranh! Thân súng rất dài, kiểu dáng cũng rất khủng bố.

Cô không phải là người am hiểu về quân sự, nhưng vật kia chắc chắn là có lực sát thương không hề nhỏ. Hôn nữa không chỉ có hình ảnh khẩu súng, mà bên cạnh còn có đồ trang bị, tuy rằng cô chỉ liếc mắt một cái, nhưng cũng có thể nhận ra kiểu dáng của nó là thật, cấu tạo bên trong rất đầy đủ và chi tiết!

Lâm Uyển không phải là người trong nghề nên không hiểu lắm, cô chỉ nhớ là khi mình gõ cửa bước vào, về mặt Tăng Tuấn vẫn không có chút thay đổi.

Chân của cô bỗng chốc trở nên mềm nhũn.

Nói gì thì nói, cô vẫn còn phải vội vàng đi theo giúp mẹ nữa.

Trong lúc đi gặp người môi giới, trong lòng Lâm Uyển vẫn cảm thấy rất bồn chồn, bất quá đó không phải là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Mẹ của cô tới sớm hơn cô một chút, đang cùng với người môi giới và người bán chờ cô.

Lâm Uyển đi tới, người bán nhà thấy cô liền lập tức đứng dậy, khách sáo hỏi thăm vài câu.

Hiển nhiên trong lúc chờ cô tới, mẹ cô và đối phương đã tán gẫu với nhau rất vui vẻ, cô vừa đến thì mẹ cô liền cười nói: “Lâm Uyển à, đối phương lại cho chúng ta thêm chút ưu đãi nữa đó.”

Ngay cả người môi giới cũng thể hiện dáng vẻ ngưỡng mộ, nói: “Phòng ở này tuyệt đối là vô cùng thích hợp, vị trí rất đẹp, về sau còn mở rộng thêm không gian, gần đây khu này cũng đã lên kế hoạch xây dựng trường tiểu học và trung học ngay bên cạnh, mua căn này thì đảm bảo là không phải lo lắng gì cho sau này nữa. Với lại trong tiểu khu còn có nhà trẻ, như cô đây mấy năm nữa có thể có con, môi trường ở đây lại rất tốt, có thể qua lại đưa đón con đi học, buổi tối còn có quảng trường để cho các bác cao tuổi học khiêu vũ... Cuộc sống thoải mái an nhàn, quả thật không còn gì để mà đắn đo nữa... Khu này lại là do doanh nghiệp bên Bắc Kinh đầu tư xây dựng, nên chất lượng đảm bảo là tốt nhất trong thành phố...”

Những lời này khiến cho tâm trạng của mẹ Lâm Uyển như được nở hoa.

Lâm Uyển trong lòng đủ mọi lo lắng, cô cúi đầu ngồi nhìn thật kỹ từng chữ trong bản hợp đồng. Cô ở công ty cũng đã từng được tiếp xúc với một số hợp đồng, vì sợ mẹ bị mắc mưu, trên đường đi cô còn mua cả tài liệu chú ý về vấn đề mua nhà.

Nhưng mà bản hợp đồng này, cô đã xem hai lần mà vẫn chưa nhận ra một chút sơ hở nào.

Kỳ thật lúc Lâm Uyển chưa đến, mẹ cô cũng đã xem qua một lần, tiền đặt cọc đối phương cũng không yêu cầu nhiều. Nhà ở nhiều tiền như vậy, vốn người ta cũng phải đòi trước một vạ, nhưng vì chưa thể lo được tiền nên cuối cùng họ cũng không thúc giục nữa, bảo trong một tháng có thể thanh toán là được...

Thấy Lâm Uyển cau mày, mẹ cô liền cúi xuống gọi cô một câu.

Lâm Uyển giật mình, không biết có phải là do suy nghĩ nhiều quá nên mới thế hay không nữa. Nhưng thật sự bản hợp đồng này hoàn toàn không có một chút thiếu sót.

Ngay tại lúc cô còn đang buồn bực thì bỗng nhiên nhìn ra một chi tiết, lúc đầu cô chỉ lo đọc nội dung chứ chưa có chú ý đến tên người bán. Lúc này cô còn tưởng rằng mình đang hoa mắt.

Lâm Uyên phải giơ thẳng lên trước mắt mới có thể nhìn rõ hai chữ, Tăng Tuấn!!

Sao có thể như vậy chứ?!

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, đối mặt với người bán hỏi: “Ngài tên là Tăng Tuấn sao?”

“Không phải, tôi là người thay mặt cho Tăng tiên sinh, về vấn đề quyền hạn của tôi, tôi đã cùng với người môi giới đây giải thích chứng minh rồi.”

Lâm Uyên há miệng thở dốc, chỉ còn biết ngồi ngây ra đó.

Xem vẻ mặt tái nhợt của Lâm Uyên, mẹ cô còn tưởng rằng Lâm Uyên bị làm sao, liền khề đầy đẩy cô.

Lâm Uyên lúc này mới vội vàng đặt bàn hợp đồng xuống, sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Mẹ...” Cô không chút nghĩ ngợi kéo mẹ dậy, sốt ruột nói: “Căn nhà này chúng ta mua có hơi gấp gáp, vị trí của phòng vệ sinh con không thấy thích lắm...”

Nói xong cô liền kéo mẹ đi ra ngoài, sợ đi chậm sẽ bị những người này giữ lại. Mẹ cô thật sự cũng không thể hiểu nổi hành động này của cô.

Đi theo Lâm Uyên ra ngoài, mẹ cô có chút giận dữ nói: “Đứa nhỏ này, ngày hôm qua không phải là con rất thích căn hộ đó sao, so với căn nhà cũ của chúng ta thì rõ ràng là tốt hơn nhiều, lấy hai căn ra so sánh thì chúng ta hồi trước giống như ở trong một xóm nghèo vậy...”

Lâm Uyên không biết nên nói gì, lúc này người môi giới cũng đã đuổi tới, Lâm Uyên cũng không biết họ thực ra không phải là do Tăng Tuấn an bài, hiện tại cô như bị thần hồn nát thần tính vậy.

Chờ người môi giới đến gần, cô cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói đại một câu: “Thật sự rất xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian của anh.”

“Không vấn đề gì, mua nhà là việc lớn mà.” Người kia khách khí rút ra một tấm danh thiếp rồi đưa cho Lâm Uyên, “Người bán nói nếu cô đã thích thì họ cũng sẽ thành tâm mà bán, có chuyện gì khó khăn thì có thể thương lượng được.”

Lâm Uyên xấu hổ gật đầu, đưa tay tiếp nhận tấm danh thiếp.

Cô cũng không dám nhiều lời, chỉ biết an ủi mẹ vài câu, dù sao trên tay mẹ có tận ba phòng ở, cho dù có bán đi một thì vẫn còn hai, cứ từ từ mua cũng được. Trái lại cái mà cô lo lắng chính là chuyện khác, không biết chuyện bán phòng ở của mẹ thế nào rồi.

Cô nhanh chóng đưa mẹ tới ngân hàng xem tài khoản, số tiền vẫn còn nguyên, lúc này cô mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Hiện tại cô chỉ sợ nếu mình phức tạp mọi chuyện lên sẽ khiến cho mẹ càng thêm khổ sở, mẹ cô vất vả nhiều năm đâu để gì cô được ngày hôm nay.

Chờ buổi tối khi Lâm Uyên trở về biệt thự, quả thật cô không biết mình nên làm gì cho phải. Lúc cô về thì Tăng Tuấn vẫn còn ở trên lầu làm việc, cô liền đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Bất quá lúc thay đồ xong, cô lại nhìn thấy một thứ gì đó hồng hồng đặt trên bàn trang điểm. Cô khó hiểu bước tới, liền nhận ra trên cuốn sổ nhỏ màu hồng đó có đề mấy chữ giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

Tuy rằng vẫn còn chưa mở ra, nhưng cô đã cảm thấy được có điều gì không ổn.

Đầu óc trở nên ngu muội, ngón tay mở ra bìa ngoài, quả nhiên đập vào mắt chính là phòng ở mà mẹ cô mới bán đi...

Địa chỉ diện tích đều trùng khớp...

Nhưng chủ phòng ở đã được đổi thành tên của cô!!

Lâm Uyên nhắm chặt hai mắt, cảm giác bất lực khiến cho cô không biết mình nên làm gì, cô suy sụp ngồi xuống giường, ngăn người nhìn bản công chứng phòng ở trong tay.

Cô nhớ lại lúc sáng, khi Tăng Tuấn ném trái bóng đi, Đại Mao đã rất nhanh bắt được rồi mang về. Anh lại ném tiếp, hai con chó lại tiếp tục vui vẻ bắt lấy.

Lúc anh làm việc này, phải chăng cũng mang trong mình tâm trạng giống vậy, chơi đùa với hai mẹ con cô. Thật giống như đang giỡn với hai kẻ ngốc vậy, nhìn các cô chạy loạn khắp nơi, nhưng dù có thế nào thì cũng không thoát nổi lòng bàn tay của mình.

Mấy ngày này hai mẹ con cô phải bận rộn vội vàng như vậy...

Mẹ của cô còn gấp hơn cả cô, sau khi ly hôn, mẹ cô ngay lập tức thu xếp chuyện bán phòng, chạy trước chạy sau đi tìm người môi giới, dẫn người ta đi xem nhà...

Nhưng mẹ cô sẽ không bao giờ ngờ được rằng, căn phòng đó sau khi quay một vòng, cuối cùng lại vẫn thuộc về cô...

Chương 36

Tăng Tuấn là tên đáng ghét đáng ghét nhất, Lâm Uyển thật sự sợ hãi rồi, chờ lúc anh làm việc xong bước ra ngoài, cũng không có đề cập tới chuyện đó.

Thấy cô ở trong phòng ngủ, anh đẩy cửa bước vào, mắt thấy anh đi tới, Lâm Uyển liền giật mình đứng bật dậy, trong tay cầm chứng tử mà cứ như cầm bom vậy, cứ thể im lặng đứng nhìn anh.

Anh cũng không nói gì, đáng về rất thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nói: “Đi xuống ăn cơm đi.”

Lâm Uyển ừ một tiếng, vội vàng đặt bản công chứng xuống, sau đó đi theo anh vào thang máy.

Lúc cô đứng cạnh anh, cả người lập tức trở nên đông cứng.

Tăng Tuấn vẫn giống như ngày thường, lúc xuống nhà vẫn không thấy anh nói một lời. Lâm Uyển ngồi cạnh anh, rầu rĩ ăn cơm.

Cơm nước xong, Lâm Uyển cũng không biết nên làm gì, trái lại Tăng Tuấn rất nhanh hướng đến phòng ngủ. Lâm Uyển do dự một chút, cuối cùng cũng đi theo anh.

Cô biết rõ Tăng Tuấn là đang muốn làm chuyện kia với cô.

Nhưng có một chuyện cô không hiểu, rốt cục anh làm mọi thứ như vậy cho cô là để làm gì?

Chung quy cũng phải có một lý do chứ, nếu cô xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tươi sáng như hoa nỏ thì không nói làm gì, hoặc là cô rất chuyên nghiệp, công phu trên giường rất cao, làm cho anh cảm thấy thỏa mãn, nhưng rõ ràng cô ở trên giường giống hệt như một con rối gỗ vậy, lúc nào cũng là do anh chủ động hết.

Cũng có thể nói là anh đang muốn trả thù, nhưng nào có kẻ thù nào lại cư xử như vậy chứ?

Hay là đàn ông ai cũng muốn đùa bỡn với phụ nữ như vậy?

Chờ cô tắm rửa sạch sẽ xong, đã thấy Tăng Tuấn dựa lưng vào thành giường chờ cô. Lúc cô bước tới, đang muốn nằm xuống như tượng mặc cho anh chà đạp, kết quả anh bỗng nhiên lại mở miệng nói: “Ngồi lên trên.”

Rất đơn giản và trực tiếp, nhưng hàm ý bên trong cũng đủ khiến cho Lâm Uyển kinh ngạc, cô ngây ra một lúc, đang không biết phải làm sao thì Tăng Tuấn đã cởi quần áo của mình ra, lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Cơ thể của anh rất cường tráng, từ cơ bụng sáu múi đi xuống chính là dục vọng nóng bỏng, Lâm Uyển chỉ mới liếc mắt nhìn mà cũng đã cảm thấy vô cùng khiếp vía.

Lâm Uyển trước kia nếu không cần nhìn thì sẽ không bao giờ nhìn, lúc này nghe được mệnh lệnh của anh, tức thì cảm thấy rất buồn phiền, ngồi im lờng lự một lúc, trong khi đó Tăng Tuấn lại không hề lên tiếng thúc giục cô nữa. Về mặt của anh rất thờ ơ, cánh tay còn gối ra sau đầu, đáng về cực kì ung dung.

Cuối cùng Lâm Uyển hít sâu một hơi, cố gắng ra vẻ như không có chuyện gì, cũng không nhìn nét mặt của anh mà cắn răng chậm rãi tiến tới.

Vốn dĩ cô muốn cố gắng hết sức để làm giảm bớt sự tiếp xúc, kết quả lại ngồi chưa đúng chỗ, làm cho cô phải cuống quýt bám chặt lấy vai anh.

Nhưng mà như mọi lần trước thì Tăng Tuấn sẽ đỡ lấy hông cô, nhưng lần này anh lại không có động tác gì, chỉ chăm chú nhìn cô tự giải quyết, đáng về ung dung chờ cô chủ động.

Lâm Uyển cảm thấy điên lên mất, cô không phải là một nữ vương, lại càng không phải là một đứa con gái háo sắc am hiểu tình dục, thế mà lại bắt cô phải ngồi lên một người đàn ông, hơn nữa đó lại là người mà cô không muốn phát sinh quan hệ nhất!

Việc này thật sự quá khó, mãi mà cô vẫn chưa nắm được trọng tâm, đã ngồi xuống vài lần nhưng đều sai chỗ.

Cô hiểu mình nên làm thế nào, nếu càng tỏ ra thân mật thì anh sẽ càng bớt trêu chọc cô hơn, cho nên sau này có thể sống dễ chịu hơn một chút, dù gì cũng đã cùng anh làm không biết bao nhiêu lần, cô cũng không muốn ra vẻ rụt rè nữa.

Nhưng sự thật là cô làm không được.

Cô bực bội đỏ cả mặt, đôi chân lại dường như không còn đủ sức để chống đỡ cơ thể nữa. May là lúc này Tăng Tuấn rút cục cũng đã nhịn không được mà hôn lên môi cô.

Lần này dưới sự giúp đỡ của anh, Lâm Uyên cuối cùng đã thành công, cô hít sâu một hơi, nhưng lại không dám tiến sâu xuống, bị anh đội lên thật sự không dễ chịu chút nào.

Tuy nhiên nếu như cô bất động, chắc chắn sẽ không thể chấm dứt được loại tra tấn này.

Cô thử chuyển động một chút, không thèm quan tâm đến cái gọi là kỹ thuật, trong đầu cô bây giờ chỉ có một suy nghĩ đó là phải nhanh chóng khiến cho anh giao nộp vũ khí. Chính là trong chuyện này cô khá hiểu rõ anh, không phải một hai lần là đã có thể làm cho anh thỏa mãn.

Cô cố gắng động vài cái, kết quả lúc cô ngẩng đầu lên, dường như là ý loạn tình mê, về mặt Tăng Tuấn cư nhiên chỉ lạnh lùng nhử mày nhìn cô.

Ánh mắt của anh rất nặng nề, lúc anh nhìn cô, không biết có phải là do bị ánh đèn tường khuếch trương hay không mà Lâm Uyên cảm thấy biểu cảm của anh có phần lạ lùng.

Hiển nhiên là Tăng Tuấn không thấy hài lòng với động tác chậm rì rì của Lâm Uyên, bất quá anh cũng biết đây chính là giới hạn của cô, cuối cùng anh cũng phải ôm lấy cô, rất nhanh một lần nữa nắm thế chủ động.

Sau khi làm liên tục một lúc, Lâm Uyên cũng không biết bị làm sao, ngay tại lúc cơ thể bị anh nhét đầy, cô dường như cảm thấy có một chút cảm xúc nhỏ nhoi theo đó bộc phát ra, bỗng nhiên liền thốt lên một câu: “Tăng Tuấn, anh vì cái gì mà lại đối xử với tôi như vậy?”

Tăng Tuấn rõ ràng hơi khựng lại một chút, nhưng động tác lại ngay lập tức trở nên nhanh hơn. Anh lật người lại, cố gắng tiến vào sâu hơn, giống như bị mê hoặc, môi của anh hôn khắp mặt Lâm Uyên, nhưng lại cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, lại không ngừng hôn tiếp.

Lâm Uyên bị anh hôn khiến cho cả người râm ran, thật giống như có một con kiến đang gặm cắn, làm cô cảm thấy rất khó chịu, cơ thể như đang rơi vào không trung.

Cô không biết rằng tình dục lại có một ma lực lớn đến vậy, càng không biết cơ thể của chính mình rốt cục là có ma lực gì, khiến cho anh say mê như thế?

Tại sao lại là cô mà không phải ai khác...

Sau hôm đó, Lâm Uyên lại tiếp tục cuộc sống sinh hoạt như trước. Duy chỉ khác một điều đó là bây giờ cô đã bớt gây gỗ hơn, cũng biết phải cam chịu số phận rồi.

Không bao lâu sau người môi giới lại gọi điện tới, lần này Lâm Uyên đã rút ra được một điều, nếu như cô đã bị Tăng Tuấn chơi đùa như một con chó, vậy thì sao cô phải đi nhặt bóng rồi trả lại cho anh ta làm gì chứ, càng sống phẳng dẹt khoát thì càng đỡ phiền.

Lâm Uyên cũng không hỏi là vì sao anh ta lại biết số điện thoại của cô, cơ hồ không hề nghĩ ngợi gì, cô liền đồng ý luôn, sau đó thương lượng với người môi giới: “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, hẹn khi nào đến ký hợp đồng đi.”

Người môi giới đương nhiên rất vui vẻ, Lâm Uyên đem điều này nói lại với mẹ, mẹ cô trái lại cũng không tỏ ra hoài nghi, dù gì đó cũng là căn nhà mà mẹ cô rất thích, được Lâm Uyên đồng ý thì hiển nhiên là quá tốt. Với lại thủ tục cũng đã lo liệu đầu vào đấy, không tới hai ngày là có thể giao tiền và cầm bản công chứng rồi.

Lúc mẹ Lâm Uyên quay lại căn nhà mới, miệng cười vui tới mức không khép lại được, lần trước đi xem thì vẫn là nhà của người khác, nhưng hiện tại nó đã biến thành của mình, ở trong phòng việc đầu tiên là ngồi lên sofa, sau đó lại vào phòng bếp nhìn tủ bát mới. Nhìn cảnh này là biết bà vui sướng tới cỡ nào rồi.

Lâm Uyên cũng đi theo nhìn ngắm một chút, cô rốt cục cũng hiểu ra rằng vì sao nơi này mình vừa thấy đã yêu, bởi vì nó vốn dĩ đã được người ta tính toán hết rồi.

Sao lúc đó cô lại không nghĩ tới việc đó nhỉ, những món đồ nội thất đắt tiền như vậy, kiểu dáng căn nhà lại rất hiện đại, có ai ngu mà đi bán cho hai mẹ con cô với giá một trăm vạn cơ chứ?

Lâm Uyên cùng mẹ đi dạo, bà liền nói: “Lâm Uyên, con tự mình chọn phòng ngủ đi, phòng nhiều như vậy, mẹ có khi còn lạc đường mất...”

Lâm Uyên nở nụ cười, khẽ nắm bà vai mẹ. Mẹ cô lại nhân cơ hội nắm tay cô nói: “Căn hộ lớn như vậy, một mình mẹ ở đó sẽ rất sợ, con mau chóng quay về đây ở với mẹ đi.”

Lâm Uyên ra về không để ý, vội vàng nói sang chuyện khác: “Nhà này quá lớn, lúc thu dọn đồ đạc thật sự có hơi bất tiện, hay là mẹ thuê người làm công một tiếng đi, đến lúc đó họ sẽ tới giúp mẹ dọn dẹp.”

“Cần gì phải thế chứ.” Mẹ cô tư tưởng vẫn có chút cổ hủ, có thể tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy: “Dù sao thì mẹ cũng rất nhàn rồi mà.”

Nói xong, mẹ cô lại nhớ ra một chuyện, liền nói: “Đúng rồi Lâm Uyên, mấy ngày trước lúc mẹ về nhà cũ lấy đồ có gặp ba con.”

Lâm Uyên cuồng quýt hỏi lại: “Ông ta không gây sự với mẹ chứ?”

“Làm gì có chuyện đó.” Mẹ Lâm Uyên cố gắng kìm nén nỗi xúc động: “Vẫn như vậy, vẫn khóc lóc van xin mẹ, bắt quá mọi chuyện đã trôi qua rồi, hiện tại mẹ nhìn thấy ông ta cũng chỉ thấy buồn cười. Không biết ông ta đã bao lâu không tắm rửa, người ngom bẩn kinh khủng, lúc dựa vào gần suýt chút nữa làm mẹ ngất xỉu, lại còn tỏ khổ nói Lâm Hiểu Huy là một đứa rất láo toét, bởi vì chuyện tiền bạc còn cùng ông ta động thủ, cuối cùng còn nói sao mẹ nỡ lòng nào để ông ta ra ngoài ăn xin nữa cơ...”

Lâm Uyên than nhẹ một tiếng, chỉ có một cảm giác hồi hộp, hoàn toàn không hề thấy thương xót.

Dù sao cũng không liên quan gì đến cô, từ lúc ông ta mặc kệ hai mẹ con, một mình mang theo đứa con riêng kia bỏ trốn, thì đã không còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Đối với cô mà nói, hiện tại điều khiến cô buồn sâu nhất chính là tên Tăng Tuấn kia, cũng không hiểu tại sao sau lần trước cô ở trên giường hỏi anh câu kia, thái độ của anh liền có chút thay đổi một cách khó hiểu.

Lúc ấy sức lực của cô cũng cạn kiệt rồi nên không để ý tới vẻ mặt của anh, hơn nữa thật sự cũng chả hiểu sao lại đi hỏi Tăng Tuấn như vậy làm gì nữa.

Nói thật, trước kia cô chỉ nghĩ, chắc anh nhất thời có hứng thú với cơ thể mình thôi...

Nhưng theo thời gian, anh lại xử lý ổn thỏa mọi chuyện trong nhà vì cô như vậy, quả thật khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu. Nói thẳng ra là, hề cớ là một người đàn ông, không tỏ ra bá đạo với cô, chỉ cần giúp cô một việc thôi thì cũng đã đủ khiến cho cô rung động rồi.

Trước kia cô vẫn cố tình tránh né, cố tình không thêm suy nghĩ nữa, nhưng hiện tại Lâm Uyên không thể không đối mặt với sự thật.

Người kia rốt cục là có ý gì với cô?

Đầu óc cô trở nên hỗn loạn, may mắn cô cũng không phải suy nghĩ thêm nữa, vì mẹ cô vừa mới bảo cô quay lại nhà cũ thu dọn một số đồ đạc.

Lúc hai mẹ con quay về nhà cũ, bỗng nhiên lại đem so sánh với căn hộ mới, Lâm Uyên cảm thấy giống như là hai thế giới vậy.

Hồi trước ba cô thiết kế nhà so với nơi này quả thật không hề thua kém ai, nhưng đem đặt cạnh với những căn hộ cao cấp thì thật đúng là khác xa hoàn toàn, cả về quang cảnh lẫn nội thất đều thua xa.

Lâm Uyên nhanh chóng thu dọn vài thứ, đồ của cô thật không hề ít, sách vở hồi còn đi học vẫn còn chật ních ở dưới giường.

Ba cô rất bất công, ít nhiều thì cô cũng là thành viên trong gia đình, ấy vậy mà một cái máy tính bàn cũng không mua cho cô, vì vậy cô đành phải tự mình đi mua laptop.

Lúc này, cô mở laptop ra, phát hiện hóa ra nó vẫn còn dùng được.

Lâm Uyên cũng nghĩ tới lúc ở biệt thự của Tăng Tuấn rất bất tiện, bình thường muốn lên mạng đều phải dùng điện thoại, không bằng đem laptop qua đó, như vậy lúc nào cũng có thể lên mạng.

Còn một ít quần áo và giày, cô cũng đều thu dọn hết, định bụng sẽ mang về biệt thự.

Nhưng mà lúc nhìn vào mấy bộ quần áo, Lâm Uyên lại có chút lưỡng lự, mấy bộ đồ kỳ thực vẫn còn rất mới. Cầm lên một chiếc váy, Lâm Uyên liền thờ dài, cô không muốn khi mặc những bộ này lại nghĩ đến những kỷ niệm không đẹp, hiện tại đơn giản mắt không thấy tâm không phiền, đem quần áo và các thứ khác vứt thành đống, sau đó sẽ đem đi vứt hết.

Bất quá rõ ràng sau khi mọi người biết về chuyện phòng ờ, Lâm Uyên liền phát hiện ra căn nhà mới của mẹ đã trở nên ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Chuyện là ban đầu mẹ cô đã giấu giếm với gia đình chuyện bà ly hôn chồng, nay mọi chuyện đã ổn thỏa, bà liền nói với ba mẹ, còn đem địa chỉ nhà mới nói cho ông ngoại bà ngoại Lâm Uyên nữa.

Ông ngoại bà ngoại Lâm Uyên thì sao, không hiểu vì cái gì mà tự nhiên lại đem chuyện này đi nói cho họ hàng thân thích biết.

Chuyện này xem như tốt rồi, tất cả mọi người ai ai cũng đều kích động.

Lâm Uyên đang bận rộn giúp mẹ dọn nhà thì đột nhiên những người họ hàng ùn ùn kéo tới.

Trước đây Lâm Uyên và mẹ đã phải trải qua đủ loại lạnh nhạt thờ ơ của mọi người, nay tự dưng lại trông thấy cảnh này, khiến cho hai mẹ con cô ngạc nhiên tới mức há hốc mồm.

Có một số người đến hai năm nay không có liên lạc gì cũng đã chạy tới, tung búng chúc mừng rồi tỏ ra rất hâm mộ.

Lâm Uyên không hề cảm thấy vui mừng, lúc trước mẹ con cô bị ba ức hiếp như vậy, nhưng cũng chưa từng thấy bất cứ ai bên gia đình mẹ đến nhà làm ấm. Lúc này lại tới không phải là đã quá trễ rồi sao?

Cô cũng chỉ đại khái xã giao đôi ba câu với họ, chứ thật sự cô không tài nào tỏ ra nhiệt tình nổi.

Vì vậy rất nhanh những người họ hàng không thấy có cái gì có thể kiếm chắc được, cuối cùng ai nấy đều bỏ ra về. Trái lại một lúc sau, cậu mợ Lâm Uyên cũng đã tới.

Cậu của cô thuộc loại không có chủ kiến, hết thấy mọi chuyện trong nhà đều là do mợ cô quyết định. Lúc này một nhà ba người đều đến đầy đủ, có cả cô em gái chơi rất thân với cô.

Lâm Uyên có chút khó hiểu, dù sao thì trước kia mợ cô đã tỏ ra đủ loại coi thường với mẹ. Lúc mẹ cô bị ba ức hiếp rồi quay về nhà mẹ đẻ, cô ta đã không ít lần si nhục lăng mạ mẹ, lại còn bảo mẹ cô là đồ chỉ biết quay về nhà ăn không ngồi rồi nữa.

Lúc này thấy mợ niềm nở giúp cái này giúp cái kia, còn không để cho mẹ cô phải quét rác, Lâm Uyên bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh nổi cả da gà.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Ôi, đây là tủ lạnh cửa đôi đó sao?” Mợ Lâm Uyên không biết đã mở tủ lạnh từ lúc nào, cứ đứng đó hăm mộ nói: “Tủ lạnh là phải hiện đại như thế này chứ.”

Không hiểu có ý gì mà tự nhiên mợ cô lại nói với em gái Lư Vi của cô một câu: “Con nhìn Lâm Uyên đi, rồi nhìn lại mình xem, cả ngày chỉ biết ngơ ngác ngác, đầu óc cũng không thông minh chút nào, về sau phải đi theo chị mà học tập nghe chưa...”

Lâm Uyên đang đứng bên cạnh bàn trà, bỗng dừng lại cảm thấy hơi khó chịu.

Mợ cô nói thế thật giống như đang muốn ám chỉ cô vậy, trong lòng vốn đã không muốn nói chuyện với họ, cô liền đơn giản đứng lên rồi trốn vào phòng ngủ, nhà cậu thấy cô thờ ơ như vậy, chắc cũng phải biết khó mà lui chứ.

Nào biết cô vừa mới chạy vào phòng ngủ thì ngoài kia cô em gái Lư Vi đã cầm lấy điện thoại của cô đang đặt trên bàn trà.

Cô em gái bình thường còn tỏ ra lễ độ, lúc này lại không hề có chút khách sáo, dù gì thì họ cũng đã sớm nghe thấy chuyện của Lâm Uyên, cho nên chắc hẳn ai nấy đều rất tò mò.

Cô bé liền quay sang nói với mẹ mình: “Mẹ, Lâm Uyên nhận về một khoản tiền lớn như vậy, nhưng chị ý vẫn chưa đổi điện thoại, thế nào vẫn còn đi dùng hàng trong nước như vậy chứ...”

Mợ Lâm Uyên nhìn con gái, cũng không có ý muốn ngăn cản, vẫn như trước nhìn ngó khắp nơi, quả thật chỉ muốn đem đồ dùng trong nhà Lâm Uyên chuyển hết sang nhà mình.

Lư Vi vẫn thân nhiên nghịch đi động của Lâm Uyên, rất nhanh mở màn hình lên, lần lượt xem hết nhật ký điện thoại và nội dung tin nhắn trong máy, sau đó nhếch miệng nói: “Thì ra người tình của Lâm Uyên họ Tăng, bắt quả người này thật thẳng tính, lại ít nói như vậy, gửi tin nhắn chỉ có ba chữ ‘đang làm gì’.”

Lâm Uyên đang ở trong phòng ngủ thu dọn, cảm thấy có điều không ổn nên lại đi ra ngoài, kết quả vừa đứng lúc gặp Lư Vi đang làm chuyện xấu.

Lâm Uyên cực kỳ tức giận, bước lên phía trước gạt lại đi động trong tay Lư Vi. Cô chưa từng gặp một người không có gia giáo như vậy, không nghĩ tới đã từng này tuổi rồi mà Lư Vi vẫn còn giống như một đứa trẻ. Cô hung hăng tròn mắt nhìn Lư Vi, nói: “Mày nên nhớ mình chỉ là người ngoài, lớn như vậy rồi còn lên lút xem điện thoại của người khác, không còn chuyện tử tế nào để làm sao.”

Nếu như là trước đây thì Lư Vi đã sớm phản bác lại, nhưng lần này không biết tại sao mà nó lại không nói gì, chỉ ra vẻ đáng yêu thè lưỡi, làm nũng muốn nói em không có cố ý.

Hơn nữa làm điệu bộ kia xong, Lư Vi cư nhiên còn đưa tay sờ sờ quần áo Lâm Uyên, lấy lòng nói: “Chị ơi, quần áo của chị đẹp quá, chắc là của nhãn hiệu thời trang thế giới phải không ạ?”

Lâm Uyên nhìn vào bộ đồ đang mặc trên người đã mua hơn một năm, thật sự không có gì để nói, cô liền dứt khoát hất tay Lư Vi ra.

Thế nhưng cô em gái kia lại không hề biết xấu hổ, cứ thế tiếp tục quán lấy, còn khoát tay cô rồi thân thiết nói: “Chị Lâm Uyên, em nghe nói gần đây chị rất lợi hại, muốn cái gì có cái đó...”

Lâm Uyên liếc mắt nhìn Lư Vi. Cô em này cũng coi như là có chút nhan sắc, nhưng cuộc sống sinh hoạt lại rất hỗn loạn, lúc học trung học còn chạy tới ký túc xá nam sinh để ngủ với người ta...

Lúc này lại tỏ ra sùng bái cô như vậy, Lâm Uyển chỉ còn biết nhún mày.

Quả nhiên rất nhanh cô nghe thấy em gái nói: “Một mình chị trông chừng một ông chú như vậy không cảm thấy lo lắng sao? Vạn nhất một ngày nào đó hấn chán ngấy chị, sau đó đi tìm một người phụ nữ khác thì coi như chị xong đời rồi. Hai chị em mình là người một nhà nên em mới nói thẳng, chị có cần em giúp không, hai chúng ta cùng nhau giám sát hấn, có phải là tốt hơn so với việc một mình chị làm không? Hai chị em mình có thể giúp đỡ lẫn nhau, chị nếu gặp khó khăn gì thì em cũng có thể thay chị chăm sóc hấn...”

Lâm Uyển có thể xem như là người từng trải, nhưng từng câu từng chữ cô em gái này nói ra cũng đã khiến cho cô phải trợn tròn mắt, sau vài giây thì cô mới có thể phản ứng lại được những câu nói kia.

Lâm Uyển lập tức thay đổi sắc mặt, dứt khoát hất tay Luru Vi ra, về mặt chán ghét mắng: “Mày thật ghê tởm! Lời nói không biết xấu hổ như vậy mà cũng có thể nói ra được!!!”

Luru Vi dường như cũng có chút bẽ mặt, sắc mặt không tốt cải lại: “Cái gì mà ghê tởm? Loại chuyện này chị có thể làm, chẳng lẽ tôi lại không à? Tôi xem chị là người nhà nên mới lên tiếng muốn giúp chị, chị cho là với gương mặt bình thường đó thì có thể thành công giữ được người ta sao, nếu tôi là chị, chắc tôi phải đi độn ngực, sau đó đem cả người chỉnh sửa lại hết thì mới dám ra ngoài câu dẫn người ta.”

“Lăn ngay cho tao!” Lâm Uyển không muốn cãi lý, sợ phải nghe thấy những từ làm ô ố lỗ tai mình, cô chỉ vào cửa hô: “Mày nhanh chóng cút cho tao, muốn ra ngoài bán thân thì cứ việc, cứ tùy tiện tìm một thằng đàn ông mà bám vào, đừng tới đây làm bẩn nhà của tao!”

Lâm Uyển kêu như vậy khiến mẹ cô ở trong phòng bếp cũng nghe được, bà liền vội vàng đi ra, thấy hai đứa đang đồ mặt tía tai đứng cãi nhau.

Cậu mợ Lâm Uyển cũng đi đến, mợ cô cũng không khuyên ngăn, chỉ lại gần Lâm Uyển rồi nói thầm: “Lâm Uyển à, Luru Vi dù gì cũng là em họ của cháu, sao cháu lại nói như vậy, hơn nữa cái gì mà không biết xấu hổ chứ, Luru Vi của mợ đã làm chuyện gì sai đâu, ít ra thì nó cũng không hề cho người ta bao đường...”

Vừa dứt lời, Lâm Uyển còn chưa nói gì thì mẹ cô đã nổi cáu, bà hùng hổ mở toang cửa ra rồi hét vào mặt những người đó: “Các người cút hết cho tôi! Về sau còn dám bước chân vào đây thì đừng trách!”

Vừa thấy mẹ Lâm Uyển trở mặt, những người này cũng không biết nên làm gì, thế nhưng trước khi ra cửa còn có chút bất mãn, còn quay lại ôm đồng hồ quả vừa mang tới đem đi hết.

Còn một quả dưa hấu mẹ Lâm Uyển đã đem đi bỏ, lúc này Lâm Uyển không nói hai lời liền đi vào phòng bếp bê khay dưa hấu ra, sau đó đứng trước mặt cậu mợ hất thẳng hết xuống đất.

Đóng sầm cửa lại, Lâm Uyển tức run cả người, mẹ cô thấy vậy liền an ủi nói: “Xem ra từ nay về sau nên ít cùng họ hàng lui tới thì hơn, hai mẹ con mình ở với nhau cũng tốt, yên tĩnh lại thanh nhàn...”

Lâm Uyển cảm thấy sống mũi cay cay, cô nguyện không có những người thân như vậy, chỉ cần có mẹ là đủ, cô không hiểu, vì sao lúc hai mẹ con cô gặp khó khăn, thì người tìm đến gây phiền toái lại không phải là ai khác mà lại chính là những người thân thích trong gia đình?!

Tại sao người thân lại có thể làm ra những chuyện bỉ ổi đến như vậy chứ? Giống như toàn bộ tâm trí sức lực của họ đều dùng để ức hiếp những người trong gia đình vậy!

Mẹ Lâm Uyển tuổi đã cao nên đương nhiên là rất thấu hiểu suy nghĩ của Lâm Uyển, bà cúi đầu nắm tay cô, khẽ khuyên nhủ: “Con đừng để bụng những chuyện đó, hồi trước mẹ còn chịu ảm ức nhiều hơn con, không ngờ mợ con cô ta lại có thể nói ra những câu khó nghe như vậy, coi như mẹ đã nhìn ra, cũng chẳng phải điều gì tốt đẹp, thật không đáng để con phải tức giận vì bọn họ, không đáng chút nào đâu con à.”

Lâm Uyển gật đầu, cô cũng cảm thấy như vậy, chính cô còn hận không thể nhảy ra khỏi hố lửa, nhưng còn có người lại đang hy vọng muốn nhảy vào đó kia, cô em họ kia không phải loại nào tàn thì là cái gì chứ hả.

Ngồi một lúc, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lúc này mới đứng dậy tiếp tục giúp mẹ thu dọn phòng, nhân cơ hội bàn bạc về tấm rèm cửa, nghĩ lần sau lúc rảnh rồi sẽ giúp mẹ đặt một tấm rèm theo yêu cầu.

Nào biết một lúc sau, Lâm Uyển lại nhận được một cuộc điện thoại.

Cô nhìn vào màn hình, đúng là số điện thoại của lái xe, cô cảm thấy rất khó chịu, còn hai tiếng nữa mới đến thời gian mà Tăng Tuấn yêu cầu, lúc này lại gọi tới để làm gì chứ.

Bấm nút nhận, cô liền nghe thấy đầu bên kia tiếng tài xế lịch sự nói: “Lâm tiểu thư, Tăng tiên sinh bảo tôi đưa cô đến một nơi, bây giờ tôi đang đứng dưới lầu, phiền cô nhanh chóng đi ra.”

May là mẹ cô cũng đã dọn dẹp sắp xong, Lâm Uyển liền nói với mẹ một câu, nhân tiện mang đồ đạc của mình đi luôn, chính là cô còn đang thắc mắc không biết là Tăng Tuấn muốn đưa cô đi đâu.

Lúc cô ngồi lên xe thì phát hiện ra đây không phải là đường về biệt thự, trái lại con đường nhỏ này lại có chút quen thuộc. Tuy nhiên cô cũng không muốn nghĩ tiếp, dù sao thì Tăng Tuấn và cậu của cô có thể xem như là cách xa vạn dặm.

Nhưng mà đường càng đi lại càng thấy giống, chỉ ít phút sau, xe đã đỗ lại ngay dưới nhà của cậu mợ cô.

Trong lòng Lâm Uyên cảm thấy không thể tin nổi, bản thân vừa mới cùng nhà cậu gặp mặt, bây giờ Tăng Tuấn lại đưa cô tới đây?

Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Tài xế không nói gì, thế nên càng khiến cho Lâm Uyên rối như tơ vò, cô buồn bực bước xuống xe, có hơi chần chừ vì thật sự không biết phải đi đâu, bèn thử tiến vài bước thăm dò xem thế nào.

Cô vốn chỉ muốn nhìn qua một chút, nào biết còn chưa vào nhà đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc. Thanh âm đó rõ ràng là của mợ và em họ cô.

Lâm Uyên ngây ngốc, hơn nữa cửa nhà lại không khóa, mới đầu cô còn tưởng là họ quên đóng cửa, kết quả vừa tiến lại gần mới phát hiện ra, cánh cửa kia căn bản chính là bị người ta phá hỏng, trên khóa còn có một lỗ thủng trông rất khủng bố.

Cô kinh ngạc nhìn vào bên trong, chỉ thấy cảnh tượng trong nhà quả thật giống như vừa trải qua một trận động đất, càng thần kỳ hơn đó là trong động đồ đạc hỗn độn, Lâm Uyên liếc mắt một cái liền chú ý ngay tới một bức ảnh dán trên tường...

Mà vấn đề chính là bức ảnh này thật quá sức tưởng tượng!

Bức ảnh tuy là được in máy nhưng lại vô cùng rõ ràng và sắc nét, một người phụ nữ toàn thân trần truồng, trước ống kính làm đủ các tư thế.

Người đó chính là Lưu Vi!

Lâm Uyên hít sâu một ngụm khí lạnh, Lưu Vi vẫn đang khóc sụt sùi, lúc này vừa hay nhìn thấy cô, liền vừa gào vừa khóc chạy tới, gắt gao bám lấy tay Lâm Uyên, lắc đầu lia lịa nói: “Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi chị ơi, em không nên gửi ảnh của em cho anh ta... Em chỉ muốn có thể tạo được mối quan hệ với anh ta thôi, em thật sự không có ý muốn cướp đoạt bất cứ thứ gì của chị đâu...”

Lâm Uyên khẽ than một tiếng, đến bây giờ đầu óc cô vẫn còn mù mờ chưa hiểu rõ chuyện gì, cũng không hiểu vì sao mình lại bị đưa đến đây. Lúc này nghe thấy vậy, cô cũng chỉ biết nhủ mày, theo bản năng hỏi một câu: “Ảnh gì cơ?”

Mẹ Lưu Vi hiển nhiên cũng bị dọa chết khiếp, lúc bọn họ trở về vẫn còn gió êm sóng lặng, nào ngờ không bao lâu sau thì xảy ra chuyện này...

Tuy rằng biết trên đường trở về, Lưu Vi đã tức giận nói vài câu, nào là sẽ cho Lâm Uyên đẹp mặt, còn bảo cái gì mà đã biết số di động của người kia, không có Lâm Uyên nó cũng có thể làm cái này làm cái nọ...

Thế nhưng bà cũng không nói lại, dù sao diện mạo của Lâm Uyên cũng không thể đẹp bằng con gái mình, cho nên chắc chắn chuyện kia sẽ không kéo dài được lâu, cứ để cho nó nói vài câu chà đạp Lâm Uyên cũng không sao hết.

Nào biết vừa mới về nhà chưa được bao lâu thì thấy một đám người kéo đến, bọn họ không gõ cửa mà trực tiếp phá khóa xông vào. Sau đó lại không hề nói một tiếng mà bắt đầu đập hết cái này cái kia trong nhà, phàm là thứ gì chắn đường chướng mắt thì đều làm cho hỏng hết.

Lúc này mợ Lâm Uyên liền đem chuyện này kể lại với cô.

“Em cháu thật sự không có ý đâu, nó chỉ muốn trêu đùa “bạn trai” của cháu một chút thôi mà, gửi cho anh ta mấy tấm ảnh, cháu nhìn xem, bây giờ lại thành ra như vậy...”

Lâm Uyên bây giờ mới hiểu ra mọi chuyện, nhìn không được mà liếc mắt xem thường, trong lòng thầm nghĩ đó chính là báo ứng. Không có việc gì lại tự nhiên đi chọc vào dã thú, người ta mà không nổi điên lên thì quả thật là uống phỉ.

Cô đi quanh phòng một lượt, thật không tưởng tượng được rằng cô em họ này lại có thể chụp được những tấm ảnh mất mặt đến vậy, chính là Tăng Tuấn sao lại có nhiều ảnh của nó như thế, nhìn kỹ thì không giống như photoshop, mà nếu là photoshop thì cô em họ kia đã không sợ hãi như vậy...

Cô không nhịn được liền hỏi: “Anh ta lấy ảnh của mày bằng cách nào?”

“Những ảnh này em đều để trong hòm thư QQ...” Lưu Vi đưa tay lau nước mắt: “Em sai rồi, em vốn chỉ muốn đùa một chút...”

Lâm Uyên hiểu ra, cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng trong đầu cô đã sớm tính toán đến thời gian có thể thực hiện được chuyện này, từ lúc Tăng Tuấn nhận được ảnh từ điện thoại, sau đó quyết định xử lý những người này...

Tuy rằng cô không rõ là Tăng Tuấn có bao nhiêu người trợ giúp, thế nhưng sau khi biết số di động của Lưu Vi, anh đã lập tức tìm người xâm nhập vào hòm thư QQ của nó, lấy hết những tấm ảnh nhạy cảm, sau đó gọi người tới đây đập phá...

Lâm Uyên đã tính trước tính sau mà vẫn thấy khủng bố, bởi vì cô nhớ rõ rằng gia đình cậu mợ rời khỏi nhà cô chưa đầy ba tiếng đồng hồ...

Với năng lực hành động này, nếu Tăng Tuấn thật sự muốn xử ai, phỏng chừng chưa đến một ngày đã có thể làm cho người ta ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Lúc Lâm Uyển ra khỏi nhà cậu mợ, cô liền rầu rĩ ngồi trong xe, trong đầu không ngừng nghĩ xem không biết Tăng Tuấn có hiểu làm gì cô không, dù sao thì số di động kia nghĩ thế nào cũng giống như là có cố ý nói cho Lư Vi biết vậy...

Liệu anh có nghĩ là cô muốn giới thiệu em họ của cô cho anh không?

Lúc Lâm Uyển về biệt thự, cô đi vào phòng khách, thấy Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa làm cái gì đó.

Cô nghe thấy trong tay anh truyền đến tiếng kim loại va chạm, hình như là có thứ gì đó cần gỡ ra. Anh đang rất chuyên tâm tháo rời, vẻ mặt vô cùng trầm tĩnh.

Lâm Uyển đứng giữa phòng khách chần chừ hồi lâu, rốt cục quyết định phải thanh minh cho mình một câu, nhưng mà còn chưa kịp há miệng thì đằng kia Tăng Tuấn đã lên tiếng: “Em qua đây một chút.”

Lâm Uyển hết hồn, chậm rãi bước tới, vừa nãy còn không biết phải mở miệng nói thế nào, lúc này lại cuống quýt hết cả lên, vội vàng giải thích: “Tăng Tuấn, em họ lên lút xem trộm điện thoại của tôi... Tôi cũng không biết là nó lại đi nhớ số di động của anh, sau đó còn gửi ảnh cho anh nữa... Tôi thật sự cái gì cũng không biết...”

Tăng Tuấn không cất ngang lời cô, cũng không nói thêm câu gì, chỉ đưa tay ra hiệu cho cô đến gần.

Lâm Uyển lúc này không thể không đi tới. Anh ngẩng đầu lên, cư nhiên lại thể hiện ra một nét mặt vô cùng vui vẻ, cánh tay liên tục giơ lên hạ xuống, cuối cùng cũng tháo được hết nút thắt của cái vòng.

Lâm Uyển không hiểu là anh có ý gì, cô cắn cắn môi, ngay giữa lúc không biết phải làm sao thì anh lại bỗng nhiên cầm lấy tay cô rồi kéo cô vào lòng, đưa tay khẽ sờ lên tóc cô, sau đó suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tóc của em nếu cắt ngắn đi một chút chắc sẽ rất đẹp.”

Lâm Uyển trước kia cũng đã từng cắt tóc ngắn, nhưng lại cảm thấy khuôn mặt của cô mà cắt ngắn quá thì trông rất khó coi, cho nên lúc còn học đại học cô đã cắt kiểu bông hoa lê, nhìn cũng không tệ.

Không nghĩ tới Tăng Tuấn lại thông thạo như vậy, người như anh mà còn có thể biết kiểu tóc nào phù hợp với khuôn mặt của phụ nữ. Anh bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức lên tiếng đề nghị: “Cắt kiểu bông hoa lê đi, chắc chắn sẽ rất hợp với em.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Lâm Uyển không biết là Tăng Tuấn có ý gì.

Cô đã chuẩn bị tốt để nghe anh dạy bảo, kết quả nói chuyện tóc xong, Tăng Tuấn dường như lại không có phát sinh thêm chuyện gì, lại cúi đầu tiếp tục chơi đùa với chiếc vòng kim loại.

Lâm Uyển cảm thấy rất bội phục chính mình, cô đúng là có thần kinh thép nên mới có thể chịu được con người lúc nào cũng bình thản này, phải người khác thì chắc là phát điên mất!

Tăng Tuấn chơi cái này giống như bị nghiện vậy, chơi được một nửa còn đưa cho cô một chuỗi nhỏ, bảo cô thử gỡ bỏ cái vòng này ra.

Lâm Uyển không thường chơi mấy loại này nên cũng không có kiên nhẫn, vừa chơi một lúc thì đã bị đồng lộn xộn này làm cho phiền não. Trong tay thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu như muốn giựt tung đồng vòng này ra vậy.

Tăng Tuấn thấy vậy liền ngồi sát bên cô, đem nửa người cô dựa vào ngực anh, nắm tay cô rồi trực tiếp chỉ dạy.

Tuy rằng tư thế này thật xấu hổ, nhưng Tăng Tuấn là đang thật lòng muốn dạy cô.

Lúc ngón tay anh mon tron ngón cái của cô, Lâm Uyển cảm thấy cả người rất ngứa, cô cũng không hiểu sao cơ thể mình lại như vậy, chỉ cần anh vô tình tiến lại gần là đã có thể khiến cho cô gãi bần cả lên.

Cô cố gắng rời đi sự chú ý của bản thân, nhiệt độ cơ thể của anh khi ngồi cạnh cô, còn có hơi thở nóng bỏng đó, cô sẽ nỗ lực làm cho nó trở nên mờ nhạt đi.

Hiện tại, Lâm Uyển chỉ tập trung vào cái vòng kia, dù cho cô có không thích giải mấy thứ này thì bây giờ cũng sẽ chăm chú làm cho đến cùng.

Dần dần Lâm Uyển cũng nhìn ra được phương pháp của nó, vòng kim loại này chế thành những hình tròn nhỏ, cứ thế đan vào nhau, nhìn thì rất hỗn loạn, nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ gỡ ra được.

Tăng Tuấn cầm tay cô làm những động tác đường như chỉ lặp đi lặp lại, nhưng nếu xem kỹ thì sẽ nhìn ra sự khác biệt, tuy nhiên quá trình này thật đúng là muốn kiểm tra sự kiên nhẫn của con người.

Cô không nghĩ tính nhẫn nại của Tăng Tuấn lại tốt đến vậy, cô vẫn thấy là anh rất nóng tính, không ngờ lúc ở cạnh cô thì lại kiên nhẫn như thế. Tay của cô không hề thô cứng, nhưng khi phải làm những việc tỉ mỉ thì sẽ không đủ sự linh hoạt.

Mỗi lần nhìn thấy cô không làm được, Tăng Tuấn đều sẽ dừng lại hướng dẫn cho cô. Anh nói những gì, cô thật sự một chút cũng không hiểu được.

Bất quá chơi trò này thật sự khiến cho bản thân có được cảm giác thành công. Lúc gỡ bỏ được hoàn toàn, Lâm Uyển liền nở một nụ cười, nhìn không được cảm hai cái vòng tròn lớn nhất lắc lắc vài cái, cố ý để cho nó phát ra tiếng vang chói tai.

Đặc biệt là lúc cô đang cười, liền phát hiện ra Tăng Tuấn cũng đang cười theo cô, anh còn cầm tay cô lắc lắc thêm vài cái nữa.

Lâm Uyển không hiểu sao khi cô nghe thấy tiếng vang thanh thúy kia, ngực giống như bị bóp chặt lại, quả thật giống như có một điếu báo gì đó, làm cho cô phải vội vàng cúi đầu xuống.

May mắn đã đến giờ cơm, các nhân viên đã sớm dọn xong đồ ăn. Lâm Uyển mau chóng đứng dậy, làm bộ như không có chuyện gì, chạy tới ngồi xuống bàn ăn.

Chính là vừa mới ăn mấy miếng, Lâm Uyển lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên.

Cô đưa mắt nhìn Tăng Tuấn một cái.

Tăng Tuấn rất yên lặng ngồi ăn cơm, phần lớn thời gian đều không nói câu nào, lúc này Lâm Uyển nhìn anh như muốn anh đưa ra chỉ thị, mong chờ muốn nhận được sự đồng ý của anh.

Thấy Tăng Tuấn gật đầu, cô mới chạy đến phòng khách, lấy điện thoại từ trong túi xách ra nghe.

Rất nhanh cô liền nghe thấy giọng nói của mẹ truyền tới: “Lâm Uyển, cậu con vừa gọi điện thoại đến, gào khóc nói bọn họ sai rồi, mong con thủ hạ lưu tình... Còn nói đến chuyện ảnh chụp gì đó... Rất cực là xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Uyển than nhẹ một tiếng, rõ ràng lúc rời đi cô đã cố ý dặn dò nhà cậu một vài câu, nhưng loại nào tàn nhà bọn họ nghĩ gì mà còn dám gọi điện tới kêu khổ với mẹ cô chứ.

Lâm Uyển chỉ sợ mẹ cô sẽ trở nên lo lắng!

Cô vội vàng trấn an mẹ: “Có chuyện gì đâu mẹ, nhà bọn họ mẹ còn không rõ sao, đang yên đang lành lại thích đi kiểm chuyện gây sự, nhưng mà mọi chuyện đã qua rồi, mẹ không cần quan tâm nữa, thật đấy, không có vấn đề gì đâu ạ.”

Mẹ Lâm Uyển không thêm quan tâm đến những người đó, bà chỉ lo lắng cho Lâm Uyển thôi, chỉ là không thể nói rõ ra được, bèn khuyên nhủ cô: “Tóm lại con ở bên ngoài phải luôn cẩn thận mọi việc nghe không.”

“Con biết mà mẹ.” Lâm Uyển sau khi tắt máy thì quay về bàn ăn cơm, lại thấy Tăng Tuấn đang gác đũa chờ cô, thấy cô đi tới, anh mới lại cầm đũa lên.

Lâm Uyển ngồi xuống tiếp tục ăn, nhưng đang ăn thì Tăng Tuấn này giờ vẫn yên lặng bỗng lên tiếng hỏi cô một câu: “Nhà em còn có họ hàng nào nữa không?”

Lâm Uyển không hiểu ý của anh.

Hiển nhiên anh không hề thuận miệng hỏi câu này, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào cô, chờ đợi cô trả lời.

Sau khi mắt to nhìn mắt nhỏ một lúc, Lâm Uyển mới đại khái hiểu được ý của anh, anh là đang muốn ám chỉ nhà cô có rất nhiều thành phần đặc biệt sao?

Cho nên mới hỏi cô xem nhà cô còn có người thân nào giống vậy nữa hay không?

Lâm Uyển vừa ăn vừa nói: “Trong gia đình tôi, những người họ hàng như vậy đúng là có rất nhiều, bất quá anh cũng biết rồi đó, tôi đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với họ hàng của ba, còn phía gia đình bên mẹ, chắc cũng sẽ không gặp nhau nữa... Dù sao trong nhà cũng luôn xảy ra những chuyện như vậy mà...”

Cô cũng không biết là có phải mình đã bộc lộ hơi nhiều hay không, nhưng dù gì thì Tăng Tuấn cũng sẽ không ở khắp nơi rêu rao chuyện của cô, nên cũng nhỏ giọng nói thêm: “Kỳ thật nói trắng ra là, trong nhà tôi không có mấy ai là người thành đạt, cho nên những người đó cả ngày chỉ biết đầu đá nội bộ... Hôm nay ai có nhiều bánh bao thì hôm sau người đó thiếu đi một cái bánh nhân đậu, từ khi tôi còn nhỏ, trong nhà lúc nào cũng ầm ĩ như vậy, chuyện dọ người nào cũng đã được chứng kiến hết...”

Tăng Tuấn im lặng ngồi nghe cô nói, không hề chen ngang cắt lời.

Lâm Uyển nói được một nửa thì ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, cô có phần không thể tin nổi, tại sao mình lại đi nói hết chuyện gia đình cho một người

ngoài biết như vậy chứ.

Nói gì thì nói nếu anh có thể giải quyết chuyện nhà cô thì việc tỏ ra gần gũi một chút cũng không có vấn đề gì.

Nếu không lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cô cũng sẽ không rèn luyện được một tính cách kiên cường như ngày hôm nay. Từ khi còn rất nhỏ, tình thân trong mắt cô chẳng khác gì đồ bỏ đi.

Nhưng mà cô sẽ không nói điều này với bất cứ ai, bởi vì khẳng định sẽ có một vài thánh mẫu đứng ra khuyên cô, nói cô đừng nên như vậy, một nét bút không thể viết nên một trang sách hay đại loại như thế.

Nhưng khi Tăng Tuấn nghe cô nói, anh lại chẳng hề lên tiếng.

Lâm Uyển không biết anh là không có lời nào để nói hay là đang đồng cảm với cô, bất quá cô cũng không muốn để ý tới phản ứng của anh, trước mặt anh cô có thể thoải mái thể hiện ra con người thật của mình, bởi vì khi ở đây, cô không có gì cần phải giấu diếm cả.

Lúc nói xong, Lâm Uyển lại nhớ tới một chuyện, kỳ thật cô vẫn luôn rất tò mò, không biết Lưu Vi kia đã gửi cho Tăng Tuấn những tấm ảnh như thế nào mà lại khiến cho anh nổi giận đến vậy, dứt khoát phải người tới nhà bọn họ làm loạn.

Cô cũng liền trôi chảy hỏi một câu: “Đúng rồi, những tấm ảnh gửi cho anh là ảnh gì vậy?”

“Em tự xem đi.” Tăng Tuấn thản nhiên chỉ vào chỗ bàn trà.

Lâm Uyển biết là di động của anh để ở đó, liền lập tức đứng lên, chạy vài bước rồi cầm lấy máy.

Nhưng mà di động của Tăng Tuấn phải xác nhận dấu vân tay thì mới mở ra được. Thế nên cô lại cầm về bàn ăn rồi đưa cho Tăng Tuấn.

Hơn nữa di động của Tăng Tuấn được làm bằng gì không biết, nhìn chỉ dày hơn điện thoại bình thường một chút, nhưng cầm trên tay lại nặng như cục gạch vậy.

Lâm Uyển nhìn mấy lần nhưng vẫn chưa phát hiện ra di động của Tăng Tuấn là của nhãn hiệu nào, chỉ biết nó có màu đen, kiểu dáng rất tinh tế, xúc cảm khi sờ vào cũng vô cùng thoải mái.

Di động được Tăng Tuấn mở ra, cấu hình bên trong cực kỳ đơn giản, rất nhanh những tấm ảnh chụp đã được hiện ra.

Lâm Uyển cúi người nhìn vào, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng.

Là ảnh bán khỏa thân, trong hình Lưu Vi còn làm ra vẻ ngây thơ trong sáng nữa. Cô thật không ngờ lá gan của Lưu Vi lại lớn đến như vậy, cư nhiên lại dám đi gửi tấm ảnh này cho người mà nó không hề quen biết. Loại này không thể chỉ coi là nào tàn nữa rồi.

Lâm Uyển không nói gì, im lặng ngồi vào chỗ ăn cơm tiếp.

Tăng Tuấn nhanh gọn xóa tấm ảnh của Lưu Vi đi, sau đó mở camera lên, gior máy về phía Lâm Uyển làm động tác chụp ảnh.

Lâm Uyển còn đang phòng mồm ăn cơm, vừa nhìn lên liền ngây ngẩn cả người, chính cô cũng không biết làm thế nào để tạo dáng chuẩn bị chụp ảnh. Kết quả lúc Tăng Tuấn chụp xong, Lâm Uyển mới nhớ ra, không biết trông cô có ngốc hay không, cư nhiên lại dùng khuôn mặt đó để cho Tăng Tuấn chụp lại...

Tăng Tuấn cũng không cho cô xem ảnh, tùy ý để di động sang bên cạnh, sau đó tiếp tục ngồi ăn cơm.

Điều này càng khiến cho Lâm Uyển có phần nuốt không trôi, Tăng Tuấn chụp ảnh cô để làm cái gì không biết.

Ăn cơm xong, Lâm Uyển không biết là khi nào Tăng Tuấn sẽ tiến đến sủng hạnh mình, mà nhìn dáng vẻ của anh thì dường như cũng không có phần sốt ruột cho lắm. Cho nên cô liền nghĩ tới việc chơi máy tính để tiêu khiển.

Thừa dịp Tăng Tuấn đang xem tạp chí, cô lấy laptop ra, chính là không biết ở trong biệt thự này lên mạng bằng cách nào.

Lâm Uyển liền ôm laptop rồi đi đến trước mặt Tăng Tuấn đang cúi đầu xem tạp chí, cẩn thận hỏi: “Tăng Tuấn, trong này kết nối internet thế nào vậy...”

Tăng Tuấn rất nhanh ngẩng đầu lên, trực tiếp nói cho cô: “Không có internet.”

“Hả? Không có internet?” Lâm Uyển kinh hãi, nhà của Tăng Tuấn thế nhưng lại không có internet?

Người như Tăng Tuấn, cho dù là phòng bếp cũng có thể chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo, đến cả cái nạo rau củ cũng có! Thế mà lại không nghĩ tới việc lắp mạng?!

Vậy bình thường lúc làm việc tại nhà anh liên lạc với bên ngoài kiểu gì hả? Hay là chỉ đơn độc làm một mình, không cần phải liên hệ với ai.

Lâm Uyển ngây ngẩn cả người, khó tin nhìn anh.

Nếu không có mạng, vậy cái laptop này coi như là đồ bỏ rồi.

“Em có thể dùng wifi.” Tăng Tuấn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cô, liền rất hiếm có mở miệng nhắc nhở cô một câu.

Lâm Uyên âm ừ một tiếng, cô có biết điều đấy, bất quá ai mà biết được ở nơi hoang vu hẻo lánh này đường truyền có tốt hay không.

Lâm Uyên liền ôm laptop đi lên phòng ngủ tầng hai.

Cô ở trong phòng mải mê một lúc lâu, cuối cùng mới sử dụng được một gói cước wifi tính tiền theo tháng, chính là cả giá cả và đường truyền đều đúng là lừa bịp.

Đã hạn chế lưu lượng, còn hạn chế cả thời gian sử dụng, vậy mà tốc độ vẫn vô cùng chậm.

Nhìn vào cột sóng, đừng nói là xem phim giải trí, kiểu này chắc chỉ có thể lên mạng đọc tin tức thôi.

Cô cũng liền nằm bò trên giường, kiên nhẫn chờ một lúc, sau đó tùy tiện đọc một vài tin tức mới nhất.

Chờ đến khi Tăng Tuấn đi lên, Lâm Uyên đã buồn ngủ muốn chết. Nhìn thấy anh, cô liền mau chóng thu hồi lại laptop, chính là còn chưa kịp tắt đi thì Tăng Tuấn đã ngăn cô lại.

Anh dựa nửa người trên giường, rất tự nhiên muốn biết cô vừa xem cái gì.

Bên trong đều là những tin tức gần đây.

Tăng Tuấn chỉ đại khái lướt qua, ngay tại lúc Lâm Uyên nghĩ rằng anh sẽ tắt máy thì anh lại tiếp tục mở phần lịch sử ra.

Lâm Uyên không hâm mộ bất cứ một ai khác, chỉ duy nhất một ngôi sao thần tượng mà cô thích hồi còn đi học, mỗi lần lên mạng đều giống như thành thói quen, thích tìm kiếm thông tin về đối phương, còn có các tin tức mới nhất nữa.

Tăng Tuấn chậm rãi đưa chuột lên xuống xem xét.

Ngon đèn trong phòng chiếu lên mặt anh, ngũ quan của anh phi thường góc cạnh, cho nên khi được ánh đèn chiếu vào, gương mặt của anh lại có chút cảm giác tranh tối tranh sáng.

Lâm Uyên theo bản năng nuốt nước miếng, không hiểu vì sao mà bỗng nhiên cô lại cảm thấy sợ.

Trái lại sau khi xem xong, Tăng Tuấn cũng không nói gì, anh rất nhanh tắt laptop đi, còn đem nó đặt lên bàn trang điểm, không nổi giận đập vỡ nó, cũng không có chỉ vào mũi cô rồi giáo huấn một trận.

Sắc mặt của anh vẫn tự nhiên như trước, lúc nhìn cô thậm chí còn nở một nụ cười.

Lâm Uyên không biết làm sao, tự dưng giống như phản xạ có điều kiện, tóc gáy liền dựng đứng hết cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lâm Uyên nhìn sắc mặt của Tăng Tuấn, biểu cảm của anh vẫn như ngày thường, hơn nữa anh còn đứng dậy, làm một động tác muốn đi tắm rửa.

Lâm Uyên bị dọa liền lui vào trong giường, cô rất sợ Tăng Tuấn sẽ gọi cô vào phòng tắm, lần trước ở trong phòng tắm Tăng Tuấn đã muốn cô ba lượt liền, làm xong cô còn cảm thấy thất lưng giống như bị chặt đứt vậy.

Hơn nữa vấn đề là sau khi về giường, Tăng Tuấn còn gây vò mồi đến khi cô muốn rời ra từng mảnh thì anh mới chịu thôi.

May là lần này Tăng Tuấn lại đi vào phòng bên cạnh tắm vòi sen.

Lâm Uyên thở phào, thấy Tăng Tuấn không có ý định muốn tắm uyên ương, liền cũng chuẩn bị thay quần áo đi tắm.

Bất quá lúc đang thay đồ, Lâm Uyên lập tức tròn tròn mắt.

Di cã của cô lại bất tri bất giác xuất hiện.

Tuy rằng lúc trước cô còn nghĩ đi cả cũng nên đến rồi, nhưng bởi vì cô lén lút uống thuốc tránh thai, cho nên cũng có thể xảy ra tình trạng kinh nguyệt không đều.

Không nghĩ tới, lúc này đi cả lại lặng lẽ không một tiếng động mà đến!

Lúc trước không phải là chưa từng gặp đi cả, Tăng Tuấn lúc đó nhiều lần cũng chỉ ôm cô cho đỡ thèm, qua mấy ngày đó là anh sẽ đem tồn thất đền bù trở về.

Nhưng lần này hiển nhiên là không phải như vậy.

Lúc trước khi Tăng Tuấn đi tắm, nụ cười thâm trầm đó đủ để khiến cho người ta hết hồn, Lâm Uyển vừa nghĩ đến đã thấy mềm nhũn cả chân.

Chờ Tăng Tuấn tắm xong quay về, Lâm Uyển đang đứng bên giường, khăn trương kéo kéo vạt áo.

Tăng Tuấn đứng lại nhìn cô.

Bộ dạng của cô giống như một đứa trẻ mắc lỗi, mặc dù vấn đề thuộc về sinh lý này không phải là do cô quyết định.

Tuy nhiên cô vẫn cúi đầu thành khẩn giải thích: “Tăng Tuấn, xin lỗi... Thân thể của tôi không được thoải mái... Cái kia vừa đến...”

Lâm Uyển nói xong, đợi cả nửa ngày cũng không thấy Tăng Tuấn trả lời.

Cô không nhịn được liền ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Tăng Tuấn đang chậm rãi lau tóc, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Toàn bộ căn phòng rơi vào yên lặng khiến cho người ta cảm thấy căng cả đầu.

Trái lại sau một lúc, Tăng Tuấn lại bất thình lình hỏi một câu: “Cậu ta có biết đánh đàn không?”

Lâm Uyển ai một tiếng, hai giây sau mới nghĩ ra là Tăng Tuấn đang hỏi vị minh tinh kia, cô chợt nhớ đến dáng vẻ của Vi Bác trong một cảnh phim.

Trong bộ phim đó, ngôi sao Vi Bác có diễn một cảnh chơi đàn piano trong nhà.

Lúc đó cô còn hâm mộ nói vài câu, đại loại như dáng vẻ ngồi đánh đàn của anh ấy thật tuyệt.

Lâm Uyển lại a một tiếng, cô tuy là fan hâm mộ, nhưng cũng không đến mức quá mù quáng.

“Anh ấy chắc không biết đánh đàn đâu...” Một người nghệ sĩ khi có tài năng gì thì đều sẽ thể hiện ra hết, khi đó trên trang tin tức giải trí cũng nói, hình ảnh ngôi sao đánh đàn trên phim đều là do cắt ghép rồi biên tập lại.

“Có muốn nghe không?” Tăng Tuấn không hiểu sao lại hỏi một câu như vậy.

Lâm Uyển mỗi lần nói chuyện với anh đều như đang bị thẩm vấn vậy, thỉnh thoảng lại có một vài câu nói bất chợt giáng xuống mặt cô, làm cho cô trở tay không kịp.

Bất quá nếu anh đã nói như vậy thì Lâm Uyển cũng phải gật đầu hứa theo thôi. Cô nghĩ chắc là Tăng Tuấn muốn đưa cô đi nghe mấy loại nhạc dễ nghe gì đó.

Không ngờ lần này Tăng Tuấn lại đưa cô đến phòng đánh đàn.

Lâm Uyển đã từng đi qua phòng này, thế nhưng cô lại không quan tâm lắm đến cây đàn dương cầm, còn tưởng nó chỉ là một món đồ trang trí.

Tăng Tuấn chậm rãi bước qua, mở nắp đàn dương cầm, rất nhanh những phím đàn xinh đẹp trắng muốt đã xuất hiện.

Cô đứng yên nhìn Tăng Tuấn ngồi trước đàn piano, ngón tay của anh vô cùng đẹp và thon dài.

Lâm Uyển đã nhìn thấy anh xâu chuỗi chiếc vòng kim loại, biết rằng ngón tay của anh rất linh hoạt, lúc này nhìn thấy anh chơi một khúc nhạc, cô lại càng kinh ngạc hơn.

Tăng Tuấn chỉ đàn một đoạn nhạc ngắn, sau đó liền ngẩng đầu lên.

Lâm Uyển nhìn anh, không kịp phản ứng được là có ý gì.

Thẳng đến khi anh hơi hơi cau mày, Lâm Uyển dường như mới hiểu ra được, vội vàng vỗ tay cổ vũ.

Sau đó còn nịnh hót nói: “Nghe rất hay...”

Tăng Tuấn nghe vậy mới nở một nụ cười, chính là Lâm Uyển không biết là anh đang vừa lòng với biểu hiện của cô, hay là đang cười động tác của cô quá

mức khoa trương.

Tuy vậy vẫn có thể cảm giác được là tâm tình của anh đang rất tốt.

Ngón tay của anh đặt lên phím đàn, chờ giây lát, tựa hồ đang do dự không biết nên đàn bài nào, anh hỏi cô: “Kiss the rain và Through the arbor, em thích nghe bài nào?”

“A, Kiss xuy bạc?” Lâm Uyển ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua, cô chỉ biết mấy bản sonat nổi tiếng của Beethoven.

Tầng Tuấn thân nhiên đem ánh mắt rời đi, anh không hỏi lại cô, chỉ cúi đầu đánh đàn, Lâm Uyển tuy không biết hắn chơi bài nào, nhưng giai điệu quả thật rất dễ nghe.

Nhất là vào buổi tối, nghe nhạc sẽ khiến tâm tình của chúng ta thoải mái hơn.

Cô vừa nghe vừa kéo chăn lên người, đây là do lúc ở phòng ngủ Tầng Tuấn phủ thêm cho cô.

Giống như bị âm nhạc thu hút, Lâm Uyển nhịn không được đi tới, thật cẩn thận bước đến bên cạnh anh.

Cô dựa nửa người vào cây đàn, cúi xuống nhìn gương mặt anh.

Trước kia Lâm Uyển chỉ cảm thấy anh rất tuần tú, nhưng hiện tại khi nhìn anh đánh đàn, cô mới nhìn ra được sức quyến rũ của anh.

Chính là đáng vẻ mà chỉ cần liếc mắt một cái, trong lòng sẽ cảm thấy kinh diễm, không nhịn được mà oa lên một tiếng...

Bỗng dưng anh lại quay đầu nhìn cô một cái, Lâm Uyển không hiểu sao lại thấy hơi chột dạ, vội vàng cúi đầu nhìn vào ngón tay anh, kết quả Lâm Uyển lại phát hiện ra một điều, hình như tất cả những đôi tay biết đánh đàn thì đều phát ra ma lực... Bởi vì đôi tay đó, nên bản nhạc mới có sức hút đến như vậy...

Thật ra từ lúc còn rất nhỏ, cô cũng muốn được học đánh đàn, hơn nữa cô cũng có một thời gian chơi đàn điện tử, là loại đàn cỡ nhỏ, chính là không lâu sau, ba cô đưa Lâm Hiểu Huy về nhà, từ đó trong nhà lúc nào cũng như đang phải trải qua một cơn địa chấn vậy.

Đừng nói đến chuyện đánh đàn, ngay cả cái đàn điện tử của cô lúc ba mẹ cãi nhau, cũng đã bị ba cô một cước giẫm nát rồi.

Lâm Uyển chống cằm, im lặng lắng nghe, tuy cô ít hiểu biết về âm nhạc, nhưng ít ra cũng có thể cảm giác được rằng anh là một người rất xuất sắc.

Khi anh đàn xong một bản nhạc, Lâm Uyển mới mở miệng hỏi anh: “Anh học đàn bao lâu rồi?”

“Mười năm.” Anh nhìn cô rồi nói.

Bình thường anh nói rất ít, nhưng hôm nay lại nói nhiều hơn một chút, “Chân của anh bị tật bẩm sinh, trước đây không có hoạt động nào để giải trí, cho nên mới học đàn để tiêu khiển, không ngờ càng học lại càng thấy thích.”

Lâm Uyển gật đầu nói: “Thật ra... thật ra từ lúc còn rất nhỏ tôi cũng muốn được học đàn...”

“Em luôn không chịu ngồi yên một chỗ.” Tầng Tuấn vừa nói vừa cầm lấy tay cô khẽ vuốt ve, “Nếu như học đàn thì sẽ rất khó.”

Lâm Uyển vừa nãy ngồi nghe anh đàn rất chăm chú, chân trên người cũng bị tuột xuống một chút, Tầng Tuấn sau khi buông tay cô, lại duỗi tay giúp cô kéo chăn lên.

Lâm Uyển có thể chịu đựng được việc anh mạnh mẽ tiến vào cơ thể mình, nhưng sau hành động nhẹ nhàng này của anh, cô bỗng dưng lại thấy nóng ran cả người.

Cô vội vàng đứng bật dậy, giống như bị hoảng sợ, sắc mặt không tốt nói: “Tôi, tôi đau bụng, tôi về phòng trước đây.”

Lâm Uyển biết hành động của mình giống như đang muốn chạy trốn, thật ra cô cũng không rõ là mình đang muốn trốn tránh điều gì, chỉ cảm thấy tâm tình của mình đang mơ hồ có một chút biến hóa nho nhỏ.

Cô cố gắng áp chế cảm giác trong lòng mình, không muốn tiếp tục suy nghĩ miên man nữa.

Thế nhưng xúc cảm bên người lại không thể xem nhẹ, cô cảm nhận được Tầng Tuấn nằm xuống cạnh cô, giống như thường ngày, anh giúp cô đắp chăn, còn ôm chặt cô vào lòng.

Cô không biết có phải là mình bị Tầng Tuấn dọa sợ mà xuất hiện triệu chứng của bệnh tâm thần hay không, bởi vì lẽ ra nếu buổi tối Tầng Tuấn không quấy nhiễu cô, thì cô phải cảm thấy vui mừng mới đúng chứ?

Tại sao cô còn cảm thấy lo lắng và hồi hộp như vậy.

Nhất là khi nghe thấy tiếng thờ nhẹ nhàng của anh, trống ngực cô lại đập liên hồi.

Cô lẩn qua lộn lại không ngủ được, lại nghĩ không biết khi anh thấy cô xem hình của Vi Bác, liệu có cảm thấy cô là một đứa nảo tàn mê trai hay không.

Trước đây cô chưa từng để ý đến cảm nhận của Tăng Tuấn đối với mình, nhưng lần này cô lại không nhận được mà nghĩ đến, chẳng lẽ cô cũng không ngủ được.

Cô liền lén lút đi xuống giường cảm di động của mình rồi lại quay về nằm, đưa lưng về phía Tăng Tuấn, tìm kiếm tin tức của Vi Bác.

Ánh đèn yếu ớt rọi lên gương mặt cô, cô nhanh chóng mở hình của Vi Bác, sau đó hồi tưởng lại niềm vui của mình trước đây.

Thế nhưng Lâm Uyển vừa mới giờ được hai trang, liền cảm thấy bàn tay của mình trở nên ảm áp hẳn, cô quay lưng về phía Tăng Tuấn, không biết anh đã tỉnh lại từ lúc nào, anh cầm lấy di động trong tay cô, rất tự nhiên tắt máy đi, cuối cùng vừa ôm cô từ phía sau vừa nói: “Ngủ đi.”

Lâm Uyển lần này rất nhanh nhắm mắt lại rồi ngủ say.

Tác phong của Tăng Tuấn vô cùng nhanh nhẹn, hôm qua anh vừa mới nói đến chuyện tóc, hôm sau vừa mới ăn xong điểm tâm, Lâm Uyển còn đang ngồi trong phòng nghĩ không biết nên làm gì thì thợ làm đẹp và trợ lý đã đi vào.

Bọn họ còn mang theo một số vật dụng, trực tiếp triển khai ngay trong phòng khách.

Khiến cho Lâm Uyển cảm thấy kinh ngạc chính là, Tăng Tuấn ngày thường com nước xong là đi lên lầu ngay, thế nhưng lần này lại cố tình ở lại, chuẩn bị cùng những người đó nghiên cứu mái tóc của cô.

Lâm Uyển bị người ta thay phiên nhau sờ soạng tóc, sau đó bọn họ đều rất cung kính xin ý kiến của Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn hiển nhiên đã định liệu trước kiểu tóc, còn nói cụ thể yêu cầu về độ dài.

Lúc cô học đại học hình như cũng để kiểu đầu giống như vậy...

Sau khi Tăng Tuấn đưa ra quyết định, những người đó rất nhanh bắt tay vào làm việc.

Lâm Uyển giống như một con rối gỗ mặc cho người ta định đoạt, thỉnh thoảng Tăng Tuấn còn sờ lên tóc cô, trầm tư nhìn cô một lúc.

Lâm Uyển vốn còn tưởng rằng anh chỉ nhất thời nổi hứng mà thôi, lúc này thấy anh nhìn kỹ cô như vậy, Lâm Uyển bỗng có chút do dự.

Thừa dịp lúc thợ làm tóc đang chuẩn bị đồ, cô vội vàng mở miệng nói: “Tăng Tuấn, thật sự phải cắt đi sao?”

Tóc của cô đã nuôi được ba năm, cắt ngắn đi sẽ cảm thấy rất tiếc, chỉ cần sửa sang lại một chút cũng được mà...

Tăng Tuấn trầm mặc vuốt tóc cô, Lâm Uyển có chút khó hiểu, vẻ mặt và động tác của anh giống như đang nhìn vào một người khác thông qua gương mặt của cô vậy.

Ánh mắt của anh rất chăm chú, tinh tế đánh giá cô.

Diện mạo của Lâm Uyển không thể coi là xuất chúng, hơn nữa bình thường cô cũng không hay trang điểm, cho nên người ta nhiều lắm chỉ thấy cô có một gương mặt dịu dàng thanh tú.

Thế nhưng anh lại thấy rất thích, lúc nào cũng muốn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô, giống như bị nghiện vậy.

Ngón tay của anh khẽ vuốt ve trên mặt cô, động tác vô cùng dịu dàng.

Lâm Uyển vô cùng đau khổ, bị người ta một phen chỉnh sửa lại, đúng là xinh đẹp thật, nhưng cô không tài nào quen nổi, từ đầu đến chân hoàn toàn bị bọn họ cải tạo lại hết.

Bị thay đổi cách ăn mặc, Lâm Uyển còn cảm thấy hơi tức giận.

Chờ bọn họ ra về, cô nhận không được đứng trước gương ngắm nghía, chính là như thế nào cũng thấy người trong gương vô cùng kỳ quái.

Nhìn mình trong gương, cô như được trở lại cảm giác thời đại học, còn được làm móng tay rất đẹp, Lâm Uyển đưa tay ra nhìn, thật giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhìn không quá sắc sỡ, nhưng lại vô cùng tinh xảo.

Song cô vẫn không nhận được mà thờ dài, mặc dù hiện tại cô trở nên xinh đẹp hơn, nhưng chung quy lại, cô vẫn như một con rối gỗ vậy, ngay cả mái tóc của mình cũng không làm chủ được.

Nhìn nét mặt hồng hào trong gương, Lâm Uyển không biết từ khi nào mà sắc mặt của cô lại trở nên tốt như vậy. Cô ngây ngốc đứng nhìn mình trong gương.

Cô đang được một người đàn ông chiều chuộng, mọi thứ đối với anh mà nói chỉ cần vùng tay là có, nhưng đối với cô thì đó lại là sự quan tâm vô hạn.

Cô lớn lên trong sự thiếu thốn tình thương của gia đình, cũng chiều quá sẽ dễ dàng bị làm hư.

Mỗi ngày đều có người giúp việc đến làm, ngay cả tất cũng không đến lượt cô giặt, còn có chuyên gia trang điểm làm tóc đến làm đẹp cho cô, muốn đi đâu cũng có xe đưa đón tận nơi. Muốn ăn cái gì, cho dù là hai ba giờ sáng cũng sẽ có người đưa đồ ăn nóng hổi đến.

Nếu cứ giữ thói quen sống như vậy thì cô sẽ hỏng mất.

Lâm Uyên nhìn mình trong gương, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lâm Uyên, mày phải thật cẩn thận, thật cẩn thận nghe rõ chưa, nhảy vào hố lửa thì nhất định sẽ bị chết cháy đó.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Lâm Uyên không biết là Tăng Tuấn đang làm cái gì, vừa mới cắt tóc thay đổi lại phong cách, Tăng Tuấn lại phân phó một người trợ lý cho cô.

Buổi trưa cô đang ngồi trong phòng thì người trợ lý kia đã tới rồi.

Đó là một người phụ nữ lớn tuổi, nhưng khí chất vô cùng tốt, cách ăn mặc cũng rất phù hợp, dường như cũng khá giỏi giang.

Lâm Uyên còn tưởng đối phương muốn tìm Tăng Tuấn, kết quả người kia lại đi nhanh tới, phi thường cung kính cúi đầu chào cô: “Lâm tiểu thư, tôi tên là Từ Đan, là trợ lý mới của cô.”

Lâm Uyên lập tức ngăn cả người.

Cô vẫn luôn hiểu trợ lý là những người ở văn phòng giúp đỡ cho sếp tổng, chứ không biết trợ lý đi theo cô để làm gì, hơn nữa cô đâu có việc gì làm mà phải cần đến trợ lý.

May mắn đối phương cũng là người khá quy củ, sau khi hỏi Lâm Uyên có chuyện gì muốn giao phó hay không, liền giữ im lặng đứng bên cạnh cô, nhưng Lâm Uyên vẫn cảm thấy không được tự nhiên, giống như nhất cử nhất động của mình đều sẽ có người chú ý đến vậy.

Từ bé tới giờ, ngoại trừ Tăng Tuấn, Lâm Uyên chưa từng bị ai để ý kỹ như thế.

May là Từ Đan chỉ ban ngày mới đến đây làm việc, chờ đến chiều tối sẽ chủ động rời đi.

Buổi tối, lúc Lâm Uyên nói chuyện với Tăng Tuấn, nhin không được nhắc đến người trợ lý kia.

Cô biểu tình rồi rầm nói: “Tăng Tuấn, hôm nay có người tới đây, nói là trợ lý của tôi.”

Tăng Tuấn lấy tay chống cằm nhìn cô.

Lâm Uyên có chút khản trương, “Nhưng mà tôi không có thói quen có người luôn ở bên cạnh. . . Tâm ý của anh tôi xin nhận. . . Chính là tôi thật sự thấy không quen. . .”

“Không sao.” Tăng Tuấn không thấy có vấn đề gì, cuộc sống của anh đã quen với những việc như vậy nên cũng muốn an bài cho Lâm Uyên, nhưng nếu cô không cần thì cũng chẳng sao hết.

Lâm Uyên không ngờ anh lại thoải mái mà đồng ý như vậy, bất quá sau khi nói xong, anh lại có thái độ vui vẻ nhìn chăm chăm cô.

Lâm Uyên không được tự nhiên cho lắm, từ sau khi cô thay đổi kiểu tóc, liền phát hiện Tăng Tuấn luôn nhìn cô chăm chú, như đang có điều phải suy nghĩ. Hơn nữa có một sự biến hóa rất rõ ràng, Tăng Tuấn đối xử với cô ngày càng tốt, cũng ngày càng thích ngồi ngắm nhìn cô.

Có nhiều lần anh nhìn cô rồi nở một nụ cười nhợt nhạt, mỗi lần thấy anh cười như vậy, Lâm Uyên đều cảm thấy trong lòng run sợ.

May mắn trong lúc đó cô có đi cả bảo vệ, Tăng Tuấn cũng không có hành động gì xấu xa với cô.

Hai ngày sau, lúc Lâm Uyên về nhà mẹ, mẹ cô thấy cô liền kinh ngạc, quay phải quay trái đánh giá cô.

Hiện tại cô không chỉ đẹp hơn gấp đôi ngày trước, mà sắc mặt còn hồng hào, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều, trang phục cô mặc tuy không quá màu mè, nhưng kiểu dáng rất đẹp, khiến Lâm Uyên trông vừa xinh đẹp lại vừa đoan trang.

Thế nhưng mẹ Lâm Uyển lại không thể vui mừng nổi, Lâm Uyển thay đổi càng nhiều, trong lòng bà càng quan tâm, nghĩ việc này có liên quan tới người đàn ông giàu có kia.

Sau khi đánh giá Lâm Uyển vài lần, mẹ cô nắm tay cô nói: “Lâm Uyển, con nói xem mẹ mua căn nhà lớn như vậy làm gì chứ, một thân một mình ở đây mẹ cảm thấy rất sợ hãi...”

Lâm Uyển trong lòng thầm áy náy.

“Con có thể ở đây vài ngày với mẹ được không?”

Lâm Uyển khó xử trầm mặc, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Mẹ chờ con một thời gian nữa...”

Mẹ cô yên lặng thờ dài, không phải là bà muốn làm khó Lâm Uyển, chỉ là hiện tại bà có hơi lo lắng cho cuộc sống của Lâm Uyển, rất sợ cô ở bên ngoài không có ai chăm sóc, ăn uống không đủ chất.

Nghĩ vậy mẹ cô liền nhanh chóng đứng lên, bà ở nhà một mình, không có ai ăn cơm cùng, dù là bữa sáng hay bữa chiều cũng đều thừa lại rất nhiều đồ ăn.

Người già hay có tính tiết kiệm, bà đã nghĩ ra một biện pháp, đó là đem đồ ăn nấu trước một lượt, chờ đến lúc ăn cơm chỉ cần lấy ra đun nóng lại là xong.

Cho nên lúc mẹ Lâm Uyển mở tủ lạnh ra, Lâm Uyển liền nhìn thấy bên trong tràn ngập các loại thức ăn chín đủ màu sắc.

Mẹ cô trước tiên lấy một ít thịt viên ra, rồi lại lấy thêm vài túi đồ ăn nữa, vừa đi vừa giả bộ nói: “Lần trước mua nhiều thịt quá, mẹ rán thịt viên vẫn còn thừa, lát nữa con mang hết về đi, làm thịt viên xào hay canh thịt viên củ cải cũng được, đúng rồi, còn có cá hồi nữa...”

Mẹ Lâm Uyển nhớ rõ là Lâm Uyển rất thích ăn cá hồi, lại vội vàng chọn thêm mấy khúc cá nữa, tất cả đều cho hết vào túi đựng thực phẩm, “Mang về hết đi, con có biết nấu thế nào không?”

Sợ Lâm Uyển không biết, mẹ Lâm Uyển lại vội vàng quay về phòng bếp, pha nước tương, dấm và các gia vị lại với nhau rồi cho vào một cái bình nhỏ, mang ra cho Lâm Uyển.

Sau đó bà lại nghĩ ra điều gì, liền mở ngăn dưới cùng của tủ lạnh lấy ra ba bốn cái bánh mì, “Buổi tối con thường không chú ý ăn uống, vừa vặn ở đây cái gì mẹ cũng có, một mình mẹ cũng không ăn hết được...”

Lâm Uyển đứng trước tủ lạnh trầm mặc một lúc, chờ mẹ lấy thức ăn xong, cô mới nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng ăn đồ đông lạnh nữa, mỗi ngày làm chút thức ăn tươi mà ăn...”

“Mẹ biết rồi.” Mẹ Lâm Uyển thờ dài, dù thế nào thì bà cũng chỉ ăn cơm một mình nên không có hứng thú để nấu nướng.

Nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, bà lại nhanh chóng đi vào phòng bếp tìm củ cải trắng, thịt viên đã đưa rồi, không có củ cải thì Lâm Uyển biết ăn thế nào đây.

Lúc bà đưa củ cải cho Lâm Uyển, cô chỉ còn biết dờ khóc dờ cười.

Nhìn đồng hồ ăn mà mẹ đưa, Lâm Uyển cũng không biết phải nói gì, cô ở nhà Tăng Tuấn không bị thiếu ăn, lấy mấy thứ này về không phải quá thừa sao.

Mẹ Lâm Uyển vỗ vai cô, dặn dò: “Đừng lúc nào cũng ăn đồ ăn bên ngoài, tiệm cơm nào thì cũng không thể thoải mái sạch sẽ như trong nhà được...”

Mẹ Lâm Uyển làm sao biết được hiện tại ngày nào cô cũng ăn đồ ăn do các đầu bếp hàng đầu chế biến chứ. Lâm Uyển cũng không tiện giải thích, chỉ nhanh chóng gặt đầu.

Thật ra cô cũng rất nhớ các món ăn mẹ làm, cơm nhà Tăng Tuấn tuy ngon, nhưng dù sao cũng là nhà của anh, nào có được thư thái như khi ăn ở nhà mình.

Nếu Tăng Tuấn không cho người đứng đợi cô, cô thật muốn ở lại với mẹ, ăn thật no rồi mới trở về.

Chính là gói một đồng thức ăn xong, mẹ cô lại đưa cho một nửa túi hạt dưa.

Lâm Uyển nhìn thấy liền vội vàng nói: “Mẹ, con không cần đâu, mẹ cho con hạt dưa để làm gì?”

Mẹ của cô vừa gói lại vừa nói thầm: “Trong nhà mát mẻ, mẹ liền đi mua một cân hạt dưa về ăn, nghĩ vừa xem TV vừa ăn cho đỡ buồn, kết quả ăn hơi nhiều, miệng mọc ra vài nốt nhiệt, con giúp mẹ ăn đi...”

“Sao mẹ không ăn nhiều rau dưa một chút?” Lâm Uyển đau lòng nói: “Nào có cái tủ lạnh nào chứa đầy thức ăn chín như vậy, mẹ làm thêm nước ép quả uống cũng tốt đó...”

Sớm biết vậy cô đã mua cho mẹ ít hoa quả rồi, lần này chỉ nghĩ mua quần áo cho mẹ mặc.

Chuẩn bị xong, Lâm Uyển lại dặn dò mẹ vài câu rồi mới rời khỏi nhà.

Thường ngày cô đều đi dạo đến sát giờ mới trở về, nhưng lần này trong tay cầm một ổ bánh mì với cá hồi, nên Lâm Uyển đành về nhà sớm một chút.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên cô làm là lên lút nhìn xem Tăng Tuấn có ở dưới nhà không, thấy anh còn chưa xuống lầu, cô liền nhanh chóng lên vào phòng bếp.

Trong lòng cô tính toán, Tăng Tuấn đúng bảy giờ mới ăn cơm, lúc này mới sáu giờ rưỡi, cô chỉ cần mười lăm phút là có thể chuẩn bị xong thức ăn, sau đó dùng mười lăm phút còn lại để ăn là OK.

Nghĩ vậy, Lâm Uyển lập tức bắt tay vào làm thức ăn.

Nguyên liệu đều là đồ có sẵn, bánh mì nướng lại, còn có thịt viên nữa...

Chính là cô chưa từng sử dụng mấy thứ đồ dùng ở nhà Tăng Tuấn, may mắn sau khi mở tủ ra thì thấy một bản hướng dẫn.

Lâm Uyển nhanh chóng lấy ra đọc lướt một lần, thao tác cũng khá đơn giản, cô có thể học theo được.

Rất nhanh phòng bếp đã đi vào quỹ đạo, nồi nước cũng đã bắt đầu được đun sôi, thời gian còn lại, cô cầm củ cải lên để tước vỏ, bất quá bình thường cô rất ít khi nấu cơm, nhiều lắm chỉ đứng cạnh giúp mẹ làm vài việc vặt, cho nên lớp vỏ bị cắt ra thành miếng dài miếng ngắn không đều nhau.

Cuối cùng cũng làm xong, nhưng vừa nhìn lên đồng hồ, Lâm Uyển liền cuống cả lên.

Đã sáu giờ năm mươi rồi đó!

Trong lòng thầm kêu không ổn, ngay cả chén đĩa cũng không lấy ra, Lâm Uyển trực tiếp ăn luôn thức ăn trong nồi.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, chờ lát Tăng Tuấn xuống dưới, cùng lắm thì cô ngồi với anh ăn chút cơm, dù sao đồ mẹ đưa cô cũng ăn hết rồi, Tăng Tuấn cũng không thể làm gì cô được nữa.

Vì muốn tiết kiệm thời gian, cô ăn phi thường nhanh, quả thật giống như bụng đói ăn quàng vậy.

Lúc Tăng Tuấn đi xuống lầu, liền bắt gặp Lâm Uyển đang ở phòng bếp vui đùa vào đánh chén.

Tăng Tuấn đi lại rất nhẹ nhàng, mặt không chút thay đổi bước tới, Lâm Uyển đang ăn rất hăng say, mẹ của cô ướp thịt viên rất khéo, gia vị rất hợp khẩu vị của cô, cho dù là đầu bếp nổi tiếng cũng không thể làm ra món thịt viên ngon như vậy!

Sau đó lúc cô lại chuẩn bị giờ đưa ra gấp, bỗng nhiên phát hiện trước mặt có một bóng người.

Tay đang vươn ra lập tức dừng lại.

Tăng Tuấn vẫn chưa tới gần, bóng của anh bao phủ lên cái nồi trước mặt Lâm Uyển.

Lâm Uyển trong miệng còn đầy thức ăn, tay cầm đũa vẫn ở nguyên vị trí, cô cố gắng nuốt đồ ăn xuống, thế nhưng vì nuốt vội nên bị nghẹn đến mức mắt trợn trắng.

Chờ nuốt xong, cô mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác, giống như một đứa trẻ mắc lỗi, cúi đầu giải thích: “Mẹ tôi đưa đồ ăn cho tôi mang về... Tôi đói quá nên ăn trước...”

Tăng Tuấn không nói gì, chỉ chậm rãi đưa tay ra, Lâm Uyển còn tưởng anh định làm gì, ai ngờ anh lại muốn cầm lấy đôi đũa trên tay cô.

Lâm Uyển cũng không biết màn quái dị này phát sinh như thế nào, sau khi anh cầm lấy đôi đũa liền vòng qua cô, trực tiếp gấp một viên thịt trong nồi rồi bỏ vào miệng.

Lâm Uyển ngừng thở, vẻ mặt của anh không có gì biến hóa, sau khi ăn xong viên thịt kia, anh mới thản nhiên đánh giá một câu: “Thịt viên không tồi, nhưng canh lại hơi nhạt.”

Canh củ cải là cô làm, sao mà cô lại không biết được, Lâm Uyển nhẹ giọng nói thầm: “Thịt viên là mẹ tôi làm... ăn rất ngon...”

Tăng Tuấn không nói thêm gì nữa, rất tự nhiên mở tủ lấy ra hai cái bát rồi đổ canh vào, sau đó bưng tới bàn ăn.

Còn bánh mì, anh lại bảo Lâm Uyển mang tới.

Lâm Uyển cảm thấy mình như đang mộng du vậy.

Bất quá ngồi xuống chưa được bao lâu, nhân viên đã bắt đầu mang đồ ăn tới.

Cho dù trên bàn tràn đầy các món ăn đẹp mắt, nhưng món thịt viên củ cải mà Lâm Uyển mang về vẫn rất được hoan nghênh, Tăng Tuấn bình thường vốn chỉ ăn một bát canh, lúc này lại uống liền hai bát.

Trong lòng Lâm Uyển cảm thấy rất lạ, lúc đứng dậy múc thêm canh cho anh, lại nhin không được nhòm ra bên ngoài đánh giá Tăng Tuấn.

Cô chớp chớp mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế kia.

Thịt viên ăn hết thì còn có thể hiểu được, dù sao hương vị của nó cũng rất ngon, nhưng ngay cả canh củ cải mà anh cũng muốn uống, thì lại quá mức khoa trương rồi...

Cái món canh củ cải quá mức bình thường này, chính cô cũng chỉ hay uống một bát mà thôi.

Lâm Uyển múc canh xong rồi bung ra đặt trước mặt Tăng Tuấn.

Trước kia khi cô về nhà Tăng Tuấn cũng không hỏi câu này, nhưng hiện tại không hiểu sao anh lại nói: “Đi có khỏe không?”

“Đi?” Lâm Uyển kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn anh một cái.

Trong đầu rõ ràng hiểu được Tăng Tuấn gọi đi là có ý gì, nhưng cô vẫn có chút không dám tin.

Cô dừng lại hai giây rồi mới trả lời: “Đi, à, mẹ tôi, mẹ tôi rất khỏe...Chỉ là sống một mình có chút cô đơn...Com cũng ăn không ngon...”

“Ngày mai anh sẽ bảo người đưa danh sách tới, đến lúc đó em hãy chọn cho đi vài người giúp việc trong gia đình.”

“Hà?” Lâm Uyển ngây ra một lúc rồi mới vội vàng nói: “Không, không cần phiền phức như vậy đâu, mẹ tôi sẽ không quen...Bà chỉ muốn tôi về sống cùng với bà thôi.”

Lần này Tăng Tuấn không nói gì nữa.

Lâm Uyển buồn bã cúi đầu ăn bánh mì, trông cậy vào sự thông cảm của Tăng Tuấn là một việc rất vô ích.

Quả nhiên đến tối, Tăng Tuấn vốn đang dịu dàng được vài ngày thì bây giờ đã bộc lộ bản chất của sói xám.

Anh chỉ hỏi ngắn gọn là đi cả của Lâm Uyển đã hết chưa, sau khi nghe được câu trả lời đầy thuyết phục, Tăng Tuấn liền lập tức “mời” Lâm Uyển vào phòng tắm.

Lâm Uyển bắt đầu lo lắng khi nhìn thấy cái bồn tắm lớn đầy nước kia.

Cô vẫn còn nhớ rõ lần cùng anh làm trong phòng tắm, lúc đó cô còn chần chừ không chịu cởi quần áo, lẽ ra cô không nên có ý làm kiêu như vậy, nhưng ở nơi này, nếu như không lường lự thì quả thật là có lỗi với chính mình.

Lúc cô đi vào bồn tắm, dáng vẻ hoàn toàn giống như đang chờ người ta đến chà đạp vậy.

Tăng Tuấn lần này không lập tức hành động, lúc anh bước vào bồn tắm, vì bồn mát xa rất lớn, cho nên hai người tựa vào hai bên trái phải, thực giống như đang tắm bình thường, nhưng mà ánh mắt của Tăng Tuấn đã ngấm nhìn Lâm Uyển mấy lần rồi.

Lâm Uyển cúi đầu, mặc kệ anh có nhìn hay không, cô chỉ mong hôm nay chỉ làm khoảng một hai lần trong phòng tắm thôi...

Đương nhiên mỗi lần tốt nhất là đừng có vượt quá nửa giờ...

Nếu sớm biết mình sẽ trải qua chuyện này, thì hồi còn đi học cô đã cố gắng rèn luyện thân thể cho tốt rồi, ít nhất cũng có thể tăng độ chịu đựng lên một chút, hoặc là đi học thêm yoga gì đó, cho cơ thể dẻo dai và mềm mại hơn.

Hiện tại cô thật sự chỉ có thể cứng đờ cả người.

Lúc Tăng Tuấn tiến lại gần, Lâm Uyển toàn thân giống như một khúc gỗ vậy.

Cô cảm nhận được sự lưu luyến trên đôi bàn tay anh đang đặt trên người mình, cô không dám nhìn anh, thật sự không dám nhìn.

Trước đây cô không nghĩ kỹ đến dáng người của anh, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, cơ thể đó, nếu muốn đi làm người mẫu đồ lót cũng rất tuyệt, cho dù có đặt trên tiêu chuẩn người mẫu Âu Mỹ thì cũng không thua kém gì.

Những nét đẹp mà những người đàn ông sở hữu thì anh đều có đủ, trừ bỏ một chút tật ở chân ra thì anh thật sự là một người vô cùng hoàn mỹ.

Ít nhất trong những người mà cô biết, cô chưa từng thấy người nào sống thoải mái tự tại như Tăng Tuấn, người này giống như sống để hưởng thụ vậy.

Cô cúi thấp đầu, khi anh hôn lên bộ ngực cô, cô liền lập tức co rúm lại.

Cô nhìn mái tóc đen ẩm ướt của anh, trước khi vào đây anh đã tắm rồi.

Lúc anh ngẩng đầu lên, Lâm Uyển không kịp tránh tầm mắt anh, cô muốn tách ra nhưng lại bị anh dán sát lại. Lâm Uyển trong lúc nhất thời không thể né tránh, bị anh hôn thật mạnh lên môi, đầu lưỡi luồn vào dây dưa trong miệng cô.

Lâm Uyển bị động mở miệng ra, mặc cho anh tùy ý đùa bỡn.

Anh mút lấy lưỡi cô, dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát lên môi cô, cô thầm nghĩ miệng mình hôm sau sẽ lại sưng lên cho mà xem. . .

Lần nào anh cũng thế, cấp bách kích động giống như muốn đem cô nuốt luôn vào bụng vậy. . .

Lâm Uyển thở hổn hển, tay vô lực buông thõng xuống nước, cô không còn kháng cự anh như trước nữa, chỉ bị động tiếp nhận rồi cho anh hết thấy. . .

Cô không dám nhìn vào mắt Tăng Tuấn, thậm chí còn sợ nghe thấy tiếng hít thở của anh bên tai mình.

Nhiệt độ cơ thể của anh rất cao, lúc anh động tình, cơ thể của anh quả thật như có thể làm cô bị thương vậy, khiến cô thật sự không thể ngăn cản từng đợt tiến công của anh.

Lúc trước cô rất phản cảm khi hai người tiếp xúc da thịt, chán ghét anh làm những chuyện xấu hổ với cô, nhưng hiện tại cảm giác lại thay đổi một cách kỳ lạ. . .

Ý nghĩ của cô rất hỗn loạn, tuy ghét anh bắt buộc mình làm chuyện này, nhưng lúc anh dùng sức ôm lấy cô, cô lại mặc danh kỳ diệu mà thấy rất an tâm.

Đó là một cảm giác làm cho người ta xấu hổ, nhưng lại không có cách nào chống cự được.

Cô ghét bản thân mình, ghét việc bị anh hấp dẫn, cô thật sự hận không thể đập đầu mình ra, xem trong óc có phải chứa toàn nước hay không!

Nhưng cơ thể cô lại đầu hàng sau khi đón nhận từng đợt tiến công của Tăng Tuấn, không tự chủ được mà hòa theo anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Bây giờ phải gọi Tăng Tuấn là Tăng hổ lửa mới đúng.

Lâm Uyển hơi sợ khi nhìn anh, mỗi lần nhìn vào đều cảm thấy không được tự nhiên.

Cô ghét ánh mắt của mình luôn không nhìn được mà hướng về anh, đầu óc luôn không nhìn được suy nghĩ xem anh đang làm gì, lúc trước cứ nhìn anh là Lâm Uyển lại thấy tức giận, hiện tại cô lại giống như đang bị anh thu hút.

Cho nên đến tầm trưa, cô vừa gặp được điện thoại của bạn Triệu Ngọc liền kích động hẳn lên, lúc này cô đang rất cần có việc làm để dời đi sự chú ý.

Hơn nữa người bạn này cũng đã lâu cô chưa gặp, cho nên tâm trạng cô khá vui vẻ.

Cúp điện thoại, Lâm Uyển chuẩn bị đi ra ngoài.

Chính là vừa nghĩ tới việc phải báo với Tăng Tuấn, Lâm Uyển liền cảm thấy da đầu run lên một trận, chân cũng giống như muốn khởi nghĩa, còn chưa bước đi đã muốn quay đầu bỏ chạy!

Lúc đứng trước cửa phòng làm việc của Tăng Tuấn, Lâm Uyển hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng rồi mới cung kính gõ cửa.

Một lúc sau Tăng Tuấn mới kêu cô đi vào.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Uyển tiến vào phòng làm việc của anh, thế nhưng lần nào vào cũng cảm thấy rất âm trầm, cô không đi gần vào mà chỉ đứng ở cửa, cẩn thận xin chỉ thị: “Tăng Tuấn, tôi có thể đi ra ngoài một lúc không, bạn tôi muốn rủ đi chơi. . . Tôi sẽ trở về sớm.”

Tăng Tuấn ngồi trên ghế làm việc, rất tự nhiên ngoắc tay ra hiệu với cô.

Lâm Uyển dựng tóc gáy, rón ra rón rén đi qua, vẻ mặt và động tác của anh rõ ràng là đang muốn cùng cô hôn tạm biệt.

Cổ cô cứng ngắc cúi xuống, ngưng trọng dâng mặt mình lên cho anh.

Nhưng mà lần này Tăng Tuấn không hôn cô, mà lại như đang vui đùa đùa lười liếm liếm một chút.

Rõ ràng là muốn đùa giỡn cô mà.

Thế nhưng Lâm Uyên lại giống như bị điện giật, đầu óc như muốn nổ tung ra vậy.

Chờ lúc cô đứng thẳng dậy, liền hoảng loạn chạy thẳng ra ngoài. Cô không biết Tăng Tuấn có phát hiện ra thay đổi khác biệt của cô hay không, cô cũng cảm thấy vô cùng hỗn loạn, cả người choáng váng như đang say.

May mắn sau khi ra bên ngoài, Lâm Uyên lập tức bình tĩnh trở lại.

Cô còn phải đi gặp Triệu Ngọc, cô ấy chính là người bạn tốt nhất của cô, lúc trước khi cô muốn trốn Tăng Tuấn, liền nghĩ ngay đến việc đưa mẹ tới nương tựa Triệu Ngọc, nhưng mà lại bị Tăng Tuấn cản trở giữa đường.

Song lúc cô đi tới điểm hẹn, vừa thấy Triệu Ngọc, cô liền ngây ngẩn cả người, Triệu Ngọc trong điện thoại cái gì cũng không bộc lộ ra, nhưng hiện tại, rõ ràng sắc mặt của cô trông không được tốt lắm.

Cô hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Cậu làm sao thế, sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Quả nhiên Lâm Uyên vừa hỏi, Triệu Ngọc liền nói ngay.

“Minh muốn ly hôn.”

Lâm Uyên còn tưởng rằng bạn mình đang đùa, nhưng nét mặt của cô ấy lại rất nghiêm túc, cô lập tức kinh ngạc a lên một tiếng, lúc trước cô đã đến dự hôn lễ của Triệu Ngọc, chú rể kia đối với cô không có chút ấn tượng nào, chỉ biết là Triệu Ngọc vô cùng hạnh phúc.

Triệu Ngọc chậm rãi nói: “Hôm đó mình có việc nên về nhà trước để lấy một số đồ, vừa mở cửa thì thấy có một đôi giày nữ...”

Cô rất bình tĩnh kể lại chuyện xảy ra hôm trước, nhưng Lâm Uyên vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau của cô, “Hai người họ dính chặt vào nhau, lăn lộn trên giường, lúc đó mình đã định lao vào người đàn bà kia, kết quả...”

Triệu Ngọc cười khổ: “Hắn dùng sức đẩy mình ngã vật ra giường, sau đó mang theo người đàn bà kia rồi bỏ trốn...”

Chờ Triệu Ngọc nói xong, tâm tình vui vẻ của Lâm Uyên cũng đã nhanh chóng tiêu tan.

Cô lo lắng hỏi: “Vậy cậu định làm gì bây giờ?”

“Minh đề nghị ly hôn, hắn chưa ra quyết định, chỉ đòi tiền mình, căn nhà kia đều là do mình sắm sửa đồ đạc, hắn lại nói với mình cái gì mà luật hôn nhân mới, căn nhà kia là mua sau khi kết hôn, tiền gửi trong ngân hàng cũng phải chia đều hết, đàn ông á, một khi trở mặt thì sẽ vô cùng khó coi...”

Lâm Uyên gật đầu, cô rất đồng cảm với bạn mình, lúc trước ba cô không phải cũng như vậy hay sao!

Lâm Uyên chỉ còn biết an ủi, khuyên nhủ bạn: “Nếu đã tới đây rồi thì chi bằng đi chơi giải sầu đi, cậu muốn đi đâu, mình sẽ theo cùng.”

Triệu Ngọc rất nhanh nở nụ cười, nói với Lâm Uyên: “Xem kia, mình tới tìm cậu để đi chơi, vậy mà lại dọa cho cậu sợ rồi, ở đây có nơi nào hay ho không, mình nhớ rõ lúc học đại học cậu rất thích đi ăn các loại đồ ăn vặt, hay là đưa mình đi đi?”

Lâm Uyên lập tức gật đầu đồng ý, liền dẫn Triệu Ngọc tới vài địa điểm nổi tiếng để thư giãn.

Bất quá cô nhìn ra được Triệu Ngọc chỉ luôn miễn cưỡng cười vui, cô ấy lại không thích làm liên lụy tới người khác, cũng cố gắng khiến cho mình trở nên vui vẻ.

Lúc hai người chơi đùa, Lâm Uyên mới cùng Triệu Ngọc trở về.

Vẫn chưa tới giờ Lâm Uyên phải về biệt thự, cô còn muốn cùng với Triệu Ngọc ăn bữa tối.

Nào biết vừa mới bước vào cửa nhà hàng thì lại có chuyện xảy ra.

Nguyên lai người đàn ông kia đã biết được hành tung của Triệu Ngọc, vì Triệu Ngọc vẫn chưa nói gì về chuyện điều kiện ly hôn nên tiểu tam cũng thấy sốt ruột, lần này phải đứng trước mặt Triệu Ngọc để tỏ rõ thị uy mới được!

Lâm Uyên và Triệu Ngọc vừa mới bước vào nhà hàng thì đã bị những người đó chặn lại.

Lâm Uyên bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Triệu Ngọc mặt cũng biến sắc, nhìn hai người kia rồi nói: “Hai người tới đây làm gì, tôi đã muốn nhắm mắt làm ngơ, các người cũng đừng quá đáng quá!”

“Ai quá đáng hả?” Người đàn bà kia vuốt bụng nói: “Tôi chỉ muốn cô nhanh chóng nhường chỗ, đừng làm trễ nải việc sinh con của tôi.”

Lâm Uyên lúc này mới hiểu được mục đích của hai người họ khi tới đây, cô nhanh chóng bấm nút ghi âm ở điện thoại đặt trong túi xách, đây là biện pháp mà năm đó cô nghĩ ra để đối phó với ba, kết quả còn chưa có cơ hội dùng tới thì chuyện trong nhà đã được Tăng Tuấn giải quyết hết rồi, lúc này cô lại có dịp sử dụng đến nó.

Bạn Lâm Uyên cũng không chịu để yên, vừa thấy có người lên mặt với mình, cô liền châm chọc nói: “Nếu không che được bụng, sao cô còn không mang theo người đàn ông này rồi cút đi, còn muốn cướp tiền của tôi để làm gì?”

Tiểu tam kia nghe xong, liền ý mình có chỗ dựa, trực tiếp xông lên muốn đẩy ngã Triệu Ngọc.

Lâm Uyên thấy không ổn, vội vàng đi tới khách sáo nói: “Muốn bạn tôi nhường chỗ cho cô cũng được, nhưng vấn đề là đứa trẻ trong bụng cô có chuẩn không? Hay là con của người khác?”

Tên chồng vô liêm sỉ của Triệu Ngọc nói: “Chính là con của tôi, tôi và Triệu Ngọc sớm đã không còn tình cảm gì rồi, cô ta hiện tại chính là đang muốn làm chậm trễ việc tái hôn của tôi, còn muốn chiếm đoạt căn nhà của tôi nữa...”

Triệu Ngọc vô cùng tức giận, gào lên mắng một câu: “Một đôi nam nữ đẻ tiện!”

“Cô mắng ai đó?” Tiểu tam lập tức hô lên: “Cô mới là đồ đẻ tiện, người đàn ông của cô sớm đã không còn thích cô nữa, cô còn chiếm lấy anh ấy để làm gì hả?”

Kết quả người phụ nữ này bước chân hơi rộng, trước cửa nhà hàng có một đồng rác, vài mẩu rác bị bay ra ngoài, cô ta không trông thấy, liền trực tiếp giẫm lên rồi ngã phịch xuống.

Lâm Uyên đang đứng bên cạnh, thấy cảnh này liền bật cười với Triệu Ngọc, đúng là quả báo mà.

Cũng không hiểu cô ta lại đang giả vờ hay là thật, lập tức ôm bụng rồi gào to: “Bụng của tôi! Con của tôi...”

Lúc này những người hỗ trợ vốn đang chuẩn bị hù dọa hai người Triệu Ngọc cũng bị người phụ nữ kia làm cho kích động, làm bộ xoa tay muốn đánh người.

Hơn nữa còn đi lên đẩy ngã Lâm Uyên và Triệu Ngọc.

Lâm Uyên trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng lấy tay ngăn cách mấy người đó lại.

Cô và Triệu Ngọc chỉ là hai cô gái, nếu những người này thật sự động thủ thì chỉ còn nước chịu thiệt thôi.

Cô nhanh chóng kéo Triệu Ngọc ra phía sau rồi hù dọa những người đó: “Nếu các anh động thủ thì chính là phạm pháp, lại nói một đám đàn ông lại đi bắt nạt hai cô gái yếu đuối như chúng tôi mà không cảm thấy xấu hổ hay sao? Hơn nữa tôi đã nhớ kỹ bộ dạng của các anh, nếu các anh dám ra tay, tôi cam đoan đến lúc đó không một ai trong các anh sẽ chạy thoát được!”

Không ngờ mấy câu đó mà cũng có tác dụng, những người đó vốn còn muốn thu thập các cô, nhưng rất nhanh lại hơi e dè mà lùi lại một chút.

Trái lại Triệu Ngọc bỗng nhiên lại kéo tay Lâm Uyên, lúc này cô mới cảm thấy không bình thường mà quay đầu lại, không hiểu đằng sau mình từ khi nào mà lại xuất hiện thêm ba người nữa.

Những người đó đều mặc thường phục, chính là vừa nhìn tư thái thì đã biết ngay được là dân lão luyện.

Những người đó Lâm Uyên đều không biết, nhưng bọn họ lại dường như rất quen thuộc Lâm Uyên, trong đó có một người đứng đầu, cư nhiên lại mở miệng hỏi: “Lâm tiểu thư, cô muốn xử lý chuyện này thế nào?”

Lâm Uyên há miệng thờ dốt, kinh ngạc kêu lên một tiếng. Ngay cả bạn của cô là Triệu Ngọc cũng có dáng vẻ y hệt như cô.

Hai cô gái mắt to tròn mắt nhỏ nhìn nhau vài giây, sau đó Lâm Uyên mới hiểu ra, cảm thấy hơi buồn bực.

Trách không được chuyện gì của cô cũng đều không qua khỏi mắt Tăng Tuấn, hóa ra là cô vẫn luôn bị người ta bí mật theo dõi phải không?

Bất quá như vậy cũng tốt, ít ra hiện tại điều đó cũng làm cho cô trở nên can đảm hơn.

Cô mau chóng xắn tay áo lên, nào có chuyện tùy ý đi bắt nạt người khác như vậy chứ, bạn của cô đã rất thành thật rồi, bọn họ lại còn dám đến đây điều võ dương oai hù dọa đánh cô ấy nữa.

Lâm Uyên khẽ hỏi bạn một câu: “Cậu đã quyết định không muốn có liên quan gì tới họ nữa đúng không?”

Bạn cô tức giận hỏi lại: “Chẳng lẽ đã như vậy rồi mà cậu còn muốn mình hòa giải sao?”

Lâm Uyên khẽ mỉm cười, nói: “Nếu đã như vậy, chúng mình cứ để đến đâu hay đến đó đi.”

Cô trực tiếp lấy di động ra bấm số, vừa rồi lúc người phụ nữ kia ngã xuống, cô có chú ý tới chiếc camera ở trước cửa, dù sao cô và Triệu Ngọc cũng không có hành động gì, trái lại là những người đó xô đẩy các cô trước, hơn nữa còn nói chuyện với giọng điệu uy hiếp.

Tiểu tam kia hoàn toàn là tự mình ngã, chả có liên quan gì tới các cô hết, cho nên cô cũng rất thông khoái nói với cảnh sát trong điện thoại: “Xin chào, tôi và bạn bị một số người tập kích, trong đó có một người phụ nữ tự gieo gió gặt bão đem mình té bị thương, các anh mau tới đây đi.”

Nói địa chỉ xong, Lâm Uyển cũng không muốn ở đó nữa, kéo tay Triệu Ngọc nghênh ngang rời đi.

Sau khi ra ngoài, Lâm Uyển còn đem đoạn ghi âm trong điện thoại đưa cho Triệu Ngọc. Triệu Ngọc rất ngạc nhiên, tình huống vừa rồi hỗn loạn như vậy, nhưng Lâm Uyển vẫn còn có thể bình tĩnh mà ghi âm lại.

Triệu Ngọc cảm động ôm chầm lấy Lâm Uyển.

Song Lâm Uyển cũng không dám ở lại quá lâu, sau khi ở lại bàn bạc về chuyện ly hôn với Triệu Ngọc, Lâm Uyển liền cáo từ.

Bên kia Tăng ma vương vẫn còn đang đợi cô trở về đó.

Chính là lúc cô tiến vào chiếc xe đang chờ cô ở ven đường, trừ bỏ người lái xe ra thì còn có cả Tăng Tuấn.

Lâm Uyển có chút chột dạ, phỏng chừng chuyện của mình đã bị “vệ sĩ” báo cho Tăng Tuấn. Cho nên lúc này là anh cố ý muốn đến đây xem xét tình hình.

Tăng hỏ lửa giọng điệu vẫn vững vàng trước sau như một, “Em không sao chứ?”

Lâm Uyển mau chóng nói: “Tôi không có sao mà, bọn họ muốn tới đẩy tôi, nhưng lại bị tôi dùng túi cản lại...”

Nói xong Lâm Uyển còn làm động tác diễn tả.

Tăng Tuấn nhìn đáng vẻ hoạt bát của cô, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lâm Uyển không được tự nhiên lắm, cô hiện tại sợ nhất là được Tăng Tuấn đối xử như vậy, thậm chí chỉ là một nụ cười nhẹ cũng khiến cô khó xử.

Lâm Uyển chột dạ cúi đầu, chuyện lúc này kỳ thật vẫn làm cho cô cảm thấy hơi hoảng sợ.

Sau khi xe đi được một đoạn, cô nói: “Chuyện ngày hôm nay thật đúng như một vở hí kịch...Lúc trước tôi còn tham gia hôn lễ của bọn họ, tên kia còn đứng trước mặt mọi người, nói rằng sẽ đối xử thật tốt với bạn tôi...”

Tăng Tuấn không trả lời.

Lâm Uyển phát hiện bên cạnh mình có rất nhiều người không từ tế, hiện tại cô cảm thấy không thể tin tưởng được bất cứ người nào để lấy làm chồng, nói thẳng ra là, trên đời này liệu cô có thể gặp được một người đàn ông tốt hay không?

Tăng Tuấn không nói gì thêm, nhưng lúc xe dừng đèn đỏ, anh lại vươn tay ra rồi sờ lên tóc cô.

Lâm Uyển không hiểu sao lại nhớ đến lúc anh chơi đùa với Đại Mao và Nhị Mao.

Cô không nhận ra được cảm nhận của mình lúc này, chỉ biết là cô có chút thích thú khi được anh vuốt ve như vậy...

Cô là người từ nhỏ bà ngoại không đau cậu không thương, không nghĩ tới người an ủi cô nhiều nhất lại chính là Tăng Tuấn...

Cô theo bản năng liếc nhìn anh một cái.

Tăng Tuấn giống như nhận ra điều gì, rất nhanh cũng quay lại nhìn thẳng vào cô.

Bên ngoài bóng tối đang bao phủ, về mặt của anh bị đèn đường chiếu vào, tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng.

Lâm Uyển mặt đỏ bừng, tim lại đập thình thịch như đánh trống.

Xe chuyển động rất chậm vì tắc đường, Lâm Uyển chỉ còn biết nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe để phân tán lực chú ý.

Bất quá gần đây những người bán hàng rong rất tranh thủ thời gian bán hàng, biết đoạn đường này thường xuyên bị tắc, liền nhanh chóng cầm một cái rổ đến đây chào hàng.

Trong đó có một người bán mít quả, làm cho Lâm Uyển nhìn thấy mà thèm, cái này thường những ngày lạnh mới có, cô vội vàng mở cửa kính xe ra, sau đó với tay ra ngoài mua một xiên mít quả.

Hiện tại thời tiết lúc nóng lúc lạnh, mặt trên của mít quả không có nhiều đường lắm, Lâm Uyển ăn một miếng, chua đến mức tê cả răng.

Sau khi ăn xong một viên mứt quả, cô liền phát hiện Tăng Tuấn đang nhìn chăm chăm mình.

Cô xấu hổ đưa xiên mứt quả tới, Tăng Tuấn không nhúc nhích, chỉ khẽ đẩy tay cô về.

Lâm Uyển kỳ thật cũng hiểu được là anh không phải đang nhìn mứt quả, người ta từ đầu đến cuối đều chỉ nhìn cô thôi, có điều cô có chút không chịu được ánh mắt của anh.

Anh cứ bình tĩnh chăm chú nhìn cô, dáng vẻ nhu hòa đó thật giống như coi cô là người yêu của anh vậy.

Song không hiểu sao, đã là đầu thu, vậy mà Tăng Tuấn lại bảo lái xe mở cửa sổ ở mui xe ra, để cho từng cơn gió theo đó ùa vào.

May là Lâm Uyển lúc ra ngoài có mặc thêm áo khoác, cô vội đem áo cài lại cẩn thận, cũng không quan tâm mứt quả này có ăn được hay không, liền cuống quýt ăn hết, hiện tại nhu cầu cấp bách của cô chính là làm chuyện gì đó để trấn an bản thân.

Ăn được mấy miếng, bên trong xe lại vang lên một âm thanh dễ nghe, Lâm Uyển cũng là lần đầu biết, hóa ra phía sau xe còn có chức năng điều chỉnh âm nhạc.

Hơn nữa cô không ngờ Tăng Tuấn lại nghe loại nhạc này, sâu lắng khiến cho người ta rung động.

Cảm giác đó giống như đang xát muối lên vết thương của cô vậy, hiện tại cô không muốn sự rung động này ảnh hưởng đến mình, nhưng cổ tình khi ta sợ cái gì thì cái đó lại đến.

Cô không quan tâm đến hình tượng mà cầm đầu vào ăn mứt quả, chính là sau khi nghe xong mấy bản nhạc trữ tình, chân Lâm Uyển dường như cũng nhũn ra rồi, trong lòng lúc nóng lúc lạnh, như thể đang bị bệnh. . .

Xe rất nhanh tiến vào vùng ngoại thành, không bao lâu nữa bọn họ sẽ trở về biệt thự.

Nào ngờ vừa đi tới một địa phương hẻo lánh, Tăng Tuấn bỗng dừng lại ra lệnh cho tài xế dừng xe.

Chuyện này càng làm cho Lâm Uyển buồn bực, dừng xe ở nơi này để làm gì chứ?

Cô vội quay đầu muốn nhìn quang cảnh xung quanh, nhưng cô còn chưa xem được gì, Tăng Tuấn ngồi bên cạnh đã kéo cô lại.

Trực tiếp để cho cô ngồi lên đùi anh.

Hơn nữa rất nhanh Lâm Uyển đã biết tình huống này không ổn, bởi vì Tăng Tuấn đã đặt tay lên đùi cô.

Ấm hiệu rõ ràng như vậy, khiến cho cô phần nào hiểu được.

Cô có hơi khản trương nhưng cũng không lập tức né tránh, chỉ bất an nhìn Tăng Tuấn.

Anh cúi người xuống ôm chặt lấy Lâm Uyển, không nhúc nhích nhìn chăm chăm gương mặt cô, sau đó anh mới nhỏ giọng hỏi cô một câu: “Em đã từng làm việc ở Bắc Kinh đúng không?”

“Hả?” Lâm Uyển ngây ra một lúc rồi lắc đầu nói: “Không có, sao tôi phải đến Bắc Kinh làm việc chứ, tôi chỉ ở siêu thị gần trường học tiếp thị sản phẩm, ví dụ như nầy ăn liền Khang sư phụ. . .”

Tăng Tuấn không nói thêm gì nữa.

Lâm Uyển cảm thấy hơi lạ, nhưng chưa kịp nghĩ kỹ thì Tăng Tuấn đã cởi áo của cô ra.

Lâm Uyển bị anh dọa sợ thật rồi, cô vừa xấu hổ vừa quẩn bách giãy dụa, mở miệng kháng nghị: “Tăng Tuấn, đừng ở chỗ này mà, trở về nhà được không. . .”

Nhưng tay của cô cũng bị anh giữ chặt lại, Tăng Tuấn trực tiếp đem quần áo của cô cởi hết xuống.

Lâm Uyển cảm thấy hơi lạnh, cô rất muốn né tránh, nhưng xe có lớn đến mấy thì không gian cũng có giới hạn, cô hít thở sâu, chặt chẽ bị anh khống chế.

Khi anh mạnh mẽ tiến vào, Lâm Uyển cố gắng nhịn để không phát ra tiếng kêu.

Động tác của anh cũng không giống như trước khiến cho người ta chán ghét, nhưng Lâm Uyển chỉ không thích việc lúc nào anh cũng mạnh mẽ ép buộc cô như vậy.

Thế nhưng thân thể cũng bị anh thiêu đốt, dưới sự trêu đùa của anh mà bắt đầu động tình.

Cô thoải mái đáp lại anh, hơn nữa cô vốn luôn thích nhắm mắt, không hiểu sao lúc này lại mở mắt ra.

Song ánh sáng bên trong xe quá kém, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng phía trên mình, tay cô nắm chặt lại, dùng sức bám vào ghế, bởi vì cô

biết nếu không làm như vậy, cô sẽ không nhận được mà sờ lên mặt anh...

Chờ lúc Lâm Uyên ngồi dậy mặc quần áo, Tăng Tuấn cũng không vội đứng lên.

Anh nằm ở chỗ ngồi phía sau, thản nhiên nhìn bầu trời đêm qua cửa sổ trên mui xe, giống như đang có điều phải suy nghĩ.

Lâm Uyên khó hiểu trộm nhìn dáng vẻ của Tăng Tuấn.

Lúc này Lâm Uyên cũng không hiểu nổi mình, bình thường sau khi làm chuyện đó xong, cô đều nghĩ đến việc trốn tránh, nhưng lần này cô lại không nhận được mà đưa tay ra, khẽ quơ quơ trước mặt anh.

Kết quả vấy tay một hồi mà anh vẫn giữ nguyên bộ dạng suy ngẫm đó.

Cửa sổ trên mui xe vẫn mở ra, trời càng tối càng lạnh.

Lâm Uyên nhớ tới lúc anh đắp chăn cho cô, cô khẽ cắn môi, cố gắng khiến cho động tác của mình trở nên tự nhiên nhất, cô cầm lấy cái áo khoác mà anh đã cởi ra trước đó, giống như lơ đãng mà đặt lên người anh.

Hành động này dường như đã khuấy rầy tới anh, lúc này Tăng Tuấn mới thu hồi lại ánh mắt.

Lâm Uyên rất ít khi đối thoại với anh trong tình huống này, bởi vì cô thấy rất xấu hổ, cô nhanh chóng quay đầu đi, làm bộ muốn sửa sang lại cổ tay áo của mình.

Tăng Tuấn ngồi dậy, Lâm Uyên còn tưởng là anh muốn mặc quần áo, kết quả Tăng Tuấn lại một lần nữa kéo cô vào trong ngực.

Trong sự kinh ngạc của Lâm Uyên, Tăng Tuấn lại đem cô đặt dưới thân mình. Hai cơ thể áp chặt vào nhau khiến cô càng thêm khản trương, vừa rồi bọn họ đã kịch liệt một trận, chẳng lẽ anh còn muốn làm thêm lần nữa?

Cô cảm thấy hơi sợ nên luống cuống tay chân giãy dụa, vừa rồi đã làm hai lần, nếu còn tiếp tục, chỉ sợ cô sẽ bị anh làm cho ngất trên xe mất.

Không ngờ Tăng Tuấn lại không tiếp tục làm gì nữa, anh chỉ ôm lấy cô, giống như đang nỉ non nói: “Ngoan nào, nằm với anh thêm một lúc nữa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Lâm Uyên vì lo lắng cho Triệu Ngọc nên hôm sau lại gọi điện thoại cho bạn.

Triệu Ngọc trái lại rất thoải mái, hưng phấn nói với Lâm Uyên: “Cậu đoán xem ngày hôm qua người phụ nữ kia thế nào, cô ta tự mình ngã xuống, kết quả thật đúng là báo ứng, bị sinh non, sau cảnh sát có đến nhìn camera theo dõi, việc đó hoàn toàn là cô ta tự làm tự chịu, không có liên quan đến mình, đoạn ghi âm của cậu mình cũng giao cho cảnh sát nghe rồi. À, chiều nay mình sẽ trở về, phải nhanh chóng làm thủ tục ly hôn mới được.”

Lâm Uyên ừ một tiếng, kỳ thật cô còn muốn ra ngoài gặp Triệu Ngọc, nhưng xem ra cô ấy vẫn còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô dặn dò Triệu Ngọc vài câu rồi cúp máy.

Sau đó Lâm Uyên còn có chút hồn bay phách lạc, hôm qua sau khi trở về từ bên ngoài, cô vẫn không tránh được việc thân cận da thịt với Tăng Tuấn một lần nữa.

Nhưng mà hiển nhiên ngày hôm qua không hề giống với những hôm khác, nhất là khi Tăng Tuấn kéo cô vào lòng, cô cảm thấy bản thân bỗng mềm nhũn như nước vậy...

Trước kia cô rất phản cảm khi Tăng Tuấn ôm cô, nhưng buổi tối khi đi ngủ, cô bỗng nhiên nghĩ rằng cảm giác khi được Tăng Tuấn vòng tay ra sau lưng cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

Cho nên hôm nay anh thức dậy hơi muộn, tuy cô đã sớm tỉnh nhưng cũng không ngồi dậy, chờ Tăng Tuấn đi xuống nhà thì cô mới chậm rãi đứng lên.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Uyên thay quần áo ở nhà rồi đi xuống lầu.

Thế nhưng Tăng Tuấn lại không có trong nhà ăn. Cô có chút ngoài ý muốn, đang suy nghĩ xem Tăng Tuấn đi đâu thì lại nghe thấy anh gọi tên mình.

Tiếng nói phát ra từ phòng khách, hiển nhiên là muốn kêu cô qua đó.

Lâm Uyên cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi tới.

Cô mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản, dưới chân còn đi một đôi dép bông màu hồng nhạt.

Chính là vừa bước vào phòng khách, Lâm Uyên liền ngẩng ngăn cả người. Bởi vì trong phòng ngoại trừ Tăng Tuấn ra thì còn có thêm một người nữa.

Lâm Uyên kinh ngạc đứng im một chỗ, hơn nữa không hiểu sao cô lại cảm thấy vị khách kia trông rất quen, thế nhưng cô lại không nghĩ ra được là mình đã gặp người này ở đâu.

Trái lại Tăng Tuấn lại rất tự nhiên vẫy tay với cô, mặc kệ bình thường anh có khoa chân múa tay với cô thế nào, thì trước mặt người ngoài, Tăng Tuấn luôn chữa lại cho Lâm Uyên chút mặt mũi.

Lần này cũng không ngoại lệ, Tăng Tuấn mở miệng giới thiệu với người kia: “Cô ấy là Lâm Uyên, đến đây Lâm Uyên, đây là chú của anh.”

Lâm Uyên vốn không biết phải chào hỏi thế nào. Nghe Tăng Tuấn nhắc nhở, cô mới nhanh chóng gọi đối phương một tiếng: “Chào chú ạ.”

Nhưng vừa gọi xong, Lâm Uyên liền tròn mắt, cô sao có thể nào tàn mà đi gọi người ta như vậy chứ!?

Bất quá nhìn đối phương lại đang tỏ ra rất vui vẻ, hơn nữa Tăng Tuấn tựa hồ cũng rất vừa lòng với thái độ của cô.

Nhìn dáng vẻ chân tay luống cuống của cô, Tăng Tuấn khẽ cười, thúc giục cô: “Anh ở đây tiếp chú, em mau đi ăn cơm đi, nếu thức ăn nguội thì bảo người đưa đồ khác tới.”

Lâm Uyên vâng một tiếng rồi quay người đi.

Chờ cô tỉnh tỉnh mê mê đi ra khỏi phòng khách, vẫn còn bị màn vừa rồi làm kích động, người kia thật sự nhìn rất quen.

Mãi cho đến khi vào nhà ăn, Lâm Uyên mới bừng tỉnh đại ngộ nghĩ tới điều gì đó!

Bảo sao cô lại cảm thấy người kia nhìn quen mắt đến vậy!

Miệng cô bỗng chốc há ra thật to, dường như không thể tin nổi.

Đó không phải là XX sao?

Nghĩ đến cái tên kia, Lâm Uyên liền sửng sốt, cô chạy thật nhanh về, cẩn thận nhìn lại thật kỹ phía bên kia.

Thật sự là càng nhìn càng thấy giống!

Chính là Lâm Uyên vẫn có chút không dám tin, cô vội vàng lấy di động ra, tìm kiếm tin tức của đối phương, dù sao tin tức của người kia đều được in lên trang đầu, quả nhiên còn có thêm vài ảnh chụp đi kèm...

Lâm Uyên lần này xem như đã rõ thế nào gọi là cảm giác bị sét đánh trúng!

Cô tuyệt đối là đang bị một tia sét siêu cấp lớn đánh tới rồi!

Vậy mà vừa rồi cô còn gọi người kia là chú?!

Lâm Uyên kinh sợ đến mức mắt cảm giác thêm ăn, cô cẩn thận ngồi trong nhà ăn, bởi vì không gian lớn nên cô không thể nghe rõ bên kia đang nói gì, ngẫu nhiên chỉ có thể nghe được một vài từ, đều là những chuyện không mấy quan trọng, nào là dạ dày của cháu gần đây thế nào, phải chú ý giữ gìn sức khỏe...

Nghe xong Lâm Uyên còn hoài nghi không biết có phải mắt mình có vấn đề hay không, một người có thân phận như vậy, lại phải đi dận dò Tăng Tuấn giữ gìn sức khỏe sao?

Cô nhất định là nhìn nhầm rồi đúng không?! Chắc là người giống người mà thôi, nếu thật sự là người kia tới, vậy thì mọi người đã đổ xô hết về khu này để xem rồi.

Cho nên lúc người kia rời đi, Lâm Uyên còn cố ý đi ra ngoài, cùng với Tăng Tuấn tiễn khách.

Lần này dưới ánh mặt trời, Lâm Uyên xem như đã hoàn toàn nhìn thấy rõ diện mạo của người nọ.

Chờ khách đi rồi, Lâm Uyên liền quay ra nhìn Tăng Tuấn với ánh mắt như đang nhìn thấy quái vật.

Tăng Tuấn vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì, chỉ đưa tay ra sờ tóc cô, hỏi: “Ăn xong điểm tâm chưa?”

“Rồi, ăn rất nhiều.” Lâm Uyên nói dối, nói xong liền vụng trộm nhìn sắc mặt của Tăng Tuấn, sự nghi hoặc trong lòng quả thật như đang muốn phá tung cổ

họng của cô rồi xông ra ngoài.

Song ngay tại lúc cô đang cân nhắc xem nên hỏi thế nào thì Tăng Tuấn đã đi lên phòng làm việc ở lầu hai, một chút cũng không có đáng về là mình vừa với tiếp đãi một nhân vật nổi tiếng.

Lâm Uyên cũng ngồi trong phòng khách suy nghĩ lung tung, nếu chuyện này là thật, vậy thì thân phận của anh chắc chắn không hề thấp chút nào.

Hơn nữa Tăng Tuấn hẳn là rất rõ ràng, với họ hàng thân thích cùng bối cảnh của mình thì không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào! Nhưng anh lại dám làm mấy chuyện kia với cô, còn chuyện Vương Kiến lần trước nữa... Chẳng lẽ anh không sợ sẽ bị lên báo sao?

Hay là có người giúp đỡ nên không cần quan tâm?

Trước kia Lâm Uyên chỉ coi Tăng Tuấn là người làm ăn buôn bán, bởi vì nhiều tiền nên có thể sai khiến cả ma quỷ!

Nhưng hiện tại xem ra mọi chuyện không hẳn là như thế!

Lâm Uyên càng nghĩ càng sợ hãi, bất quá rất nhanh cô đã khôi phục lại được sự bình tĩnh. Cô nghĩ tới chuyện này thì có ích gì cơ chứ? Quan hệ giữa cô với Tăng Tuấn cũng không giống như vậy.

Cứ đến đâu hay đến đó không phải tốt hơn sao? Cô phải suy nghĩ những thứ vô dụng đó để làm cái gì chứ?

Nghĩ vậy, tâm trạng Lâm Uyên cũng thoải mái trở lại, cô ngồi trên salon, tay chống đầu cân nhắc xem bây giờ mình nên làm gì.

Điểm tâm đã nguội cả rồi, cô cũng lười gọi người đưa tới, chợt nhớ đến món cá hổ mà mẹ đã đưa hôm trước. Dù sao cô cũng đang nhàn rồi, sao không lấy cá hổ ra để làm nhí.

Lâm Uyên lập tức đứng lên, cô vội vàng lấy cá hổ trong tủ lạnh ra, chính là lần này không giống với lần trước, lần trước là cô muốn làm thật nhanh rồi lên lút ăn hết, nhưng hiện tại khi làm xong cá cô sẽ chỉ ăn một hai khối, sau đó sẽ đem số cá còn lại bày ra đĩa rồi đặt lên bàn cơm.

Mặc kệ hôm trước Tăng Tuấn là thật tâm hay giả bộ, nhưng nếu anh đã ăn canh củ cải thịt viên, vậy hôm nay cô cũng sẽ để lại cho anh một ít cá hổ.

Cho nên buổi trưa khi Tăng Tuấn xuống nhà, liền thấy một đĩa cá hổ đặt trên bàn ăn.

Lâm Uyên không nói gì, Tăng Tuấn cũng không hỏi, hai người rất tự nhiên ngồi trên bàn cơm ăn những món ăn đa dạng.

Trong lúc ăn Tăng Tuấn còn gỡ xương cá cho Lâm Uyên, rồi đem miếng cá ngon lành đặt vào bát cô.

Lâm Uyên lúc này không phải là bị giật mình, mà đã hoàn toàn sốc rồi.

Cô nhìn miếng cá trong bát mình, cảm thấy chiếc đĩa đang cầm trong tay bỗng nặng như chì vậy, cô dừng lại một chút rồi mới chậm rãi gấp miếng cá lên ăn.

Lúc ăn cơm cô có thói quen im lặng cúi đầu ăn, nhưng lần này Lâm Uyên giống như không chống đỡ được sự hấp dẫn, ăn xong miếng cá, cô nhìn không được liếc mắt đánh giá Tăng Tuấn đang ngồi đối diện.

Trước kia cô cảm thấy tư thế ăn cơm của Tăng Tuấn rất tuyệt, hơn nữa còn vô cùng nhã nhặn, lúc này Lâm Uyên chợt nghĩ thói quen này của anh chắc là do bối cảnh tạo thành.

Gia thế của Tăng Tuấn, người chú ba kia, hơn nữa không biết cha mẹ của Tăng Tuấn làm nghề gì...

Lâm Uyên cũng không muốn hỏi, căn bản là vì cô nghĩ dù có hỏi cũng chẳng để làm gì, bất quá là bị người ta gọi tới kêu một tiếng chú mà thôi, cũng không cần thiết phải để tâm.

Tuy rằng địa vị của người kia rất cao, nhưng nói chung thì cũng chả có quan hệ gì với cô hết, tóm lại người ta không phải chú của mình là được.

Nhưng ai mà ngờ được, sau khi ăn cơm tối xong, Lâm Uyên vừa nói muốn dắt chó đi dạo, bên kia Tăng Tuấn cũng khó có dịp đứng lên đi cùng.

Bình thường anh đều ngồi trên sofa xem tạp chí, lúc này không hiểu anh nghĩ gì mà lại thân nhiên nói: "Cùng đi đi."

Lâm Uyên kinh ngạc, nhìn Tăng Tuấn cầm lấy dây xích trong tay mình. Hơn nữa với việc đi lại của Tăng Tuấn, muốn dắt chó đi dạo chắc sẽ hơi khó khăn.

Nhưng dây xích đã bị người ta cầm đi, Lâm Uyên cũng không nói thêm gì nữa, cô cẩn thận đi theo sau Tăng Tuấn.

Khu này tuy rộng lớn, nhưng từng chỗ đều có đèn đường chiếu sáng, cho nên cảnh khu to như vậy, tuy rằng xung quanh không có một ai, nhưng không khí vẫn rất âm trầm.

Lúc này dưới ánh trăng, hai người cứ thế đi từ từ, quả thật trông rất giống một cặp tình nhân đang đi dạo nói chuyện yêu đương.

Tăng Tuấn vốn đang cảm xích, nhưng lúc đi ra lại bị Lâm Uyển lấy lại. Anh đi lại không có phương tiện hỗ trợ, bước đi lại chậm, Lâm Uyển cảm thấy cô vẫn nên cảm xích thì tốt hơn.

Hơn nữa lúc thiết kế chỗ này, vì muốn cho cảnh khu nhìn đẹp mắt, họ còn cố ý xây một số đường uốn cong và đường đá.

Bình thường Lâm Uyển cũng hay đi qua đó, nhưng lần này có thêm Tăng Tuấn đi cùng, nên cô chỉ chọn những đoạn đường bằng phẳng để đi.

Song Đại Mao và Nhị Mao lại không quen, chúng đã quen với tốc độ đi lại bình thường của Lâm Uyển, lúc này dường như cảm thấy động tác của cô quá chậm, đi vài bước lại phải dừng lại, đương nhiên chúng không thể thích ứng được, vài lần còn quay lại nhìn Lâm Uyển rồi sửa to.

May là còn có Tăng Tuấn đi cùng, hai con chó bị Tăng Tuấn nhìn, liền lập tức trở nên ngoan ngoãn, cái đuôi cũng không quẫy nữa, đầu lại cúi xuống, ngoan ngoãn đi về phía trước, ngay cả bước đi của chúng cũng ngắn hơn rất nhiều.

Lâm Uyển thấy vậy liền vui vẻ nhếch miệng cười.

Thời tiết dạo này đã trở lạnh, lúc đi ra cô đã quên mang theo găng tay, bây giờ hai tay trống trơn nên thấy hơi lạnh.

Chính là cảm giác lạnh chưa được bao lâu thì Tăng Tuấn đi bên cạnh bỗng đưa tay ra rồi nắm chặt lấy tay cô.

Tuy hai người chuyện thân mật gì cũng đều đã làm rồi, nhưng việc nắm tay nhau đi dạo như thế này thì lại chưa bao giờ trải qua.

Lâm Uyển kinh ngạc nhìn Tăng Tuấn đang đi bên cạnh.

Nét mặt Tăng Tuấn vẫn thản nhiên như cũ, Lâm Uyển không thể do thám được điều gì trên mặt anh.

Cô cũng không giãy tay ra, chỉ cúi đầu, tim đập loạn nhịp.

Thế nhưng lúc cô còn đang cúi đầu, bên kia hai con chó lại có phản ứng, rất nhanh chúng liền thuận tiện ngồi xuống rồi giải phóng hết ra ngoài.

Lâm Uyển vội vàng giãy tay ra.

Cô đã trang bị đủ đồ nghề, mỗi lần dắt chó đi dạo cô đều mang theo mấy món đồ chuyên dụng, mục đích chính là xử lý mấy đồng phân của hai con chó này.

Chờ chúng giải quyết xong, cô nhanh chóng chạy đến xử lý, sau khi dùng xẻng nhỏ để hót, liền dùng gói to gói lại rồi ném vào thùng rác.

Ném phân xong, cô lại vui vẻ chạy về.

Tóc của Lâm Uyển rất mềm mại, chỉ cần một cơn gió nhẹ là có thể đem tóc cô thổi tung lên, lay động lác lác sang hai bên. Tuy vậy cô cũng không thấy điều đó sẽ khiến cho người khác nhìn vào mà cảm thấy rung động, dù sao cũng làm gì có ai lại động tâm với hành động cúi xuống hót phân chó cơ chứ.

Nhưng lúc cô chạy về chỗ, đang chuẩn bị tiếp tục im lặng đi bên cạnh Tăng Tuấn, Lâm Uyển bỗng cảm thấy sau lưng mình cứng đờ.

Tăng Tuấn đang nắm lấy hông cô.

Rất nhanh người cô cũng bị anh nâng lên, sau đó anh bỗng cúi đầu xuống rồi hôn lên môi cô.

Lâm Uyển ngây ngốc, không hiểu vì sao mà tự nhiên Tăng Tuấn lại hôn cô.

Cô kinh ngạc mở trừng mắt.

Đầu lưỡi của anh tiến vào miệng cô, Lâm Uyển chớp chớp mắt, cô có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở nặng nề của Tăng Tuấn...

Cô cũng không biết tay của mình đã vươn ra từ lúc nào, chỉ biết là lúc cô có phản ứng, tay của cô đã ôm chặt lấy anh.

Mà anh lại đem cô ấn ngã xuống bãi cỏ, Lâm Uyển cảm thấy sau lưng hơi lạnh, vì tay của Tăng Tuấn đã lần mò vào trong...

May là Lâm Uyển bỗng nghe thấy tiếng động, nhân viên an ninh đang đi lại để tuần tra.

Lâm Uyển lập tức giật bản mình, cô bị một màn phát sinh này dọa sợ, thiếu chút nữa là cô và Tăng Tuấn đã ở nơi này đánh dã chiến rồi!

Lần này Lâm Uyển không thêm nghĩ ngợi gì nữa, cô dứt khoát đẩy Tăng Tuấn ra, không cần quan tâm đến Tăng Tuấn, hai con chó kia cũng mặc kệ luôn, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lúc Lâm Uyên về nhà, mọi người đều choáng váng.

Hơn nữa tóc của cô vốn cũng đang xõa ra, lại nằm trên cổ một lúc như vậy, chờ lúc trở về, cô liền phát hiện trên tóc mình còn vương cả lá rụng. Quần áo cũng rất bẩn, cho nên cô phải nhanh chóng thay một bộ quần áo khác.

Nhưng một lúc sau, cô lại bắt đầu lo lắng cho Tăng Tuấn và hai con chó bị cô bỏ lại kia.

Sao bây giờ bọn họ vẫn chưa quay về?

Không biết chân anh như vậy liệu có dắt nổi hai con chó kia không nữa.

Lâm Uyên chân chừ, cuối cùng lại mở cửa nhìn ra bên ngoài một lượt, kết quả vẫn không thấy Tăng Tuấn đâu.

Lâm Uyên không yên tâm, liền vội vàng đi theo đường cũ để tìm.

Nhưng lần này ngàn vạn lần không được gần gũi Tăng Tuấn quá, kéo lại bị anh đẩy xuống đất từ hình tại chỗ thì nguy to.

Lúc cô men theo đường cũ tìm được Tăng Tuấn, lại thật bất ngờ phát hiện thì ra bọn họ vẫn đang ngồi ở chỗ cũ.

Tăng Tuấn tùy tiện tìm một tảng đá rồi ngồi lên, Đại Mao và Nhị Mao cũng rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

Giống như biết cô sẽ quay lại đây, cho nên vừa trông thấy cô, Tăng Tuấn liền nở một nụ cười.

Trong lòng Lâm Uyên thầm nghĩ người này không phải là đang ôm cây đợi thỏ đấy chứ... Còn muốn đẩy ngã cô tại đây thêm một lần nữa ư?

Lâm Uyên cảnh giác chậm chậm đi tới.

Tăng Tuấn thấy cô tới gần, liền vỗ vỗ vào bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Lâm Uyên cẩn thận ngồi xuống, rồi lại nhịn không được mà trộm nhìn anh một cái. Ai ngờ Tăng Tuấn cũng đang nhìn cô.

Lâm Uyên mặt đỏ bừng, hơn nữa Tăng Tuấn còn đưa tay ra khẽ vuốt ve miệng cô, ngón tay anh hơi thô ráp, lúc chạm vào có cảm giác hơi đau đau.

Động tác của anh vừa mập mờ lại vừa khiêu khích. Lâm Uyên cúi đầu không dám nhìn anh. Lúc anh vuốt ve quá nhiều, cô còn khẽ tránh né, vì thế Tăng Tuấn lại dừng động tác.

Cả hai người đều không nói gì.

Một lúc sau, ngay tại lúc Lâm Uyên đang nghĩ xem có nên nói gì để phá vỡ sự im lặng này hay không thì Tăng Tuấn lại đột ngột nói: “Có mang theo di động không?”

Lâm Uyên đầu óc hỗn loạn, phải mất hai giây cô mới kịp phản ứng lại lời anh, vội vàng lấy di động trong túi ra đưa cho Tăng Tuấn.

Sau đó cô thấy Tăng Tuấn mở di động của cô ra rồi bật một bài hát.

Lâm Uyên hiện tại có thể khẳng định một điều là người này rất thích âm nhạc. Hơn nữa thật kỳ lạ, cô không hề thích nghe những ca khúc tình cảm buồn, vậy mà Tăng Tuấn lại rất thích. Thường ngày nếu có mở nhạc thì anh đều chọn những bản nhạc êm dịu để nghe như vậy.

Cùng Tăng Tuấn ở đây nghe loại nhạc như vậy, quả thật có chút mờ ám.

Lâm Uyên vội vàng đứng lên, nói: “Em thấy hơi lạnh, chúng ta mau trở về thôi.”

Nói xong cô liền cầm lấy dây xích, vì sợ Tăng Tuấn đột ngột bỏ nhào vào, cô còn cố ý đi cách xa anh một chút.

Tăng Tuấn lúc này mới đứng lên đi theo cô.

Trên đường, Lâm Uyên không đi song song với Tăng Tuấn nữa mà cố gắng đi lên trước một chút, cẩn thận giữ khoảng cách với anh.

Nhưng chung quy lại thì trong lòng cô vẫn có lúc không yên tâm, thỉnh thoảng lại quay lại xem anh có theo kịp mình hay không.

Trong tay anh vẫn đang cầm di động của cô, âm thanh dễ nghe từ trong loa truyền ra, trong ban đêm yên tĩnh, thứ âm nhạc này giống như có ma lực, giống như có thể làm rung động lòng người...

Dọc đường đi Lâm Uyên đều cảm thấy toàn thân cứng ngắc, cô cũng không hiểu là mình đang khấn trương điều gì.

Sau khi trở về, Lâm Uyên còn đang cời xích cho chó thì Tăng Tuấn đã đi thẳng về hướng thang máy. Lúc bước vào, anh còn cố ý gọi cô một tiếng, ý bảo cô nhanh chóng vào cùng anh.

Lâm Uyên nghe xong mặt đỏ hồng, tuy rằng vừa nãy chưa đánh đã chiến, nhưng nhìn dáng vẻ vội vàng của Tăng Tuấn là biết buổi tối nay hai người phải tiếp tục làm nốt chuyện rồi.

Quả nhiên lúc cô đi lên thì Tăng Tuấn đã đi tắm. Cô cũng mau chóng thay quần áo rồi chạy vào phòng tắm.

Lâm Uyên tắm vội sen, kết quả lúc cô đang gội đầu thì Tăng Tuấn đã tắm xong, im lặng không một tiếng động đi vào.

Lâm Uyên nghe thấy tiếng mở cửa thì da đầu lập tức run lên. Cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tăng Tuấn đang mặc áo tắm đi tới.

Cô thật sự rất sợ làm cái kia ở trong phòng tắm, dù gì làm trên giường cũng thoải mái hơn, mặc kệ có dùng tư thế gì thì cũng có đệm êm làm bảo hộ. Còn ở trong phòng tắm, chưa nói đến hoàn cảnh khắc nghiệt, mà nhu cầu điên cuồng của Tăng Tuấn cũng khiến cô không chịu nổi.

Cho nên lúc anh đi tới gần, Lâm Uyên liền co rúm cả người.

Kết quả lần này Tăng Tuấn lại không lập tức làm cái gì, mà chỉ vươn tay ra, thấy cô đang gội đầu, anh liền nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa tóc.

Lực tay của anh rất nhẹ, sau khi xoa nhẹ vài cái, anh lại cúi đầu nhìn Lâm Uyên.

Ánh mắt Lâm Uyên ngập nước, khuôn mặt bị hơi nước hun nóng trở nên đỏ hồng.

Anh không kiềm được mà cúi đầu hôn cô vài cái, nhẹ nhàng như đang mỗ lên môi cô.

Giữa lúc cô đang kinh ngạc, anh liền ôm cô vào trong ngực, tay kia đỡ hông cô, giúp cô khom lưng xuống, để nước xả sạch bọt trên đầu cô, tay kia còn che mắt Lâm Uyên lại.

Lâm Uyên thấy hơi là lạ, chờ lúc Tăng Tuấn ôm cô ra khỏi phòng tắm, Lâm Uyên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải làm trong phòng tắm, thì dù có ôm cô đến nhà ăn cô cũng chấp nhận.

Lần này Tăng Tuấn thật sự rất quan tâm săn sóc cô, không chỉ bế cô ra ngoài, lúc làm cái kia cũng chỉ dùng tư thế truyền thống.

Thực tế là khi ở trên giường, cô là một người không có chí tiến thủ, duy nhất chỉ có thể đón nhận tư thế nữ trên nam dưới kinh điển. Mỗi lần Tăng Tuấn dùng đủ mọi tư thế khác nhau, thật chẳng khác nào đang làm khó cô, khiến cô không thể thích ứng được, tay chân giống như sắp rụng rời.

Ngày hôm sau lúc rời giường, Lâm Uyên đều cảm thấy thắt lưng như đang bị cắt đứt, đùi cứ đau nhói từng cơn.

Tối hôm qua Tăng Tuấn luôn bắt cô phải vòng chân kẹp lấy thắt lưng anh. Nhưng tốc độ của anh nhanh như vậy, mạnh mẽ đánh sâu vào từng đốt, có vài lần chân của cô sẽ tự động trượt xuống, cuối cùng Tăng Tuấn đều phải tự mình nâng chân cô lên.

Lâm Uyên sống dở chết dở bò dậy khỏi giường, sau khi hồi phục tinh thần, cô liền cầm di động gọi điện thoại về nhà.

Hai ngày nay cô đều lo lắng cho chuyện của Triệu Ngọc nên đã quên không hỏi thăm mẹ.

Kết quả điện thoại vừa kết nối, Lâm Uyên liền nghe thấy giọng nói không thoải mái của mẹ: “Lâm Uyên, con mau về nhà thăm mẹ đi.”

Lâm Uyên hoảng sợ, nghĩ mẹ có chuyện gì, sau khi nói với Tăng Tuấn, cô lập tức đi về nhà.

Quả nhiên lúc về nhà, Lâm Uyên thấy mẹ đang nằm trên giường. Cô vô cùng lo lắng, đi đến nhìn sắc mặt của mẹ, nhưng nhìn qua thì có vẻ không có chuyện gì, nhưng dường như tinh thần của mẹ không được tốt.

Lâm Uyên hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ thấy không thoải mái chỗ nào, hay để con đưa mẹ tới bệnh viện nhé.”

Mẹ cô lúc này mới chậm rãi nói: “Tới bệnh viện làm gì, chẳng lẽ con không ở nhà chăm sóc mẹ được sao?”

Lâm Uyên lúc này mới hiểu, mẹ cô hẳn là rất nhớ con gái. Hiên nhiên bà còn không muốn cho Lâm Uyên đi, nói cái gì cũng phải ở lại một đêm với bà mới được.

Lâm Uyên cũng rất lo lắng cho mẹ, về già rồi mà còn phải ở một mình, cô đương nhiên rất đau lòng.

Lâm Uyên gọi điện cho Tăng Tuấn, nhỏ giọng nói: “Tăng Tuấn, tôi muốn ở lại một đêm, mẹ tôi rất nhớ tôi.”

Tăng Tuấn im lặng một lát mới nói: “Vậy ngày mai em hãy trở về sớm một chút.”

Lâm Uyên thờ dài một cái, gần đây Tăng Tuấn trở thành một người rất dễ nói chuyện.

Lúc sau Lâm Uyên cùng với mẹ nấu cơm, hai mẹ con cùng nhau nói chuyện đủ thứ. Lúc gần tối, Lâm Uyên sợ mẹ thiếu vitamin nên đi với mẹ mua chút hoa quả.

Hiện giờ mẹ cô cơ hồ đã cắt đứt mọi quan hệ với những người thân thích, hiện tại bà thường cùng với một vài người già trong khu đi tập thể dục rèn luyện sức khỏe.

Môi trường sống trong khu này thật sự rất tốt, lúc Lâm Uyên và mẹ mua hoa quả xong trở về nhà, liền đi ngang qua một khu tập thể dục, ở đó có không ít các cặp cha mẹ mang theo con nhỏ cùng nhau chơi đùa.

Mẹ Lâm Uyên nhìn thấy mấy đứa trẻ kháu khỉnh mập mạp thì rất hâm mộ, nói với Lâm Uyên: “Mẹ càng ngày càng nhiều tuổi rồi, nhân lúc mẹ còn khỏe, nếu con kết hôn sinh cháu cho mẹ thì tốt quá.”

Lâm Uyên không đáp lời, chỉ yên lặng lắng nghe.

Có một người hàng xóm mới quen ở gần nhà, vừa đi tới gần đó, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay Lâm Uyên và mẹ cô, lập tức nói với mẹ Lâm Uyên: “A, đây là con gái của chị hả? Thật xinh đẹp quá! Đã có đôi tượng chưa, nếu không cứ nói với dì một tiếng, dì giới thiệu cho con một người, là một bác sĩ, tướng mạo không tồi...”

Lâm Uyên còn chưa nói gì thì mẹ cô đã nói trước: “Mới vừa rồi cũng có người giới thiệu, còn không biết như thế nào, cứ để đến đâu hay đến đó thôi.”

Chờ người nọ đi, mẹ Lâm Uyên mới than thở nói: “Gần đây mẹ mới quen mấy người ở chỗ tập thể dục, ai cũng hỏi đến con, vài người còn muốn mai mối nữa, mẹ cũng không dám đồng ý, con nói xem mẹ phải làm thế nào đây...”

Lâm Uyên cúi đầu không nói gì.

Mẹ của cô cũng không nói nữa, chỉ còn biết thờ dài một cái.

Buổi tối, Lâm Uyên nói chuyện với mẹ một lúc lâu, sau khi khuyên mẹ đi ngủ, Lâm Uyên mới quay trở về phòng của mình.

Không hiểu tại sao, từ nhỏ đến lớn cô đều ngủ một mình, nhưng lúc này lần qua lần lại mãi vẫn không ngủ được, cảm thấy như thiếu vắng một cái gì đó.

Hơn nữa nhìn đồng hồ báo thức đã chỉ mười một giờ, vậy mà cô vẫn không cảm thấy buồn ngủ.

Lúc cô còn đang buồn bực, chợt nghe di động vang lên một tiếng, cô nhanh chóng cầm di động lên, trên màn hình hiển thị một tin nhắn.

Cô mở ra, là của Tăng Tuấn gửi tới, nội dung rất đơn giản: “Đã ngủ chưa?”

Lâm Uyên nghĩ anh chắc là có việc muốn tìm mình, liền vội vàng gọi lại.

Đầu bên kia chỉ vang lên một tiếng chuông là đã có người bắt máy. Lâm Uyên alo, chờ anh nói.

Kết quả sau một lúc Tăng Tuấn mới nói: “Sao còn chưa ngủ?”

Lâm Uyên nói: “Vừa cùng mẹ nói chuyện một lát.”

“Nói chuyện gì vậy?”

Lâm Uyên cắn môi, sao cô dám nói với anh là hai mẹ con cô đang nói về chuyện hôn nhân đại sự cơ chứ.

Lâm Uyên nghĩ một chút rồi nói: “Không có gì, chỉ là mấy chuyện vặt trong nhà thôi mà...”

Đầu bên kia Tăng Tuấn không đáp lại.

Giọng của Lâm Uyên cũng yếu dần đi, trong lúc nhất thời cô cũng không biết là mình nên nói gì. Tuy cô ở chung với Tăng Tuấn khá lâu rồi, nhưng thực tế vẫn chưa có lần nào nói chuyện được lâu với nhau.

Quả nhiên rất nhanh Tăng Tuấn lại hỏi cô một câu: “Em đang mặc cái gì vậy?”

Lâm Uyên có chút ngoài ý muốn, không hiểu anh hỏi cái này để làm gì?

Lâm Uyên mặt hơi ửng hồng, do dự một lúc mới nói: “Em mặc áo ngủ màu hồng...”

“Gửi ảnh cho anh xem.”

Cô cảm thấy không được tự nhiên, cũng không biết Tăng Tuấn đang nghĩ cái gì nữa.

Cô vội vàng chỉnh lại áo ngủ, đem cái chăn che che hết lại, cuối cùng gửi một tấm ảnh chụp vô cùng bảo thủ cho anh.

Rất nhanh đi động của cô lại vang lên một tiếng, cô cũng nhận được một bức ảnh từ Tăng Tuấn. Lúc mở ra, chỉ thấy đi động hiện lên hình ảnh Tăng Tuấn đang mặc áo ngủ.

Anh còn đeo kính nữa, không biết là đang đọc cái gì.

Nhìn vào ảnh, cô thấy khóe miệng anh còn hơi hơi vênh lên, dường như tâm tình có vẻ không được tốt lắm.

Lần này Tăng Tuấn không gọi điện tới nữa, chỉ gửi một tin nhắn ngắn ngủi ba chữ: “Mau ngủ đi.”

Lâm Uyển cảm thấy hơi mất mát, cô còn tưởng sẽ được nói chuyện phiếm với anh thêm một lúc nữa.

Tuy Tăng Tuấn bảo cô mau đi ngủ, nhưng rốt cục cô vẫn không ngủ được, Lâm Uyển lại giờ điện thoại xem lại tấm ảnh kia. Tăng Tuấn trong ảnh thoát nhìn vô cùng hiền lành và nhã nhặn. Lâm Uyển lại cảm thấy anh là người trong ngoài không đồng nhất, bề ngoài thì nho nhã, nhưng bên trong thì gian xảo giống như ma vương...

Nhìn thấy lúc này anh vẫn còn đang làm việc, Lâm Uyển liền đưa ngón tay ra sờ lên khuôn mặt tuấn tú trong ảnh, nhỏ giọng nói: “Anh cũng không ngủ được phải không...”

Cuộc sống của người này vô cùng có quy luật, chưa bao giờ quá 11 giờ mà vẫn chưa đi ngủ. Chính là trước khi ngủ, anh đều phải làm một trận vận động trên giường, trừ mấy ngày cô bị đi cả đến thăm thì hầu như Tăng Tuấn không có một ngày nào là không làm.

Lâm Uyển vội để điện thoại sang một bên, cô cảm thấy mình có vẻ suy nghĩ nhiều quá rồi, bèn nhanh chóng nằm xuống cố gắng đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Lâm Uyển cũng không hiểu nổi mình, bình thường lúc cô về nhà với mẹ, đều hận không thể đem Tăng Tuấn nguyên rùa một phen, hoàn toàn không muốn quay về đó chút nào. Nhưng lần này, cô lại nóng lòng muốn về biệt thự sớm, quả thật cô rất muốn gặp Tăng Tuấn.

Lúc cô trở về biệt thự, liền trông thấy Tăng Tuấn đã ở dưới lầu chờ cô.

Hơn nữa anh còn mặc một bộ tây trang, điều này khiến cho người ta kinh ngạc, bình thường khi ở nhà anh sẽ không ăn mặc lịch sự như vậy.

Lúc cô còn đang ngơ ngác thì Tăng Tuấn đã lên tiếng: “Em lên phòng thay quần áo đi, lát nữa anh đưa em ra ngoài một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lâm Uyển nghĩ rằng ra ngoài chính là việc đi dạo vòng quanh gì đó, sau khi lên lầu, cô liền thay một bộ quần áo xinh đẹp rồi đi xuống nhà.

Tăng Tuấn có nhìn cô một lúc nhưng cũng không nói gì.

Song khi lên xe, thấy xe đang chạy trên đường cao tốc, Lâm Uyển mới cảm thấy có gì đó không bình thường.

Đi qua trạm thu phí, cô mau chóng quay sang hỏi Tăng Tuấn: “Tăng Tuấn, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi Bắc Kinh xử lý chút chuyện.” Tăng Tuấn nằm dựa ra sau ghế, dáng vẻ nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Uyển có chút ngoài ý muốn, cô cau mày nhìn Tăng Tuấn, tức giận đến ngứa răng, thật không hiểu anh muốn đưa mình đến Bắc Kinh để làm gì.

May mắn đường đi rất thuận lợi, chỗ bọn họ cách Bắc Kinh rất gần, lúc vào thành phố cũng không bị kẹt xe.

Ấn tượng của Lâm Uyển đối với Bắc Kinh không được tốt cho lắm, đêm trước hôm tốt nghiệp, cô và vài chị em trong ký túc xá cùng nhau đến Bắc Kinh chơi, rủi ro thì khỏi phải nhắc đến, không chỉ gặp phải thiên tai mà còn gặp phải nhân họa nữa.

Song Bắc Kinh đã thay đổi rất nhiều, Lâm Uyển nhìn qua cửa kính, cảm thấy cảnh sắc bên ngoài vô cùng xa lạ, đến mức cô không thể nhận ra được.

Xe dừng lại trước một tòa cao ốc, có một vài người đã đứng sẵn bên ngoài chờ bọn họ, sau khi thấy xe tới, bọn họ liền vội vàng tiến lại gần nghênh đón.

Tài xế rất nhanh đi ra sau mở cửa xe ra, lấy một cây gậy ba toong đưa tới.

Tăng Tuấn lúc này mới chậm rãi bước xuống xe, lấy tay chống gậy.

Lâm Uyên nhìn cảnh này thì cảm thấy rất lạ, trông thần thái và khí chất của anh rất khác so với ngày thường.

Lâm Uyên không biết là bọn họ sẽ làm gì, cô bỗng nhiên còn trầm nghĩ không biết có phải là mình bị đưa đến nhầm chỗ hay không. Bởi vì những người đó đều mặc Âu phục giày da, chỉ có mình cô là trông không hề ăn nhập gì, hơn nữa những người đó tuy không trắng trợn đánh giá cô, nhưng cô biết là bọn họ vẫn thầm để ý đến cô.

Ngay tại lúc Lâm Uyên không biết phải làm sao, trái lại trợ lý Từ Đan đã đứng sẵn chờ cô, thấy cô xuống xe liền vội vàng tiến đến đón.

Lâm Uyên không hiểu gì, Từ Đan liền khách sáo nói: “Lâm tiểu thư, Tăng tiên sinh bảo tôi tới chăm sóc cho cô.”

Lâm Uyên theo bản năng liếc nhìn Tăng Tuấn một cái, chỉ thấy anh đã cùng với những người kia đi vào cao ốc rồi.

Anh bước đi không được nhanh, lúc vào cửa, các nhân viên trong tòa nhà đã đứng thành hai hàng để cúi chào.

Lâm Uyên đi phía sau Tăng Tuấn, cảm thấy toàn thân trở nên rất gượng gạo. Cô chưa từng thấy cảnh này bao giờ, không hiểu vì sao họ phải tổ chức chào đón long trọng như vậy.

Lâm Uyên theo bọn họ bước vào thang máy. Lên tới nơi, Tăng Tuấn dường như mới nhớ ra điều gì, cố ý quay lại nói với cô một câu: “Em đến khu bên cạnh chờ anh một chút.” Giọng điệu này không hẳn là mệnh lệnh, mà giống như đang thương lượng hơn.

Lâm Uyên có thể cảm giác được, những người mặc Âu phục kia đang nhìn cô với ánh mắt không được bình thường.

Cô đó bưng mặt gật gật đầu.

Bên cạnh đứng là có một khu nghỉ ngơi chuyên dụng, bên trong có ghế dài ngồi rất thoải mái. Ngồi xuống được một lúc, còn có một nhân viên tiến lại hỏi hai cô có cần đồ uống gì không.

Lâm Uyên mở menu ra thì thấy bên trong toàn ghi bằng tiếng Anh, cô liền chỉ đại một thứ đồ uống rồi trả lại menu cho phục vụ.

Chốc lát sau phục vụ liền mang đồ uống tới, cung kính đặt trước mặt cô.

Song Lâm Uyên lại không có tâm trạng để uống, cô nhìn không được quay lại nhìn ra chỗ của Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn đã cùng những người đó đi tới vị trí trung tâm, cô thấy bọn họ đang vây quanh một cái mô hình gì đó. Hình như là mô hình nhà cao tầng.

Tăng Tuấn thoát nhìn rất nhã nhặn, còn khẽ nở nụ cười, không hề có dáng vẻ bá đạo gian tà khi ở bên cạnh cô.

Bất quá mấy ông chủ lớn tuổi kia tựa hồ rất kính trọng anh, mỗi lần nói chuyện đều cố ý cúi đầu xuống, giống như đang lắng nghe lời dạy dỗ từ người trên.

Lâm Uyên trong lòng trầm nghĩ, chắc là họ có quan hệ với người chú ba kia của anh?

Có bối cảnh như vậy, ai dám không nể mặt anh cơ chứ!

Những người đó nói chuyện khá chậm, cho nên Lâm Uyên mơ hồ nghe được bọn họ đang nói đến khu thương mại gì đó. Tăng Tuấn hầu như không nói lời nào, nếu có nói thì ngữ khí cũng rất chậm.

Lâm Uyên dựng thẳng tai lên nghe ngóng, ánh mắt cũng khẽ liếc về phía anh.

Vừa lúc đó, Tăng Tuấn cũng nhìn thoáng qua phía cô.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Uyên bỗng nhiên cảm thấy hơi chột dạ. Cô vội vàng giả vờ nhìn sang chỗ khác.

Đại khái như đã xong việc, Tăng Tuấn tách ra khỏi nhóm người kia, sau đó chậm rãi thông thả bước tới chỗ cô, Từ Đan lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Tăng Tuấn, bản thân thì đi sang một bên.

Tăng Tuấn sau khi ngồi xuống, liền đặt gậy sang một bên, hai tay đan nhau chống lên tay ghế, không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm.

Lâm Uyên bị anh nhìn đến tâm hoảng ý loạn. Cô vội vàng cúi đầu làm bộ khuấy khuấy ly nước của mình.

Tăng Tuấn nhìn thoáng qua ly nước trước mặt cô, đột nhiên gơ tay ra hiệu với nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, nói: “Đổi cho cô ấy một ly nước chanh.”

Lâm Uyên ngơ ngác, trơ mắt nhìn ly cà phê mình vừa mới khuấy bị bung đi, cô ngác nhiên nhử mày nhìn Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn thoáng cười hỏi cô: “Em chắc là mình muốn uống Kopi Luwak?”

Lâm Uyển không hiểu lắm, vừa rồi lúc chọn đồ uống, cô chọn nó là vì nhìn thấy hình một con chồn rất dễ thương, đâu có biết nó là cái gì.

“Đó là cà phê phân chồn.” Tăng Tuấn nhếch miệng nói.

Về mặt của Lâm Uyển vẫn rất ngây thơ, trước gì cô chỉ biết đến cà phê đen hoặc cà phê sữa, còn cà phê phân chồn thì là cái gì? Là tên một nhãn hiệu cà phê sao?

Tăng Tuấn lúc này mới hiểu là cô nhóc kia không hề biết gì, anh cũng không có kiên nhẫn để phổ cập mấy thứ này cho cô, chỉ thản nhiên nói: “Tin anh đi, em sẽ không thích uống loại này đâu.”

Nước chanh rất nhanh được mang đến, Lâm Uyển cầm lên uống một ngụm, kỳ thật cô đúng là không thích cà phê lắm, đối với cô mà nói thì cà phê hạt hay cà phê hòa tan cũng đều giống nhau mà thôi.

Lúc cô uống xong ly nước chanh, liền phát hiện Tăng Tuấn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Không biết là anh đang nhìn cái gì, lại còn nhìn rất chăm chú, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

Lâm Uyển cũng nhìn theo hướng tầm mắt anh, chỗ bọn họ ngồi ở vị trí rất cao, cô chỉ mới liếc ra ngoài đã cảm thấy chói mắt.

Tuy nhiên trong đầu Lâm Uyển chợt lóe lên một suy nghĩ, cô bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, năm đó, cũng tại chỗ này cô đã gặp phải tên thần kinh kia.

Nghĩ vậy Lâm Uyển liền quay lại hỏi Tăng Tuấn: “Đúng rồi, Tăng Tuấn, em...”

Lời còn chưa nói xong thì một nhân viên chợt đi tới bên cạnh họ, trên tay cầm một văn kiện cần có chữ ký của Tăng Tuấn.

Chờ người kia đi rồi, Tăng Tuấn mới nhìn cô hỏi: “Em muốn nói gì?”

Trái lại Lâm Uyển suy nghĩ kỹ một chút rồi lại thôi, chuyện làm cô mất mặt như vậy, còn lâu cô mới nói cho anh nghe.

Cô liền xua xua tay: “Không không, em chỉ muốn hỏi anh là mấy giờ chúng ta về?”

Lâm Uyển không hiểu sao mà khi cô vừa hỏi xong, liền cảm thấy biểu cảm của Tăng Tuấn có chút cổ quái, giống như đang sắp bắt đầu một trò đùa dai vậy.

Bất quá anh đã khôi phục lại dáng vẻ rất nhanh, bình tĩnh nói: “Em cứ nghỉ ngơi trước đi, bánh ngọt ở đây ăn cũng rất ngon.”

Lâm Uyển có chút chán nản, không biết anh ở đây buồn bán làm ăn cái gì nữa.

Tăng Tuấn dường như lại nghĩ đến điều gì đó, hỏi cô một câu: “Trước đây em đã đi tiêm phòng dịch chưa?”

Lâm Uyển không hiểu đầu của tai nheo gì, chỉ nhớ hồi nhỏ đúng là cô rất chăm đi tiêm phòng dịch, liền gật đầu nói: “Đương nhiên là có, ở chỗ em ở nếu không tiêm phòng thì sẽ không được đến trường.”

Tăng Tuấn gật đầu nói: “Vậy em ngồi đây nghỉ ngơi một lúc đi.”

Lâm Uyển ngồi cùng Từ Đan một lúc, cũng ăn thử bánh ngọt của cửa hàng, quả thật mùi vị không tồi.

Phải đến giữa trưa thì bọn họ mới tiếp tục xuất phát, Lâm Uyển trong lòng rất phấn khởi, nghĩ thầm cuối cùng cũng được về nhà rồi, nếu về sớm cô còn có thể dắt Đại Mao Nhị Mao đi dạo nữa.

Song khi lên xe, Lâm Uyển lại buồn bực, tài xế không lái xe vòng về nhà, mà ngược lại càng đi càng xa.

Cô bắt đầu có cảm giác không ổn.

Đợi đến khi xe tới sân bay Bắc Kinh, Lâm Uyển mới trợn tròn mắt, quả nhiên đúng là có vấn đề!

Không phải càng đi càng xa đó chứ!

Lúc mở cửa xe, Lâm Uyển sống chết cũng không chịu theo Tăng Tuấn ra ngoài. Cô khẽ run lui về sau, nói: “Em không muốn lên máy bay! Em muốn về nhà.”

Cô mới đồng ý với mẹ là sẽ về thăm bà thường xuyên, nhưng giờ lại muốn cô bay đi đâu vậy hả?!

Tăng Tuấn vì có tài xế nên luôn chừa lại chút mặt mũi cho Lâm Uyển, thấy Lâm Uyển như vậy, anh cũng không tỏ ra tức giận, đành phải làm như đang dỗ dành bạn gái giận dỗi, vòng tay ôm cô vào trong ngực, sau khi khẽ miết lên tai cô, giọng điệu lại không hề dịu dàng chút nào: “Muốn anh trói em lại rồi kéo lên máy bay không?”

Lâm Uyển biết anh nói được làm được, nước mắt cũng sắp tuôn ra, ban ngày cô còn đang ở quê hương, mới chớp mắt đã sắp bị mang đến nơi nào rồi?!

Vấn đề là cô đã đồng ý với mẹ là một tuần sẽ trở về thăm bà một lần... Hôm qua cô còn khuyên mẹ cả buổi kia...

Bây giờ biết giải thích sao với mẹ đây!

Bên kia Tăng Tuấn cũng không thèm quan tâm cô, chỉ cầm tay cô kéo đi, cho dù bước đi của anh rất thông thả nhưng Lâm Uyên cũng không dám giằng co.

Cô chỉ nhỏ giọng hỏi anh: “Tăng Tuấn, rốt cục là anh muốn đưa em đi đâu vậy? Anh đừng có thừa nước đục thả câu như thế chứ? Nếu đi xa thì không cần mang em theo cũng được, dù sao em cũng không biết làm gì, đi cùng anh cũng vô ích...”

Tăng Tuấn không trả lời cô.

Lâm Uyên biết anh lại bệnh cũ tái phát rồi.

Cô chỉ còn biết cuống cuống nhìn dấu hiệu ở khắp nơi, nghe âm thanh bên trong, muốn biết xem chuyến bay của họ là đi đến đâu.

Nhưng lúc ngồi vào khoang hạng nhất của máy bay, Lâm Uyên lại chỉ biết mỗi việc ăn.

Máy bay này rất khác so với trong suy nghĩ của cô, Lâm Uyên chưa có cơ hội đi xa nhà, cho nên lần đầu tiên này quả thật đối với cô có chút mờ mịt.

Cô đã từng xem trên TV, biết máy bay tuy là khoang hạng nhất thì cũng có một loạt dây ghế, sao ở đây lại chỉ có vài ba chỗ ngồi vậy?!

Toàn bộ khoang này khiến cho người ta cảm thấy như đang ở trong phòng khách sạn vậy, còn chia ra giống như phòng khách và phòng ngủ.

Lâm Uyên có ngốc cũng biết được đây không phải là máy bay thuộc hãng hàng không dân dụng, dù gì bọn họ cũng không phải đi qua nơi an kiểm, mà trực tiếp đi vào đường dành cho khách VIP.

Trừ cô và Tăng Tuấn, cùng lên máy bay còn có Từ Đan và một vài nhân viên công tác của Tăng Tuấn.

Lâm Uyên thấy mặt họ thì cũng không dám âm ỉ nữa, chỉ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ. Nhưng điều khiến cho cô bất an chính là, cho dù máy bay này có đi chậm đi chăng nữa, thì thời gian bay cũng quá lâu rồi.

Đợi đến khi tiếp viên đưa com đến lần thứ hai, cô rốt cục không nhịn nổi tò mò hỏi: “Xin hỏi máy bay sẽ hạ cánh ở đâu vậy?”

Tiếp viên hàng không có chút ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại có hành khách không biết nơi mà mình sẽ đến, song cô vẫn mỉm cười trả lời: “Máy bay sẽ hạ cánh ở Cát Đề Phố.”

Lâm Uyên nhũn mày, cô đã cố ý tính toán thời gian, máy bay đã cất cánh được sáu tiếng, cô không rõ ở Trung Quốc có nơi nào cần phải mất đến sáu tiếng đi máy bay, liền chần chừ hỏi: “Ồ Quảng Tây sao? Hay là Hải Nam?”

Tiếp viên hàng không có chút ngượng ngùng đáp: “Là ở Đông Phi thưa quý khách.”

Lâm Uyên lập tức cảm thấy đầu của mình nổ bùng một tiếng, Đông Phi?! Là phía Đông của châu Phi?! Cô đang bay đến châu Phi ư?!

Theo bản năng, cô quay lại nhìn Tăng Tuấn, chỉ thấy anh vẫn đang nhàn nhã đeo tai nghe, bình thản ngồi nghe nhạc.

Trông thấy bộ dạng tự nhiên như không có chuyện gì kia, cô thật sự tức giận đến mức chỉ muốn lao vào cắn xé anh một trận cho thỏa thích!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lúc này đầu óc Lâm Uyên đã vô cùng hỗn loạn, cô không biết ở nơi này hiện tại đang là mấy giờ. Cô chỉ biết lúc ngồi trên máy bay, được một nửa đường thì cô bắt đầu chịu không nổi, hai mí mắt như sắp đánh nhau, cuối cùng cô mơ mơ màng màng bị Tăng Tuấn gọi dậy, chờ đến khi tỉnh lại, Lâm Uyên liền cảm thấy cơ thể có chút không thoải mái.

Cô cau mày ngẩng đầu lên, mới phát hiện thì ra mình đang nằm trên người Tăng Tuấn, còn anh thì vẫn như cũ đeo tai nghe nghe nhạc.

Tay phải của anh cầm lấy một đĩa điểm tâm nhỏ, thấy cô tỉnh, anh liền dứt cho cô một miếng, còn hỏi cô: “Có khát nước không?”

Lâm Uyên lập tức ngồi thẳng dậy, cảm giác hắt bàn tay anh đang đặt trên nơi nhạy cảm của cô ra, sau đó cô lấy tay ôm ngực, vội vàng cài lại cúc áo.

Không phải là suốt đường đi anh đã sờ soạng cô đấy chứ?

Trách không được lúc đang ngủ cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ! Ngứa ngứa giống như có sâu trên người vậy!

May mắn đây là một khoang độc lập, bằng không nếu bị người khác nhìn thấy thì nhất định cô sẽ liều mạng với Tăng Tuấn.

Lúc cô ngồi dậy, chỉ thấy bên ngoài trời vẫn tối đen.

Tăng Tuấn tháo tai nghe xuống, đưa tay vòng lên người cô, hỏi: “Có đói bụng không?”

Lâm Uyên tuy đã nhiều giờ chưa ăn cơm, nhưng cô không hề có cảm giác thèm ăn nên lắc đầu với anh.

Tăng Tuấn không nói gì, lại đút cho cô mấy miếng điểm tâm nhỏ, Lâm Uyên cũng miễn cưỡng mà ăn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Lâm Uyên đã tắt di động khi lên máy bay, cũng may là cô vẫn còn đeo đồng hồ để xem giờ.

Đã qua mười mấy tiếng rồi...

Cô biết nơi này có sự chênh lệch về giờ, liền ngáp ngủ vờn vai, cánh tay giờ lên có chút run run.

Về mặt của Tăng Tuấn rất thoải mái, tay gối sau đầu nhìn chăm chăm cô.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm của Tăng Tuấn, Lâm Uyên liền nghĩ muốn cách xa anh một chút. Thế nhưng không gian lúc này rất nhỏ, giường cũng không lớn.

Lâm Uyên vừa muốn dịch ra xa một chút thì đã bị Tăng Tuấn vòng tay ôm vào trong ngực.

Lâm Uyên không còn cách nào, đành phải để anh ôm như vậy, Tăng Tuấn lần này rất thành thật, chỉ im lặng ôm cô, chỉnh lại tư thế ngủ giúp cô thoải mái.

Lâm Uyên dù sao cũng chưa từng đi quá xa nhà như thế này, rất nhanh cô lại bị cơn buồn ngủ bao vây.

Không biết đã bao lâu, Lâm Uyên bị Tăng Tuấn gọi dậy, anh nói: “Đi rửa mặt thay quần áo đi.”

Lâm Uyên mở cửa, chỉ thấy bên ngoài các nhân viên công tác đã đang bận rộn sửa sang lại quần áo. Thấy Lâm Uyên đến, Từ Đan tiến lại đưa cho cô sữa rửa mặt và dẫn cô đến chỗ vệ sinh.

Lúc Lâm Uyên vào phòng, liền phát hiện không gian trong này còn lớn hơn so với tưởng tượng của cô. Trừ nơi rửa mặt ra thì còn có cả chỗ để tắm vòi sen nữa.

Lâm Uyên có chút ngoài ý muốn, không ngờ trên máy bay còn có thể tiện nghi đến như vậy.

Sợ bản thân chậm trễ làm ảnh hưởng tới mọi người, cô liền vội vàng lấy khăn mặt mới và bàn chải đánh răng, bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Chính là lúc cô đang đánh răng thì Tăng Tuấn cũng đi vào, anh đứng trước gương cạo râu bằng máy cạo tự động.

Lâm Uyên liếc nhìn anh một cái, mới thấy Tăng Tuấn lại vẫn đang mặc áo ngủ. Người này thật đúng là coi nơi đây giống như nhà của mình vậy.

Tăng Tuấn thấy cô đang nhìn mình, liền đưa cùi đầu xuống, cọ cọ cái cằm chưa cạo râu sạch sẽ lên hai má cô.

Cảm giác ngứa rát này thật đúng là tra tấn người ta, Lâm Uyên sợ hãi che kín mặt, về mặt tức giận nhìn anh.

Người này nhảm chán quá mức rồi đó.

Hơn nữa dạo này Tăng Tuấn thay đổi rất nhiều, trước kia cô vẫn nhớ là anh không hay cười, nhưng hiện tại chỉ một hành động nhỏ cũng có thể khiến cho anh nở nụ cười.

Song Lâm Uyên vẫn không phân biệt được, lúc nào là anh cười thật lòng và lúc nào là anh cười ác ý. Cô chỉ biết là anh rất kỳ lạ, lúc nào cũng muốn trêu chọc làm cô phải tức điên lên mới chịu, giống như là anh bị bệnh nghiện đùa cợt cô vậy.

Lúc Lâm Uyên sửa sang xong thì Tăng Tuấn đã thay một bộ trang phục khác. Lần này anh vẫn mặc tây trang như trước, chỉ có điều lần này có phần lịch sự hơn, còn thắt cả cà vạt và đeo đồng hồ.

Tăng Tuấn làm một tay không tiện, liền giơ cổ tay đến trước mặt cô. Lâm Uyên vội cầm lấy chiếc đồng hồ, cô không biết đây là nhãn hiệu gì, nhưng thoát nhìn vô cùng tinh xảo, liền cẩn thận mà đeo vào cho anh.

Trước kia cô cảm thấy đồng hồ không phải là thứ gì quan trọng lắm, nhưng hiện tại mới biết, hóa ra chiếc đồng hồ đeo tay lại có sức ảnh hưởng lớn với đàn ông như vậy. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Tăng Tuấn đã trở thành một nhân vật thành đạt tinh anh.

Lâm Uyên có chút khấn trương, tim đập rất nhanh, chủ yếu là vì vừa rồi anh còn trên cột dừa giỡn cô, vậy mà lúc này đã thay đổi thành dáng vẻ vô cùng đứng đắn.

Thời gian còn lại, Từ Đan đưa cho Lâm Uyên hai bộ quần áo để cô chọn. Không hiểu sao mà Từ Đan lại chọn cho cô hai bộ lịch sự như vậy, Lâm Uyên liền chọn một bộ trông đơn giản hơn để thay.

Lúc cô đi ra phòng thay đồ, máy bay đã từ từ hạ cánh.

Đến nơi, mọi người đều chuẩn bị cầm lấy túi xách cùng các vật dụng khác của mình, nhưng ai nấy đều không đi ngay xuống mà lại cố ý đứng dẹp sang một bên.

Tăng Tuấn cầm lấy gậy chống của một người đưa tới, quay lại vẫy tay với Lâm Uyên. Cô cũng không nghĩ nhiều, liền đi cùng Tăng Tuấn ra cửa.

Kết quả cửa khoang máy bay mở ra, Lâm Uyên liền ngạc nhiên tròn tròn mắt! Cô thật sự không ngờ rằng bên ngoài lại có nhiều người đến vậy, bởi vì lúc cô nhìn đồng hồ thì bây giờ mới chỉ là bốn giờ sáng! Ban đêm mà vẫn vô cùng náo nhiệt, đám đông phải đến vài trăm người đang đứng chờ. Lúc này cô mới hiểu là vì sao mọi người phải sửa sang ăn mặc lịch sự chỉnh chu như vậy.

Lâm Uyên từ nhỏ đến giờ chưa từng gặp qua tình huống này, nhất thời bị chấn động. Ngây ngốc vài giây, cô được Tăng Tuấn cầm tay rồi kéo ra ngoài.

Lâm Uyên thầm nghĩ quai hàm của mình chắc cười sắp sưng lên rồi, cô hoàn toàn không biết phải biểu hiện như thế nào, chỉ đành mỉm cười gật đầu với bọn họ, đôi lúc lại rụt rè giơ tay lên vẫy vẫy.

Tăng Tuấn đi đứng không tiện, Lâm Uyên còn phải bồi phục chính mình, trong tình huống như vậy mà cô vẫn có thể giữ được bình tĩnh, còn có thể giúp đỡ anh bước đi.

Lâm Uyên vốn đang nghĩ, đây chắc là bạn bè hoặc người của công ty Tăng Tuấn đến đón anh. Nhưng lúc xuống máy bay nhìn rõ ràng, cô lại cảm thấy không đúng lắm. Nếu như chỉ là hoạt động buôn bán thì sao còn có cả quân đội ở đây làm gì chứ.

Đám người kia quả thật rất hỗn loạn, tay cầm băng rôn có cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh, có cả người da đen lẫn người da trắng. Hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâm Uyên được tiếp xúc với người da đen gần như vậy, cô thấy màu da của bọn họ còn đen hơn so với tưởng tượng của mình, nói đúng ra thì chính là đen bóng.

Ngay sau đó còn có cả tiếng trống vang lên. Quả thật cảnh tượng này giống như đang nghênh đón một nhân vật lớn vậy, một số người còn vây quanh nhảy múa chào mừng Lâm Uyên tuy tươi cười nhưng toàn thân lại cứng ngắc, trái lại Tăng Tuấn có vẻ rất quen thuộc với những trường hợp như vậy, từ đầu đến cuối đều tỏ ra vô cùng tự nhiên.

May là thời gian đã muộn nên nghi thức chào đón cũng được diễn ra một cách ngắn gọn, Lâm Uyên bước đi trong vòng vây của đoàn người.

Bên ngoài đã có xe tới đón bọn họ, Lâm Uyên mơ mơ màng màng đi cùng những người đó lên xe, Tăng Tuấn lại đi một xe khác.

Sau khi xuống xe, Tăng Tuấn lại bị những người kia vây lại như ngôi sao bao quanh trắng sáng. May là bên cạnh Lâm Uyên còn có trợ lý Từ Đan giúp đỡ. Hơn nữa lúc cô đang không biết phải đi đâu thì có một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi chạy tới, lễ phép nói với cô: “Xin chào Lâm tiểu thư, tôi là phiên dịch viên Tiểu Trương sẽ ở bên cạnh cô, mời đi lối này, tôi sẽ đưa cô đến chỗ ở.”

Tới nơi này không còn được nghe tiếng mẹ đẻ nữa, lại bỗng dưng gặp được đồng bào của mình, Lâm Uyên liền yên tâm đi theo sau cô phiên dịch kia.

Tiểu Trương rất hoạt bát, rất nhanh đã đưa bọn họ đến nơi ở.

Kỳ thật Lâm Uyên vẫn ôm một bụng nghi hoặc, cô không biết Tăng Tuấn có địa vị gì, dường như chính quyền của nơi này có quan hệ rất tốt với anh, còn xếp thành hàng tới đón nữa chứ?

Tới nơi rồi, Lâm Uyên cũng không hỏi đông hỏi tây gì nữa, vừa rồi cô đã cười quá nhiều, hiện tại quai hàm hơi run run lên, da mặt cũng cứng lại.

Bình thường ngay cả khu vực quanh nơi cô sống cô còn không quen thuộc, lúc này lại phải đến tận châu Phi xa xôi, quả thật là hơi khoa trương, nhưng nhìn quanh mấy người đi cùng đoàn thì lại thấy ai nấy đều rất thoải mái, không có vẻ gì là mệt mỏi khó chịu.

Sau khi đến nơi ở, Từ Đan lập tức chỉ huy nhân viên đi cùng thu dọn hành lý, sắp xếp đồ dùng cẩn thận. Lâm Uyên cảm thấy Từ Đan rất có năng lực, hơn nữa còn luôn làm tròn bổn phận, không bao giờ than vãn, chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Không thể không khen ngợi một câu rằng những người Tăng Tuấn thuê đều là những người có năng lực.

Lâm Uyên tranh thủ lúc này ngồi trò chuyện tán gẫu với Tiểu Trương. Cô ấy rất nhiệt tình, làm hết trách nhiệm giới thiệu môi trường xung quanh cho Lâm Uyên: “Ở đây đã vào mùa khô rồi, Lâm tiểu thư phải chú ý uống nhiều nước, nếu không da mặt sẽ rất khô, còn nữa, cô nhất định phải tới khe núi Đông Phi xem một lần, đó quả thật là cảnh tượng thiên nhiên đẹp nhất hành tinh, còn về vấn đề ăn uống, đồ ăn của địa phương cô ăn sẽ không quen, ngoài một số món Tây, chúng tôi còn chuẩn bị riêng cho cô một số món ăn Trung Quốc.”

Lúc đang nói chuyện, có một nhân viên đem đồ ăn đến cho Lâm Uyên. Nhưng mà Lâm Uyên không tài nào ăn nổi mấy món đặc sản châu Phi này, chủ yếu là vì không quen, có vẻ như họ cho rất nhiều gia vị hỗn hợp vào trong đó.

Trái lại đồ ăn của quê hương cô họ cũng làm rất ngon, cô ăn một chút đã no căng, thật ra lúc ở trên máy bay vẫn có tiếp viên đưa đồ ăn tới cho họ, cho nên cô cũng không thấy đói lắm.

Lâm Uyển ăn được một chút rồi lại hỏi thăm thêm vài câu về nơi này, còn hỏi Tiểu Trương về giờ giấc để điều chỉnh lại giờ trên đồng hồ.

Cô gái kia tiếp tục nói với Lâm Uyển: “Cơ sở hạ tầng ở đây không thể bằng nước chúng ta, cũng chỉ mới phát triển được vài năm thôi mà.”

Lâm Uyển nhũn mày, cô thật sự cảm thấy mình đang bị đưa đến nơi chó ăn đá gà ăn sỏi. Suốt đường đi dọc thị trấn, có rất nhiều con đường khó đi. Hơn nữa còn không có lấy một ngọn đèn, hầu hết nơi nào cũng đều rất hoang sơ vắng vẻ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trừ bỏ mấy ánh đèn le lói thì hầu như khắp nơi đều tối đen như mực, hơn nữa lúc xuống máy bay, cô còn thấy những người đến đón họ đều mang theo súng bên người.

Cô theo bản năng hỏi: “Nơi này an ninh không tốt sao?”

“Cũng không hẳn, ở một số khu dân cư thì có thể, còn chung quy thì cục diện chính trị đã xem như là ổn định rồi.” Tiểu Trương nói.

Ăn cơm xong, Lâm Uyển cũng không làm phiền họ, đã trễ thế này, chắc mọi người đều mệt rồi, cô liền bảo Tiểu Trương và Từ Đan đi nghỉ ngơi trước.

Sau khi hai người rời đi, cô cũng không có việc gì làm, liền ngồi trong phòng xem lại hành lý, vật dụng cần thiết và quần áo đều có đầy đủ, thế nhưng sau khi xem xét xong, Lâm Uyển bỗng nhiên ý thức được một thứ rất quan trọng mà cô đã quên không mang.

Chính là thuốc tránh thai!

Thuốc tránh thai cô vẫn lén lút lút giấu trong biệt thự, nay lại quên không mang, nhưng mà áo mưa thì vẫn có, cô đã gói kỹ lại rồi nhét vào dưới đáy túi xách.

Thế nhưng áo mưa thì có tác dụng gì cơ chứ!

Cô mang cũng không ít đâu, hơn nữa kiểu gì cũng có, lòi ra có thể sắp xếp được thành một hàng dài...

Nhưng cô biết Tăng Tuấn sẽ không đồng ý dùng đâu! Anh căn bản sẽ không quan tâm đến chuyện cô có thai hay không mà!

Lâm Uyển rất buồn bực, càng buồn hơn chính là, lúc cô mở điện thoại ra thì mới phát hiện là ở đây không hề có tí sóng nào. Hiển nhiên là di động của Trung Quốc không phát huy được tác dụng ở đây rồi... Ngay cả việc gọi cho mẹ một cuộc điện thoại cô cũng không làm được.

Tất cả là tại Tăng Tuấn, anh đã dùng nụ cười của mình để lừa gạt cô tới nơi này!

Một lát sau, Lâm Uyển nghe thấy tiếng mở cửa, Tăng Tuấn chống gậy đi đến. Lâm Uyển rầu rĩ liếc anh một cái, Tăng Tuấn cũng không nói câu gì.

Lâm Uyển rất tò mò không hiểu Tăng Tuấn đã làm gì để khiến họ phải múa hát hoan nghênh anh đến như vậy. Cô hỏi: “Tăng Tuấn, những người đó hình như rất vui mừng chào đón anh?”

Tăng Tuấn bỏ gậy xuống, cởi áo khoác ngoài nói: “Anh đã đưa tới đây các thiết bị kỹ thuật và nhân viên để khai thác mỏ quặng, còn giúp bọn họ xây dựng bệnh viện trường học, bọn họ đối với anh như vậy cũng chưa tính là gì.”

Lúc anh cởi quần áo, Lâm Uyển theo bản năng nhìn xuống chân anh, tuy hai người đã thân mật với nhau nhiều lần, nhưng cô vẫn chưa nhìn được kỹ chân của Tăng Tuấn. Lúc này nhìn thấy, Lâm Uyển phát hiện chân của anh không có gì bất thường, chỉ khác một chỗ là trông có vẻ cứng nhắc và yếu ớt.

Không giống với một bên chân bình thường kia, lúc anh muốn cởi giày bên chân bị tật, thường phải khom thắt lưng thật thấp xuống mới được.

Tăng Tuấn chắc cũng đã nhìn thấy ánh mắt của cô, song anh cũng không nói gì, vẫn như cũ tiếp tục động tác của mình, dáng vẻ rất ung dung bình thản. Sau khi cởi áo khoác, anh lại ra hiệu ý bảo cô lấy áo ngủ cho mình. Tuy rằng không cần nói, nhưng dù sao hai người cũng ở với nhau khá lâu, nên rất nhiều chuyện đã trở nên ăn ý.

Lâm Uyển chạy nhanh từ trên giường xuống, mò từ quần áo lấy đồ ngủ đưa tới cho anh.

Thấy tâm tình anh không tệ, Lâm Uyển do dự một lát mới dám hỏi: “Lần này có phải anh có rất nhiều chuyện phải giải quyết hay không, chúng ta phải ở đây tầm bao lâu?” Nếu như phải ở đây để khai thác mỏ gì đó thì chắc phải rất lâu mới có thể trở về.

Tăng Tuấn rất tự nhiên vỗ tay lên gối, ý bảo cô nằm xuống, mặt khác lại nói: “Lâm Uyển, lần này chúng ta chỉ đang đi du lịch thôi.”

Lâm Uyển kinh ngạc, yên lặng há miệng thở dốc, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Tăng Tuấn vẫn thản nhiên tựa nửa người trên giường, dáng vẻ như đang thư giãn, hiển nhiên không muốn giải thích cho Lâm Uyển lý do mà anh muốn đi du lịch ở cái nơi hoang vu này.

Lâm Uyên tròn tròn mắt, cô còn đang trông mong là khoảng ba bốn ngày sẽ có thể trở về, bây giờ không biết phải chờ bao lâu nữa đây!

Lâm Uyên nén giận nói: “Anh muốn tới một nơi xa thế này để nghỉ phép thì ít nhất cũng phải cho em nói một tiếng với mẹ chứ... Anh làm vậy thì em... em phải giải thích với mẹ sao đây...”

Cô đã đồng ý mỗi tuần sẽ trở về thăm mẹ một lần mà!

Nhưng mà chung quy lại cô cũng không dám tức giận làm ầm ĩ, lúc ở trong nước cô đã sợ Tăng Tuấn muốn chết, tới nước ngoài cô lại càng sợ anh sẽ bỏ mặc cô lại một mình.

Thấy cô tức giận, Tăng Tuấn liền lấy di động của mình ra, nhẹ nhàng nói với cô: “Số điện thoại nhà em.”

Lâm Uyên ngoài ý muốn quay đầu lại, thấy anh đang cầm di động. Cô lập tức ngồi bật dậy nói số điện thoại nhà cho anh, đầu dây bên kia đã có tín hiệu. Lúc cô cầm điện thoại của anh, mới thấy thì ra cái điện thoại to như cục gạch này của anh lại lợi hại đến vậy, ở đây mà vẫn có tín hiệu!

Lâm Uyên alo một tiếng, giọng của mẹ cô nghe rất rõ ràng, không có tạp âm. Mẹ của cô đã sớm gọi cho cô nhưng không được, hỏi: “Sao con lại tắt máy, mẹ đã gọi vài cuộc mà không được...”

Lâm Uyên trong lòng buồn bã, cô nén giận liếc nhìn Tăng Tuấn ở bên cạnh, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, sắp tới con không thể tới thăm mẹ được, gần đây có nhiều việc cần con xử lý, hơn nữa sóng điện thoại của con cũng không tốt, nếu mẹ có việc gì thì gọi cho con theo số này.”

Mẹ Lâm Uyên nói với cô thêm vài câu, hiển nhiên rất không hài lòng với việc Lâm Uyên lại không giữ lời hứa. Lâm Uyên rất tủi thân, cúp máy xong, cô lại ai oán mà lườm Tăng Tuấn thêm một cái nữa.

Cô cố gắng nhẫn nhịn, đắp chăn vào chuẩn bị ngủ, nhưng Tăng Tuấn lại đứng dậy đi tắm. Lâm Uyên càng khó chịu, cô cứ nghĩ người này chắc cũng bị ảnh hưởng đôi chút của việc chênh lệch múi giờ, nhưng suốt cả ngày nay anh vẫn rất bình thường khỏe mạnh.

Anh có biết là ở đây chênh lệch sáu tiếng so với Bắc Kinh không hả!

Chờ Tăng Tuấn ra ngoài, Lâm Uyên liền trùm chăn giả vờ ngủ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tăng Tuấn lại xốc chăn của cô lên, trên người cô vẫn đang mặc bộ trang phục đã thay trên máy bay.

Đó là một bộ váy may theo kiểu sườn xám của Trung Quốc, kiểu dáng vừa thanh lịch lại vừa trang nhã. Tăng Tuấn chậm rãi đánh giá cô, sau đó bắt đầu cởi váy của cô ra, mới đầu anh còn nhẹ nhàng mà tháo từng nút thắt.

Lâm Uyên kiên quyết nhắm chặt mắt lại. Mặc kệ Tăng Tuấn có khiêu khích thế nào thì cô vẫn không thêm phản ứng lại.

Dần dần Tăng Tuấn không còn kiên nhẫn nữa, trực tiếp xé toang cổ áo ra, rất nhanh Lâm Uyên sẽ bị lột bỏ hết.

Đến lúc này Lâm Uyên cũng không thể giả vờ ngủ nữa, cô vội vàng ngồi bật dậy, hai tay che lại ngực mình, hai mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn cũng đang nghiêng ngàm nhìn lại cô.

Lâm Uyên cảm thấy sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa cô lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng, cho nên liền sợ hãi lui về góc giường, mặt trắng bệch thương lượng với Tăng Tuấn: “Tăng Tuấn, anh muốn làm cũng được, nhưng lần này... anh có thể mang áo mưa không...”

Tăng Tuấn quỳ một chân lên giường, một chân đứng dưới sàn. Anh thấy ánh mắt của Lâm Uyên khẽ lướt qua túi hành lý phía bên kia, liền hiểu ngay là cô đã đề áo mưa vào trong đó.

Lâm Uyên lần này thông minh hơn, không đợi Tăng Tuấn đáp lời, cô nhanh chóng chạy đến lấy hộp bao cao su ra, giống như đang cố gắng khuyên nhủ người bạn nghịch ngợm của mình phải biết ngoan ngoãn nghe lời.

Chuyện này nếu như là trước kia thì có đánh chết cô cũng sẽ không làm, nhưng bây giờ thì không được! Vì không muốn xảy ra tai nạn chết người, cô đành phải mặt dày mà hành động thôi.

Lâm Uyên quả thật giống như một nhân viên đang tiếp thị sản phẩm, cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ mặt hàng bao cao su.

“Anh xem này, ở đây có rất nhiều chủng loại nên sẽ không gây nhầm lẫn, còn có thể điều chỉnh kích cỡ phù hợp... Loại siêu mỏng này cực kỳ tốt, được làm từ cao su thiên nhiên...” Cô cố gắng cười nói, về mặt tinh thần: “Anh thấy không, hoàn toàn sẽ không có cảm giác khó chịu khi mang vào... Trên này có ghi nè... Hơn nữa còn có thể cảm thụ nhiệt làm gia tăng tình thú, giúp bạn cảm thụ được xúc cảm chân thực nhất... Có mùi hoa quả này, còn cả mùi ô mai nữa...” (=)))))))

Nói đến đây, Lâm Uyên còn cảm thấy không hiểu nổi, vị hoa quả cái quái gì hả, chẳng lẽ trước khi đeo vào còn phải ngửi một cái sao.

Cuối cùng Tăng Tuấn khẽ cười nhìn cô, ánh mắt chợt lóe lên, Lâm Uyên hiểu ngay được suy nghĩ bên trong của anh là gì. Sắc mặt cô dần thay đổi, bên kia Tăng Tuấn lại rất hứng thú cầm lấy một hộp áo mưa vị trái cây, yên lặng ngồi ngẫm cứu, hơn nữa còn để ý đến cả các hộp khác nữa.

Lâm Uyên hơi hối hận, có lẽ nào đêm nay cô sẽ rất thê thảm...

Tăng Tuấn mặc kệ sắc mặt trắng bệch của cô, anh giờ tay ra tìm tìm trong đồng hộp bao cao su, cuối cùng lấy ra một hộp hương quýt, sau đó quơ quơ trước mặt Lâm Uyên nói: “Dùng cái này, em đi tắm rửa đi, anh chờ em.”

Lâm Uyên muốn phát điên rồi, cô đứng yên đó không nhúc nhích, đôi mắt trông mong tội nghiệp nhìn Tăng Tuấn, hy vọng anh có thể giờ cao đánh khẽ một lần.

Tăng Tuấn lại giống như bị khơi mào hứng thú, anh khẽ nhếch miệng, nói đùa: “Nếu em không thích thì anh sẽ không dùng nữa.”

“Không không...” Đến lúc này mà còn từ chối được nữa sao.

Lâm Uyên biết mang thai lúc này là điều không hay ho gì, dù có thế nào thì cô cũng phải giữ cho mình nửa cái mạng mới được!!

Lâm Uyên không biết mình đã bước vào phòng tắm như thế nào, lòng bàn chân của cô run bắn lên, ánh mắt cũng không tìm thấy tiêu cự.

Lúc cô tắm xong, Tăng Tuấn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn mỗi cô là vẫn giống như sắp phải đi đánh giặc vậy. Lâm Uyên sống dờ chết dờ đi tới, mặt không biến sắc cầm lấy bao cao su trong tay anh.

Nó được gói trong một túi nhỏ, cô cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với vật này. Thật sự không biết nên làm thế nào, nhưng cũng không thể trốn được, đành chờ một lúc cô mới dám bóc ra, dưới ánh mắt nóng lòng của Tăng Tuấn, Lâm Uyên lấy vật kia ra ngoài.

Xúc cảm sờ vào rất kỳ lạ, song cô cũng không dám sờ vào nhiều, chỉ cầm một cái rồi đặt xuống, cô còn hy vọng rằng Tăng Tuấn sẽ tự mình mang vào...

Cuối cùng Tăng Tuấn lại lên tiếng: “Giúp anh đi.”

Ngữ khí của anh hoàn toàn không phải là mệnh lệnh, nhưng Lâm Uyên phải liều mạng mà chấp hành nhiệm vụ, bởi vì cô phải bảo vệ cho chính mình thôi.

Nhưng mà đeo cái này vào kiểu gì đây, Lâm Uyên không rõ lắm, nhưng cũng không dám ngồi nghiên cứu, đối với vật này cô thật sự không thể nhìn thẳng được...

Cô rất xấu hổ, dù lúc trước đã thân mật nhiều lần, nhưng chuyện này thì vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Lại đến ai kia không có việc gì làm thì lại ngồi cười cợt nhìn cô, cô mỗi lần làm đều chỉ hận không thể nhắm mắt lại, nhưng lần này thì tốt rồi, càng sợ thì nó càng tới, không phải không muốn nhìn sao, lần này cho cô nhìn thỏa thích luôn!!

Cô cứ nghĩ sau khi mở ra chỉ cần tùy tiện mang vào là xong, nhưng không hiểu có vấn đề gì về cách làm mà Lâm Uyên mãi vẫn chưa đeo vào được, ngược lại còn đem bao rơi xuống đất.

Hơn nữa việc đeo bao cũng thật sống không bằng chết, xúc cảm kia thật là...

Lâm Uyên đầu đầy mồ hôi, hơn nữa cô đã rất cẩn thận rồi, nhưng lúc giúp anh đeo cô vẫn sợ ý định phải cái thứ rắn chắc kia, vì thế trông nó càng ngày càng to ra...

Giống như sắp nổ tung ra vậy...

Lòng bàn tay của Lâm Uyên ướt đẫm, lúc nào không còn cách nào, cô đành nhanh chóng cầm lấy cái hộp rồi xem kỹ hướng dẫn sử dụng. Quả nhiên là cô làm không đúng cách, Lâm Uyên liền hít sâu một hơi.

Lúc đối mặt lại với Tăng Tuấn, Lâm Uyên bỗng phát hiện anh đang nhìn cô không chớp mắt. Khác với vẻ nôn nóng thúc giục, Tăng Tuấn trái lại đang rất vui vẻ, khóe miệng vẫn khẽ nhếch lên, ánh mắt cũng trở nên tà mị.

Anh không hề giục cô, hiển nhiên là đang rất hưởng thụ quá trình này. Lúc chờ cô nghiên cứu vỏ bao, anh còn tự mình điều chỉnh lại tư thế cho thoải mái, hai tay gối sau đầu nhìn cô.

Lâm Uyên lại hít sâu một hơi, tuyệt đối cô không được phép làm sai, nếu không sẽ không thể bảo vệ chính mình! Nhất định phải mang được, mới tránh được việc mang thai!

Nghĩ vậy cô thật cẩn thận làm theo từng bước chỉ dẫn, trong lòng âm thầm bội phục khả năng giữ bình tĩnh của bản thân.

Lần này rốt cục cô đã đeo được bao cho Tăng Tuấn rồi. Tuy nhiên lúc đeo xong, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Tăng Tuấn vẫn nằm im đó, không có ý định làm bước tiếp theo, đáng vẻ kia rõ ràng là đang đợi cô chủ động.

Lâm Uyên nhắm mắt lại, trong người giống như có một tảng đá đang đè nặng. Cô không thể không đi qua đó, Tăng Tuấn rất ung dung chờ cô, không hề có một chút mất kiên nhẫn.

Lâm Uyên hít sâu lấy dũng khí, thử động một chút, nhưng vừa chạm vào cô liền chịu không nổi. Cô vốn là người bảo thủ, bị một người mình không thích bắt buộc, phát sinh quan hệ đã đáng thương lắm rồi. Bây giờ còn muốn cô chủ động, chắc cô sắp hỏng mất!

Cô ngẩng đầu lên nhìn Tăng Tuấn, nhỏ giọng cầu xin: “Tăng Tuấn, có thể đổi lại không... Tư thế nào em cũng đồng ý... Nhưng như vậy em thật sự chịu không nổi...”

Tăng Tuấn không đáp lời, Lâm Uyển không hiểu anh có phải làm bằng gổ hay không, đã đến lúc này rồi mà vẫn còn có thể nhịn được.

Lâm Uyển đành bất chấp chủ động ngồi lên người Tăng Tuấn, sau đó cúi xuống hôn lên môi anh. Nụ hôn của cô không hề có chút kỹ thuật nào, cô chỉ muốn cố gắng dụ dỗ Tăng Tuấn, để anh không tra tấn mình nữa, cô không thích bị anh bắt buộc như vậy, đối với những người yêu nhau thì chuyện này rất tuyệt, nhưng cô thì lại không giống họ, cô chán ghét khi bị anh đối xử như thế.

Sau khi được cô chủ động hôn, Tăng Tuấn bỗng nhiên ngăn cô lại. Anh không khẩn trương tiến vào, cũng không trêu chọc khiêu khích cô, anh chỉ cúi xuống đè chặt Lâm Uyển.

Lâm Uyển cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, bỗng chốc thấy hơi đau, Tăng Tuấn lại dùng răng khê ma sát nơi mềm mại kia của cô.

Lâm Uyển giật mình ưỡn người ra, ý định muốn tránh né anh, nhưng chân cô ngay lập tức đã bị anh kẹp chặt lại, môi lưỡi của anh càng đi sâu thăm dò cô hơn.

Lâm Uyển máu dồn lên não khiến cho mặt nóng bừng, cô biết việc này có thể đạt tới kích thích tới mức nào, hơn nữa loại kích thích này sẽ khiến cho người ta hưng phấn đến không chịu nổi.

Cô bị động tác của anh làm cho sợ ngây người, chân không tự chủ được mà giơ lên, tất cả cảm xúc đều bị phóng đại đến vô hạn.

May mắn rất nhanh Tăng Tuấn đã bắt đầu một trận tiến công khác, sau khi liếm hôn bộ phận nhạy cảm của cô, anh lại đè xuống bắt đầu hành động.

Lúc Lâm Uyển bắt gặp ánh mắt anh, cả người cô giống như bị lửa thiêu. Cô không dám nhìn anh nữa, liền lấy tay che mắt mình lại, thế nhưng mặc kệ cô có muốn nhìn anh hay không thì cơ thể của hai người vẫn vô cùng ăn ý, mang đến cho đối phương những xúc cảm tuyệt vời nhất...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lúc Lâm Uyển tỉnh lại thì đã là giữa trưa. Từ Đan đã đến, đang cùng một số phục vụ sắp xếp lại gian phòng bên ngoài, thấy Lâm Uyển đi từ phòng ngủ ra, liền khẩn trương đưa đồ ăn tới cho cô.

Lâm Uyển từ miệng Từ Đan mới biết là Tăng Tuấn đã ra ngoài thị sát mỏ quặng, rất nhanh sẽ trở về.

Lâm Uyển com nước xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài không thể nói là quá hoang vắng, dù sao cái thị trấn nhỏ này trông cũng có vẻ rất ổn định rồi.

Sau khi Tăng Tuấn trở về, hiển nhiên là mọi chuyện đã được xử lý tốt, nhưng Lâm Uyển vẫn cảm thấy đám người đi theo Tăng Tuấn có phần hơi quá lớn. Mặc kệ đi đâu cũng phải mang súng bên người để phòng khi gặp phải xã hội đen.

Hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Uyển liền cảm thấy rất hồi hộp. Trong đầu không thể không nghĩ tới một màn tối qua, tuy thời gian không nhiều nhưng cũng đủ khắc sâu vào tâm trí của cô rồi. Trái lại nhìn anh thì vẫn bình thản ung dung như cũ.

Thấy Tăng Tuấn như vậy, Lâm Uyển cũng cố gắng giữ bình tĩnh. Anh lại thúc giục cô ăn thêm một chút đồ ăn rồi nói: “Lát nữa anh đưa em tới khe sâu tham quan.”

Lâm Uyển đã nghe Tiểu Trương nói đến nó, song cô cũng không có ấn tượng gì mấy, chỉ nghĩ cái gọi là khe sâu chính là mấy cái vách đá nguy hiểm trong phim thường nhắc tới.

Nghĩ vậy, Lâm Uyển theo bản năng liếc nhìn chân của Tăng Tuấn, nghĩ thầm nếu anh đến đó thì sẽ đi lại thế nào đây.

Lâm Uyển chân chừ một chút rồi nói: “Đi xem qua là được rồi, không cần vào quá sâu đâu.” Cô cũng hơi lo lắng là sẽ bị mệt chết.

Tăng Tuấn không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn cô một cái.

Ăn com xong, Từ Đan đã chuẩn bị tốt kính râm và mũ cho Lâm Uyển. Lâm Uyển ăn mặc chỉnh chu bước ra ngoài, chợt cảm thấy mình thật giống như một vị khách du lịch.

Chính là lúc hai người đi ra ngoài, Lâm Uyển liền ngạc nhiên tròn tròn mắt. Bởi vì bên ngoài không phải là một chiếc xe có rèm che, mà là một chiếc máy bay trực thăng không lồ.

Lâm Uyên trong lòng trở nên bồn chồn, Tăng Tuấn thật sự đã đem đến cho cô rất nhiều lần đầu tiên.

Cô cố gắng không để lộ sự kích động của mình, đi tới đặt tay lên thang rồi bước vào trong.

Song khi đi vào, cô lại nhanh chóng quay đầu lại, cô biết Tăng Tuấn đi đứng không tiện nên muốn tới đỡ anh. Nào ngờ lúc cô đưa tay tới thì anh lại đẩy ra, cô chấp muốn tự mình đi lên.

Lâm Uyên có chút ngượng ngùng vì bị anh từ chối, liền vội vàng quay đầu nhìn ra cửa sổ, làm bộ như đang ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Tăng Tuấn lên máy bay xong cũng không nói gì. Phía trước bên cạnh phi công còn có một vệ sĩ, bốn người bay lên không trung, nghe tiếng cánh quạt kêu, Lâm Uyên chỉ cảm thấy như mình đang mơ.

Giấc mơ này càng mơ càng thấy thần kỳ, bởi vì sau đó không lâu, cô liền thấy được những cảnh tượng mà cả đời này cô chưa từng xem qua. Trong một khắc đó, Lâm Uyên như quên cả hô hấp, cả người vội cùng choáng váng.

Cảnh sắc tráng lệ bên ngoài khiến cô thật sự kinh sợ. Cô há miệng thở dốc, cả khuôn mặt đều dán chặt lên cửa sổ.

Tăng Tuấn thấy cô như vậy, liền đưa tay giúp cô mở hé cửa sổ ra. Lâm Uyên lúc này mới biết thì ra cửa sổ của máy bay trực thăng còn có thể mở ra được! Gió mát bên ngoài thổi vào khiến cô cảm thấy rất sảng khoái!

Lâm Uyên hưng phấn quay đầu lại nhìn Tăng Tuấn, hét chói tai chỉ xuống phong cảnh bên dưới, nói với anh: “Thật tuyệt quá, cái thứ đang di chuyển kia là gì vậy? Có phải voi không?!”

“Chính xác.” Tăng Tuấn từ phía sau ôm lấy cô, tóc của cô bị gió thổi bay, không ngừng phát qua hai má anh.

Lâm Uyên há to miệng, một lát sau lại giống như không thể tin vào mắt mình, vội kêu lên: “Đó là sư tử sao?”

Tăng Tuấn lấy ống nhòm từ buồng trong ra đưa tới trước mắt Lâm Uyên. Lâm Uyên cũng nắm lấy tay anh, cùng nhau nhìn vào ống nhòm.

Cuối cùng Tăng Tuấn bảo phi công dừng lại ở một khu đất trống. Lần này xem như Lâm Uyên đã bị lạc vào chốn tiên cảnh. Cô hưng phấn tới mức điên cuồng khoa tay múa chân, cô thật ngốc mới nghĩ rằng cái gọi là khe sâu chỉ là một dãy núi dài mà thôi! Thì ra ở đây cái gì cũng có hết! Còn có cả hồ nước nữa!

Thấy cô vui vẻ nhìn ngắm xung quanh, Tăng Tuấn chống gậy đi tới.

“Có muốn kêu lên không?” Tăng Tuấn dán vào lỗ tai cô nói.

Lâm Uyên xoay người sang chỗ khác, ngay cả chính cô cũng không phát hiện được là giọng điệu của mình có phần hơi làm nũng: “Bị người khác cười thì sao...”

“Không đâu.” Tăng Tuấn khó có dịp cười vui vẻ như bây giờ.

Lâm Uyên hưng phấn che miệng, cô thật sự rất muốn gào thét xuống bên dưới, từ độ cao này rất khiến cho người ta muốn rống vỡ cổ họng...

“Vậy em hét lên đây...” Cô nhắm mắt lại, nhưng mà lúc muốn hét lên thì lại vẫn có chút xấu hổ, liền nhỏ giọng mà a lên hai tiếng.

Tăng Tuấn thấy vậy liền cười cười đưa tay ra cù cô. Lâm Uyên vốn đang được anh ôm, lúc này lại thấy anh cù mình, liền lắc lắc thân thể, cầu xin tha thứ: “Đừng cù nữa mà, buồn muốn chết...”

Sau khi đùa giỡn, Lâm Uyên tìm một khu đất sạch sẽ rồi ngồi xuống. Cô sợ chân của Tăng Tuấn sẽ không quen đứng lâu, cho nên cô nghĩ sẽ ngồi như vậy yên lặng ngắm nhìn cảnh đẹp.

Một lúc sau, Tăng Tuấn như nhớ ra điều gì đó, quay lại hỏi cô: “Gần đây có một mỏ đá của một gia đình người Trung Quốc, em có muốn tới xem không?”

Lâm Uyên không hiểu lắm, tò mò lấy tay chống cằm: “Có gì vui không?”

“Trong đó có rất nhiều đá đẹp, em có thể chọn một ít rồi mang về nhà...”

“Đá sao?” Lâm Uyên nhìn quanh, kỳ thật sắc trời không còn sớm nữa, ở đây lâu cũng không an toàn, liền gật đầu nói: “Vậy đi xem đi.”

Tốc độ của trực thăng lần này cũng khá chậm, không bao lâu Lâm Uyên liền nhìn thấy một vài thiết bị gì đó, cô cũng không biết ở đây họ làm gì, nhưng mà các công cụ khai thác này nhìn thật quá thô sơ.

Cô trộm hỏi Tăng Tuấn một tiếng: “Nơi này có an toàn không?”

Tăng Tuấn không đáp lời, chỉ ôm hông cô đi vào.

Thấy bọn họ bước vào, các công nhân ở trong mỏ đều có chút ngoài ý muốn, tất cả đều dừng công việc trong tay lại. Vệ sĩ đi theo Tăng Tuấn đi qua nói với bọn họ vài câu, sau đó Lâm Uyển thấy ai nấy đều nghiêm túc đứng lên, dẹp đường đi cho bọn họ.

Cô thật sự rất bất ngờ, Tăng Tuấn thì vẫn rất tự nhiên, quả thật giống như không coi ai ra gì mà đi thẳng vào trong.

Lâm Uyển cũng đi theo, chỉ thấy ở bên trong có rất nhiều đá, hình dạng gì cũng có. Tăng Tuấn cúi xuống nhìn ngắm, dường như đang giúp cô tìm một thứ gì đó.

Chính là vừa mới nhìn một chút thì có một người giống như ông chủ chạy vào, hân mang theo một người nữa, trên tay người kia đang cầm một cái khay.

Vị ông chủ kia rất nhiệt tình tiếp đón bọn họ: “Tăng tiên sinh, tôi rất bất ngờ khi ngài tới đây, ngài thử nhìn cái này xem...”

Lâm Uyển nghe vậy liền liếc mắt nhìn một cái. Chỉ thấy trên tay họ đang bưng một số viên đá, nhưng đều rất nhỏ, màu sắc cũng rất đơn điệu. Cô lập tức có chút thất vọng, cô cứ nghĩ là mình sẽ được nhìn thấy những viên đá cuội lung linh xinh đẹp chứ.

Bởi vì góc tảng đá nhìn đều rất lớn, mấy viên này đều đã được cắt gọt nhỏ lại, không thể gọi là đá, mà phải gọi là đá quý mới đúng. Hơn nữa nhìn rất giống ngọc bích.

Cô cầm lên nhìn ngắm, thấy các viên có độ lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng chung quy thì vẫn có nét tương đồng.

Lâm Uyển ngắm nghía vài lần, liền phát hiện ra một viên đá, thật sự càng nhìn càng thấy đẹp, không biết có phải là do chiết xạ không mà màu sắc của nó trông hoàn toàn khác biệt.

Tăng Tuấn lúc đầu còn giúp cô chọn vài viên, nhưng đây là lần đầu Lâm Uyển nhìn mấy thứ này, nhìn không được ngắm đi ngắm lại nhiều lần, còn cầm lên mà so sánh với nhau.

Sau đó Lâm Uyển chợt nghe thấy Tăng Tuấn nói với ông chủ kia: “Không chọn nữa, số hàng này tôi lấy hết.”

Lâm Uyển ngạc nhiên kêu lên, lúc ngẩng đầu lại thì đã thấy Tăng Tuấn đang chuẩn bị đi ra ngoài, cô cũng nhanh chóng đuổi theo anh.

Tăng Tuấn rất tự nhiên nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Trở về lại xem tiếp nhé.”

Lâm Uyển mơ mơ màng màng gật đầu.

Lúc lên trực thăng, Lâm Uyển tò mò hỏi Tăng Tuấn: “Đúng rồi, mấy viên đá đó là đá gì vậy, có phải là ngọc bích không?”

Sau khi đi làm cô có mua một cái vòng cổ ngọc bích, nhưng cô nhớ rõ là giá của nó cũng không phải đắt lắm, chỉ mấy trăm đồng cũng có thể mua được.

“Đó là đá nhiệt điện.” Tăng Tuấn đặt gậy sang một bên, đưa tay cầm lấy một viên đá rồi chiếu dưới ánh đèn.

Lâm Uyển kinh ngạc, cũng cầm lấy một viên rồi chiếu dưới ánh đèn, thì ra đây chính là mô hình gốc của đá nhiệt điện.

Nhưng đây không giống với mấy viên đá nhiệt điện mà cô đã từng nhìn qua! Cô nhớ trên quầy đá nhiệt điện đều có rất nhiều màu sắc giống như thủy tinh châu báu, cái này mà cũng là đá nhiệt điện ư?

Chính là mặc kệ nó, chỉ cần là đá nhiệt điện thì đều rất có giá trị, hơn nữa... còn có lớn có nhỏ...

Vậy mà Tăng Tuấn lại coi nó như quả cầu thủy tinh mà mua hết về cho cô sao?!

Lâm Uyển nhìn không được liếc anh một cái. Anh có vẻ đang rất chuyên tâm, ngắm nhìn rồi chọn khoảng mười viên đá, Lâm Uyển cũng không rõ là anh lấy tiêu chuẩn gì để chọn lựa. Sau đó anh lại giống như đang thử quần áo mà trộm lên cổ Lâm Uyển.

Lúc ngón tay anh chạm vào cổ cô, Lâm Uyển lập tức hồi hộp đến ngừng thở. Dáng vẻ của anh rất nhu hòa, không biết có phải là do ngọn đèn trong trực thăng chiếu vào hay không mà cô cảm thấy ánh mắt của anh còn đẹp hơn cả đá quý.

Sắp xếp mấy viên đá xong, Tăng Tuấn hiển nhiên rất hài lòng, ngẩng đầu lên nói với cô: “Làm thành một chuỗi vòng chắc sẽ rất hợp với em.”

Lâm Uyển giật mình sững sốt, cô vội vàng quay mặt đi, song cơ thể vẫn dần dần nóng lên, trong lòng rung động như đang dần bị hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Lâm Uyên giống như vừa mới mở ra một cánh cửa mới, cô vốn cứ nghĩ cuộc sống của mình sẽ chỉ đi theo một con đường cũ đến suốt đời. Nhưng kể từ sau khi gặp Tăng Tuấn, hết thảy mọi thứ đều đã thay đổi, mỗi ngày trôi qua đều hết như trong phim vậy. Dù có nằm mơ cô cũng không thể ngờ được là có ngày mình sẽ ngồi trực thăng ngắm khe sâu, sẽ đi đến châu Phi, sẽ được nhìn ngắm nhiều điều tuyệt diệu đến như vậy.

Món quà xa xỉ mà Tăng Tuấn mua tặng cũng làm cô vô cùng cảm động. Hơn nữa cô cũng không nghĩ là bản thân lại hiếu kỳ như vậy. Từ nhỏ cô đã từng mơ ước được đi đến nhiều nơi, nhưng sau khi lớn lên, tuy rằng thu nhập không ít, nhưng cũng không dám nghĩ đến chuyện đi du lịch.

Lâm Uyên vừa rồi chơi đùa rất hưng phấn, trên đường đi về cô mới thấy hơi mệt. Song lòng hiếu kỳ của cô thì vẫn rất tràn đầy, quả thật giống như một đứa trẻ, nói: “Súng mà người kia mang trong người là súng gì vậy...” Lâm Uyên cảm thấy điều này rất thần kỳ, bởi dù sao ở Trung Quốc cơ hội được tiếp xúc với súng cũng rất ít.

Tăng Tuấn lập tức nghiêng đầu nói với người đi theo bên cạnh một câu. Người nọ nghe xong liền tháo bao súng xuống đưa cho Lâm Uyên.

Lâm Uyên kinh ngạc đứng hình, trái lại Tăng Tuấn rất nhanh tiếp nhận lấy, mở bao ra cho cô xem.

Lâm Uyên dè dặt ngắm nghía, còn nhìn không được sờ một cái. Cô liền nhớ đến lúc trước trên máy tính Tăng Tuấn có nhìn thấy một mô hình thiết kế súng, kể từ đó cô vẫn luôn rất tò mò.

Lâm Uyên nhỏ giọng hỏi anh: “Ồ trong nước anh có tiếp xúc với mấy thứ này không?”

“Trong thư phòng của cha anh có một khẩu, là vật kỷ niệm của ông nội để lại.” Anh dừng một chút rồi nhét khẩu súng vào tay Lâm Uyên, đưa tay dạy cô: “Đây là cò súng...”

Lâm Uyên cầm vào mới biết là nó rất nặng, liền nhanh chóng rút tay về, lắc đầu nói: “Em không muốn cầm, nặng lắm...”

Tăng Tuấn cầm súng trả lại cho người kia.

Lúc sau hai người đều không nói gì, Tăng Tuấn vẫn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, Lâm Uyên cũng nhìn theo tầm mắt anh. Ban ngày còn cảm thấy bên ngoài rất đẹp, nhưng buổi tối nhìn vào lại trở nên nặng nề, khiến cho người ta có chút cô đơn tịch mịch.

Lâm Uyên thỉnh thoảng lại trộm nhìn gương mặt đang nghiêng của Tăng Tuấn, không hiểu tại sao mà trông anh có vẻ rất cô đơn. Lâm Uyên chưa từng thấy anh như vậy, trong lòng nghĩ thầm chắc là mình sinh ra ảo giác rồi.

Bất chợt Tăng Tuấn lại quay lại nhìn cô. Vẻ mặt của anh biến hóa rất nhanh, lúc này chỉ thản nhiên nở nụ cười.

Lâm Uyên nhìn vào mắt anh, hỏi: “Vừa rồi anh suy nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ đến nguồn gốc của loài người.” Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói.

Lâm Uyên không ngờ là anh lại suy nghĩ cao xa như vậy, bởi vì lúc này cô chỉ đang nghĩ xem về nhà sẽ ăn cái gì mà thôi.

Lúc bọn họ xuống máy bay, chỉ thấy trong sân đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng, bên trong có không ít người vây quanh. Kỳ quái hơn chính là lần này lại có thêm một số người da đen. Lâm Uyên trông bọn họ dường như đang rất hưng phấn, hình như đang làm cái gì đó.

Lúc Lâm Uyên đi qua nhìn thì ngay lập tức bị dọa cho sợ, thì ra là bọn họ đang mổ gia súc. Hơn nữa người da đen kia còn vừa múa vừa hát, giống như là nghi thức riêng biệt để nghênh đón bọn họ.

Lâm Uyên không chịu nổi cảnh máu me đầm đìa kia, liền vội vàng chạy về. Trái lại Tăng Tuấn lại bị bọn họ mời qua đó, không biết là để làm gì.

Lúc Tăng Tuấn quay về, Lâm Uyên nhìn thấy trên tay anh có bung một cái đĩa. Chính là khi cô vừa nhìn thấy thứ đặt trong đĩa thì lập tức sợ hãi lui về.

“Đây là bươu lạc đà của châu Phi.” Tăng Tuấn hào hứng giới thiệu: “Mùi vị không tồi, còn rất tươi mới, em đến đây nếm thử đi.”

Lâm Uyên sợ hãi bịt miệng, xua xua tay nói: “Em không cần đâu!”

Tăng Tuấn thấy cô như vậy thì cũng không bắt ép, liền tự mình cầm một miếng lên ăn. Điều này khiến Lâm Uyên đơ luôn rồi, nhìn anh ăn hết đồng đồ máu me kia, đối với cô thật sự quá mức là kích thích.

Trước mặt cô Tăng Tuấn luôn tỏ ra rất chín chắn, lúc này thấy mình đã dọa Lâm Uyên sợ, anh lại giống như một đứa trẻ mà nháy mắt với cô một cái.

Trái lại Lâm Uyên nhìn thấy khỏe miệng của anh vẫn còn dính chút máu, chung quy vẫn thấy rất ghê rợn, cô vừa đưa tay giúp anh lau miệng vừa nói: “Anh không sợ có giun sán sao.”

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Tăng Tuấn liền cầm lấy tay Lâm Uyên, bờ môi của anh rất tự nhiên dán chặt lên lòng bàn tay cô. Lâm Uyên sợ hãi rút tay về. Cô cảm thấy cô và Tăng Tuấn ở chung với nhau có chút kỳ lạ, hơn nữa từng động tác nhỏ cũng đều rất quái dị...

Lâm Uyên chạy nhanh về phòng ở. Chờ lúc cô thay quần áo xong đi xuống, bàn ăn đã được dọn xong. Cô nhìn một chút, tất cả đều là đồ ăn Trung Quốc. Nơi này có đầu bếp người Trung Quốc nên hương vị của các món ăn đều rất giống như ở trong nước.

Lúc ăn cơm, Tăng Tuấn cầm một ít buru thiếp rồi đưa cho Lâm Uyên xem. Lâm Uyên tò mò cầm lấy rồi ngấm ngấm.

Tăng Tuấn ở bên cạnh hỏi: “Em thích cái nào?”

Lâm Uyên nhìn nhìn, chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

“Có muốn đi Ai Cập không?”

Lâm Uyên hơi do dự, cô xem tin tức thì thấy hình như cục diện chính trị ở Ai Cập không được tốt cho lắm. Nếu là cô thì không sao, nhưng Tăng Tuấn lại đi đứng không tiện, nếu có chuyện gì xảy ra thì sợ lại chạy không kịp.

Cô lắc đầu nói: “Không muốn, chỗ đó rối loạn lắm, Kenya thì sao, nghe nói ở đó có rất nhiều thứ để xem, như là động vật này...”

“Còn có cả núi nữa.” Tăng Tuấn nghĩ là cô rất thích mấy chỗ này.

Lâm Uyên lại giật mình nói: “Em không muốn leo núi đâu.” Dù sao anh cũng không đi được, cô cũng không nói rõ, liền nói thầm: “Em sợ mệt, nếu được cưỡi ngựa thong dong tham quan thì tốt hơn.”

“Em muốn cưỡi voi không?” Tăng Tuấn chống tay lên má dụ dỗ cô.

Lâm Uyên cười một cái, bị anh nhìn như vậy nên thấy hơi ngại.

Hai người thương lượng một chút, chờ khi ăn cơm xong, Lâm Uyên đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì Từ Đan đến. Cô cầm theo một bản tài liệu, cung kính mở ra cho Lâm Uyên xem.

Lâm Uyên lúc này mới biết trong này là thông tin hình ảnh của các viên đá mà Tăng Tuấn mang về, không chỉ có ảnh chụp mà tất cả đều được đánh số tương ứng nữa.

Từ Đan làm việc rất cẩn thận, chờ Lâm Uyên xem xong, cô nói: “Lâm tiểu thư, số đá này đã được cất kỹ cho cô rồi, nếu cô thích viên nào, hay cần dùng làm việc gì thì cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Lâm Uyên không biết là mấy thứ này còn rắc rối đến vậy, sau khi xem xong cô mới biết đến giá trị của mấy viên đá kia.

Cô gật đầu trả lời: “Tạm thời không cần đâu.”

Ngày hôm sau, Tăng Tuấn thức dậy từ rất sớm, chuẩn bị đi Kenya. Từ chỗ này tới Kenya tốn không ít thời gian, may mà bọn họ có trực thăng. Hơn nữa Lâm Uyên cũng không biết Tăng Tuấn đưa cô tới đó bằng cách nào, ngay cả hộ chiếu cô còn không có, cứ nhiên lại cứ như vậy mà đi.

Khiến cho Lâm Uyên bất ngờ chính là, Kenya có rất nhiều chỗ để chơi, thành phố cực kỳ phát triển. Hơn nữa khách du lịch cũng khá đông, trên đường người da trắng đi lại rất nhiều, còn có cả người da vàng nữa.

Người tiếp đón bọn họ cũng rất nhiệt tình, rất nhanh đã đưa bọn họ tới một khách sạn đặc biệt. Lâm Uyên nhìn thấy đỉnh nhọn của khách sạn từ phía xa, trong lòng nghĩ không ngờ ở đây lại có một nơi xa hoa đến vậy.

Bước vào đại sảnh, nhân viên dẫn bọn họ vào phòng ở. Lâm Uyên liền hoài nghi không biết đây có phải là phòng tổng thống trong truyền thuyết hay không. Bởi vì không gian bên trong vô cùng lớn, còn có cả quầy bar nữa.

Chờ nhân viên đi ra, Lâm Uyên mới ra cửa sổ đứng nhìn, sau đó nhìn thấy một bể bơi ngoài trời phía sau khách sạn.

Trong lúc cô đang ngấm ngấm nhìn toàn cảnh xung quanh thì Từ Đan đã giúp cô xếp quần áo. Tăng Tuấn trái lại rất nhàn nhã, đang nằm trên ghế nghỉ ngơi. Lâm Uyên cũng nằm chán ngồi đợi trong phòng, chờ tới giờ cơm chiều, Tăng Tuấn mới đưa cô ra ngoài.

Trước bữa cơm, Tăng Tuấn đã nói muốn dẫn cô đi ăn thịt nướng. Nhưng mà hình ảnh Tăng Tuấn ăn buru lạc đà vẫn còn nguyên vẹn trong đầu cô, Lâm Uyên vừa nghe thấy liền vội vàng lôi kéo Tăng Tuấn, nhỏ giọng dặn dò anh: “Nhất định phải nướng chín rồi mới được ăn đó.”

Tăng Tuấn nghiêng đầu nhìn cô. Lâm Uyên lúc này mới phát hiện là tay cô đang áp lên lưng anh, liền giật mình rút tay lại. Tăng Tuấn thấy vậy thì chỉ khẽ nở một nụ cười.

Lâm Uyên trong lòng không được tự nhiên cho lắm. Song có điều thịt nướng ăn rất ngon, hơn nữa còn được nướng thật chín theo yêu cầu của cô. Chính là thỉnh thoảng Tăng Tuấn lại chăm chú nhìn cô khiến cho cô bối rối muốn chết. Cho nên ăn được một lúc, Lâm Uyên liền đứng dậy chạy đến chỗ lan can ngắm cảnh.

Chính là lúc cô đang dúi mắt nhìn về phía xa, liền trông thấy có một cô gái cao gầy đang đi tới, cô gái kia có vóc dáng rất đẹp, hơn nữa khí chất cũng rất tuyệt. Lâm Uyên phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người cô gái kia, cơ hồ nếu là đàn ông, dù là bao nhiêu tuổi hay có màu da gì thì đều không thể dời mắt khỏi cô ấy.

Lâm Uyên cũng bị cô gái kia hấp dẫn, bởi vì cô ấy thật sự vô cùng xinh đẹp, khí chất lại giống như ngôi sao điện ảnh, nhìn vô cùng chói mắt.

Lâm Uyên còn đang ngẩn nhìn thì cô gái kia đã đi tới trước bàn Tăng Tuấn. Điều này khiến cho Lâm Uyên có chút kinh ngạc. Hơn nữa cô gái kia còn dùng một tư thế tao nhã cúi người chào hỏi Tăng Tuấn. Có thể nhận ra được là cô ấy đã biết anh từ trước.

Sau khi chào hỏi xong, cô gái kia liền chủ động kéo ghế ngồi xuống. Trái lại Tăng Tuấn rất nhanh quay đầu sang liếc mắt nhìn Lâm Uyên một cái, cô gái kia cũng nhìn theo.

Lâm Uyên còn đang buồn bực thì Tăng Tuấn đã ngoắc tay với cô, cô không còn cách nào đành phải đi qua đó.

Cô gái kia nhìn thấy Lâm Uyên tới, cũng rất tự nhiên đánh giá Lâm Uyên từ đầu đến chân, đánh giá xong liền thản nhiên nở một nụ cười, khách khí lên tiếng nói với Lâm Uyên: “Xin chào.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Lúc Lâm Uyên đi qua, cô liền ý thức được một vấn đề, đó là ghế của cô đang bị cô gái kia ngồi, mà ở bên cạnh lại không thừa một cái ghế nào cả.

Cô chợt ngậy ra một lúc, may là nhân viên của khách sạn rất tinh ý, từ phía xa nhìn thấy tình huống này, liền nhanh chóng mang thêm ghế ra.

Sau đó, Tăng Tuấn giới thiệu hai người với nhau. Lâm Uyên lúc này mới biết là cô gái kia tên Trần Oánh Oánh. Đúng là càng nhìn lại càng thấy xinh đẹp.

Hai người nói chuyện gì Lâm Uyên cũng không hiểu, hình như cô gái kia đang nhắc lại một chuyện gì đó trước kia của Tăng Tuấn. Anh rất ít nói, quả thật giống như im lặng là vàng, phần lớn thời gian đều là cô gái kia lúi rúi không ngừng bên cạnh.

Tăng Tuấn dửng dề rất tự nhiên, sau khi ăn xong liền lấy một miếng hoa quả đút cho Lâm Uyên.

Lâm Uyên vốn còn đang rất ngại ngùng, nhưng lúc này lại bị hành động của Tăng Tuấn làm cho kinh ngạc, cô theo bản năng há miệng ra. Hơn nữa sau khi đút cho cô xong, Tăng Tuấn lại rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

Biểu tình của Tăng Tuấn rõ ràng là đang thể hiện thái độ lạnh nhạt và xa cách với người kia. Nhưng cô gái tên Trần Oánh Oánh kia lại giống như không cảm nhận được điều đó, còn rất nhiệt tình nói: “Tăng Tuấn, ngày mai anh có muốn đi săn không?”

Tăng Tuấn nghe xong cũng không thấy hứng thú lắm, Trần Oánh Oánh lại quay sang Lâm Uyên nói: “Cô có đi không, coi như mở mang đầu óc một lần?”

Lâm Uyên đang không biết phản ứng thế nào thì Tăng Tuấn lại quay sang nhìn cô nói: “Chỗ đó có không ít động vật hoang dã, không phải em rất muốn xem sao, vậy thì đi thôi.”

Lâm Uyên lúc này mới không tình nguyện mà vâng một tiếng.

Chính là sau khi trở về, cô lại cảm thấy không được thoải mái cho lắm, tâm lý rất khó chịu, giống như đang bị một tảng đá đè nặng lên vậy. Hơn nữa ngày mai đến đó khẳng định là không thích hợp để mặc váy, nhưng không biết là cô có mang đến trang phục nào thích hợp hay không.

Lâm Uyên đang suy nghĩ thì Từ Đan hình như đã biết chuyện, đem quần áo cần mặc ngày mai chuẩn bị cho Lâm Uyên. Từ Đan bây giờ thật sự giống như mèo máy của cô vậy, người này sao chuyện gì cũng có thể lo liệu thỏa đáng như vậy chứ!

Lâm Uyên liền kinh ngạc nói một câu: “Từ Đan, cô thật lợi hại, cái gì cũng biết hết...”

“Không đâu ạ.” Từ Đan khiêm tốn trả lời: “Đều là do Tăng tiên sinh giao phó, đây là thuốc chống muỗi, cô hãy mang theo trên người, còn nhớ phải bôi kem chống nắng nữa.”

Lâm Uyên nghe xong, không hiểu tại sao tâm tình lại tốt lên rất nhiều, giống như vừa mới được ăn một hộp kem mát lạnh vậy.

Lúc Tăng Tuấn tắm rửa xong đi ra ngoài, Lâm Uyên đang ngồi trên giường xem thông tin in trên lọ kem chống nắng. Tăng Tuấn rất tự nhiên ngồi bên cạnh cô, vỗ lên đùi cô rồi nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi hơi xa đấy.” Lâm Uyên nghe vậy mới ngoan ngoãn chui vào trong chăn ngủ.

Chính là con đường đi tới bãi săn bắn còn xa hơn so với trong tưởng tượng của cô. Ngày hôm sau đoàn người ngồi trên ô tô rất lâu, Lâm Uyên nhìn hai lần ra bên ngoài mà vẫn chỉ thấy những cánh đồng hoang vu bất tận, điều này thật sự làm cho người ta vô cùng uất ức khó chịu.

Thỉnh thoảng xe sẽ đi lướt qua một thị trấn, còn có những người địa phương da đen lùa gia súc, mỗi lần đi qua, Lâm Uyên chỉ sợ xe của họ sẽ đâm vào đám gia súc kia.

May mắn là lộ trình rất thuận lợi.

Chờ lúc tiến vào cửa chính của câu lạc bộ săn bắn, Lâm Uyên mới thở phào một hơi, bởi vì cảnh sắc nơi này và trên đường đi quả thật khác nhau như hai thế giới. Mỗi chỗ đều có những món đồ trang trí nhiệt đới vô cùng đặc sắc, nhiều trang sức điểm lẹ, toàn bộ kiến trúc của khách sạn đều mang hơi hướng đặc trưng của địa phương.

Nhưng lúc nhìn thấy mấy thứ trang trí trên tường, Lâm Uyên có chút giật mình. Cô cũng không biết mấy cái đầu thú này là thật hay giả nữa...

Mấy vị bồi bàn người da đen thoạt nhìn không hề thô kệch, ai nấy đều rất lịch sự nhã nhặn. Đoàn người bọn họ vừa đến, mấy người bồi bàn liền ra đón, mang tới nước chanh và khăn mặt.

Bọn họ không lập tức đến địa điểm săn bắn ngay mà tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.

Tuy rằng Lâm Uyên không hiểu biết lắm về săn bắn, song lúc ngồi ở nhà ăn dùng cơm, cô lại bị hình ảnh trước mắt làm cho ngạc nhiên. Không hiểu ngọn núi cô đang nhìn là núi gì, nhưng phải nói là nó rất đẹp, núi cao, đỉnh núi màu trắng và có mây che lấp, trông thoát ần thoát hiện, khiến cho người ta có cảm giác như mùa hạ được ngắm nhìn núi tuyết vậy.

Ở bên kia Trần Oánh Oánh đã mặc một bộ trang phục đi săn bó sát, chân đi giày ủng, trên đầu còn đội một cái mũ rất đẹp. Lâm Uyên nhìn qua đã biết là cô ấy rất chuyên nghiệp, bộ quần áo Lâm Uyên đang mặc thích hợp với các hoạt động thể thao khác hơn, giày ủng của cô trông cũng không hầm hờ như của Trần Oánh Oánh, càng không có nhiều trang sức lấp lánh trên đó.

Chờ nghỉ ngơi xong, bọn họ mới chuẩn bị xuất phát.

Lâm Uyên vốn tưởng rằng phạm vi đi săn của họ sẽ chỉ ở quanh khu này thôi, nào ngờ khu vực săn bắn sẽ là ở bên ngoài khách sạn này!

Bởi vì quốc gia này cho phép người ta được đi săn!

Điều này làm cho Lâm Uyên kinh sợ, xem ra phạm vi săn bắn sẽ rất rộng. Vốn còn đang hưng phấn, nhưng lúc này cô lại nghĩ đến chân của Tăng Tuấn, chợt cảm thấy hơi lo lắng, nhìn không được liếc mắt nhìn anh một cái.

Việc đi lại ở đây quả thật rất phiền phức đối với anh.

Thế nhưng cô còn chưa kịp đi đến trước mặt anh nhắc nhở thì Trần Oánh Oánh lại giống như không cẩn thận va vào làm rơi gậy chống của anh đang để bên cạnh. Sau đó Trần Oánh Oánh rất nhanh nhẹn gậy lên, đem mình ngăn cách giữa Lâm Uyên và Tăng Tuấn.

Lâm Uyên liền hiểu ra ngay là cô ta muốn làm gì. Cơ hồ cô ta không rời Tăng Tuấn nửa bước, lúc nào cũng kề kề đi bên cạnh, mà Lâm Uyên không biết từ lúc nào mình đã bị cô ta gạt sang một bên.

Lâm Uyên không có kinh nghiệm nên không biết phải ứng phó với chuyện này như thế nào. Hơn nữa Trần Oánh Oánh không phải là lần đầu tiên tới nơi này, rất nhiều thứ dùng để làm gì, cần đi tới đâu, cô ta đều biết hết. Lúc cô nhắm mắt theo đuôi đi theo Tăng Tuấn, Trần Oánh Oánh còn có thể phụ trách dẫn đường.

Lâm Uyên nhìn thấy cảnh này, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Hơn nữa điều này vẫn chưa tính là gì đâu, lúc xuất phát, người dẫn đường đem súng săn đưa cho bọn họ. Trần Oánh Oánh vốn còn đang theo sát Tăng Tuấn, lúc này lại giống như đang muốn ra oai, cố ý chạy đến bên cạnh Lâm Uyên, vừa giơ súng săn lên vừa cười tủm tỉm nói: “Tôi thấy cô và Tăng Tuấn rất thân mật, nhưng sao ngay cả những điều cơ bản về anh ấy cô cũng không biết vậy, Tăng Tuấn thật sự rất thích mấy thứ này đó...”

Lâm Uyên không nói gì, sự hiểu biết của cô về Tăng Tuấn vẫn còn rất mơ hồ. Cô chỉ biết là anh thích xem tạp chí, nhưng nội dung mà anh hứng thú trong cuốn tạp chí đó thì cô lại không quan tâm lắm. Về những điều khác như quá trình trưởng thành của anh, gia đình của anh, tài sản của anh cô cũng không biết nốt, điều cô biết rõ nhất chính là sự phóng túng của anh khi ở trên giường... (Biết một điều đó thôi là ăn đứt mọi kia rồi chị ạ =))

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Uyên lập tức trở nên buồn bực, ngay cả hướng dẫn viên dạy cô cái gì cô cũng nghe không vào.

Trái lại Tăng Tuấn thấy vậy liền vẫy tay với cô, anh tưởng là cô không biết dùng súng săn nên đang buồn bã, liền cầm lấy khẩu súng chưa lắp đạn trong tay Lâm Uyên, nhẹ nhàng hướng dẫn: “Đừng quá hồi hộp, hít sâu, nhắm thẳng ba điểm... Như vậy, tay đặt ở đây...” Anh cầm lấy tay Lâm Uyên rồi chỉ bảo cặn kẽ.

Lúc tay bị anh nắm chặt, cô lại cảm thấy giống như bị kim đâm, lập tức không kiên nhẫn đẩy tay anh ra, nói: “Em không cần học, em không muốn học cái này.”

Tăng Tuấn ngây người không hiểu.

Trần Oánh Oánh còn ở bên cạnh, vừa thấy cảnh này liền nhân cơ hội nói: “Anh đừng làm khó Lâm Uyên, cô ấy vốn không có hứng thú với mấy thứ này, làm vậy là đã cố hết sức rồi, chúng ta vẫn nên tự chơi thôi...”

Lâm Uyên đang trong cơn giận, lập tức đáp trả một câu: “Tôi không có hứng thú đây, tôi cũng chẳng cần hứng thú với mấy thứ này làm gì, người khác có thích thì cũng không liên quan gì đến tôi, tôi cũng sẽ không vì muốn lấy lòng ai mà bắt ép mình làm những chuyện mà tôi không thích!” Nói xong liền quay

đầu đi ra ngoài.

Lâm Uyên chạy rất nhanh, lúc dừng lại, cô cũng không hiểu là tại sao mình lại chạy đến một nơi giống như vườn rau vậy. Cô thật cẩn thận đi qua khu đất trồng rau, nhưng khi đi qua thì cô bỗng phát hiện là mình đang ở một vườn bách thú.

Trong này có không ít các loài động vật ôn hòa, nuôi thả tự nhiên, cũng không thấy người quản lý đâu, xung quanh chỉ có một mình cô.

Lúc Lâm Uyên đang sững sờ thì có một con vật nhỏ sừng dài chạy tới, dùng đỉnh đầu cọ lên tay cô. Vốn còn đang sợ là con vật kia sẽ dùng sừng đâm cô, nhưng nhìn dáng vẻ của nó thì cô có vẻ là rất thân thiện với con người.

Lâm Uyên cúi đầu sờ sờ con vật kia, không biết nó được gọi là con gì. Hôn nữa lúc sờ lên nó, cô mới phát hiện là ngón tay mình đang run lên, không ngờ là cô lại kích động đến mức phát giận lên như vậy.

Cô không ngừng hít sâu để bình ổn lại tâm trạng. Trong lúc đó, cô bỗng nghe thấy có tiếng bước chân ở đằng sau.

Bởi vì tiếng bước chân kia rất đặc biệt, cho nên vừa mới nghe là cô đã nhận ra ai.

Lâm Uyên toàn thân cứng ngắc, nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên là Tăng Tuấn đang đi tìm cô.

Kỳ thật lúc tới đây, cô đã suy nghĩ được nhiều điều, bỗng nhiên lại cảm thấy rất chán ghét bản thân mình. Cô ghét việc mình luôn luôn tỏ ra e dè, sợ sệt Tăng Tuấn như vậy. Cô thích mình của trước đây hơn, lúc đó cô có thể không thêm quan tâm đến biểu cảm của Tăng Tuấn, cứ như vậy ở trước mặt anh xỉ xúp húp mỹ. Cô cũng sẽ không cố tình làm ra vẻ thực nữ, nhấn nhá làm nũng với anh!

Như vậy là tốt nhất... Vì đó mới chính là tính cách thật của cô.

Tăng Tuấn nhìn cô, biểu cảm trầm xuống đến dọa người.

Lâm Uyên bối rối cúi đầu, kỳ thật cô đã hối hận lắm rồi, trước mặt mọi người cô tức giận với Tăng Tuấn để làm gì chứ...

Quả thực là ngu xuẩn muốn chết!

Vừa thấy dáng vẻ của Tăng Tuấn, cô liền vội vàng giải thích: “Tăng Tuấn, em xin lỗi...”

Tăng Tuấn không để ý tới lời xin lỗi của cô, anh nhìn cô một lúc, cuối cùng mới thân nhiên hỏi cô một câu: “Em đang ghen đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Kỳ thật kia không phải là câu hỏi, mà hoàn toàn là câu khẳng định.

Sắc mặt Lâm Uyên khề biến đổi, lập tức phủ nhận nói: “Ai ghen! Em còn lâu mới ghen!”

Cô mở to hai mắt, giống như đang nghĩ nếu trừng mắt càng lớn thì càng chứng minh là mình nói thật: “Em chỉ không thích mấy hoạt động kia thôi, sẵn bản gì đó em càng không thích!”

Tăng Tuấn tay chống gậy, thấy Lâm Uyên chống chế như vậy, anh cũng không nói gì, chỉ trầm mặc tiến lên từng bước.

Lâm Uyên bị dọa liên lui dần về sau, cô bỗng nhiên có một cảm giác tức giận đến khó thở, dường như cô có làm thế nào cũng không thể né tránh được.

Tăng Tuấn rất nhanh ôm lấy người cô, Lâm Uyên còn chưa kịp kinh ngạc thì anh đã cúi đầu hôn cô. Giữa lúc đó, anh còn nhét gậy chống của mình vào tay Lâm Uyên.

Lâm Uyên bị động nhận lấy, bởi vì anh hôn rất mạnh nên cô phải nắm chặt lấy cây gậy. Sau khi nụ hôn kết thúc, Tăng Tuấn còn ung dung cầm lại cây gậy trong tay Lâm Uyên. Mọi biểu tình hay động tác của anh đều không khiến người ta nghĩ rằng anh là người mới vừa cưỡng hôn người khác, chỉ trầm tĩnh nhả nhận đứng đó, thậm chí trông còn có chút phong độ.

Lâm Uyên mặt càng thêm đỏ bừng, đôi môi bị anh hôn lên cũng đã trở nên sưng đỏ.

Cô vừa ngượng vừa giận, muốn chạy đi đâu đó, nhưng còn chưa động đậy gì thì Tăng Tuấn đã thân nhiên mở miệng nói: “Nếu em không thích đi sẵn thì ở đây nghỉ ngơi một lát đi.”

Lâm Uyên liếc nhìn anh một cái, thấy anh có vẻ muốn ở cùng với mình, liền nói một câu: “Cô ấy đâu rồi, cái người tên Trần Oánh Oánh đó, sao anh không ở cùng cô ấy đi?”

Vừa nói xong, Lâm Uyên liền hận không thể đánh cho mình một trận, câu này thật là ngu xuẩn quá đi.

Tăng Tuấn trái lại không để ý đến hàm ý trong câu nói của Lâm Uyên, nói: “Em nghĩ chân của anh có thể đi được bao xa, với lại...”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Anh tới đây là vì muốn ở cùng em.”

Trái tim của Lâm Uyên giống như vừa mới được xoa dịu, máu trong người cũng lưu thông thuận lợi, cảm giác vô cùng thoải mái.

Hôm nay cũng đi lại nhiều rồi, cô thật sự khá mệt mỏi, vì vậy liền tìm một chỗ đất trống sạch sẽ rồi quỳ gối ngồi xuống. Tăng Tuấn thấy vậy cũng đi theo ngồi bên cạnh cô.

Lâm Uyên nhìn không chớp mắt các nhóm động vật đang đi tới đi lui gần đó. Chỗ này rất lạ, các loài động vật đều rất nhỏ, không biết có phải là câu lạc bộ săn bắn cổ tình mang về các con vật dễ thương hay không.

Cô còn đang nghĩ ngợi thì Tăng Tuấn đã đọc xong bảng thông tin bên cạnh, quay lại giải thích cho Lâm Uyên: “Đây là khu động vật mồ côi, động vật ở đây chủ yếu có ba loại, mất đi cha mẹ, bị thương và các loài động vật quý hiếm sắp bị tuyệt chủng, chúng sẽ được ở trong này nghỉ ngơi lấy lại sức, sau khi có thể hoạt động bình thường thì sẽ được trả về tự nhiên.”

Lâm Uyên không ngờ lại có cả một nơi như vậy. Trách không được bọn chúng không hề cảm thấy sợ hãi con người, ngược lại còn rất thân thiện gần gũi.

Vừa trông thấy con thú vừa rồi tới gần mình, Lâm Uyên lập tức chỉ vào nó rồi hỏi Tăng Tuấn: “Tăng Tuấn, con vật kia tên gì vậy? Trông đáng yêu quá!”

“Đó là linh dương.” Tăng Tuấn nhìn cô nói.

Không giống như anh, biểu tình của Lâm Uyên luôn vô cùng phong phú, vui buồn đều hiện rõ trên gương mặt. Lúc này Lâm Uyên đang rất vui vẻ nhìn đám động vật kia.

Chính là nói xong mấy câu kia, hai người bỗng nhiên lại không biết nên nói gì. Lâm Uyên kỳ thật rất muốn phá vỡ sự yên tĩnh này, hơn nữa trong nháy mắt, cô bỗng cảm thấy cô hòng mình như có một thứ gì đó nhói lên, miệng lưỡi khô cạn, khi nhìn vào anh thì cảm xúc này càng trở nên mãnh liệt hơn, thật giống như khát vọng một điều gì đó, khiến cho cô rất muốn đi tới hôn nhẹ lên môi anh.

Lâm Uyên sợ hãi quay vội mặt đi, Tăng Tuấn lại nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Lâm Uyên giật mình tránh ra, cô im lặng một lát, đầu óc bấn loạn đến cực hạn, nhìn không được lại phát ngốc một lần, nói: “Vậy anh để cô ấy ở đó một mình sao?” Cô ấy trong câu của Lâm Uyên hiển nhiên là đang nói tới Trần Oánh Oánh.

Đó không phải là người quen cũ của Tăng Tuấn sao? Nhìn bộ dạng thân thiết của cô ta với Tăng Tuấn... Liệu anh có thích như vậy không?

Lần này Tăng Tuấn không nói gì, chỉ thích thú nhìn dáng vẻ của Lâm Uyên.

Lâm Uyên bị nhìn có chút chột dạ, vội quay đầu nhìn về phía đám động vật kia.

Trái lại Tăng Tuấn hình như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên đứng lên kéo tay cô lôi vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Lâm Uyên vừa thấy nơi anh kéo mình vào liền cảm thấy có chút không ổn. Cô vội vàng nói: “Anh muốn làm gì hả, tự nhiên lại chui vào bụi cỏ là sao!”

Ánh mắt của Tăng Tuấn lúc này đã biểu lộ vô cùng rõ ràng ý định của anh.

Lâm Uyên sợ hãi nhắc nhở anh: “Sẽ có người nhìn thấy đó!”

Nơi này lúc nào cũng có thể có người lui tới, lá gan của anh thật đúng là không hề nhỏ!

Tăng Tuấn thấy cô phản kháng mãnh liệt quá nên cũng không lập tức hành động, mà lại kéo cô đi tiếp, cuối cùng đến một chỗ khá yên tĩnh thì anh mới dừng lại, vừa cởi quần áo vừa nói với cô: “Ngao nào, mau tới đây.”

Lâm Uyên mặt nhẵn lại thành một nhúm, cô bối rối nhìn xung quanh, không thấy có bóng dáng của người lạ.

Nhưng mà tại nơi này, giữa ban ngày ban mặt sao, có phải là quá phô trương hay không?!

Lúc bị Tăng Tuấn kéo lại chuẩn bị cởi quần áo, cô rốt cục mới nhìn không được ầm ừc nói: “Có phải là anh vừa mới lên lút uống nhầm thuốc gì không hả?”

Tăng Tuấn dừng động tác lại rồi nhìn cô.

Lâm Uyên cắn môi, mắt húng nói: “Nếu không phải là anh uống nhầm thuốc, thì tại sao mỗi lần ở cùng em là anh lại muốn làm làm làm vậy... Chẳng lẽ

không thể cứ yên lặng ngồi bên cạnh nhau một lát sao?”

Lâm Uyên nói vậy cũng không hy vọng sẽ xoay chuyển được điều gì, nhưng cô vừa nói xong thì Tăng Tuấn lại dừng động tác.

Anh cởi áo khoác ra, trải trên mặt đất cho Lâm Uyên ngồi lên.

Sau khi Lâm Uyên cảnh giác ngồi xuống, xác nhận Tăng Tuấn thật sự là chỉ muốn ngồi cùng cô mà thôi, lúc này cô mới có thể yên tâm được một chút.

Song cứ ngồi vậy Lâm Uyên cũng không biết phải nói gì, cô cúi đầu, tiện tay cầm một cành cây rồi vờ lung tung trên đất. Đầu óc của cô rất rối loạn, Tăng Tuấn ngồi bên cạnh cô cũng đang im lặng.

Ngồi được một lúc, Lâm Uyên mới nhớ ra là mình có điều muốn hỏi. Kỳ thật cô vẫn còn có nghi vấn, liền đánh bạo hỏi anh: “Tăng Tuấn, tại sao anh lại đối với em như vậy?”

Anh đến khiến cho cô không có cách nào cự tuyệt, cô thậm chí không nhớ nổi là mình đã từng làm chuyện gì không phải với anh, mặc kệ có giấy dựa thế nào, cũng chỉ có thể càng lún càng sâu.

Ánh mắt của cô không hề tránh né mà nhìn thẳng vào mắt anh, cô nghĩ mình phải biết rõ toàn bộ nguyên nhân của việc này!

“Anh có cảm giác với em, anh chưa từng như vậy với bất kỳ ai, em là người đầu tiên...” Tăng Tuấn cũng nhìn thẳng vào cô, lúc nói chuyện anh còn cúi người hôn lên vành tai cô, ánh mắt trầm miên nói: “Chỉ cần nhìn thấy em là anh đã muốn ở bên em rồi, lần đầu tiên nhìn thấy em nằm trên ghế salon của biệt thự, anh quả thực đã muốn đi tới xé bỏ quần áo của em, trực tiếp muốn em ngay tại đó!”

Lâm Uyên mặt cứng ngắc, không biết phải làm sao, cô thật sự đã bị lời nói của anh làm cho hoảng sợ rồi, qua một lúc lâu mới nói: “Anh đúng là đồ không biết xấu hổ...”

Tăng Tuấn nhanh chóng đẩy ngã cô xuống, sức lực của anh rất mạnh, đem cả người cô áp xuống đất. Anh từ trên cao nhìn xuống mặt cô, ánh mắt không chút che dấu nhìn ngắm Lâm Uyên.

Lâm Uyên bị anh giữ chặt, không thể nhúc nhích nổi, tay anh dùng sức vuốt ve, chạy loạn trên cơ thể cô.

“Anh muốn em.” Câu nói trắng trợn khiến cho người ta đỏ mặt, môi của anh cúi xuống hôn lên mặt cô, dần dần xuống tới xương quai xanh...

Tăng Tuấn dùng đầu lưỡi nhấm nháp toàn thân Lâm Uyên. Lâm Uyên ưỡn người lên hít thở, cơ thể không ngừng phập phồng lên xuống.

Tay của anh đã bắt đầu cởi quần áo cô. Lâm Uyên không biết là mình có nên nhắm mắt lại hay không, ở nơi này không có chỗ nào che lấp, Tăng Tuấn nằm trên người cô, hai cơ thể gắn vào nhau một cách chặt chẽ.

Động tác của anh rất mạnh mẽ khiến cho Lâm Uyên không thể nào chống đỡ được. Cô bắt đầu hòa theo những động tác của anh, dần dần đáp lại nhiệt tình của anh...

Xong chuyện, Lâm Uyên cúi đầu chôn sâu vào ngực Tăng Tuấn, hít thở mùi hương trên cơ thể anh, hòa cùng mùi bùn đất và cỏ xanh, khiến cho lòng của cô thật lâu vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người đều không động đậy, cứ như vậy yên lặng nằm ôm nhau.

Thế nhưng Lâm Uyên không ngờ nhiệt độ giữa ngày và đêm ở đây chênh lệch lớn như vậy, ban ngày còn hơi nóng, đến tối lại cảm thấy hơi lạnh.

Lâm Uyên chợt lo cho Tăng Tuấn, vừa nãy cô thấy anh ra rất nhiều mồ hôi, liền vuốt vuốt cánh tay anh, hỏi: “Anh lạnh không?” Nhiệt độ như vậy mà anh lại nằm nửa thân trần trên mặt đất, chắc là rất lạnh.

Kết quả Tăng Tuấn lại không nói gì, chỉ cầm lấy áo khoác mà anh cởi ra bao bọc lấy người Lâm Uyên.

Lâm Uyên bị động tác của anh làm cho cảm động, nhưng trong lòng vẫn rất lo cho anh. Cô tới gần Tăng Tuấn, đem quần áo trên người chia cho anh một ít, dùng nhiệt độ của cơ thể mình truyền tới hơi ấm cho anh.

Vì ngày hôm qua vận động quá kịch liệt, nên sáng hôm sau Tăng Tuấn lại khó có được lúc dậy muộn như thế này. Hơn nữa anh lại ra về muốn làm tiếp chuyện kia khiến cho Lâm Uyên sợ hãi không thôi.

Ăn điểm tâm xong, Lâm Uyên liền lấy cớ muốn ra ngoài hít thở không khí rồi chạy ra khỏi phòng ngủ. Song vừa mới đi ra ngoài thì liền đụng phải Trần Oánh Oánh đang hùng hổ tiến tới.

Hiển nhiên chuyện ngày hôm qua đã đã kích rất mạnh đến Trần Oánh Oánh, lúc này vừa thấy Lâm Uyên, Trần Oánh Oánh liền đi tới trước mặt cô, có ý nói: “Ngày hôm qua cô giòn rất vui đúng không?”

Lâm Uyên không thích cô ta, liền ừ một tiếng cho có lệ rồi tận lực muốn tránh ra.

Nào biết Trần Oánh Oánh lại đột nhiên bật cười, sau đó giống như khiêu khích nói: “Hiện tại cô sống rất nhân nhả nhả, nhưng cô không cảm thấy kỳ lạ

sao, người như Tăng Tuấn tại sao lại đối với cô như vậy chứ, bên cạnh anh ấy loại phụ nữ nào mà chẳng có, sao cô lại là ngoại lệ?”

Lâm Uyên dừng bước, cô thật sự cũng rất tò mò về chuyện này, mà nét mặt của Trần Oánh Oánh chứng minh rằng cô ta thật sự đã biết được điều gì đó.

Lâm Uyên tò mò nhìn thẳng vào Trần Oánh Oánh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Oánh Oánh rất nhanh lộ ra một chút đắc ý, lập tức nói cho Lâm Uyên nghe: “Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, Tăng Tuấn đối tốt với cô như vậy, chính là bởi vì cô rất giống với cô gái mà anh ấy đang tìm kiếm, cô nên biết năm đó vì muốn tìm cô gái ấy mà Tăng Tuấn đã gần như phải lật tung cả cái đất Bắc Kinh lên đó!”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Trần Oánh Oánh tiếp tục nói: “Buổi tối năm đó Tăng Tuấn chỉ gặp cô gái đó một lần, vậy mà cô ấy đã khiến cho anh ấy nhớ mãi không quên, trong tay chỉ có duy nhất một bức ảnh chụp mờ nhạt, vậy mà anh ấy vẫn đi khắp nơi tìm người, hận không thể lật tung cả Bắc Kinh lên, song cuối cùng vẫn không tìm được. Cho nên khi tôi gặp cô lần đầu, tôi đã có thể biết ngay được là vì sao anh ấy lại đối tốt với cô như vậy, bởi vì dung mạo và vóc dáng của cô quả thật là có hơi giống với cô gái kia...”

Lâm Uyên nghe xong, chỉ biết ngây ngốc đứng im một chỗ.

Trần Oánh Oánh đắc ý liếc nhìn cô một cái, bộ dạng kia có thể coi là vui sướng cực độ khi thấy người khác gặp họa.

Lâm Uyên phản ứng rất nhanh, mặc kệ trong lời nói của Trần Oánh Oánh có bao nhiêu ác ý thì cô vẫn làm bộ không sao cả, nói: “Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết, nhưng thật ngại quá, chuyện này tôi đã sớm biết rồi, tôi chỉ chưa muốn nói ra thôi, hơn nữa...”

Lâm Uyên khinh bỉ liếc Trần Oánh Oánh một cái, cười nhạo cô ta: “Xem chừng có người dù muốn mà vẫn không có phúc khí để được làm thế thân.”

Nói xong cô lại đắc ý nói tiếp: “Dù sao có thể được một người như Tăng Tuấn đối tốt như vậy, tôi cũng tự nhiên mà đối tốt lại với anh ấy thôi, chỉ cần anh ấy yêu thương chiều chuộng tôi là đủ, những chuyện khác tôi không quan tâm”

Quả nhiên nghe cô nói xong, Trần Oánh Oánh liền tức đến nổi mặt trắng bệch.

Chờ sau khi Trần Oánh Oánh thở hắt ra rồi đi, Lâm Uyên cuối cùng mới thể hiện ra dáng vẻ ngoài ý muốn. Vừa rồi cô cố ý tỏ ra kiên cường, nhưng khi cô ta đi khỏi, cô cảm thấy cả người mình sắp mềm nhũn ra rồi.

Lâm Uyên vội tựa vào một thân cây để chống đỡ, cô cố gắng bình tâm lại, trong đầu không ngừng nghĩ tới câu nói kia của Trần Oánh Oánh, cô ta không phải là người tốt đẹp gì, Lâm Uyên tự nhủ mình không được quá tin lời cô ta, đây có thể là một chiêu để châm ngòi ly gián giữa hai người...

Nhưng mà...

Lâm Uyên lại nhớ đến những hành động kỳ lạ của Tăng Tuấn, dáng vẻ anh khi sờ tóc cô, còn bảo cô thay đổi lại kiểu tóc theo ý anh muốn. Anh đối với cô rất tốt, thậm chí có lúc còn có thể nhìn ra được điều đó, nhưng...

Tình huống quen biết và thái độ của anh hoàn toàn không ăn khớp với nhau! Nếu anh thật sự để ý đến cô, vậy thì không nên vừa mới gặp mà đã làm những chuyện khiến cô tức giận như vậy! Những hành động đó không hề có một chút tôn trọng nào!

Càng không nói đến chuyện có ý tốt! Bởi vì thậm chí có ý tốt, nếu muốn theo đuổi cô thì không nên có phản ứng như vậy, cho dù anh là đang muốn theo đuổi hay lừa gạt tình cảm của cô, thì cô đều đã mắc mưu rồi...

Nhưng chuyện anh sáng khoái nói muốn bỏ tiền bao dưỡng cô là như thế nào?! Anh vốn không hề quan tâm đến suy nghĩ của cô, thật giống như lời anh nói hôm qua, anh muốn em!

Có điều cô cũng không phải dạng quốc sắc thiên hương, cũng không phải là một đại mỹ nhân!

Lúc Lâm Uyên quay về phòng, cảm xúc của cô đã dao động rất mạnh. Cô thậm chí còn muốn gặp Tăng Tuấn rồi hỏi cho rõ ràng. Nhưng lúc cô đi vào, ngoài ý muốn lại nhìn thấy Tăng Tuấn vẫn đang nằm trên giường.

Lâm Uyên kinh ngạc, bởi vì suốt thời gian ở cùng anh, cô chưa một lần thấy Tăng Tuấn nằm ngủ nướng lâu như vậy.

Lâm Uyên chần chừ đi qua sờ vào tay anh, cô lập tức hiểu được là có chuyện gì xảy ra.

Tăng Tuấn sốt rồi!

Trách không được buổi sáng anh lại như vậy, hiện tại Lâm Uyển mới hiểu được, lúc sáng khi Tăng Tuấn ôm cô, cơ thể anh rất nóng, hóa ra là vì anh phát sốt. Nhất định là do hôm qua hai người ở bên ngoài làm chuyện kia nên bây giờ Tăng Tuấn mới bị cảm lạnh!

Lâm Uyển trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. Cô nhanh chóng gạt bỏ tâm tình sang một bên, chạy ra ngoài tìm quản lý của Tăng Tuấn.

Người đi theo Tăng Tuấn ai nấy đều rất thông minh, Lâm Uyển vừa mới thông báo với bọn họ thì chỉ chốc lát bác sĩ đã tới nơi, lập tức đo nhiệt độ cơ thể và kiểm tra bệnh tình, một giây cũng không nghỉ.

Bận rộn một hồi sau, tất cả bọn họ lại mau chóng lui ra ngoài.

Điều này khiến cho Lâm Uyển rất ngạc nhiên, nhân viên bên cạnh anh thoát nhìn rất có trách nhiệm, vậy mà lúc này khi anh sinh bệnh, bọn họ lại chỉ làm đúng bổn phận của mình, một chút ý tứ muốn chăm sóc anh cũng không có sao?

Bất quá rất nhanh Lâm Uyển đã hiểu được vấn đề này, Tăng Tuấn dù bình thường có khỏe mạnh hay đau ốm đều không thích có người bên cạnh đứng trông nom. Cho dù thỉnh thoảng có tình dục, anh lại cau có đuổi cô ra ngoài.

Song có điều Lâm Uyển thật sự không biết phải đi đâu, cô và Tăng Tuấn ở chung một phòng, cũng không thể chỉ vì anh sinh bệnh mà cô lại đi báo với trợ lý sắp xếp một phòng khác được.

Dù sao lời của Trần Oánh Oánh vẫn khiến cho cô rất buồn bực. Nghĩ vậy cô liền cầm khăn mặt đắp lên trán anh, mắt húng nói: “Em đi đâu bây giờ hả, anh sốt đến hồ đồ rồi sao, em và anh ở chung phòng đó.”

Cũng không biết sao sau đó Tăng Tuấn lại yên tĩnh trở lại. Cô thờ dài, nhìn Tăng Tuấn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tâm tình vô cùng khó chịu. Rất nhiều cảm xúc đang ở trong lòng cô mà quay cuồng, cơ thể cũng nóng bừng, làm cô hoài nghi không biết có phải là mình bị lây bệnh từ anh hay không.

Cô canh giữ bên cạnh Tăng Tuấn, bất an nghĩ đến lời nói của Trần Oánh Oánh.

Con người tuy có thể nói dối để đánh lừa người khác, nhưng ánh mắt thì không thể dối gạt bất cứ ai. . .

Chẳng lẽ ánh mắt của Tăng Tuấn dành cho cô đều là giả hết ư?

Lúc anh nhìn cô, ánh mắt anh tràn đầy tình yêu, ánh mắt đó hoàn toàn không phải dành cho thể thân. . .

Anh cũng đối với cô rất tốt, không phải là hành động cho có lệ, mà là thật lòng thương yêu cô.

Tăng Tuấn nhanh sốt mà cũng nhanh khỏi, vừa rồi bác sĩ đã tiêm cho anh một liều hạ sốt, lúc này anh đã bắt đầu toát mồ hôi. Lâm Uyển thấy vậy, vội đi tới rót cho anh ly nước.

Lúc giúp Tăng Tuấn đỡ đầu lên, Lâm Uyển đụng vào tóc của anh. Chất tóc của anh không giống với cô, hơi cứng, sờ vào cảm thấy hơi đau đau. Lâm Uyển ngo ngắc ngồi trên giường, đưa tay cuốn lấy tóc anh. . .

Sau một hồi, Lâm Uyển nhỏ giọng nói: “Anh sẽ không nhầm em với người khác chứ?”

Cô buông tóc anh ra, sờ tay lên trán anh để thử kiểm tra nhiệt độ, nhưng dường như Tăng Tuấn cảm thấy không được thoải mái, đột ngột nắm lấy tay cô.

Sau đó Lâm Uyển chợt nghe thấy giọng nói mơ hồ của anh: “Đừng đi. . .”

Lâm Uyển cúi người xuống, lo lắng nhìn khuôn mặt anh.

“Anh sẽ tìm được em. . .” Tăng Tuấn tiếp tục nói.

Lâm Uyển hồ đồ vài giây mới hiểu được lời anh nói, lập tức sững sờ, hô hấp giống như muốn ngừng lại, sau một lúc, cô mới cố gắng kìm nén tức giận mà hít sâu một hơi.

Cuối cùng, cô cẩn thận hỏi anh: “Anh đang tìm ai. . .”

Lần này Tăng Tuấn không nói gì, tay vẫn như cũ nắm lấy tay cô.

Lâm Uyển cúi đầu nhìn hai bàn tay đang giao nhau, ngừng lại một chút rồi dứt khoát rút tay ra, bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh là cô sẽ nhớ lại lời của Trần Oánh Oánh, nói năm đó Tăng Tuấn chỉ gặp cô gái kia một lần là đã nhớ mãi không quên. . .

Mọi chuyện đều rõ như ban ngày, Lâm Uyển không chỉ một lần cảm thấy khó hiểu với thái độ thân thiết của anh. Kỳ thật ngày đó lúc anh bảo cô cắt tóc, cô nên nhận ra rằng anh chỉ là muốn cô phải giống với người con gái mà anh nhớ nhưng kia thôi!

Lâm Uyển nhìn gương mặt anh, đôi môi khẽ run lên, qua một lúc lâu, cô mới nghẹn ngào nói: “Sao anh có thể đối xử với em như vậy. . .”

Cô không muốn nói thêm gì nữa, bởi vì nói gì cũng vô ích, hiện giờ cô chỉ muốn hung hăng đánh cho mình một trận, đánh vì mình có mắt như mù, ngu ngốc không biết suy nghĩ!

Tăng Tuấn cơ thể khỏe mạnh, hôm qua còn phát sốt, hôm sau đã trở nên khỏe hơn rất nhiều. Nhưng lúc ngồi dậy vẫn còn thấy hơi mệt, cánh tay đau nhức.

Lâm Uyển vẫn ở bên cạnh anh, hai quầng mắt đã thâm đen. Thấy anh ngồi dậy, cô đứng lên cầm khăn lau mặt cho anh, đáng vẻ vô cùng quan tâm chăm sóc. Hơn nữa lúc phục vụ đưa com tới, cô còn ngăn anh lại, nói: “Đừng ăn cá, anh vừa mới khỏi bệnh, nên ăn nhẹ thôi.” Nói xong liền đem món cá đặt sang một bên.

Chỉ có Lâm Uyển mới biết, lòng cô giống như bị kim đâm, đau đến nỗi cô không thể làm được gì. Cô cố gắng bình tĩnh xử lý mọi chuyện, ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra là mình có thể không chế tình thần tốt đến vậy, tối hôm qua, cô không hề rơi một giọt nước mắt.

Cảm giác này thật giống như mấy năm trước, khi ba cô đưa Lâm Hiểu Huy về nhà. Hết thấy ảo tưởng về một gia đình tốt đẹp đều tan biến, ba giận dữ, mẹ khóc lóc, còn có một đứa nhỏ xa lạ đứng ở giữa nhà...

Lâm Uyển nhớ lại, kể từ ngày đó, suốt hai mươi năm sau, cô không bao giờ là một đứa trẻ suốt ngày chỉ biết khóc lóc nữa.

Cô biết lúc này mình phải bình tĩnh, phải làm như không có chuyện gì, chờ sau khi về nước, cô sẽ lập tức rời khỏi Tăng Tuấn!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lâm Uyển cố gắng dấu đi cảm xúc, cái gì cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Tăng Tuấn tuy đã đỡ hơn nhiều, nhưng thoát nhìn vẫn khá suy yếu. Song cho dù vậy, anh vẫn muốn đưa cô đi dạo tán gẫu giải sầu. Lâm Uyển cũng không nói gì, rất tự nhiên đi bên cạnh anh.

Hai người nhàn nhã đi song song, tới một khách sạn có dùng thăm dò để đánh dấu, Tăng Tuấn nhìn vào biển hiệu, vui vẻ nói với cô: “Đây là đường xích đạo.”

Lâm Uyển không hiểu lắm, nghe xong cũng chỉ gật đầu một cái.

Bất quá Tăng Tuấn có vẻ rất hứng thú, anh còn đưa cô vào nhà ăn, giảng giải cho cô về nguồn gốc lịch sử nơi đây. Còn có hai cái cây nào đó biểu thị cho bắc và nam bán cầu, anh cũng rất tỉ mỉ nói cho cô.

Không thể phủ nhận một điều rằng, khi tâm tình của Tăng Tuấn tốt, anh sẽ là một người dẫn đường vô cùng tuyệt vời.

Nhưng Lâm Uyển lại không mấy vui vẻ, cô chỉ cúi đầu từng bước đi bên cạnh anh.

Đi được một đoạn, Tăng Tuấn khó có được lúc lấy đi động ra chụp ảnh, dọc đường anh cũng không chụp gì nhiều, chỉ đọc cái biểu thị cho bắc và nam bán cầu kia là khiến cho anh rất hứng thú, giờ máy ra chụp ảnh chung với cô.

Trong ảnh, nụ cười của Lâm Uyển có chút miễn cưỡng, còn thần thái của Tăng Tuấn lại rất tự nhiên. Anh vốn không phải người hay cười, nhưng lúc này ý cười trên mặt anh lại ngày một nhiều thêm.

Xem xong ảnh chụp, Tăng Tuấn có chút khó hiểu về biểu cảm của Lâm Uyển, liền quay đầu lại nhìn cô, đưa tay nhéo lên má cô, dịu dàng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Lâm Uyển vội vàng che dấu nói: “Chắc do hôm qua em thức đêm, sợ anh lại phát sốt...”

Tăng Tuấn không nói gì, chỉ nở một nụ cười, cầm lấy tay cô rồi bước tiếp về phía trước.

Lâm Uyển cúi đầu không lên tiếng, nhưng lúc Tăng Tuấn đưa tay sờ lên tóc cô, cô lại cảm thấy rất đau lòng, tim giống như đang bị ai đó bóp chặt. Cô nhanh chóng quay mặt sang một bên, cố gắng đè nén sự ảm ức trong lòng lại.

May mắn Tăng Tuấn không có ý muốn du lịch ở đây một thời gian dài, đang chuẩn bị tính toán quay về nước.

Trước khi về nước, Tăng Tuấn còn đưa cô đến nơi buôn bán hàng hóa của vùng này. Chỗ này vô cùng náo nhiệt và hỗn loạn, rất giống như chợ trong nước, mọi người tập nập qua lại lựa chọn những mặt hàng thủ công mà mình thích.

Có điều chỗ này đường đi không được đẹp lắm, Lâm Uyển đi còn thấy gập ghềnh chứ đừng nói là Tăng Tuấn. Cô cố ý đi chậm lại, giúp Tăng Tuấn tìm con đường bằng phẳng dễ đi nhất.

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng sự ỷ y giữa hai người vẫn không hề biến mất. Chỉ cần một ánh mắt, Lâm Uyển vừa mới hứng thú nhìn một món đồ mỹ nghệ nào đó là Tăng Tuấn sẽ bảo người bên cạnh đi tới mua ngay.

Sau khi chọn mua xong quà lưu niệm, Lâm Uyển liền trở về phòng, lúc trước cô cảm thấy rất ngại khi có người khác giúp, cũng muốn đứng lên đi kiểm việc gì đó dễ làm. Nhưng lần này cô muốn học theo tác phong của Tăng Tuấn, nhàn nhã thong dong ngồi yên một chỗ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cô liền không chịu nổi, căn bản cô không thể tự nhiên được như Tăng Tuấn. Cuối cùng Lâm Uyển đứng lên, đi tới chỗ Từ Đan rồi cùng nhau dọn dẹp, bảo bọn họ cất cẩn thận những món đồ lưu niệm mà Tăng Tuấn mua cho cô.

Kỳ thật cô đã sớm nhận ra, từng lời nói cừ chi của Tăng Tuấn, không phải chỉ cần có tiền là có thể dưỡng thành, người bình thường cho dù có tiền, cũng không thể hiện ra được khí chất cao quý giống như anh.

Nghĩ vậy, Lâm Uyển liền cười khổ, lúc trước sao cô lại ngu ngốc đến vậy, lại nghĩ rằng Tăng Tuấn là thật sự có cảm tình với cô...

Thu thập mọi thứ rồi bắt đầu khởi hành, lần này cô đã có kinh nghiệm, lên máy bay liền vào phòng trong nghỉ ngơi, dù sao cũng phải mất đến mười mấy tiếng mới về nhà cơ mà.

Lâm Uyển suốt chuyến bay hầu như chỉ toàn ngủ, giữa lúc đó Tăng Tuấn có gọi cô dậy ăn một bữa cơm.

Quay về nước, Lâm Uyển lại cùng Tăng Tuấn đi mất nửa ngày xe, cuối cùng mới trở về biệt thự của anh.

Trong biệt thự Đại Mao và Nhị Mao đã nhớ Lâm Uyển đến phát điên, thấy cô trở về liền vẫy đuôi đi tới, hai chân trước không ngừng nhảy lên bám vào người cô.

Nhưng vì đường đi dài, toàn thân Lâm Uyển như muốn rời ra từng mảnh, không có sức lực để chơi với hai con chó, hai mắt cô cũng díp cả vào rồi, liền vừa chỉ vừa nói: “Chờ tao nghỉ ngơi đủ rồi sẽ đưa hai đứa đi dạo nhé...”

Sau đó Lâm Uyển uể oải đi lên phòng ngủ tầng hai, cô giống như chưa được ngủ đủ giấc, vừa trèo lên giường đã ngủ ngay, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau.

Lúc Lâm Uyển đi xuống nhà, thấy Tăng Tuấn tinh thần rất thoải mái ngồi ở dưới, quả nhiên anh đã quen với việc bay tới bay lui các nước rồi. Thấy cô đi xuống, anh còn nhìn cô rồi cười nhẹ.

Lâm Uyển đi qua, trên bàn ăn đã bày mấy món ăn nhẹ, chắc là biết cô hơi bị say xe nên Tăng Tuấn đã cố ý bảo người làm mấy món ăn bổ sung dinh dưỡng.

Lâm Uyển ngồi xuống ăn, thỉnh thoảng lại trộm nhìn Tăng Tuấn.

Thừa dịp tâm tình của anh đang tốt, cô liền nhanh chóng xin phép: “Tăng Tuấn, đã lâu em chưa về thăm mẹ, em có thể về nhà một chuyến không?”

Lúc cô nói Tăng Tuấn còn đang múc canh, thấy vậy cô liền cầm lấy bát của anh rồi múc hộ, vẻ mặt nịnh nọt cẩn thận đặt bát xuống trước mặt anh.

Tăng Tuấn quả nhiên đồng ý nói: “Em đi đi, nhớ về sớm một chút.”

Song sau khi ra khỏi nhà Tăng Tuấn, cô lại không lập tức đi tới nhà mẹ, mà cố ý đến một vài công ty du lịch, hỏi về một số tour dành cho người già.

Lâm Uyển làm vậy là có tính toán, người cô trốn tránh không phải người thường, mà là Tăng Tuấn, cô không thể cứ cầm giấy căn cước giống như một con ngựa mà chạy loạn khắp nơi được, nhưng nếu đi tàu thì không cần dùng đến...

Nếu như cô dùng giấy căn cước, thì chỉ cần vài cuộc điện thoại là Tăng Tuấn sẽ biết ngay được là cô đang ở đâu.

Nếu trốn thì phải trốn thật kỹ, đến một nơi thâm sâu nào đó mà không cần dùng đến giấy căn cước, nghĩ thầm dọc đường đi chắc cũng rất khổ sở, mẹ của cô lại lớn tuổi rồi, cô không thể để mẹ phải chịu một nhọc như vậy, biện pháp tốt nhất là tìm một nơi non xanh nước biếc, để mẹ cô ở đó khoảng một năm rưỡi.

Hạ quyết tâm, Lâm Uyển liền ấn định hành trình với công ty du lịch, tới lúc gặp mẹ, cô liền nói đủ thứ về các lợi ích mà ngôi làng đó mang lại.

Mẹ cô buồn bực nói: “Đứa nhỏ này, đang yên đang lành lại bảo mẹ đi du lịch làm gì hả, còn đi lâu như vậy...”

“Giải sầu thôi mà mẹ.” Lâm Uyển đưa sách hướng dẫn cho mẹ xem: “Đây chính là ngôi làng lâu đời nổi tiếng cả nước, ở đó một thời gian thân thể sẽ khỏe lên rất nhiều, hơn nữa ở đây đều là những người lớn tuổi như mẹ đến sống...”

Lâm Uyển nói một hồi cũng khiến mẹ của cô động tâm, thấy vậy cô liền nói lại thời gian ấn định của hành trình cho mẹ biết.

Điều này làm cho mẹ cô có muốn đổi ý cũng không được, liền nói với Lâm Uyên: “Đứa nhỏ này, tự nhiên bắt mẹ đi lâu như vậy làm gì hả... Hơn nữa ngày mai đã xuất phát rồi, cũng quá vội...”

Lâm Uyên vừa vội vàng giúp mẹ thu thập hành lý, vừa nói: “Đi sớm một chút càng tốt mà mẹ, thời tiết ở đây ngày càng lạnh, vừa hay tránh được mùa đông, nghe nói nhiều người bị phong thấp qua đó đều đã khỏi bệnh, mẹ không phải rất sợ lạnh sao.”

Lâm Uyên dần xếp xong xuôi cho mẹ thì quay trở về biệt thự, tìm của cô đập mạnh đến phát điên, lúc gặp Tăng Tuấn cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Ăn cơm đất chó đi dạo xong, chờ đến tối khi hai người vảnh tai tóc mai chạm nhau, Lâm Uyên lại có chút mất tự nhiên.

Tăng Tuấn cời quần áo của cô, miệng anh không ngừng hôn lên môi, lên mặt, lên cằm cô, theo xương quai xanh đi dần xuống, đùa giỡn nơi mẫn cảm, động tác nhanh gọn dứt khoát...

Xong việc, Tăng Tuấn vuốt ve lưng Lâm Uyên, nhẹ nhàng hôn môi cô. Sau đó anh lại đưa tay khẽ vuốt ve tóc cô.

Lâm Uyên đã từng rất thích khi được anh thân mật như vậy, bởi vì cảm giác đó quả thực vô cùng ngọt ngào, nhưng hiện tại đầu óc cô lại trống rỗng.

Đèn trong phòng ngủ đã tắt từ lâu, khiến cho lá gan của Lâm Uyên cũng lớn hơn được một chút. Cô nói: “Em muốn đổi kiểu tóc.”

Tăng Tuấn có thói quen vuốt tóc cô, giống như yêu thích không muốn buông tay, nghe cô nói xong, anh cũng không lập tức nói gì, một lát sau mới thản nhiên nói: “Em như vậy là rất đẹp rồi.”

Lâm Uyên không lên tiếng, cô chớp hai mắt, hất lại tóc, không để cho tóc mình tới gần Tăng Tuấn. Nhưng mặc kệ cô có xoay người đi đâu thì Tăng Tuấn vẫn ôm chặt cô, để cô áp vào lồng ngực mình.

Sáng hôm sau lúc Lâm Uyên tỉnh dậy, liền nói dối với Tăng Tuấn là muốn về nhà thăm mẹ.

Tăng Tuấn cũng không nghi ngờ gì, vẫn vui vẻ đồng ý, nhưng trước khi Lâm Uyên ra khỏi cửa, anh như nhớ đến điều gì đó, liền nói một câu: “Trời lạnh, bảo lái xe đưa em đi.”

Lâm Uyên đứng ở cửa, thản nhiên nhìn anh, gật đầu nói: “Em biết rồi.” Sau đó đi ra ngoài, trên người mặc một chiếc áo khoác măng tô. Cái áo này không phải là Tăng Tuấn chuẩn bị cho cô, mà là cô lấy từ nhà mẹ, không riêng gì áo mà ngay cả quần lót cô cũng lấy từ đó...

Trên đường đi, Lâm Uyên cũng không tỏ ra nôn nóng, vẫn là dáng vẻ rất thản nhiên. Lúc nhìn thấy mẹ, cô cũng chỉ bình tĩnh dặn dò bà vài câu, thậm chí lúc đưa mẹ lên tàu, cô vẫn chỉ cúi đầu giúp mẹ kiểm tra hành lý chứ không sáu nào như những người khác.

Lâm Uyên xác nhận hành lý cho mẹ lại một lần, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, giúp mẹ sửa sang lại cổ áo, còn đưa tay vuốt tóc bà. Mẹ cô cũng cảm thấy kỳ quái, thường thường mấy hành động này chỉ có mẹ làm với con, sao lúc này lại ngược lại vậy.

Chính là còn chưa nghĩ nhiều thì Lâm Uyên đã nhanh chóng chạy đi tìm người dẫn đoàn. Cô đưa cho người ta một ít tiền, khách khí nói: “Mẹ của tôi lớn tuổi rồi, lại đi đường xa, phiền anh quan tâm nhiều một chút, còn nữa, có thể tôi sẽ không mở đi động vì có việc, phiền anh giúp tôi an ủi mẹ, để cho bà yên tâm, bảo bà đừng lo lắng nếu không liên lạc được với tôi... Tôi chắc chắn sẽ không có chuyện gì...”

Xuống tàu, Lâm Uyên cũng không lập tức rời đi mà đứng bên ngoài tàu, giờ tay chào tạm biệt mẹ.

Nhìn tàu hỏa đi xa, cô cuối cùng mới có thể thở phào một hơi.

Lúc cô ra ngoài cũng không chuẩn bị hành lý, giấy chứng nhận hay đi động cũng đều không mang, đi động cô đã trực tiếp ném vào bồn cầu rồi. Hiện giờ trên người cô chỉ có chiếc áo khoác măng tô và một ít tiền mặt trong túi mà thôi.

Số tiền này hôm qua cô đã bớt thời gian để lấy, là tiền tiết kiệm của cô, tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho cô sống trong vòng một năm.

Đi trên đường, dáng vẻ của Lâm Uyên còn thoải mái hơn những người khác, mặc dù cô là người đang muốn chạy trốn. Cứ như vậy nhàn nhã dứt hai tay vào túi áo, đi lên một chiếc xe khách đường dài.

Không biết tại sao cô bỗng nhiên nghĩ tới lúc sáng trước khi ra cửa, Tăng Tuấn đã nói, em nhớ về sớm một chút!

Tăng Tuấn, em mong rằng cả đời này sẽ không phải gặp lại anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Lâm Uyển chạy trốn như một con thỏ, một đường chạy như điên. Cô cố ý đi không mục đích, ngay cả bản thân cô cũng không biết là mình sẽ đi đến đâu, thấy xe thì lên mà thấy đường thì chạy.

Cô chỉ muốn làm nhiễu loạn người của Tăng Tuấn, lúc đi ra ngoài, cô giả bộ đứng làm khách du lịch đang đợi xe, chờ xe tới thì lập tức lên luôn. Đây tuyệt đối là cách chạy trốn khiến cho người ta trở tay không kịp.

Lúc xem phim còn thấy tình tiết trong đó được xây dựng hơi quá, không ngờ lúc chạy trốn thật cô mới thấy đây là công việc cầu kỳ đến mức nào.

Sau khi xuống xe, cô chạy vào một khu chợ ở gần đó, đi tới một khu vực náo nhiệt nhất, sau khi vòng vo vài vòng, cảm thấy không có ai theo dõi phía sau, cô mới bắt đầu chọn một vài bộ quần áo.

Hiện tại trong khu vực chợ có thể sẽ có rất nhiều máy quay, cho nên cô còn cố ý thay đổi quần áo vài lần. Mỗi lần cô vào nhà vệ sinh là giống như vào để biến thân vậy, cứ bước ra ngoài là một hình tượng khác nhau, hơn nữa còn lựa chọn lúc có nhiều người ra vào để tung hỏa mù.

Lâm Uyển đi thẳng ra ngoài, trên đường cũng không quay đầu nhìn lại để tránh nghi ngờ, sau đó cô lại lên một chuyến xe khách đường dài nữa.

Dọc đường xóc nảy không biết đã qua bao lâu, lúc cô mơ mơ màng màng bước xuống xe thì đã là ban đêm.

Quả thật cô cũng hơi sợ hãi, may mắn là lúc xuống xe cũng có rất nhiều người.

Cô tìm một cửa hàng ăn uống mở cửa 24h, vào trong ăn uống no nê một bữa. Sau đó cô lại bắt thêm một chuyến xe khách, vừa ngồi vào ghế, cô cảm thấy như cả người sắp hồng mắt rồi.

May là cô còn trẻ nên lúc xuống xe vẫn có thể chống đỡ được. Chỉ có điều hiện tại cô không thể phân rõ được phương hướng. Cô nhanh chóng đi hỏi thăm người ở đó, sau khi biết mình ở đâu cô mới thấy yên tâm hơn.

Chờ bình tĩnh lại, Lâm Uyển mới bắt đầu cân nhắc chuyện về sau.

Đầu óc cô vẫn rất thanh tỉnh, trước khi trốn cô đã lập một kế hoạch, lúc này chỉ cần làm theo từng bước thôi.

Đầu tiên cô tìm một cửa hàng cắt tóc, cắt lại kiểu đầu mới, lúc này mà cô còn phải nhìn mái tóc cũ kia thì chắc là cô sẽ tức phát điên lên mất.

Sau khi thợ cắt tóc làm cho Lâm Uyển một kiểu đầu xoắn, cô thật muốn đứng trước gương mà cười ra tiếng.

Không cho tôi làm kiểu tóc khác ư!

Hiện tại tôi cứ để thế này đó, xem anh quần được không!

Kiểu tóc mới này rất đẹp mà cũng rất hợp mốt, mái tóc hoa lê mà Tăng Tuấn bắt cô cắt kia quả thực trông ngây thơ như một con cừu non. Hiện tại tạo hình đã thay đổi, cũng khiến Lâm Uyển cảm thấy rất vui vẻ, cô lấy bút kẻ lông mày ra để kẻ lại lông mày, trông hoàn toàn khác so với trước kia.

Đi ra khỏi tiệm cắt tóc, cô lại tìm đến một nhà hàng nổi tiếng để đánh chén một bữa. Điều duy nhất khiến cô buồn bực lúc này chính là trong người không có giấy căn cước, cho nên không thể ở phòng trọ.

Tuy nhiên trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, Lâm Uyển nhớ ở nhà ga có phòng nghỉ cho khách, có thể ngồi nghỉ trong một thời gian ngắn, cho nên hầu như không cần giấy chứng nhận, chỉ cần đặt cọc tiền là được. Lâm Uyển lập tức đi tới đó, tìm một nơi an toàn sạch sẽ rồi ngủ khoảng vài tiếng.

Lúc tỉnh dậy, cô bắt đầu đi cùng mấy người dân ở đó hỏi thăm xem có ngôi nhà dân nào thích hợp hay không. Cuối cùng biết được ở gần đây quả thực có một khu danh lam thắng cảnh, trang trại cũng không ít, nghe nói đồ ăn địa phương ở đó rất được người thành phố hoan nghênh.

Lâm Uyển nghe xong cũng không dám chậm trễ, hiện tại cô cần nhất là đi đến một nơi thật yên tĩnh, liền lập tức lên taxi tới khu đó.

Cô tìm đến khu vực đó cũng là có nguyên nhân, các nơi khác muốn ở lại cũng phải qua quản lý kiểm tra rất nghiêm ngặt, nhưng ở nhà dân thì thân phận sẽ không lo bị can thiệp.

Đến địa điểm kia, Lâm Uyển rất nhanh tìm được một trang trại rất lớn. Chỗ này chuyên tiếp đón các du khách trong thành phố, nhưng lúc này thời tiết hơi lạnh nên trong sân không một bóng người.

Bà chủ của trang trại rất nhiệt tình, thấy Lâm Uyển nói muốn ở trọ, liền trực tiếp kéo Lâm Uyển vào nhà, đến cả giấy tờ cũng không hỏi.

Lâm Uyển nhìn bảng giá mà bà chủ đưa, thấy rằng tuy giá cả có đắt hơn so với nơi khác một chút, song vẫn có thể chấp nhận được, dù gì trang trại này toàn bán những loại thực phẩm xanh sạch, có đắt hơn một chút cũng đúng. Cô liền cùng bà chủ hỏi han một số vấn đề ăn ở rồi đóng trước một khoản tiền.

Trước khi đến đây cô đã đi mua một số vật dụng tùy thân, lúc này liền lấy ra để thu dọn. Lúc đang làm thì bà chủ đi vào đưa khăn mặt và bàn chải đánh

răng mới đến, còn có cả một phích nước nóng nữa.

Hoàn cảnh ở trang trại của nông dân cũng khá bình thường, trong phòng mặc dù có hệ thống sưởi nhưng vẫn rất lạnh.

Lúc bà chủ hỏi hoàn cảnh của cô, Lâm Uyển cũng đã sớm có chuẩn bị, cô nói là mình đến đây để tìm cảm hứng, ở trong thành phố tù túng khiến cô không thể hoàn thành được bản thiết kế.

Bà chủ hình như đã gặp nhiều trường hợp như vậy, vội giới thiệu: “Các cô có rảnh thì hãy tới đây ở một thời gian, ở đây buổi tối rất dễ phát sinh cảm hứng, nói cho cùng thì không khí ở thành phố không thể tốt như ở đây được, đúng rồi, phía sau núi có cây lá đỏ, ngày mai cô qua đó nhìn xem.”

Một lúc sau, bà chủ lại đưa cho Lâm Uyển vài quả hồng ướp lạnh, để cho Lâm Uyển ăn thử.

Sau khi bà chủ rời đi, Lâm Uyển mới thở dài một hơi, cô thật không ngờ lần chạy trốn này của mình lại thuận lợi như vậy.

Cô nằm vật ra giường nghỉ ngơi, chỗ này thật yên tĩnh, cô nghiêng tai nghe ngóng, rốt cục chỉ nghe thấy tiếng động phát ra từ trong nhà bếp. Chắc là bà chủ đang làm cơm tối, cô mơ hồ nghĩ thấy được mùi trứng rán.

Lâm Uyển trở mình, lúc này cô mới chợt nhớ đến Tăng Tuấn. Lúc trước vì quá vội vàng nên không có thời gian nghĩ đến, lúc này nhớ lại, cô liền thần thò cả người.

Trong lòng bỗng cảm thấy huu quạnh.

Cô sờ lên mái tóc xoăn mới của mình, còn có mùi hương của keo xịt, một mùi hương rất ngọt.

Bất tri bất giác, Lâm Uyển chìm vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ của cô lại không được yên ổn, giống như đang bị một con sói nhìn chằm chằm nên cảm thấy bất an vậy. Cô đã lâu không ngủ một mình, theo bản năng ôm lấy gối, dán chặt đầu vào đó, cô quả thực không dám nghĩ đến lúc Tăng Tuấn phát hiện ra thì anh sẽ phản ứng như thế nào...

Chỉ nghĩ tới thôi đã khiến cô run sợ...

Kỳ thật lúc Lâm Uyển vừa biến mất thì Mạnh trợ lý đã ngay lập tức nhận được thông báo, hẳn một giây cũng không dám chậm trễ, vội vàng báo cáo lại với Tăng Tuấn.

Báo cáo xong, Mạnh trợ lý bắt đầu cử người phân bố khắp nơi để tìm Lâm tiểu thư. Song tình huống lúc này thật không ổn chút nào.

Lúc Mạnh trợ lý nói về tình huống của Lâm Uyển, phản ứng của Tăng Tuấn vẫn rất bình thản, không câu không gợn, chỉ lấy đi động ra thử gọi cho Lâm Uyển.

Thấy thông báo tắt máy trong điện thoại, Tăng Tuấn lại vô cùng tự nhiên cất đi động đi.

Mạnh trợ lý cảm thấy chân sắp nhũn ra rồi, tin tức báo về đều không có gì đáng mừng. Hẳn thật sự rất bội phục vị Lâm tiểu thư này, nào có cô gái nào lại bỏ trốn như vậy chứ!

Thật giống như một con thỏ vậy, vốn còn tưởng cô gái kia là một người ngây thơ không hiểu sự đời, vậy mà không hiểu sao lại bực bội tới mức lộ ra tính khí trẻ con, chắc là ra đường tùy tiện lên xe khách giải sầu, buồn khổ một mình rồi...

Thế nhưng đã đi khắp các con đường, còn phong tỏa cả thành phố, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng...

Vậy thì có thể khẳng định rằng, cô gái này không phải đang đùa giỡn, mà là thật sự muốn chạy trốn diêm vương rồi!

Mạnh trợ lý đổ mồ hôi hột.

Tăng Tuấn trái lại vẫn không tỏ vẻ gì, sau khi nghe Mạnh trợ lý báo cáo, anh vẫn ngồi yên chờ đến giờ cơm, thậm chí thấy nhân viên mang đồ ăn tới, anh còn có thể bình thản bảo họ lui đi. Sau đó anh ngồi xuống dùng cơm, giống như không hề bị chuyện này ảnh hưởng tới.

Ăn cơm xong, anh còn múc một chén canh, màu sắc của canh rất thanh đậm, là món canh mà Lâm Uyển rất thích ăn.

Tăng Tuấn đứng dậy, Mạnh trợ lý vội vàng đưa gậy tới. Anh nhận lấy gậy, chậm rãi đi vào phòng khách, Đại Mao Nhị Mao có vẻ cũng rất nóng ruột, quanh quẩn bên chân anh không ngừng, làm như cứ đi tới đi lui như thế là có thể nhìn thấy Lâm Uyển vậy.

Bởi vì thường ngày cứ vào lúc này là Lâm Uyển sẽ đưa chúng ra ngoài đi dạo.

Tăng Tuấn từ từ ngồi xuống ghế salon, tay anh tùy ý đặt lên thành ghế, thỉnh thoảng khẽ vuốt ve lông của Đại Mao Nhị Mao.

Đã tới nước này anh cũng không việc gì phải sốt ruột, nếu như anh muốn tìm thì chắc chắn cô sẽ không trốn lâu được, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Anh chấp nhận đợi một thời gian rồi sẽ đi tìm cô, bởi vì hiện tại nếu tìm được, anh sợ mình sẽ không thể kìm lòng mà đánh cho cô một trận.

Trẻ một chút cũng tốt, Tăng Tuấn bình tĩnh suy nghĩ, cứ để cho con giận trong lòng anh tiêu tan bớt một chút đã...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Hai tuần trôi qua, lúc Mạnh trợ lý đến gặp vị cấp trên của mình để báo cáo tình hình thì khuôn mặt đã trắng bệch không còn một giọt máu.

Những năm gần đây Mạnh trợ lý luôn phục vụ bên cạnh Tăng tiên sinh, ít nhiều cũng biết một chút về bối cảnh của anh. Tuy rằng Tăng tiên sinh tính tình trầm ổn, nhưng phàm là ai đã biết về gia đình anh thì đều phải giật mình.

Thật ra vấn đề gia thế cũng chỉ là thứ yếu, hoàng thân quốc thích cao quý như trong phim điện ảnh cũng không phải là hiếm lạ, chủ yếu là Tăng Tuấn có một người cha vô cùng vĩ đại. Từ lúc mới học đi đã được ông đưa ra nước ngoài học tập, lớn hơn một chút thì càng đi nhiều hơn, đó là chuyện mà một người bình thường có thể trải qua hay sao.

Gia phong của nhà họ Tăng cực kỳ nghiêm khắc, Tăng tiên sinh vừa không hút thuốc cũng không uống rượu, đối với chuyện nam nữ thì lại càng giữ mình trong sạch, khiến cho giới truyền thông không thể viết bài lung tung về gia đình anh.

Trong mắt của Mạnh trợ lý, Tăng Tuấn là một người lúc nào cũng chỉ ru rú trong nhà một cách tẻ nhạt. Nếu có điều gì khiến anh ham mê, thì chính là lúc anh rảnh rỗi sẽ ngồi ở trong phòng đọc sách viết chữ.

Vậy mà năm kia không biết tại sao mà Tăng tiên sinh lại nuôi hai con chó để giải sầu.

Song điều khiến cho người ta phải té ghế chính là lúc lựa chọn giống chó, ánh mắt của Tăng tiên sinh rất kén chọn, khi đó Mạnh trợ lý còn phải hao hết tâm tư đi tìm đủ mọi giống chó quý hiếm về. Kết quả ngay cả Ngao Tạng hay Alaska Tăng tiên sinh cũng không thấy vừa mắt, cuối cùng lại chỉ thích mỗi đôi chó lông vàng nghịch ngợm hay gây sự kia.

Cũng không phải là chó lông vàng có vấn đề, mà là người như anh thì phải nuôi những loại hiếm lạ một chút thì mới xứng tầm, đằng này lại chọn chó lông vàng, trông có vẻ không phù hợp với khí chất của Tăng tiên sinh cho lắm.

Tuy nhiên có thể nhìn ra là Tăng tiên sinh rất thích hai đứa nhóc kia, nghe tin hai con chó cắn người, anh liền cho người đi điều tra nguyên nhân, nếu phát hiện trên người hai con chó có dấu vết bị đánh đập thì sẽ lập tức cho người ta nghỉ việc. Sau đó còn tăng cường theo dõi cả trong lẫn ngoài, để lúc nào cũng có thể nhìn thấy tình hình của hai con chó.

Vốn cũng không phải chuyện nhỏ gì, dù sao màn hình theo dõi trông cũng chỉ như đồ trang trí mà thôi. Lúc Mạnh trợ lý đi đến báo cáo tình hình công việc, cũng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn một cái, cho nên cũng biết cô gái đến phụ trách việc chăm sóc chó tên Lâm Uyên kia. Đáng vẻ rất thanh tú, làm việc lại ôn hòa, cho dù thỉnh thoảng có tận dụng làm việc riêng thì cũng chỉ là mượn chỗ cắm điện để nấu mì, hoàn toàn không ảnh hưởng đến toàn cục.

Thấy vậy Mạnh trợ lý cũng không nhận xét gì.

Nhưng có một lần, Tăng tiên sinh người không hay chú ý tới mấy thứ này, lại bỗng nhiên bảo hần tăng tiền lương cho cô gái chăm sóc chó kia.

Mạnh trợ lý tuy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo.

Cho nên sau khi biết chuyện giữa Tăng tiên sinh và Lâm tiểu thư, Mạnh trợ lý cảm thấy rất kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ đó không phải là cô gái được phái tới để chăm sóc chó sao.

Nhưng sau khi gặp Lâm Uyên, Mạnh trợ lý mới hiểu được vấn đề. Tuy ban đầu tính khí cô rất nóng nảy, nhưng bản chất lại rất giống với giống chó lông vàng kia.

Mái tóc mượt mà mềm mại, miệng cười vô tư lộ ra tâm địa thiện lương, con người lại hoạt bát. Mỗi lần thấy Tăng tiên sinh, cô lại tỏ ra vô cùng e dè ngoan ngoãn, còn có thể kiên nhẫn đi dạo bên cạnh Tăng tiên sinh, ở trước mặt anh, cử chỉ của cô trông giống như một con chó nhỏ vậy.

Nhưng mà hiện tại Lâm tiểu thư đi rồi, tình hình lại hoàn toàn không được ổn cho lắm.

Tăng Tuấn lòng vẫn vững như núi Thái Sơn, mấy ngày nay cũng chưa tỏ vẻ gì, nghe xong báo cáo cũng không ừ một tiếng, giống như đang nghe người khác nói chuyện vậy.

Song có điều, người ít bị bệnh như Tăng tiên sinh, dạo gần đây lại thấy hơi khàn giọng. Mạnh trợ lý lập tức đi gọi bác sĩ, anh cũng mặc kệ, để cho người ta muốn làm gì thì làm.

Mạnh trợ lý vô cùng lo lắng, sớm muộn gì Tăng tiên sinh cũng đau khổ mà sinh bệnh mất thôi, trong lòng oán giận Lâm Uyển sao lại chạy trốn chuyên nghiệp như vậy làm gì chứ! Đã qua hai tuần rồi mà vẫn không thấy mặt mũi đâu cả.

Mẹ của Lâm Uyển thì đã tìm được rồi, bà chỉ đang du sơn ngoạn thủy để dưỡng già thôi, một chút manh mối cũng không tìm ra được. Điện thoại cũng được theo dõi sát sao, nhưng đầu bên kia không hề có chút tín hiệu nào.

Ngày qua ngày, quả thật giống như mò kim đáy bể.

Hiện tại chỉ đành biết cầm ảnh chụp đi tìm manh mối, hỏi thăm khắp nơi, theo dõi mọi con đường mà thôi. Lại không thể công khai lung bắt trong cả nước, chỉ có thể lén lút điều tra.

Tăng tiên sinh không nói gì, mỗi lần nghe báo cáo xong chỉ gật đầu một cái, nói vắn vắn một câu ‘tôi biết rồi’.

Mạnh trợ lý cảm thấy rất đau lòng, yêu thương thành ra như vậy cũng rất hiếm gặp...

Mãi tới tuần thứ ba, Tăng Tuấn mới có động tĩnh, anh lấy di động ra, sau đó Mạnh trợ lý nghe thấy hình như anh đang gọi điện cho ai đó. Đặt điện thoại xuống, anh lại mở miệng nói: “Anh chuẩn bị đi, ngày mai tự mình đi đến tỉnh XX một chuyến cho tôi.”

Mạnh trợ lý nhanh chóng gật đầu đồng ý, biết đây là Tăng tiên sinh mở đường cho mình, cú điện thoại vừa rồi hẳn cũng nghe được, hiện tại có hậu thuẫn như vậy, nếu hẳn mà còn không tìm thấy người thì tốt nhất là đừng quay về nữa.

Chờ Mạnh trợ lý rời đi, Tăng Tuấn mới từ trên ghế salon đứng dậy, chậm rãi đi lên phòng ngủ tầng hai.

Đây là lần thứ hai trong đời anh phải lật cả ba tác đắc lên để tìm người, lần đầu tiên là mấy năm trước, anh đã hận không thể đánh sập cả cái đất Bắc Kinh xuống, kết quả bởi vì làm quá mức nên còn bị trường bối trong nhà giáo huấn một trận, nhưng anh vẫn cố chấp đi tìm trong một thời gian dài, vậy mà cuối cùng vẫn không tìm được người.

Hiện tại, anh trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, Lâm Uyển có tên có họ, chắc chắn sẽ tìm dễ hơn nhiều so với cô gái kiều ngạo lừa đảo hồi trước mà anh không nhìn rõ mặt kia. Cô gái ấy hồi đó đã để lại cho anh một số điện thoại giả, suýt chút nữa khiến anh tức phát điên.

Cho nên sao anh phải gấp làm gì.

Nghĩ vậy, anh đi đến trước bàn trang điểm, thường ngày cũng không hay thấy Lâm Uyển dùng đến nó. Anh không kiên nhẫn giờ tay gõ lên mặt bàn, sau đó mở ngăn kéo ra, trước giờ anh chưa từng đụng đến đó, vì nếu là dành cho Lâm Uyển thì anh sẽ tôn trọng riêng tư của cô.

Ngay cả việc cô lén lút uống thuốc tránh thai, anh cũng làm ngơ không nói. Anh còn chưa nòng nòi tới mức bắt ép cô sinh con cho anh.

Kỳ thật tức giận hơn nửa tháng, đến cuối cùng anh vẫn mơ hồ, không hiểu mình phí công đi tìm một cô gái như vậy để làm gì chứ.

Trong ngăn kéo có chi phiếu, tiền mặt, giấy chứng nhận nhà, đều là của anh cho cô, tất cả cô đều không lấy, lúc ra ngoài còn cố ý mặc một bộ quần áo khác. Tăng Tuấn nhìn vào bỗng nổi giận, cũng không biết là bị cái gì kích thích, liền thờ hồn hèn đóng ngăn kéo lại.

Lúc người của Tăng Tuấn đang ùn ùn kéo đi tìm người, thì quả thực ở bên kia Lâm Uyển cũng hơi lo lắng, nơi cô sống hoàn toàn lạ lẫm, rất nhiều chỗ cô còn chưa thích ứng được, bà chủ cũng đối với cô quá mức nhiệt tình. Có thể là do ít khách, nên bà chủ lúc rảnh rỗi đều tới đây tán gẫu với cô.

Lâm Uyển lúc trước gạt người nói là mình làm thiết kế, nên bà chủ thường làm mấy việc để cho cô xem, ví dụ như cắt hoa giấy, để cho cô khơi dậy được cảm hứng.

Lâm Uyển thì thiết kế cái gì chứ...

Song gặp dịp thời tiết không tồi, Lâm Uyển cũng chạy ra ngoài ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh. Tuy không thể sánh bằng khe sâu ở Đông Phi, nhưng ở đây lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết của quê hương. Lúc họp chợ cô còn đi theo bà chủ chạy xe đến thị trấn đi dạo giải sầu, mua một chút đồ dùng sinh hoạt.

Hơn nữa trong thị trấn số điện thoại cũng không được kiểm tra nghiêm ngặt như trong thành phố, cô chỉ tốn một trăm đồng là có thể mua được một số điện thoại di động, chủ cửa hàng cũng không hỏi đến giấy chứng nhận. Sau đó cô lại đi đến một cửa hàng mua một chiếc di động.

Lúc trở về cô đã có di động dùng rồi, hơn nữa tín hiệu 3G trong thôn cũng không tệ lắm đâu.

Lâm Uyển ngoại trừ xem TV còn cầm di động lên mạng xem tin tức, nhưng cô cũng không dám đăng tải gì lên QQ hay Weibo. Cho nên thứ để chơi cũng rất ít, cuối cùng cô tải trò chém hoa quả về, lúc rảnh rỗi lại chặt chém một hồi cho đỡ buồn.

Ngày qua ngày, Lâm Uyển càng lúc càng có cảm giác an toàn.

Một ngày cô đang ngồi chơi di động thì chợt nghe thấy bà chủ đang rất nhiệt tình chào đón ai đó, Lâm Uyển tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bà chủ đang dẫn một người giống như sinh viên đi vào.

Hành lý của người kia không nhiều lắm, trong tay có cầm một cái hộp. Hiên nhiên là người làm nghệ thuật.

Quả nhiên lúc bà chủ đưa cơm tới đến, liền nói với Lâm Uyên, nói ở phòng đối diện cũng là một người làm nghệ thuật giống cô, là giáo viên dạy âm nhạc ở trường học, bảo cô nếu có hứng thú thì sang đó tâm sự, không chừng có thể khơi dậy được linh cảm.

Lâm Uyên hoàn toàn không đánh giá đến nghệ thuật, dù là lúc đi học hay đi làm, cuối cùng cô vẫn không có duyên với nghệ thuật. Cho nên nghe bà chủ nói cô cũng chỉ gật đầu cho qua chuyện.

Song vị ở phòng đối diện kia quả nhiên là có đam mê, ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã đứng ở trong sân chơi violon.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lâm Uyên lúc mới đầu cũng không để ý tới người chơi violon kia, nhưng trong một thời gian dài chỉ có hai bọn họ là khách, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, tới cuối Lâm Uyên vẫn chưa chủ động bắt chuyện thì đối phương đã trực tiếp chạy tới tán gẫu với cô.

Người kia tự giới thiệu, nói hần tên là Đường Văn Hải, là thầy giáo dạy nhạc.

Lâm Uyên không dám nói tên thật, lúc mới đến cô nói với bà chủ rằng cô tên là Ngô Thiên, cho nên lúc này cô cũng nói vậy với đối phương. Sau đó lại lạnh nhạt cúi đầu chơi di động.

Nhưng sau một thời gian, Lâm Uyên cảm thấy con người của Đường Văn Hải cũng không tồi. Tính cách của hần rất nhã nhặn thư sinh, mục đích đến đây rất đơn giản, đó là muốn tìm một nơi yên tĩnh để luyện đàn. Thường xuyên qua lại, Lâm Uyên cũng trở nên thân quen với hần.

Hai người trẻ tuổi ngẫu nhiên gặp nhau trong sân, liền nói chuyện phiếm với nhau về vài tin tức thú vị trên mạng gần đây. Tuy rằng không nói nhiều, nhưng như vậy cũng coi như không xa lạ.

Nhất là có một ngày, Đường Văn Hải lại tự nhiên biểu diễn một bài nhạc, Lâm Uyên nghe thì thấy rất quen tai, hình như cô đã nghe khi ở cùng Tăng Tuấn. Hiện tại nghe lại, trong lòng cô liền cảm thấy không thoải mái lắm.

Cô vốn đang bắt mình phải quên Tăng Tuấn đi, nhưng nghe thấy bài nhạc này, khó tránh khỏi việc nhớ đến anh.

Cô nhin vài lần nhưng không được, cuối cùng ra sân nói với Đường Văn Hải: “Thật ngại quá... Gần đây anh hay luyện tập bài này nhỉ, không biết anh có thể chơi bản nhạc khác hay không...”

Đường Văn Hải rất thoải mái, thấy cô nói vậy thì trực tiếp chơi một bài khác. Cứ như vậy, Lâm Uyên liền có cảm tình tốt với người này, lúc gặp lại cũng không tỏ ra lạnh nhạt nữa.

Lâm Uyên bên này ngày qua ngày trôi qua êm đềm, nhưng bên kia Mạnh trợ lý lại không nhàn rỗi chút nào.

Hần cố gắng đi tìm đủ manh mối, cuối cùng cũng có hy vọng. Có một tài xế taxi nhận ra Lâm Uyên qua ảnh chụp, trí nhớ của vị tài xế này không tồi, nói người muốn đi đến trang trại nông dân vào mùa đông cũng không nhiều, rất nhanh tóm lược lại đại khái tình huống của cô.

Những ban ngành liên quan đến nơi đó rất hợp tác với bọn họ, vừa nghe tin liền phái một đám người đi đến thăm dò.

Lúc Mạnh trợ lý nghe được thông tin chính xác, hần một giây cũng không dám trì hoãn, vừa báo cáo lại với Tăng tiên sinh, vừa đi lên xe đi tới đó.

Chủ yếu là vì hần đưa tiền, cho nên đám người ngầm đi hỏi cũng không dám động thủ, vấn đề cũng khá khó giải quyết, trực tiếp tra hỏi người ta thì không được, mà trối lại bắt đi thì hơi kỳ cục.

Cho nên để cho cẩn thận thì... Cứ để Mạnh trợ lý đến đây xử lý đi.

Song điều khiến cho hần không ngờ tới chính là, Tăng tiên sinh người vẫn toàn quyền ủy thác nhiệm vụ cho hần, nghe tin xong lại cũng không ngồi yên được nữa rồi.

Bên ngoài đang vội vàng như vậy, nhưng Lâm Uyên thì lại cảm thấy rất nhẹ nhõm, vì đã qua một tháng rồi.

Ngày bọn họ tìm thấy cô, Lâm Uyên còn đang vô tư ngồi trong sân nói chuyện phiếm. Hơn nữa lại vào đúng lúc bà chủ tâm tình tốt, lôi kéo Lâm Uyên và Đường Văn Hải ra sân ăn táo.

Táo mùa đông ăn rất ngon, nhất là khi vừa mới hái từ trên cây xuống.

Đường Văn Hải đứng trên ngọn cây, dùng gậy hái táo, Lâm Uyển đứng dưới tàng cây đỡ lấy, sau đó cùng với bà chủ đi rửa táo. Xong xuôi, bà chủ lại nhân thời tiết ẩm áp, kê một cái bàn ra giữa sân, mấy người ngồi xung quanh bàn ngồi ăn táo tán gẫu, bà chủ còn lấy cả đậu phộng ra cho bọn họ ăn.

Bà chủ vui vẻ nói với bọn họ: “Đừng thấy hạt đậu phộng này nhỏ mà lầm, bây giờ loại này rất hiếm có, toàn bộ thôn cũng chỉ có nhà tôi là duy trì được loại hạt này, tuy nhiên hiện tại ăn loại này cũng không hoàn toàn thấy giống hương vị thực của nó nữa.”

Lâm Uyển ăn vào thì thấy rất thơm, cô ăn đậu phộng còn nhiều hơn cả táo. Đường Văn Hải cũng cười mở hơn, còn nói về sau khi già đi sẽ chạy tới đây để ăn cù. Lâm Uyển vô tư ăn uống, nghe bà chủ nói về một số chuyện trong thôn.

Đang nói chuyện thì Đường Văn Hải bỗng nổi hứng đứng dậy muốn đàn cho hai người nghe một bài. Thấy vậy, cả Lâm Uyển và bà chủ đều đồng loạt vỗ tay ủng hộ.

Thế nhưng bài nhạc còn chưa chơi xong thì Lâm Uyển chợt nghe thấy có tiếng ồn trên đỉnh đầu, hơn nữa âm thanh này còn ngày một tiến gần.

Cô buồn bực ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở phía xa có một chiếc trực thăng đang đi tới. Lâm Uyển hí hóp mắt nhìn, không rõ tại sao chiếc trực thăng kia lại bay xoay quanh khu vực của họ.

Đường Văn Hải cũng dừng động tác, vì tạp âm quá lớn nên không thể chơi tiếp. Trong sân cả ba người đều cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên.

Bất quá chiếc trực thăng kia hình như có dấu hiệu muốn bay đi, Lâm Uyển cũng không để ý, cười tủm tỉm thúc giục Đường Văn Hải: “Ai, sao lại dừng rồi, anh đàn hay lắm! Tiếp tục đi!”

Đường Văn Hải nghe xong mới lại đàn lại một lần nữa.

Chỉ là được một lúc thì bà chủ chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, vội nói với bọn họ: “Đề tôi ra xem.” Sau đó đứng dậy mở cửa lớn ra, Lâm Uyển lúc này mới thấy ở bên ngoài có mấy chiếc xe đang đi tới.

Lâm Uyển biết lúc này việc làm ăn đang ế ẩm, bà chủ mà thấy có xe qua đường thì chắc chắn sẽ hỏi xem họ có muốn ở qua đêm hay không.

Nhưng lần này cô bỗng nhiên cảm thấy có điều không bình thường, lúc trước không phải là chưa từng thấy xe qua đường, nhưng hầu hết đều là loại xe bình thường, ngẫu nhiên có một chiếc Mercedes-Benz thì cũng chỉ chạy lướt qua mà thôi, chỉ duy nhất lần này là các xe lại đổ rất trật tự bên ngoài.

Lâm Uyển ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đứng dậy, về mặt cảnh giác đi theo bà chủ ra bên ngoài.

Cô đứng ở cửa lớn, hồi hộp nhìn ra bên ngoài vài lần.

Cô mãi xem cảnh bên ngoài nên đã quên không nhìn lên phía trên, tuy rằng tiếng cánh quạt quen thuộc lại vang lên nhưng cô lại không chú ý, toàn bộ ánh mắt của cô đều tập trung ở chiếc xe hơi ngoài cửa.

Lúc cô để ý tới thì chiếc trực thăng kia đã hạ cánh trên khu đất trống trước trang trại.

Lâm Uyển vừa nhìn thấy, trong lòng liền có chút lo sợ.

Trong thôn đất trống nhiều, cho nên sau khi trực thăng dừng lại thì khoảng cách của nó vẫn cách nhà của bọn họ một khoảng khá xa.

Bà chủ và Đường Văn Hải vô cùng sửng sốt, ánh mắt tập trung vào chiếc trực thăng kia. Đường Văn Hải khoa trương chạy ra, kinh ngạc nói: “Có chuyện gì vậy? Nơi này cũng có thể đậu trực thăng sao...”

Trái lại vừa trông thấy cảnh này, Lâm Uyển liền giống như chuột thấy mèo, vèo một cái chạy tuốt vào trong sân. Cô đi tới bức tường ở sân sau, trèo lên thang định chuẩn ra ngoài, nhưng vừa nhìn xuống liền lập tức kinh ngạc tròn tròn mắt.

Ở cửa chính đã có người đang tới, nhưng ở sân sau cũng đã có sẵn người đứng mai phục rồi. Thấy cô xuất hiện, bọn họ liền nhìn chăm chăm xem xét cô, sau đó lại cầm bộ đàm lên nói cái gì đó.

Lòng bàn tay của Lâm Uyển ứa đầy mồ hôi, suýt chút nữa thì ngã xuống khỏi thang, chân cũng mềm nhũn ra, không ngờ mạng lưới vây bắt cô lại lớn đến như vậy.

Cô đã không còn chỗ nào để trốn, trong nhà trừ chuồng heo ra thì chỉ có phòng bếp...

Mất thấy người ta đang lại gần, Lâm Uyển hoảng sợ chạy thẳng vào trong phòng, hung hăng đóng chặt cửa lại, còn đem bàn ghế kê ra chặn.

Lúc cô đang hoảng loạn không biết nên làm gì, thì đầu bên kia cửa trực thăng đã được mở ra.

Người đầu tiên xuất hiện đi lại không được vững, hơn nữa rõ ràng người kia đang rất nóng vội, đi nhanh nên bị mất thăng bằng, lao đảo như sắp ngã. Mạnh trợ lý vội vàng chạy tới, nhưng người kia rất nhanh đã tự ổn định được. Sau đó cầm lấy gậy chống trong tay Mạnh trợ lý.

Mạnh trợ lý trộm liếc mắt nhìn Tăng tiên sinh. Chỉ thấy vị Tăng tiên sinh luôn bình tĩnh như núi kia, lúc này lại không kìm chế được mà thở mạnh. Tuy nhiên

anh vẫn không tỏ vẻ gì quá mức, thản nhiên liếc mắt nhìn vào trong sân, anh không lập tức đi vào, chỉ chống gậy đứng ở bên ngoài chờ.

Đã đến nước này, Mạnh trợ lý một giây cũng không dám trì hoãn, vội đi theo đoàn người vào trong, bà chủ lúc đầu còn tưởng mình sắp được đón tiếp một đoàn khách lớn, nhưng sau thấy cảnh này thì chỉ còn biết trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Căn bản là vì cảnh này không thường xảy ra ở ngoài đời, mà giống trong phim hơn.

Trong đó có một người mặc Tây trang, đi tới giờ giấy chứng nhận ra nói: “Mong bà hợp tác với chúng tôi.”

Đúng là hù dọa trắng trợn mà, bà chủ sợ hãi tránh đường, Đường Văn Hải cũng choáng váng, vội cầm theo đàn tránh sang một bên.

Trong lúc nhất thời trong sân trở nên rất hỗn loạn.

Mấy người nhanh nhẹn dò xét bên trong, tìm cẩn thận từng phòng một, cuối cùng phát hiện có một phòng đang bị khóa trái, bọn họ không thể đẩy ra được.

Loại cửa này thật ra chỉ cần đá vài cái là xong, nhưng vấn đề là không biết người bên trong đang làm gì, nếu cứ trực tiếp mở cửa thì không được hay cho lắm.

Mạnh trợ lý chạy tới, hần có vẻ rất chuyên nghiệp trong chuyện này, một mặt chỉ huy người xem xét đằng sau, đề phòng cô trốn từ cửa sổ, mặt khác khuyên nhủ Lâm Uyển ở bên trong, nói: “Lâm tiểu thư, cô làm vậy thì có ích gì chứ, dù sao chúng tôi cũng đã tìm được rồi, sao cô phải cố trốn tránh như vậy...”

Kết quả vừa nói xong, Mạnh trợ lý liền cảm thấy có người từ phía sau đi tới. Vừa nhìn đã biết là Tăng tiên sinh, liền tránh đường cho anh.

Hắn còn tưởng Tăng tiên sinh sẽ nói vài câu để khuyên cô ra mở cửa. Kết quả Tăng tiên sinh lại không nói gì, trực tiếp nhấc gậy lên đập vào cánh cửa.

Cánh cửa kia quả thật là không rắn chắc, bị đập vài cái liền tạo thành một lỗ thủng.

Lâm Uyển ở bên trong vô cùng hoảng sợ, mới vừa nãy cô còn áp tai lên cửa nghe động tĩnh bên ngoài, vậy mà bây giờ cửa đã bị người ta đập rồi. May mà cô tránh nhanh, nếu chậm một chút thôi là có khi mắt đã bị cây gậy kia đâm trúng cũng nên.

Lâm Uyển e dè lui về sau, lúc này cửa lại bị người ta đập mạnh một cái, cuối cùng cánh cửa kia đã hoàn toàn bị đánh sập. Người ở bên ngoài vội vàng cầm cánh cửa đặt sang một bên, nhất thời bên ngoài đã không còn thứ gì để che giấu.

Lâm Uyển biết mình đã không còn đường lui, đành chấp nhận đứng im trong phòng, chờ người ta xông đến bắt đi.

Kết quả chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy ai xông tới. Ngược lại người đứng bên ngoài kia bây giờ mới bắt đầu bước vào.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, Lâm Uyển thiếu chút nữa là bị dọa đến phát điên, cô rụt rè nuốt nước miếng, thật không ngờ nhanh như vậy đã phải gặp lại nhau!

Bên ngoài trời lạnh, người kia tay đeo găng, lúc này đang cầm gậy tùy ý dựa lưng vào tường.

Căn phòng được bài trí rất đơn sơ, anh vừa tháo găng tay, vừa liếc mắt đánh giá một vòng. Căn phòng này là điển hình ở khu vực nông thôn, một chiếc TV rất nhỏ đặt trên bàn, vật dụng và giường đều rất cũ kỹ.

Anh kín đáo khẽ nhếch miệng, tùy ý đặt găng tay lên chiếc bàn ở gần đó.

Trên bàn còn đặt một miếng táo, là tối qua Lâm Uyển ăn còn thừa lại. Sau một đêm, nhìn màu sắc của nó cũng không còn đẹp nữa. Tăng Tuấn cũng không nói gì, anh cầm lấy nửa quả táo kia, không hề chê bai mà đưa lên miệng cắn một miếng.

Tuy miếng táo đã để qua đêm, nhưng ăn vào vẫn rất giòn và ngọt. Anh tiếp tục giữ im lặng, chậm rãi đi vài bước trong phòng, vừa ăn táo vừa xem xét đánh giá, thần thái nhàn nhã giống như đang đi dạo ngoài đường vậy.

Trái lại Lâm Uyển ở phía đối diện lại đang bị dọa đến cứng cả người. Cô cố gắng trấn an bản thân, mỗi một động tác của anh đều khiến cho tim của cô đập mạnh liên hồi. Cô nằm mơ cũng không ngờ rằng, đã lâu như vậy mà anh vẫn còn không buông tha, vẫn kiên trì đuổi bắt cô, cảm giác giống như đang phải trải qua một cơn ác mộng vậy.

Tăng Tuấn sau khi đi vài bước thì dừng lại, rất tự nhiên ngồi xuống giường.

Lâm Uyển không dám nhìn anh.

“Lại đây.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng điệu rất bình thường, không có dấu hiệu của sự tức giận.

Lâm Uyển hít sâu một hơi, biết là anh đang gọi mình, nhưng cô rất sợ, ngập ngừng mấy lần vẫn không dám bước qua đó. Do dự một lúc, cuối cùng cô đành phải mở miệng cầu xin: “Tăng, Tăng Tuấn, em xin lỗi... Xin anh hãy buông tha cho em đi...”

Chương 55

Tăng Tuấn ngồi trên giường đất, không thêm đề ý đến lời cô nói, chỉ đưa mắt nhìn vào lò sưởi.

Lâm Uyên hầu hết thời gian đều chỉ ở trong phòng, cho nên trên giường có rất nhiều thứ linh tinh, ví dụ như đồ ăn vặt, di động cũng vứt bừa trên đó. Tăng Tuấn cảm thấy đi động của cô, tùy ý mở ra xem.

Trong ánh mắt hồi hộp của Lâm Uyên, anh vẫn thản nhiên như cũ, từ lúc vào phòng cũng chưa thêm nhìn ngắm cô lấy một lần.

Chủ yếu là vì lúc ở trên trục thẳng, anh đã nhìn đủ rồi. Cầm ống nhòm lên là có thể nhìn thấy từ xa, có một cô gái đang cười đùa ngoài sân rất vui vẻ.

Anh ngồi nghịch điện thoại một lúc, lát sau lại nhìn thấy trong máy cô có mấy phần mềm trò chơi, hỏi: “Có bài nhạc nào hay không?”

Lâm Uyên ngây ngốc một lúc rồi mới trả lời: “Em không nghe nhạc...”

Đến lúc này, Tăng Tuấn mới một lần nữa hướng ánh mắt về phía Lâm Uyên.

Lâm Uyên vô cùng bối rối, hít thở sâu trấn an bản thân, chờ bình tĩnh lại, cô mới mở miệng nói: “Tăng Tuấn, em biết mình làm như vậy là không đúng, nhưng dù sao cũng là có lý do...”

Lâm Uyên có chút luống cuống, cô cứ nghĩ nếu mình chạy trốn một thời gian là chuyện này sẽ qua, nhưng hiện tại lại bị người ta bắt được, cô chỉ còn biết nói thẳng ra hết những suy nghĩ trong lòng mình.

“Hôm đó Trần Oánh Oánh đã nói chuyện của anh cho em biết, cho nên em đã hiểu anh đối với em như vậy là vì cái gì...” Nói đến đây, Lâm Uyên lại không biết nên nói tiếp thế nào, cô cũng không hiểu là tại sao mình lại phải đi giải thích cho anh về vấn đề này.

Cô lại ngừng lại để hít thở sâu. Sau đó lại dường như đã suy nghĩ cẩn thận rồi, cô mới kéo ghế dựa lại, ngồi xuống nhìn Tăng Tuấn nói: “Em biết anh đối với em là có ý gì, chính là vì anh cảm thấy em rất giống với người con gái mà anh đang tìm kiếm. Nói cho cùng thì anh và em cũng đã ở bên nhau một thời gian rồi, anh chắc cũng đã chán ngấy rồi đúng không?”

Tăng Tuấn nhìn cô, ánh mắt của Lâm Uyên rất rõ ràng, không có ý muốn trốn tránh, lúc trước còn bị dọa đến đau tim, lúc này lại không hề sợ hãi, đáng ngờ còn thẳng tắp.

Tăng Tuấn rốt cục cũng hành động, dứt khoát đứng dậy khỏi giường.

Thấy anh đứng dậy, Lâm Uyên cảm thấy hô hấp của mình giống như đang ngừng lại, mắt không chớp nhìn từng động tác của anh.

Tăng Tuấn chậm rãi đi ra phía cửa, sau khi ra bên ngoài, anh dặn dò gì đó với nhân viên, sau đó Lâm Uyên xuyên qua cửa sổ thấy được những người trong sân đang lục đục kéo nhau ra ngoài.

Đây có phải là Tăng Tuấn đã nghe hiểu những lời cô nói?

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Uyên khẽ động, vừa định đứng lên thì lại ngoài ý muốn phát hiện Tăng Tuấn đã quay lại, tay còn chậm rãi cởi áo khoác, động tác vô cùng tự nhiên.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Uyên nhìn thấy anh cởi áo, nhưng trường hợp này thì hoàn toàn không thích hợp cho lắm. Cô mở to mắt nhìn anh đang từ từ tiến lại gần mình, cùng lúc như hiểu được điều gì.

Lâm Uyên giật mình định chạy, nhưng lại bị anh chặn đường. Cô không còn cách nào khác, vội vàng vơ lấy cái ghế dựa, giơ lên cảnh cáo anh: “Anh đừng tới đây, nếu không tôi sẽ đập chết anh!”

Thế nhưng Tăng Tuấn lại không thêm đề ý đến sự uy hiếp của cô, vài bước tiến lại gần, đưa tay kéo tóc cô, tay cầm ghế cũng bị tay anh đè xuống.

Cuối cùng cô cũng không rõ là từ lúc nào đã bị anh đè xuống giường. Động tác của Tăng Tuấn rất lưu loát, rõ ràng anh chỉ cần dùng một cánh tay mà đã có thể khiến cho cô không thể động đậy.

Anh nhẹ nhàng nhìn cô, Lâm Uyên không trốn tránh, cũng trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt chán ghét nói: “Đồ lưu manh, trong đầu anh chỉ nghĩ đến mỗi việc này thôi sao?”

Cô cũng bất chấp hết, dù sao cũng đã cùng anh làm không biết bao nhiêu lần, lúc này còn gì phải ngại nữa chứ.

Lâm Uyên cười lạnh nói: “Chắc anh chỉ muốn cơ thể của tôi thôi đúng không, nhưng anh đừng quên, anh dù có muốn tôi bao nhiêu lần thì cũng vô dụng thôi! Tôi không phải là người anh muốn tìm, anh có làm gì thì cũng không thể lừa dối được chính mình đâu!”

Tăng Tuấn mặt không đổi sắc nhìn xung quanh xem có gì có thể trói cô lại hay không, thấy trên giường không có gì, cuối cùng anh cầm lấy vò gối trói hai tay của cô lại.

Lâm Uyên nghiêng đầu đi, cố ý muốn kích thích anh: “Tôi không phải là người phụ nữ mà anh muốn tìm. . .Anh có làm một vạn lần với tôi thì cuối cùng vẫn không phải là cô ta, không chừng cô ta đã sớm lập gia đình rồi cũng nên. . .”

Nhưng mà dù có làm vậy thì Tăng Tuấn vẫn rất có trình tự cởi quần áo của cô ra, nghĩ đến anh sắp cởi quần mình, Lâm Uyên liền giơ chân ra đá một cái.

Kết quả anh lại tóm lấy chân cô, bắt đầu cởi giày của cô ra.

Ngay tại lúc Lâm Uyên còn chưa hiểu gì thì tay của anh đã sờ lên hông cô. Mà hành động này lại rất kỳ quái, không phải khiêu khích, mà là. . .

Lâm Uyên khó chịu uốn éo thắt lưng, cảm thấy nhột muốn chết. . .

Động tác của anh vẫn không dừng lại, liên tục cù vào thắt lưng cô, làm cho Lâm Uyên nhột quá đến mức hét lên một tiếng.

Bị cù không ngừng như vậy, toàn thân cô cũng sắp nhũn ra rồi. Rõ ràng trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng ngoài miệng lại không thể kìm nén nổi mà cười âm ỉ.

Tên khốn này lại dám giờ chiều này với cô!

Vừa rồi vất vả lắm cô mới giữ được khí thế, cố gắng duy trì tôn nghiêm, vậy mà lúc này lại bị cù đến phát điên rồi, cười đến chảy cả nước mắt.

Mãi cho đến khi cổ họng cô hơi đau thì Tăng Tuấn mới dừng động tác lại.

Lâm Uyên vừa xấu hổ vừa giận nằm trên giường. Cả hai đều giống như vừa mới ác chiến một trận, lúc này đang không ngừng thở hổn hển.

Tăng Tuấn sửa sang lại quần áo cho cô, thản nhiên nói: “Giờ đủ chưa?”

Lâm Uyên không dám đắc tội anh, cô quay mặt đi, vừa rồi cười nhiều nên cả người co rút đau quá.

Sau một lúc lâu, Lâm Uyên mới nghe thấy giọng anh dịu dàng nói: “Anh đã nói rồi, anh thích cơ thể của em”

Lâm Uyên trở nên buồn bực, quay người lại đối mặt với anh, thấy ánh mắt của anh nhìn cô rất sâu, bỗng nhiên tim cô lại đập mạnh, vội ngoảnh mặt đi, nói: “Đồ lưu manh!”

Song lại quá tức giận, cô cố gắng nhích người, tuy cổ tay bị trói, nhưng cô vẫn giơ lên, dùng sức đập cho anh một cái.

Nhưng rất nhanh động tác của cô đã bị anh cản lại, cổ tay bị đè xuống.

Sau đó quần của cô lại bị cởi ra, còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nằm lên, giơ hai chân cô ra rồi đâm vào.

Lâm Uyên có ý định phản kháng nhưng lại bị anh đè chặt xuống.

“Ngoan nào.” Động tác của anh rất nhẹ nhàng, bình thường vốn dĩ anh vẫn luôn thích hôn tóc cô, nhưng lần này có lẽ vì không thích mái tóc mới kia, nên anh vén tóc cô ra, nhẹ hôn xuống cổ cô.

Lâm Uyên không cam lòng kêu lên: “Tôi không muốn, anh ra đi. . .”

Anh không nói gì, động tác dần dần không khống chế được mà bắt đầu trở nên nhanh hơn, tay anh nắm chặt lên cổ tay cô, khiến cho Lâm Uyên cảm thấy cổ tay rất đau.

Anh giữ chặt hông cô, hôn lên cổ cô, không chút kiêng nể gì mà mặc sức hưởng thụ.

Giữa lúc thân thể đang được anh vuốt ve, Lâm Uyên bỗng nhiên òa khóc. . .

Cô đứt quãng kêu lên: “Cho dù ba tôi không muốn nhìn thấy tôi. . .Cho dù tôi có bị bà ngoại không đau cậu không thương. . .Nhưng tôi cũng không đáng phải chịu đựng sự giày xéo của anh như vậy. . .” Câu nói của cô dần dần bị mất tiếng, anh khiến cho cô ý loạn tình mê đến mức không thể nói tiếp được. . .

Lúc này cô không giãy dụa nữa, cứ mặc sức để anh tùy ý làm bậy, cô cố gắng thả lỏng cơ thể, ánh mắt trợn trừng nhìn thẳng vào anh.

Lâm Uyên giận dữ hướng mắt nhìn xuống, lại trông thấy nơi tư mật của hai người đang giao nhau, không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt.

Ở phương diện này dù phụ nữ có hào phóng đến đâu thì cũng không thể bằng đàn ông được!

Cô cắn môi, bất chấp hết thảy nói: “Tăng Tuấn, anh có giỏi thì làm cho tôi sung sướng đến chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Vừa dứt lời, Lâm Uyển liền cảm thấy cơ thể bị đảo lộn, vốn cô đang nằm sấp còn anh đè sau lưng thì bây giờ đã bị anh quay lại, nhìn thẳng vào mặt nhau.

Đồng thời cơ thể cô bỗng trở nên trống rỗng, có thể dễ dàng nhận thấy là anh đã rút ra rồi. Vốn còn đang ngập tràn trong mây mù bao phủ thì bây giờ lại ngội lạnh hân đi.

Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô.

Lâm Uyển thoáng chốc liền cảm thấy hồi hận, dưới tình huống như vậy mà cô còn làm loạn cái gì không biết nữa.

Nhưng chưa đợi cho cô hồi hận xong thì anh lại tiếp tục hành động, một lần nữa áp xuống, đem cô đè dưới thân. Lâm Uyển cứ nghĩ rằng chắc anh sẽ tức giận mà cuồng bạo mình, nhưng không, động tác của anh ngược lại rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại đưa tay ra cù lên người cô vài cái.

Dưới tình huống này, Lâm Uyển nhìn không được mà co rút cơ thể, trong nháy mắt cô đã hiểu được ý đồ của anh.

Anh luôn luôn tỏ ra rất nghiêm túc, trong lúc làm chuyện này hầu như cũng không hề kêu lên thành tiếng, nhưng biểu hiện lúc này của anh lại không giống vậy. Rõ ràng lúc cô co rút người lại đã mang đến cực hạn cho anh.

Quả nhiên hưởng thụ xong, anh liền cười bốn cọt, hạ người xuống trêu chọc cô: “Em đang muốn làm cho anh sung sướng đến chết sao?”

Giọng nói của anh trầm khàn gọi cảm, khoe miệng cũng hơi nở nụ cười, giống như một cây kim đâm vào lòng tự ái của cô vậy.

Lâm Uyển mặt đỏ bừng, gờ chân lên định đá anh, nhưng lại bị anh giữ chặt lại.

Hơn nữa rõ ràng là cô đã chọc giận anh rồi, Tăng Tuấn không hề quan tâm đến cảm nhận của cô mà tiếp tục làm tới. Anh không ngừng đánh sâu vào nơi mẫn cảm của cô, động tác kịch liệt, nhưng nửa người trên lại cố ý bảo trì khoảng cách với cô, tầm mắt của anh từ trên cao nhìn xuống.

Anh cũng không hôn cô nữa, chỉ dùng tay thuần thục trêu chọc những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, không ngừng kích thích cô, khiến cho dục vọng của hai người không thể kìm nén.

Lâm Uyển dường như muốn phát điên, cô cắn chặt răng, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, tay muốn nắm chặt lấy ga trải giường. Nhưng tay cô lại không thể động đậy được vì vẫn đang bị trói, cô vừa mới phản kháng một chút thì chợt thấy cổ tay nhói đau, chỉ còn biết dùng sức đá chân vịn vào cơ thể.

Song chân của cô lại bị anh nâng lên, Tăng Tuấn thân nhiên quét mắt nhìn nơi tư mật xấu hổ bên dưới của Lâm Uyển.

Lâm Uyển nhìn về mặt của anh, cố gắng đè nén nước mắt như sắp chực trào ra, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa nhục nhã.

Môi cô khẽ run rẩy, sau khi hít sâu một hơi để nén lệ, Lâm Uyển rốt cục cũng không chịu yếu thế mà cắn răng trừng mắt nói: “Đồ cặn bã!”

Nhưng mà khí thế còn chưa đủ thì dưới thân lại bị người ta đâm sâu vào, khiến cho cô không chịu nổi mà hét lên một tiếng. Lâm Uyển hồi hận ngậm miệng lại, xấu hổ buồn bực vô cùng...

Tới nước này rồi, Lâm Uyển cũng không nói gì nữa, dứt khoát nhắm hai mắt lại, mặc cho anh dày vò.

Không biết qua bao lâu, Tăng Tuấn rốt cục cũng buông tha cho cô.

Lâm Uyển ôm lấy cánh tay, Tăng Tuấn đã cời trói cho cô, nhưng lúc này cô cũng chẳng còn hơi sức nào nữa, liền trần trụi chui vào trong chăn.

Lúc anh rút ra, cô mới mở mắt, vài giây sau mới phản ứng lại được. Vì không muốn thể hiện ra sự yếu đuối, cô liền nhanh chóng ngồi dậy khỏi giường, làm như không có chuyện gì mà bắt đầu sửa soạn.

Tăng Tuấn có lúc cũng sẽ có ý đồ muốn lại gần giúp cô, nhưng đều bị cô tránh né. Lâm Uyển cầm lấy quần áo, bỗng nhiên nhận ra một điều, bọn họ vừa nãy không dùng đồ bảo vệ. Lúc này bên dưới dính nhớp khó chịu, nhưng chỗ này rất đơn sơ, cô không thể nhanh chóng chạy đi vệ sinh sạch sẽ cơ thể như khi ở trong biệt thự được.

Nếu cứ như vậy mà mặc lại quần áo thì sẽ càng không thoải mái... Hơn nữa còn có cái mùi sau khi hoan ái...

Cô thật sự không muốn cứ như vậy mà đi ra ngoài...

Lâm Uyển vội vàng nhìn về góc nhà, cô nhớ ở đó có một cái phích nước nóng. Cô liền đi tới cầm cái phích qua, may mà bên trong vẫn còn nhiều nước ấm. Tiếp theo Lâm Uyển làm như không có ai bên cạnh, rất tự nhiên tìm khăn mặt rồi bắt đầu tiến hành lau chùi sạch sẽ cơ thể.

Lúc làm việc này, cô còn cố ý nhìn ra ngoài sân, thấy bên ngoài trống trơn không một bóng người, cô mới yên tâm hơn một chút. Cô cũng không nhớ vừa nãy mình có phát ra âm thanh gì kỳ quái hay không, nếu bị người khác nghe được thì cô tình nguyện bị đâm chết cho rồi.

Lâm Uyển làm vệ sinh không được chuyên tâm lắm, ngón tay run rẩy tiết lộ sự bối rối của cô. Khuôn mặt cô ửng đỏ, môi trắng bệch không còn giọt máu.

Cô cố gắng trấn an bản thân, quay lưng về phía Tăng Tuấn mà lau rửa. Anh cũng không lên tiếng thúc giục, chỉ im lặng ngồi một chỗ nhìn cô. Đường cong nữ tính, cùng với động tác xấu hổ bối rối kia, thật khiến cho người ta sôi máu, miệng đắng lưỡi khô...

Vệ sinh xong, Lâm Uyển lại cố gắng bình tĩnh mặc quần áo vào, bắt đầu đứng dậy thu dọn đồ đạc trong phòng, mang hết vào trong túi, chuẩn bị lát nữa mang đi.

Song lúc dọn dẹp xong, Lâm Uyển mới phát hiện cái áo khoác đặt trên giường kia đã bị bẩn. Vừa nãy cô cảm thấy bên dưới thân rất mềm mại, hiện tại mới hiểu được, hóa ra là nhờ cái áo khoác kia.

Cô không cam lòng cầm lên, vừa liếc mắt một cái, liền ảo não vứt cái áo kia xuống rồi giẫm chân lên. Sau đó cô đi tìm một cái áo khác, giữa lúc cô đang tìm kiếm thì Tăng Tuấn đã ăn mặc chỉnh tề, bắt động thanh sắc đi tới.

Anh không nói gì, chỉ cầm áo khoác của mình đặt vào tay cô. Sau đó quay đầu, chuẩn bị cầm lấy cây gậy của mình.

Kết quả Lâm Uyển một chút cũng không nể tình, cô còn chưa thèm nhìn, liền dứt khoát cầm lấy áo khoác của anh ném xuống đất, như thể coi nó là một món đồ bẩn thỉu.

Tăng Tuấn đang định cầm lấy gậy thì chợt dừng tay, anh nhìn xuống dưới, không kiên nhẫn giữ chặt cầm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình.

Khuôn mặt tuấn tú này đã từng khiến cho Lâm Uyển mê mẩn đến mức tim đập mạnh, nhưng lúc này nhìn vào lại cảm thấy vô cùng khó chịu, ngực phập phồng tức giận.

Hơi thở của Tăng Tuấn vẫn không có dấu hiệu gấp gáp, ánh mắt của anh trở nên nặng nề. Đại khái vừa nãy anh đã trừng phạt cô trên giường đủ rồi, nên lúc này cũng không tức giận nữa.

Hai ánh mắt nhìn nhau, Lâm Uyển cắn chặt răng, mắt trừng thật to, đáng vẻ tuy quật cường, nhưng vành mắt lại có nước mắt đảo quanh, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ngón tay bóp cầm cô của Tăng Tuấn bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn, không còn mạnh tay như vừa nãy nữa, trái lại còn giống như đang vuốt ve, đáng vẻ đùa giỡn rất hứng thú. Sau đó anh còn giúp cô vén lại những sợi tóc bị vương hai bên má của Lâm Uyển.

Mái tóc xoăn kia, sờ vào cảm giác không được tốt lắm. Tăng Tuấn cũng liền nói: “Kiểu tóc này không hợp với em”

Lâm Uyển giật mình, sau đó dứt khoát tránh ra, không cho ngón tay của anh đụng vào. Cô cũng không muốn tìm áo khoác khác nữa, chỉ cầm lấy một cái áo dày một chút rồi mặc lên người.

Lúc đi ra ngoài, mặt của cô đỏ bừng, đầu tóc còn hơi rối, mặc kệ nhìn thấy ai, phản ứng đầu tiên của cô chính là, chắc bọn họ biết chắc bên trong nhà vừa xảy ra chuyện gì rồi. Cô cảm thấy rất xấu hổ, đầu cúi thấp, mắt cũng không dám mở to.

Gặp được bà chủ, Lâm Uyển vội vàng đưa tiền ăn ở vào tay bà, sau đó giống như chạy trốn mà lao thẳng về phía đoàn xe bên ngoài kia.

Điều này làm cho Mạnh trợ lý rất kinh ngạc, bởi vì Tăng tiên sinh đi trực thẳng, nhưng Lâm tiểu thư lại quả quyết muốn đi xe ô tô, sao lại có chuyện mỗi người một ngã như vậy chứ.

Mạnh trợ lý đang định đi qua nhắc nhở Lâm tiểu thư, nhưng còn chưa kịp nói thì bên kia Tăng Tuấn đã nhìn thấy, liền ra dấu với người ở trong trực thăng, sau đó đi tới chỗ đoàn xe.

Lâm Uyển vừa trông thấy Tăng Tuấn đuổi tới thì biểu tình giống như gặp quỷ, cô không dám đợi người giúp mở cửa xe ra nữa mà trực tiếp tự mở cửa rồi chui tuột vào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Mạnh trợ lý ngậy người ra một lúc, hiển nhiên là bị hành động của Lâm Uyển làm cho kinh sợ.

Bầu không khí xung quanh tức thì trở nên yên tĩnh, ngay cả nhiệt độ dường như cũng bị hạ thấp xuống một chút.

Đám người đi theo Tăng Tuấn tay vẫn giữ ra làm động tác mở cửa, nhưng vì động tác của Lâm tiểu thư quá nhanh nên họ vẫn còn đang sững sờ. Tài xế ngồi trong xe thấy cảnh này, tuy bên ngoài trời lạnh nhưng cũng có thể đổ mồ hôi hột.

Vẫn là Mạnh trợ lý thông minh, vội vàng chạy tới giúp Tăng tiên sinh mở cửa. Nhưng Tăng Tuấn ở bên cạnh rất nhanh làm động tác ngăn cản. Mạnh trợ lý tay đặt vào cửa xe bỗng dừng lại, về mặt kính ngắc lui về.

Tăng Tuấn nét mặt không thay đổi, rất tự nhiên mở cửa xe ra rồi ngồi vào, sau đó còn đưa lại gây chướng cho Mạnh trợ lý giờ phút này đang còn choáng váng.

Mạnh trợ lý lúc này mới hoàn hồn, đưa tay ra nhận lấy gậy.

Lâm Uyển nhìn thấy anh vào, sắc mặt lập tức xanh mét cả lại, cố gắng lui ra cách xa anh một chút.

Bên ngoài vô cùng im ắng, mọi người không ai hé răng nói một lời, ai nấy phân công nhau hành động rồi bắt đầu đi lên xe.

Xe phóng đi với tốc độ cao, đi được một lúc thì đằng trước bỗng phát sinh một tình huống nhỏ.

Xe của bọn họ vẫn đang đi ở vị trí trung tâm, nhưng Lâm Uyển chợt cảm thấy phía trước có động tĩnh. Cô cũng nhìn không rõ lắm, chỉ biết là hình như có một chiếc xe bỗng vượt qua họ từ bên phải.

Chiếc xe kia hình như đã có thói quen làm chuyện nguy hiểm như vậy nhiều lần rồi. Với lại đoạn đường này rất vắng, đối phương có vi phạm luật giao thông thì cũng không có vấn đề gì.

Lâm Uyển mới đầu cũng không quá để ý. Nhưng bỗng nhiên đoàn xe của họ lại chuyển hướng, trực tiếp chặn chiếc xe kia lại.

Hơn nữa giống như đã có thương lượng, đoàn xe trước sau đều tiến tới để trợ giúp. Cứ như vậy, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, chiếc xe vượt qua họ đã bị buộc ngừng lại.

Nhưng vẫn chưa xong đâu, hai chiếc xe trong đoàn của bọn họ còn đi ngang qua, dồn chiếc xe kia vào giữa. Tức thì cửa kính của chiếc xe kia đều vỡ tung, hai bên xe trở nên biến dạng.

Làm xong mọi chuyện, hai chiếc xe trong đoàn lại rất nhanh trở về đội ngũ, thật giống như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

Lâm Uyển ngậy người sững sờ.

Hết thấy mọi chuyện xảy ra rất nhanh, nhưng sau đó tất cả mọi người đều không biểu hiện gì quá đáng, toàn bộ đoàn xe vẫn duy trì tốc độ như trước, không nhanh cũng không chậm.

Lâm Uyển cảm thấy tim mình đập rất nhanh. Theo bản năng cô quay sang nhìn Tăng Tuấn ngồi bên cạnh, không biết với tình huống như vậy anh sẽ có phản ứng gì.

Nào ngờ cô chỉ thấy hai mắt của Tăng Tuấn đang nhắm chặt, hiển nhiên không thèm để ý đến chuyện vừa xảy ra.

Lâm Uyển ngạc nhiên không nói nên lời.

Xe chạy thẳng đến một khu nghỉ ngơi, toàn bộ đoàn xe đều rất ăn ý dừng xe trong bãi đỗ của khu nghỉ. Hơn nữa xe vừa dừng lại thì đã có người đi tới mở cửa cho bọn họ.

Lâm Uyển bước nhanh ra ngoài, cô không thèm đợi Tăng Tuấn mà chạy thẳng vào trong khu nghỉ. Nhưng Mạnh trợ lý đã đi đến, hấn không ngăn cô lại, chỉ khách khí nói với cô vài câu.

Cứ như vậy, bước đi của Lâm Uyển đã dần chậm lại. Vì thế ngay sau đó Tăng Tuấn đã theo kịp.

Trong lòng Lâm Uyển có chút tò mò, người như Tăng Tuấn, không biết tới chỗ như vậy thì sẽ phô trương tới mức nào.

Kết quả sau khi vào nhà ăn, Mạnh trợ lý lại đưa cho bọn họ hai phần thức ăn nhanh đến. Đồ ăn bên trong đều rất bình thường, nhìn giống như vừa mới mua từ quầy cửa hàng bên ngoài.

Lâm Uyển không phải chưa từng thấy qua tiêu chuẩn của Tăng Tuấn, lúc này liền kinh ngạc liếc mắt nhìn anh một cái. Nhưng kỳ lạ là Tăng Tuấn lại không

phản ứng gì, rất thân nhiên cầm đũa lên ăn.

Lâm Uyển buồn bực ăn vài miếng, nhưng lại không nhin được mà nhúu mảy, đồ ăn này thật sự rất bình thường, com hình như còn chưa chín kỹ.

Lúc ăn com, Mạnh trợ lý vẫn ở bên cạnh chú ý đến bọn họ. Lâm Uyển kỳ thật cũng không có hứng muốn ăn, hiện tại cô chỉ cần nhìn thấy Tăng Tuấn thôi là đã thấy ngán rồi.

Lúc đi ra khu nghỉ, Lâm Uyển bỗng nhìn thấy có một quầy hàng ở trước cửa bán đồ ăn vặt các loại như hạt dưa và khoai tây chiên. Lâm Uyển lập tức đứng lại chọn ô mai và các thứ linh tinh khác.

Lặt vặt vài món mà đã đầy một túi, Lâm Uyển chọn xong liền chuẩn bị bỏ tiền, nhưng Mạnh trợ lý người vẫn đi sau bọn họ đã nhanh nhẹn đi lên trả tiền. Song Lâm Uyển dứt khoát gạt tay hắn ra một bên, tự lấy ví của mình ra thanh toán.

Mạnh trợ lý xấu hổ cười cười, hắn cũng không tranh với cô nữa, lịch sự đứng tránh sang một bên.

Lúc quay lại, Tăng Tuấn đã đứng chống gậy chờ cô ở cửa. Cô cúi đầu đi qua, coi túi đồ ăn vặt như bảo bối mà ôm vào trong ngực.

Lần này lên xe, phỏng chừng bọn họ đã đi suốt một đêm, cho nên lúc này đã đổi người lái xe khác. Lâm Uyển cũng không quá để ý, chỉ cúi đầu kiểm lại túi đồ ăn vặt của mình xem có bị thiếu thứ gì hay không.

Trên đường đi cô không nói một lời, xe đi được một đoạn thì bắt đầu mở mấy gói hạt dưa và ô mai ra ăn, còn có nước khoáng và lê ngọt nữa.

Thời gian càng lúc càng lâu, sắc trời bên ngoài cũng trở nên u tối. Lâm Uyển cứ tưởng sẽ chống đỡ được cả đêm với túi đồ ăn vặt này, kết quả đồ ăn hết rồi mà vẫn còn chưa tới nơi.

Đến cuối, cô cũng không biết là mình đã thiếp đi từ lúc nào, chờ đến khi tỉnh lại, liền phát hiện trên người của mình có đắp một cái chăn, mà đầu của cô thì lại đang gối trên đùi của Tăng Tuấn.

Lâm Uyển giật mình ngồi bật dậy, vẻ mặt nghiêm túc ngồi thẳng trên ghế.

Bên trong xe rất ấm, mặt của cô cũng hơi hơi đỏ lên, toàn thân không được tự nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Đến lúc này Lâm Uyển mới nhớ ra một chuyện, liền quay đầu nhìn anh hỏi: “Mẹ của tôi ở đó vẫn ổn chứ?”

Tăng Tuấn đưa mắt nhìn cô. Lâm Uyển không rõ là hôm qua anh đã nghỉ ngơi hay chưa, nhìn tư thế của anh, cô thật hoài nghi là anh đã ngồi như vậy suốt đêm qua. Song tinh thần của anh thì vẫn rất tốt, ánh mắt vẫn rất có hồn.

Anh nhìn cô vài giây rồi mới trả lời: “Không có vấn đề gì.”

Nghe vậy Lâm Uyển liền quay đầu ra chỗ khác luôn, không thèm nhìn anh nữa.

Khung cảnh hai bên đường dần trở nên quen thuộc, xe cuối cùng cũng đã về tới khu biệt thự.

Đoàn xe dần dần được tản ra, chỉ có duy nhất chiếc xe chở bọn họ là đi vào bên trong. Lúc xe tiến vào, Lâm Uyển liền thấy có không ít người đang đứng chờ bọn họ, trong đó có Từ Đan.

Sau khi bọn họ xuống xe, những người đó lập tức đi tới vây quanh, Từ Đan cũng cung kính tiến đến đi theo sau Lâm Uyển. Hơn nữa không riêng gì Từ Đan, Lâm Uyển còn thấy có mấy người mặt mũi khôi ngô cũng đi theo cô, may là bọn họ chỉ theo tới tầng một, thấy cô lên tầng hai thì lập tức dừng lại.

Trong lòng Lâm Uyển cảm thấy rất khó chịu, biết chắc những người này từ nay về sau sẽ trở thành “cái đuôi” của cô.

Sau khi cô lên lầu được một lúc thì Tăng Tuấn cũng đi theo vào. Đi vào trong, Tăng Tuấn cũng không nói gì, yên lặng đi vào phòng tắm tắm rửa.

Lâm Uyển lạnh lùng ngồi trên giường, Tăng Tuấn tắm xong ra ngoài, lại đi tìm một bộ quần áo để thay. Trong ánh mắt chăm chú của cô, anh vẫn bình tĩnh xắn tay áo lên, nói: “Em ăn ít đồ ăn vặt thôi.”

Lâm Uyển không thèm đáp lại. Song vừa nói hết câu thì Tăng Tuấn bỗng nhiên ghé sát vào cô, hình như là muốn hôn cô một cái. Lâm Uyển chán ghét né ra, nhưng anh đã nắm chặt cầm cô, trực tiếp cúi xuống hôn, không cho cô cự tuyệt.

Anh hôn rất nhẹ, nhưng sức lực ở tay khi nắm cầm cô lại hơi mạnh. Hôn đủ rồi anh mới buông cô ra, không nói gì nữa mà đi ra ngoài.

Lâm Uyển không biết là anh muốn đi đâu, cô nghiêng tai nghe được tiếng thang máy đóng, lúc này dường như mới phản ứng lại được. Tối hôm qua đi đường suốt đêm, lại còn ăn nhanh ở chỗ nghỉ, không phải là vì anh có chuyện gấp cần phải trở về xử lý chứ?

Cô tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên ở bên dưới đã có xe đứng chờ. Hơn nữa giống như có thần giao cách cảm, Tăng Tuấn ở dưới nhà cũng bất ngờ ngẩng đầu nhìn lên trên.

Lâm Uyển giật mình vội tránh sang bên cạnh, chờ Tăng Tuấn lên xe rồi, cô mới nhẹ nhàng thở phào.

Một lát sau, Lâm Uyên chợt nhớ đến một chuyện, cô vội dùng điện thoại cố định trong phòng ngủ để gọi cho Từ Đan đang ở dưới lầu: “Trợ lý Từ, tôi muốn đổi lại phong cách trong phòng ngủ.”

Cô liếc mắt nhìn ga trải giường bằng tơ tằm, quả thật cô phiền muốn chết cái loại ga này, trơn trơn khó chịu...

Cô từ nhỏ chỉ quen dùng chăn bông, còn nữa, màu sắc trên giường cũng quá trầm rồi, “Màu sắc phải nữ tính một chút... Đúng, cô đi xem rồi thay đổi lại giúp tôi...”

Lâm Uyên cúp điện thoại, trong lòng đặc ý nghĩ, mặc kệ cái tên họ Tăng kia coi cô là ai, nhưng từ nay về sau cô sẽ thể hiện bản chất vốn có của mình của hân thấy! Để cho hân hiểu được, rằng cô hoàn toàn không thêm quan tâm đến chuyện hân muốn đi tìm người phụ nữ khác ở bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Tăng Tuấn trở về hơi muộn, lúc vào nhà thì thấy phong cách bên trong đã hoàn toàn thay đổi. Trước kia căn phòng có vẻ thâm trầm âm đạm, lúc này lại trở nên sống động và êm dịu hơn.

Lúc anh về thì nhìn thấy Lâm Uyên đang cầm mấy món đồ chơi mới đùa giỡn với Đại Mao Nhị Mao. Trừ những thứ đó ra, trong phòng khách còn có rất nhiều mấy món đồ đặt rải rác xung quanh.

Hai con chó chơi đùa vô cùng vui vẻ, không ngừng nhặt lại quả cầu bị Lâm Uyên ném đi, mỗi con còn có thêm một cái chuông trên cổ, bất kể chạy tới đâu cũng đều phát ra âm thanh. Hai con chó rất hứng thú với món đồ chơi mới, thỉnh thoảng không thấy chuông kêu, còn cố tình lắc lắc người để rung chuông.

Lâm Uyên tuy mặt ngoài vẫn đang chơi với chó, nhưng từ sau khi thấy Tăng Tuấn bước vào, cô lại chăm chú nhìn biểu cảm trên mặt anh.

Vừa thấy anh hí hóp mắt, cô liền cảm thấy rất vui vẻ.

Cô còn tưởng rằng anh đang khó chịu, vì dù sao Tăng Tuấn cũng là người trầm tính, hiện tại cô lại đem phòng biến thành náo nhiệt như vậy, lại còn rất nữ tính, chắc chắn là bất đồng với tính cách của anh.

Nào ngờ Tăng Tuấn nhìn xong, cái gì cũng chưa nói mà trực tiếp đi lên phòng ngủ.

Lâm Uyên cũng không hề hồi hộp, dù sao cô cũng biết rõ tình trạng hiện tại của phòng ngủ bây giờ. Thấy Tăng Tuấn đi vào thang máy, cô cũng nhanh chóng chạy vào theo, về mặt chờ mong muốn nhìn phản ứng của Tăng Tuấn.

Bên trong phòng ngủ, toàn bộ chăn ga gối đệm đã được thay đổi thành màu hồng phấn. Trước đó Từ Đan có đưa mẫu cho cô nhìn, sau đó Lâm Uyên liền căn chốt rằng chọn mẫu này. Chủ yếu là cô nghĩ nếu có ra cửa hàng chọn thì nhất định cô cũng sẽ chọn màu sắc tươi mới một chút.

Lúc này cô sao còn phải khách khí làm gì nữa chứ.

Hơn nữa không riêng gì vật dụng trên giường, mà ngay cả rèm cửa cô cũng thay mới luôn.

Từ Đan thật là nhanh nhẹn, mới nửa ngày mà đã tìm được mẫu thích hợp, kiểu dáng vừa đẹp lại vừa sang trọng. Sau một hồi sửa sang, cả căn phòng đã trở nên có hơi hướng của phòng con gái.

Tiếp đó, Lâm Uyên còn bổ sung thêm một số chi tiết nhỏ, là yếu tố quyết định thành bại, cô muốn làm cho Tăng Tuấn tức chết mới hả giận. Cô tự mình trang trí vài món đồ, mua một chiếc đồng hồ báo thức đáng yêu, ngay cả điện thoại cố định ở đầu giường cũng đổi lại kiểu dáng hoạt hình.

Cho nên lúc Tăng Tuấn đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy, không hề giống với căn phòng trước khi anh rời đi.

Anh nhìn quanh đánh giá một chút, vẫn như cũ không nói một lời, cơ bản là anh cũng chẳng thêm so đo với cô.

Lúc nhỏ anh còn theo cha đóng quân ở một nơi nào đó trong một thời gian ngắn, khi đó trong căn phòng to như vậy, đều là hai lính cần vụ giúp họ thu xếp. Sau khi trưởng thành, anh có chút ít nói, cho nên bọn họ liền suy nghĩ tâm tư của anh mà bố trí một gian phòng có chút trầm lặng như vậy.

Trước khi ở chung với Lâm Uyên, anh cũng không cảm thấy gì, nhưng từ khi Lâm Uyên chạy trốn, anh mới chợt cảm nhận được sự lạnh lẽo trong căn phòng này. Cho nên hiện tại Lâm Uyên như một người chủ gia đình thay lại toàn bộ vật dụng trong nhà, khiến nó trở nên sắc sảo và ấm áp như vậy, đương nhiên anh sẽ không có ý kiến.

Anh mau chóng thay một bộ quần áo ở nhà. Hình như quá bận rộn nên mệt mỏi, thay quần áo xong thì anh liền nằm luôn lên giường.

Lâm Uyên có chút buồn bực, không hiểu anh im lặng như vậy là có ý gì, lúc này lại đang nhắm mắt dưỡng thần rồi.

Lâm Uyên cảm thấy thật mất mặt, cô còn muốn làm náo loạn lên để anh chán ghét nữa kia, vậy mà lại thế này đây, đối phương ngay cả một lời cũng không nói.

Song lúc cô đang định ra ngoài thì lại bị người kia kéo lại. Không biết Tăng Tuấn đã mở mắt từ lúc nào, hình như cảm thấy được cô sắp rời đi nên mới kéo cô vào trong ngực, nằm yên ôm cô.

Anh không làm gì cả, nhưng lại ôm rất chặt, giống như coi cô là cái chần để ôm vậy. Lâm Uyên rất khó chịu, nhúc nhích một chút tỏ ý kháng cự, nhưng dù có giãy dụa cũng vô dụng. Sức lực của anh rất lớn, có đẩy thế nào cũng không ra, hơn nữa trong lúc đó, anh dường như lại mất kiên nhẫn, nói: “Ngaoan, đừng nghịch ngợm nữa.”

Lâm Uyên cũng không còn cách nào, dù sao cũng giãy không được, đành buồn rầu ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Nhìn Tăng Tuấn có vẻ rất mệt mỏi. Lâm Uyên nhìn anh, trong đầu chợt nổi lên một suy nghĩ. Cô lấy di động của mình ra, chuẩn bị chơi game quấy rầy anh một lúc.

Trò chém hoa quả có vẻ rất phù hợp, âm thanh của nó đủ khiến cho người ta khó chịu.

Kết quả cô đã chơi xong hai ván rồi mà vẫn không thấy anh có phản ứng gì. Anh quả thật rất biết nén giận, vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi như cũ, không biết là ngủ thật hay chỉ chợp mắt thôi.

Tăng Tuấn không những diện mạo tuấn tú, mà ngay cả lối sống cũng không nhìn ra được tật xấu nào. Lâm Uyên nhìn anh, cảm thấy người này thật đúng là đẹp đến kinh hồn, chính là nét đẹp khiến cho người ta không nhận được mà muốn ngắm vài lần.

Lâm Uyên thầm nghĩ, không biết người con gái trong tim Tăng Tuấn là ai, mà chỉ trong một đêm đã khiến anh phải ngày nhớ đêm mong như vậy?!

Nghĩ nghĩ một lát, cô liền lắc lắc đầu, ném điện thoại sang một bên, mặc kệ đi, dù sao cũng không liên quan gì đến mình.

Tuy nhiên bị anh ôm lâu như vậy, Lâm Uyên dần dần cũng hơi mơ mơ màng màng ngủ mất. Chờ lúc cô tỉnh dậy, chợt cảm thấy ở cổ có chút lạnh lạnh, mở mắt ra thì trông thấy Tăng Tuấn đang nhìn cô chăm chăm, không biết là anh đã dậy từ lúc nào.

Hơn nữa xúc cảm ở cổ rất lạ, cô cúi xuống nhìn nhìn, quả nhiên phát hiện có một chiếc vòng cổ không biết được đeo lên từ khi nào.

Chiếc vòng cổ này nhìn rất quen mắt, mặt trên được khắc đá quý, chính là loại đá mà bọn họ đã mua lúc ở Đông Phi. Hơn nữa không riêng gì đá quý, xung quanh sợi dây chuyền còn được khắc những viên kim cương nhỏ.

Lâm Uyên ngồi dậy, buồn bực sờ lên đó.

Tăng Tuấn tay chống cằm nhìn cô, dường như anh đang muốn hòa hoãn lại quan hệ của hai người, thấy cô tỉnh liền nói: “Em đừng suy nghĩ về chuyện trước kia nữa.”

Anh nhìn chuỗi vòng cổ của Lâm Uyên, nhẹ nhàng nói tiếp: “Đến khi nào anh không còn muốn mua quà tặng em nữa thì lúc đó em mới nên lo lắng.”

Anh ngừng lại một chút, nhìn vào mắt cô nói: “Hiện tại, tất cả mọi chuyện anh làm đều là vì muốn em được hạnh phúc.”

Lâm Uyên cảm thấy trong lòng khê nhói đau. Cô nhìn vào mắt anh, cô biết anh sẽ không lừa cô, anh nói được là làm được...

Cô cũng không im lặng quá lâu, lập tức cãi lại anh: “Chuyện này sao mà không suy nghĩ cho được cơ chứ. Anh thử nghĩ xem, cũng giống như khi anh đi siêu thị mua táo, cho dù táo có nhỏ một chút thì anh vẫn nên chấp nhận mà mua về, nhưng đằng này anh lại chọn lê thay vì táo, mà bản thân em là lê mà lại bị anh coi là táo để thay thế! Em sao có thể coi như không có chuyện gì được hả!”

Dù sao thì trên đời này vẫn còn nhiều đàn ông tốt mà, tìm một người đàn ông để kết hôn, tương thân tương ái cả đời không phải là hy vọng xa vời chứ? Cô có điên mới cho người ta xem mình là thể thân mà sống cùng!

Lâm Uyên nói xong liền đem vòng cổ tháo xuống rồi ném lên giường, định bụng bỏ ra ngoài. Thế nhưng còn chưa xuống được giường thì cổ tay đã bị người ta tóm lấy.

Sắc mặt anh có chút nặng nề, nói: “Lâm Uyên, anh không phải là người có thể tùy tiện kéo bắt cứ ai lên giường.”

Lâm Uyên không để ý đến lời của anh, dùng sức đánh lên bàn tay đang cầm cổ tay mình, kết quả tay đã đỏ lên mà vẫn không rút ra được, ngược lại còn bị anh đè xuống giường.

Lâm Uyên rất tức giận, không chút khách khí giơ tay lên muốn cho anh một cái tát, nhưng tay còn chưa kịp giơ lên thì đã bị anh giữ lại. Cơ thể anh dán chặt vào cô, vì vậy Lâm Uyên có thể cảm nhận được sự biến hóa trên người anh.

Trong tình huống như vậy, chưa một lần nào mà cô trốn tránh thành công. Đã đến nước này, cô cũng không từ chối nữa, liền nằm im như tượng, mắt nhắm ngốc nhìn lên trần nhà.

Tăng Tuấn hành động không chút lưu tình, anh lập tức cởi quần áo của cô ra, phong cách nhanh gọn không hề thay đổi.

Bộ nội y của cô mang hơi hướng của nội y thiếu nữ, chất vải mềm mại, sờ lên rất thoải mái. Tăng Tuấn không biết tại sao mà trở nên kích động hơn trước, động tác có chút gấp gáp. Tuy trong lòng rất muốn kiềm chế, nhưng lúc tiến vào vẫn vô cùng mạnh mẽ, trong ánh mắt không cam chịu của Lâm Uyên, anh vẫn không ngừng dây dưa giao hợp, muốn cô đi theo tiết tấu của mình.

Lâm Uyên cố gắng chống cự, dù có ưỡn người lên hay nghiêng đầu đi không nhìn anh thì đều vô dụng. Hai cơ thể dán chặt vào nhau, làm chuyện khiến cho người ta phải đỏ mặt xấu hổ...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Cơ thể của Lâm Uyên ngày càng trở nên hưng phấn, cô cố gắng kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn ngăn không được một màn nóng bỏng diễn ra.

Tăng Tuấn cũng rất kích động, anh vô cùng thích dáng vẻ này của Lâm Uyên, miệng nửa khép nửa mở, ánh mắt mê ly, không ngừng thờ dốc. Quá xúc động, anh liền cúi xuống hôn lên môi cô. Ngón tay anh khẽ luồn vào tóc cô, nâng đầu cô lên, để cho cô thêm sát lại gần mình, môi lưỡi quấn quýt dây dưa không ngừng.

Lâm Uyên xấu hổ không thôi, không tránh ra được, đành phải mặc cho anh thích làm gì thì làm. Đầu óc cô trống rỗng, có mấy lần quả thật là bị anh bức muốn điên rồi, cơ thể như đang bị từng cơn sóng lớn thổi quét.

Chờ hết thấy bình ổn lại, Lâm Uyên tròn tròn mắt nhìn thẳng lên trần nhà. Trong cơ thể còn lưu lại hơi ấm của anh, tứ chi mềm nhũn, không còn chút sức lực.

Cô dùng sức hô hấp mấy cái, giống như muốn phân cao thấp, chỉ nghỉ ngơi một chút rồi liền ngồi phắt dậy, không thèm quan tâm xem cơ thể có thích ứng được hay không, cô quơ lấy quần áo rồi chạy vọt vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, cô cố gắng duy trì vẻ lạnh nhạt bước ra ngoài, khuôn mặt không chút cảm xúc. Trái lại Tăng Tuấn vừa ngồi dậy trên giường, áo ngủ to không buộc chặt, toàn bộ cơ thể cứ thế phô bày ra bên ngoài.

Lâm Uyên không buồn để ý đến anh, mặc xong quần áo liền thoải mái mở cửa đi ra ngoài.

Xuống dưới nhà, cô thấy còn một lát nữa mới đến giờ cơm, cô cũng không quan tâm đến cơ thể, quyết định dắt chó ra ngoài đi dạo.

Trên đường đi cái gì cô cũng không muốn nghĩ, cố gắng thư giãn tâm trạng. Lúc trở về, Tăng Tuấn cũng đã sửa soạn xong, đang ngồi ở dưới nhà.

Lâm Uyên muốn tránh anh nên cố ý giữ khoảng cách xa xa một chút. Nhưng cô vừa mới cởi dây xích thì Tăng Tuấn đã đi tới.

Lâm Uyên cảnh giác lùi về sau, nghĩ rằng anh lại tính muốn quấy rầy cô, kết quả anh chỉ vỗ nhẹ lên tay cô, nói: “Lần sau nhớ phải đeo găng tay.”

Lâm Uyên lúc ra ngoài đúng là đã quên mang găng tay, cô cũng không đáp lại, quay đầu đi qua anh rồi bước thẳng vào nhà ăn.

Nhân viên đã dọn cơm xong. Lúc ăn cơm, hai người trước giờ cũng không có nhiều hành động thân mật cho lắm, thỉnh thoảng Tăng Tuấn cũng sẽ quan tâm mà đẩy đĩa món ăn cô thích đến trước mặt cô.

Lúc này không hiểu Lâm Uyên ma xui quỷ khiến thế nào mà vừa mới giờ đưa ra gắp thì lại đụng ngay vào đĩa của Tăng Tuấn. Cô còn tưởng chỉ là trùng hợp mà thôi, nào ngờ khi cô đổi sang món khác thì vẫn như cũ đụng phải đĩa của anh.

Cô khó hiểu ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tăng Tuấn đang ngồi chống tay lên cằm nhìn cô.

Tên này đúng là cố ý mà!

Cô cũng không thèm gấp nữa, nhưng sau đó Tăng Tuấn lại gấp thức ăn rồi bỏ vào bát cô. Lâm Uyên cố gắng không tỏ ra kích động, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, dáng vẻ hoàn toàn như không để tâm.

Tuy nhiên lúc ăn cơm xong, Tăng Tuấn ngồi đối diện bỗng nhiên mở miệng nói: “Em mặc áo khoác vào đi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Lâm Uyên ngây người, trong lòng rất không muốn, lập tức nói: “Trước khi ăn cơm em đã dắt chó đi dạo rồi.”

Tăng Tuấn đưa mắt nhìn cô một cái: “Mặc ấm một chút.”

Lâm Uyển không hiểu người này đang muốn đùa giỡn cái gì, thời tiết như thế này mà còn đòi ra ngoài đi dạo...

Hơn nữa lúc cô đang mặc áo khoác, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì lại bị Tăng Tuấn gọi lại. Sau đó Lâm Uyển được anh đưa cho một chiếc khăn quàng cổ.

Lâm Uyển không vui nhận lấy chiếc khăn, cô không thích đeo bất cứ thứ gì trên cổ, cảm thấy cực kỳ ngột ngạt.

Vậy mà quàng khăn xong, Tăng Tuấn lại đưa một cái mũ cho cô. Bị anh quấy nhiễu như vậy, cô chợt cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà. Cô khó chịu đội mũ, quàng khăn, đeo găng tay xong xuôi, lúc đó anh mới có vẻ hài lòng, chống gậy đi ra ngoài.

Lâm Uyển cảm thấy độ ấm vây quanh cô sắp có khả năng biến thành băng rồi.

Tăng Tuấn bỗng nhiên nói: “Anh không đáng được em yêu sao?”

Lâm Uyển kinh ngạc, quay đầu nhìn gương mặt nghiêng của anh, xác nhận vài lần mới chắc chắn là anh đang nói chuyện với mình.

Anh mà cũng có thể nói những lời này ư?

Lâm Uyển đầu óc bấn loạn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, cô mau chóng ổn định lại hô hấp của mình, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh.

Kỳ thật cô cũng hiểu được nguyên nhân, một người như anh, một khi đã yêu thì rất khó dứt ra được, bởi vì anh là người rất đặc biệt, lúc trước cô chỉ mới rung động thôi mà đã cảm thấy rất đau lòng, nếu như không cẩn thận mà yêu anh thì không phải là muôn đời sẽ không thoát ra được hay sao!

Hơn nữa chuyện này lại không bình thường, nếu như cô cứ giống một con ngốc mà chui đầu vào, vạn nhất có một ngày cô gái mà anh đang tìm kiếm xuất hiện, đến lúc đó cô biết phải làm thế nào đây?!

Nghĩ vậy, cô liền nghiêm túc nói: “Người như anh em yêu không nổi.”

Tăng Tuấn nhìn cô.

Lâm Uyển nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Em là một cô gái không có gì đặc biệt, người khác như thế nào thì em cũng như vậy, cố gắng học tập ở trường, trưởng thành tốt nghiệp thì tìm một công việc ổn định, tay làm hàm nhai, sau đó kết hôn, giúp chồng dạy con, hạnh phúc qua ngày... Còn anh, em chưa từng nghĩ đến việc sẽ quen với một người như anh, hơn nữa lại còn theo một cách ‘đặc biệt’ như vậy... Mặc dù khởi đầu hay quá trình, em đều không thể nghĩ tới một kết cục viên mãn, bởi vì cho dù chúng ta có yêu nhau, thì tỷ lệ thành công cũng không lớn, bởi vì em thật sự thua kém anh quá nhiều.”

Tăng Tuấn không đáp lời, Lâm Uyển giống như đang tự nói một mình, cô thật sự rất muốn nói hết cho rõ ràng: “Hơn nữa em hoàn toàn không quen biết anh, không biết về gia đình anh, còn anh, anh cũng hiểu em được bao nhiêu chứ? Huống chi anh lại không hề tôn trọng em, không để ý đến tâm trạng suy nghĩ của em... Hai chúng ta như vậy, nói yêu nhau không phải rất nực cười hay sao?”

Lâm Uyển nói xong, không dám nhìn biểu hiện của Tăng Tuấn. Trái lại Tăng Tuấn nghe cô nói xong, cũng không có phản ứng gì.

Bên ngoài trời lạnh, Lâm Uyển ăn mặc rất ấm nhưng vẫn thấy hơi rét. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, không biết có phải do ảo giác hay không mà cô chợt cảm thấy khuôn mặt anh hiện lên nỗi cô đơn.

Chắc cô nghĩ nhiều quá rồi, người này sao mà cô đơn cho được chứ.

Tăng Tuấn đứng im một lúc, sau đó xoay người lại, chống gậy nói: “Trở về thôi.”

Hai người một đường trở về nhà, buổi tối sau khi lên giường, Tăng Tuấn không biết tại sao mà không tắt đèn đi ngủ, lại gối tay sau đầu như đang suy nghĩ điều gì. Lâm Uyển nằm bên cạnh có chút lo sợ, sợ anh lại bất ngờ bỏ nhào vào cô.

Kết quả anh không có hành động gì, khoảng năm phút sau, anh mới tắt đèn ngủ rồi nằm xuống. Sau đó anh rất tự nhiên giơ tay ra ôm chặt cô, để cho cô áp sát vào ngực mình.

Song được một lát, lúc Lâm Uyển đang mơ mơ màng màng ngủ, anh lại hỏi cô một câu: “Em có biết một quán ăn ngon nào không?”

Lâm Uyển không biết anh hỏi vậy là có ý gì, cô đang rất buồn ngủ, liền mơ hồ nói tên một địa điểm.

Trưa hôm sau, Lâm Uyển vẫn lạnh nhạt với Tăng Tuấn, chỉ có lúc chơi đùa với Đại Mao Nhị Mao thì cô mới vui vẻ, còn lúc đối mặt với anh thì cô cũng chỉ coi như không khí mà thôi. Mà Tăng Tuấn cũng rất kỳ quái, thấy cô như vậy mà anh lại không hề tức giận. Việc bài trí trong nhà anh cũng chiều theo cô, không có ý định đổi lại như cũ.

Mãi cho đến tối, Lâm Uyển đang muốn xuống nhà ăn cơm thì lại thấy Tăng Tuấn đang thay quần áo. Anh vừa thay đồ vừa nói: “Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn.”

Lâm Uyển có chút ngoài ý muốn, không rõ là vì sao hôm nay anh lại không ăn ở nhà. Nghe anh nói vậy, cô liền mau chóng đi tìm quần áo để thay.

Song lúc đến nơi thì cô mới cảm thấy buồn bực, đây không phải là nhà hàng mà hôm qua cô đã thuận miệng nói với anh hay sao.

Bên trong đại sảnh có không ít người, xe bọn họ vừa đến thì đã có người đi tới nghênh đón, chắc là Tăng Tuấn đã đặt chỗ trước rồi.

Lâm Uyên rất quen thuộc chỗ này, đây là nơi mà công ty cũ của cô hay tụ hội. Nơi này tuy không phải là nơi nổi tiếng nhất, nhưng món ăn lại rất ngon, khung cảnh cũng rất đẹp.

Bọn họ đi qua hành lang của đại sảnh, ở đây được bố trí như một hồ thủy sản, có rất nhiều động vật biển đang bơi lội. Tuy rằng đây không phải là lần đầu Lâm Uyên tới đây, nhưng vị trí này thì cô lại chưa từng xem qua. Hơn nữa nhà hàng này cũng khác nhiều so với lần trước cô tới, lúc đầu mới bước vào cô còn cảm thấy rất rục rịch chói mắt, nhưng bây giờ ông chủ đã thay đổi lại cho nhà hàng một phong cách tao nhã hơn.

Cô đã lâu không tới đây, nhà hàng này đã thay đổi nhiều món ăn, nhưng các món đặc trưng thì vẫn không thể thiếu. Lâm Uyên suy nghĩ một chút rồi chọn đồ ăn, chỗ này quả thật rất hợp khẩu vị của cô.

Chỉ trong giây lát, đồ ăn đã được đưa ra.

Tăng Tuấn ăn rất tự nhiên, không kiêu cách. Kỳ thật cô đã ở bên anh khá lâu nên cũng hiểu được, rằng tuy cô sợ anh, nhưng bản chất của anh lại khá tốt, nói chuyện với người khác cũng không vênh mặt sai khiến, càng không bao giờ mắng mỏ người ta. Ít nhất thì, cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ anh đồ ỏi, tức giận chửi mắng nhân viên của mình.

Lâm Uyên cúi đầu ăn cá, nhưng thật kỳ quái, bình thường cô rất thích ăn món cá này, hơn nữa cô còn có thể khẳng định rằng chất lượng nấu ăn ở nhà hàng này vẫn y như trước, nhưng lúc này cô lại không hề có chút hứng thú muốn ăn, cảm thấy mình như đang bị bóng đèn chiếu rọi, cực kỳ mất tự nhiên.

Cô rốt cục không nhịn được mà đặt đũa xuống, nhìn Tăng Tuấn đang ngồi đối diện, nói: “Sao tự nhiên anh lại muốn ra ngoài ăn cơm vậy?”

Tăng Tuấn này giờ vẫn luôn chăm chú nhìn cô, lúc này thấy cô hỏi, anh chỉ thần nhiên nói: “Anh sẽ cố gắng để trở nên tương xứng với em.”

Anh dừng lại một chút, không hiểu là do ánh đèn chiếu vào hay gì khác, mà dáng vẻ lúc này của anh lại giống như có chút ngại ngùng: “Anh sẽ hạ thấp mình xuống, để cho em cảm thấy thoải mái khi yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Lâm Uyên ngây ngốc, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Vài giây sau, cô mới phản ứng lại được, liền vội cúi đầu ăn cá, tim giống như sắp nhảy ra ngoài, cảm xúc này, cô chưa từng được cảm nhận khi ở bên bạn trai cũ Vương Kiến. Rõ ràng chỉ là một câu nói nhạt đến không thể nhạt hơn, nhưng từ trong miệng anh phát ra thì lại mang một hương vị khác.

Cô cứ như vậy trốn tránh cúi đầu xuống ăn cơm, Tăng Tuấn cũng không nói gì thêm. Anh là người có khả năng kiềm chế cảm xúc rất tốt, thấy Lâm Uyên không lên tiếng, anh cũng im lặng, không gấp gáp.

Hai người tuy không nói gì, nhưng tốc độ ăn uống lại rất nhanh. Kỳ thật Lâm Uyên cũng không biết là mình đang ăn gì, hơn nữa lại không cảm thấy thèm ăn, liền vội ăn vài miếng rồi ra về như đã ăn no rồi.

Nghĩ đến câu nói vừa rồi, nếu xem xét kỹ nội dung của nó, thì quả thật là vô cùng khó nghe. Hơn nữa cô cũng đã cố gắng không hăm sâu vào, cứ một mình mình sống là được rồi, sao cô phải để cho người ta hy sinh vì mình như vậy chứ?!

Cho nên cảm xúc rung động chỉ gọi lên trong chốc lát rồi lại vụt tắt. Cách nói kiểu tôi đây tuy cao sang quyền quý, nhưng sẽ hạ mình, sẽ chịu thiệt vì em của Tăng Tuấn, có cái gì mà cô phải cảm động?!

Suy nghĩ xong, Lâm Uyên liền tỏ vẻ đã ăn no, chuẩn bị quay đầu chạy lấy người. Nhưng Tăng Tuấn lại đột nhiên hỏi: “Cuối tuần em hay làm gì để thư giãn?”

Lâm Uyên đầu óc bấn loạn, tùy tiện nói: “Cũng chẳng có gì đặc biệt, có thể là đi xem phim...”

Nói xong cô cũng không nghĩ nhiều. Lúc này còn rất sớm, lại còn là cuối tuần, bên ngoài có rất nhiều người đi chơi, đặc biệt là các đôi tình nhân trẻ. Những hình ảnh như nắm tay nhau, con trai giúp con gái cầm túi xách, tất cả đều là những cử chỉ thân mật rất bình thường khi yêu nhau. Lâm Uyên nhìn vào cũng không cảm thấy gì.

Tài xế lái xe tới rồi ra ngoài mở cửa xe, sau khi cô và Tăng Tuấn lên xe, Lâm Uyên liền cố gắng trấn an bản thân, không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Thế nhưng khi xe dừng lại ở một nơi, vừa nhìn thấy biển hiệu, Lâm Uyển liền có chút buồn bực.

Bọn họ đang đứng trước một rạp chiếu phim lớn nhất vùng này.

Chẳng lẽ Tăng Tuấn muốn đưa cô đi xem phim?

Đang miên man suy nghĩ thì tái xế đã giúp họ mở cửa xe. Hơn nữa lần này rất kỳ lạ, bên cạnh Tăng Tuấn lại không có ai đi cùng, bình thường lúc nào cũng phải có trợ lý đi theo anh. Xe rời đi, nơi này chỉ còn lại mỗi mình bọn họ.

Tăng Tuấn đáng vẻ rất tự nhiên, nhìn không ra vui buồn. Lâm Uyển còn đang bối rối vì chuyện vừa rồi, thấy anh bình tĩnh như vậy, cô cũng làm ra vẻ thoải mái rồi cùng anh đi vào rạp.

Rạp chiếu phim này rất lớn, nơi bán vé xem phim được đặt ở tầng một, nhưng lúc này đang có khá nhiều người đứng xếp hàng. Lâm Uyển liếc mắt nhìn quảng cáo, thì ra có một bộ phim bom tấn của Hollywood đang được chiếu, cho nên rất nhiều người muốn đi xem.

Tăng Tuấn hiển nhiên là không chuẩn bị trước, có vẻ như anh chỉ nhất thời nổi hứng nên mới đến đây mà thôi. Đi vào rạp, anh liền cúi đầu hỏi cô: “Em muốn xem phim gì?”

Lâm Uyển miệng khẽ run rẩy, bởi vì ở nhà Tăng Tuấn cũng có chỗ chiếu phim, mà cho dù anh có muốn đi xem ở rạp thì chẳng lẽ cũng phải tự mình mua vé sao?

Lâm Uyển chần chờ một lúc rồi nói tên của bộ phim Hollywood kia. Sau đó Tăng Tuấn thật sự đã đi tới xếp hàng mua vé.

Lâm Uyển ngờ ngác đứng im, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Cô thấy được là Tăng Tuấn không phù hợp với nơi này, anh quá mức nhã nhặn, ngay cả xếp hàng cũng phải giữ khoảng cách nhất định với người ta, hơn nữa lúc anh đi tới, rất nhiều ánh mắt đều tập trung hướng vào anh. Một là vì anh mới còn trẻ mà đã chống gậy, hai là vì anh có một gương mặt vô cùng tuấn tú.

Thấy anh một mình đứng đó, Lâm Uyển chợt cảm thấy không nỡ. Cô nhanh chóng đi lên nói: “Anh đừng xếp hàng, cứ để em mua cũng được.”

Tăng Tuấn không rời đi, chỉ nghiêng người dịch ra một chút, để cho cô đứng bên cạnh. Lâm Uyển đến gần anh rồi mới thầm nghĩ là hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều, người này sẽ không bao giờ để ý đến ánh mắt của người khác, cũng không quan tâm nhiều đến hoàn cảnh xung quanh.

Cô nghĩ không phải là anh cố tình giữ khoảng cách với bọn họ, mà là bọn họ tự động đứng cách anh một chút.

Nơi bán vé rất đông, nhưng chỉ một lúc sau là đã đến lượt bọn họ, nhưng những suất chiếu sớm thì đã bán hết rồi, bọn họ đành phải xem vào giờ khác.

Mua vé xong, vẫn còn khoảng một tiếng mới đến giờ. Lâm Uyển nhìn Tăng Tuấn, anh mặc áo khá mỏng. Phòng chiếu là không có kính nghiệm, nghĩ rằng ở đầu cũng ấm áp.

Lâm Uyển nhớ ở bên cạnh rạp chính là khu mua sắm, đồ ăn ở đó cũng không tệ, bên trong cũng rất ấm áp. Cô liền đề nghị: “Hay là chúng ta đến khu ẩm thực chờ đi.” Dù sao cô cũng chưa ăn no, vừa may có thể lấp đầy bụng.

Song lúc ra ngoài, cửa hàng nào cũng đã hết chỗ, cuối cùng đi tìm một lúc, Lâm Uyển mới có được một chỗ ngồi trong quán thịt bò Lý tiên sinh. Nơi này hồi trước khi còn đi làm cô đã ăn nhiều tới mức muốn nôn ra, nay đã lâu chưa ăn nên lại thấy hơi nhớ nhớ.

Lúc bồi bàn đi tới, Lâm Uyển liền gọi một bát nộm thịt bò và hai salad.

Trái lại Tăng Tuấn lại không có hứng thú muốn ăn. Lâm Uyển biết không phải là anh đang khách khí, người này có thể hạ mình đưa cô đi ăn nhà hàng mà cô thích đã là tốt lắm rồi, còn để anh phải cùng cô ăn nộm thịt bò nữa thì cũng hơi quá.

Cô đã sớm biết là anh rất xuất chúng, nhưng ở nơi này thì cô mới có thể hiểu hết được điều đó, cảm giác lúc này như thể bọn họ chính là một món đồ đang được trưng bày trong viện bảo tàng vậy.

Tuy rằng nơi này rất nhiều người, nhưng khí chất của anh lại vô cùng khác biệt.

Đồ ăn đã được mang tới, Lâm Uyển đã lâu chưa ăn, liền cúi đầu xuống ăn ngon lành, đáng vẻ không có một chút nhã nhặn, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của Tăng Tuấn.

Ăn được một lúc, Tăng Tuấn hỏi cô: “Em thường xuyên ăn món này ư?”

“Lúc đi làm ngày nào em cũng ăn.” Cô suy nghĩ một chút, cứ nghĩ là mình sẽ không thích trò chuyện với hắn, nhưng lúc này lại giống như bị ma nhập, liền nói một mạch: “Tuy chỗ em làm ngày trước tiền lương khá cao, nhưng phòng làm việc lại rất nhỏ, bên trong lục đục đầu óc như Tam Quốc Diễn Nghĩa vậy, mỗi lần ăn cơm đều ồn ào. Em cảm thấy rất phiền toái, thích ăn một mình hơn, chọn tới chọn lui mới quyết định sẽ đến đây ăn, nhưng quả thật hồi đó em ăn quá nhiều nộm thịt bò, vừa nghe thấy ba chữ Lý tiên sinh là đã thấy buồn nôn...”

Nói xong Lâm Uyên lại ngẩng đầu hỏi: “Anh có vẻ rất ít nói, có phải là vì có nhiều chuyện không thể nói được có đúng không?”

Cô nghĩ rằng, có thể vì bối cảnh gia thế của anh quá cao, nên có những chuyện không thể tùy tiện nói lung tung.

Tăng Tuấn nghe vậy chỉ cười nói: “Chỉ là do tính cách mà thôi.”

Lâm Uyên lại nhớ tới một chuyện, lẽ nào anh thật sự không mang theo trợ lý, “Anh không để ai đi bên cạnh thật sao?”

“Có.” Nói xong Tăng Tuấn chỉ tay về phía bên trái.

Lâm Uyên nhìn theo hướng anh chỉ, quả nhiên thấy có hai người đang ngồi rất tự nhiên, ánh mắt vẫn luôn theo sát bọn họ.

Cô hiểu ra, gật đầu nói: “Vậy lúc nào bên cạnh anh cũng có vệ sĩ sao?”

“Không phải là anh.” Tăng Tuấn nhìn cô nói: “Bọn họ đi theo để phòng khi em chạy trốn.”

Lâm Uyên bỗng nhiên cảm thấy cổ họng hơi đau. Cô vội uống ngay một ngụm canh, trong lòng có chút mất tự nhiên.

Có một điều cô không biết, chính là hình ảnh cô và Tăng Tuấn đi cùng nhau đã bị một người chú ý tới. Đó chính là Luru Viện Viện, người bạn thân đã trở mặt với cô, lúc này đang đi dạo phố, từ rất xa đã nhìn thấy Lâm Uyên đi cùng một người vào quán Lý tiên sinh.

Luru Viện Viện tự nhiên nhìn thấy Lâm Uyên đến ăn ở một quán nhỏ như vậy, đương nhiên không thể buông tha cho một cơ hội để bát quái, liền chăm chú nhìn về phía Lâm Uyên. Chỉ thấy ngồi đối diện cô là một người đàn ông có diện mạo rất đặc biệt.

Người kia không thể gọi là đẹp trai, mà phải nói là xinh đẹp mới đúng.

Luru Viện Viện lại nổi lên tính tò mò, cô nhớ hình như Lâm Uyên đang được một ông già bao dưỡng cơ mà, sao bây giờ lại ngồi cùng một người trẻ đẹp trai tuấn tú như vậy?

Nghĩ vậy, cô liền đi tới, tỏ vẻ rất thân mật, hỏi: “Trùng hợp quá, Lâm Uyên, cậu cũng ở đây sao?”

Lâm Uyên vừa thấy Luru Viện Viện, trong lòng liền thấy vô cùng khó chịu.

Luru Viện Viện cố tình không để tâm đến bộ mặt chán ghét của Lâm Uyên, lại hỏi: “Người này là ai vậy?”

Lâm Uyên bực mình trừng mắt nhìn cô ta, nếu không phải là Luru Viện Viện nhao nhao nói với mọi người là cô bị bao nuôi, thì bây giờ mẹ cô đã không phải khổ như vậy!

Luru Viện Viện vẫn không biết xấu hổ, ngược lại quay sang nhìn vào bát mỳ trước mặt Lâm Uyên, đáng vẻ mĩa mai nói: “Hai người ăn một suất có đủ no không?”

Lâm Uyên không khách khí nữa, liền đáp lại một câu: “Lần trước cô sinh non, tôi có mang một cặp lòng com tới, cô ăn có no không?”

Luru Viện Viện tức thì tái xanh cả mặt, không ngờ Lâm Uyên lại đem chuyện cũ nói ra như vậy, tuy rất tức giận nhưng cô lại không thể nói được gì.

Con tức này đúng là nuốt không trôi, đi ra khỏi quán, Luru Viện Viện cảm phần lấy di động ra, không nghĩ ngợi mà đăng ngay tấm ảnh cô chụp lên QQ, còn khoa trương viết: “Mau xem đi, Lâm Uyên bị đại gia bỏ rồi, bây giờ đang ngồi ăn mỳ thịt bò với một người đàn ông khác!!”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Lâm Uyên chờ Luru Viện Viện đi xong, liền cúi đầu ăn vài miếng mỳ. Tăng Tuấn vẫn rất bình thản, không có phản ứng gì.

Song lúc quay sang nhìn lại, Lâm Uyên lại phát hiện ra chỉ còn lại một vệ sĩ ngồi ở đó. Chắc là ở nơi đông đúc như vậy, bọn họ hay có thói quen chia nhau ra đề bảo vệ.

Lâm Uyên nhìn di động, vẫn còn một lúc nữa mới đến giờ chiều, cô cố ý đi sớm một chút, hoàn toàn là theo bản năng nghĩ đến chân của Tăng Tuấn.

Lúc bước ra ngoài, hai người liền tranh thủ ngắm cảnh đêm. Trung tâm thương mại này rất lớn, kiến trúc lại rất đặc biệt, đặc biệt là tường bằng thủy tinh, buổi tối ánh đèn chiếu vào khiến cho người ta cảm giác nó như một viên ngọc lớn.

Xung quanh có rất nhiều người trẻ tuổi đi lại, trên đường có một số quầy hàng bán các món đồ nhỏ xinh dễ thương. Lâm Uyên và Tăng Tuấn chậm rãi bước đi, vừa đi vừa thuận tiện nhìn ngắm các món đồ.

Khi đi qua một quầy hàng, cô bỗng nhiên nhìn thấy một thứ, vội chỉ vào đệm bông giữ ấm tay rồi nói với Tăng Tuấn: “Trước kia lúc đi làm em rất thích dùng cái đó, anh xem trông nó đáng yêu không kìa.”

Cô khá sợ lạnh, ngồi máy tính nhiều nên rất thích có thứ gì đó để ôm, vừa ấm tay lại vừa ấm bụng.

Xem xong, cô lại chú ý tới một quầy hàng đang bán đồ ông già Noel. Nghĩ ngợi một lúc mới nhớ, thảo nào mà dạo này đâu đâu cũng thấy dán hình ông già Noel.

Giáng sinh sắp tới rồi.

Người bán hàng bắt gặp ánh mắt của cô, liền nhiệt tình quảng cáo: “Cô gái, hôm nay cửa hàng rất náo nhiệt, tất cả các món đồ đều được giảm giá một nửa.”

Lâm Uyên ngạc nhiên, cô lớn như vậy rồi, mua mấy món đồ hình như không hợp cho lắm. Trái lại Tăng Tuấn ở bên cạnh đã chỉ vào một con tuần lộc, nói: “Gói lại cho tôi.”

Lâm Uyên biết vì sao anh lại muốn mua nó rồi, là vì trông nó rất đáng yêu, hơn nữa nhìn còn rất giống Đại Mao Nhị Mao.

Cô quay đầu sang nở một nụ cười với Tăng Tuấn, là một nụ cười vô cùng thân thiết và ẩn ý.

Lúc bọn họ mua xong thì có một đôi tình nhân đi tới. Hình ảnh như vậy rất dễ khiến cho người ta lầm tưởng rằng bọn họ cũng là một cặp đôi yêu nhau đang đi dạo như bao người khác.

Lâm Uyên tìm đập thành thịch, phải mau chóng hít sâu vài cái.

Cô gần như không thể chống cự lại được sự ngọt ngào của Tăng Tuấn, không có lý do để tức giận với anh. Lúc đi đường luôn theo bản năng đi chậm lại để sánh bước cùng anh, chú ý từng nhất cử nhất động của anh, chung quanh ồn ào như vậy, cô lại giống như có thể nghe được tiếng hít thở của anh, có thể cảm nhận được nhịp đập từ trái tim anh. Khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cũng vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn lại mình.

Diện mạo của anh vốn rất đẹp, nhất là lúc nhìn cô, đâu còn dáng vẻ của Tăng ma vương nữa, trái lại còn mang theo một chút ngại ngùng.

Lâm Uyên tìm đập mãnh liệt, phải mau chóng cúi đầu xuống.

Rạp chiếu phim có không ít các biển hiệu thông báo, Lâm Uyên cũng không phải là lần đầu tiên tới đây, cô dẫn Tăng Tuấn đi vào phòng chiếu. Nhưng có một điều rất kỳ lạ, cô cứ tưởng rằng hai người vệ sĩ kia sẽ bị chặn ngoài cửa, hay nói cách khác đó là ai không có vé thì sẽ không được vào. Kết quả bọn họ lại đưa ra giấy tờ chứng nhận gì đó nên được vào, nhưng không ngồi xuống mà chỉ đứng ở cạnh cửa.

Lâm Uyên và Tăng Tuấn ngồi ở vị trí xa một chút, cô chỉ sợ anh đi đứng không tiện, liền đưa tay ra đỡ anh. Song Tăng Tuấn lại không cần đến sự giúp đỡ của cô, anh rất tự nhiên cầm lấy tay cô, cùng nhau đi đến chỗ ngồi.

Chỗ ngồi trong rạp rất thoải mái, sau khi ngồi xuống, Lâm Uyên bắt đầu đùa nghịch cái kính 3D trên tay, thật ra là vì cô không dám nhìn Tăng Tuấn, lại càng không dám nói chuyện với anh. Cô chỉ cảm thấy toàn thân đang nóng bừng.

May mắn không bao lâu sau thì phim bắt đầu chiếu, khúc dạo đầu rất đẹp mắt, rất có phong cách của Hollywood. Nhưng nội dung câu chuyện thì có vẻ hơi đơn điệu, nữ chính rất xinh đẹp, mái tóc dài màu vàng, nhưng nam chính thì lại khá phức tạp, biểu hiện khiến cho người ta thất vọng.

Lâm Uyên còn đang buồn bực thì nội dung phim bắt đầu đẩy lên cao trào, mọi chuyện dần dần lộ ra chân tướng.

Cuối cùng người vợ chính thức của nam chính cũng xuất hiện...

Thì ra sau bao chuyện như vậy, người con gái trong lòng anh ta lại là một người khác!!

Lâm Uyên toàn thân cứng đờ... Đường như cô đang có chút kích động... Người đàn ông đẹp trai kia vẫn rất chân thành yêu người vợ của mình, mà cô gái kia sau đó đã không xuất hiện nữa...

Lâm Uyên bỗng nở nụ cười, may là có kính 3D che chắn nên mới không lộ ra dáng vẻ chật vật của cô lúc này... Song tầm mắt của cô lại dần mờ đi, ngực giống như vừa mới bị người ta nhéo cho một cái, đau đớn không thốt nên lời...

Chờ phim chiếu xong, cô vẫn lẳng lặng ngồi yên một lúc lâu. Lúc trong phòng trở nên ít người, cô mới chậm rãi đứng lên, cầm kính 3D trong tay, không nhìn Tăng Tuấn mà cứ thế cúi đầu đi trước, bước chân rất dài, giống như đang muốn trốn tránh.

Cho nên Tăng Tuấn đã gọi cô hai tiếng mà cô vẫn không nghe thấy. Đến tiếng thứ ba, cô mới chần chừ đứng lại. Hai người đứng cách nhau ba bốn mét, chắc là anh đã cố gắng đuổi theo cô.

Tay anh chóng gậy, động tác có chút luống cuống, trước đây anh chưa từng đi trên một đoạn đường như vậy...

Ánh mắt của cô trở nên chua xót, hơn nữa cô có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò của những người xung quanh, nhất là Tăng Tuấn đang đứng đó, không có khả năng sẽ không thu hút được ánh mắt của mọi người.

Lâm Uyển cố gắng nhẹ giọng, không muốn để người ta nghĩ rằng họ đang cãi nhau: “Tăng Tuấn...” Cô thẳng thắn nói: “Cám ơn anh đã hạ mình để cho em cơ hội, nhưng nếu anh thật sự có cảm tình với em, vậy thì hãy buông tha cho em đi. Trong lòng em như bị gai đâm vậy, lúc trước em còn có thể tỏ ra thoải mái như không có chuyện gì, nhưng từ khi em hiểu được cảm giác trong tim mình, thì bỗng cảm thấy nếu càng hăm sâu thì sẽ càng thấy đau.”

Nói xong, Lâm Uyển giống như muốn thể hiện quyết tâm của mình, liền cầm lấy con tuần lộc rồi ném vào thùng rác.

Sau khi cô xoay người đi, Tăng Tuấn cũng không đuổi theo cô nữa. Trái lại mới vừa đi vài bước, vệ sĩ đã chặn cô lại. Người kia rất lịch sự, đưa tay ngăn lại đường đi của cô, nói: “Lâm tiểu thư, phiền cô quay trở lại bên cạnh Tăng tiên sinh.”

Lâm Uyển chậm chậm lui về sau, đối phương tuy rằng không có ý định động thủ, nhưng nếu cô còn muốn chạy nữa thì chắc chắn sẽ không xong với họ.

Lâm Uyển tức giận thở mạnh một cái, không tình nguyện mà quay trở về.

Lúc cô quay lại, Tăng Tuấn vẫn đứng đó chờ cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Mặt của cô tái xanh, không nói gì, chỉ dụi mắt nhìn món đồ trong tay anh.

Không biết từ lúc nào, anh đã lấy lại con tuần lộc kia từ trong thùng rác ra, cầm chặt nó trong tay, đứng yên chờ cô quay lại.

Lâm Uyển không hiểu nổi tại sao cô lại giống như nữ sinh trung học đang yêu đương như vậy, giận dỗi một cách rất ngây thơ.

Tăng Tuấn vẫn rất bình thản, không một chút tức giận. Xe đã sớm chờ bên cạnh, thấy Lâm Uyển đi qua, tài xế liền ra ngoài mở cửa xe. Lâm Uyển ngồi xuống, Tăng Tuấn cũng theo vào ngồi cạnh cô.

Dọc đường đi, hai người đều không nói gì.

Lúc trở về, hai người giống như đang chiến tranh lạnh với nhau. Tăng Tuấn thì rất khó đoán được là anh có đang giận hay không, nhưng lúc đi ngủ thì anh rất yên ổn, trừ có lúc anh có ý đồ muốn ôm cô nhưng bị cô giẫy ra, thì sau đó cũng không có hành động gì nữa.

Ngày hôm sau Lâm Uyển tỉnh dậy, lúc đi ra ngoài thì phát hiện có chút lạ.

Lúc trước cô đã đem căn nhà trở nên nữ tính, nhưng hôm nay điều đó lại càng được thể hiện rõ ràng hơn. Dù là phòng khách hay phòng ăn, nơi nào cũng được bày hoa hồng. Hơn nữa trong phòng khách còn có một cây thông Noel, Lâm Uyển còn tưởng là có người đến trang trí, nhưng không ngờ lúc đến gần thì mới nhận ra, người đang trang trí lại chính là Tăng Tuấn.

Anh đang treo những món đồ nhỏ như bông tuyết lên cây thông, phía dưới còn bày các hộp quà được đóng gói rất đẹp.

Lâm Uyển không nói gì, trực tiếp đi vòng qua cây thông Noel kia.

Bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện, vội đi tìm di động để gọi điện cho mẹ, từ khi bị Tăng Tuấn bắt về, cô vẫn thường liên lạc với mẹ mình.

Mẹ của cô vẫn khỏe, nhưng thời gian ở bên ngoài hơi lâu nên bà đang có ý định muốn trở về. Một là vì nhớ nhà, hai là vì có chuyện phải làm.

Mẹ cô nói: “Thế nào cũng phải về nhà một chuyến, ông ngoại con sắp tổ chức đại thọ tám mươi tuổi, mẹ không về không được.”

Cô không thích tham gia mấy buổi tụ hội cho lắm, hơn nữa hoàn cảnh của hai mẹ con cô lúc này có thích hợp để tham gia không?!

Nhưng mà đại thọ tám mươi thì lại không thể không có mặt. Lâm Uyển cũng đành phải đồng ý.

Tắt điện thoại, cô liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài đã trở nên trắng xóa. Hôm qua lúc trở về cô chỉ cảm thấy thời tiết hơi lạnh, không ngờ sáng ra đã thấy như vậy rồi.

Hiển nhiên là tuyết đã rơi suốt một đêm.

Lâm Uyển ngẩng nhìn đến xuất thần. Mùa Giáng Sinh năm ngoái cô vẫn đang cùng bạn bè đi chơi vui vẻ, khi đó Vương Kiến và cô hẹn nhau ăn cơm, sau khi ăn xong, hắn mới nói là quên mang theo ví, cho nên việc trả tiền lại đến lượt cô làm.

Lâm Uyển nhớ đến chuyện này, liền theo bản năng nhìn Tăng Tuấn một cái, anh vẫn đang ở đó trang trí cây thông.

Cô không rõ lắm là anh làm như vậy để làm gì, việc trang trí trong nhà, còn cả hoa hồng, tất cả đều theo ý cô muốn, rõ ràng anh đang muốn dùng sự ngọt ngào để chinh phục trái tim cô.

Mặc kệ anh có làm gì, cô cũng đã sớm hạ quyết tâm rồi.

Cho nên chờ Tăng Tuấn trang trí cây thông xong rồi đi tới, Lâm Uyển vẫn giữ thái độ lạnh lùng, nói: “Ông ngoại của em tổ chức đại thọ tám mươi, ngày kia em nhất định phải về nhà một chuyến.”

Kết quả nói xong câu đó, Tăng Tuấn lại rất tự nhiên đáp: “Anh đi cùng em.”

Lâm Uyên kinh ngạc nhìn anh, nói: “Em không mời anh.”

Cô cố ý tỏ ra thờ ơ với anh, chủ yếu là vì cô không thích việc Tăng Tuấn bỗng nhiên lại trở nên dịu dàng như vậy, điều đó khiến cho cô rất khó xử.

Tăng Tuấn không nói tiếp về vấn đề đó nữa, anh chỉ về phía phòng ăn, thúc giục cô: “Đi ăn sáng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Môi trường ở khu này rất tốt, cho dù bên ngoài tuyết rơi cả đêm, nhưng lúc Lâm Uyên ăn sáng xong rồi đi ra cửa sổ xem, thì thấy tuyết trên đường đã được người ta dọn sạch sẽ.

Lúc cô đi ra cửa, Đại Mao Nhị Mao về mặt cũng rất nóng lòng muốn thử, Lâm Uyên vội đội mũ, đeo găng tay, chuẩn bị đi ra ngoài.

Song cô rất nhanh phát hiện ra ở trước cửa, có một cái lồng thủy tinh trong vô cùng tinh xảo, nhưng bên trong lại không đặt một món đồ quý hiếm gì, mà là một con tuần lộc bằng bông, mũi của nó đen thui, dường như bị dính vào bụi bẩn gì đó. Đáng vẻ đáng yêu bây giờ lại có chút tội nghiệp.

Lâm Uyên bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, Tăng Tuấn tay cầm con tuần lộc, đứng bên cạnh xe chờ cô.

Khi đó cô thật sự rất cuồng, chỉ sợ anh nổi giận. Hiện tại lại không biết vì sao, trong tim lại cảm thấy hơi đau.

Cô chưa từng cảm thấy anh đáng thương, vì một người như anh mà phải cần đến sự quan tâm của người khác hay sao?

Cô cố gắng giữ bình tĩnh đeo găng tay, chuẩn bị đi ra ngoài.

Thế nhưng ở bên kia Tăng Tuấn cũng đã thay quần áo rồi đi theo. Lâm Uyên cố ý đi thật nhanh, không có ý định giảm tốc độ, nhưng hai con Đại Mao Nhị Mao góc kia lại luôn không ngừng quay đầu lại nhìn chủ nhân chính thức của mình, cho dù Lâm Uyên có kéo đi thì hai đứa vẫn cố tình không chịu đi nhanh hơn.

Cuối cùng Lâm Uyên không còn cách nào, đành phải đi chậm lại.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau đi dạo, trên đường đi Tăng Tuấn không hề mở miệng nói một câu. Nhưng Lâm Uyên có thể cảm nhận được sự thay đổi của anh, anh cùng cô đi ăn cơm, cùng cô đi xem phim, thậm chí còn nhặt lại con tuần lộc mà cô đã vứt bỏ. Mỗi một hành động của anh, đều biểu thị rõ ràng sự quan tâm của anh đối với cô.

Lâm Uyên trầm mặc bước đi, không muốn suy nghĩ gì thêm nữa.

Chịu đựng đến tối, nhìn thấy chiếc giường mà hai người đã mấy mưa không biết bao nhiêu lần kia, Lâm Uyên bỗng nhiên cảm thấy rất luống cuống. Trước kia ở trên giường dù có già chết nằm yên cô cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi rồi.

Cô rất bối rối, không hiểu vì sao lại cảm thấy rất sợ cái giường kia, khản trương đến nỗi cứ xoay vòng một chỗ không thôi.

Chờ cô tắm rửa xong rồi bước ra, đã thấy Tăng Tuấn đang nằm trên giường. Cô vừa mới ngồi lên, anh liền vòng tay ra ôm lấy cô, động tác vô cùng thân thiết. Anh đem cô giam lại trong ngực, để cho cô ngồi lên đùi anh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên má, lên mi mắt cô, giống như đang thưởng thức một món đồ trân quý. Lâm Uyên không thoải mái đẩy anh ra một chút, anh lập tức dừng động tác lại, chăm chú nhìn cô.

Lâm Uyên vội vàng nhảy xuống khỏi người anh, xoay người nằm ra mép giường, cố gắng giữ khoảng cách với anh.

Song lúc nằm xuống, cô bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, tại sao cô lại trốn ở trên giường thế này?! Lẽ ra trong tình huống này, cô phải mạnh mẽ kháng cự rồi chạy thẳng ra ngoài mới phải chứ!!

Không cho phép cô nghĩ nhiều, Tăng Tuấn đã trực tiếp xán lại gần. Một tay anh chống bên cạnh cô, tay kia lại rất tự nhiên vén áo ngủ của cô lên. Sau đó hôn lên cái bụng phẳng của cô.

Lâm Uyên không ngờ là anh sẽ làm vậy, hô hấp của cô trở nên dồn dập, đầu lưỡi của anh di động khắp các điểm mẫn cảm của cô, mà cô lại cực kỳ sợ nhột, cho nên phải liên tục đẩy anh ra.

Nếu như trước kia thì anh chắc chắn sẽ không để ý tới kháng cự của cô, nhưng lần này lại không như vậy, mỗi lần cô giãy dụa, anh đều dừng lại, nhìn vào mắt cô.

Đùa giỡn với cô một lúc xong, anh lại rất vui về ôm cô ngủ, không có đi đến bước tiếp theo. Chính là Tăng Tuấn như vậy lại càng khiến cho cô cảm thấy mất tự nhiên, nhất là khi bị anh ôm vào trong ngực, cô cảm thấy sức lực trên người mình như vừa bị rút ra hết vậy.

Chưa đầy hai ngày, mẹ cô đã từ thôn làng kia trở về nhà. Hơn nữa bởi vì khá gấp, nên vừa về bà đã phải vội vàng chuẩn bị để tham dự thọ yến. Lâm Uyển đã sớm nói trước với Tăng Tuấn, nên lúc này cũng đang bận rộn chuẩn bị cho việc này.

Lần đại thọ tám mươi này, không riêng gì thân thích trong gia đình, mà ngay cả hàng xóm cũng được mời tham dự, càng không nói đến họ hàng xa, phàm là người nào có quen biết thì đều được mời, cho nên có khả năng sẽ rất đông.

Lâm Uyển biết mẹ của cô rất lo lắng, chủ yếu là vì bà mới ly hôn chưa được bao lâu, đến nay bà vẫn chưa thể quên được chuyện đó, nên rất sợ sẽ bị người ta bàn ra tán vào.

Lâm Uyển đưa mẹ đi mua một bộ quần áo mới, giúp mẹ chuẩn bị mọi thứ rất thỏa đáng. Vì là thọ lễ nên không thể mua đồ quá tầm thường, một phần là để tỏ lòng với ông, mặt khác là vì thể diện của mẹ mình.

Chính vì vậy Lâm Uyển tốn khá nhiều tâm tư cho việc chọn quà. Lúc chọn đồ, Lâm Uyển theo bản năng nhớ đến chuyện của cậu, lúc trước Tăng Tuấn cho người đến dán đầy ảnh khóa thân của con gái họ lên tường, không biết lúc gặp lại, nhà bên đó sẽ có thái độ thế nào với mẹ con cô nữa. Chỉ mới tưởng tượng thôi mà đã thấy phiền rồi.

Hơn nữa lần này còn có sự tham dự của di cả, chồng của di gần đây còn được thăng chức, nên lúc này sống chết muốn tổ chức tiệc ở một nơi thật sang trọng. Chỗ đó chắc chắn là cái khách sạn năm sao xúi quẩy kia... Hồi đó nếu ba cô không phụ trách trang thiết bị của khách sạn đó rồi mang cô đi cùng, thì bây giờ cô cũng đã không chật vật thế này... (Khách sạn của a Tăng đó các nàng.v)

Lâm Uyển nghĩ đến nơi đó, tưởng tượng thôi cũng đã thấy đau đầu, nhịn không được nói với mẹ: “Ông bà cũng già rồi, buổi tối lại phải đi đến nơi xa như thế, mà chỗ đó lại danh tiếng như vậy, quả thật không cần thiết...”

Mẹ của cô lại không nghĩ nhiều, nói: “Vợ chồng di con dù sao cũng có lòng, chỗ đó không phải là khách sạn tốt nhất ở vùng này sao, đoán chừng bữa tiệc này cũng phải mất mấy vạn đó, với lại cũng đã đặt chỗ rồi, không thể vì đường xa mà hoãn lại được.”

Lâm Uyển không còn lời nào để nói, đành tiếp tục đi chọn quà với mẹ, chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định mua một hộp đồng trùng hạ thảo. Mua xong, Lâm Uyển vẫn cảm thấy hơi ít, liền đi tới cửa hàng rượu bên cạnh mua một chai Mao Đài.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, Lâm Uyển mới cùng mẹ đi tới nơi tổ chức tiệc.

Nhưng có một điều rất kỳ lạ chính là, chờ xe taxi dừng lại, Lâm Uyển liền cảm thấy vô cùng trống trải. Rõ ràng cửa khách sạn lớn như vậy, nhưng lại không hề có cảnh tượng xe đến xe đi tấp nập, vắng vẻ lạnh tanh như sắp đóng cửa vậy.

Trái lại các nhân viên lại rất nhiệt tình, hai mẹ con cô vừa mới tới gần thì họ đã vội đến giúp họ mở cửa, bên trong cũng có người tiếp đón, có thể nói là thái độ phục vụ ở đây rất tốt.

Lúc Lâm Uyển đang ngắm nhìn xung quanh, mẹ của cô lại khó chịu nói: “Sao lại vắng vẻ thế nhỉ?”

Lâm Uyển cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể đoán: “Chắc là do mẹ con mình đến sớm...”

Đi vào đến nơi, gia đình di cả đã đến, ông bà ngoại đang ngồi ở vị trí chính. Lâm Uyển lập tức đưa quà tới. Vợ chồng di cả rất biết phân biệt hàng tốt hàng xấu, nhanh chóng đưa tay nhận lấy đồng trùng hạ thảo, còn cười tủm tỉm đánh giá Lâm Uyển: “Lâm Uyển đúng là ngày một xinh đẹp.”

Lâm Uyển hơi đỏ mặt, trừ bàn bên này là họ hàng thân thích bên ngoại, thì bên kia họ hàng xa cũng đã tới khá đông. Lâm Uyển hơi xấu hổ, không biết bọn họ đã nghe tới chuyện mình bị bao dưỡng hay chưa.

Lâm Uyển ngồi xuống chưa được bao lâu, chợt nghe thấy di cả hỏi: “Đúng rồi, Lâm Uyển, cháu có biết người tên là cái gì Viện Viện không?”

Lâm Uyển khẽ chấn động, về mặt cảnh giác nhìn về phía di cả, không biết có phải là di cô đã nghe được tin tức linh tinh gì về cô hay không, dù sao trước đó Lưu Viện Viện đã từng bịa đặt không ít những chuyện về cô.

Kết quả di của cô lại nói đến chuyện khác: “Di thấy cái tên này nghe quen lắm, hình như mẹ cháu đã từng nhắc đến một lần rồi, di nghe người ta nói, cô bé kia hình như đặc tội gì đó với người ta, bây giờ cả họ hàng đều bị đem ra điều tra, ba cô bé đó làm ở đơn vị nào ý nhỉ...”

Lâm Uyển nói: “Ồ bộ giao thông a.”

“Ừ, đúng rồi, ở bộ giao thông, ba cô bé cũng xong đời rồi...”

“Có phải là vì tham ô không?” Mẹ Lâm Uyển có biết Lưu Viện Viện nên cũng tò mò hỏi.

“Giả mà tham ô, là do vấn đề của Viện Viện làm cho ba con bé bị liên lụy thôi, thử nghĩ mà xem, bây giờ mà bị điều tra thì chết chắc, nhất là trong ngành này, muốn trong sạch là điều quá khó khăn... Cho nên ý mà, tốt nhất là đừng đắc tội với người khác.”

Lâm Uyên nghe xong cũng không ý kiến gì, dù sao bây giờ cô cũng không thân thiết gì với Lưu Viện Viện nữa.

Đang nói chuyện thì gia đình của cậu cô đến. Khác với mẹ con Lâm Uyên, gia đình cậu một nhà ba người hai tay trống trơn, không mang lễ vật.

Nhưng dù sao mẹ cô cũng là người hay nịnh hót, lập tức cười lấy lòng nói: “Hôm nay được hưởng phúc của anh rể rồi, chứ không thì đến bao giờ chúng ta mới được đến đây ăn một bữa chứ, chắc phải tốn nhiều tiền lắm nhỉ?”

“Cũng bình thường thôi, sáu ngàn sáu một bàn.” Di cả Lâm Uyên hỏi hột nói.

Trái lại cô em gái lần trước bị phát tán ảnh khóa thân kia, lần này gặp lại Lâm Uyên, cư nhiên một chút xấu hổ đều không có, còn chủ động ngồi bên cạnh Lâm Uyên, cười nói: “Hôm nay sao chị lại mặc bộ này vậy?”

Lâm Uyên không nói gì, từ sau khi giận đối với Tăng Tuấn, cô đều mặc quần áo của mình, không mặc đồ mà anh mua cho nữa, ngay cả túi cũng là đồ cũ.

Cô em kia rất am hiểu các loại hàng hiệu, liếc mắt đánh giá Lâm Uyên một cái rồi cười nói: “Chị, em còn tưởng là hôm nay chị sẽ không đến cơ.”

Lâm Uyên thản nhiên nhìn cô ta một cái.

Sau đó chỉ thấy vẻ mặt của cô em kia vô cùng đắc ý, nói: “Em nghe người ta nói, hình như chị lại đổi đàn ông rồi à? Người đó trông như thế nào, chị xem, mỗi lần chị có người yêu là lại giấu nhem đi, không chịu cho mọi người nhìn một cái...”

Sắc mặt Lâm Uyên khẽ biến đổi, không biết người ta đồn đại thế nào mà cô em kia lại có vẻ mặt chắc chắn đến như vậy.

Lâm Uyên cũng không tỏ thái độ trở mặt gì, chỉ chậm rãi rót cho mình một chén trà, nhẹ nhàng nói: “Để làm gì, cho anh ấy đến để ngắm nhìn cô à?”

Lần này cô ta không dám nói gì nữa, vội quay mặt sang chỗ khác.

Chồng của di cả thấy khách đã đến đông đủ, chợt phát hiện bàn của bọn họ có nhiều hơn một cái ghế, liền nói với phục vụ: “Sao lại thừa ghế vậy, đem ra đi.”

Phục vụ đang định nói thì di cả Lâm Uyên lại nhìn thấy túi của cô đang đặt trên cái ghế đó, liền nói: “Cũng không chật chội gì, dù sao bàn cũng lớn, cứ để đó đi.”

Một lúc sau, các bàn khác bắt đầu đi đến bắt chuyện. Chồng của di cả đương nhiên là trung tâm, ngay cả cậu của Lâm Uyên cũng phải nhân cơ hội đi tới chào hỏi vài câu. Chỉ có mẹ con Lâm Uyên là lúng ta lúng túng ngồi yên một chỗ.

Lâm Uyên lúc này chỉ mong sao bữa tiệc mau kết thúc để còn đi về, nhưng động tác uống trà của cô thì vẫn rất thanh nhã. Đây là lần đầu tiên cô uống loại trà này, nhìn không được nhìn vào ấm trà, thấy phong cách của nó mang hơi hướng cổ xưa. Mới nhìn qua thì sẽ không phát hiện được, nhưng nếu xem xét kỹ thì sẽ thấy những đường nét rất sinh động được điêu khắc trên đó, màu sắc của men sứ cũng rất đẹp.

Cô tiếp tục ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy trên tường có treo một bức tranh, mà bức tranh này người nhà của cô hoàn toàn không biết cách thưởng thức. Hiện tại nhìn vào, cô cảm thấy bức tranh rất đẹp, tuy cô không am hiểu lắm, nhưng cũng có thể bình phẩm được.

Cô nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên trong lòng khẽ chấn động, nơi này thoạt nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng cách thiết kế thì lại rất đặc biệt và tinh tế, tất cả các vật phẩm đều vô cùng chân thực và sống động.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Lâm Uyên còn đang suy nghĩ thì cánh cửa bỗng nhiên được mở ra. Nhân viên cung kính đứng bên cạnh, người kia dường như bước đi hơi chậm, vài giây sau mới từ ngoài cửa đi vào.

Khuôn mặt của anh rất lạnh nhạt, nhưng lúc nhìn cô thì vẫn khó tránh được mà nở một nụ cười.

Lâm Uyên giật bản mình, kích động đến nỗi suýt đứng bật dậy khỏi ghế. Hơn nữa không riêng gì cô mà tất cả họ hàng thân thích đều cũng đang nhìn vào anh. Lâm Uyên hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc của mọi người lúc này.

Trái lại Tăng Tuấn vẫn rất ung dung bình thản, rất tự nhiên như đang tham dự thọ yến của người thân trong gia đình mình. Sau khi tiến vào, anh trực tiếp nhìn vào chỗ Lâm Uyển rồi cười với cô.

Lâm Uyển ngạc nhiên tới mức choáng váng, song cô phản ứng lại rất nhanh, vẻ mặt co quắp đứng lên, vừa cầm lấy túi xách ở ghế bên cạnh, vừa ra hiệu ý bảo anh qua ngồi, đồng thời cô cũng giới thiệu với người thân của mình: “Đây là bạn của cháu...”

Tăng Tuấn đi qua, khách sáo đưa quà tới, là một cái hộp được đóng gói rất tinh xảo.

Chồng của di cả dù sao cũng là bậc bề trên, thấy chàng trai trẻ tiến vào, liền đứng lên nhận lấy gói quà trong tay người kia, khách sáo xã giao: “Mau ngồi xuống đi, đứng rồi, cậu và Lâm Uyển quen nhau được bao lâu rồi?”

Lời này nghiêm nhiên đã coi Tăng Tuấn trở thành bạn trai của Lâm Uyển.

Tăng Tuấn nhả nhận cười: “Mới được nửa năm thôi ạ.”

Nói xong Lâm Uyển có thể cảm nhận được sắc mặt kỳ quái của mẹ mình, là loại cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Từ sau khi Tăng Tuấn tiến vào, ánh mắt của những người chung quanh hồi lâu vẫn không chuyển hướng sang chỗ khác. Lâm Uyển biết họ đang thầm đánh giá cô và Tăng Tuấn, nhưng vì phong thái cao sang của Tăng Tuấn nên ngại, không ai dám lên tiếng hỏi han. Không biết trong đầu họ đang suy nghĩ cái gì, hơn nữa Tăng Tuấn lại xuất chúng như vậy, ngay cả cô em họ kia cũng đang ngắm nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Cứ như vậy khoảng hai phút sau, mọi người mới khôi phục tinh thần, vì thế yến tiệc lại bắt đầu vang lên những tiếng xì xào nói chuyện phiếm.

Lâm Uyển bối rối muốn chết, may mắn sau khi mọi người đến đông đủ thì đồ ăn đã được mang ra.

Dần dần Lâm Uyển cũng bình tĩnh trở lại, hơn nữa có một điều vô cùng kỳ lạ đó là, cô vốn cứ nghĩ rằng Tăng Tuấn không thích hợp xuất hiện ở đây. Song hiện tại cô chợt phát hiện, bởi vì có anh ở đây, cho nên cô không còn cảm thấy bí bách khó chịu khi tham dự bữa tiệc này nữa.

Cảm giác có anh bên cạnh thật tốt.

Cô không hề cảm thấy mất tự nhiên nữa, cũng không bởi vì bị họ hàng lạnh nhạt mà xấu hổ.

Bữa tiệc diễn ra rất thuận lợi. Song có điều Lâm Uyển không dám nhìn mặt mẹ, bởi vì suốt lúc ăn cơm, bà không hề mở miệng nói một câu. Người khác cũng không rõ thân phận của Tăng Tuấn, chỉ nghĩ là cô dẫn theo bạn trai đến, cho nên ai nấy đều tỏ ra rất bình thường.

Bữa cơm dần dần trở nên náo nhiệt, có người đã bắt đầu rượu vào lời ra. Nhất là chồng của di cả, rượu vào thì lập tức to miệng chửi bới chính phủ. Lại nói, hầu như mọi người ở đây đều chỉ là dân thường, cho nên vừa thấy vậy, ai nấy đều rất hứng thú nghe xem có điều gì hay ho không.

Chồng di cả không kiêng dè gì, nói: “Ông xem, lần này XX lại lên nắm quyền, đây đúng là một tin tức lớn...”

“Đúng vậy...” Mọi người cũng hòa theo hưởng ứng.

Lâm Uyển khẽ nhìn thoáng qua Tăng Tuấn đang ngồi bên cạnh, bởi vì người vừa được nhắc đến kia chính là chú ba của anh. Hơn nữa đề tài này lại rất thu hút, không riêng gì bàn bọn họ, mà ngay cả các bàn bên cạnh cũng quay sang góp vài câu, giống như đây là một chuyện thú vị lắm vậy.

Lâm Uyển khó xử liếc nhìn Tăng Tuấn. Song chỉ thấy anh đang có vẻ rất hứng thú nghe bọn họ nói chuyện.

Phong thái của anh rất có chừng mực, mang đến cho người ta một cảm giác xa cách, cho dù chỉ là động tác nâng ly rượu thôi cũng đã vô cùng khác biệt so với những người khác. Thật giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Món cuối được mang ra là món cá. Dượng của Lâm Uyển lại nhân cơ hội nói về giá của con cá này, còn giới thiệu là nó rất ngon. Vì thế trong nháy mắt đã có năm sáu đôi đũa hạ xuống. Nguyên một con cá ngon lành ngay lập tức bị nát tươm.

Lâm Uyển nóng bừng cả mặt, thật muốn ngăn những người trong nhà lại.

Tăng Tuấn dường như không để ý lắm, song có điều anh lại ăn rất ít, có nhiều món không thấy anh động đũa mấy.

Trong quá trình các nhân viên phục vụ rất im lặng, cho dù là bỏ củ thay mới trên bàn cũng không thấy phát ra tiếng động nào. Chồng di cả rất ngạc nhiên, người như họ tuy đã từng tham gia những sự kiện lớn, nhưng chưa từng thấy một đội ngũ nhân viên đặc biệt như vậy. Nhân viên phục vụ nữ cũng rất tiêu chuẩn, ai nấy đều cao mét bảy, khuôn mặt lại xinh đẹp.

Dượng Lâm Uyển rượu vào nên cũng hơi ba hoa, giọng nói cũng to: “Nơi này phục vụ tốt thật, cũng chỉ sáu ngàn sáu một bàn mà thôi, tôi phải đi làm quen với giám đốc ở đây mới được, như vậy lần sau sẽ không phải đặt trước nữa.”

Vừa dứt lời, cậu của Lâm Uyển lại xen vào nói: “Nơi này có tiếng như vậy, nhưng sao hôm nay lại vắng vẻ thế nhỉ.”

Lời này đúng là rất đúng ý của mọi người, bàn bên cạnh cũng phụ họa theo: “Ừ đúng đó! Lúc tôi đi vào cũng thấy rất yên tĩnh, đèn thì sáng choang mà bên ngoài đại sảnh không thấy một bóng người!! Cứ như cả cái khách sạn này chỉ có mỗi chúng ta đến dùng cơm vậy...”

Lâm Uyên nghe vậy, quay sang liếc nhìn Tăng Tuấn một cái.

Thái độ của anh vẫn rất nhã nhặn, giống như chuyện này không hề liên quan gì đến anh vậy.

Cô đang cúi đầu uống một ngụm canh, bỗng một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, người này không phải là dùng tiếp khách trong khách sạn, chỉ đặc biệt dành chỗ cho bọn họ tổ chức bữa tiệc này đây chứ?!

Lâm Uyên tức thì ngây ngẩn cả người.

Thấy Lâm Uyên nhìn mình, Tăng Tuấn cuối cùng cũng quay sang nhìn lại cô, không dấu vết làm ra dấu hiệu ý bảo cô đừng nói gì.

Lâm Uyên không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này thế nào. Nhất là cậu của cô còn giờ cái đồng hồ trong tay ra, khoe khoang nói: “Mới vừa mua đây, chiết khấu rồi mà vẫn còn năm ngàn đó!”

Đại khái là hắn đang muốn tìm người để so sánh, lại không biết vì sao mà lại cố tình đến gần Tăng Tuấn. Chắc là thấy anh là người có văn hóa, tuổi còn trẻ nên dễ nói chuyện, nói: “Đúng rồi, tay của cậu đeo đồng hồ hiệu gì vậy? Cậu nhìn của tôi đây này, hàng nhập khẩu đó...”

Tăng Tuấn không biểu lộ gì. Tay anh khẽ chống lên bàn, dường như đang muốn gọi người tới rồi lại thôi. Hiện tại lại có một người đến hô to gọi nhỏ với anh như vậy.

Lâm Uyên mặt tái mét, vội vàng nói với cậu: “Cậu làm cái gì vậy, uống nhiều quá rồi đúng không?”

Tăng Tuấn ngồi yên trên ghế, thản nhiên đưa mắt nhìn Lâm Uyên. Lâm Uyên chống tay lên trán một cách bất lực, thầm nghĩ người nhà của cô thật khiến cho người ta mất mặt.

Chờ cho com nước xong, Lâm Uyên mới có thể thở phào một hơi.

Bởi vì uống khá nhiều rượu, cho nên có ba bốn người bạn chủ động nói với dượng cô là muốn đưa hắn về nhà, thái độ nịnh bợ vô cùng rõ ràng. Trái lại mẹ con Lâm Uyên vẫn như cũ bị người ta lạnh nhạt, không thấy ai đi tới hỏi han một câu.

Chỉ có Tăng Tuấn đứng lên, cầm lấy áo khoác và túi xách của Lâm Uyên rồi đưa cho cô. Lâm Uyên yên lặng nhận lấy, kỳ thật hôm nay cô rất muốn cảm ơn Tăng Tuấn vì đã làm cho cô bớt lúng túng khi ở đây.

Hiện tại có anh rồi, nên ít ra bọn họ cũng không nhắc đến những tin đồn về cô nữa, nhưng mới nghĩ đến việc lát nữa nên giải thích với mẹ như thế nào thôi là Lâm Uyên đã cảm thấy đau đầu.

Nghĩ vậy, cô liền chạy nhanh vài bước, bắt kịp tốc độ của mẹ.

Mẹ cô thấy cô đi tới, liền nhỏ giọng nói: “Về nhà con phải giải thích rõ ràng cho mẹ.”

Lâm Uyên vội vàng nói vâng, đoán chắc nếu cô mà không nói rõ thì mẹ cô sẽ đánh chết cô mất.

Họ hàng thân thích cũng đi tới, không ai để ý đến hai mẹ con cô, căn bản là vì biết hoàn cảnh gia đình nhà Lâm Uyên nên không có ai muốn làm thân với các cô.

Lâm Uyên cúi đầu đi cùng mẹ ra bên ngoài, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất là không biết sau khi về nhà sẽ phải ăn nói thế nào với mẹ.

Sàn đá cẩm thạch bóng loáng, chiếu lên bóng dáng của bọn họ. Nhà đi cô và một số người theo đuôi đi đằng trước, Lâm Uyên và mẹ chậm rãi đi sau.

Đi về phía thang máy, mắt thấy một thang máy không thể chứa được tất cả bọn họ, nên Lâm Uyên và mẹ đi thang máy bên cạnh, có điều phải chờ một lúc.

Lúc mẹ con cô xuống tầng một rồi đi ra, Lâm Uyên bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ. Rõ ràng đám người kia vẫn luôn cười nói suốt dọc đường, vậy mà lúc này lại đồng loạt đứng lại, dáng vẻ ngây ngô không biết nên làm gì bây giờ.

Chờ cô và mẹ bước ra, chỉ thấy ánh mắt của bọn họ giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

Lâm Uyên khó hiểu, theo bản năng đưa mắt nhìn về phía đại sảnh. Lập tức cô cũng kinh ngạc mà đứng hình, bởi vì ở đó, không biết từ khi nào mà đã có không ít người đứng xếp hàng chờ.

Bọn họ đều mặc đồng phục được may riêng, nhìn qua đã biết là nhân viên của khách sạn, không riêng gì phục vụ mà còn có cả người của bộ phận hành chính...

Lâm Uyên không biết người đứng đầu là ai, nhưng dượng Lâm Uyên cũng thường xuyên xã giao đi lại, nên liếc mắt một cái đã nhận ra.

Kia không phải là quản lý của khách sạn sao! Là người mà lúc trước hắn còn không đủ tư cách để chào hỏi!

Mà những người đó là đang cung kính chờ người nào đi xuống vậy!

Ngay tại lúc Lâm Uyển còn đang chờ đợi thì Tăng Tuấn đã từ trong thang máy đi ra, vẫn là dáng vẻ đó, bước đi không nhanh không chậm, vẻ mặt cũng không có chút biến hóa.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh cũng chỉ thờ ơ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tình huống như vậy, thật sự là quá mức kính sợ đối với gia đình Lâm Uyển, sau khi Tăng Tuấn ra khỏi thang máy, anh lại tiếp tục đi thẳng về phía cửa. Trước những người đang cung kính đứng chào, anh cũng chỉ gật đầu rồi đi qua, động tác đơn giản và dứt khoát.

Lâm Uyển sững sờ một lúc rồi cũng kéo tay mẹ đi theo. Mẹ cô tuy vẫn đang ngây ngẩn cả người, nhưng bị Lâm Uyển giục nên cũng từ từ bước đi.

Lâm Uyển cứ thế dắt tay mẹ đi, mặt không chút thay đổi đi lướt qua những người họ hàng. Nhưng lúc đi qua ông bà ngoại, Lâm Uyển lập tức đứng lại cúi đầu chào tạm biệt hai người.

Ra bên ngoài, xe đã đứng chờ sẵn.

Mạnh trợ lý biết lần này Tăng tiên sinh muốn đưa mẹ con Lâm Uyển về, nên đã cố ý chọn một chiếc xe dài hơn. Lúc này hắn cũng đang cùng lái xe đứng bên ngoài cung kính chờ.

Tăng Tuấn đi đến cạnh xe, anh không lên trước mà im lặng đứng một bên đợi. Ngay cả việc lái xe đến mở cửa cũng bị anh ngăn lại. Thấy Lâm Uyển đưa mẹ tới, anh mới mở cửa xe ra.

Nhà họ hàng cô cũng như phát hiện ra điều gì đó, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Lâm Uyển. Có mấy người trẻ tuổi còn chạy hẳn ra cửa xem.

Lâm Uyển nhìn tư thế mở cửa xe của Tăng Tuấn, không hiểu sao lại khẽ nở nụ cười. Song mẹ của cô thì vẫn còn đang khiếp sợ, nhìn lên chiếc xe rồi lại nhìn Lâm Uyển.

Lâm Uyển rất tự nhiên nói với mẹ: “Mẹ, lúc này rất khó bắt xe, cứ để cho anh ấy đưa chúng ta về đi.”

Mẹ Lâm Uyển nghe vậy thì mới ngồi vào trong xe. Tuy nhiên trong lòng bà vẫn còn rất hồi hộp, đoạn đường đi ra đến cửa vừa rồi vẫn chưa khiến bà hết kinh ngạc.

Đến lúc này rồi, Lâm Uyển cũng không có gì phải căng thẳng nữa, cô rất thoải mái ngồi bên cạnh để ý mẹ. Tăng Tuấn cũng ngồi vào ghế bên cạnh.

Mẹ Lâm Uyển toàn thân cứng ngắc ngồi trong xe. Lâm Uyển phải vỗ vào tay bà để trấn an, nhưng thật ra trong lòng cô cũng hơi có chút bất ổn.

Tăng Tuấn vừa ngồi vào xe, liền rất nhanh nói: “Chào dì, cháu và Lâm Uyển đã quen nhau được một thời gian, vốn cũng nghĩ muốn đến nhà thăm dì một lần, không biết ngày mai đi có bận không ạ?”

Tăng Tuấn nói chuyện rất lễ phép, vốn anh là một người rất lịch thiệp, lúc này nói chuyện lại càng thêm nho nhã.

Mẹ Lâm Uyển cảm giác như bầu trời đang bị thiên thạch rơi xuống, sau đó đập vào đầu tạo ra muôn ngàn sao sáng bay xung quanh. Cũng không biết là phúc hay họa, có điều nhìn anh lịch sự lễ phép như vậy, mẹ Lâm Uyển liền gật đầu nói: “Ngày mai đi không có việc gì cả, lúc nào cháu đến cũng được.”

Sau đó Lâm Uyển vội quay đầu nhìn Tăng Tuấn, lại thấy anh cũng đang nhìn mình một cách chăm chú.

Tìm cô bỗng đập mạnh, vội chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Tới nhà cô, Tăng Tuấn còn từ trong xe đi ra, đứng yên nhìn hai người lên lầu.

Lúc vào nhà, mẹ Lâm Uyển liền nhin không được nói: “Thằng bé kia quả thật rất được, lễ phép chu đáo...”

Song lại nghĩ đến một màn lúc từ thang máy bước ra, sự khoa trương đó quả thật chứng tỏ rằng cậu ta không phải là con cái trong một gia đình bình thường. Cho nên mẹ Lâm Uyển cũng hơi có chút lo sợ.

Tuy nhiên bà vừa mới cùng Lâm Uyển đi vào nhà, còn chưa kịp nói chính sự thì di động lại vang lên, bà nhìn vào số gọi đến thì rất ngạc nhiên, nói: “Tối rồi mà đi cả của con lại gọi đến làm gì nhỉ?” Bà vừa nói vừa nhận điện thoại.

Đầu bên kia lập tức truyền tới một giọng nói rất thân thiện: “Hai người đã về nhà chưa ạ...Về đến nơi là tốt rồi...Tại em không yên tâm ý mà...Có rảnh chúng ta lại tụ họp lần nữa, hôm nay nhiều người quá nên không nói chuyện được nhiều với mẹ con chị, lần sau tìm nơi khác rồi chúng ta gặp mặt nhé...”

Mẹ Lâm Uyển cúp máy, đang định nói chuyện của Lâm Uyển thì di động lại kêu lên.

Bà nhìn số gọi đến, cur nhiên lại là cậu của Lâm Uyển, bà thờ dãi nhận điện thoại, chợt nghe thấy đầu bên kia khách khí nói: “Chị, chị về đến nhà chưa...”

“Về rồi...” Mẹ Lâm Uyển lại nói cho có lệ vài câu rồi cúp máy, đang định quay sang nói thì chuông điện thoại lại kêu lên.

Biểu cảm của mẹ Lâm Uyển liền biến thành 囧囧.

Dù sao thì mối quan hệ của hai mẹ con bà với họ hàng thì có ai mà không biết, hiện tại lại bỗng dưng thân mật như vậy, quả thực không thể thích ứng được.

Nghe điện thoại xong, bà lại lắc đầu nói thầm: “Đúng là thói đời...”

Bà không dám mở máy nữa, dứt khoát tắt nguồn luôn.Sau đó ngồi lên sô pha, nghiêm túc xét hỏi Lâm Uyển.

Hiện tại bà chỉ quan tâm đến mỗi chuyện của con gái thôi, bà liền bày ra một dáng vẻ nghiêm khắc, chất vấn Lâm Uyển: “Người kia là thế nào, tại sao lại quen nhau đến nửa năm rồi, con và cậu ta qua lại với nhau lâu như vậy thật sao? Cậu ta có thật sự yêu con không?”

Lâm Uyển trong lòng hoang mang, bị mẹ hỏi vậy, nhất thời cũng không biết nên trả lời sao cho phải.Cô không rõ là mẹ mình cảm thấy thế nào về Tăng Tuấn, nhưng theo cô thì mẹ cô không thích Tăng Tuấn lắm...

Cho nên cô cũng không muốn nhắc đến những chuyện linh tinh khi mới quen biết anh, cứ lược bỏ nhiều thứ mà nói: “Đúng là con đã quen anh ấy được nửa năm, trước đó ba con đã mắc sai lầm trong việc trang hoàng cho khách sạn của anh ấy, cho nên con đã đến tìm anh ấy để xin anh ấy hãy nương tay, cứ vậy thôi ạ, sau đó chúng con biết nhau, anh ấy đối với con rất tốt...”

Cô có chút luống cuống, tiếp theo còn không tự chủ được mà nói: “Anh ấy thích con, mà con...Cũng có cảm tình với anh...”

Mẹ Lâm Uyển thấy cô như vậy nên cũng không hỏi thêm nữa, nhìn dáng vẻ của Lâm Uyển thì biết, rõ ràng là về mặt của người đang yêu mà.

Người kia đối với con gái bà rất lễ độ, lại nói, vừa rồi lúc ăn cơm, bà có cố ý quan sát một chút, lúc ấy ở nhà ăn nhiều người như vậy, nhưng chỉ có Tăng Tuấn là quan tâm cảm ao khoác và túi xách cho con bà, có thể nói người kia quả thật rất quan tâm đến Lâm Uyển.

Thế nhưng dù sao bà cũng là mẹ, trong lòng không khỏi có chút loạn, nói: “Có điều hoàn cảnh không thích hợp cho lắm, điều kiện của cậu ta tốt như vậy, người nhà cậu ta đã gặp con chưa? Liệu họ có thể đồng ý chuyện của các con không?”

Lâm Uyển còn chưa nghĩ xa như vậy, cô tâm hoảng ý loạn nói nhỏ: “Mẹ, mẹ nghĩ hơi xa rồi...”

Chờ Lâm Uyển đối phó với mẹ xong, lúc đi vào phòng chuẩn bị nghỉ ngơi thì bỗng nghe thấy tiếng báo tin nhắn trên di động.Cô mở ra xem, tin nhắn chỉ ngắn gọn ba chữ “Em ngủ chưa?”.

Xem ra Tăng Tuấn đang đợi cô để cùng nhau nói chuyện phiếm.Cô nhanh chóng nhắn lại “Vẫn chưa ngủ.”

Tin nhắn lại lập tức trở về “Ngày mai anh nên qua lúc mấy giờ?”

Lâm Uyển nghĩ một lúc rồi nhắn lại “Mười giờ anh đến nhé.”

“Có cần mặc Tây trang không?”

Lâm Uyển nhìn tin nhắn xong rồi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tưởng tượng dáng vẻ Tăng Tuấn mặc tây trang đến gặp mẹ cô, chắc cũng khá được đó.

Cô không có kinh nghiệm mấy trong chuyện này, lúc trước Vương Kiến đến nhà cô, hần cũng chỉ mặc một bộ đồ bình thường.

Chắc lần đầu đến nhà gặp mặt thì không cần phải nghiêm trang như vậy đâu.Nghĩ vậy cô liền nhắn lại “Mặc thế có vẻ nghiêm túc quá, cứ thoải mái thôi.”

Bên kia rất nhanh nhắn lại một chữ “Được.” Sau đó lại nhắn tiếp “Em đi ngủ sớm đi.”

Lâm Uyển không tự chủ được mà nở một nụ cười, trong lòng có chút là lạ, không hề lo lắng mà ngược lại rất vui vẻ.Song đi cùng với cảm giác hạnh phúc này chính là sự hồi hộp, khiến cho cô muốn làm điều gì đó để áp chế lại cảm xúc đang hừng hực trong tim mình, nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần nhìn thấy tin nhắn của anh thôi, cô sẽ tự nhiên cảm thấy đặc biệt cao hứng.

Tối hôm nay, hết thảy mọi chuyện đều giống như một giấc mơ vậy.

Ngày hôm sau, chưa đến bảy giờ Lâm Uyển đã tỉnh dậy, cô tắm rửa sạch sẽ, còn cố ý chọn tới chọn lui ba bốn bộ quần áo, kết quả lúc cô đi ra ngoài thì đã thấy mẹ cô lại còn dậy sớm hơn mình.

Bà đã quét tước nhà cửa đến lần thứ ba rồi, bàn trà bàn ăn hay cả TV cũng đều được lau chùi sạch sẽ.

Lâm Uyển vội vàng chạy tới kéo mẹ ngồi xuống sofa, nói: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một chút đi.”

Mẹ cô kỳ thật cũng hơi hồi hộp, căn bản là vì lần này người đến nhà không giống với Vương Kiến, vị kia bà quả thật không biết rõ là người như thế nào, Lâm Uyển lại cứ muốn nói lại thôi, khiến trong lòng bà rất bồn chồn, sợ nhà cửa sơ sài thì lại khiến cho người ta coi thường con gái mình.

Một lúc sau Lâm Uyển chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, cô kinh ngạc nhìn qua, lúc này mới chín giờ rưỡi thôi, không phải đã hẹn anh mười giờ sao.

Cô cứ tưởng là Tăng Tuấn đến sớm, ai ngờ vừa mới mở cửa thì đã bị kinh ngạc đến tròn tròn mắt.

Bởi vì người đứng bên ngoài không phải ai khác, mà chính là gia đình đi cả vừa mới gặp tới qua.

Chồng đi cả bao lớn bao nhỏ mang theo không biết bao nhiêu đồ, thân thiết chào hỏi Lâm Uyển: “Lâm Uyển đây à, sớm nghe nói hai mẹ con đã chuyển nhà, vốn cũng muốn đến thăm nhưng vẫn chưa có dịp, lần này nhất định phải đến nhà một chuyến mới được...”

Lâm Uyển có chút tức giận, nhưng cô lại không thể bắt người ta trở về, đành phải bắt đắc dĩ mà nghênh đón.

Trái lại mẹ Lâm Uyển lại có chút sốt ruột, vội đi tới nói với bọn họ: “Ôi, hôm nay không được tiện lắm, lát nữa bạn trai Lâm Uyển sẽ đến đây...”

Chồng đi cả lập tức bày ra vẻ mặt tươi như hoa nở, nhanh chóng đem quà tặng vào nhà, nịnh bợ nói: “Ôi, thật thế à! Vậy hôm khác chúng em qua thăm chị, người kia nhất định phải tiếp đón thật chu đáo mới được, nhất định phải thế...”

Sau đó hán liền giống như nhìn thấy một thứ rất đáng sợ, ánh mắt lập tức nhìn vào đĩa hoa quả đang bày trên bàn, hai ba bước đi tới nói: “Cái này... Hai người để cho cậu ấy ăn nào?”

Lâm Uyển không nghĩ rằng đến cả chuyện này mà cũng có người trông nom.

Chồng đi cả dửng dưng vô cùng khổ sở: “Ít nhất cũng phải mua hoa quả nhập khẩu chứ?”

Hán nhanh chóng thu xếp quà, sau lại nói: “Có trà không, chắc chắn phải dùng lá trà ngon mới được, tuyệt đối không được dùng nước sôi để pha, trong nhà có không, nếu không có thì để em đi mua ngay.”

Lâm Uyển nổi da gà, vội ngăn chồng đi cả lại: “Anh ấy không để tâm mấy chuyện đó đâu, chỉ đến đây ngồi một lúc thôi à.”

Chờ gia đình đi rồi đi, Lâm Uyển nhìn đồng hồ, còn hơn hai mươi phút nữa Tăng Tuấn mới đến.

Kết quả chỉ hai ba phút sau, Lâm Uyển liền nhận được điện thoại của chồng đi cả, thấy giọng của hán ngạc nhiên nói: “Lâm Uyển, khách quý nhà cháu tới rồi đó, xe đỗ dưới nhà rồi, cháu nhanh nhanh ra đón đi.”

Lâm Uyển lắp bắp kinh hãi, nếu Tăng Tuấn đã sớm đến rồi thì cần gì phải đứng dưới chờ nữa chứ.

Vì để xác nhận lại, cô liền nói với mẹ một tiếng rồi thay giày đi ra ngoài, xuống dưới nhà, quả nhiên đã thấy xe của Tăng Tuấn ở đó.

Tăng Tuấn vẫn ngồi bên trong, Lâm Uyển đi qua gõ vào cửa kính xe. Cửa xe chậm rãi hạ xuống, Lâm Uyển nhìn thấy Tăng Tuấn thì lập tức tìm đập mạnh, mặt đỏ hồng nói: “Anh đã đến rồi thì tại sao lại không vào nhà?”

Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói: “Còn sớm quá.”

“Có gì quan trọng chứ, cũng không phải là đang đến trường thì.” Lâm Uyển mở cửa xe, kéo tay anh thúc giục: “Nếu đến rồi thì vào nhà thôi, chắc anh cũng đã đợi lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Lâm Uyển lôi kéo Tăng Tuấn đi, lại phát hiện ngoại trừ xe của anh ra thì phía sau còn có vài chiếc xe nữa.

Mạnh trợ lý đi tới, trong tay cầm theo lễ vật muốn tặng cho mẹ Lâm Uyển. Lâm Uyển nhìn qua, là hoa quả được đóng gói rất đẹp, còn có một cái hộp nhỏ gì đó, cũng không biết là cái gì, cô lập tức đưa tay ra cầm giúp.

Mạnh trợ lý ngạc nhiên, song lại thấy Tăng Tuấn ra hiệu, cho nên hắn cũng mau chóng dừng bước.

Dọc đường chỉ có Lâm Uyển là cảm đồ này nọ, cô buông một bên tay đang nắm tay Tăng Tuấn ra, hai vai sánh đôi cùng đi vào nhà. Lúc lên nhà cũng có gặp một vài người, nhưng Lâm Uyển không ở đây nhiều nên cũng không quen biết mấy, nên có thể không cần chào hỏi. Trái lại dáng vẻ của Tăng Tuấn lại rất thu hút người khác, có một vài bác gái chú ý đến anh, cứ quay đầu nhìn một lúc lâu.

Mãi đến khi tới cửa nhà, Lâm Uyển mới bắt đầu hồi hộp. Tăng Tuấn lại rất tự nhiên cầm lấy hai món quà trong tay cô. Lâm Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh, hai người không khỏi nở một nụ cười.

Lâm Uyển bỗng dừng lại thắm thĩ nói: “Mẹ của em hiền lắm...” Nói xong tim lại đập thình thịch, trong lòng chỉ nghĩ muốn anh được thoải mái vui vẻ, muốn cho chuyện này được diễn ra một cách thuận lợi.

Lâm Uyển lấy chìa khóa ra mở cửa.

Mẹ của cô ở phòng khách nghe thấy tiếng này, lập tức chạy ra cửa, sau đó đã thấy Lâm Uyển đưa người đi vào.

Mẹ Lâm Uyển rất nhiệt tình tiếp đón, bảo Tăng Tuấn ngồi xuống sofa. Tăng Tuấn lễ phép chào hỏi, còn đưa quà cho bà.

Lâm Uyển không nhìn ra được sự hồi hộp của Tăng Tuấn, vốn anh là người rất trầm ổn, nhìn không ra vui buồn. Lúc tới nhà cô, dáng vẻ của anh cực kỳ nhã nhặn và chu đáo.

Anh vừa ngồi xuống, mẹ Lâm Uyển liền rót cho anh chén trà, Tăng Tuấn vội hạ thấp người đứng lên cầm lấy.

Mẹ Lâm Uyển cười nói: “Trong nhà không có thuốc lá...”

“Dì, cháu không hút thuốc ạ.”

Câu trả lời của Tăng Tuấn khiến mẹ Lâm Uyển rất vừa lòng, lúc trước ba Lâm Uyển cứ ở nhà là lại hút thuốc, vì thế trong nhà lúc nào cũng có mùi khói thuốc, rất khó chịu.

Thế nhưng xã giao được vài câu, bầu không khí lại bắt đầu có chút gượng gạo. Tăng Tuấn vốn là người ít nói, lúc này lại càng không biết phải nói gì. Mẹ Lâm Uyển cũng sợ mình nói nhiều sẽ càng thêm bối rối, liền khách khí đưa đĩa măng cụt mà nhà đi cả mới mang tới, nói: “Cháu ăn đi...”

Lâm Uyển biết anh không thích ăn măng cụt lắm, nhưng táo thì lại rất thích, liền cầm táo lên nói: “Hay anh ăn táo đi.” Nói xong cô lại chuẩn bị cắt vỏ.

Nhưng tay còn chưa kịp động thì Tăng Tuấn đã cầm lấy dao và táo trong tay Lâm Uyển. Động tác gọt táo của anh rất tốt, vỏ táo không hề bị đứt đoạn giữa chừng. Gọt xong, anh lại đem táo cắt thành miếng rồi đặt ngay ngắn vào đĩa.

Mẹ Lâm Uyển thấy vậy, tuy không dám nói là thập phần vừa lòng, nhưng cũng được đến bảy tám phần rồi.

Tiếp tục ngồi một lúc, Lâm Uyển sợ bầu không khí tẻ nhạt, liền nhảy vào nói nhiều chuyện vui một chút.

Một lúc sau, mẹ Lâm Uyển đứng dậy muốn đi nấu cơm. Lâm Uyển vốn cũng đi theo muốn phụ mẹ, ai ngờ lại bị mẹ đuổi đi, bảo phải ra ngồi tiếp Tăng Tuấn.

Lâm Uyển tuy ở nhà mình nhưng vẫn hơi ngại, lúc ngồi xuống còn cố ý giữ khoảng cách với anh. Tăng Tuấn cười cười, bỗng nhiên nói: “Em có giữ ảnh chụp hồi còn nhỏ không?”

Lâm Uyển có chút khó hiểu, song vẫn đem ảnh của mình ra đưa cho anh xem. Mẹ của cô rất cẩn thận, đem ảnh từ nhỏ đến lớn của cô phân loại rồi cất kỹ, ảnh cấp hai cấp ba hoặc đại học đều được chia ra.

Lâm Uyển lúc mới sinh rất vui vẻ, khi đó cô là con một trong gia đình, tình cảm của ba mẹ vẫn rất tốt. Hồi nhỏ cô rất bụ bẫm, khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười, hai má giống như còn có lúm đồng tiền.

Dần dần ảnh chụp của Lâm Uyển cũng ít đi, Tăng Tuấn xem rất chăm chú, ngón tay vuốt lên hình của cô lúc học cấp hai: “Lúc này nhìn em gầy quá.”

Lâm Uyển nhìn ảnh, nhớ ra nói: “Lần đó em bị viêm đại tràng cấp tính.” Khi đó cô rất khổ sở, ba mẹ lại cãi nhau suốt, cô còn không ăn nổi cơm.

Tăng Tuấn không nói gì nữa, chỉ im lặng xem ảnh, dáng vẻ như muốn ghi nhớ hết quá trình trưởng thành của Lâm Uyển vào trong đầu.

Lâm Uyển nhìn nét mặt anh, bỗng nhiên cảm thấy khóe mắt hơi cay, không biết vì sao lại như vậy.

Tăng Tuấn vốn đang chăm chú bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Lâm Uyển vội vàng nhìn sang chỗ khác. Tăng Tuấn khẽ cười, nói: “Cho anh tấm này nhé.” Vừa nói anh vừa mở tấm nilon lên, sau đó lấy ảnh ra.

Lâm Uyển giật mình nhìn qua, là hình của cô lúc còn là em bé một tuổi, trên đầu đội một bộ tóc giả màu hồng nhạt, toàn thân đầy thịt không mặc quần áo, phía dưới chỉ mặc mỗi cái quần lót nhỏ...

Tăng Tuấn cười nói: “Bé gái mập mạp.”

Ngón tay của anh lại sờ lên mặt cô: “Em phải béo thêm chút nữa mới đẹp.” Nói xong anh lại cúi đầu nhìn tấm ảnh kia.

Lâm Uyển nhớ đến một chuyện, hỏi anh: “Vậy còn anh, hồi trước anh lớn lên như thế nào?”

Tăng Tuấn suy nghĩ một lát rồi nói: “Ban ngày đi học thường xuyên, buổi tối cùng ông nội học tứ thư ngũ kinh.”

Lâm Uyển vô cùng kinh ngạc. Tuy hai người đã quen nhau khá lâu, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói tới chuyện này.

Lâm Uyển mở to hai mắt nhìn anh. Giọng của anh rất bình thường, không thể hiện ra cảm xúc gì, giống như đang nói một chuyện rất hiển nhiên.

Tăng Tuấn hỏi lại cô: “Còn em thì sao?”

“Em?” Lâm Uyển bỗng cảm thấy hơi hồ hển: “Thì cũng chỉ học chương trình học cơ bản thôi, mỗi ngày đến trường đúng giờ, chiều về ăn cơm rồi nghỉ ngơi, cuối tuần đi chơi với bạn bè.”

“Thế bạn của em đâu?”

“Có một người làm luật sư, còn một người nữa ở thị trấn, đáng tiếc vừa mới ly hôn rồi.”

Cô không hỏi lại xem anh có bạn bè nào không, bởi vì xem ra không được thích hợp cho lắm...

Hơn nữa cô bỗng dừng giờ cuốn album tới khoảng thời gian khi cô trưởng thành, tay lập tức dừng lại, không hiểu vì sao lại đột nhiên cảm thấy tức giận.

Cô mau chóng gấp lại, động tác có phần không lịch sự. Tăng Tuấn thấy vậy nhưng cũng không nói gì.

Lâm Uyển tâm tình không tốt cất cuốn album đi, cố che giấu nói: “Sắp mười hai giờ rồi, hay là chúng ta xem tin tức đi.”

Nói xong cô cầm lấy điều khiển trên bàn trà rồi đưa cho anh.

Vừa rồi cô giờ đến mấy tấm ảnh hồi cô còn học đại học, cho nên cô bỗng nhớ ra là hồi đó cô cũng đã từng để kiểu tóc hoa lê mà Tăng Tuấn đã bắt cô cắt kia. Cô sợ nếu anh nhìn thấy, anh sẽ liên tưởng, sẽ sinh ra ảo giác, sẽ nhớ đến người kia...

Tăng Tuấn chỉ nhìn cô, không nói gì.

Đã mười hai giờ, là thời gian chiếu thời sự. Lâm Uyển cố gắng tập trung lên TV, không suy nghĩ về chuyện đó nữa. Song nó vẫn không ngừng xoay quanh cô, giống như bị một chậu nước lạnh hắt vào, ở thời khắc mau chóng giáng cho cô một đòn cảnh cáo! Khiến cho cô trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc khỏi mộng đẹp!

Lúc ăn cơm, Lâm Uyển vẫn còn hơi ngơ ngẩn, nhưng vì có mẹ nên cô phải cố gắng xã giao mấy câu.

Tăng Tuấn rất lễ phép, cơm nước xong còn muốn đứng lên cùng nhau thu dọn. Lâm Uyển vội ngăn anh lại, nói: “Không cần đâu, anh cứ ra sofa ngồi đi.” Sau đó cô đi vào phòng bếp, cùng mẹ rửa bát đĩa.

Mẹ cô lúc này mới nhỏ giọng nói: “Lâm Uyển, cậu này quả thật rất được, nhưng mẹ chỉ sợ là con không giữ được nó, dù sao hai đứa cũng chênh lệch nhiều quá, tuy cậu ấy rất lễ độ, nhưng không hiểu sao mẹ cứ thấy sợ...”

Lâm Uyển yên lặng rửa bát, một lúc sau mới trả lời: “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi.”

Lúc cô rửa bát xong rồi ra ngoài, Tăng Tuấn đã chuẩn bị ra về. Trước khi đi, anh còn muốn Lâm Uyển cùng anh ra ngoài đi dạo giải sầu. Mẹ Lâm Uyển đương nhiên không thể từ chối.

Lâm Uyển không thể không mặc áo khoác vào, bởi vì không hiểu là anh muốn đưa cô đi đâu.

Chờ lúc tài xế dừng xe lại, Lâm Uyển mới cảm thấy buồn bực. Anh lại đưa cô đến nhà cũ làm gì chứ.

Sau khi xuống xe, Tăng Tuấn nhìn quang cảnh xung quanh, trí nhớ của anh rất tốt, đem so sánh chỗ này với ảnh chụp, hỏi: “Có một tấm hình em đang hái hoa là chụp ở đây đúng không?”

Lâm Uyển gật đầu, không hiểu anh hỏi vậy để làm gì, nhưng nếu đã đến đây thì cô cũng sẽ nói thêm với anh một chút: “Còn có một tấm em chụp ở đây, là tấm mà em giờ tay hình chữ V đó, nhưng hiện tại bị quy hoạch thành bãi cỏ rồi.”

Tăng Tuấn gật đầu.

Nơi này Lâm Uyển đã ở rất nhiều năm. Lúc bọn họ đi dạo, có rất nhiều người nhìn. Lâm Uyển biết bọn họ chỉ là hiếu kỳ mà thôi, cho nên cũng không nói gì. Lúc trước tin tức cô bị bạo đường đã bị truyền đi khá xa, phỏng chừng bọn họ đang chú ý tới điều này.

Lúc đến trước cửa nhà cũ, Lâm Uyển mới nhớ là mình không có chìa khóa, bảo anh nên đi thôi. Song lại thấy Tăng Tuấn vẫy tay với vệ sĩ đứng phía sau, bọn họ liền đi lên mở khóa ra, không hiểu là dùng dụng cụ gì, năm sáu phút sau cửa đã được mở.

Có điều nhà đã lâu không có người ở nên mùi có chút mốc meo. Lâm Uyển liền đi qua mở cửa sổ ra cho thoáng.

Bên trong nội thất vẫn còn nguyên vị trí, lúc trước mẹ con cô chỉ đem mấy thứ quan trọng đi, còn những thứ khác không hề động đến.

Lâm Uyển đi tới mở cửa phòng của mình ra. Từ khi cô học cấp hai thì chuyển nhà đến đây, tính ra cũng ở được mười năm rồi.

Tăng Tuấn nhìn vào, hỏi: “Phòng em đây sao?”

Lâm Uyển nói vâng.

Nhà cô có ba phòng, hai phòng mặt ngoài một phòng phía sau, từ khi về đây cô luôn ở trong phòng phía sau lưng. Không phải mẹ cô không thương cô, mà là do ba đối xử bất công thôi. Phòng ngủ phía sau lưng này rất tối mà không gian lại nhỏ.

Lâm Uyển đi vào, mới nói không biết có ngồi được lên giường hay không, kết quả vừa sờ vào thì đã thấy tay đầy bụi. Cô sợ làm bẩn quần áo nên lại lui ra, vừa hay đụng phải ngực Tăng Tuấn. Anh cũng rất tự nhiên ôm lấy cô.

Lâm Uyển cảm thấy cơ thể hơi nóng lên. Bị anh ôm vào trong ngực, cho nên cô biết được là anh có phản ứng, hơi thở của anh khẽ phả vào tai cô...

Cô không nhìn thấy nét mặt anh, nhưng có thể nghe thấy giọng anh.

Anh nhẹ nhàng nói: “Anh thích cảm giác khi ở bên em, Lâm Uyển, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi.”

Lâm Uyển yên lặng hồi lâu, tim như ngừng đập, anh vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô.

Môi cô khẽ run run, cố gắng trấn an tâm tình của mình, nói: “Em cũng muốn thử...” Cô mở to hai mắt nhìn anh: “Tăng Tuấn, em cũng muốn thử bắt đầu lại với anh một lần xem sao...”

Lâm Uyển không biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai, có thể cô ngốc nghếch, dù biết con đường phía trước có thể sẽ gặp đau khổ, nhưng lại làm cho cô không thể cưỡng lại, quyết định muốn thử đi tiếp xem sao...

Cô muốn biết cái cảm giác khi cùng anh yêu đương, không biết sẽ như thế nào...

Cô cố gắng không chế cảm xúc, nói: “Nhưng mà Tăng Tuấn, hãy đồng ý với em một chuyện, đó là chúng ta trước tiên hãy cứ thật lòng mà yêu nhau đã, đừng làm chuyện kia với em có được không?”

Nếu không cô sẽ bị anh mê hoặc mất, sẽ không biết được rốt cục là anh thích cô, hay là thích cơ thể của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Lúc Lâm Uyển về nhà thì nhìn thấy trên bàn có đặt một món đồ không lớn không nhỏ. Cô đang tò mò thì bỗng nghe thấy mẹ nói: “Con xem quà của cậu ấy mang tới này...”

Lâm Uyển nghe vậy, liền đi tới gần nhìn xem. Vật kia không lớn lắm, như là ngọc thạch gì đó, song màu sắc lại không trầm mà trái lại có màu vàng rất đẹp, nhìn qua thì giống như vàng. Lâm Uyển nhẹ nhàng sờ lên, bề mặt của nó thật mát lạnh và trơn láng.

Lâm Uyển không nói gì, nhưng trong lòng hiểu đồ mà Tăng Tuấn tặng chắc chắn phải rất giá trị, cho nên cô liền tìm một chỗ an toàn trong nhà rồi đặt nó lên.

Một lát sau, mẹ cô lại nhận được điện thoại của di cã. Đầu bên kia nhiệt tình niềm nở hỏi mọi chuyện có suôn sẻ không.

Mẹ Lâm Uyển khách sáo nói: “Tốt lắm, cậu bé đó rất được, cực kỳ quan tâm đến Lâm Uyển nhà chúng ta... Cái gì... À... Cái đó chị cũng không hỏi... Thật sao...”

Lâm Uyển trong lòng trở nên hồi hộp, quả nhiên sau khi nói chuyện xong, mẹ cô liền đi thẳng vào phòng ngủ của cô, về mặt kính ngac nói: “Lâm Uyển, con nói cho mẹ xem cậu kia rốt cục là làm nghề gì?”

Lâm Uyển giả ngu: “Làm kinh doanh thôi ạ.”

Mẹ của cô không tin, kích động nói: “Vậy con có biết về gia đình của cậu ta không, đừng con nói cậu ta tặng quà mừng thọ ông ngoại con là một quả đào trường thọ bằng đá cẩm thạch, cái đó quý lắm đấy.”

Lâm Uyên nghe vậy cũng không thấy kinh ngạc lắm, bởi vì món đồ đó quả thật đối với anh chẳng đáng là gì. Hơn nữa so với chuyện này thì chuyện cô và Tăng Tuấn yêu đương mới đang khiến cho lòng cô hỗn loạn đây.

Lâm Uyên đành nói cho có lệ: “Mấy thứ đó không có giá cả cụ thể, mẹ đừng ngạc nhiên như vậy.”

Nói chuyện với mẹ xong, cô lại nghĩ xem ngày mai sẽ hẹn hò với anh như thế nào. Không biết hai người nên làm gì thì tốt đây. Năm đó khi ở trường cô và Vương Kiến có yêu nhau thì cũng chỉ đi ăn rồi đi dạo. Nhưng cô và Tăng Tuấn thì lại cùng nhau ăn cơm đi dạo thường xuyên, hơn nữa những chuyện khác không nên làm thì cũng đã làm hết rồi.

Lúc này hai người lại bắt đầu hẹn hò như những cặp mới yêu, thật sự có chút hơi kỳ quái.

Nếu đã hẹn anh mai gặp, Lâm Uyên cũng liền thử suy nghĩ xem nên ăn bài thế nào, song nghĩ mãi mà vẫn không được gì.

Cuối cùng cô quyết định không nghĩ nữa, cứ để đến đâu hay đến đó đi.

Hôm sau, Lâm Uyên dậy sớm đến mức chính cô còn phải ngạc nhiên với chính mình. Cô thay đi thay lại mấy bộ quần áo, cuối cùng mới chọn được một bộ ưng ý. Ngắm mình trong gương, cô có thể nhìn ra được sự hồi hộp của mình, bởi vì cô không biết những người đang yêu nhau thì nên có cảm xúc gì mới phải, lúc này thật giống như đang quay trở về thời còn đi học vậy.

Tối nơi hẹn, đã thấy Tăng Tuấn đang đứng chờ cô. Bên cạnh anh không hề có bất cứ một vị trợ lý hay lái xe nào. Hơn nữa lần này rõ ràng anh cũng sửa soạn chỉnh chu giống như cô, mặc áo khoác đeo khăn quàng, trông rất đẹp trai.

Lâm Uyên chỉ mới nhìn anh từ xa thôi mà hô hấp đã sắp như ngừng lại. Không riêng gì cô mà đã có khá nhiều những cô gái trẻ đi bên cạnh trộm nhìn anh rồi.

Lúc Lâm Uyên đi qua, Tăng Tuấn liền nở một nụ cười. Lâm Uyên tuy đã yêu một lần, nhưng lúc này cũng không biết nói gì. Cô hít sâu một hơi, không khí trong lành khiến cho cô thoải mái hơn rất nhiều.

Đi được vài bước, Lâm Uyên nghĩ tới một chuyện, liền đưa tay ra sờ lên áo khoác ngoài của Tăng Tuấn.

Cái áo này mặc vào thì đẹp thật, nhưng chất vải lại mỏng quá. Kỳ thật lần trước lúc xem phim cô cũng đã chú ý đến quần áo của anh. Chắc là anh ra ngoài rất ít, cho dù ngẫu nhiên đi đâu thì cũng sẽ không phải đứng dưới trời lạnh, cho nên cả hai lần đi chơi với cô anh đều mặc áo rất mỏng.

Lâm Uyên có chút hối hận, cứ như vậy mà đi dạo thì anh sẽ bị lạnh mất.

Lâm Uyên nhìn ngó xung quanh, vừa lúc ở đằng trước có một quán Starbucks. Lâm Uyên vội đề nghị đi vào đó ngồi một lúc, lúc vào quán cô nói: “Anh tìm chỗ ngồi đi, em ra mua đồ uống.”

Cô đi đến quầy gọi đồ, biết Tăng Tuấn rất ít uống cà phê, cho nên cô gọi cho anh một ly hot chocolate, còn cô thì uống caramel.

Lúc bung đồ ra, Tăng Tuấn đã ngồi ở một chỗ trong góc. Khi anh nhìn thấy món đồ uống mà Lâm Uyên chọn cho mình, khóe miệng bỗng nhếch lên, song anh cũng không nói gì.

Anh ngồi rất tự nhiên trên ghế, ngón tay nhàn nhạt đặt lên tay vịn. Vì để nhìn thấy Lâm Uyên, nên người anh hơi nghiêng về hướng cô một chút. Ánh mắt âm trầm của anh dưới ánh đèn, khiến cho người ta phải suy nghĩ miên man.

Lâm Uyên bị anh nhìn đến mức luống cuống cả chân tay, đầu óc có phần choáng váng.

Lúc này, trong Starbucks có khá nhiều khách. Tăng Tuấn đột nhiên hỏi cô: “Lúc yêu nhau thì người ta hay nói với nhau chuyện gì?”

Lâm Uyên than thầm, quả thật phản ứng của cô có phần trì hoãn, không biết có phải là do gặp quá nhiều kích thích nên khiến cho đại não quá mức hưng phấn hay không, lúc này cơ thể lại hơi nóng lên. Toàn thân cô xao động, ôm lấy cốc nói: “Có thể là sở thích...”

Tăng Tuấn gật đầu.

Bên cạnh bọn họ có một đôi tình nhân trẻ. Chàng trai vô cùng thân thiết vuốt lên vành tai của cô gái. Ngay tại lúc Lâm Uyên nhìn bọn họ, lại chợt cảm thấy tai hơi ngứa ngứa, thì ra Tăng Tuấn cũng đang sờ lên tai cô.

Lâm Uyên vội xoay đầu lại, lỗ tai giống như bị nung nóng.

Cô tạm dừng một lát, cố gắng bình tĩnh lại, cân nhắc xem lát nữa sẽ đi đâu, nhất định phải cùng nhau ăn một bữa mới được.

Lâm Uyên lướt nhanh trong đầu một số nhà hàng, cuối cùng cô chợt nghĩ tới một quán rất được, vội nói: “Tăng Tuấn, anh có thích ăn hoành thánh không?”

Cô khoa chân múa tay nói: “Chỗ này có một quán rất nổi tiếng, hoành thánh ở đó to như này này! Hương vị lại rất truyền thống nữa.”

Tăng Tuấn gật đầu.

Hai người lại đi ra ngoài, đến tiệm ăn mà Lâm Uyên nói, chỗ đó cũng ở gần đây thôi. Trên đường đi, Lâm Uyên cũng không nhớ rõ lắm về cửa tiệm, nhưng đi được một đoạn thì đã thấy một bảng hiệu cũ kỹ ở phía xa.

Mặt tiền của cửa hàng mang hơi hướng cổ xưa, bàn ghế bên trong vẫn là kiểu đời nhà Thanh, ngay cả phục vụ trong quán cũng ăn mặc như tiểu nhị thời cổ đại.

Hồi nhỏ Lâm Uyên có cùng mẹ đến đây ăn vài lần. Lần này đi vào, cô mở menu ra xem, chủng loại bên trong không phong phú mấy, hầu hết đều vẫn như xưa.

Cô nhìn Tăng Tuấn, nói: “Hoành thánh thịt tươi, một bát canh hải sản, một đĩa rau trộn và một phần bánh nhân đậu.”

Một lát sau, đồ ăn đã được mang lên. May là hôm nay họ đến sớm nên trong quán vẫn chưa đông khách mấy. Hai người ngồi ở một góc, ở cửa có một tấm bình phong cản lại tầm nhìn, nhưng ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng tiểu nhị hét to, cứ lúc nào khách đến là họ sẽ kêu to vài tiếng như vậy.

Khí thế bùng bùng, Lâm Uyên dùng thìa múc một thìa canh, uống vào vẫn cảm thấy hương vị y nguyên như trước, canh này không biết là dùng nguyên liệu gì, uống ngon mà lại không ngấy mỡ.

Tăng Tuấn bỗng tiến lại gần, hỏi cô: “Ăn ngon không?”

Lâm Uyên quả thật sắp bị anh làm phát bệnh tim rồi, cô không dám nhìn anh, chỉ nâng thìa lên, cẩn thận dứt cho anh một miếng canh.

Tăng Tuấn cười, chăm chú nhìn cô.

Lúc cô chuẩn bị tiếp tục ăn canh, lại bỗng dưng bị anh nâng lên, đem cả người cô vào trong ngực mà vuốt ve.

Anh hôn rất mạnh bạo, Lâm Uyên giống như một con cá đang mắc cạn cần được hô hấp, tùy ý để môi lưỡi tiếp xúc, không ngừng xâm nhập dây dưa lẫn nhau.

Vì hôn quá sâu, nên lúc tách ra, Lâm Uyên cảm thấy môi mình hơi đau. Cô thở hổn hển, không biết từ khi nào mà tay đã vòng qua ôm lấy anh.

Anh cúi xuống cọ cọ lên mặt cô, nắm tay cô rồi đặt lên ngực mình, nói: “Có cảm nhận được không? Tim anh đang đập mạnh.”

Lâm Uyên sờ lên ngực anh, bàn tay chạm đến khoảng da thịt ấm áp, tim anh quả thật là đang đập rất mạnh. . .

Mặt cô đỏ bừng đáp: “Nếu tim mà không đập thì anh sẽ chết đó.” Nói xong vội cúi đầu xuống ăn hoành thánh.

Tăng Tuấn lại thản nhiên ngồi ăn hoành thánh, nhìn cô một lát rồi nói: “Ngày mai anh sẽ đưa em tới một nơi.”

Lâm Uyên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Anh không nói tên địa điểm, chỉ nhẹ nhàng nói: “Sáng mai tám giờ anh tới đón em.”

Lâm Uyên đầu óc bấn loạn, nghĩ chắc anh đã an bài cuộc hẹn ngày mai rồi, nên đương nhiên là đồng ý.

Ăn xong, Lâm Uyên lại cùng Tăng Tuấn đi dạo ở ven đường. Tuy nhiên cái chuyện tan bộ này thật sự là không mấy lãng mạn. Lúc cô ở biệt thự cũng đã đi dạo với anh rất nhiều lần rồi, môi trường nơi đó rất đẹp, không khí trong lành, hơn nữa lại yên tĩnh, mà lúc này bọn họ lại đang đứng ở nơi đầu đường tấp nập nhốn nháo. . . Trông không lãng mạn chút nào. . . Cho nên Lâm Uyên cũng không biết là cuộc hẹn ngày hôm nay là thành công hay thất bại.

Toàn bộ quá trình cô đều rất hồi hộp, mặt lại đỏ bừng. Tăng Tuấn thì lại chỉ cười, nụ cười của anh bây giờ còn được chia ra thành rất nhiều kiểu, có kiểu nhếch khóe miệng, có kiểu cười nhợt nhạt, Lâm Uyên chỉ cần nói một câu thôi là đã có thể khiến cho đuôi mắt anh cong lên.

Về nhà, cô nằm trên giường bất động một lúc, đầu óc cô có chút choáng váng, khắp nơi đều là hình bóng của Tăng Tuấn. . . Rõ ràng không uống rượu, nhưng lại giống như đã say rồi.

Song nằm chưa được bao lâu, Lâm Uyên liền cảm thấy bụng như bị kim đâm, râm ran không hết, cô vội cởi áo ra xem, nhìn vào bụng thì không thấy có gì, không có vết hồng hay mụn đỏ. Nhưng rất kỳ lạ, bên trong giống như có một cây kim dài biết chuyển động vậy, không hẳn là đau, nhưng bất thành lĩnh sẽ nhói lên một cái.

Lâm Uyên lo lắng, sợ là cửa hàng kia mua thịt không tươi, bản thân khó có lần mời khách, nếu Tăng Tuấn mà bị đau bụng thì làm sao bây giờ.

Hơn nữa lúc cô đánh răng, vừa mới đưa bàn chải vào miệng là lập tức có cảm giác buồn nôn. Song cô lại không nôn được ra ngoài, chỉ nôn khan vài cái.

Lâm Uyên không hiểu có chuyện gì, vì đây là lần đầu tiên cô gặp phải vấn đề này. Cô cau mày nghi hoặc, cảm thấy hình như mình đã quên mất một

chuyện rất quan trọng, nhưng nhất thời lại không thể nghĩ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Sáng sớm hôm sau, Lâm Uyển cảm thấy rất thoải mái, triệu chứng ngày hôm qua cũng không còn nữa. Cô yên tâm hơn một chút, chờ sửa soạn xong bước ra ngoài, đã thấy Tăng Tuấn đang chờ cô.

Được tài xế mở cửa, Lâm Uyển liền ngồi vào trong xe.

Vì còn sớm nên không gặp tình trạng kẹt xe, nhưng đi đến nửa đường, Lâm Uyển lại kinh ngạc, xe đã đi ra khỏi nội thành, cô vội quay đầu về phía Tăng Tuấn, hỏi anh: “Tăng Tuấn, chúng ta đi đâu đây?”

“Đi gặp bố anh.”

Lâm Uyển sợ hãi kêu lên một tiếng. Hơn nữa không biết có phải do kích động quá hay không mà bỗng nhiên cổ họng lại thấy hơi ngứa, suýt chút nữa là lại nôn khan, may mà cảm giác đó đã biến mất khá nhanh.

Lâm Uyển ôm ngực, hít thở vài lần, xác nhận là mình không còn buồn nôn nữa.

Chờ cơ thể ổn định, cô lại vội nói với Tăng Tuấn: “Nhanh như vậy sao... Em còn chưa chuẩn bị gì mà... Với lại ba mẹ anh là người thế nào, em phải nói chuyện cư xử với họ ra sao mới đúng, còn nữa, em cứ thế này mà đến liệu có được không...” Cô nói không ngừng, càng nói càng căng thẳng.

Tăng Tuấn vẫn bình tĩnh nhìn cô, chờ cô nói xong thì anh mới nói: “Chỉ có ba anh thôi, mẹ anh đã qua đời lúc anh mới ba tuổi.”

Lâm Uyển lập tức sững người lại. Cô xấu hổ ngậm miệng, hồi lâu cũng không nói được câu gì. Tăng Tuấn rất ít khi nói chuyện của anh cho cô nghe, lúc này cô mới thấy đúng là cô vẫn chưa biết gì về anh hết.

Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện ra mắt này, nhìn ra cửa kính xe, cô cố gắng chớp mắt, ổn định lại sự hồi hộp trong lòng.

Dường như muốn an ủi Lâm Uyển, Tăng Tuấn tạm dừng một lát rồi nói: “Chỉ là gặp mặt thôi mà, nếu em lo lắng quá thì không cần ở lại dùng cơm cũng được.”

Lâm Uyển lại nghiêng đầu đi, dáng vẻ tội nghiệp nói vâng.

Hiện tại cô chỉ có cảm giác bị người ta đẩy nhanh tốc độ, rõ ràng cô đang muốn từ từ hẹn hò yêu đương, vậy mà bây giờ lại thành ra đi gặp phụ huynh rồi. Tăng Tuấn lúc nào cũng cường thế như vậy, làm cho Lâm Uyển tức giận mà không thể nói được gì.

Lâm Uyển im lặng một lúc, sau đó lại đưa mắt nhìn anh: “Vậy ba anh sau đó có tái hôn không?”

“Không, ông bà bọn nhiều việc lắm.” Nói xong dường như Tăng Tuấn cũng không muốn nhắc tới vấn đề này nữa.

Lâm Uyển cũng không hỏi thêm, chỉ ngồi miên man suy nghĩ.

Như vậy xem ra, trong cuộc đời anh, người quan trọng nhất có phải vẫn là cô gái mà anh chỉ gặp trong một buổi tối kia không? Bởi vì cô ấy rất quan trọng, cho nên anh mới không tiếc công sức mà đi tìm...

Nghĩ vậy, Lâm Uyển liền nhanh chóng lắc đầu, đem những suy nghĩ cổ quái trong lòng lấy ra hết, người ta nói người đang yêu thường hay suy nghĩ linh tinh, nhưng dường như cô có phần nhạy cảm quá rồi.

Xe rất nhanh chạy tới một tiểu viện. Chỗ kia tuy rằng có lính gác, nhưng từ cửa nhìn vào bên trong, có thể nhìn ra được là một khu sinh hoạt.

Xe cứ thế đi vào, Lâm Uyển thấy được một vài căn nhà nhỏ ba tầng, còn lại là những biệt thự nhỏ nối tiếp nhau, trông khá bình thường, kiến trúc cũng không đẹp lắm, thậm chí còn vẫn dùng mái ngói đỏ.

Xe dừng lại ở một căn nhà, Tăng Tuấn xuống xe rồi dắt cô đi.

Căn nhà này không có gì đặc biệt, khác biệt duy nhất chính là ở đằng trước có một cái sân rộng để tập thể dục. Hơn nữa lúc đi vào, Lâm Uyển nhận thấy tuy căn phòng khá sạch sẽ, nhưng không khí bên trong lại rất tịch mịch. Không phải là vì thiếu ánh mặt trời, mà chắc là đã lâu không có người ở, nên bên trong hơi âm u lạnh lẽo.

Lâm Uyên hỏi anh: “Trước kia anh từng ở đây sao?”

“Lúc nghỉ hè anh có đến ở vài ngày.” Tăng Tuấn chống gậy đi vào phòng ngủ ở tầng một.

Lâm Uyên đi theo anh, nghĩ thầm nơi này tuy không rộng lắm, nhưng một đứa trẻ ở trong này thì cũng không đến nỗi chật chội.

Đi vào phòng ngủ, Lâm Uyên thấy trên bàn bày rất nhiều sách, có sách hình học, nguyên lý toán học và triết học. Những nơi còn lại thì rất trống trải, không có một tấm ảnh nào, trên tường chỉ treo một tấm bản đồ thế giới. Cách bài trí khá đơn giản, có một chiếc giường đơn và chăn đệm màu xanh.

Lâm Uyên rất ngạc nhiên, cô quả thật như đang bước vào một thế giới xa lạ vậy.

Tăng Tuấn kéo ghế ngồi xuống, chỉ tay lên giường ý bảo Lâm Uyên qua ngồi. Lâm Uyên ngồi lên, chỉ thấy chiếc giường này rất cứng. Song từ đây có thể nhìn được ra ngoài sân thể dục, bên ngoài có vài người mặc quân phục đang đu xà đơn. Tiếng cười đùa của bọn họ có thể truyền cả vào trong phòng.

Lâm Uyên nhìn ra ngoài một lúc rồi mới thu lại tầm mắt, vừa hay nhìn thấy Tăng Tuấn vẫn đang ngồi nhìn cô chăm chú. Cô ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười với anh.

Tăng Tuấn đang định nói chuyện thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng chào vang dội. Lâm Uyên biết là ba anh về, vội đứng bật dậy khỏi giường.

Lúc ra ngoài, binh lính đã xếp thành hai hàng.

Ba của Tăng Tuấn có phần ngoài dự đoán của mọi người, Lâm Uyên nghĩ chắc là anh giống mẹ, bởi vì người đàn ông trước mắt cô kia nhìn không giống anh lắm. Điểm giống nhau nhiều nhất có lẽ là khí chất.

Người kia mặc một thân quân phục, thật ra cho dù ông có không mặc, thì phong thái nghiêm trang kia cũng có thể khiến cho người ta đoán ra được là ông làm việc trong quân ngũ. Lâm Uyên nhìn ba Tăng Tuấn, thấy trên vai ông có ba ngôi sao.

Cô hơi lo lắng một chút, trái lại ba Tăng Tuấn rất thoải mái ôn hòa, không giống với người làm lãnh đạo, nhìn thấy Lâm Uyên cũng không hề tỏ ra ngạo mạn. Song dù có vậy thì Lâm Uyên vẫn thấy sợ đến mức mềm nhũn cả chân.

Hơn nữa điều cô không ngờ chính là hai cha con Tăng Tuấn có vẻ khá khách khí với nhau, nói chuyện có phần chừng mực. Tuy nhiên ông rất vừa lòng với cô, đáng vẻ vô cùng thân thiện. Chỉ có mấy anh lính công vụ đứng bên cạnh ông là đang ngo ngoe khi trông thấy Lâm Uyên. Lúc đầu cô cũng không để ý lắm, cho đến khi có một anh bí thư đến báo cáo công việc với ba Tăng Tuấn, lúc nhìn thấy cô thì anh ta cũng lập tức đứng hình.

Lúc này Lâm Uyên mới nhớ tới một chuyện, đó cũng chính là bóng ma trong lòng cô. Lúc trước Tăng Tuấn đã đi khắp nơi tìm cô gái kia, khiến ai ai cũng biết, có lẽ ba anh cũng vậy, cho nên nhìn thấy cô thì...

Có phải những người này cũng coi cô là thế thân?

Nghĩ vậy, Lâm Uyên bỗng thấy hơi xấu hổ.

Xã giao được một lúc, ba Tăng Tuấn lại bị bí thư gọi đi rồi. Lâm Uyên lúc này mới biết là hầu như ba anh đều ở trong quân doanh, nghe tin cô tới nên mới có ý chạy đến. Lâm Uyên vội đi theo tiền ông một đoạn, chờ ông ngồi lên xe rồi, cô mới cùng Tăng Tuấn quay về phòng.

Đã giữa trưa rồi, Lâm Uyên cũng không biết nên làm gì. Tăng Tuấn vẫn không vội trở về, một lát sau, có một lính cần vụ mang đồ ăn tới cho bọn họ.

Tăng Tuấn đưa đĩa cho cô, rất tự nhiên nói: “Em ăn đi.”

Lâm Uyên cúi xuống ăn một miếng, món hầm này rất hợp khẩu vị của cô. Song lại nghĩ tới một chuyện, cô ngẩng lên hỏi Tăng Tuấn: “Lúc nghỉ hè anh tới đây thì cũng như thế này thôi sao? Ba anh không ở cùng anh à?”

“Cuối tuần ông sẽ qua đây một lát.” Anh thần nhiên nói.

Lâm Uyên chần chừ hỏi tiếp: “Đồ ăn mỗi ngày cũng giống như vậy sao?”

“Ừ.”

Lâm Uyên không hỏi nữa, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong, Tăng Tuấn đưa cô ra ngoài đi dạo. Đến sân thể dục, vì là giữa trưa nên cũng không có ai. Lâm Uyên đi tới, tay chống lên xà đơn, im lặng nhìn anh.

Lúc ăn cơm cô đã nghĩ, có phải trong quá khứ của tuổi ấu thơ, bọn họ đều có một bóng ma ẩn dấu trong lòng. Cho nên cô và anh mới có thể ăn ý với nhau đến vậy... Chính vì thế, cô mới có thể dễ dàng lay động tâm tình của anh, có thể chỉ cần một câu nói là đã khiến cho anh vui vẻ.

Qua một hồi lâu, cô mới nhẹ nhàng nói: “Em thà rằng mình không có ba, chỉ ít em còn nghĩ rằng ông vẫn luôn ở bên em, sẽ đối xử tốt với em, rằng em đã mất đi một người cha tốt, nhưng em lại có ba, mà ông ấy lại thật tồi tệ, mỗi ngày em đều phải chứng kiến những câu nói và hành động hung dữ của ông ấy...”

Chính vì thế nên cô mới không thể cưỡng lại được sự dịu dàng ân cần của Tăng Tuấn. Thật giống như có người đến an ủi lúc mình đang tuyệt vọng, khi đó ta sẽ không chịu nổi mà lao tới tiếp nhận hơi ấm từ người ấy...

Hai người vốn đang đứng gần nhau, Tăng Tuấn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Nụ hôn vốn đang nhẹ nhàng đã bắt đầu trở nên sâu hơn, một lát sau, Tăng Tuấn đã lôi kéo cô quay về phòng của anh.

Bị anh kéo về phòng, Lâm Uyển có chút lo sợ, vội quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Tăng Tuấn rất nhanh đóng cửa sổ lại, sau đó đè cô xuống giường. Lâm Uyển cảm thấy áo mình bị anh vén lên, tay anh nhẹ nhàng đỡ lấy cô, khiến cho cơ thể hai người dán chặt vào nhau...

Lâm Uyển ý loạn tình mê, mơ hồ hôn anh, trống ngực đập dồn dập.

Trong lòng biết làm vậy là không đúng, cô muốn làm cho hết thảy mọi chuyện đi vào quỹ đạo, muốn yêu đương với Tăng Tuấn một cách thật trong sáng, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà bắt đầu vuốt ve anh.

Lâm Uyển bình tĩnh nhìn Tăng Tuấn, hỏi anh: "Tăng Tuấn, em có điểm nào khiến cho anh mê muội hay không..."

Tăng Tuấn dừng lại, dường như cũng không để ý lắm, anh lại một lần cúi xuống hôn lên vành tai cô, sau đó lại triển miên hôn môi cô một lúc, cuối cùng anh mới thờ dõc nói: "Em thật ấm"

Anh nâng đầu cô lên, ngón tay dùng sức xoa nắn cơ thể cô, anh thật muốn đem cô khắc sâu vào máu thịt của mình. Bởi có cô ở đây, căn phòng của anh mới có thể trở nên ấm áp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Vì là giường đơn nên không gian rất nhỏ, Lâm Uyển được Tăng Tuấn ôm, hai người nằm nghiêng trên giường. Đầu óc cô trống rỗng, trong lòng vô cùng ấm áp, nhưng không hiểu sao lại vẫn cứ có cảm giác là mình đang bỏ qua một điều gì đó, song nhất thời lại không nhớ ra được... Rất kỳ lạ...

Cô gối lên cánh tay của Tăng Tuấn, bụng bỗng nhiên lại thấy hơi đau. Lâm Uyển tưởng là do sai tư thế, nên cô lại khẽ nhích ra, tay Tăng Tuấn lại rất tự nhiên ôm lấy hông cô, sau đó cúi xuống hôn lên cổ cô một cái. Lâm Uyển sợ nhột nên lại vội vàng né ra.

Hai người nằm yên một hồi, mãi cho đến khi trời dần tối, Lâm Uyển mới mau chóng mặc quần áo, cô còn chưa xin phép mẹ là đi tới đây, nếu về muộn thì lại bị mẹ tra hỏi mất.

Cô cuống quýt giục Tăng Tuấn trở về.

Dọc đường về xe đi rất thuận lợi, sau khi về đến khu cô ở, Tăng Tuấn còn tự mình xuống xe, muốn đưa cô đến tận cửa. Lâm Uyển có phản hồi hộp, vừa lấy chìa khóa vừa nghe anh nói: "Mấy giờ anh đến đón em thì tốt?"

Lâm Uyển biết là anh đang muốn nói đến cuộc hẹn ngày mai, cô nghĩ một chút, không biết ngày mai họ sẽ làm những gì. Song vốn cô đã có một ý tưởng trong đầu từ rất lâu, liền nói: "Anh thích ăn lẩu không?"

Tăng Tuấn khẽ cười: "Em muốn ăn?"

Lâm Uyển gật đầu nói tiếp: "Hai người cùng nhau chọn nguyên liệu, sau đó đặt một nồi lẩu rồi ăn."

Cô nhớ nhà bếp của Tăng Tuấn có rất nhiều dụng cụ, lại chủ động nói: "Em sẽ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, còn anh phụ trách đặt nồi lẩu."

Tăng Tuấn đưa tay ra vuốt tóc cô.

Lâm Uyển mở cửa nhà ra, sau đó lại quay đầu nói: "Vậy thì, ngày mai gặp nhé."

Tăng Tuấn nhìn vào bên trong, ánh đèn lập tức chiếu ra, phát sáng cả hành lang. Anh không đi ngay, mà đợi nghe thấy tiếng đóng cửa, sau đó mới chậm rãi ra về.

Trái lại Lâm Uyển vừa vào nhà, đã thấy bên trong có đầy người đang ngồi. Hơn nữa rất kỳ lạ là, thấy cô mở cửa vào, những người đó đều đồng loạt đứng dậy.

Lâm Uyên chưa từng được đón tiếp như vậy, dưng và cậu rất nhiệt tình, quả thật như đang coi cô là một nhân vật quan trọng vậy. Lâm Uyên cảm thấy thật xấu hổ thay cho bọn họ. Cô thân nhiên nói: "Hai người ngồi xuống đi."

Đang muốn chào hỏi một câu rồi trốn vào phòng, cô lại bất ngờ nhìn thấy trên bàn đặt một món đồ trang trí. Đó là lễ vật mà Tăng Tuấn đã mang đến khi đến gặp mẹ cô, không biết là ai đã đem nó đặt lên bàn trà.

Mặt cô khẽ biến sắc, liền bước nhanh qua rồi cầm nó lên. Song vừa thấy cô như vậy, dưng của cô lại lập tức kinh sợ, giống như sợ cô sẽ làm vỡ vậy, giờ hai tay ra đỡ rồi nói: "Lâm Uyên à, cháu cầm cho chắc một chút, thứ này rất có giá đấy..."

Bên cạnh lại có người xen vào nói: "Tôi đã nhìn thấy thứ này từ chỗ ông chủ rồi, con dấu lớn như vậy chắc cũng phải hơn một trăm vạn đó! Có thể đem đổi được cả một căn nhà cũng nên..."

Lâm Uyên không thèm đáp lời bọn họ.

Cắt kỹ vật kia xong, cô lại được dưng tươi cười hỏi: "Hôm nay cháu đi hẹn hò với 'vị kia' sao?"

Lâm Uyên không nói, chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền đi thẳng vào phòng ngủ.

Mẹ của cô ở bên ngoài nói chuyện với họ một lúc, cuối cùng nói hai mẹ con phải đi ăn cơm, những người đó mới không cam lòng rồi đi, thầm nghĩ không nên quấy rầy mẹ con Lâm Uyên dùng bữa.

Mẹ Lâm Uyên phiền vô cùng, hận không thể cầm chổi quét sạch bọn họ ra ngoài.

Chờ những người đó đi rồi, Lâm Uyên mới từ trong phòng ngủ đi ra, nhận thấy thà bị bọn họ lạnh nhạt còn hơn là để họ suốt ngày tới đây nịnh bợ như vậy.

Mẹ cô bực bội nói: "Lâm Uyên, con xem, mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, thế mà chưa từng thấy có người lại không biết xấu hổ như vậy!"

Hôm nay bị những người đó làm phiền cả ngày, mẹ Lâm Uyên cũng lười nấu cơm, chỉ đơn giản mở tủ lạnh, lấy đồ ăn thừa của hai ngày trước ra. Lúc Tăng Tuấn đến nhà, mẹ Lâm Uyên sợ mình tiếp đãi không chu đáo, nên dù chỉ có ba người, bà cũng mang gà vịt thịt bò ra làm hết. Lúc này đồ ăn thừa cũng đủ để họ dùng trong vòng một tuần.

Mẹ cô vừa mang đồ ra vừa nói: "Ít người quả thật là không tốt, con xem lần trước bạn trai con đến ăn, đến bây giờ vẫn còn lại rất nhiều."

Lâm Uyên lúc này chỉ nghĩ đến Tăng Tuấn, cho nên cô căn bản không chú ý đến câu nói của mẹ. Trong đầu chỉ tính xem là ngày mai nên mua những gì, rau dưa chắc chắn phải có, còn những thứ khác nữa...

Mẹ cô bung cá hồ kho thịt tới, vừa bày ra vừa nói: "Cá ngon vậy mà cậu ấy còn không động đũa lấy một lần."

Lâm Uyên bỗng giật mình, trong lòng phát hiện ra một điều, cho nên sững sờ một chút.

Mẹ cô không nhận ra thay đổi của cô, lại nói tiếp: "Đồ ăn trong tủ chắc một tuần vẫn chưa ăn hết, đã vậy mẹ còn ra chợ mua thêm tôm sống..."

Lâm Uyên ngẩng đầu nhìn mẹ, lúc này mẹ cô cũng đã nhận ra sự khác thường của cô, vội hỏi: "Lâm Uyên, con làm sao vậy? Sắc mặt con trông khó coi lắm!"

Lâm Uyên đặt đũa xuống, nói: "Con bỗng thấy không thoải mái lắm, mẹ cứ ăn trước đi ạ." Sau đó liền tự giam mình trong phòng ngủ.

Tay cô không kim chế được mà khẽ run, hô hấp cũng trở nên dồn dập, cô rốt cục hiểu được vì sao lúc đó cô lại cảm thấy kỳ lạ, lại cảm thấy bất an rồi!

Ba của Tăng Tuấn tuy chỉ đãi cô một bát ô tô đồ ăn, nhưng cô cũng không hề để ý.

Nhưng mà Tăng Tuấn thì sao?! Lâm Uyên nhớ, lúc đó anh vẫn rất thân nhiên đưa đũa cho cô!!

Thật giống như có một thứ gì đó, kéo cô ra khỏi giấc mộng mà chính mình đang dựng lên!

Hôm đó vì để tiếp đón Tăng Tuấn, mẹ cô đã thức dậy từ sáu giờ để đi chợ, sau đó làm thức ăn... Bà còn hồi hộp đến mức thay đi đổi lại mấy bộ quần áo!

Lâm Uyên bỗng cảm thấy vô cùng tức giận. Cô thật giống như một cô nhóc bị tình yêu che mờ mắt, nên mới không để ý tới chuyện này, phản ứng của Tăng Tuấn lúc đó quả thật rất không hợp với tính cách của anh.

Mà khi mọi chuyện phát sinh ngay trước mắt, cô lại vẫn có thể ăn uống ngon lành! Hiện tại cô thật sự muốn tát cho mình một cái, sao cô có thể mất mặt như vậy chứ!!

Rõ ràng bề trên đã tỏ thái độ như vậy, thế mà cô vẫn coi như không sao cả.

Lúc Lâm Uyên ra khỏi phòng, cô không nói gì, chỉ yên lặng đi đến trước món lễ vật kia, quay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, cái này có hộp đóng gói không?”

Mẹ cô tưởng cô sợ sẽ rơi vỡ, liền chỉ cho cô chỗ để hộp. Lâm Uyên đi tới cầm món lễ vật lên, nhưng vừa đặt vào hộp, bỗng nhiên cô hòng lại cảm thấy hơi ngứa.

Cái cảm giác nôn khan quen thuộc lại tới rồi.

Cô vội vàng chạy vào toilet nôn, xong xuôi, cô ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt đỏ hồng của mình trong gương. Tự nhiên có một suy nghĩ lóe lên trong đầu, khiến cho sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

Cô không dám nghĩ nữa, liền chạy nhanh ra phòng khách, lấy áo khoác mặc vào. Mẹ cô vừa thấy thì kêu lên: “Muộn vậy rồi con còn muốn đi đâu...”

Lâm Uyên đáp một câu cho có lệ rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài thời tiết rất lạnh, nhiệt độ thấp vô cùng, chỉ trong một đêm mà lá cây hai bên đường đã rụng hết. Đi trên đường còn phát ra tiếng xào xạc.

Lâm Uyên không ngừng hít sâu, khí lạnh tràn vào khiến cho cô như sắp đông cứng. Đến cửa hàng tiện lợi, Lâm Uyên rất nhanh tìm được thứ mình muốn.

Cô mau chóng thanh toán rồi về nhà, nói với mẹ một câu rồi chui vào toilet kiểm tra.

Làm theo từng bước trong hướng dẫn, trong thời gian chờ đợi kết quả, cô ngay cả nghĩ cũng không dám.

Cuối cùng kết quả cũng hiện ra, hai vạch đỏ xuất hiện, khiến cho cô vô cùng hoảng sợ. Nhưng cô vẫn không muốn tin là sự thật, lại lấy ra một que khác để thử.

Song lần thứ hai kết quả vẫn vậy, làm cho cô phải trợn tròn mắt, cô thật sự đã mang thai rồi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Lâm Uyên cả đêm ngủ không ngon, bởi vì trong lòng có chút mong đợi, nên ngày hôm sau cô đã dậy từ sớm, rửa mặt xong liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng cô chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông cửa. Không biết là ai mà mới sáng sớm đã tới đây rồi.

Lúc cô đi ra, mẹ cô đã đón người ta vào. Người kia đeo kính râm, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Lâm Uyên cảm thấy người này trông rất quen, suy nghĩ một chút, đó chẳng phải là người hôm qua vẫn đi theo bên cạnh ba Tăng Tuấn hay sao?

Lâm Uyên còn đang không hiểu chuyện gì, vậy mà mẹ cô đã mời người kia ngồi lên sofa.

"Cậu ăn quýt đi." Mẹ Lâm Uyên nhìn khí chất của đối phương, biểu hiện vì thế mà trở nên nhiệt tình.

Người kia thái độ rất tự nhiên, tay cũng chưa động mà chỉ nói: "Không cần khách sáo ạ."

Thấy Lâm Uyên đi tới, người kia mới khom người, dáng vẻ có chút ngạo mạn. Hắn đi tới trước mặt cô, nghiêm túc nói: "Lâm tiểu thư, Tăng lão gia có điều muốn nói với cô."

Mẹ của Lâm Uyên ngạc nhiên nhìn cô. Cô cũng có chút xấu hổ, dù sao cô cũng chưa nói cho mẹ biết việc mình đã đi gặp ba của Tăng Tuấn.

Người kia không để tâm lắm đến ánh mắt của hai mẹ con đang nhìn nhau, chỉ truyền đạt lại: "Vì thời gian hơi gấp nên Tăng lão gia không tiện nói thẳng với cô, hiện tại tôi thay ông ấy nói, lão gia thật sự không mấy xem trọng cô, tôi nghĩ chắc Lâm tiểu thư đã biết rõ nguyên nhân."

Lâm Uyên lập tức sững sờ. Ngày hôm qua, cô cũng đã có cảm giác không được bình thường.

Mẹ Lâm Uyên cũng rất bất ngờ, không hiểu người kia nói vậy là có ý gì, bà chỉ biết quay sang nhìn Lâm Uyên.

Lâm Uyên tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, các ngón tay trở nên lạnh lẽo.

Người kia vẫn khách khí nói: "Tăng tiên sinh là một người rất cố chấp, lúc trước người mà cậu ấy nhớ nhưng vẫn mãi không tìm được, hiện tại nhất thời suy nghĩ không cẩn thận nên mới bàn chuyện kết hôn với cô. Tăng lão gia rất lo lắng, sợ lúc nào đó cậu ấy tìm được người, có thể cậu ấy sẽ muốn ly hôn với cô, gây sức ép qua lại như vậy thì rất phiền toái."

Lâm Uyên im lặng lắng nghe, từng câu từng chữ người kia nói cô đều hiểu hết, cũng khiến trong lòng trở nên rối bời.

Ý của người kia đơn giản chính là, Tăng Tuấn thích cô, quan tâm cô, là vì trông cô rất giống với người con gái kia!

Nói xong, người kia lập tức ra về.

Hai mẹ con Lâm Uyên thần thờ hồi lâu, không ai nhúc nhích.

Lâm Uyên không dám nhìn mẹ, chỉ cảm thấy trên mặt trở nên nóng rát, như thể vừa mới bị ai đó hung hăng tát cho một cái vào má vậy.

Mẹ của cô bỗng nhiên đứng phắt dậy khỏi ghế. Bà đi vào cầm món lễ vật của Tăng Tuấn lên, đáng vẻ kích động còn hơn cả Lâm Uyên tối hôm qua. Bà gói kỹ lại, sau đó đi tới, lạnh lùng đặt vào tay Lâm Uyên. Cuối cùng im lặng không nói đi thẳng vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Lâm Uyên giống như bị rút đi gân cốt, hồi lâu sau sức lực mới quay trở về được. Cô chậm rãi đứng lên, cầm lấy áo khoác trên giá rồi mặc vào. Sau đó ra ngoài bắt xe đi tới bệnh viện.

Cô xếp hàng đăng ký, chờ lấy máu kiểm tra...

Hết thấy mọi việc đều được diễn ra theo một quá trình nhất định, sau khi nhìn thấy kết quả, Lâm Uyên vẫn không tỏ vẻ gì. Chỉ có cô mới biết rằng, ngọn lửa nhỏ duy nhất còn nhen nhóm trong lòng cô cuối cùng cũng đã bị dập tắt.

Cô ngồi trên ghế, ngơ ngác nhìn vào bức tường màu trắng phía đối diện...

Cô đã rung động với một người đàn ông hỏi mình muốn bao nhiêu tiền, cứ thế bị anh mặc sức muốn làm gì thì làm...

Lúc anh nói muốn cùng cô bắt đầu lại một lần nữa, cô cũng đã mở lòng mà đồng ý...

Hiện tại mọi chuyện đan xen vào nhau, khiến trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ...

Cô bị mù mắt nên mới coi trọng anh ta.

Một y tá từ trong phòng đi ra, nhìn một vòng rồi gọi: "Số 33, số 33 có không?"

Lâm Uyên nhanh chóng đứng lên, đi vào đặt kết quả trên bàn bác sĩ.

Bác sĩ ở bệnh viện công rất nhiều việc, nhìn thấy kết quả kiểm tra thì hỏi luôn: "Cô có muốn giữ lại đứa bé không?"

Lâm Uyên do dự một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm nói: "Không, xin hãy hẹn ngày để tôi đến phá thai..."

Bác sĩ viết một hồi trên giấy, sau đó ngẩng đầu lên, đưa hóa đơn thu tiền và lịch khám cho cô: "Cô lên tầng hai rẽ trái để nộp tiền, nếu dùng thuốc thì có thể phải làm sạch tử cung nữa. Tôi nghĩ nên trực tiếp làm phẫu thuật, nhưng phải ba ngày sau mới được, mấy ngày này cô hãy chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm lạnh."

Lâm Uyên cầm biên lai đi ra, hai chân trở nên mềm nhũn. Cô đi vài bước đã thấy không vững, cuối cùng liền trốn trong một góc kín rồi khóc nức nở.

Tuy đã muốn nín nhịn nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra, cho dù xung quanh có ít người, nhưng thỉnh thoảng cũng có người đi qua và trông thấy cô khóc. Lâm Uyên không muốn để cho người xa lạ biết được đáng vẻ yếu đuối của mình, liền ngồi cuộn tròn người lại, đầu úp xuống đầu gối, cứ thế tiếp tục khóc.

Cô khóc rất lâu, trong lòng lại không rõ vì sao mình lại thương tâm đến vậy...

Không biết từ lúc nào, Lâm Uyên chợt cảm thấy có người đang ngồi cạnh mình.

Cô rất xấu hổ, không muốn để người ta nhìn thấy cô đang khóc, liền vội vàng đứng lên, chuẩn bị muốn rời đi. Bỗng cô lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nhẹ nhàng nói: "Em đang khóc?"

Lâm Uyên gạt mình, quay đầu nhìn sang. Người kia đang rất ung dung đứng chống gậy, nửa người trên khẽ dựa lên tường.

Lâm Uyên vội vàng lau nước mắt, không muốn để cho anh nhìn thấy bộ dạng khổ sở của mình.

Không biết vì sao anh lại tìm tới được, Lâm Uyên cố gắng tỏ ra bình tĩnh, lạnh lùng đáp: "Anh quan tâm em làm gì?" Sau đó liền dứt khoát rời đi.

Song mới đi được hai bước thì lại thấy ở chỗ rẽ có hai người giống như vệ sĩ đang đứng đó, hiển nhiên là muốn ngăn cản không cho ai đến gần chỗ này.

Lâm Uyên vừa muốn đi qua, hai vệ sĩ liền cung kính nói: "Lâm tiểu thư, phiền cô quay lại."

Lâm Uyên không còn cách nào, đành phải quay về. Tăng Tuấn vẫn ngồi yên trên ghế, vẻ mặt không một chút biến hóa.

Cửa hành lang đã bị đóng, chỉ có Tăng Tuấn và cô giằng co nhau ở trong này. Lâm Uyên biết là mình không ra được, đành phải ngồi ở đây ghế phía đối diện anh, giữa hai người là một lối đi nhỏ và dài.

Cô không kiên nhẫn gì mà nói thẳng: "Sáng hôm nay ba anh cho người tới gặp mẹ con em."

Nói xong cô lại nghĩ tới một chuyện, liền lấy lễ vật từ trong túi ra: "Đây là mẹ em bảo em đưa cho anh."

Cô đưa cho anh, nhưng anh không cầm, Lâm Uyên không quan tâm, trực tiếp đặt nó xuống bên cạnh anh.

Anh yên lặng nhìn cô, nói: "Chuyện này em không cần quá để tâm."

Lâm Uyên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Một lúc sau, cô lại thở dài quay đầu ra chỗ khác. Nước mắt lại trực trào ra, cuối cùng cô nhịn không nổi nữa, vừa khóc nức nở vừa nói: "Tăng Tuấn, đừng làm khó em nữa, em không chống đỡ được với gia thế của anh... Ba mẹ em chính là một ví dụ, nếu hai người không thích hợp mà vẫn cố gắng ở cùng nhau, lúc đầu thì còn có thể ngọt ngào, nhưng cuối cùng vẫn sẽ xảy ra mâu thuẫn, kết quả chỉ thành hại mình hại người, khiến cho con cái phải lớn lên trong sự thiếu thốn tình thương, mà em thì sẽ quyết không để cho con phải chịu tổn thương giống như mẹ nó..."

Nói xong cô lại đứng lên, nhưng lại nghĩ đến hai người vệ sĩ đang đứng kia, đành phải lẹ nóng quanh tròng nhìn Tăng Tuấn, đang định mở miệng muốn nói tiếp.

Trái lại anh đã nhìn thấy tờ phiếu khám trong tay cô, liền đưa tay ra cầm lấy. Trong đó có hóa đơn thu tiền phẫu thuật phá thai và một tờ kết quả khám sức khỏe.

Anh bình tĩnh nhìn tờ giấy, xem xong lại đặt nó sang ghế bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình. Anh rất tự nhiên, giống như đang nói về chuyện của người khác: "Tôi nào nhìn em ngủ, anh cũng đều cảm thấy rất vui vẻ. Chỉ cần trông thấy em là anh đã muốn nở nụ cười, không hiểu vì sao tâm tình sẽ trở nên rất tốt, muốn cùng ăn một món ăn với em, bất tri bất giác lại ghi nhớ được sở thích của em, em thích uống canh, em thích ăn cơm sớm hơn một chút..."

Anh tiếp tục nói về sở thích của cô, hết thảy đều đúng. Có một khoảng thời gian ngắn cô không quen ăn đồ ăn nhà anh, nhưng càng về sau lại càng thấy ngon miệng.

Lâm Uyên nhìn anh, nghe anh kể về mọi chuyện, trong lòng bỗng dưng lại cảm thấy đau.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, Lâm Uyên giật mình, không ngờ tay anh lại lạnh đến vậy.

Anh không nhìn cô, chỉ bình tĩnh nói: "Chân của anh mất hết sức lực rồi..." Bởi vì anh tự mình chống gậy đi tới, tâm hoảng ý loạn tới mức không muốn nhìn xem thang máy ở đâu.

"Kết hôn với anh đi." Anh đứng yên nhìn cô, giọng điệu như đang van xin: "Đừng rời xa anh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Anh là một người vô cùng cường thế, trong ấn tượng của cô, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế, dù lúc trước cũng đã từng nói những câu ngọt ngào, nhưng chưa lúc nào có giọng điệu khổ sở như lúc này...

Lời của anh giống như đang muốn cầu xin, khiến cho cô cảm thấy không chân thật. Đáng lẽ nếu là anh thì phải nói như vậy mới đúng "Giấy đăng ký kết hôn anh đã nhờ trợ lý đi lấy rồi, em định bao giờ thì chuyển về nhà anh."

Lâm Uyên mờ mịt nhìn anh, rồi lại nhìn xuống bàn tay anh đang nắm lấy tay cô, không tự chủ được mà lùi dần về sau, một lần nữa ngồi xuống chỗ cũ. Đầu óc cô như đang muốn nổ tung, không thể nghĩ được là mình nên làm gì.

Chuyện anh cầu hôn, cô quả thật chưa hề có một sự chuẩn bị nào.

Cô cố gắng ổn định tâm tình, thầm nghĩ không cần quá xúc động, nhất định phải thật lý trí mới được, cô nói: "Cám ơn lời cầu hôn của anh, nhưng mà..."

Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh lúc anh cầu hôn, ánh mắt của anh, bàn tay của anh, giọng nói của anh... Rõ ràng cô chỉ liếc mắt nhìn một cái mà thôi, vậy mà bây giờ đáng vẻ ấy đã khắc sâu vào lòng cô rồi.

Tim như bị người ta cấu cho một cái, cô thở sâu, cô tỏ ra lạnh nhạt nói: "Chúng ta không giống với những người khác, chúng ta không có nền tảng để kết hôn, quen nhau cũng không vì tình yêu, mà nếu có yêu thì cũng chỉ tính vào hai ngày trước thôi. Gia cảnh hai nhà lại càng không tương đồng, môn không

đăng hộ không đổi, cuộc sống thường ngày cũng khác xa nhau rất nhiều, sở thích lại càng không có điểm chung...Hơn nữa...Giữa anh và em có một chướng ngại ngăn cách, giả sử, nếu một ngày người con gái anh muốn tìm bỗng nhiên xuất hiện, vậy lúc đó em phải làm sao? Tồn tại một quả bom nổ chậm như vậy, anh bảo em sao không lo lắng cho tương lai được cơ chứ...”

“Mấy chuyện đó đều không phải là vấn đề.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói: “Người phụ nữ kia đã là quá khứ rồi, Lâm Uyển, hiện tại người anh luôn nghĩ đến là em, người anh yêu cũng chỉ có em thôi.”

Lâm Uyển đan chặt hai tay vào nhau, nghĩ thầm không biết có phải mình vừa nghe nhầm không...

Tim của cô giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, kích động đến mức miệng run bần lên.

Song cô vẫn không dám mạo hiểm, bởi vì còn rất nhiều vấn đề...Hơn nữa người của ba anh còn vừa nói như vậy...Cô thật sự không tự tin rằng mình sẽ có một kết quả tốt với anh.

Yên lặng một hồi lâu, Lâm Uyển mới quyết tâm nói: “Em xin lỗi, em vẫn không thể đồng ý với anh được, bởi vì em căn bản không hề yêu anh.” Nói xong cô dứt khoát đứng dậy, động tác vô cùng kiên quyết, nhưng chỉ trong lòng cô mới hiểu, cô sợ nếu mình ở đây lâu, nếu mình nhìn anh thêm chút nữa, cô sẽ thay đổi câu trả lời mất...

Cô đi thẳng về trước, nghĩ muốn mau chóng rời khỏi anh, nhưng vừa nhìn thấy vệ sĩ, Lâm Uyển lại chần chừ. Còn đang khó xử thì Tăng Tuấn đã chống gậy, chậm rãi đứng lên, bước chân ổn định đi tới bên cạnh cô. Trong tay anh vẫn còn cầm mấy tờ giấy khám bệnh.

Anh đưa lại cho cô, nhẹ nhàng nói: “Đề anh đưa em về.”

Lâm Uyển không từ chối. Lúc ra ngoài, cô vẫn luôn cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn anh. Tăng Tuấn trái lại không có biểu hiện gì. Lúc ra cửa bệnh viện, anh vẫn quan tâm cô, rõ ràng bản thân đi lại khó khăn, vậy mà còn nhắc cô đi cầu thang cẩn thận.

Lâm Uyển cố gắng tỏ ra xa cách, biểu tình hiện rõ trên gương mặt. Dọc đường đi cô không hề nhìn Tăng Tuấn, cũng không nói bất cứ câu nào với anh. Mà ngay cả Tăng Tuấn từ lúc nhắc cô đi cầu thang đến bây giờ cũng không nói gì nữa.

Ra đến bên ngoài, xe đã đỗ sẵn chờ.

Lâm Uyển có một cảm xúc không nói nên lời, người đàn ông này rất kiêu ngạo, lời nói cầu xin như vậy, chắc cả đời này anh sẽ chỉ nói một lần. Cho nên lúc này anh chỉ có thể duy trì phong độ của mình, bình tĩnh nói với lái xe đưa cô về nhà. Với anh mà nói, đây đã là cách biểu hiện giới hạn cho tình cảm của mình.

Lâm Uyển không biết là mình có hối hận hay không. Vì những lời anh nói đều phát ra từ nội tâm, ở bên anh lâu như vậy, nhưng anh chưa từng lừa dối cô, cho tới bây giờ đều nói được làm được. Anh cưng chiều cô, cho cô những thứ tốt nhất, màn đêm buông xuống, bọn họ sẽ ôm lấy nhau, vành tai tóc mai thân mật dày dứa một chỗ...

Nhà của Lâm Uyển rất gần bệnh viện, xe đi chưa được bao lâu thì đã tới nơi. Lúc xe dừng lại, vệ sĩ ngồi bên trên đã đi xuống mở cửa xe giúp cô.

Lúc xuống xe Lâm Uyển có chút do dự, cô có dự cảm đây sẽ là lần cuối mà bọn họ gặp nhau, cô muốn mình thật bình tĩnh, để có thể nói với anh một câu chào. Song lời vừa đến miệng thì lại không thốt ra được, hơn nữa cô giống như đang muốn chạy trốn, cửa vừa mở, cô liền khẩn cấp chạy ra ngoài, động tác vô cùng tuyệt tình.

Cô có phần không khống chế được, ngay cả ngoái lại nhìn về sau một lần cũng không có, trực tiếp đi thẳng lên nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa rồi xông vào.

Mẹ Lâm Uyển đang làm cơm trưa, nghe thấy tiếng mở cửa thì đưa mắt qua nhìn. Song mới thấy sắc mặt của Lâm Uyển, bà liền kinh ngạc tới độ. Trên mặt cô một chút huyết sắc cũng không có.

Mẹ Lâm Uyển lo sợ kêu lên một tiếng, đi qua sờ tay Lâm Uyển, sau đó vuốt má cô: “Lâm Uyển, Lâm Uyển con làm sao vậy, con đừng làm mẹ sợ...”

Lâm Uyển vội vàng hít sâu, cố tỏ ra thoải mái nói với mẹ: “Con không sao đâu mẹ, chỉ là lúc ra ngoài con ăn nhiều quá nên bây giờ dạ dày không thoải mái, con đã mua thuốc rồi, mấy ngày nữa là khỏe thôi, con không ăn cơm đâu ạ...”

Cô đi đến trước cửa phòng, trước khi đóng cửa còn cố gắng cười một cái cho mẹ yên tâm.

Vừa đi vào phòng, cô liền nằm vật ra giường, trong lòng khó chịu vô cùng, chỉ còn biết che miệng mà khóc thút thít.

Giữa lúc đó mẹ cô cũng đi đến gõ cửa một lần, khuyên cô ra ngoài ăn chút cháo. Lâm Uyển không còn sức để ngồi dậy, khí lực giống như bị rút sạch, cuối cùng mẹ cô chỉ còn biết thở dài rồi quay đi.

Mẹ Lâm Uyển cũng biết là trong lòng cô đang rất khổ sở, buổi sáng nay Lâm Uyển có cầm lễ vật của người kia rồi đi ra ngoài, chuyện này khả năng lớn là tìm người ta để nói chia tay rồi.

Mẹ Lâm Uyển cũng không nói gì nữa, chỉ mong sao ngày mai tâm tình của cô sẽ tốt hơn.

Lâm Uyển cuộn tròn người trên giường. Ban ngày còn đang tốt đẹp, tối đến tất cả lại biến thành màu đen. Cô lau nước mắt trên mặt, sau đó ngồi dậy khỏi giường.

Bên ngoài sắc trời đã trở nên u tối, cô mau chóng kéo rèm lại. Song vừa đóng rèm thì cô lại cảm thấy hơi kỳ lạ, hình như cô vừa mới nhìn thấy gì đó...

Trong lúc nhất thời cô không dám xác nhận xem đó là thật hay ảo giác, dù sao cho dù cô có thần hồn lạc phách, thì cũng không thể có chuyện nhìn thấy Tăng Tuấn đang đứng bên ngoài cửa sổ chứ?

Nghĩ vậy, cô liền lui về sau từng bước, mở rèm ra, mặc dù đã ngờ ngợ, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia, cô vẫn không nén nổi kinh ngạc.

Tăng Tuấn đúng là đang đứng bên ngoài cửa sổ, không biết là anh đã đứng đó bao lâu rồi.

Trái lại anh vẫn rất bình thản, nhẹ nhàng gõ nhẹ lên cửa sổ.

Nhà cô tuy rằng ở tầng một, nhưng vì có một cái dốc nhỏ, cho nên cao hơn mặt đất một chút, Tăng Tuấn có vóc dáng khá cao, nên đứng bên ngoài có thể nhìn thẳng vào cô.

Biểu tình của anh không có một chút kích động, anh nhìn vào mắt cô, dịu dàng nói: “Em đang mang thai, nên anh không muốn ép em, anh chờ em suy nghĩ cẩn thận.”

Lâm Uyển bị anh hù chết rồi.

Cô tỏ vẻ đồng ý, liền gõ nhẹ lên cửa kính, thẹn quá hóa giận nói: “Vậy anh cứ như vậy đứng giả quỷ trước cửa sổ nhà em sao!”

Cô liếc mắt nhìn ra sân nhà mình, phòng ngủ của cô không trực tiếp nhìn ra bên ngoài, nhà cô còn có một hoa viên nhỏ, xung quanh có hàng rào vây quanh.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không thể ngăn được người ta vào.

Người này chắc chắn là trèo rào mà vào rồi... Hơn nữa còn đứng trong trời lạnh lâu như vậy...

Cô nhìn quần áo trên người anh, anh vẫn mặc rất mỏng, bên cạnh không thấy bóng dáng của trợ lý...

Không hiểu vì sao, trong mắt cô lại trào ra một giọt lệ, vừa rồi khóc nhiều quá nên vẫn còn cảm giác đau, lúc này lại càng thêm nhức, trong lòng cực kỳ khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Anh đứng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

Lâm Uyển không biết mình nên làm gì bây giờ, nhất thời tâm tình lại trở nên bất ổn, ánh mắt cũng ê ẩm.

Gương mặt anh vẫn vô cùng thông dong, biểu tình không tức giận, trong mắt anh chỉ chứa bóng dáng của cô.

Lâm Uyển môi khẽ run, mắt lại đỏ hoe, cố gắng dùng sức kéo mạnh rèm cửa lại. Cô không dám nhìn nữa, cũng không còn sức lực quay trở về giường, liền dựa vào tường rồi ngồi bệt xuống đất.

Hơi thở của cô dồn dập, đầu óc bấn loạn.

Cô biết con người ta không thể chắc chắn được điều gì, trên chuyện tình cảm thì lại càng khó để xác định... Dù có lý trí tới đâu thì cũng không thể đoán được kết quả cuối cùng...

Bây giờ cô đau như bị người ta xé rách tim gan vậy...

Không biết qua bao lâu, Lâm Uyển mới hồi phục lại chút sức lực, liền đứng dậy đi tới cẩn thận vén rèm lên, cô làm vậy vì muốn biết xem Tăng Tuấn đã đi hay chưa... Hay là vẫn ở đó chịu lạnh...

Kết quả cô thấy Tăng Tuấn vẫn đứng nguyên chỗ đó. Càng đáng sợ hơn chính là, ngay tại lúc này thì tuyết đã bắt đầu rơi.

Anh đang muốn tự làm khô mình sao hả!

Cô nhìn thấy trên vai anh đã phủ trắng tuyết, nước ngấm cả vào áo. Anh có bị ngốc không hả, sao không biết phủi nó đi chứ!

Lâm Uyên nhin không nổi nữa, liền tức giận kéo rèm ra, hung hăng mắng anh: “Tăng Tuấn, anh đừng có ngây thơ như vậy được không, anh cho rằng mình là học sinh trung học sao? Mà ngay cả học sinh trung học thì chúng nó cũng không hành động ngu xuẩn như anh đâu!”

Tuy nhiên dù đã nghe cô nói, nhưng Tăng Tuấn vẫn không có phản ứng, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn cô.

Lâm Uyên cuối cùng vẫn là không nỡ để anh chịu lạnh như vậy. Cô vội đi tới trước tủ quần áo, vừa tìm áo ấm vừa suy nghĩ xem nên làm thế nào để anh chịu rồi đi.

Nhưng tất cả các cách cô nghĩ đều không được. Người kia sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy đâu! Cô biết anh là người vô cùng kiên trì và quyết đoán mà.

Lâm Uyên hít hít mũi, ngón tay khẽ cong lên, cái lạnh ở phượng Bắc thật sự có thể đông chết người ta mất. Ban đầu cô còn nghĩ là anh quên mang găng tay, nhưng lúc này cô lại thấy là anh đang cố ý. Vì anh biết là cô sẽ đau lòng!

Lâm Uyên dựa đầu vào tủ quần áo. Cô hít sâu vài cái, không lấy áo ấm nữa mà quay ra cửa sổ, sau đó mở cửa ra.

Gió lạnh bên ngoài lập tức tràn vào không gian ấm áp bên trong phòng, cô đứng yên đó, nhất thời không nói ra được.

Cô rút lui từng bước, để chỗ cho anh đi vào.

Cô cứ nghĩ anh sẽ phải đi vào ngay, kết quả tuy cô đã làm vậy, nhưng anh vẫn không hề động đậy. Trong đêm đen, Lâm Uyên thử dò xét bước ra ngoài.

Lúc này tuyết rất lớn, từng bông tuyết rơi vào người cô, sau đó hòa thành những giọt nước. Cơ thể cô mang theo sự ấm áp bên trong phòng, lúc nói chuyện đều thở ra khói trắng. Cô khẽ quát Tăng Tuấn không biết đã đứng bên ngoài chịu lạnh bao lâu rồi: “Anh còn đứng đây làm gì? Còn không mau vào nhà!! Muốn bị chết cóng sao?”

Nói xong cô lại mở hết cửa ra, muốn anh đi vào.

Tăng Tuấn tuy có cử động, nhưng tác phong lại rất chậm. Sau khi cô mở cửa được một lúc, anh mới từ từ đặt gậy sang một bên, tay chống lên cửa sổ cũng có chút yếu ớt.

Lâm Uyên còn tưởng là anh đang cố tình, liền tức giận nhìn anh, nhưng cô ngay lập tức hiểu được nguyên nhân, vì tay của anh đặt lên cửa sổ đã bị lạnh đến đỏ bừng rồi.

Chắc chắn là anh đã bị lạnh đến đông cứng cả người rồi.

Cô chợt nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Anh, anh đừng vào vội... Trên người anh lạnh như vậy, nếu vào phòng ấm ngay thì sẽ bị cảm mất.”

Trước đây cô cũng đã từng bị như vậy rồi, ngón tay bị tê đau muốn chết, ngón tay cũng đỏ hồng, cứ đến mùa đông là lại thấy khó chịu.

Cô giơ tay ra làm mẫu: “Anh lấy tay chà xát mặt như vậy này, sau đó xoa lên hai tai, khi nào mặt nóng lên thì mới được đi vào, nếu không sẽ bị cảm...”

Tăng Tuấn lúc này mới hơi nhếch miệng cười, trông rất quyến rũ, nhưng cơ mặt lại có phần cứng nhắc. Hơn nữa xuyên qua ánh đèn, cô mới nhìn thấy đôi môi tím tái của anh, nhất thời không nói nên lời.

Chờ Tăng Tuấn làm xong, Lâm Uyên mới ở bên trong giúp anh đi vào. Nhưng Tăng Tuấn lại không chịu cho cô tới gần, lúc thấy cô đỡ, anh còn khàn giọng nói: “Người anh lạnh lắm.”

Lâm Uyên hít hít mũi, chờ anh tiến vào rồi, cô lại cúi đầu đóng cửa sổ lại.

Cô không dám suy nghĩ tiếp, không biết bước tiếp theo mình nên làm gì, hết thấy những việc cô làm đều chỉ là theo cảm tính. Lúc anh đang ngắm nghía phòng ngủ của cô, Lâm Uyên liền chạy vào toilet, cô nhớ là mẹ cô mua một lọ cao chống rét, có tác dụng rất tốt nếu bị cảm lạnh.

Lúc đi vào, cô giống như có tật giật mình, liền cẩn thận đóng cửa phòng lại, còn đem khóa trái cửa. Sau đó cô đưa dầu gió cho Tăng Tuấn, nói: “Anh mau bôi vào đi, đây là dầu gió, anh bôi nhiều một chút, đứng rồi còn chân nữa, mau cởi giày ra... Nhớ bôi nhiều lên ngón chân, trước đây em cũng đã từng bị lạnh ngón chân...”

Anh cởi áo khoác và giày ra rồi ngồi trên giường. Giường của Lâm Uyên là giường đôi, anh ngồi vào bên trong, tự mình bôi dầu theo như lời cô nói.

Lâm Uyên trong lòng thấy rất trống trải. Cô không ngồi lên giường, mà kéo ghế trước bàn trang điểm lại, sau đó ngồi ở bên cạnh giường, nhìn anh bôi dầu. Đôi lúc anh lại ngẩng đầu lên, hai người rất tự nhiên nhìn vào mắt nhau.

Tăng Tuấn bôi dầu xong thì lại tiến đến gần, ý định muốn hôn cô.

Lâm Uyên ngạc nhiên, nhưng cô không trốn tránh. Lúc bị anh hôn, trong đầu cô trống rỗng, nhưng dần dần lại có phần rung động. Anh thật sự rất biết

cách điều khiển cảm xúc của cô.

Tăng Tuấn không áp hẳn lên Lâm Uyên, mà rất cẩn thận tránh khỏi bụng cô. Anh bế cô từ trên ghế lên rồi hướng đến giường, ôm lấy thắt lưng cô giống như đang ôm một đứa trẻ, sau đó đem cô đặt lên đùi mình.

Lâm Uyên im lặng để mặc cho anh ôm.

Rõ ràng còn rất nhiều chuyện khiến người ta phải lo lắng, nhưng lúc này cô lại không suy nghĩ gì, chỉ đặc biệt im lặng, im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng tuyết rơi bên ngoài.

Sau khi nhìn ra cửa sổ một lúc, Lâm Uyên mới bình tĩnh nói: “Em cũng rất thích anh... Nhưng càng thích thì lại càng lo sợ...”

Mặt hai người dán lên nhau, Tăng Tuấn nhẹ nhàng dùng môi cọ xát lên hai má cô. Cảm giác mềm mềm, ướt át, đôi lúc anh còn dùng răng cắn cô một cái. Anh nắm lấy tay cô, cô cúi đầu nhìn những nơi bị sưng đỏ vì giá rét của anh, hai tai, môi, ngón tay, còn cả nơi khác nữa, lúc này ngón tay anh vẫn hơi đỏ, cô khẽ đánh vào ngón tay anh một cái. Trong lòng rất đau, nhìn không được nói: “Anh xem, chúng ta đều đã lớn cả rồi, vậy mà anh còn đi làm những chuyện này...”

Tay anh khẽ chọc vào những chỗ dễ bị nhột của cô, Lâm Uyên bị anh cù nên lại không nhìn được mà cười to. Rõ ràng là trong lòng buồn muốn chết, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh thì dường như tất cả đều không còn đáng để lo nghĩ nữa.

Cuối cùng cô mới thở dài một hơi, như đã suy nghĩ rất cẩn thận, trước kia đều là Tăng Tuấn ôm cô, xoa mặt cô. Lúc này Lâm Uyên cũng ôm lại anh, sau đó nâng cằm anh lên.

Cô bị anh đặt ở trên đùi, lúc này nếu cô ngồi thẳng thì sẽ cao hơn anh một chút. Cô đặt hai tay lên vai anh, hưởng thụ cảm giác từ trên cao nhìn xuống. Nhìn xuống gương mặt tên là Tăng Tuấn này, nhìn vẻ đẹp anh tuấn của anh, đôi môi anh đã trở nên hồng nhuận, không còn dọa người như vừa rồi nữa.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi anh, nói: “Anh nói lại một lần nữa đi.”

Anh ôm cô rất chặt, tuy cô chưa nói rõ ràng, nhưng dường như anh có thể hiểu được suy nghĩ của cô, liền đáp: “Kết hôn với anh đi.”

Lâm Uyên nở nụ cười, gương mặt đỏ hồng, song chung quy trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Ngay tại lúc cô còn đang băn khoăn, Tăng Tuấn đã nói tiếp: “Lâm Uyên, chưa ai dạy anh biết phải làm sao để có thể sống bên nhau hòa hợp, đôi còn rất dài, chúng ta còn nhiều thời gian để giải quyết, cho nên về sau nếu như em gặp chuyện không vui, nhất định không được giấu trong lòng mà buồn phiền, phải nói cho anh biết.”

Lâm Uyên nhớ tới việc mẹ anh mất sớm, anh lại lớn lên theo một cách không bình thường, cô cũng phải trải qua những năm tháng tuổi thơ ở một gia đình cầu huyết, cho nên cô hiểu được lời anh nói, liền dùng sức gật đầu, giống như vẫn cảm thấy chưa đủ, cô lại duỗi tay ra ôm lấy anh, dứt khoát đáp: “Em đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Nghe Lâm Uyên nói xong, anh liền nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Lâm Uyên không hiểu sao mà nước mắt cứ không ngừng được, cô chớp chớp mắt, mau chóng đưa tay lau khô. Mắt cô lúc này chắc phải hồng giống thỏ rồi cũng nên, lúc cô đi lấy dầu gió, nhìn vào gương thấy mặt mình rất xấu, khóe nhiều tới mức hai mắt sưng lên.

Tăng Tuấn vén áo cô lên, vuốt ve da thịt ấm áp của cô, cuối cùng đặt tay lên bụng cô. Hai người nằm trên giường, Lâm Uyên kéo chăn đắp cho hai người, cô gối đầu lên gối, Tăng Tuấn tay chống lên đầu nhìn cô.

Lâm Uyên nhìn ngon đèn trên trần nhà, nói: “Em thật sự chưa nghĩ đến việc sẽ làm mẹ...” Cô chỉ biết là mình rất thích anh, thích đến mức muốn sinh cho anh một đứa con. Và thật sự đứa trẻ đó đã đang ở trong bụng cô rồi.

Vấn đề chính là Lâm Uyên cảm thấy mình vẫn khá non nớt trong việc này, tâm lý chưa có sự chuẩn bị tốt.

Liệu Tăng Tuấn có trở thành một người cha tốt hay không?

Lâm Uyên quay đầu nhìn anh. Ngón tay đưa lên sờ lên mũi anh, lên khóe mắt anh, cuối cùng chạm rai rơi xuống bờ môi quyến rũ kia.

Cô bò lên người Tăng Tuấn, chủ động hôn lên môi anh, hôn rất nhẹ. Giờ phút này cô không còn muốn bận tâm đến điều gì nữa, cô sẽ chỉ nghe theo lời trái tim mách bảo mà thôi.

Mặc kệ là bối cảnh gia đình hay tình cảm của anh dành cho cô, Lâm Uyên vẫn chưa thể xác nhận rõ. Cũng bởi vì điều này, Lâm Uyên mới có chút khó sở. Tuy nhiên trong lòng lại không hề cảm thấy hối hận với quyết định của mình.

Chắc là do tâm trạng đã ổn định lại, cho nên Lâm Uyên bỗng cảm thấy hơi đói bụng, hơn nữa còn nghe thấy bụng kêu vài tiếng. Thật sự đây là lần đầu tiên cô nghe thấy bụng mình kêu to như vậy đấy.

Lâm Uyên mặt đỏ bừng, Tăng Tuấn cũng ngẩng ra một lúc, sau đó lập tức hỏi cô: “Di động của em đâu, để anh gọi người đưa cơm tới.”

“Không cần đâu.” Lâm Uyên mau chóng ngồi dậy, mẹ cô lúc tối đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, chắc đồ ăn thừa vẫn còn, cô đi dép lê, vừa ra ngoài vừa nói: “Đợi em tới phòng bếp lấy chút cơm.” Nói xong liền mở cửa phòng, cẩn thận đi ra ngoài.

Chạy đến phòng bếp, mở đèn ra, quả nhiên nhìn thấy trên bàn cơm còn đặt mấy món ăn. Cô lấy một ít rồi chuẩn bị cho vào lò vi sóng, nhưng bỗng nhiên lại có người vỗ lên bả vai cô.

Cô giật mình quay lại, thì ra Tăng Tuấn cũng đi theo, lúc này đang đứng sau lưng cô.

Cô vội vàng khoa tay múa chân làm động tác ý bảo anh nhẹ nhàng thôi. Nếu bị mẹ nhìn thấy thì khó xử lắm.

Tăng Tuấn gật đầu, kéo cô ra phía sau, chỉ tay về hướng phòng ngủ, muốn cô ra khỏi phòng bếp.

Chờ Lâm Uyên đi rồi, anh mới đặt bát cơm vào lò vi sóng. Chờ cơm nóng, anh lại đem thức ăn bung đến phòng ngủ.

Lâm Uyên đã ngồi bên chờ sẵn. Trong phòng ngủ không tiện để ăn cơm, song cô lại nhớ là mình có một cái bàn nhỏ để laptop, liền lấy ra đặt trước mặt, vừa tiện lại không công kênh, chờ Tăng Tuấn mang cơm đến đây.

Cô thật sự rất đói bụng, Tăng Tuấn còn chưa xếp bát đĩa xong, cô đã nhin không được mà cầm đũa lên gấp. Vừa ăn cô vừa đưa một đôi đũa khác cho anh: “Anh ăn cùng em đi.”

Tăng Tuấn không đói, nhưng anh vẫn ăn hai miếng, sau đó chỉ liên tục gấp đồ ăn rồi đút cho cô.

Lâm Uyên ăn đến mức hai má phình to, trước kia cô không ăn nhiều như vậy, nhưng gần đây khẩu phần lại tăng lên.

Tăng Tuấn nhìn cô một lúc, hỏi: “Em thấy khó chịu không?”

“Em rất tốt.” Lâm Uyên nhồi đồ ăn vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Chỉ có lúc sáng khi đánh răng thì cũng có hơi buồn nôn.”

Lại nghĩ đến một chuyện, cô nói tiếp: “Có điều bụng cứ như bị kim đâm vậy, nhưng em đã hỏi bác sĩ rồi, nói có thể là do tử cung lớn nên mới bị đau, không có vấn đề gì.”

Nói xong, cô lại nghiêm túc nhìn anh. Có con là chuyện rất lớn, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, còn anh cũng không tỏ thái độ gì, khiến trong lòng cô cảm thấy không an tâm.

Anh khẽ cười, đưa tay nhẹ nhàng véo má cô, nói: “Em phải ăn nhiều vào.”

Lâm Uyên ừm một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Ăn xong, Lâm Uyên cảm thấy mệt chết đi được, buổi sáng thì thấy buồn nôn, trong ngày thì lại thấy buồn ngủ. Được Tăng Tuấn ôm một lúc, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Lúc tỉnh lại, Lâm Uyên chợt thấy lòng bàn tay hơi ngứa ngứa, cô mở màng mở mắt ra, thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cạnh cô. Ngón tay anh đang khẽ chọc vào lòng bàn tay cô.

Lâm Uyên ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mới chỉ tờ mờ sáng mà thôi.

Tăng Tuấn cúi xuống cọ lên mặt cô, nói: “Anh phải đi rồi.”

Lâm Uyên lúc này mới mau chóng ngồi dậy. Tăng Tuấn cầm lấy giấy, đi tới phía cửa sổ, vừa mở cửa vừa nói: “Anh trở về chuẩn bị một chút, lát nữa anh lại tới.”

Lần này động tác của anh rất lưu loát, tuy chân đi lại khó khăn, nhưng lúc nhảy ra ngoài lại không gặp vấn đề gì.

Lâm Uyên ngẩng ngốc một lúc rồi mới hiểu được ý của anh. Chắc là anh muốn chính thức tới gặp mẹ cô để cầu hôn, chuyện ba anh đến đây, anh nhất định cũng muốn bù đắp một phần nào đó.

Nhưng anh là người thông minh như vậy, tại sao trên phương diện này lại ngốc như vậy chứ! Mẹ cô hôm qua mới bị người của ba anh đến nói như vậy, lúc này anh tới đây không phải là tự gây thêm phiền phức sao.

Lâm Uyên vội vàng nói: “Tâm trạng của mẹ em vẫn chưa thoải mái lắm, anh nên đợi vài ngày nữa rồi tới thì tốt hơn...”

Tăng Tuấn nghe vậy thì có chút kinh ngạc, lòng mày còn khẽ nhíu lại. Anh là người luôn bình tĩnh, đạo lý đơn giản như vậy mà hôm nay anh cũng quên mất. Quả thực anh hành động gấp gáp như một kẻ không có đầu óc vậy.

Anh hiểu được, lập tức gạt đầu đồng ý.

Lâm Uyên đưa gậy cho anh, bên ngoài tuyết rơi dày, lúc giẫm lên còn có thể phát ra tiếng. Bên ngoài mọi người còn chưa ra khỏi nhà, nên đường phố vô cùng vắng vẻ. Lâm Uyên sợ anh bị trượt chân, vội lo lắng nhắc nhở: “Anh đi cẩn thận, đường trơn lắm...”

Lúc này xe dọn tuyết còn chưa đi tới, ngay cả mặt đường cũng bị tuyết bao trùm. Cô không yên tâm được, lại nói tiếp: “Xe của anh đỗ có xa không? Hay là gọi tài xế tới đây đón anh đi...” Dù sao có người giúp đỡ vẫn tốt hơn.

“Không có vấn đề gì đâu.” Anh chống tay lên cửa sổ nhìn cô, sau đó cầm tay cô lên. Lâm Uyên không hiểu anh muốn làm gì, sau đó lấy ra một thứ rồi đeo vào tay cô.

Lâm Uyên giật mình nhìn anh, là một chiếc nhẫn bảo thạch, cô ngây người một lúc, sau đó ngạc nhiên hỏi anh: “Anh mua nó lúc nào vậy?” Không ngờ anh đã chuẩn bị cả nhẫn cầu hôn rồi.

Kết quả Tăng Tuấn lại không nói gì, quay người đi ra ngoài, đi được hai bước lại quay lại vẫy tay với cô, bảo cô quay về phòng.

Lâm Uyên giống như đang nằm mơ, sau khi về phòng, ngồi lên giường, cô lại giơ tay lên cẩn thận nhìn ngắm. Chiếc nhẫn được khắc bằng bảo thạch, nhìn rất giống với chiếc vòng cổ lần trước anh tặng, so về màu sắc hay độ sáng thì đều có thể coi là một bộ.

Trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng vẫn không an tâm, sợ hạnh phúc này chỉ là một giấc mơ...

Cô nhìn chiếc nhẫn kia một lúc, nghĩ xem lát nữa nên nói chuyện với mẹ như thế nào. Hôm qua mẹ cô nghiêm túc đưa lễ vật của Tăng Tuấn cho cô, điều đó có thể chứng tỏ rằng mẹ cô không thấy hài lòng lắm với Tăng Tuấn.

Hôm nay cô muốn nói chuyện với mẹ, ít nhất phải khiến cho suy nghĩ của mẹ đối với Tăng Tuấn nhẹ bớt xuống một chút. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện người của ba anh đến nói mấy câu kia, cô lại thấy hơi đau đầu.

Chờ trời sáng, Lâm Uyên đi vào phòng, liền thấy mẹ đang nghe điện thoại. Gần đây nhờ hào quang của Tăng Tuấn nên mẹ cô nhận được nhiều cuộc điện thoại hơn hẳn, bạn bè họ hàng thì nhau gọi tới muốn lôi kéo mẹ làm thân.

Chờ mẹ ngắt máy, Lâm Uyên mới đi qua. Cô không dám nói luôn tới chuyện Tăng Tuấn, trái lại mẹ cô vừa thấy cô, liền đi tới hỏi cô có khá hơn chút nào không.

Lâm Uyên tỏ ra khá thoải mái, đi tới bàn ăn dùng cơm.

Ăn xong, thấy tâm tình của mẹ đã đỡ hơn nhiều, cô mới dè dặt nói: “Mẹ, con biết ba của Tăng Tuấn không xem trọng chúng ta, nhưng Tăng Tuấn thật sự đối với con rất tốt... Ngày hôm qua con gặp anh ấy, anh ấy nói con không cần phải quan tâm đến chuyện đó, dù sao cha con anh ấy từ trước đã không sống cùng nhau...”

Mẹ Lâm Uyên nhìn cô, sau đó lập tức chú ý tới chiếc nhẫn trên tay con gái.

Có người làm mẹ nào mà lại không hiểu con mình, mẹ cô liền thở dài nói: “Lâm Uyên, kết hôn là việc vô cùng trọng đại, dù thế nào cũng là do con quyết định... Mẹ chỉ sợ con bị tổn thương... Con nhìn vào ba mẹ thì biết, lúc trước mẹ đã hy sinh cho ba con nhiều thế nào, vậy mà ba con vẫn như vậy, mẹ mong sao cho con được vui vẻ, không phải chịu áp lực, nhưng gia cảnh nhà cậu ta tốt như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì mẹ biết giúp con bằng cách nào đây...”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Mẹ Lâm Uyên nói đến chuyện này với một thái độ không mấy gay gắt, dù gì cũng là chuyện vui của con gái, không nhất thiết phải nghiêm trọng hóa vấn đề làm gì.

Song lời vừa nói ra lại khiến cho Lâm Uyên không thể không buồn phiền. Nhân sinh là chuyện quan trọng, cả ba Tăng Tuấn lẫn mẹ cô đều cảm thấy không tốt.

Lâm Uyên vốn định nói lên ý kiến của mình, nhưng lúc này lại giống như bị hụt hơi, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Mẹ cô tỏ ra khá thoải mái, nói hết những lời cần nói rồi trở về phòng ngủ.

Lâm Uyên ngồi ở phòng khách một lúc, trong lòng cực kỳ khó chịu, hơn nữa từ sau khi mang thai, cảm xúc của cô trở nên không ổn định, có thể là do thay đổi tâm sinh lý, cho nên lúc nào cũng muốn khóc, tâm trạng rất dễ xúc động...

Cô không dám khóc nữa, nếu còn khóc thì chắc mắt sẽ sưng lên mất, lúc đó sao cô dám ra ngoài gặp mọi người đây.

Cô cố gắng hít sâu vài hơi, đem tâm tình ổn định lại. Chờ về phòng ngủ, Lâm Uyên dường như muốn tiếp thêm dũng khí, liền chạy ra cửa sổ nhìn quang cảnh bên ngoài, lúc này tuyết đã ngừng rơi, nhưng trước cửa phòng cô vẫn còn in dấu những bước chân của anh.

Cô đứng trước cửa, ngây ngốc nhìn những dấu chân kia. Đây là của Tăng Tuấn lưu lại lúc sáng, cô không biết tại sao mình lại nhìn nó, nhưng trong lòng tuy khó chịu, nhìn vào nó lại cảm thấy đỡ buồn hơn rất nhiều...

Chỉ cần nghĩ đến anh, nghĩ đến lời anh nói, thì tựa hồ mọi buồn phiền đều bị tan thành mây khói.

Đang nhìn ngắm ra bên ngoài thì di động của cô chợt vang lên một tiếng, là tin nhắn của anh.

“Đã về nhà an toàn.”

Lâm Uyên cay mắt, rất nhanh gọi lại cho anh. Chờ anh nhận máy, cô liền sốt ruột hỏi: “Tay anh có lạnh không, nếu thấy không ổn thì lát gọi bác sĩ tới đi...”

Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói: “Anh rất ổn.”

Lâm Uyên nhìn đôi mắt hoạt hình của mình, trên đó là một khuôn mặt đang tươi cười. Cô cũng cố gắng cười, cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nhất để nói chuyện với anh.

“Em đã nói chuyện với dì chưa?” Anh hỏi.

Lâm Uyên đáp: “Em nói rồi... Mẹ em không phản đối, mẹ rất hài lòng với anh, chỉ là bà vẫn còn hơi lo lắng mà thôi.” Trên đời này mẹ và Tăng Tuấn là hai người quan trọng nhất đối với cô, cô không thể để cho hai người phải lo nghĩ về bất cứ chuyện gì.

“Vậy ngày mai anh qua được không?” Tăng Tuấn nói khẽ.

Mẹ của cô tuy không phản đối lắm, nhưng cũng không phản đối, cô liền gật đầu nói: “Anh đến đi.”

Cô nhìn ra cửa sổ, lại nhớ ra một chuyện, nói: “Em đang nghĩ, nếu như lúc ấy em không cho anh vào nhà, vậy anh sẽ mãi đứng ở đó sao, rồi đợi xe cứu thương đến đưa anh đi hả?” Chỉ nghĩ tới thôi là cô đã thấy sợ, nếu như cô vẫn cố chấp từ chối anh, vậy có thể anh sẽ cứ đứng bên ngoài mà chết lạnh mất.

Tăng Tuấn giọng điệu nhẹ nhàng, lại mang thêm phần chắc chắn, nói: “Em sẽ không nỡ làm vậy đâu.”

Tay cô vẽ vòng tròn lên cửa sổ, trong lòng nghĩ thầm, cô quả thật là có đau lòng, bởi vì rất thích anh, cho nên cô đau lòng thì có gì mà không đúng chứ...

Tuy vậy Lâm Uyên vẫn cảm thấy không cam lòng mà thừa nhận, người này giống như đang bóc mẽ cô vậy. Nhưng cô lại vô dụng không nói được gì, nhẹn không được không nề với anh một chút.

Nói chuyện phớt lờ vài câu, Lâm Uyên lại để điện thoại xuống rồi nằm trên giường, bắt tri bắt giác lại ngủ mất.

Mẹ Lâm Uyên tuy rằng tâm trạng không tốt, nhưng buổi trưa vẫn gọi cô dậy ăn cơm.

Đến bữa cơm tối, Lâm Uyên mới cẩn thận nói: “Mẹ, ngày mai Tăng Tuấn muốn đến đây, anh ấy muốn cùng mẹ bàn về chuyện kết hôn.”

Mẹ cô dọn xong đồ ăn thì thở dài, bắt đầu nói: “Được rồi.” Nói xong, bà lại nhắc nhở cô: “Lâm Uyên à, mẹ rất hiểu con, từ nhỏ ba con đã không yêu thương con, ba mẹ lại thường cãi nhau nên không chú ý đến con được, quả thật từ nhỏ đến giờ con chưa từng được người khác cưng chiều che chở, mẹ...”

Mẹ Lâm Uyên dường như không biết phải nói như thế nào: “Chỉ sợ người ta cho con ngọt ngào, con liền trao hết yêu thương tin tưởng của mình cho người ta...”

Vương Kiến chính là ví dụ lớn nhất cho việc này.

Hiện tại, điều kiện của người kia tốt như vậy, mẹ Lâm Uyên sao mà không lo cho được, hơn nữa, bà thấy được, Lâm Uyên để ý đến Tăng Tuấn nhiều hơn Vương Kiến kia rất nhiều.

Lâm Uyên đáp: “Mẹ, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi, mặc kệ cuối cùng có ra sao, con vẫn sẽ chấp nhận, mấy chuyện đó con đều đã chuẩn bị tâm lý rồi, mẹ đừng quá lo lắng.”

Mẹ Lâm Uyên lúc này mới không nói nữa.

Vì đã nói chuyện ổn thỏa được với mẹ, cho nên đêm này Lâm Uyên ngủ rất ngon. Tính của cô là vậy, cảm được thì cũng buông được, nếu đã chấp nhận thì sẽ không bận tâm lo nghĩ nữa.

Ngày hôm sau Lâm Uyên dậy từ rất sớm, đây là lần thứ hai Tăng Tuấn đến nhà, nhưng lần này lại là đến đề hỏi cưới. Mẹ Lâm Uyên tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn không tránh khỏi hồi hộp, hôm nay bà mặc một bộ quần áo rất lịch sự.

Tăng Tuấn lúc đến nhà thì mang theo rất nhiều lễ vật, đây cũng là lần đầu tiên anh chuẩn bị quà tặng một cách trân trọng cho người khác, hơn nữa đây còn coi như là sinh lễ, cho nên lại càng thêm tỉ mỉ cẩn thận.

Trợ lý của anh sau khi đặt lễ vật xuống thì lập tức lui ra ngoài. Trong chốc lát căn phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Mẹ Lâm Uyên bị đồng lễ vật kia làm cho kinh ngạc, từng chồng quà tặng đều đã xếp thành một núi nhỏ rồi, tất cả đều được gói bằng giấy màu đỏ.

Tăng Tuấn vô cùng lễ phép, nhưng Lâm Uyên có thể nhìn ra được sự hồi hộp trên nét mặt anh. Đây cũng là lần đầu cô nhìn thấy anh bối rối như vậy. Vốn cô đang tự trấn an chính mình, nhưng nhìn anh câu nệ với mẹ làm cho cô cũng luống cuống theo.

Ngồi trên salon, Tăng Tuấn rất chăm chú ngồi lắng nghe. Mẹ Lâm Uyên không hề tỏ ra buồn phiền, vẫn thoải mái như trước, không phản đối mà cũng không nhiệt tình đồng ý. Nói đến ngày kết hôn, mẹ cô nói: “Dì không có ý kiến gì, nhưng chuyện này nhất định phải chọn ngày đẹp mới được, không thể qua loa mà quyết định được.”

Lâm Uyên quay sang nhìn Tăng Tuấn.

Mẹ cô không phải là đang muốn làm cao, mà là dân địa phương thì thường rất hay mê tín.

“Hay là vậy đi, cháu tìm người rồi chọn ra mấy ngày, dì cũng vậy, sau đó cùng nhau bàn bạc xem ngày nào thì thích hợp.”

Tăng Tuấn lập tức gật đầu nói: “Vâng làm phiền dì.”

Anh lấy bút mang theo người ra, từ từ viết lên giấy. Ngày sinh theo lịch âm và dương, ngay cả giờ sinh anh cũng viết chính xác, những thứ khác như nơi làm việc cũng viết hết, chỉ cần mẹ Lâm Uyên nói gì, anh đều gật đầu đồng ý.

Mẹ Lâm Uyên không làm khó anh. Ngồi nói chuyện một lúc, bà còn giữ anh lại ăn cơm trưa. Đồ ăn tuy không phong phú như lần đầu tiên, nhưng nói chung vẫn thịt cá đầy đủ.

Lâm Uyên và Tăng Tuấn tuy đều đã là người trưởng thành, nhưng ở trước mặt mẹ lại nghiêm túc dè dặt như hai học sinh tiểu học vậy. Mẹ Lâm Uyên thấy vậy, bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng, không nghiêm mặt làm khó hai đứa nhỏ nữa, dù gì bà cũng đồng ý chuyện kết hôn rồi, bây giờ đều là người một nhà, nên vui vẻ vẫn tốt hơn.

Hơn nữa cơm nước xong, bà lại vài lần nhìn hai người đứng trong phòng bếp, lần nào hai đứa đứng chung cũng rất thân thiết với nhau, cũng khiến cho bà yên tâm hơn một chút.

Chờ Tăng Tuấn ra về, mẹ Lâm Uyên cầm tờ giấy của anh, muốn tìm một người để chọn cho hai đứa một ngày kết hôn, nhân tiện đi xem bát tự của hai đứa có hợp nhau không. Bà cũng ngồi không yên, ngay sau đó liền nói với Lâm Uyên một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lâm Uyên buồn chán ngồi trong nhà, mẹ cô mà đi xem thầy thì thế nào cũng tới muộn mới về. Cô biết ngoại trừ hỏi về ngày đẹp, chắc chắn bà còn muốn hỏi xem hai người có hợp để kết hôn không, lỡ may gặp phải người nào nói ra điềm xấu thì mẹ cô lại suy nghĩ không thôi cho mà xem.

Trong lòng cô cũng buồn bực, nhất thời không thấy thoải mái lắm. Lại nhớ đến có lần mình đã hẹn Tăng Tuấn ăn một bữa lẩu. Bên ngoài tuyết đã được dọn sạch, cô liền thay quần áo đi giày thật ấm rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, cô gọi một chiếc xe rồi đi tới siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, sau đó đi tới biệt thự của Tăng Tuấn.

Khu biệt thự của anh cũng giống khu nhà cô, mặt đường đã được dọn tuyết sạch sẽ. Tới cửa nhà, cô bấm chuông cửa, một lát sau Tăng Tuấn đi ra.

Cửa vừa mở, cô liền cười cười giơ lên hai gói to, nói: “Ăn lẩu thôi, lần trước đã hẹn với anh rồi.”

Tăng Tuấn có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, lập tức đón cô vào nhà.

Lâm Uyên coi đây như nhà mình, cô cởi áo khoác ra, Tăng Tuấn nhận lấy rồi giúp cô treo lên, khăn quàng và mũ cũng vậy.

Lâm Uyên đang muốn vào phòng bếp thì lại bị anh ôm lấy, dùng hai má cọ cọ lên mặt cô. Lâm Uyên vừa ở bên ngoài vào nên mặt hơi lạnh, anh đưa tay nắm lấy cằm cô, Lâm Uyên nghiêng đầu qua, thân mật hôn anh.

Buông Lâm Uyên ra, Tăng Tuấn liền nhận lấy túi đồ ăn trong tay cô. Sau đó anh gọi điện cho nhân viên của mình, ngay lập tức đã có người tới đây, đem nguyên liệu nấu ăn mang đi.

Lâm Uyên vốn còn muốn hai người vừa thân mật ôm hôn vừa chuẩn bị đồ ăn, nhưng thấy Tăng Tuấn an bài như vậy rồi, cô cũng đành ngồi trên salon với anh, chờ nhân viên làm xong rồi dọn ra bàn.

Tăng Tuấn dán chặt người vào Lâm Uyên, tay anh khẽ vuốt ve lên lưng cô. Lâm Uyên thoải mái híp mắt như một con mèo, một lúc sau, cô lại nằm xuống trên đùi Tăng Tuấn, được anh mát xa bả vai và cánh tay.

Cô nhẹ nhàng nói với anh: “Mẹ em tìm người đề hỏi ngày, có thể sẽ còn thuận tiện xem bát tự của chúng ta, em rất lo, nhờ người kia lại nói vận số chúng ta không hợp nhau thì sao...” Cô mở to mắt nhìn Tăng Tuấn.

Tăng Tuấn chỉ khẽ cười nhìn cô. Lâm Uyên bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, bịu môi làm nũng nói: “Anh thì sao, anh không gấp việc chọn ngày sao hả?”

“Anh đã mời một sư thầy ở chùa XX rồi.”

Lâm Uyên tò mò nói: “Chỗ đó mà cũng làm mấy chuyện này sao?”

Nói xong, Lâm Uyên chợt nhớ tới một chuyện, nhìn xung quanh một hồi rồi khó hiểu hỏi: “Đại Mao Nhị Mao đâu rồi?”

“Vì em mang thai, nên anh đã đưa chúng tôi Bắc Kinh rồi.”

Lâm Uyên khẽ than thở, tiếc nuối nói: “Hai nhóc đó chắc là buồn lắm đây.”

“Lúc em không có ở đây, anh cũng rất buồn.” Tăng Tuấn vuốt trán cô, anh rất ít khi nói những câu như vậy, nhưng gần đây cô phát hiện ra rằng anh bắt đầu nói những điều này một cách rất trôi chảy và tự nhiên.

Lâm Uyên ngẩng lên, lấy ngón tay chỉ chỉ lên mũi anh.

Tăng Tuấn lại nói: “Hôm nay có mấy mẫu thiệp cưới được đưa đến, để anh lấy cho em xem.”

Lâm Uyên giật mình: “Nhanh vậy sao?” Người này không phải là sau khi trở về, liền vội vội vàng vàng mua mấy thứ này đấy chứ. Anh cũng quá gấp gáp rồi!

Tăng Tuấn nói xong liền đi lên lầu lấy thiệp mời xuống. Chờ Tăng Tuấn đi lấy thiệp, Lâm Uyên nhàn hạ dựa nửa người trên salon nhìn đông nhìn tây. Bỗng nhiên cô nhìn thấy trên giá để tạp chí có đặt một quyển sách.

Chỗ tạp chí đó cô rất quen thuộc, bên trong đều là báo chí các loại, lúc này lại có một cuốn sách ở đó, làm cho cô rất tò mò. Hơn nữa thấy cuốn sách có vẻ cũ, chắc là đã đọc rất nhiều lần.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Lâm Uyên lại đi qua đó lấy cuốn sách ra. Cô mở ra xem một chút, song đột nhiên lại phát hiện ra trong này có kẹp một cái gì đó.

Cô tùy tiện lấy vật kia ra xem. Tức thì Lâm Uyên giống như bị sét đánh trúng, ngây ngốc đứng yên một chỗ!

Đó là một bức ảnh chụp rất mờ, trông không rõ lắm. Trong ảnh có một gương mặt rất mơ hồ, vóc dáng của người đó cũng vậy. Trong bầu trời u ám mù mịt, khuôn mặt kia hơi lơ mờ lộ ra.

Tim của Lâm Uyên chợt cảm thấy co rút, đầu ngón tay như bị một thứ gì đó đâm phải, khiến bàn tay cô khẽ co lại.

Tấm ảnh kia lập tức bị rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Lúc Tăng Tuấn từ thang máy đi ra, đã thấy Lâm Uyên đang thất thần trước cuốn sách kia. Anh có chút ngạc nhiên, còn chưa nói gì thì Lâm Uyên đã phát hiện ra anh đi tới, vội cố gắng nờ một nụ cười tươi.

Chờ anh đến gần, Lâm Uyên thật cẩn thận gấp sách lại rồi đặt vào giá để tạp chí. Cô ngẩng đầu lên, ra vẻ thoải mái nói: “Hóa ra bức ảnh đó lại mờ như vậy.”

Tăng Tuấn trầm mặc nhìn cô.

Lâm Uyên có chút tủi thân, song cô vẫn coi như mình không thèm để ý tới. Quả thật cô không phải là một cô gái mạnh mẽ, cô chỉ là một cô gái ghen tuông điên cuồng như những cô gái đang yêu khác, chuyện này cô đã lo nghĩ từ đầu, nay nhìn thấy bức ảnh lại càng thêm rối rắm.

Huống chi đây lại không phải chuyện cô mới biết, mà là chuyện đã sớm có chuẩn bị. Song trong lòng vẫn cảm thấy chua xót, bụng cũng thấy hơi đau.

Cô không muốn mình trở nên kích động giống như bị điên, cô phải thật bình tĩnh mới được...

Tăng Tuấn nhìn cô hồi lâu, cuối cùng vươn tay ra ôm cô, nói: “Lâm Uyên, cuốn sách đó là do anh đã quên không cất đi...”

Lâm Uyên bị anh ôm vào ngực, nhỏ giọng nói: “Em biết...”

Tăng Tuấn tiếp tục nói: “Lâm Uyên, anh không thể quên được đoạn ký ức đó, cô ấy đã cứu anh, nếu anh có cơ hội được gặp cô ấy, anh chỉ nghĩ đến việc nói với cô ấy một lời cảm ơn, nhưng tất cả đã là quá khứ rồi, không liên quan gì đến chuyện tình cảm hết, chỉ là có chút...”

Anh tựa hồ không biết nên hình dung cảm giác này là gì, cuối cùng mới tìm ra một từ thích hợp: “Có một chút hoài niệm”

Lâm Uyên dùng giọng mũi ừ một tiếng. Tuy nhiên khi nghe được là cô gái đó đã cứu anh, cô liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô còn tưởng rằng anh và cô gái kia là xảy ra tình một đêm chứ, không ngờ hóa ra cô gái kia là người đã cứu mạng anh.

Nhưng cô vẫn cảm thấy khó hiểu, lẽ ra bên cạnh Tăng Tuấn phải có nhiều vệ sĩ đi theo chứ, cho dù không có, thì anh cũng đâu cần đến một người con gái đi cứu giúp?

Cô còn đang suy nghĩ thì nhân viên đã tới, dùng bếp đồng để ăn lẩu, các nguyên liệu nấu ăn cũng đã được xử lý rất đẹp mắt, bày đầy một bàn ăn, ngay cả gia vị cũng được chia thành nhiều loại và bày ra các loại bát khác nhau.

Lâm Uyên không muốn dây dưa chuyện này thêm nữa, cô tình nguyện không biết cái gì, nếu thời gian quay trở lại, cô sẽ không tò mò nhìn tấm ảnh kia nữa. Bởi vì một khi trông thấy, cô sẽ không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

Lúc cô ngồi ăn cơm, trong lòng cảm thấy không thoải mái, đồ ăn đưa tới miệng cũng không có mùi vị gì. Bình thường cô nói rất nhiều, có thể coi là hoạt bát, chỉ khi nào có tâm sự thì mới trở nên rầu rĩ như vậy.

Ăn được vài miếng, cô lại bắt đầu thấy buồn nôn.

Điều này là điều rất bình thường khi mang thai, nhưng khi cô vội vàng chạy vào toilet, cúi xuống bồn rửa mặt nôn khan, cô vẫn không muốn để cho Tăng Tuấn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở này của mình. Trước kia cái gì cô cũng không quan tâm, cũng vì không thích Tăng Tuấn, cho nên mới không chút cố kỵ mà thể hiện tính cách của mình trước mặt anh, nhưng một khi đã yêu rồi, cô chỉ muốn anh được nhìn thấy hình ảnh đẹp nhất của cô mà thôi.

Nhưng càng muốn hoàn mỹ xinh đẹp thì lại càng không thể, đúng lúc cô đang nôn kịch liệt thì Tăng Tuấn lại đi theo vào.

Lâm Uyên xấu hổ đỏ bừng cả tai. Tăng Tuấn thì lại không nói gì, còn đưa nước cho cô súc miệng.

Lâm Uyên rất muốn nhanh chóng ngẩng đầu lên, chỉnh đốn lại bản thân, song vừa mới nhúc nhích thì cảm giác buồn nôn lại kéo tới.

Loại phản ứng sinh lý này là điều mà ta không thể khống chế được. Cho dù cô có che miệng thì vẫn phát ra những tiếng rất khó nghe. Lâm Uyên cực kỳ xấu hổ, không ngừng lấy tay ra hiệu bảo Tăng Tuấn đi ra ngoài.

Song Tăng Tuấn lại không tránh ra, ngược lại còn cúi xuống gần, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô.

Lâm Uyên nôn khan đến chảy cả nước mắt, lúc trước cô còn tưởng là mình không gặp nhiều phản ứng khi mang thai, lúc này mới thấy, hóa ra chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Xong xuôi, cô đứng dậy, chân mềm đến không thể đi lại bình thường được, đầu óc choáng váng như bị say xe. Lúc trở lại bàn ăn, khẩu vị của cô càng trở nên phai nhạt đi trông thấy. Rõ ràng nguyên một bàn ăn đẹp mắt, nhưng một chút cảm giác thèm ăn cũng không có, ngay cả đĩa thịt dê ngon lành kia cũng khiến cô phát ngán.

Tăng Tuấn mau chóng đỡ cô về phòng khách, lại gọi người đưa cháo tới. Lâm Uyên miễn cưỡng ăn vài miếng, không đành lòng nói: “Anh đừng lo cho em, anh đi ăn đi...”

“Đừng lộn xộn.” Tăng Tuấn không để ý đến lời cô nói, dứt khoát ôm cô vào trong ngực, cầm thìa đút cháo cho cô. Lâm Uyên giống như một người bệnh, sau khi ăn vài miếng cháo, cô lại nằm trên sofa một lát, mồ hôi lạnh trên người cũng dần dần tiêu bớt.

Song cô lại cảm thấy rất áy náy, ngượng ngùng nhìn Tăng Tuấn rồi thúc giục: “Anh đi ăn đi... Em không sao mà...” Vốn nên là một bữa cơm ngon lành, nay lại bị cô làm cho hỏng rồi.

Tăng Tuấn không nói gì. Lâm Uyên cũng không muốn ở đây lâu, bình thường trước mặt Tăng Tuấn cô là người rất năng động, bỗng nhiên bởi vì mang thai mà nhìn yếu ớt như bị bệnh, khiến cho cô rất mất tự nhiên. Dù sao lúc nhỏ cô còn tự biết một mình tới phòng khám truyền nước, không có thói quen được người khác chăm sóc quan tâm như vậy.

Chờ đỡ hơn, Lâm Uyển mới đứng lên nói: “Mẹ em chắc sắp về rồi, em muốn về xem kết quả thế nào.”

Cô sửa sang lại quần áo, có chút bất an nói nhỏ: “Hy vọng là chúng ta hợp nhau...”

Tằng Tuấn sờ lên mặt cô, nói: “Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em tự về được rồi.” Lạnh như thế này, Lâm Uyển không muốn anh lại phải ra ngoài, huống hồ bụng cô vẫn còn rất khó chịu.

Tằng Tuấn đi ra cửa, đem áo khoác đưa cho cô, đồng thời anh cũng mặc thêm áo vào. Lâm Uyển vẫn không muốn, đứng nói nhỏ: “Anh còn chưa ăn cơm chiều mà, anh ở nhà ăn đi, không cần...” Lúc cô đang nói, Tăng Tuấn đã cầm mũ đội vào cho cô.

Thật ra cũng không phải chịu lạnh lâu, vì vừa ra cửa đã có xe đứng chờ rồi. Hai người lên xe xong, Lâm Uyển liền đưa mắt nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh. Cô dán đầu lên cửa kính xe, trong lòng không biết là mình đang muốn gì.

Anh ngọt ngào như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy trống vắng. Bởi vì một khi yên tĩnh, cô lại bắt đầu miên man suy nghĩ về chuyện kia.

Người con gái kia đã từng cứu anh...

Cô lại nghĩ đến tấm ảnh, muốn xác nhận lại một lần các chi tiết trong đó. Nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra được, vậy mà lúc không nghĩ tới thì nó lại hiện ra rõ ràng, thậm chí hình dáng mơ hồ kia cũng trở nên cụ thể hơn.

Không biết tại vì sao, Lâm Uyển lại cảm thấy người trong bức ảnh kia nhìn cực kỳ giống mình. Hơn nữa kiểu tóc hoa lê kia cũng giống với kiểu tóc mà cô để lúc còn học đại học!!

Chính vì điều đó nên Tăng Tuấn mới tìm đến cô sao?

Lúc cô đang suy nghĩ, chợt thấy tay mình trở nên rất ấm, quay lại thì thấy Tăng Tuấn đang hà hơi lên tay cô.

Lâm Uyển vội vàng dời mắt đi, cũng nhanh chóng rút tay về. Hiện tại cô cảm thấy rất bối rối, quả thật không dám nhìn Tăng Tuấn nữa.

Đầu óc cô mơ màng, mắt khẽ nhắm lại...

Ở Bắc Kinh, còn cứu Tăng Tuấn...

Tóc hoa lê...

Lâm Uyển bỗng dừng dừng người lại, có một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

Cô bình tĩnh suy nghĩ trong chốc lát, về mặt không thể tin được quay đầu lại, lúc này mới phát hiện, Tăng Tuấn từ nãy giờ vẫn đang nhìn cô chăm chú. Anh vẫn chú ý đến từng biểu hiện của cô.

Lúc cô quay người lại, anh còn sờ lên trán cô, lo lắng hỏi: “Em thấy đỡ hơn chưa?”

Anh thật sự quan tâm đến cô, điều này khiến cho lòng cô trở nên rất ấm áp, liền nhìn anh gật đầu. Lúc này đây, hô hấp của cô cũng nhanh hơn một chút, cô cũng không hiểu là mình đang hồi hộp vì điều gì.

Cô nghĩ tới một chuyện, năm đó cô có cùng với bạn học tới Bắc Kinh chơi, sau đó gặp chuyện ngoài ý muốn, còn gặp phải một tên thần kinh...

Đó chỉ là một chuyện rất nhỏ thôi. Nhưng mà... cô còn nói dối tên thần kinh kia vài câu... Đúng là cô đã giúp hắn, song lại cảm thấy chuyện đó rất bình thường, không có gì đáng để nói...

Rất nhiều chi tiết hiện ra trong đầu cô...

Nhưng cô cũng không dám chắc chắn, bởi vì nếu sự thật là như vậy, thì cuộc gặp gỡ đó quả thật quá nực cười, cũng không thể tin được. Mà nhờ đâu cô lại tự mình đa tình thì sao?

Nghĩ vậy, Lâm Uyển liền lấy hết dũng khí hỏi anh: “Tăng, Tăng Tuấn, anh nói cô ấy đã cứu anh... Vậy cô ấy đã cứu anh như thế nào...”

Tăng Tuấn im lặng nhìn cô, một lát sau mới nói: “Nếu em không thích thì có thể không cần biết.”

Lâm Uyển ổn định lại tinh thần, nói: “Em muốn biết, Tăng Tuấn, em muốn biết xem anh đã gặp phải chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

“Trước kia anh không thích việc có người đi bên cạnh.” Tăng Tuấn giọng điệu rất bình thản, giống như đang chìm vào ký ức: “Hắn là em đã xem qua tin tức, có một thời gian ở Bắc Kinh bị ngập lụt...”

Theo lời của anh, Lâm Uyên cũng bị kéo vào dòng hồi tưởng.

Đêm hôm đó, cô chật vật đứng ở đầu đường, rất nhiều người cũng đứng chờ, trước mặt là đường cái, bây giờ đã bị ngập thành sông, mỗi lần có xe đi qua thì nhất định sẽ bị té nước vào người.

Nước dâng lên rất cao, rất nhiều người đánh xe vào ven đường, Lâm Uyên cũng cố gắng lui sát vào vỉa hè, trông mòn con mắt chờ xe bus công cộng hoặc taxi đi qua.

Trước kia chỉ nghe nói đến cụm từ mưa to như trút nước chứ chưa được nhìn thấy, bây giờ Lâm Uyên đã được tận mắt chứng kiến hàng thật giá thật rồi.

Dần dần trên đường xuất hiện một số xe bị chết máy. Lâm Uyên vốn còn đang muốn đi taxi hay gì đó, song bây giờ đối với chuyện này cũng hết hy vọng rồi.

Lâm Uyên lại lo lắng gọi một cuộc điện thoại.

Thành phố nơi cô ở rất gần với Bắc Kinh, cô và mấy người bạn trong ký túc xá thừa dịp đang được nghỉ nên đến đây chơi, lúc trước tuy đã nghe nói có thể sẽ có mưa to, nhưng lại không thể kìm lại được ham muốn đi chơi, dù gì nếu mưa to thì có thể dạo quanh các hàng quán cũng được...

Lâm Uyên hiện tại không biết là mình đang ở đâu, trung tâm thành phố quá nhộn nhịp, cho nên cô đã bị tách khỏi đám bạn, vốn là muốn đi tìm, kết quả càng đi lại càng xa.

Bầu trời trở nên tối đen, trong thời tiết này sắc trời u ám hơn mọi ngày cũng là điều dễ hiểu.

Bạn của cô cũng sợ đến choáng váng, dù sao cũng đều là sinh viên chưa trải đời, nói: “Lâm Uyên, cậu tìm một chỗ nào đó rồi tránh mưa đi, mình cũng đang trú mưa đây, mình nghe người ta nói trên dự báo thời tiết đã thông báo là trận mưa lần này rất lớn...”

“Mình biết rồi... Cậu tìm một nơi nào đó để trú mưa đi...” Lâm Uyên không dám nói cho bạn biết là mình đang bị lạc, cô đưa mắt nhìn bốn phía, xung quanh toàn là những tòa nhà cao tầng mọc san sát, nhưng lại không giống khu dân cư.

Cô không dám gọi điện thoại nữa, khắp nơi đều là mưa, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng sấm. Cô lui vào trong mái hiên, các ngân hàng bưu điện ở bên cạnh đều đã đóng cửa. Ngay cả một quán ăn cũng không có... Cho nên cô đành phải trốn tạm ở một chỗ tạm bợ thế này...

Đứng đợi khoảng nửa tiếng, mưa cũng đã có dấu hiệu giảm đi một chút.

Lúc này những người đi làm về đứng bên cạnh cô cũng có chút sốt ruột, đợi lâu cũng không thấy có taxi, có người còn mất kiên nhẫn đến độ xắn quần xắn áo chuẩn bị lội nước.

Lâm Uyên cũng không muốn đợi nữa, chắc là taxi sẽ không đến đâu, không bằng đi tìm một cửa hiệu nào đó, hoặc là một quán ăn để nghỉ ngơi, nếu không cứ đứng lâu ở đây thì sẽ chết công mất...

Cô đang mặc váy, lúc này cũng không bận tâm đến đôi giày dưới chân nữa, cứ thế đi theo đội quân đang lội nước kia. Hơn nữa những người kia rất tốt, thỉnh thoảng gặp phải chỗ khó đi, có người còn đi đến đỡ cô qua.

Lâm Uyên nói lời cảm ơn bọn họ, sau dần dần những người đi bên cô trở nên ngày một ít.

Cuối cùng Lâm Uyên tìm được một trạm dừng xe bus, chỗ đó cũng có đầy người đang đứng chờ. Lâm Uyên hỏi bọn họ, biết là họ đã đứng chờ khá lâu rồi, cho nên cô lại có chút nhút nhát.

Cô lại đánh bạo đi tiếp, cứ đi cứ đi, cuối cùng lại thất vọng, phía trước hình như là cầu vượt...

Cô đang định quay về, chợt nghe thấy bên trong truyền ra một âm thanh kỳ lạ. Theo bản năng cô liền lấy điện thoại ra chiếu đèn tới lui.

“Ngoài cửa xe nước dâng rất cao.” Giọng nói trong trí nhớ của Lâm Uyên chính là của Tăng Tuấn, anh nói chuyện rất ổn định và bình tĩnh, không có một chút luống cuống vì gặp nguy hiểm.

Khi đó ngày nào anh cũng vui đầu làm việc với một đồng các số liệu, xong việc, lúc ra về anh có nhận được hai cuộc điện thoại, đều là của cấp dưới mở lời muốn hộ tống anh về nhà.

Anh không có ý định đó, lập tức đi tới bãi đỗ lấy xe.

Tính năng xe của anh rất tốt, nhưng sắp về đến nơi ở thì xe lại bị chết máy. Anh biết lúc này mà mở cửa xe thì chắc chắn là không được, cho nên anh lấy búa trong hộp đựng đồ ra rồi đập cửa.

Sau khi đem cửa kính đập nát, anh mau chóng chạy thoát ra khỏi xe, cầm trong tay cái búa có kèm chức năng chiếu sáng.

Song vừa ra ngoài anh mới nhận thấy chân trái của mình khiến cho anh rất khó chạy thoát được một cách linh hoạt, ngay sau đó, anh bị dòng nước bao vây, không thể chống đỡ nổi.

Nước đã ngập đến cổ, loại nước này không giống như nước ở sông hồ, mà nó là hỗn hợp của nước và bùn đất dơ bẩn. Trong đó không hiểu có thứ gì đựng phải, khiến cho anh loạn choạng ngã xuống dòng nước.

Mưa vẫn không ngừng rơi, nước ngập nổi lên giống như sóng biển.

Lâm Uyển chớp mắt, nhìn chăm chú hết thấy mọi hành động của người đàn ông kia.

Cho tới bây giờ anh vẫn là người coi chữ là vàng, cho dù gặp phải chuyện sống còn như vậy, nhưng anh vẫn chẳng buồn nói lên một câu kêu cứu.

Song đêm đó Lâm Uyển cũng phải trải qua, cho nên cô biết được là anh đang gặp nguy hiểm. Khi đó cô cũng chật vật không chịu nổi, cả ngày chưa ăn uống gì, lại còn lạc mất bạn, cô hòng đã sớm trở nên khàn đặc.

Cô đứng trong nước, cổ họng ảm ách kêu: “Ồ đó có người không?”

Sau đó cô nghe thấy trong nước hình như có tiếng động.

Không biết cô lấy dũng khí từ đâu, liền đi theo dòng nước chảy, song nước ập lên đến ngực, làm cho cô sợ đến trợn tròn mắt. Cô vội vàng lui vào một bên, tay vì lo sợ mà run lên cầm cập. Cô không ngừng hô lên với người ở đằng kia, tay cầm đi động lắc lư trên cao, hy vọng khiến cho người gặp nạn nhìn thấy chút ánh sáng.

Tăng Tuấn giọng nói vẫn rất bình thản, chậm rãi kể lại tình cảnh mà anh đã trải qua hôm đó: “Ánh sáng đó đã chỉ đường cho anh, để anh bơi được về hướng đó...”

Lâm Uyển nhìn chăm chú khuôn mặt trước mắt mình, trong lòng thầm hình dung lại hình ảnh đó, tất cả mọi chi tiết đều trùng khớp. Việc trùng hợp như vậy không thể cùng xảy ra ở hai nơi được.

Lúc này cô đã hoàn toàn chắc chắn, người đó chính là anh!

Ở nơi đó, cô và anh đã gặp nhau lần đầu tiên!

Cho nên người anh luôn tìm kiếm hóa ra lại chính là cô sao?!

Lúc đó cô cứ đứng một chỗ, không ngừng cổ vũ người kia bơi đến gần, tuy rằng cô không hề biết anh là ai. Lâm Uyển cũng không cảm thấy mình làm vậy thì có gì là không đúng, bởi vì bất luận là ai thì đều sẽ hành động như cô thôi, nếu không làm vậy thì mới là không bình thường đó.

Chính vì cảm thấy chuyện đó rất nhỏ nhặt, cho nên cô mới không ghi nhớ trong lòng.

Lâm Uyển nhớ lại cảnh này, trong lòng lại thầm cảm thấy mình rất may mắn, song khi đó cô thật sự là sợ hãi muốn chết, nhất là ở một nơi giống như vòm cầu, xung quanh tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không có, nước còn tập vào như sóng biển, có vài lần suýt chút nữa thì trùm cả lên người cô.

Dưới tình huống như thế, bỗng nhiên còn xuất hiện thêm một người. Toàn thân anh ướt sũng, chò cô bình ổn lại hô hấp, cô mới vươn tay qua cầm lấy tay anh, sau đó cố gắng kéo anh vào nơi nước nông.

Cô không biết là anh có bị thương hay không, ở phía xa còn có xe đang đi tới, cô vội vàng vẫy tay, ý muốn nhờ sự trợ giúp từ ánh đèn xe.

Người bên cạnh không biết vì sao mà đi đứng không được vững, Lâm Uyển dùng hết sức mới có thể kéo anh đến nơi an toàn.

Lúc này đã có người chạy tới, lo lắng đến gần hỏi: “Trong đó còn người không?”

Lâm Uyển lắc đầu nói không biết. Người kia sau đó lại lội nước đi vào trong, sợ vẫn còn người gặp nạn.

Lâm Uyển ngồi một chỗ, nâng người bên cạnh lên, trấn an anh: “Người không sao là tốt rồi, thời tiết này đúng là đáng ghét thật...”

Người kia hình như là đã kiệt sức, lúc cô dìu anh, anh hầu như không nhúc nhích một chút nào. Thấy anh ngồi trong đồng nước, cô liền kéo anh đến một chỗ khô ráo hơn, đèn đường rất tốt, cô chỉ có thể nhìn được đại khái vóc dáng anh, còn tóc anh thì dính chặt vào mặt, cho nên cô không thể nhìn được diện mạo.

Người kia có vẻ muốn nhanh chóng rời đi, nghỉ ngơi một lúc, anh liền đứng dậy. Lâm Uyển vội nhắc nhở: “Anh ngồi nghỉ thêm một chút đi...”

Vừa nói xong, cô chợt cảm thấy mình vừa giẫm phải một thứ gì đó, suýt chút nữa thì trượt chân, may là có người bên cạnh đỡ, nhưng có điều cánh tay của anh lại đặt lên chỗ khiến cho người ta thật không thoải mái.

Tay của anh lại có thể trực tiếp ôm lên ngực cô!

Lâm Uyên sau khi đứng vững, liền lập tức có suy nghĩ muốn đem ngực mình giải thoát. Kết quả trong bóng tối, người nọ lại không buông cô ra, thậm chí còn ôm cô chặt hơn.

Cô còn có thể biết được là người kia đang ngửi tóc cô...

Cho nên lúc đối phương hỏi cô số điện thoại, trong lòng cô có chút khó chịu. Sau khi nói dối anh bằng cách đọc số điện thoại của bạn, Lâm Uyên ngay sau đó liền chạy trốn.

Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói: “Sau đó anh chỉ nghĩ đến việc đi tìm cô ấy, nhưng cô ấy dường như đã bốc hơi khỏi trái đất vậy.”

Lâm Uyên chần chừ một chút, nhỏ giọng nói: “Anh không nghĩ đến khả năng cô ấy không phải là người Bắc Kinh ư?”

Tăng Tuấn nhìn cô, đã thật lâu anh không còn nghĩ tới chuyện đó nữa, cô gái kia có thân hình rất mềm mại, khi anh ôm thì cảm thấy rất ấm áp, anh lẳng lặng nói: “Anh có nghĩ đến, nhưng nếu vậy, anh lại càng không có khả năng tìm được cô ấy.”

Lâm Uyên không biết nên nói thế nào, cũng không biết bây giờ trong lòng cô đang thấy cảm động hay tiếc nuối...

Tay cô đan vào nhau, nói bóng gió với anh: “Có lẽ... Lúc đó anh quá hoảng loạn, cho nên... với cô bé kia...”

Cho nên không chú ý đến việc mình đã đặt tay lên nhằm chỗ rồi! Hơn nữa đáng về còn hơi kích động, cứ vừa kéo vừa lôi, làm cho váy của cô xóc lên!

Cô dừng lại, không nỡ phá hủy bầu không khí gấp gáp lãng mạn kia.

Sau khi chống lại ánh mắt của anh, Lâm Uyên chợt đỏ bừng cả mặt. Cô cúi đầu suy nghĩ, muốn giải thích lý do vì sao mình nói dối anh...

Lại còn nghĩ anh bị thần kinh nữa chứ...

Tăng Tuấn thấy đáng về kỳ lạ của cô, còn tưởng là cô đang để ý đến quá khứ của anh, liền đưa tay sờ tóc cô, nói nhỏ: “Đã là quá khứ rồi.”

Lâm Uyên gạt đầu, nhỏ giọng nói vâng, sau đó lại bối rối nói: “Thật ra cũng không thể coi nó là quá khứ được...”

Cô kích động khoa tay múa chân: “Đây là một chuyện rất quan trọng với anh, anh phải luôn ghi nhớ, em không để ý đâu... Anh tuyệt đối không được quên đó!”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Tăng Tuấn ngạc nhiên nhìn Lâm Uyên, Lâm Uyên cũng hết sức che giấu, nhưng thần thái đã từ buồn bực ảm đạm biến thành tinh thần phơi phới rồi. Tăng Tuấn nhìn cô không nói, chờ lúc Lâm Uyên hưng phấn mở cửa xe đi ra, anh cũng cúi xuống rồi đi theo cô.

Lúc Lâm Uyên dịu dàng chào tạm biệt, anh lại giữ chặt cổ tay cô. Lâm Uyên quay đầu lại, Tăng Tuấn chỉ thấy khuôn mặt cô đang hiện lên ý cười, song dường như cũng có chút bối rối, hai mắt sáng rực nhìn anh.

Bọn họ đứng rất gần nhau, tóc cô đã dài ra một chút, để xoa tung trên vai. Tăng Tuấn ngắm nhìn một lát, sau đó mới chậm rãi cúi xuống môi cô, hô hấp gấp gáp hơn bình thường.

Nụ hôn này mang theo nét ngây ngô, anh đã từng hôn cô rất nhiều lần, nhưng trường hợp này thì lại là lần đầu, anh bỗng nhiên cảm thấy không thể kiểm soát được chính mình.

Quả nhiên ngay sau đó Lâm Uyên liền ngượng ngùng đẩy anh ra, nói: “Sẽ có người nhìn thấy đấy...”

Lúc này anh mới buông cổ tay cô ra, giọng điệu bình thản dặn dò: “Lúc leo cầu thang em phải chú ý nhìn xuống dưới chân.”

Lâm Uyên gạt đầu, vốn phải quay đi thì lại vẫn đứng đó, lúc trước khi chào nhau xong cô sẽ đi vào nhà ngay, nhưng lúc này không hiểu sao lại chần chừ, sau đó bất ngờ kiễng chân lên, lợi dụng lúc anh không kịp phản ứng mà hôn một cái. Song cô lại không đủ can đảm để hôn môi anh, mà chỉ hơi lướt qua mặt anh mà thôi. Sau đó, cô xấu hổ quay người chạy nhanh vào nhà.

Thấy cô an toàn đi vào, Tăng Tuấn mới quay lại ngồi vào trong xe. Xe bắt đầu chuyển động, anh đặt tay lên thành cửa, lẳng lặng suy nghĩ một chuyện.

Ánh sáng bên ngoài chiếu lên gương mặt anh, sau một hồi lâu, dường như anh đã suy nghĩ xong, liền khẽ nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía sau, khu ở của Lâm Uyên đã sớm rời khỏi tầm mắt, xuyên qua cửa kính xe, chỉ còn có thể mơ hồ nhìn thấy một ngọn đèn đường...

Bóng tối lặng lẽ bao trùm, bầu trời đầy sao đêm. Tăng Tuấn mở cửa kính xuống, gió lạnh lập tức tạt vào trong xe.

Thời tiết như vậy mà lại kéo cửa kính xuống thì thật kỳ lạ mà, ngay cả tài xế ngồi phía trước cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không dám nói gì quấy rầy Tăng tiên sinh đang trầm tư...

Lúc Lâm Uyên đi vào phòng, toàn thân đã trở nên điên điên ngốc ngốc không không chế nổi rồi. Miệng cũng không điều khiển được, cứ cười mãi không thôi, khiến cho mẹ cô trông thấy mà khó hiểu.

Mẹ cô vừa giúp cô cởi áo khoác, vừa nói: “Con làm sao vậy hả, nhìn con cười kìa...”

Lâm Uyên nhanh chóng khép miệng lại, cô đưa tay ra che mặt, gò má nóng bừng, ngón tay và cơ thể cũng sắp rục rủa rồi...

Mẹ cô thấy vậy cũng không nói gì, chủ yếu là vì bà cũng đang rất vui vẻ, bà vốn là người khá mê tín, lúc trước còn đang lo lắng, nhưng sau khi đến gặp sư thầy, tâm tình của bà đã trở nên tốt hơn nhiều rồi.

Chờ Lâm Uyên đi vào trong nhà, bà liền kéo cô ngồi xuống sofa, chuẩn bị nói cho cô nghe về lời của sư thầy.

Lâm Uyên ngồi xuống, lại thấy mẹ cô đang cầm trong tay một tờ giấy màu hồng, vẻ mặt vui mừng nói: “Đây là mấy ngày tốt mà sư thầy chọn cho con, con xem xem tổ chức vào ngày nào thì tiện...”

Lâm Uyên chỉ hận không thể tổ chức luôn hôn lễ vào ngày mai, vì nếu không thì bụng cô sẽ hiện hình mất.

Cô liền chọn hai ngày gần nhất rồi nói: “Vậy chọn hai ngày này đi mẹ, đều là ngày chẵn, nhìn thế nào cũng thấy ổn.”

Mẹ cô gật đầu nói: “Bên này mẹ con mình cứ chọn trước hai ngày này đã, chờ bên kia mấy hôm rồi sau đó bàn bạc lại.”

Lâm Uyên nhìn khuôn mặt tươi cười của mẹ, tò mò hỏi: “Sư thầy còn nói gì khác không mẹ?”

Mẹ của cô mà đi xem thầy thì thế nào cũng phải xem luôn cả bát tự, lúc này lại vui vẻ như vậy, chẳng lẽ sư thầy đã nói là bọn họ rất hợp nhau?

Quả nhiên vừa hỏi xong, mẹ của cô liền hào hứng nói: “Sư thầy ngắm nghĩa hồi lâu rồi nói, trong năm nay chưa từng thấy qua bát tự nào tốt như vậy, nói người nam là cực phẩm, vinh hoa phú quý đầy nhà... Còn con hả, cũng là số được hưởng phúc, nhất định phải kết hôn với nhau. Song có điều lúc ban đầu sẽ có một chút vướng mắc, nhưng năm nay là năm vận của con, cho nên con sẽ tránh được điều đó...”

Lâm Uyên không hiểu về mấy vấn đề này lắm, nhưng thấy mẹ vui như vậy, khiến cho cô cũng vui theo. Hơn nữa lời mẹ nói cũng có cái đúng, đúng là lúc cô và Tăng Tuấn gặp gỡ và quen biết có xảy ra một số chuyện.

Mẹ Lâm Uyên lại cùng cô nói mấy câu, chủ yếu là bàn về việc chuẩn bị hôn lễ và mời họ hàng thân thích.

Lâm Uyên nghe câu được câu không, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về câu chuyện gặp gỡ giữa cô và Tăng Tuấn...

Nhưng còn chưa ngồi nóng chỗ thì cô lại bị mẹ kéo đi sửa soạn sinh lễ. Lúc trước mẹ cô còn không thoải mái lắm về chuyện này, lúc này nghe thấy bát tự hợp nhau, ngày cũng chọn rồi, cho nên bà rất hào hứng đi chuẩn bị mọi thứ.

Lâm Uyên cũng an vị một bên giúp mẹ thu thập sinh lễ. Lúc lấy ra, cô mới biết mấy đồ kia đều đi theo cặp, có một hộp được đựng toàn nữ trang. Vòng tay long phượng được làm từ vàng ròng, kiểu dáng tuy rất đẹp, nhưng Lâm Uyên tưởng tượng nếu như mình đeo nó thì chắc gãy cổ tay mất. Ngoài ra những món như dây chuyền, nhẫn, khuyên tai đều được làm to quá mức, phong cách cũng rất lạ, giống như trang sức thời cổ đại.

Còn có mấy thứ gì đó giống như hoa quả khô, được đóng gói rất đẹp, Lâm Uyên tuy hoài nghi không hiểu mấy thứ này có phải đắt tiền do đóng gói hay không, chỉ biết bên trong đều là hải sản quý và hoa quả khô, cộng thêm bốn chai rượu, chắc là biểu thị cho sự may mắn.

Lâm Uyên nhìn vào thì không biết là nhãn hiệu gì, chỉ biết là mấy bình rượu này rất đẹp, có nhiều thứ cô và mẹ còn chưa từng nhìn thấy.

Đang cùng mẹ sửa soạn thì di động của cô bỗng kêu lên, cô vội cầm lên xem, là tin nhắn của Tăng Tuấn, nói anh đã về đến nhà an toàn.

Lâm Uyên trong lòng ngọt như mật, nhin không được mà nở nụ cười, nhìn thấy đồng hoa quả khô thì chợt cảm thấy có hứng thú, liền cầm một miếng long nhãn đưa lên miệng ăn.

Mẹ của cô lập tức vỗ cô một cái, nói: “Đứa nhỏ này, nào có ai lại ăn luôn như vậy, cái này là để đến ngày đó bày ra để mời khách.”

Chuẩn bị xong, mẹ Lâm Uyên nghĩ đến việc con gái đi lấy chồng, trong lòng vừa vui lại vừa lưu luyến, chậm rãi nói: “Tuy điều kiện nhà chúng ta không sánh bằng nhà cậu kia, nhưng con cứ yên tâm, mẹ chỉ có một đứa con gái là con, cho nên tuyệt đối mẹ sẽ không tiết kiệm, ngày mai mẹ sẽ đi chuẩn bị đồ cưới cho con.”

Lâm Uyên nói: “Không cần rườm rà như vậy đâu mẹ, cứ như bình thường là được rồi...”

Mẹ cô sao chịu nghe cô, bà lập tức tìm giấy rồi liệt kê ra những thứ cần mua. Lâm Uyên cũng mệt mỏi cả ngày nay rồi, thừa dịp mẹ đang viết lách thì vào trong phòng ngủ nằm.

Nằm trên giường, cô cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng chuyện kia nên nói cho Tăng Tuấn biết như thế nào đây?

Phải làm sao để anh biết rằng, cô chính là người mà anh đã tìm kiếm từ lâu?

Chẳng lẽ giả vờ như mới chợt nhớ ra, a một tiếng rồi nói, Tăng Tuấn, có chuyện này em vẫn chưa nói cho anh biết, thật ra em chính là...

Hay là tìm một lúc nào đó thật nghiêm túc, sau đó trình trọng nói với anh?

Cô đưa mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ hồi lâu...

Nghĩ mãi mà vẫn không chọn được lúc nào thích hợp, cô nghĩ nếu cứ nói toẹt ra thì sẽ mất hết ý nghĩa...

Có khi cô sẽ đợi đến lúc kết hôn rồi nói, để tạo cho anh một sự bất ngờ?

Đang suy nghĩ, di động của cô lại vang lên, là Tăng Tuấn gọi tới. Lâm Uyên nhanh chóng nhận điện thoại.

Tăng Tuấn hỏi về tình hình của mẹ cô.

Lâm Uyên bỗng bật cười, trêu chọc anh: “Hóa ra anh cũng đang hồi hộp về kết quả sao?”

Cô nằm trên giường, đưa tay nghịch tóc, cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà anh yên tâm đi, kết quả rất tốt, sư thầy kia nói là chúng ta rất hợp để kết hôn, là ông trời tác hợp cho, mẹ em rất vui, ngày cũng đã chọn xong, bây giờ chỉ còn chờ anh thôi. Đúng rồi, anh nói xem lúc kết hôn em nên mặc váy cưới màu trắng, hay là mặc kiểu Trung Quốc thời xưa?”

Lâm Uyên không tưởng tượng được nếu Tăng Tuấn mặc đồ cưới kiểu cổ thì trông sẽ như thế nào, chắc là sẽ lạ lắm.

Cô vội nói: “Hay là quên đi, em thấy thật kỳ quái...”

Lâm Uyên luôn miệng nói không ngừng, nói xong, cô mới phát hiện đầu bên kia Tăng Tuấn vẫn không hé răng nói một lời.

Cô ngưng ngưng dừng lại, vánh tai nghe động tĩnh đầu bên kia.

Đợi cả buổi mới nghe được anh gọi tên cô, Lâm Uyên cảm thấy giọng của anh có phần khác với ngày thường, chính là quá mức dịu dàng.

Cô cầm di động trong tay, tâm tình hồi hộp, cúi đầu nói vâng.

Giọng của Tăng Tuấn vẫn dễ nghe như vậy, anh nói: “Anh rất yêu em.”

“Em biết...” Lâm Uyên nhẹ nhàng đáp, tim đã trở nên mềm nhũn: “Em cũng rất yêu anh...”

Anh bình thản nói tiếp: “Em nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai anh sẽ qua đó rồi định ngày.”

Lâm Uyên cười đồng ý, lúc cúp máy, cô lại nhẹ nhàng nói một câu chúc ngủ ngon tới đầu bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Mơ mơ màng màng suy nghĩ một lúc, Lâm Uyên liền ngủ mất.

Ngày hôm sau, cô tỉnh dậy hơi muộn. Hơn nữa vừa mới làm vệ sinh xong thì Tăng Tuấn đã đến nhà.

Tăng Tuấn vẫn ăn mặc lịch sự như lần trước, Lâm Uyên rất ít khi thấy anh mặc âu phục giày da, mỗi lần anh mặc như vậy, cô đều cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tim đập loạn xạ.

Mẹ Lâm Uyên vẫn còn rất khách sáo, vừa thấy Tăng Tuấn liền không nói nên lời, rõ ràng là đang bị chấn động. Song lần này vẫn còn đỡ hơn trước, ít ra bà còn cười tươi hơn một chút, đại khái là đã công nhận chàng rể này rồi, cho nên thái độ cũng rất nhiệt tình niềm nở.

Sau khi Tăng Tuấn vào nhà, mẹ Lâm Uyển còn lấy đưa và trái cây các loại ra, giục Lâm Uyển đi rửa. Nhưng Lâm Uyển vừa muốn đứng lên thì lại bị Tăng Tuấn cản lại. Tăng Tuấn rất lịch sự, điệu bộ có vẻ vẫn giống với lần đầu tiên, nhưng đã bớt hồi hộp hơn, trước mặt mẹ Lâm Uyển cũng tỏ ra rất thoải mái.

Sau khi ba người ngồi xuống, Tăng Tuấn lập tức lấy ra một tờ giấy đỏ ghi giờ lành, lễ phép đưa cho mẹ Lâm Uyển, bên trong còn ghi cả câu chữ phê bát tự. Mẹ Lâm Uyển tuy không hiểu lắm, nhưng dù sao cái quan trọng là ngày giờ cũng đã được ghi rất rõ ràng.

Lâm Uyển cầm lấy tờ giấy trong tay mẹ, sau đó lại đem so sánh với tờ giấy hôm qua, phát hiện có hai ba ngày là trùng hợp, cô vội giờ ra chỉ mấy ngày đó cho mẹ xem.

Mẹ của cô rất vừa lòng, bảo Tăng Tuấn và Lâm Uyển bàn bạc rồi chọn ra một ngày. Lâm Uyển chỉ muốn càng nhanh càng tốt, vừa lúc có một ngày trùng với ngày mà hôm qua cô chọn, vì vậy cô liền quyết định chọn luôn ngày đó.

Cô quay sang hỏi ý kiến anh, Tăng Tuấn dường như không hề nghĩ ngợi mà gật đầu chiều theo ý cô ngay.

Kế tiếp là vấn đề tiệc cưới, Tăng Tuấn cũng có nói qua, mẹ Lâm Uyển cũng không yêu cầu cao gì, dù sao thành ý của đôi phương cũng đã hiện rõ trên gương mặt. Bà cũng hiểu rằng, một người con rể như vậy, muốn một hôn lễ như thế nào mà chẳng được, bà cần gì phải làm cao mà đòi cái nọ hỏi cái kia cơ chứ.

Cho nên việc bàn bạc chuẩn bị cho hôn lễ coi như xong.

An bài thỏa đáng xong, mẹ Lâm Uyển liền nóng lòng chạy vào bếp chuẩn bị cơm trưa. Nhất thời trong phòng khách chỉ còn lại hai người Lâm Uyển và Tăng Tuấn.

Không hiểu sao mà Lâm Uyển bỗng cảm thấy hơi hồi hộp. Kỳ lạ thật, rõ ràng anh là người rất gần gũi với mình, vậy mà cứ mỗi lần một mình đối mặt với anh là cô lại thấy rất ngượng ngùng, quả thật là không dám nhìn vào mắt anh luôn.

Vội lại anh còn đang an vị ngồi phía đối diện cô, nhưng cô lại vẫn thấy căng thẳng.

Lúc anh đi tới ngồi bên cạnh, tim của Lâm Uyển bỗng đập rất nhanh. Khi anh dựa sát vào, cô còn có thể cảm nhận được hơi ấm mà anh truyền tới, cộng với hơi thở của anh nữa...

Trong đầu cô lại không ngừng suy nghĩ một chuyện, không biết nên nói ra sự thật cho anh biết như thế nào đây.

Song cuối cùng cô vẫn không thể nói ra khỏi miệng, bởi vì thật sự là không biết nên nói sao, Lâm Uyển trầm ngâm suy nghĩ, bầu không khí bỗng như ngưng tụ lại.

Chỉ có hơi thở nặng nề khuếch tán trong không trung...

Không biết có phải là vì dựa sát quá hay không, mà Lâm Uyển còn thấy tai hơi ngứa ngứa vì bị anh thở nhẹ lên...

Cô quay đầu sang nhìn anh, lại thấy anh cũng đang mỉm cười nhìn cô.

Lâm Uyển có chút bối rối, mau chóng tìm một đề tài để nói: “Hôn lễ trong mơ của anh là gì?”

Thật ra cô cũng không có một khái niệm nhất định về chuyện này, trong nhận thức của cô, một hôn lễ đẹp tốt nhất là nên được tổ chức trên một hòn đảo nhỏ lãng mạn nào đó, tiến hành nghi thức giữa gió biển và những hàng dừa xanh, xung quanh được bao phủ bởi những bông hoa tươi tắn.

Nhưng mẹ cô lại là người lạc hậu, nói hôn lễ là phải có quy củ, nào là đón dâu, tiệc rượu mời khách này nọ.

Lâm Uyển tuy không thích vậy, nhưng cô lại vừa mang thai không bao lâu, cho dù muốn tới đảo thì cũng không được thuận tiện cho lắm.

Mà một người như Tăng Tuấn, hẳn là cũng phải có những ý tưởng tương tự như vậy chứ?

“Anh muốn tổ chức hôn lễ ở Nam Cực.”

“Để cho chim cánh cụt xem sao?” Lâm Uyển cười vuốt nhẹ vành tai anh, cô còn tưởng là anh đang nói đùa, nhưng nhìn vẻ mặt anh thì cô mới ý thức được là anh đang nghiêm túc.

Anh cầm tay cô, nhẹ nhàng nói: “Ừ, nếu có chim cánh cụt làm chứng thì tốt nhất, còn không thì chỉ cần có anh và người anh yêu ở đó là được rồi...”

Anh luôn là một người rất chín chắn thành thực, nhưng lúc này lại rất giống một chàng trai mới biết yêu, cô còn cảm giác được là anh có vẻ ngại ngùng hơn ngày trước.

Nói xong, anh lại nhớ ra một chuyện, liền lấy thứ gì đó trong túi ra đưa cho cô, nói: “Em điền vào đây đi.”

Lâm Uyển cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó phát hiện ra đó là một bản kê khai.

Cái này dùng để nhận giấy hôn thú sao?

Tăng Tuấn đưa cho cô hai bản, trong đó có một bản đã được điền xong rồi. Cô tò mò xem qua, sau đó có chút e dè ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Tăng Tuấn Tuấn?”

Tăng Tuấn vẫn tỏ ra rất bình thường: “Là tên đầy đủ của anh.”

Lâm Uyển cau mày xác nhận lại: “Anh tên là Tăng Tuấn Tuấn?”

Tăng Tuấn đặt bút vào tay cô, thúc giục: “Em mau điền đi.”

Lâm Uyển bây giờ mới có phản ứng, liền vận vẹo mặt cười.

“Tăng Tuấn Tuấn...” Cô cười đến mức miệng sắp rách ra rồi.

Tăng Tuấn bất đắc dĩ nhìn Lâm Uyển, tay chống cằm quát nhẹ cô một tiếng.

Lâm Uyển cố gắng nín cười, miệng méo xệch hẳn đi, cuối cùng phải lấy tay che miệng thì mới hoàn toàn khống chế được cơn buồn cười. Sau đó cô liền cúi xuống điền vào giấy, Tăng Tuấn ở bên cạnh giúp cô điền vào những chỗ cần lưu ý, tay của anh chỉ vào từng chỗ, hướng dẫn cô phải viết như thế nào.

Lâm Uyển đang điền được một nửa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, cô chần chừ một lúc, sau đó như được tiếp thêm dũng khí, lúc này cô không muốn tìm một cơ hội lãng mạn để nói nữa, cô muốn nói sự thật cho anh biết ngay bây giờ, cuối cùng cô thốt lên: “Tăng Tuấn, thật ra em, em chính là...” Kết quả còn chưa nói xong thì Tăng Tuấn đã cúi đầu hôn môi cô.

Khoảng cách giữa phòng khách và phòng bếp rất gần, Lâm Uyển từ đây có thể nghe được âm thanh làm bếp của mẹ.

Anh cúi người xuống, dùng sức hôn cô. Mới đầu Lâm Uyển còn kinh ngạc, nhưng sau đó cô lại như bị hấp dẫn, cứ ngồi yên không nhúc nhích để mặc cho anh hôn.

Anh hôn ngày càng sâu, dần dần Lâm Uyển cũng không thể chống đỡ nổi nữa, cô bị sự nhiệt tình của anh làm cho khó thở. Vì vậy, cô liền vội vàng đẩy anh ra.

Tăng Tuấn lại một lần nữa nhích lại gần, đem cô dựa vào sa lon rồi lại hôn tiếp. Cuối cùng anh tựa đầu vào vai cô, hô hấp nặng nề.

Lâm Uyển xấu hổ nhìn về phía phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Mẹ của em còn đang ở bên trong đó...”

“Anh biết.” Tăng Tuấn lập tức ngồi dậy, sửa sang lại quần áo, rất nhanh liền khôi phục lại vẻ thành thực trầm ổn thường ngày.

Lâm Uyển trái lại bị anh hôn đến nhũn cả người, cô hít sâu vài lần, sau đó mới cầm bút lên điền tiếp vào giấy. Lần này Tăng Tuấn không chỉ cho cô nữa, chờ Lâm Uyển điền xong, lại thấy anh không hề nhìn vào giấy cô đang điền, ngược lại đã ngồi ra đầu sô pha, dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâm Uyển ngạc nhiên, cười hỏi: “Tăng Tuấn Tuấn, anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Tăng Tuấn quay đầu lại, đưa tay véo nhẹ vành tai cô, nghiêm túc nói: “Nghĩ đến em đó, vợ của anh.”

Lâm Uyển mỉm cười đáp: “Em biết rồi.” Cô đưa bản kê khai cho anh, nhìn anh cẩn thận cất đi.

Tuy rằng vừa rồi bị anh cắt đoạn nên cô không thể nói ra được điều mình muốn, nhưng cô đã suy nghĩ lại rồi, cô phải tạo cho anh một sự bất ngờ trong hôn lễ, nói cho anh biết, cô chính là người mà anh luôn tìm kiếm...

Một khi bắt đầu đi vào chuẩn bị hôn lễ, Lâm Uyển cảm thấy như đang vất chân lên cỏ mà chạy vậy. Mỗi ngày đều bận rộn với hàng đống việc như an bài cho buổi lễ, gọi điện thoại, đưa thiệp mời cho người ta...

Lúc này đây, Lâm Uyển mới thấy, có Từ Đan bên cạnh thật sự là tốt quá. May là có cô ấy, cho nên cô không cần đụng tay vào bất cứ chuyện gì, việc cần làm nhiều lắm cũng chỉ có nhìn cái gì vừa mắt rồi gạt đầu thôi.

Duy chỉ có một vấn đề không được hoàn mỹ chính là, họ hàng thân thích cũng đều biết việc cô sắp kết hôn, cho nên lúc trước tuy đã hạ mình nịnh bợ, nhưng bây giờ còn không biết xấu hổ đến đình đám rồi.

Ngay cả họ hàng gia đình ba cô nghe tin xong cũng lập tức hành động, không biết vì sao biết địa chỉ mà tìm tới đây. Tuy nhiên việc này cô cũng chẳng thêm quan tâm, bọn họ ngay lập tức đã bị Từ Đan mời về, cuối cùng mẹ Lâm Uyển cũng học tập chiều này, cứ có người đến nịnh bợ làm thân thì cứ trực tiếp giao cho Từ Đan xử lý.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn không bao lâu nữa là hôn lễ sẽ được cử hành.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Đã sắp tới đám cưới, đại khái những chuyện cần chuẩn bị thì đều đã làm xong, một hôm Tăng Tuấn đến nhà đúng lúc Lâm Uyên đang ngồi xem lại album ảnh hồi còn học đại học, vừa xem vừa hồi tưởng lại quãng thời gian năm đó.

Chờ Tăng Tuấn đến gần, Lâm Uyên mới ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngọt ngào với anh.

Tăng Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, cô lại ngồi nói chuyện với anh: “Đây đều là ảnh trước đây của em và bạn học...”

Cô chỉ vào một người rồi nói: “Bạn này vừa mới tốt nghiệp đã kết hôn.”

Lật sang trang khác, cô nói tiếp: “Hầu hết các bạn ấy đều sống ở nơi khác, lúc đi học bọn em đã hứa nếu có ai kết hôn thì nhất định phải thông báo... Lúc ở ký túc xá, các bạn cũng giúp đỡ em rất nhiều...”

Lâm Uyên nói xong mới chợt nhớ đến một điều, tay cô dừng lại trong hai dãy số, là số điện thoại mà cô đã nói dối để lừa Tăng Tuấn. Tối hôm đó, Tăng Tuấn không cần biết đó có phải số của cô hay không, lúc cô đang cuống quýt ra về, anh lại trực tiếp gọi điện vào số của hai bạn nữ đó.

Lâm Uyên sững sờ, theo bản năng nhìn lướt qua Tăng Tuấn, song thấy anh vẫn rất thản nhiên, có vẻ là anh không nhớ ra điều gì. Lâm Uyên nhẹ nhàng thờ phào, cô đã quyết định lúc kết hôn mới nói cho anh biết, nếu bây giờ mà nói luôn thì sẽ không lãng mạn nữa.

Cô lại nghĩ đến một chuyện, liền hỏi anh: “Em muốn mời hai người bạn tới làm phù dâu cho em có được không anh?”

Tăng Tuấn gật đầu, hỏi: “Hôm đó em muốn đón dâu như thế nào?”

Thường thì người ta rất hay chú ý tới việc chú rể sẽ công hoạc bế cô dâu đi ra ngoài rồi lên xe, nhà Lâm Uyên mặc dù ở tầng một, nhưng khoảng cách tới xe cũng không gần chút nào.

Nhưng nghĩ tới chân của anh, cộng thêm việc mang thai của cô, Lâm Uyên lại cảm thấy không thích hợp cho lắm, liền trầm ngâm nói: “Anh đừng công, sẽ đụng tới bụng em, hay là hôm đó chúng ta cứ nắm tay nhau ra ngoài đi, có một đồng nghiệp cũ của em cũng làm như thế, ngày kết hôn trải một tấm thảm đỏ, sau đó hai người tay trong tay bước đi...”

Tăng Tuấn gật đầu, đứng lên nói: “Vậy chúng ta đi thử xem sao.”

Anh đưa tay ra, Lâm Uyên lập tức nắm lấy tay anh.

Gần đây cô rất ít đi lại, lúc này trong khu không có nhiều người, hành lang cũng rất yên tĩnh. Hơn nữa vì sắc trời tối sầm, nên lúc ra ngoài liền cảm thấy rất lạnh.

Tăng Tuấn bước đi chậm rãi, mỗi một bước đều vô cùng vững vàng. Lâm Uyên cố gắng phối hợp với anh, vốn chỉ muốn thử một chút thôi, nhưng vì anh bước đi ổn định, nên Lâm Uyên dường như cũng bị anh thu hút, dần dần trở nên nghiêm túc hơn.

Đây giống như là luyện tập trước hôn lễ vậy, cô đi bên cạnh anh, hai bàn tay đan chặt vào nhau, một tay anh vòng lên hông cô.

Dọc đường đi Tăng Tuấn không nói gì, lúc ra đến cửa, anh mới lên tiếng: “Sáu mươi bảy bước.”

Lâm Uyên bây giờ mới hiểu vì sao anh lại nghiêm túc như vậy, hóa ra là đang đếm số bước chân. Cô nở nụ cười, nhìn quanh trái phải, cuối cùng nhìn anh nói: “Còn hai ngày nữa, cộng thêm sáu mươi bảy bước là chúng ta thành vợ chồng rồi.”

“Sắp kết hôn rồi.” Anh nói, sau đó lấy từ trong túi ra một món đồ màu đỏ, lúc đặt vào tay cô, Lâm Uyên mới biết đó là giấy hôn thú. Cô cực kỳ kinh ngạc, vội vàng mở ra, sau đó nhìn thấy bên trong có ảnh chụp của cô và Tăng Tuấn...

Tăng Tuấn dặt tay cô quay vào nhà, nói: “Nhà mới anh đã trang trí khá ổn thỏa rồi, còn phòng trẻ con thì phải đợi một tháng nữa.”

Lâm Uyên gật đầu, nắm lấy tay anh, trong lòng âm thầm nghĩ tới hai ngày và sáu mươi bảy bước.

Càng gần đến ngày đó, Lâm Uyên càng cảm thấy hồi hộp không thôi.

Ở nơi này có rất nhiều điều phải chú ý, đặc biệt là việc chọn ra mấy cậu nhóc ngồi trong xe, mỗi người phụ trách cầm một gói đồ được bọc bằng vải. Kết quả vì điều này, họ hàng Lâm Uyên thiếu chút nữa là đánh nhau, phàm là nhà nào có con trai nhỏ thì đều hận không thể cướp về cho con một cơ hội.

Cuối cùng Lâm Uyên cũng không biết là mẹ cô quyết định thế nào. Sinh lễ của cô đã chuẩn bị xong, đồ đôi nhỏ được xếp một chỗ, đủ các loại khác nhau. Theo phong tục, buổi tối, hai mẹ con Lâm Uyên sẽ đi tới nhà mấy người họ hàng rồi đưa cho họ.

Còn một điều nữa đó là, theo lời mẹ nói, cách một ngày trước hôn lễ cô dâu chú rể không được gặp nhau. Lâm Uyên sợ phạm vào điều cấm kỵ, nên ngay cả điện thoại cũng không dám gọi cho anh.

Hơn nữa mọi việc gấp gáp hỗn độn, khiến cho đầu óc cô choáng váng. May là cô có một ít sơn tra để ăn, nên không xảy ra phản ứng nôn nghén.

Từ Đan đã đem giày của cô đổi thành giày đế bằng, áo cưới đã đặt may xong, ngay cả trang phục cho phù dâu cũng đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Các bạn cùng phòng trước kia của cô, có mấy người đã sớm kết hôn, lúc này đều đã chạy tới, bạn tốt Triệu Ngọc cũng từ thị trấn xa xôi mà đến đây.

Hai người bạn chưa kết hôn được chọn làm phù dâu, mọi người đã lâu không gặp nhau, vừa nhìn thấy đã bắt đầu lúi rúi nói chuyện không ngừng.

Ngồi một lát ngắm áo cưới và nhẫn của cô dâu, hai phù dâu lại được dẫn đi thử trang phục...

Tán gẫu xong, ai nấy đều có chút mệt mỏi, bắt đầu lục đục ra về nghỉ ngơi, dù sao năm giờ sáng mai còn phải dậy để chuẩn bị đón dâu rồi.

Lúc trong phòng trở nên ít người, Lâm Uyên vội giữ Triệu Ngọc lại. Trong mấy người bạn, cô thân nhất với Triệu Ngọc, liền đem chuyện ở Bắc Kinh kể cho cô ấy nghe. Lúc trước Triệu Ngọc không đi chơi Bắc Kinh với cô, song lúc Lâm Uyên quay về trường, cô cũng đã được nghe qua Lâm Uyên oán giận kẻ lè.

Lúc này biết được duyên kỳ ngộ của bạn, Triệu Ngọc liền cười nói: “Thật tốt quá.”

Lâm Uyên cắn môi, có chút khó xử nói với Triệu Ngọc: “Nhưng anh ấy vẫn chưa biết chuyện này, mình muốn chờ tới hôn lễ thì sẽ nói cho anh ấy, cậu nghĩ xem mình nên nói lúc nào, giữa hôn lễ hay là sau hôn lễ?”

Triệu Ngọc nhìn cô, bỗng nhiên lại nở nụ cười, sau đó nhìn ngắm Lâm Uyên, giờ bàn tay đã được làm móng của cô lên, nhìn một lúc rồi mới trả lời: “Cậu đó, nếu bây giờ còn chưa nói thì để sau đám cưới đi.”

Lâm Uyên cảm thấy phản ứng của Triệu Ngọc có chút gì đó kỳ lạ, cô ấy cười như không cười, giống như đã biết điều gì đó.

Song gần đây Lâm Uyên vì mang thai nên hay buồn ngủ, ngồi một lát đã cảm thấy hơi mệt, rất nhanh liền ngủ mất.

Cô ngủ đến bốn giờ sáng thì được Từ Đan gọi dậy. Sau đó lại bắt đầu bận rộn trang điểm thay quần áo.

Mẹ cô vội vã chạy tới, bảo cô ăn một quả trứng, mới đầu Lâm Uyên còn tưởng đây là phong tục gì đó, kết quả lại nghe thấy mẹ nói: “Hôm nay nhiều việc phải làm lắm, con ăn trứng để lấy sức đi.”

Lâm Uyên ngạc nhiên, sau đó lại nghe các bạn đứng bên cạnh phụ họa: “Lúc mình kết hôn, suýt chút nữa là mệt đến tụt huyết áp mà ngất xỉu đó, cậu mau ăn đi, không đến lúc bữa tiệc bắt đầu là cậu chẳng còn gì để ăn đâu.”

Chuẩn bị xong xuôi, phía bên này các bạn cô lại bắt đầu suy nghĩ đến việc trêu chọc chú rể một phen. Ví dụ như giấu giày của cô dâu đi cho chú rể tìm.

Tuy Lâm Uyên đã sớm biết sẽ có việc này, nhưng thấy các bạn hưng phấn như vậy, cô lại vội vàng nhắc nhở: “Các cậu đừng nghịch quá...”

“Biết rồi, biết rồi.” Mấy người bạn cười hi hi ha ha, cuối cùng mở tủ quần áo ra, thấy đó là một nơi rất tốt để giấu giày.

Lâm Uyên vừa thấy liền sốt ruột, chỗ kia rất khó tìm, cô cũng không muốn để Tăng Tuấn phải chống gậy đi tìm khắp nơi, liền nói: “Các cậu giấu dưới váy tớ là được rồi mà...”

Nếu giấu ở ngăn tủ thì Tăng Tuấn lại phải cúi xuống tìm, như vậy nhất định sẽ rất khó khăn.

Điều này khiến các cô gái rất buồn bực, nói: “Chưa gì mà cậu đã xót thế rồi, lát nữa anh ấy đến đây, chúng tớ còn muốn anh ấy đứng trước mặt mọi người mà tỏ lộ tình cảm nữa cơ...”

Lâm Uyên mặt đỏ hồng, nói: “Đừng làm vậy mà, sẽ rất ngại đó...”

Các bạn của cô đều chưa gặp mặt Tăng Tuấn trực tiếp, chỉ mới thấy qua ảnh chụp ở chỗ Lâm Uyên. Song hiện giờ người ta có thể chỉnh sửa ảnh một cách rất cao siêu, người bình thường cũng có thể biến thành minh tinh, cho nên tuy nhìn thấy gương mặt anh tuấn đẹp trai của anh, nhưng các bạn cô cũng không mấy để ý.

Cuối cùng cũng đến lúc rồi, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, mấy người bạn của cô liền vội vàng chạy ra.

Náo loạn bên ngoài một lúc, cuối cùng cũng chỉ là muốn làm nóng bầu không khí mà thôi, vui đùa vài câu xong, ai nấy đều nói phải đưa tiền lì xì thì mới mở cửa.

Song lúc cửa mở ra, Lâm Uyên liền cảm thấy có phần không được bình thường. Lúc trước còn ầm ĩ như vậy, nhưng bỗng nhiên bây giờ lại im lặng như tờ.

Lâm Uyên khó hiểu quay đầu lại nhìn, sau đó liền thấy một cô bạn chạy vọt vào, che miệng kích động nói: “Lâm Uyên, Lâm Uyên, chồng cậu quả thật là

nhìn giống hệt trong ảnh!”

Lúc Tăng Tuấn đi vào, Lâm Uyển thấy trên đầu anh vẫn còn dính giấy màu sáng, chắc là lúc vào cửa đã bị người ta phun ruy băng lên người.

Đi theo anh còn có hai người bạn nữa. Hai chàng trai này Lâm Uyển chưa từng gặp, trông cũng xấp xỉ với tuổi của anh.

Lâm Uyển nhìn Tăng Tuấn, trong lòng vốn đang rất hồi hộp, nhưng từ khi anh bước vào, tim của cô lại trở nên tĩnh lặng lại.

Tăng Tuấn đã sớm có chuẩn bị, cúi đầu bắt đầu tìm kiếm đôi giày của cô dâu đã bị giấu đi. Hai người bạn đi bên cạnh cũng giúp anh đi tìm.

Mãi cho đến khi mở tủ quần áo, phù dâu bên cạnh Lâm Uyển mới lên tiếng nhắc nhở: “Không được gian lận đâu đó, phải để chính chú rể tìm mới được...”

Lâm Uyển thấy Tăng Tuấn tìm sai chỗ, khiến cô cũng sốt ruột theo, vội liếc mắt nhìn xuống váy mình.

Quả nhiên ngay sau đó Tăng Tuấn đã tìm được giày của cô.

Lâm Uyển có chút bối rối, bình thường là chú rể sẽ mang giày cho cô dâu, nhưng cô lại thấy việc đó rất ngại ngùng, đang muốn nói để tự cô mang, kết quả Tăng Tuấn đã cúi xuống đi giày cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Cửa xe đã mở ra.

Lâm Uyển ngồi vào trong xe, hai bàn tay của hai người vẫn dính chặt nhau không buông.

Thời gian còn sớm, trên đường hầu như không có nhiều người qua lại, chỉ có đoàn xe là đang yên lặng lăn bánh. Dọc đường đi còn có pháo hoa làm đẹp giữa không trung.

Tình hình giao thông rất thuận lợi, lúc tới nhà, cửa khu biệt thự đã được mở ra thật to.

Chỗ này vốn rất đẹp, lúc này lại được trang trí cho thêm phần vui vẻ. Màu sắc phần lớn là dùng màu sáng, khắp nơi đều là hoa tươi. Trước cửa còn có chữ hi được xếp bằng hoa hồng.

Mọi quy củ đều được tuân theo phong tục của địa phương, Tăng Tuấn nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô.

Phần lớn người nhà cô vẫn chưa đi tới đây, chỉ có hai phù dâu là vẫn đi theo cô từ nãy. Lúc tới nhà mới, hai phù dâu kia liền ngậy ngậy ngốc ngốc, một người nắm chặt lấy tay Lâm Uyển, nói: “Lâm Uyển, khi nào thì đến lúc nháo loạn phù dâu đó?”

Ở đây có một tập tục đó là nháo phù dâu, người nháo sẽ là hai người nam bạn của chú rể, nhưng cũng chỉ là vung hoa hoặc trêu đùa vài câu mà thôi, Lâm Uyển cũng đã nói trước với Tăng Tuấn, bảo anh nói với bạn mình là đừng có trêu chọc quá trớn.

Lúc này thấy cô bạn bên cạnh mình đang căng thẳng, Lâm Uyển liền vội nói: “Không có, cậu yên tâm đi, người ta đều là người nhà nhận lịch sự, sẽ không làm mấy chuyện hồ nháo đâu.”

Điều này khiến cho một cô phù dâu phải giậm chân đấm ngực, cau mày nói thầm: “Không thể đùa một chút sao...”

Mọi người đều là bạn cùng ký túc xá bốn năm, Lâm Uyển nghe thoáng cái đã hiểu được, cười nói: “Cậu có muốn nháo loạn phù rể một chút không?”

Cô bạn kia liền cười nói: “Được đó được đó, chọn một người để trêu chọc đi...”

Còn đang nói thì mấy người Tăng Tuấn đã tiến vào, không biết là họ có nghe thấy gì không. Hai phù dâu mặt đỏ bừng, vội vàng giả vờ soi gương trang điểm để đánh trống lảng.

Lúc này, Lâm Uyển mới lên tiếng giới thiệu với hai người kia.

Sau đó cô nghe thấy hình như bọn họ đang bàn luận với nhau về mấy người nào đó, Tăng Tuấn giọng điệu vẫn như thường ngày, thâm trầm ít nói. Lúc hai người kia hỏi về chú ba của anh, anh cũng chỉ nhẹ nhàng bằng quơ đáp một câu.

Lâm Uyển lúc này mới biết là phía nhà anh cũng có khá nhiều người đến tham dự. Cô im lặng lắng nghe, ở bên cạnh không xen ngang.

Không biết có phải cố ý hay không, nói chuyện xong, bọn họ đều đi ra ngoài, thống nhất tụ tập ngoài phòng khách. Trong lúc nhất thời trong phòng chỉ còn lại Lâm Uyển và Tăng Tuấn.

Trên giường được bày biện rất sắc sỡ, chăn đệm đều là tơ lụa, được mẹ Lâm Uyển tìm người làm theo yêu cầu, có màu đỏ thắm để chúc mừng hạnh phúc cho đôi vợ chồng.

Song không hiểu trên giường được ai bày biện, ngoài cánh hoa được rải lên cho lãng mạn thì còn có cả táo, hạt dẻ và đậu phộng.

Tăng Tuấn nằm nửa người trên giường, sau đó ôm lấy cô, để cô nằm xuống cùng mình. Hai người đều không nói gì, chỉ im lặng ngồi bên nhau, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ xem pháo hoa, trời đã sáng rõ, ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ vào trong phòng, khiến cho không gian trở nên hòa thuận và ấm áp.

Còn đang trầm tư thì nhân viên đã đem điểm tâm tới. Từ Đan và một chuyên viên trang điểm cũng đi vào, giúp Lâm Uyển thay đổi lại bộ trang phục có vẻ hơi bó buộc, để cô được thoải mái hơn.

Lâm Uyển hơi ngạc nhiên, hỏi: “Không phải ra tiếp khách à?”

Tăng Tuấn ngồi bên cạnh đút cho cô một miếng bánh, nói: “Em cứ nghỉ ngơi một chút đi.”

Lâm Uyển lại ngồi trong phòng nghỉ một lát, cuối cùng Từ Đan mới mặc áo choàng cho cô, sau đó đi xuống nhà, lúc từ thang máy ra, Lâm Uyển nghe thấy phía phòng khách còn có tiếng hát vọng đến.

Vấn đề là giọng hát đó nghe rất quen, Lâm Uyển ngay tức khắc rất kinh ngạc, bởi vì giọng ca đó quả thật nghe rất giống với giọng của thần tượng ngày trước của cô.

Lúc cô đi qua, quả nhiên thấy trong phòng khách có mấy người đang ngồi, đằng trước còn có người đang biểu diễn, bên cạnh người kia có một ban nhạc phụ trách đệm đàn.

Lâm Uyển vốn không quá để ý, nhưng lúc thấy được khuôn mặt của người kia, cô mới ngây ngẩn cả người.

Lâm Uyển đứng sững một chỗ, bởi vì người kia chính là thần tượng mà cô đã từng hâm mộ rất lâu. Hơn nữa những người đang ngồi chờ biểu diễn bên cạnh trông cũng rất quen, tất cả đều là người nổi tiếng hay xuất hiện trên TV.

Lâm Uyển mau chóng hồi phục lại tinh thần, hai cô bạn phù dâu lúc này cũng đang ngạc nhiên đến phát ngốc rồi.

Các cô đang cùng nhau đứng một chỗ nghe hát thì Tăng Tuấn lại đi tới, muốn nhìn xem Lâm Uyển thế nào. Lâm Uyển từ salon đứng lên, bỗng nhớ lại có lần Tăng Tuấn đã từng ăn giấm chua, cô liền đi tới bên cạnh anh, nói: “Em chỉ nghe hát thôi...”

“Anh biết.” Anh nắm lấy tay cô, sau đó dẫn cô đi ra ngoài.

Tăng Tuấn tinh thần rất tốt, không có biểu hiện gì là tức giận, trên đường luôn luôn giữ một nụ cười trên môi.

Xe chuyển bánh đi tới khách sạn.

Lâm Uyển vào thang máy để lên phòng thay đồ, nói là phòng thay đồ, nhưng thật ra không gian ở đó rất lớn.

Chuyên viên trang điểm và trang phục đã có mặt, thay cho Lâm Uyển một bộ sườn xám có màu sắc rất trang nhã. Bộ sườn xám này có thiết kế đuôi cá rất đẹp, làm tăng thêm phần quyến rũ thướt tha, vừa vặn còn có thể che được phần chân. Như vậy cô không đi giày cao gót thì cũng không ảnh hưởng gì.

Thật đáng tiếc là cô không thể đi giày cao, dưới chân chỉ đi một đôi giày thêu, song không biết trên đầu được cài cái gì, trông có vẻ lấp lánh, Lâm Uyển cũng không để tâm lắm.

Hết thảy đều đã chuẩn bị xong, bây giờ phải đi ra ngoài bắt đầu buổi lễ rồi.

Trên hai màn hình lớn có thể nhìn thấy người chủ trì, còn mẹ cô thì đang ngồi ở phía dưới. Lâm Uyển có chút căng thẳng, cho dù biết sẽ trôi qua nhanh thôi, nhưng nhìn thấy cách tổ chức này, khiến cho cô cảm thấy tim đập mạnh, hô hấp nặng nề, thật sự là vô cùng hồi hộp.

Tăng Tuấn thay một bộ trang phục được thiết kế theo kiểu Tôn Trung Sơn, vóc dáng của anh rất chuẩn, ăn mặc thế này trông lại cực đẹp trai, thiếu chút nữa khiến cho nữ quyền nhà Lâm Uyển nhìn vào mà say mê ngây ngất. Ngay cả Lâm Uyển cũng phải sững người lại khi nhìn thấy anh.

Ngoại trừ hai phù dâu, mấy người bạn cùng phòng cô cũng đã tới. Bạn thân Triệu Ngọc còn giúp cô sửa sang lại đuôi váy. Âm nhạc vang lên, người chủ trì đưa tay ra làm ám hiệu. Triệu Ngọc lại nhẹ nhàng đẩy nhẹ Lâm Uyển một cái, ý muốn cô nhanh qua đó.

Điều kỳ lạ đó là, lúc Lâm Uyển bước ra ngoài, Triệu Ngọc lại nhẹ nhàng nhắc cô: “Sắp có kinh hi đó nha.”

Lâm Uyển khó hiểu nhìn Triệu Ngọc, song người đã bước ra rồi, cô cũng không thể quay lại hỏi Triệu Ngọc cho rõ ràng.

Cô đi đến giữa sân khấu, ánh mắt không nhìn được mà khẽ liếc nhìn Tăng Tuấn một cái.

Lâm Uyên bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh, âm thanh đó đủ sức làm chấn động mọi người, cô kinh ngạc nhìn xung quanh, không hiểu sao tự nhiên lại xuất hiện một tràng âm thanh giống như trời mưa, còn có cả tiếng sét đánh.

Lâm Uyên ngậy ra một lúc, tiếng mưa rơi rất chân thật, vang lên rõ ràng bên tai.

Tăng Tuấn đi đến trước mặt Lâm Uyên, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, sau đó đưa lên miệng hôn nhẹ.

Lâm Uyên sững sờ, cảnh tượng như vậy, cộng thêm tiếng đông tồ, quả thật giống như đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc còn ở Bắc Kinh. . .

Tăng Tuấn khẽ cười, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Cuối cùng cũng tìm được em rồi.”

Anh dừng lại, đưa mắt nhìn Lâm Uyên, bờ môi của anh rất nóng, dịu dàng hôn lên mặt cô.

Lâm Uyên chỉ cảm thấy đầu mình như muốn sung huyết rồi, cô không xác định là mình đang ở nơi nào nữa, xung quanh đều không rõ ràng, chỉ có anh là chân thực, cô nắm lấy tay anh, lo lắng hỏi hộp đã biến đi lúc nào không hay.

Cả người cô lâng lâng bay bổng, nhưng vẫn cố gắng nhìn anh với một thái độ bình tĩnh nhất. Lúc này, cô không còn cảm thấy bối rối nữa, ngược lại trong lòng chỉ thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc.

Hôn lễ được diễn ra theo đúng trình tự bình thường, còn có cả màn cô dâu chú rể nói lời thề cũng được làm theo khuôn mẫu cũ. Nhưng Lâm Uyên cảm thấy, hết thảy mọi việc đều rất có ý nghĩa. Tuy rằng người khác nhìn thì trông có vẻ giả bộ, nhưng chỉ khi trực tiếp đối mặt, cô mới thấy nó không hề phiến toái chút nào.

Cô nhìn Tăng Tuấn. Giọng nói của anh rất trầm ổn, đứng ở đây cũng không hề khiến cho anh cảm thấy căng thẳng, mọi hành động cử chỉ đều bình tĩnh như cũ, nhưng lúc anh phát biểu, ngữ khí lại mang theo một chút ngại ngùng.

Anh nói từng câu từng chữ rất rõ ràng. Anh không nói những lời vô nghĩa, câu chữ cũng vô cùng ngắn gọn, không hoa mỹ, trái lại cực kỳ ngắn gọn và đơn giản.

“Cám ơn tất cả mọi người đã tới tham dự hôn lễ của tôi. Ngày hôm nay, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của tôi với vợ mình, người đã đem lại ánh sáng cho cuộc đời tôi. Chúng tôi đã gặp nhau lần đầu tiên ở Bắc Kinh, khi đó tôi gặp nạn, là Lâm Uyên đã cứu tôi. Sau đó tôi đã tìm kiếm cô ấy rất nhiều năm nhưng không được, song thật may mắn là chúng tôi lại có cơ hội gặp lại nhau, để cho cô ấy trở thành sinh mệnh, trở thành người quan trọng nhất của tôi. Từ nay về sau, chúng tôi sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Nghe anh nói xong, toàn bộ đại sảnh nhất thời rơi vào im lặng.

Sau đó từ trong góc phòng bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng, giống như được tạo thành từ nhiều màu sắc khác nhau, nhìn vô cùng mơ mộng và huyền ảo. Quả thực trông như một chùm thủy tinh được ánh đèn chiếu rọi. . .

Ánh sáng nhu hòa phản chiếu thành đường cong, chậm rãi dao động giữa không trung. Toàn bộ đại sảnh trở nên cực kỳ lung linh và đẹp mắt.

Lâm Uyên ngậy người một lúc rồi mới ý thức được, chẳng lẽ đây là sự mô phỏng cho Nam Cực? Bởi vì Tăng Tuấn đã từng nói là anh muốn tổ chức hôn lễ ở Nam Cực mà.

Cô quay mặt sang nhìn anh, lại thấy anh cũng đã sớm nhìn cô một cách chăm chú.

Toàn bộ khách khứa đều sững sờ, im lặng nhìn về phía cô dâu chú rể.

Lâm Uyên đưa tay ra, trong tiếng nhạc lắng mạn, hai bàn tay thân mật đan chặt vào nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Hôn lễ kết thúc, Lâm Uyên ngồi trong phòng nghỉ cho cô dâu, cô còn tưởng rằng phải đi đến từng bàn để mời rượu, nên đã ở đây nghỉ ngơi để chuẩn bị, kết quả lại không có ai đến gọi cô ra. Từ Đoàn rất chú ý đến cô, thấy cô vừa vào phòng nghỉ, liền mau chóng thay cho cô một bộ quần áo rộng rãi thoải mái.

Hơn nữa lúc bên ngoài còn đang ăn tiệc, thì ở đây cô cũng được người ta chuẩn bị cho một bữa ăn. Cô cùng với mấy người bạn ngồi cùng nhau, vui đùa trò chuyện ríu rít.

Song có điều trên bàn lại không có đồ uống có ga, trái lại chỉ toàn nước ép hoa quả. Đồ ăn được trang trí vô cùng tinh xảo, trông giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Hai phù dâu nhìn vào mà không nổi động đũa, còn lấy đi động ra chụp ảnh lại rồi up lên Weibo.

Chờ xong việc, Lâm Uyển cũng không cảm thấy mệt lắm, bên kia đã có người phụ trách gọi xe đưa bạn bè, mẹ và họ hàng thân thích của cô về. Lúc này căn phòng mới trở nên yên tĩnh thoáng đãng hơn một chút.

Cô nằm xuống salon, trong đầu suy nghĩ miên man, một lúc sau Tăng Tuấn từ bên ngoài đi vào.

Anh không chống gậy, bước đi rất chậm rãi. Lâm Uyển đang nhắm mắt dưỡng thần, cho nên lúc đến gần, Tăng Tuấn cứ tưởng là cô đang ngủ, đang muốn lấy gì đó để đắp cho cô thì Lâm Uyển lại mở mắt ra, mỉm cười với anh.

Tăng Tuấn ngồi xuống bên cạnh Lâm Uyển, tay đặt lên tay cô.

Lâm Uyển một lúc sau mới lên tiếng: “Tăng Tuấn, lát nữa còn có việc gì cần làm không?”

“Theo anh về nhà.” Anh giờ tay cô lên, khẽ hôn nhẹ một cái.

Lâm Uyển trong lòng liền mềm nhũn.

Anh nâng cô lên, để cô tựa đầu vào ngực mình. Lâm Uyển yên lặng lắng nghe hơi thở và nhịp tim của anh, cô nhắm mắt lại, quả thật cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Sau ngày đó, cuộc sống của Lâm Uyển lại quay về quỹ đạo như trước, từ lúc ra khách sạn trở về nhà, Lâm Uyển lại bắt đầu nhịp sinh hoạt theo thời gian biểu của Tăng Tuấn, sáng dậy sớm ăn điểm tâm, sau đó đi dạo, tiếp đó lại ăn cơm, còn phải ăn thêm táo nữa.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, bây giờ cô lại phải kiểm tra sức khỏe thường xuyên. Nhưng hết thấy đều được tiến hành ở nhà, sau khi kết hôn, Tăng Tuấn liền bố trí một phòng trống thành phòng để kiểm tra sức khỏe. Cứ định kỳ là sẽ có bác sĩ chuyên môn tới khám, mỗi ngày còn phải đo huyết áp nữa.

Lâm Uyển thế nào cũng được, anh muốn gì cô cũng phối hợp theo anh, với lại thể chất của cô rất đặc biệt, phản ứng khi mang thai không rõ ràng lắm, thậm chí sau khi mang thai, sắc mặt của cô còn trở nên hồng hào hơn trước rất nhiều.

Theo thời gian, bụng của Lâm Uyển cuối cùng cũng hiện rõ. Lúc này cô mới dám nói cho mẹ biết chuyện mình mang thai.

Cô vốn còn đang lo là sẽ bị mẹ mắng, nào ngờ sau khi mẹ cô biết chuyện, Lâm Uyển mới phát hiện một điều, mẹ của cô sắp biến thành chuyên gia sinh đẻ tới nơi rồi. Ngay hôm sau, mẹ cô liền mang đến một loại thuốc cổ truyền gì đó, sống chết muốn Lâm Uyển dùng thử, khuyên cô: “Con dùng thử xem thế nào, di căn của con nhờ uống thuốc này nên mới sinh được con trai đó...”

Thật ra Lâm Uyển hiểu được suy nghĩ của mẹ, năm đó vì mẹ sinh ra đứa con gái là cô, cho nên địa vị trong nhà mới tụt dốc không phanh như vậy. Lúc sau lại xảy ra đủ thứ chuyện, tuy nguyên nhân chính là do nhân phẩm của ba cô không tốt, nhưng xét cho cùng thì, mọi chuyện không phải bắt nguồn từ cô mà ra đó sao. Bởi vì sinh con gái, cho nên tính cách khôn nặn của ba cô và họ hàng thân thích bên đó mới dần dần được bộc lộ ra.

Nhưng viên thuốc kia không biết có nguồn gốc thế nào, được làm từ cái gì, Lâm Uyển cho dù bị nước vào đầu thì cũng sẽ nhất quyết không uống.

Cô từ chối, nói: “Mẹ, mẹ đừng bận tâm quá đến chuyện này, Tăng Tuấn không để ý đâu.” Con trai hay con gái không quan trọng, chỉ cần khỏe mạnh là được.

Mẹ Lâm Uyển vẫn lo lắng không thôi, bà sợ Lâm Uyển sẽ giống mình, nhờ đâu bị nhà trai ghét bỏ vì sinh con gái thì sao. Dù gì bà tuy chỉ làm vợ trong một gia đình bình thường, vậy mà người ta còn quan trọng chuyện nam nữ như vậy, nói gì đến nhà Tăng Tuấn chứ.

Nói qua nói lại, Lâm Uyển cũng sợ mẹ luôn, cuối cùng không dám gọi mẹ tới đây nữa.

Tăng Tuấn dạo gần đây rất cố gắng rút ngắn thời gian ở bên ngoài, mỗi ngày đều ở nhà làm việc. Nếu Lâm Uyển muốn ra ngoài đi dạo, anh cũng sẽ đi theo làm bạn với cô.

Hơn nữa lần đầu tiên nghe tim thai, anh cũng ở bên cạnh cô. Mới đầu Lâm Uyển còn không tin nổi vào tai mình, âm thanh đó thật sự rất thần kỳ, không biết có phải do khuếch đại âm thanh hay không mà tim thai nghe rất giống nhịp tim của người lớn, chỉ nhanh hơn một chút mà thôi.

Lâm Uyển nghe đến phát ngien, cảm thấy dường như đó là âm thanh đẹp nhất trên thế gian này.

Ngày qua ngày, bụng của Lâm Uyển cũng to lên trông thấy, giống như quả bóng được bơm hơi vậy, dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra được sự biến hóa từng ngày trên bụng cô.

Lúc Lâm Uyển đang ở nhà dưỡng thai, bỗng nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại, cô cũng không hiểu sao họ lại tìm được số cô, song có điều từ sau khi tốt nghiệp cô vẫn chưa thay đổi số điện thoại.

Nghe thấy đầu bên kia giới thiệu là người của trường cũ, cô rất ngạc nhiên. Người kia rất lịch sự nói sắp đến ngày kỷ niệm thành lập trường, mong cô đến tham dự.

Lâm Uyển lúc này không tiện đi lại, lập tức từ chối lời mời, sau đó cúp máy.

Sau đó, Lâm Uyển lại biết được vài tin tức từ mẹ, có đủ các đoàn thể mời mẹ cô làm các hoạt động từ thiện này nọ, nhưng mẹ cô đang bế bộn nhiều suy nghĩ nên cũng không để ý đến mấy chuyện đó.

Hiện tại vì chuyện sinh con của Lâm Uyển mà bà đã bắt đầu ăn chay, mỗi ngày đều toàn tâm toàn ý thắp hương bái phật cầu cho con gái sinh cháu trai.

Lâm Uyển không nói gì, dù sao mẹ cô bị huyết áp cao, ăn chay cũng rất tốt.

Thời gian qua đi, bụng của Lâm Uyển càng ngày càng to khủng bố, thêm vào đó không hiểu có phải do thay đổi hoocmon hay không, mà khi nằm cạnh Tăng Tuấn, cô lại chẳng có cảm giác gì. Thậm chí cô còn muốn đọc chiếm nguyên một cái giường mà đi ngủ.

Song Tăng Tuấn lại nhất quyết không đồng ý, vẫn như cũ ôm cô ngủ mỗi ngày, chỉ có điều bụng cô quá lớn, nên khi ôm không được tiện cho lắm.

Buổi tối trước khi đi ngủ, hai người vẫn nói chuyện phiếm với nhau vài câu. Phần lớn thời gian đều là Lâm Uyển nói, cô thích kể cho anh nghe những chuyện thú vị mà cô đọc được trong ngày, gần đây cô không hay ra ngoài, nên hầu như chỉ ở nhà xem tạp chí và TV.

Tăng Tuấn nói rất ít, chỉ nằm yên lẳng lặng nghe cô, thỉnh thoảng sẽ hôn lên trán cô một cái, có lúc lại động tình đến mức hôn nhau thở hổn hển, song cuối cùng anh vẫn nhịn được. Có lúc Lâm Uyển thấy anh nhịn đến khổ sở, liền muốn dùng tay để giúp anh. Kết quả cô còn chưa cố gắng thì Tăng Tuấn đã đứng dậy đi tắm nước lạnh.

Điều kỳ lạ chính là, không bao lâu sau Tăng Tuấn cũng bắt đầu ăn chay, thức ăn anh ăn đều là đồ giúp hạ hỏa, thanh nhiệt giải độc ngăn ham muốn gì đó. (Chết cườiv)

Lâm Uyển cảm thấy cuộc sống hôn nhân có chút phai nhạt. Trước kia khi ở trên giường hai người đều trền miên thân mật, dường như cảm thấy làm bao lâu cũng không đủ, chỉ khi nào dừng lại mới thấy trống vắng mà thôi.

Nhưng hai người lại có vẻ như không có sở thích chung, cái anh thích và cái cô thích hoàn toàn không hề liên quan đến nhau.

Lâm Uyển rất chú ý đến chuyện này, sau khi kết hôn, cô thường nói chuyện rất nhiều với anh, nhưng anh thường chỉ ngồi nghe, hầu như không xen mồm vào.

Nằm trên giường, Lâm Uyển vuốt tóc anh rồi nói: “Nếu có điều gì mà cả hai chúng ta cùng thích thì tốt quá, như vậy anh với em sẽ nói chuyện được nhiều hơn với nhau...”

Lúc Lâm Uyển nói, Tăng Tuấn đã đưa tay ra sờ lên bụng cô. Đây là việc mà gần đây anh rất thích làm, đột nhiên, mặt của anh chợt ngáy ra một lúc.

Lâm Uyển cũng nhận ra, bụng của cô vừa rồi bỗng run lên một chút. Cô vội vàng ngồi dậy, vén áo ngủ rộng thùng thình của mình lên, sau đó cô nhìn thấy trong bụng có một khối nhô ra, không biết là chân hay tay của con nữa...

Lâm Uyển kinh ngạc tới mức không biết nên làm gì, Tăng Tuấn thì lại bật cười.

Hai người đều không có kinh nghiệm trong chuyện này, thậm chí còn chưa có kế hoạch sinh con, nhưng lúc này, trong lòng cả hai bỗng dâng lên một cảm xúc hạnh phúc khi sắp làm cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Lâm Uyển cảm thấy thật thần kỳ, giống như trong người bỗng dấy lên một cảm giác của người làm mẹ. Lúc trước ngay cả khi chuẩn bị giường trẻ con, cô cũng không tự mình đến xem xét hỏi han, song lúc này, cô bỗng đứng nổi lên hứng thú, cứ nhìn thấy đồ trẻ con là trong lòng ngay lập tức trở nên mềm nhũn.

Nào là đôi tất nho nhỏ lông xù, còn có các bộ quần áo bé bé xinh xinh. Chất liệu sờ vào rất mềm, hình thù đáng yêu, quả thật khiến cho người ta không thể không yêu thương.

Lâm Uyển từ ngày đó càng không thể ngồi yên, bắt đầu dồn tâm tư vào việc chuẩn bị đồ cho con, theo cuốn sách mà Từ Đan giới thiệu, cô tự tưởng tượng xem liệu nhóc con trong bụng mình sẽ thích thứ gì, sau đó mới quyết định lựa chọn.

Cuối cùng ngay cả phòng cho con cũng được cô cải biến lại, toàn bộ màu sắc đều biến thành một không gian trong trẻo cổ tích. Còn cả xe đẩy nữa, cũng được Lâm Uyên chọn một kiểu đáng yêu nhất.

Lúc Lâm Uyên đang bận rộn chuẩn bị này nọ, Tăng Tuấn cũng không hề nhàn rỗi.

Một hôm Lâm Uyên đang ngồi đọc sách nuôi dạy trẻ thì Tăng Tuấn đi tới. Trong tay anh cầm một tập sách gì đó, Lâm Uyên còn tưởng là anh cũng giống mình, muốn trang trí thêm mấy thứ vào phòng của con.

Nhưng chờ khi anh đưa cho cô xem, Lâm Uyên mới kinh ngạc nhận ra, trong này toàn là tài liệu thông tin về các loại máy bay.

Tăng Tuấn tùy tiện lật một trang, sau đó chỉ vào hai loại, hỏi ý kiến cô: “Em thích cái nào?”

Lâm Uyên ngây ngẩn cả người, tròn tròn mắt nhìn anh.

Tăng Tuấn lại thấy đây là chuyện rất bình thường, tuy anh có máy bay công vụ, nhưng nếu Lâm Uyên muốn đưa con đi du lịch thì phải dùng máy bay khác phù hợp hơn. Mặt khác nếu đi nghỉ phép thì cũng cần phải mua sắm một số thứ, chứ anh không phải là người ăn chơi trác táng, ngày thường không khoa trương, ngay cả ô tô cũng chỉ dùng loại xe công vụ là chính.

Lâm Uyên lúc này không thể đi chơi đâu, nhưng mọi chuyện đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Ví dụ như số lượng vệ sĩ, số lượng nhân viên trong nhà. Lâm Uyên không hiểu lắm, liền đề cho Tăng Tuấn quyết định hết, chỉ cần bảo đảm an toàn là được rồi.

Phần lớn thời gian khác, hai người gần như không tìm được sở thích chung để làm cùng nhau, Lâm Uyên thích xem đủ các loại phim nhựa, dù là phim cảm động đến khóc như mưa hay phim về tình cảm gia đình, cô đều thích xem hết. Tăng Tuấn tuy không hứng thú lắm, nhưng lúc nào cũng ngồi bên cạnh xem với cô.

Lâm Uyên biết anh là người thích yên tĩnh, nên ở nhà cô cũng chú ý rất nhiều, ngay cả lúc bước đi cũng rất nhẹ nhàng. Không thể nói là bọn họ nhường nhịn đối phương, mà là bất tri bất giác đã vì đối phương mà suy nghĩ. Đôi lúc nhớ lại, Lâm Uyên mới thấy cô và Tăng Tuấn hành động ăn ý đến nỗi khiến người ta phải kinh ngạc. Chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến cho đối phương hiểu được suy nghĩ của nhau.

Tăng Tuấn ngoại trừ mua đồ ăn quần áo vật dụng này nọ cho Lâm Uyên và con chưa chào đời ra, anh còn an bài một số việc khác nữa.

Khu biệt thự đối với Tăng Tuấn mà nói thì chỉ là một nơi để ở cho qua ngày, vốn anh không tính sẽ ở đó lâu dài, song bởi vì có Lâm Uyên, lại thêm việc hai người đã quen thuộc với môi trường sống ở nơi đây, cho nên anh lại có tâm tư muốn ở đây luôn. Chỉ là căn nhà hiện nay có phần không được thích hợp cho lắm.

Có lúc, Lâm Uyên nhìn thấy trên bàn làm việc của anh có một bản thiết kế gì đó, mới đầu cô không nhìn ra, còn tưởng rằng là bản vẽ vườn hoa, nhưng đến lúc biết được nội dung thật sự, cô mới kinh ngạc ngây ngẩn cả người. Đó là bản vẽ thiết kế cho nhà mới, xây trên một mảnh đất lớn và cách biệt, quá thật nhìn giống như một trang viên vậy.

Lâm Uyên tỉnh tỉnh mê mê, không biết bản vẽ này mà biến thành thật thì sẽ như thế nào. Tăng Tuấn khi nhìn thấy cái gì thú vị, sẽ lại gọi cô đến rồi cùng nhau chọn lựa. Ví dụ như các loại gạch đá, hoặc phong cách kiểu dáng gì đó...

Lúc bọn họ đang rất phân chấn bàn bạc về việc chuẩn bị cho nhà mới, mẹ Lâm Uyên lại trộm hỏi cô xem đã siêu âm đứa nhỏ trong bụng chưa.

Lâm Uyên kỳ thật cũng quên mất chuyện này, trong lòng tuy cũng hơi hồi hộp, nhưng cô vẫn muốn đợi đến khi sinh con để tạo bất ngờ.

Dù sao thì Tăng Tuấn cũng không tò mò lắm đến vấn đề con cái, thái độ của anh chính là có thể thích ứng được với mọi hoàn cảnh.

Điều này lại làm cho mẹ Lâm Uyên càng thêm sốt ruột, ở nhà lại bắt đầu ngồi cầu Bồ Tát phù hộ.

Thời gian trôi qua, bụng của Lâm Uyên cũng lớn vượt mặt, đến mức chỉ cần đi lại một chút thôi cũng khiến cô thở hổn hển, cứ đi được một đoạn ngắn là phải ngồi xuống nghỉ một chút, cũng may là chân của cô lại không bị sưng phù.

Mẹ của cô rất lo lắng, cuối cùng còn chuyển đến đây vì muốn chăm sóc cho Lâm Uyên.

Song có điều, việc này sẽ đồng nghĩa với việc bà phải chạm mặt Tăng Tuấn thường xuyên hơn. Tuy rằng con rể vẫn luôn lễ phép lịch sự, nhưng mẹ Lâm Uyên vẫn thấy hơi e ngại.

Lại nói lúc ăn cơm, Tăng Tuấn là người rất ít nói, nên lúc ngồi vào bàn cơm, mẹ Lâm Uyên cũng không dám nói lời nào. May mắn Lâm Uyên là người hoạt bát, đôi lúc sẽ nói vài chuyện vui để làm nóng bầu không khí. Dần dần, Tăng Tuấn cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Mẹ Lâm Uyên đến ở nhà vợ chồng son vài ngày, thấy con gái được chăm sóc rất cẩn thận, bà cũng yên tâm hơn, lại thu dọn đồ đạc chuyển về nhà, không quấy rầy cuộc sống của hai vợ chồng nữa.

Lâm Uyên vẫn như cũ sinh hoạt theo giờ giấc như thường ngày. Đến tháng dự tính sinh, cô được an bài ở trong một bệnh viện tư. Không biết có phải được chuẩn bị trước hay không, mà phòng cô đang ở không khác gì ở nhà, điện nước tiện nghi đầy đủ, khiến cho người ta thấy rất thoải mái.

Giường lớn rất mềm mại, lúc vào đây, Lâm Uyên đã biết đây là phòng sinh, có thể trực tiếp đẻ ngay tại đây luôn. Hơn nữa thiết kế bên trong đều là dành riêng để chăm sóc cho sản phụ.

Lâm Uyên ở trong này vài ngày, càng gần đến thời gian dự tính, cô lại càng thấy hồi hộp hơn.

Một đêm nọ, lúc cô đang mơ màng ngủ, bỗng cảm thấy phía dưới hơi ươn ướt, mới đầu cô còn tưởng là mình nằm mơ. Chờ đến lúc bị Tăng Tuấn vỗ vào tay, cô mới biết là mình bị vỡ nước ối.

Điều này làm cho cô phát hoảng, lúc trước đã được tìm hiểu qua, lại chuẩn bị tâm lý rất ổn thỏa, vậy mà đến thời khắc mấu chốt, chân tay lại luống cuống hết cả lên.

Tăng Tuấn mở đèn tường, nhìn về phía cô, nhất thời hiểu ra, liền ngồi bật dậy, sau đó giơ tay nhấn lên chuông ở đầu giường.

Rất nhanh đã có người tiến vào, những người này Lâm Uyên cũng biết, đều là người thường đến kiểm tra sức khỏe cho cô.

Bọn họ bắt đầu khám cho cô. Lâm Uyên nằm trên giường, có người cầm tay cô, có người lại áp gì đó lên người cô, có người lại dán lên bụng cô để theo dõi tim thai.

Lâm Uyên đã bắt đầu cảm thấy từng cơn đau ập đến.

Ngay lập tức có người đến gần, hướng dẫn cô một số điều cần thiết. Dưới sự trợ giúp của họ, Lâm Uyên cũng dần dần điều chỉnh được nhịp thở cho thích hợp.

Con đau lại có dấu hiệu giảm đi. Đến lúc này, Lâm Uyên mới có thể bình tĩnh lại, thậm chí cô còn có thể tính được khoảng thời gian giữa các cơn đau.

Tăng Tuấn vẫn luôn ở bên cạnh, lặng lẽ nắm lấy tay cô.

Lâm Uyên thấy trên mặt anh còn có mồ hôi. Rõ ràng bên trong không nóng lắm, theo bản năng cô đưa tay ra sờ lên trán anh, bất ngờ phát hiện thấy mặt anh lạnh toát. Nhìn về mặt của anh thì có thể đoán được là anh đang rất sốt ruột, nhiệt độ cơ thể cũng thay đổi.

Lâm Uyên hít sâu, chịu qua cơn đau xong, liền cười trấn an Tăng Tuấn: “Không đau như em tưởng tượng...”

Xung quanh các bác sĩ và nhân viên chăm sóc vẫn luôn ở bên làm bạn với cô. Nhưng lúc sắp tới lúc sinh, Lâm Uyên bỗng thấy rất xấu hổ, sống chết bắt Tăng Tuấn phải đi ra chỗ khác. Cô thật sự không muốn để anh nhìn thấy hình ảnh chật vật lúc sinh con của cô.

Sau đó, Lâm Uyên chỉ còn biết làm theo lời của người đỡ đẻ, vô thức mà phối hợp, thậm chí cô còn không nhớ là mình đã dùng sức mấy lần...

Đến cuối cùng, cô cảm thấy dường như sức lực trên cơ thể mình đã bị rút đi hết rồi...

Bác sĩ vẫn luôn động viên cô, song cô đã không nghĩ được gì nữa rồi, đầu óc như bị sung huyết đến sắp nổ tung...

Một lúc sau, bác sĩ tới gần giúp cô lau mồ hôi, các nhân viên y tá cũng ở bên cạnh chăm sóc.

Cuối cùng cũng xong rồi.

Lâm Uyên mềm nhũn nằm trên giường, mệt mỏi muốn ngất đi.

Ngay lập tức Tăng Tuấn và mẹ cô đi vào. Có một y tá ôm em bé đến trước mặt Tăng Tuấn, nhưng anh lại không bế con ngay, mà nhìn Lâm Uyên một cái, thấy cô không có việc gì, cuối cùng mới đưa tay ra ôm con.

Sau đó anh cúi xuống, cho Lâm Uyên nhìn mặt con.

Là một đứa bé mặt đầy nếp nhăn.

Lâm Uyên nhìn một lát rồi mới hỏi: “Là trai hay gái vậy anh?”

“Là con trai.” Tăng Tuấn khàn giọng nói.

Lâm Uyên theo bản năng nhìn về phía mẹ, quả nhiên thấy bà đang cung kính đứng bái lạy tổ tiên.

Lâm Uyên thấy vậy, liền khẽ nở nụ cười.

Cô cố gắng vươn ngón tay ra, muốn sờ lên mũi con một cái, nhưng bé con quá non nớt, cô chỉ sợ sẽ làm cho con đau.

Cô mệt mỏi nằm trên giường, mơ mơ màng màng nhỏ giọng hỏi: “Sao em không nghe thấy con khóc...”

“Con đã khóc xong rồi.” Tăng Tuấn biết là cô mệt lắm rồi, liền vỗ lên vai cô, khẽ nói: “Em ngủ một giấc đi.”

Lâm Uyên lập tức nhắm hai mắt lại.

Không biết cô đã ngủ bao lâu, chỉ biết lúc đang mơ màng có người bế cô lên, giúp cô đổi chăn đệm mới. Sau đó cô còn được người ta xoa bóp nữa...

Ngủ được một giấc dài, cô lại cảm thấy có người đang đứng bên cạnh. Cô chậm rãi mở mắt ra, nhất thời trở nên kinh ngạc.

Bởi vì cô không nghĩ người đang cúi xuống trước mắt cô lại là ba của Tăng Tuấn, lúc hai người kết hôn ông còn không tới tham dự.

Thái độ của ông rất hòa nhã, nói: “Con cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Sau đó ông đưa tay ra, ý định muốn sờ vào đứa nhỏ. Song bỗng nhiên tay của ông lại dừng lại giữa không trung.

Cô quay đầu lại nhìn con, khuôn mặt đứa nhỏ còn không to bằng bàn tay của ông, hai má bầu bĩnh, cái miệng nhỏ nhắn còn há ra giống như đang ngáp.

Trong nháy mắt, khuôn mặt của ba Tăng Tuấn trở nên rất vui vẻ.

Lâm Uyên cứ nghĩ là con chuẩn bị khóc, kết quả bé con chỉ ngáp một cái, sau đó lại ngủ tiếp. Hai chân bé khẽ cọ vào chăn nhỏ, bàn tay bé xíu nắm lại, đặt ở hai bên đầu, động tác giống như đang giữ tay đầu hàng.

Ba của Tăng Tuấn ở bên cạnh ngắm nhìn cháu hồi lâu, bên cạnh không có người nào đi cùng. Lúc này trong phòng chỉ có Tăng Tuấn và hai mẹ con Lâm Uyên.

Lâm Uyên thật sự rất mệt mỏi, vừa nãy cô cố gắng gượng mở mắt ra, lúc này hai mí mắt đã bắt đầu muốn đánh nhau rồi. Cuối cùng không nhịn được, cô lại nhắm mắt lại rồi ngủ mất.

Lúc cô tỉnh lại, ba Tăng Tuấn đã đi rồi, trái lại trên bàn có đặt một thứ gì đó bằng bạc. Kỳ thật chỉ là một chiếc vòng bạc, chất bạc cũng rất bình thường, nhìn qua cũng thấy là không đáng giá lắm.

Lâm Uyên khó hiểu cảm lên, cô có thể nhìn ra được mặt chữ khắc trên đó, song chữ viết này lại giống như là hỗn hợp của chữ phồn thể và giản thể, nhìn kiểu dáng và màu sắc thì có vẻ là đồ cổ.

Tăng Tuấn ngồi bên cạnh cô, nói: “Cái này là của ba anh mang đến.”

Anh nhìn con đang khua chân múa tay: “Là của cụ ông để lại, hồi nhỏ anh cũng từng đeo nó.”

Lâm Uyên hiểu được, liền cẩn thận đem vòng cất lại.

Trong phòng ấm áp hòa thuận, một nhà ba người ngồi bên cạnh nhau. Lâm Uyên nằm một lúc, thể lực cuối cùng cũng khôi phục lại một chút.

Tăng Tuấn nhìn chăm chú một lúc, cuối cùng anh cúi xuống, dùng chóp mũi khẽ chạm vào mặt Lâm Uyên, song giống như không chịu nổi hấp dẫn, anh lại nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ngoại truyện 1

Lâm Uyên sau tháng ở cử vài ngày, mới đi theo Tăng Tuấn đi xem trang viên đang được xây dựng.

Tuy thời tiết rất đẹp, nhưng để tránh cho cô bị cảm lạnh, trên đường đi, cửa xe vẫn được đóng kín.

Tuy rằng đã sớm biết anh chọn xây trang viên ở một nơi khá xa, nhưng lúc thật sự đi rồi, Lâm Uyên mới thấy được hết sự xa xôi của nó. Chỗ kia còn cách ngoại thành một đoạn, song bởi vì là vùng núi, nên điều kiện môi trường ở đây rất thoải mái.

Lúc này tuy đã là mùa thu, nhưng lá cây vẫn rất xanh. Trên đường, Lâm Uyên ngắm cảnh qua cửa kính xe, nhìn những hàng thông xanh bên đường, ngẫu nhiên còn có một vài con sông nhỏ thấp thoáng.

Tình hình giao thông khá ổn định, dọc đường đi cơ bản đều rất thuận lợi.

Hai bên đường có rất nhiều vườn cây, Lâm Uyên không đếm được là mình đã đi qua bao nhiêu khu vườn rồi.

Hơn nữa lúc đến nơi, Lâm Uyên mới biết, hồi còn đi học cô cũng đã từng cùng bạn tới đây tham quan, là một khu sinh thái rất nổi tiếng. Trong này có núi cao, xung quanh còn có một vài căn nhà của nông dân.

Tăng Tuấn tốn khá nhiều tâm tư mới tìm được một nơi như vậy, thậm chí còn đi thực tế vài lần thì mới quyết định chọn.

Cho nên lúc đến đây, Lâm Uyên liền thấy được khung cảnh non xanh nước biếc khiến cho lòng người vô cùng sung sướng.

Ở giữa trang viên, kiến trúc không được xây cao lắm, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một cái cổng lớn rất đẹp.

Lúc đi đến cửa, Lâm Uyên nhìn thấy có một cây gỗ thô, không biết là loại gỗ gì, chỉ cảm thấy trông rất có phong cách cổ xưa, có vẻ khá nặng.

Khu trang viên bên trong rất rộng. Có một số công nhân còn đang thi công ở lối bên cạnh hành lang. Ở giữa hình như còn đang xây một cái hồ, nhưng hồ nhân tạo này mới chỉ làm xong một nửa, có rất nhiều đất đắp bên cạnh, không biết để làm gì.

Xe dừng lại trước khu nhà, đây chính là khu vực chính được vẽ trên bản thiết kế.

Lâm Uyên bước xuống xe. Căn nhà này trên cơ bản là đã được xây xong, chỉ có điều bên trong vẫn chưa kịp chuẩn bị gì.

Bọn họ đi ra, thấy khắp nơi được đặt rất nhiều các loại đá khác nhau. Nếu nhìn cẩn thận, có thể nhận ra trên mỗi loại đá đều được viết một ký hiệu, yêu cầu người công nhân phải sắp xếp sao cho đúng trình tự.

Lâm Uyên và Tăng Tuấn vừa đến, đã có người phụ trách đi ra đón, vội vàng cung kính mời bọn họ vào trong tham quan.

Bên trong ánh sáng rất tốt, trần phòng khách được làm khá cao, Lâm Uyên ngửa đầu lên nhìn, chỗ này không gian vừa lớn lại cao như vậy, lúc nói chuyện còn có thể nghe thấy tiếng mình vọng lại.

Tăng Tuấn bước đi rất chậm, người phụ trách bên cạnh đang giới thiệu gì đó với anh. Tăng Tuấn nói rất ít, hầu như chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng mới mở miệng nói đôi lời.

Lâm Uyên ở bên cạnh, cảm giác được sự căng thẳng của người phụ trách, tuy lúc đầu không hiểu vì sao lại như vậy, nhưng dần dần cô mới biết, tuy Tăng Tuấn nói rất ít, nhưng mỗi một câu của anh đều đánh thẳng vào những điểm mấu chốt. May là người kia làm việc rất nghiêm túc, nên có thể ứng phó được với mọi câu hỏi của Tăng Tuấn.

Sau đó, Tăng Tuấn lại có chút góp ý, sửa sang lại về bản thiết kế.

Lúc anh đang bận việc, Lâm Uyên liền một mình đi tới một gian phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Căn phòng này vừa vặn đối diện với một bể phun nước tuyệt đẹp. Xung quanh bể nước còn được trồng hoa, Lâm Uyên nhớ Tăng Tuấn đã từng hỏi cô thích hoa gì...

Lâm Uyên nhắm mắt lại, tưởng tượng xem nếu sống ở đây thì sẽ có cảm giác gì. Song cô lại phát hiện rằng mình không thể tưởng tượng nổi, bởi vì nơi đây giống như một giấc mơ vậy...

Chờ xong việc, Tăng Tuấn mới đến tìm cô.

Lâm Uyên đang đứng ở hành lang tầng hai, ngắm nhìn những viên đá cuội dưới chân mình.

Chỗ này còn có ý định xây một hoa viên trên không, bên cạnh còn có một cái kính viễn vọng. Lâm Uyên nhớ là Tăng Tuấn đã yêu cầu như vậy.

Chờ anh đến gần, Lâm Uyên liền nở một nụ cười.

Cô chỉ về một nơi không xa, hỏi anh: “Chỗ kia vẫn trống không, anh chưa có ý tưởng gì sao?”

Tăng Tuấn cảm mũi của cô theo, sau đó đội vào cho cô rồi mới nói: “Tạm thời chưa có, chờ nghĩ ra anh sẽ bổ sung sau.”

Anh dừng lại một chút, nhìn xung quanh một lượt, vui vẻ nói: “Còn nhiều thời gian mà.”

Xuống nhà, Lâm Uyên lại lên xe đi về. Song có điều đường đi không phải là đường về nhà. Lâm Uyên khó hiểu nhìn Tăng Tuấn, lại nghe anh thản nhiên nói: “Anh muốn đưa em tới một nơi.”

Lâm Uyên khẽ kêu lên, cô còn đang sốt ruột muốn về nhà xem con thế nào, tuy biết có bảo mẫu chăm sóc rồi, nhưng cô vẫn lo lắng không thôi. Nghĩ vậy, cô liền gọi điện về hỏi bảo mẫu về tình hình của cục cưng.

Biết con đang ngủ say, Lâm Uyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa lúc xe dừng lại, Lâm Uyên có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, không ngờ anh lại đưa cô đến khách sạn nơi trước kia hai người gặp nhau.

Lúc đi theo Tăng Tuấn lên thang máy, Lâm Uyên mới nhớ đến một chuyện. Lúc trước chính ở chỗ này, Tăng Tuấn đã đưa ra điều kiện với cô, cuối cùng bị cô tức giận đập thẳng bình hoa vào đầu...

Lần này vào đây, cô thấy cách bài trí vẫn không có gì thay đổi, hoàn toàn y như trong trí nhớ của cô.

Lúc này trời đã dần tối. Tầng trệt ở đây được làm khá cao, từ đây có thể nhìn thấy những ngọn đèn rất xa phía dưới. Ở bên cạnh cửa sổ sát đất còn được bày sẵn một bàn ăn.

Lâm Uyên khó hiểu quay đầu lại nhìn Tăng Tuấn, Tăng Tuấn nhẹ nhàng đi tới, rất tự nhiên kéo ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống.

Chờ Lâm Uyên an vị vào chỗ, anh mới lên tiếng: “Hôm nay là sinh nhật của anh.”

Lâm Uyên ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn anh.

Anh cúi xuống, dưới ánh mắt do dự của cô, khẽ cười nói: “Anh vẫn muốn món quà đó.”

Lâm Uyên lập tức hiểu ra ngay, từ sau khi sinh con, Tăng Tuấn từng có ý muốn ân ái với cô, nhưng không hiểu sao, Lâm Uyên tự nhiên lại không thấy hứng thú lắm với chuyện đó, nên đã từ chối anh.

Lâm Uyên hỏi hộp ăn xong bữa cơm.

Cô biết mình không thể kéo dài lâu, Tăng Tuấn có thể nhịn được đến bây giờ cũng đã là một kỳ tích rồi.

Chờ ăn xong, Lâm Uyên liền bỏ chạy đi tắm.

May là ở đây có hai phòng tắm. Chờ cô tắm rửa sạch sẽ xong, Tăng Tuấn vẫn còn chưa đi ra.

Cô chân chừ một chút, không tới phòng ngủ ngay mà đi tới cửa sổ ngắm cảnh, nhìn không được nhìn về phía khu biệt thự, trong lòng vô cùng nhớ thương cục cưng bé bỏng của cô.

Từ khi con ra đời, trong đầu cô lúc nào cũng chỉ nghĩ đến con thôi...

Cục cưng bụ bẫm đáng yêu, mỗi nhỏ chu lên tìm đồ ăn, nắm tay nhỏ giờ lên cao lúc ngủ. Tư chi bé xinh, cùng với khuôn mặt mềm mại non nớt. Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến tim cô phải mềm nhũn rồi...

Lúc cô đang suy nghĩ, không biết Tăng Tuấn đã đi đến từ lúc nào. Anh ôm lấy cô từ phía sau, để cho cô áp vào ngực anh. Lâm Uyên nắm lấy tay anh đang vòng trên bụng mình. Trên người anh có mùi hương của sữa tắm, vô cùng dễ chịu.

Cô quay người lại, kiễng chân ôm lấy vai anh. Anh cũng vòng tay ôm hông cô, sau đó thuận theo động tác của cô, bế cô lên rồi đi vào phòng ngủ.

Đó là một hành động vô cùng tự nhiên và ăn ý.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Lâm Uyên ngoài ý muốn lại trông thấy một cái bình hoa đặt ở đầu giường, tức thì không nhịn được cười.

Tăng Tuấn theo tầm mắt cô cũng nhìn thấy món đồ đó, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cúi xuống hôn cô.

Giọng của Lâm Uyên trở nên khàn đi, áo ngủ trên người đã bị anh cởi ra.

Tăng Tuấn dịu dàng vuốt ve cô. Kỳ thật Lâm Uyên có chút không yên tâm, sau khi sinh con, tuy rằng cô không có béo lên nhiều, nhưng vùng bụng cũng trở nên to ra không ít, chính cô lúc sờ vào còn cảm thấy sệ như da heo vậy. Muốn bụng nhỏ bớt cũng phải cần một quá trình, chắc phải mấy tháng mới có thể khôi phục lại được...

Nhưng Tăng Tuấn lại không có vẻ gì là chán ghét, ngược lại động tác vuốt ve của anh còn kích động và mê say hơn trước rất nhiều.

Hai thân thể dán chặt vào nhau, Lâm Uyên có thể cảm nhận được sự hưng phấn của anh. Có điều đã lâu chưa làm, nên cơ thể dường như chưa thích ứng kịp. Thậm chí động tác của Tăng Tuấn còn có phần không thành thạo.

Lâm Uyên đã quên mất phải thả lỏng, nên cảm thấy hơi đau khi anh tiến vào.

Động tác cau mày của cô bị anh nhìn thấy, ngay lập tức anh dừng lại, nhìn cô chăm chú.

Lâm Uyên hít thở sâu, nhìn anh một lát, sau đó cơ thể mới dần dần có phản ứng...

Không biết qua bao lâu, Lâm Uyên được anh ôm vào lòng, bên trong phòng tối đen và yên tĩnh. Cô gồng lên tay anh, toàn thân mệt mỏi rồi.

Trước khi đi ngủ, Lâm Uyên mới nhớ ra một chuyện, liền ghé vào tai anh nói nhỏ: “Chúc mừng sinh nhật anh.”

Tăng Tuấn đáp lại cô bằng một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Ngoại truyện 2

Lúc bé con được ba tháng, Tăng Tuấn và Lâm Uyên vẫn chưa nghĩ được tên cho con.

Song ông nội lại bỗng nhiên phái người đưa phó tự cho bọn họ. Lúc Lâm Uyên mở ra, thấy bên trong ghi hai chữ Tăng Khai.

Cô không hiểu lắm về thư pháp, nhưng cũng có thể thấy được hai chữ này được viết rất đẹp, nét chữ vô cùng cứng cáp.

Hon nữa vừa nhìn thấy hai chữ kia là cô lập tức hiểu được ý của ông, liền quay sang nhìn Tăng Tuấn. Tăng Tuấn vừa nhìn vừa suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Vui về lạc quan, không cầu lợi. Chắc hẳn là ba có ý này.”

Sau đó anh hỏi cô: “Em thích tên này không?”

Lâm Uyên không có ý kiến gì, chữ viết kia rất đẹp, cô nhìn không được mà xoa tay lên đó, cười nói: “Tên này hay lắm.”

Nghe cô nói xong, Tăng Tuấn liền quay sang chơi đùa với bé con, gọi bé một tiếng Tăng Khai.

Không biết bé có hiểu được hay không, mà vừa nghe thấy tên mới của mình xong là ngay lập tức bật cười khanh khách. Tay nhỏ bé vung vẩy, dường như đang rất cao hứng.

Song nhìn dáng vẻ kia là biết nhóc con đang có ý định muốn xoay người, gần đây bé đã có thể lẫy được, nhưng lại chỉ biết lật qua mà không biết lật lại, cho nên lúc nào cũng trong tình trạng gãy dựa không yên.

Bảo mẫu trong nhà nhìn động tác đáng yêu của nhóc con kia mà bật cười, vội đưa tay đỡ nhẹ mông bé để bé lật người lại.

Nhìn Tăng Tuấn đang chơi với con, Lâm Uyên cũng an vị ngồi một bên, hai người ở hai bên, cùng nhau giỡn với con.

Cô kéo chân nhỏ của con ra, đại khái bé cảm thấy bỗng dưng hết vướng víu, chân nhỏ lập tức đạp lung tung. Lâm Uyên đưa tay cầm lấy chân con nghịch nghịch một chút, tuy chân bé nhỏ xíu, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, còn đá cô vài cái, vì vậy Lâm Uyên đành buông chân con ra.

Hon nữa cô phát hiện, cứ mỗi lần cô đến gần thì nhóc con sẽ cười ngay, miệng nhỏ còn mở ra thật to, nhưng vẫn chưa có răng. Nhóc con cứ khi nào vui vẻ là sẽ dùng sức quơ quơ cánh tay, miệng còn có tiết tấu kêu a a ô ô không ngắt.

Lâm Uyên chơi thật vui, lại nghe thấy Tăng Tuấn nói: “Con đã có thể nói được hai âm tiết rồi.”

Lâm Uyên lúc này mới biết là con đang tập phát âm.

Cô đưa tay chọc nhẹ lên mặt con, đôi mắt sáng rực của bé lại nhìn cô chăm chú.

Lâm Uyên áp mặt vào người con, trên người bé luôn có mùi thơm của sữa, Lâm Uyên ban đầu còn tưởng là vì con bú sữa mẹ, nhưng lúc ngửi toàn thân mập mạp của con, Lâm Uyên mới phát hiện mùi sữa thơm đó xuất phát từ da của bé.

Đứa nhỏ thay đổi rất nhanh, có thể nói là khác biệt qua từng ngày.

Lâm Uyên đưa cho con một cái chuông nhỏ, mới đầu bé còn chưa biết sử dụng nó thế nào, cầm vào tay mà vẫn ngây thơ không hiểu. Nhưng rất nhanh bé đã chú ý tới một điều, chỉ cần vung tay là món đồ đó sẽ phát ra âm thanh rất vui tai. Vì thế bé lại bắt đầu dùng sức lắc tay thật mạnh.

Lâm Uyên nhìn con, vui vẻ cười híp mắt.

Sau một thời gian, thời tiết có phần tốt hơn. Lâm Uyên đôi lúc cũng sẽ bế con ra ngoài đi dạo. Đến lúc con có thể ngồi được một chút, số lần Lâm Uyên đưa con ra ngoài càng nhiều hơn.

Sức ăn của bé cũng càng lúc càng lớn, dần dần chỉ bú sữa mẹ thôi đã không đủ, phải ăn thêm một chút thức ăn phụ.

Không bao lâu, Tăng Tuấn có chuyện muốn cùng cô làm.

Tiết thanh minh tới rồi, lúc trước vì Lâm Uyên mang thai nên không thực hiện được, lần này nhất định phải đi thăm mộ trưởng bối đã qua đời một chuyến.

Vì con còn nhỏ nên Tăng Tuấn không đưa đi, chỉ bảo Lâm Uyên chuẩn bị rồi đi cùng anh. Biết là đi thăm mộ, Lâm Uyên liền tìm một bộ quần áo phù hợp, còn dặn Từ Đan chuẩn bị hoa tươi cho cô.

Tuy đã có chuẩn bị, nhưng lúc đến chỗ kia, Lâm Uyên vẫn có chút ngoài ý muốn. Bởi vì cái nghĩa trang kia không giống với những nghĩa trang bình

thường trong ấn tượng của cô.

Xe vừa dừng lại, Lâm Uyển liền cảm thấy dường như nhiệt độ đã hạ xuống rất thấp. Hơn nữa khu nghĩa trang này được bao quanh bởi rất nhiều cây cối, có cảm giác như được giấu trong rừng cây vậy.

Bởi vì nơi này quá đặc biệt, nên xe không thể đi sâu vào trong. Cơ hồ đi được nửa đường thì xe dừng lại.

Còn phải đi bộ một đoạn đường khá dài. Lâm Uyển xuống xe, tiếp nhận hoa tươi đã được chuẩn bị cho cô.

Bọn họ đi qua một vài ngôi mộ, tất cả đều được sắp xếp rất có trật tự, mỗi cái đều giống hệt nhau, điểm phân biệt duy nhất chính là cái tên được khắc trên đó.

Lâm Uyển cảm thấy ngực nặng trĩu, thái độ có phần nghiêm túc hơn.

Hai người đi lên trên theo đường lớn, địa thế của núi không dốc lắm, dọc đường đi cơ bản là khá thuận lợi. Có điều chỗ bọn họ cần đến lại ở khá cao, lại không có cáp treo, cho nên phải đi cả buổi mới đến nơi.

Sau khi tới, Lâm Uyển thật cẩn thận quan sát bia mộ. Mặt trên chỉ có một dòng chữ ngắn, ghi tên đồng chí nào đó, cộng thêm vài dòng khái quát về cuộc đời, không cầu kỳ hoa mỹ. Hơn nữa khác biệt với điều kiện môi trường xung quanh đó là, toàn bộ chỗ này đều được làm rất gọn dị, phần mộ còn được xây bằng xi măng.

Nơi này chắc chắn sẽ có người đến quét tước hàng ngày. Nhưng sau khi bọn họ tới, Tăng Tuấn lại tự mình dọn dẹp một lần. Anh cầm lấy đồ dọn vệ sinh của nhân viên công tác, sau đó cúi xuống, chậm rãi lau lên bia mộ.

Trời nhiều mây, nhiệt độ nơi này lại thấp hơn nơi khác, xung quanh trống trải, lại là nơi cao nhất. Lâm Uyển có thể cảm nhận được từng cơn gió lùa vào người, tóc của cô cũng bị thổi tán loạn.

Tăng Tuấn làm việc rất tỉ mỉ, không nhanh không chậm. Tuy bia mộ đã rất sạch sẽ, nhưng anh vẫn chăm chú lau chùi thật cẩn thận.

Lâm Uyển im lặng đứng bên cạnh anh, đồng thời lại có chút cảm giác không chân thật. Bởi vì hồi trước cô cũng đã từng ngồi ở thư viện, đọc một cuốn tiểu sử của cụ ông này...

Mà hiện tại, cô lại cùng cháu trai của ông đứng ở đây... Thật giống như một giấc mộng...

Chờ Tăng Tuấn xong việc, cô mới tự mình dâng hoa lên.

Về mặt của Tăng Tuấn rất nghiêm túc, không biết có phải một phần là do áp suất thấp hay không.

Lúc Lâm Uyển còn đang cúi xuống, Tăng Tuấn lại nhẹ nhàng kéo cô dậy, để cho hai người đứng song song một chỗ.

Thăm mộ xong, Lâm Uyển lại chậm rãi đi theo Tăng Tuấn xuống dưới, dọc đường đi, Tăng Tuấn bước rất chậm, dường như đường đi xuống hơi dốc khiến anh phải tốn sức. Lâm Uyển cứ đi ba bước là lại dừng lại đợi anh, xung quanh các nhân viên công tác đều chỉ im lặng, không một ai lên tiếng.

Sau khi xuống, cô và Tăng Tuấn lại một lần nữa lên xe. Bọn họ còn phải đi nơi khác để thăm mộ mẹ Tăng Tuấn nữa.

Tăng Tuấn không còn nhớ lắm đến hình bóng của mẹ. Sau khi trưởng thành, anh cũng chỉ được nhìn ảnh của bà mà thôi, hơn nữa lúc xem cũng không có cảm xúc gì nữa. Với anh mà nói, ấn tượng về mẹ thật sự rất mờ hồ.

Xe chạy được một đoạn, anh lại quay đầu nhìn Lâm Uyển đang ngồi bên cạnh.

Lâm Uyển cũng đang mở to hai mắt nhìn anh, cũng không biết là đã nhìn bao lâu rồi.

Thấy anh quay lại, cô liền vội vàng tiến lại gần, trên người cô có mùi sữa thơm của em bé, lúc tiến sát vào, mùi hương ngọt ngào đó liền nhẹ nhàng phảng phất bên mũi anh.

Anh không tự chủ được mà nở một nụ cười.

Lâm Uyển cầm tay anh, rất ít khi cô nhìn thấy anh buồn, nên hiện tại thấy anh như vậy, cô thật sự rất đau lòng. Song cô lại không biết nên an ủi một người đàn ông như thế nào, chỉ còn biết nắm tay anh, dùng ánh mắt thân thiết nhìn nhau.

Tăng Tuấn ôm lấy cô, gắt gao giữ chặt cô trong ngực mình. Hai người ngồi bên nhau, cùng nhau nhìn ra cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp đang lướt qua nhanh bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ngoại truyện 3

Đến dịp lễ quốc khánh, trang viên đã được xây dựng xong, lúc Lâm Uyển chuyển đến ở, kỳ thật cũng không phải chuẩn bị gì, chỉ cần một vài nhân viên đi theo giúp thu dọn đồ đạc, còn lại thì trực tiếp giao cho Từ Đàn xử lý.

Cô và bảo mẫu đi tới nhà mới trước. Trên đường đi rất thuận lợi, Lâm Uyển ngồi trong xe chơi đùa với con, đưa tay chỉ chỉ về phía vườn hoa: “Cục cưng ơi, con thấy không, nhà mới của mình đây... Con thấy có đẹp không nào...”

Bé con lớn rất nhanh, bị cô ôm mà vui vẻ đứng thẳng người lên, song vẫn chưa đứng vững được, nhưng chân rất có khí lực, tay cũng vung loạn lên, đường như nhóc đang rất muốn tập đi giống người lớn.

Thật ra nếu nhìn từ bên ngoài thì trang viên này cũng không có gì bắt mắt lắm, ngay cả tường cũng được sơn màu rất nhẹ. Sau khi xe tiến vào, cũng không thể nhìn thấy ngay được kiến trúc bên trong, chủ yếu là vì cây cối rất nhiều.

Lúc thi công, bọn họ cố gắng giữ lại những loại cây lâu năm, bên trong có cả những cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi.

Điểm duy nhất làm cho người ta ngạc nhiên chính là ở cửa được đặt một gốc gỗ thô, lần trước đến đây, Lâm Uyển cũng chỉ ngồi trên xe nhìn thoáng qua mà thôi, lúc này cô bỗng nhiên lại nổi hứng muốn nhìn kỹ nó. Cô bảo xe dừng lại, rồi xuống xe nhìn xem.

Khúc gỗ kia có màu đỏ đậm, nhìn qua thì khó nhận ra, nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy được màu sắc của nó được biến đổi rất đa dạng, cảm giác có phản sáng bóng. Lâm Uyển không biết rõ về chất gỗ, chỉ thấy là nó có vẻ rất rắn chắc.

Những nơi khác người ta thường dùng sư tử đá hay gì đó để giữ nhà, vậy Tăng Tuấn đây là muốn dùng cây gỗ này để thay thế sao?

Lâm Uyển đưa tay sờ vào, khi đến gần, cô còn ngửi được một mùi hương thoang thoảng, hơn nữa mùi này còn rất đặc biệt.

Xem xong, cô lại quay người đi lên xe.

Lần này, xe tiến vào cửa chính của khu nhà.

Bởi vì nơi này khá lớn, nên phải thuê một quản gia đến đây để phục vụ. Người kia họ Lưu, không quá lớn tuổi, nhưng đầu óc rất nhanh nhẹn, làm việc lại tận tâm chu đáo. Lúc trước Lâm Uyển cũng đã từng gặp mặt vài lần.

Biết cô tới, Lưu quản gia đã sớm chờ ở cửa.

Lúc Lâm Uyển xuống xe, chỉ thấy Lưu quản gia và một vài nhân viên trong nhà đã đứng cung kính đón chào, khiến cho cô có chút ngượng ngùng. Mặc dù đã gặp phải tình huống này vài lần, nhưng cô vẫn chưa thể làm quen được với việc nhìn người khác cúi đầu chào như vậy. Dù gì trong đó cũng có mấy người lớn tuổi mà...

Lâm Uyển khách khí tươi cười rồi đi vào trong.

Bên trong đã được bài trí rất ổn thỏa, lúc trước cô đã tới vài lần nên cũng không còn xa lạ gì.

Bảo mẫu bé đưa nhỏ đi theo cô. Vào phòng ở, Lâm Uyển lập tức cảm thấy rất thoải mái.

Trước tiên, cô đi theo bảo mẫu vào phòng trẻ con, thu xếp xong xuôi cho bé, sau đó cô lại cùng bé chơi đùa một lúc.

Bé con bây giờ đã biết bò, nhưng động tác không được thành thạo cho lắm, càng cố gắng bò lên trước thì lại càng bị lui về sau, đáng vẻ sốt ruột khiến cho ai nhìn vào cũng buồn cười.

Thấy con nhíu mày bực bội, đáng vẻ không chịu thua kia làm cho Lâm Uyển rất đau lòng, vội đưa tay nâng mông con lên, để con lấy đà bò về phía trước. Bé con cuối cùng cũng có thể điều khiển được hai chân mập mạp của mình, nhưng tay thì giống như đang bơi lội, cứ quơ loạn xạ lên ga giường.

Lâm Uyển đùa với con hồi lâu, cuối cùng mới quay trở về phòng mình.

Tăng Tuấn vẫn chưa tới đây, dạo này anh có nhiều chuyện cần xử lý, thời gian đi ngủ cũng muộn hơn trước rất nhiều. Lâm Uyển sợ anh mệt mỏi, nên ngày nào cũng ngồi bên cạnh bồi anh ăn khuya.

Lâm Uyển ngồi lên giường, đầu tiên nằm nghỉ một lát, sau đó lại đưa mắt đánh giá xung quanh.

Phòng ngủ được bài trí khá đơn giản, cô nằm một lát rồi đứng lên mở tủ quần áo ra, bên trong chỉ có một vài bộ quần áo được treo lên. Quần áo của cô ở nhà cũ còn phải đợi Từ Đàn chuyển đến sau.

Cô nhìn qua một lượt, cuối cùng chọn một bộ quần áo ở nhà để thay.

Đến tối, Tăng Tuấn mới trở về.

Gần đây anh rất bận, có khi còn vắng nhà mấy ngày. Lâm Uyên tuy không biết cụ thể về công việc của anh, nhưng cũng nghe qua là anh đang đảm nhận một hạng mục nào đó với một tập đoàn bên châu Âu.

Lâm Uyên cũng không can thiệp quá vào chuyện mình không am hiểu. Lại nói Tăng Tuấn không phải là người thích mang chuyện bên ngoài về nhà làm. Cho dù công việc có thuận lợi hay không, mỗi lần về nhà anh cũng sẽ không biểu hiện ra, lúc nào cũng mang dáng vẻ rất thoải mái bình thản.

Lúc trước cô còn có cảm giác đây là nhà mới, nhưng chờ đến khi Tăng Tuấn ngồi vào bàn ăn, cô mới thấy nơi này vẫn giống như căn biệt thự kia. Chủ yếu là cảm xúc vẫn như cũ, yên ổn và hạnh phúc.

Hai người trong lúc ăn cơm rất ăn ý, không cần đối phương nói thì cũng biết đối phương đang cần gì. Lâm Uyên vừa mới ăn xong cơm, Tăng Tuấn đã ngay lập tức đưa canh tới.

Dùng bữa xong, hai người lại đến nhìn con một lát. Tăng Tuấn không có ý định nghỉ ngơi ngay, dù sao lúc này thời tiết rất ôn hòa, thích hợp với việc vui chơi giải sầu. Cho nên Tăng Tuấn lại đưa cô đi dạo xung quanh.

Nơi này rộng hơn nhiều so với khu biệt thự trước, bên ngoài khu nhà của bọn họ còn được chuẩn bị sẵn ba chiếc xe điện bảo vệ môi trường. Xe tuy không lớn, nhưng rất phù hợp để đi dạo mát, cảm giác như khách du lịch đi tham quan vậy.

Đi ngắm cảnh một vòng, dù sao nơi này cũng mới được ở, cho nên có nhiều chỗ được xây rất đẹp, nhưng cũng có nhiều chi tiết chưa được xử lý ổn thỏa, hoa cỏ cây cối cũng chưa nhiều lắm.

Tăng Tuấn nhìn vào, thỉnh thoảng lại hỏi Lâm Uyên xem cô có ý kiến gì không.

Đi một đoạn, cuối cùng Tăng Tuấn lại đưa cô đến một sân golf nhỏ.

Khu đất này được anh có ý giữ lại, sau đó không hiểu vì sao mà anh lại có ý tưởng muốn thiết kế thành một sân golf. Thật ra nói là sân chơi golf thì hơi quá, là sân tập thì đúng hơn, bên trong các dụng cụ đều được chuẩn bị một cách rất tùy tiện.

Tăng Tuấn rất thích môn này, Lâm Uyên thì lại thấy môn này chẳng có gì thú vị, nhưng nếu anh thích thì cô vẫn sẽ im lặng đứng bên cạnh anh.

Không hiểu sao, Lâm Uyên cảm thấy tâm trạng của Tăng Tuấn không được tốt lắm. Tuy rằng trên mặt anh không hề biểu hiện ra, cũng không thấy anh nói gì, nhưng Lâm Uyên lại cảm nhận được điều đó.

Cô đứng bên cạnh nhìn anh. Động tác của Tăng Tuấn rất chuyên nghiệp, trước đây cô có đi theo các lãnh đạo trong công ty tới sân golf để xã giao, nhưng khi đó toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt vào việc cư xử sao cho tốt. Lại nói ở nơi này hầu như chỉ toàn dân nhà giàu mới nổi đến là chính, ngay cả ông chủ của cô cũng không biết rõ nguồn gốc và luật lệ của môn thể thao này.

Hiện tại đứng bên cạnh anh, Lâm Uyên không biết phải làm gì. Trái lại Tăng Tuấn bỗng quay đầu nhìn cô một cái, sau đó kéo cô đến gần mình, tay cầm tay dạy cô chơi. Anh đặt gậy gôn vào tay cô, chỉ cho cô tư thế chính xác, tay trái tay phải phối hợp như thế nào.

Lâm Uyên mới đầu còn tưởng chỉ cần đứng yên là được, ai ngờ sau khi được Tăng Tuấn dạy, cô mới thấy tư thế đứng rất quan trọng, môn thể thao này quả thật khá phức tạp. Hơn nữa sau khi chuẩn bị, cô mới phát hiện tư thế của mình còn chuẩn hơn Tăng Tuấn một chút, dù sao chân anh không tiện đi đứng, có vài động tác cần phí sức hơn cô rất nhiều.

Hôm nay Tăng Tuấn nói rất nhiều, lúc đầu Lâm Uyên còn có thể ghi nhớ, nhưng dần dần đầu óc cô lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Cô khẽ cau mày, Tăng Tuấn lại nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, để cho cô dựa vào mình.

Lâm Uyên nghiêng mặt nhìn anh, hỏi: “Tăng Tuấn, hôm nay anh có chuyện không vui sao?”

Tăng Tuấn im lặng một lát, sau đó mới nói: “Anh đã đưa ra một quyết định sai lầm.”

Anh không nói rõ cụ thể, chỉ chậm rãi đi lên phía trước. Hôm nay anh không mang gậy, cho nên sức nặng cơ thể hơi đè lên Lâm Uyên, tay cô cũng rất tự nhiên đỡ lấy anh.

Đến chỗ dừng xe, Tăng Tuấn ngồi vào trong, Lâm Uyên lại không lập tức vào theo, mà đứng bên ngoài lo lắng nhìn anh.

Cô không biết nên an ủi anh thế nào, không an tâm nói: “Tăng Tuấn, ai cũng sẽ mắc sai lầm mà... Nếu anh không vui thì hãy tìm một việc gì đó mà làm...”

Anh quay đầu nhìn cô, cuối cùng khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Anh muốn ôm em.” Nói xong liền ôm cô vào trong ngực.

Ngày hôm sau Tăng Tuấn đi rất sớm, Lâm Uyên sau đó mới biết là anh bay đi châu Âu, từ hôm đó mỗi ngày cô đều liên lạc với anh bằng điện thoại. Đầu bên kia, Tăng Tuấn luôn chỉ hỏi cô hôm nay thế nào, con có ngoan không. Lâm Uyên lúc nào cũng vui vẻ kể thật nhiều chuyện vui cho anh nghe.

Lúc Tăng Tuấn về nhà, nhìn thấy nét mặt anh, Lâm Uyên biết chắc là anh đã xử lý ổn thỏa mọi chuyện rồi.

Song anh vẫn vĩnh viễn không thể hiện điều đó ra bên ngoài, cho dù vừa mới giải quyết được một vấn đề khó ở công ty, thì lúc về nhà cũng không thấy anh tỏ ra vui vẻ. Việc đầu tiên anh làm khi về nhà, đó là chậm rãi đi tới trước mặt cô, sau đó cúi xuống tặng cho cô một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngoại truyện 4

Sau khi ở trong nhà mới được vài ngày, Đại Mao và Nhị Mao cũng đã được chuyển về, hai nhóc này bây giờ còn nghịch ngợm hơn cả trước kia nữa. Cơ bản là vì sân chơi ở đây lớn hơn ở nhà cũ rất nhiều, còn có nơi ở riêng cho chó, lúc Lâm Uyển mang thai, hai nhóc này đều phải đi theo thầy huấn luyện chó chuyên nghiệp.

Lúc này vị huấn luyện kia cũng đi theo tới đây.

Trải qua một thời gian huấn luyện, gặp lại Lâm Uyển, hai nhóc kia dường như đã trưởng thành lên không ít. Có điều lúc trông thấy cô thì vẫn không nhận được mà vẫy đuôi vui mừng, đôi lúc còn kêu lên vài tiếng.

Lâm Uyển sờ đầu Đại Mao Nhị Mao, sau đó lại vuốt ve lông của chúng.

Lúc cô ôm bé Tăng Khải ra nhìn hai chú chó, chúng còn có thể giờ chân trước ra để tỏ ý chào hỏi. Hơn nữa bé Tăng Khải lại không hề sợ chó chút nào, còn dám đưa tay ra sờ.

Ba sự đáng yêu cùng nhau ở một chỗ, thật khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Bé Tăng Khải khẽ vuốt lên bộ lông dài và mềm mượt của hai chú chó. Đại Mao Nhị Mao ngoan ngoãn đứng im một chỗ. Lúc thấy bé muốn trèo lên lưng chó, Lâm Uyển phải vội vàng đi tới bế con ra.

Dạo này bé Tăng Khải đang tập đi, cho nên bước chân chưa được vững, tuy đã cố gắng rất nhiều lần nhưng vẫn không thể giữ được thăng bằng.

Lâm Uyển và bảo mẫu cẩn thận đi theo, nhẹ nhàng cầm lấy tay bé. Bởi vì có Đại Mao Nhị Mao nên bé Tăng Khải rất hưng phấn, bước đi cũng mạnh bạo hơn trước.

Lúc Tăng Tuấn đi ra, vừa vặn trông thấy cảnh này. Anh đặt gậy sang một bên, ngồi nửa quỳ trên sàn, hai tay giang rộng để đón con.

Lâm Uyển thấy vậy, liền cầm tay bé Tăng Khải, dắt con đi về phía ba ba.

Tay của bé nho nhỏ mềm mại, từ khi sinh ra bé lại rất thích cười, lúc này vì đang vui nên cứ cười khanh khách suốt.

Đợi cho đến gần Tăng Tuấn, cô mới nhẹ nhàng buông tay con ra. Bé Tăng Khải lại mạnh dạn chạy nhanh lên trước hai bước nữa, sau đó bỏ nhào vào ngực ba ba.

Anh lập tức đón được thân thể như sắp ngã của con, đem cục cưng nhỏ ôm vào trong ngực, nét mặt vô cùng dịu dàng.

Lâm Uyển xem đến ngây ngẩn cả người, cô đứng yên nhìn anh. Từ nhỏ cô đã sống trong sự ghét bỏ của cha, cho nên cô không biết cảm giác khi được cha yêu thương sẽ như thế nào. Nhưng cô chắc chắn, Tăng Tuấn là một người cha vô cùng thương con.

Ngày qua ngày, thân hình của Lâm Uyển trở nên thon gọn hơn, tinh lực cũng hồi phục được đôi chút.

Lúc trước cô rất lo lắng đến việc cô và Tăng Tuấn không có tiếng nói chung, nhưng hiện tại có con nhỏ, cho nên đề tài nói chuyện của hai người hầu như chỉ xoay quanh về con.

Nhưng chờ bé Tăng Khải lớn dần, Lâm Uyển lại nghĩ là mình nên bồi dưỡng cho sở thích chung của hai người. Song cái anh thích thì lại không nhiều, đa phần đều rất nhàm chán, ví dụ như đọc tạp chí, ngắm các loại đá quý.

Một thời gian trước không hiểu anh tìm đâu ra một đồng các loại đá khác nhau, sau đó liên tiếp vài ngày đều ở phòng ngoài xem xét về hình thù của nó. Một khi gặp được chuyện mà anh cảm thấy hứng thú, thì chắc chắn là anh sẽ tập trung đến không dứt ra được.

Lâm Uyển thấy anh thích thú như vậy, cũng muốn đi theo ngắm nghía, đưa ra ý kiến này nọ với anh. Nhưng khi nghe anh nói đến một số thuật ngữ, cô lại lập tức ngơ ngẩn. Cơ bản là cô không hề có hiểu biết về mấy thứ này, dù gì thì những kiến thức về đá quý cũng khá nhiều, không phải một sớm một chiều là có thể học hết được.

Bé Tăng Khải càng lớn thì thời gian rảnh của cô càng nhiều, vì vậy nhu cầu tìm cho mình một thú tiêu khiển cũng cực kỳ cấp bách.

Cuối cùng cô chợt nhớ ra một điều, đó là hồi nhỏ cô rất thích ăn đồ ngọt, lúc học đại học cô còn học được một số thứ ở cửa hàng đồ ngọt gần nhà, ví dụ như cách làm bánh quy.

Dù sao đồ nghề làm bánh trong nhà cũng có sẵn, bất chợt cô cảm thấy rất hoài niệm, nên quyết định sẽ làm lại một lần.

Thật giống như vừa mới lấy lại được niềm đam mê của mình vậy.

Đồ nghề và nguyên liệu trong nhà đều có đủ, cho nên cô muốn làm gì cũng đều rất thuận lợi.

Đến tối lúc gặp Tăng Tuấn về nhà, cô liền hào hứng kể về sở thích ngày xưa của mình cho anh nghe, còn lấy bánh quy mình vừa làm cho anh ăn thử.

Tăng Tuấn đã lâu không thấy Lâm Uyên vui vẻ như vậy, đầu tiên anh chỉ im lặng nhìn cô một lúc, sau đó mới đưa tay cầm lấy bánh quy cô làm lên ăn.

Mùi vị thật sự rất ngon, đến nỗi một người không thích đồ ngọt là Tăng Tuấn cũng có thể ăn được.

Anh liền nở một nụ cười với cô.

Từ tối hôm đó, cứ lúc nào Lâm Uyên làm đồ ngọt là Tăng Tuấn sẽ đi theo xem.Sau khi đã làm thành thạo, cô lại không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của các nhân viên nữa, cô muốn tự mình làm hơn.Cho nên lúc Tăng Tuấn đi vào, trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Lâm Uyên ngạc nhiên, khó hiểu nhìn anh. Trái lại anh vẫn tỏ ra rất bình thản, chỉ nhìn lên mặt bàn, trên đó đang được bày rất nhiều nguyên liệu.Lâm Uyên làm việc rất có trật tự, tuy nhiều đồ nhưng tất cả đều được sắp xếp cực kỳ gọn gàng.

Tăng Tuấn nhìn qua một lượt, sau đó mở vòi nước ra rửa tay.Rửa xong, anh lại bắt đầu chuẩn bị cùng làm với Lâm Uyên.

Lâm Uyên kinh ngạc nói: “Anh, anh muốn làm bánh cùng em sao?”

Tăng Tuấn rất tự nhiên gật đầu một cái.

Điều này khiến cho Lâm Uyên rất tò mò, Tăng Tuấn mà làm được những việc này sao? Hay là anh chỉ nhất thời nổi hứng, muốn làm gì đó để giết thời gian giống cô?

Lâm Uyên cũng chiều theo, trực tiếp cầm tay dạy anh làm.

Song có điều một người thông minh như anh mà lại không hề có một chút năng khiếu trong việc này, dù đã làm nhiều lần nhưng hình thức đều không đẹp, hương vị cũng không ngon, kể cả khi cô đã đưa cán cho anh để anh điều chỉnh tỷ lệ sao cho đúng.

Điểm tốt duy nhất chính là sự kiên nhẫn của anh, tuy đã làm hỏng vài lần nhưng anh vẫn không từ bỏ, trong quá trình không than vãn một câu, ngược lại lần sau còn nghiêm túc hơn lần trước.

Lâm Uyên vốn còn tưởng là anh chỉ giết thời gian, vào đây vui đùa một chút mà thôi.Hiện tại thấy anh như vậy, Lâm Uyên thật sự kinh ngạc đến ngây ngốc cả người.

Hơn nữa không riêng gì một hai lần, mà chỉ cần cô bước vào bếp là nhất định Tăng Tuấn sẽ theo sau.

Bỗng dưng Lâm Uyên mới nhận ra có điều không bình thường.

Nếu như anh thích làm bánh, vậy thì không có lý do gì mà một người như anh lại không nắm được phương pháp của nó.

Mà nếu không thích thì sao lần nào cũng phải theo vào đây làm gì?

Lâm Uyên chợt nghĩ đến một khả năng, cô nhận không được đưa mắt nhìn Tăng Tuấn đang đứng bên cạnh một cái.

Lúc này anh đang cúi đầu nghiêm túc làm này nọ, bàn tay anh vẽ hoa nhìn rất ổn định, nhưng hình dạng của hoa thì có hơi...hơi thô thảm một chút...
Trông không đẹp chút nào...

Nhìn nét mặt nghiêm của Tăng Tuấn, Lâm Uyên dần dần hiểu được suy nghĩ của anh.

Giống như việc cô không thích chơi golf, cũng không thích đá quý, nhưng cô vẫn sẽ cùng anh tìm hiểu về nó, vẫn luôn cố gắng để tìm được sở thích chung giữa hai người.Như vậy có phải Tăng Tuấn cũng đang muốn làm thế hay không...

Bất tri bất giác, Lâm Uyên lại nghĩ đến lúc anh ngồi xem phim với cô, ngồi nghe cô kể về những chuyện cô đã đọc trong tạp chí...

Thì ra, Tăng Tuấn cũng giống cô, cũng muốn thử tìm hiểu về sở thích của đối phương...

Lúc này, không gian thorn ngào ngạt của phòng bếp lại càng thêm phần ngọt ngào, nhất là lúc Tăng Tuấn ngẩng đầu nhìn cô, Lâm Uyên lập tức đỏ bừng cả mặt.Tìm cô đập rất nhanh, vội vàng cúi đầu không dám nhìn anh.

Khỏe miệng anh nhếch lên, giống như đang muốn đùa giỡn, anh cúi xuống dùng mũi lau đi bột trắng dính trên mặt cô.

Lâm Uyên vội quay người sang chỗ khác, cơ thể vì bị đụng chạm mà có phản rung động. Song cô còn chưa kịp tránh thì đã bị Tăng Tuấn bế bổng lên từ phía sau.

Lâm Uyên không nhớ là mình bị anh đặt lên bàn từ lúc nào, cô chỉ biết là mình đang ôm anh thật chặt, hai người cực kỳ kích động mà hôn nhau.

Hôn xong, Lâm Uyên lại bối rối đưa mắt nhìn ra cửa. Nhưng ngay lập tức Tăng Tuấn lại nâng người cô lên, Lâm Uyên có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, tiếp tục tiếp nhận nụ hôn ngọt ngào của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ngoại truyện 5

Lâm Uyên gần đây rất có hứng thú với bơi lội, căn bản là vì từ sau khi ăn nhiều đồ ngọt tự làm, cân nặng vốn ổn định của cô lại đang dần tăng lên.

Trái lại Tăng Tuấn không hề có ý kiến gì về việc này, thậm chí lúc sờ vào thân hình đầy đặn của cô, anh còn sung sướng mà cười một cái.

Song Lâm Uyên không muốn tình trạng này tiếp diễn mãi, cô tuy không chơi giỏi các môn thể thao khác, nhưng lại rất thích bơi ở bể bơi trong nhà. Vì vậy, cô định ra cho mình một khoảng thời gian cố định, sau bữa cơm tối sẽ nghỉ ngơi một lát rồi đi bơi.

Lâm Uyên thay áo tắm, vận động làm nóng người rồi mới xuống bể.

Độ ấm của nước rất thích hợp, trước tiên cô sẽ bơi ở chỗ nông, sau đó dần dần đi đến chỗ sâu hơn.

Tuy có chỗ nước sâu, nhưng lúc bơi Lâm Uyên không thích có người đứng nhìn, cuối cùng Tăng Tuấn biết chuyện, liền bảo người làm ngăn cách để bảo đảm cho cô bơi ở phạm vi an toàn. Tuy làm vậy khiến đường bơi ngắn hơn, nhưng đối với Lâm Uyên mà nói thì coi như cũng đủ rồi.

Đang bơi, cô bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng nước, quay lại nhìn thì thấy Tăng Tuấn cũng đang đi vào bể.

Cô khẽ mỉm cười, lúc trước cô có cùng Tăng Tuấn bơi một hai lần, từng thấy anh bước đi trên đất chậm mà lẫm, cứ xuống nước là tốc độ của anh sẽ rất nhanh.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ là mình sẽ thích bơi đến vậy, bây giờ không thể nào bỏ được, chủ yếu là do cuộc sống quá nhàn nhã, gần đây cô lại làm rất nhiều đồ ngọt, nếu bị béo phì thì nguy, cho nên phải vận động hàng ngày thôi.

Bỗng nhiên cô lại nghe thấy ở dưới nước có âm thanh gì đó, khiến cho cô khá hoảng sợ, sau đó lại được Tăng Tuấn ôm lấy.

Lâm Uyên nghĩ tới một chuyện, bám vào thành bể nói: “Không phải từ sau lần đó gặp nguy hiểm, nên anh mới học bơi lại cho thật giỏi đó chứ?”

Sau đó cô lại không ngờ là mình đã đoán đúng.

Anh hôn nhẹ cô một cái, Lâm Uyên ở trong nước bơi vòng vòng, đang định tránh anh thì lại bị anh tóm lại từ phía sau. Sau đó Tăng Tuấn rất nhanh cời áo tắm của cô ra.

Lâm Uyên có chút luống cuống, vội đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Tăng Tuấn nâng cơ thể cô lên. Lâm Uyên nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn dịu dàng của anh.

Nhưng cô không muốn bị anh làm cho ngộp thở ở đây đâu.

Nghĩ vậy, cô liền vội vàng đẩy anh ra: “Không muốn.”

Sau đó cô lại bị trượt chân, lúc sắp chìm đầu vào nước thì lại được Tăng Tuấn nhanh chóng đỡ lấy.

Ngoi được lên trên, cô hít thở kịch liệt, cơ thể vẫn đang dây dưa với anh. Thật tức chết mà, rõ ràng là Tăng Tuấn ở đằng sau kéo cô lại, cho nên cô mới bị trượt chân. Suýt chút nữa thì sặc nước, song cô còn chưa kịp tức giận thì lại bị anh ép sát vào thành bể.

Anh ôm lấy hông cô, chậm rãi vuốt ve, Lâm Uyên dường như chịu không nổi, cô cắn chặt môi, tay vòng lên ôm lấy bờ vai rắn chắc của Tăng Tuấn.

Ở bể bơi làm cái việc này, thật khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa từng động tác lại làm cho dòng nước dao động, đánh sâu vào cơ thể của

cô.

Lúc chấm dứt, cả người cô đều đã mềm nhũn, cuối cùng lại phải để Tăng Tuấn bế vào phòng ngủ. Sau đó lại bị anh làm một lần nữa.

Lâm Uyên mệt muốn chết, cả người nằm bẹp trên giường.

Chờ giây lát, Tăng Tuấn đi từ phòng tắm ra, toàn thân anh chỉ quấn một cái khăn tắm, trên tay còn cầm máy sấy, tuy tóc anh đang ướt, nhưng chắc hẳn là anh muốn sấy tóc cho cô trước.

Mấy lần trước Lâm Uyên đều lười biếng, gội xong rồi về phòng tắm rửa gội đầu, nhưng không sấy tóc mà để tự khô, nhưng Tăng Tuấn thì lại không chấp nhận được.

Tay anh rất ấm, hơn nữa anh cũng rất thích tóc của cô. Lâm Uyên cảm nhận được gió nóng thổi vào tóc mình, thỉnh thoảng còn lùa xuống cổ và hai má cô, vừa ấm lại vừa ngứa.

Sấy tóc xong, anh mới đỡ cô nằm xuống giường. Hai người nằm sát vào nhau, Tăng Tuấn ôm chặt cô, để cho cô tựa vào ngực mình. Ôm hôn một lúc xong, cuối cùng mới đi ngủ.

Bé Tăng Khải tuy đi chưa vững, nhưng lại đặc biệt thích leo trèo cầu thang, Lâm Uyên đi theo trông con đến phát mệt, vậy mà bé lại không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Rõ ràng đi chưa xong mà còn muốn chạy. Hơn nữa còn có một tật xấu là, cứ lúc nào không ai để ý là bé sẽ tự gặm chân mình.

Bé có một sở thích đó là ăn xoài, mỗi lần ăn đều rất nhiệt tình.

Bé có thể gọi ba ba mẹ mẹ rồi, còn tự mình cầm thìa ăn cháo nữa, mặc dù lần nào cũng tung tóe hết cả. Có lúc còn đi đánh nhau với chính mình trong gương, ở nhà tuy có xe tập đi, nhưng cơ bản là vô dụng, phần lớn thời gian đều là Lâm Uyên và bảo mẫu phải đi theo dắt bé.

Qua vài tháng bước đi của bé đã trở nên khá vững, hoàn toàn có thể tự đi một mình được, ấy vậy nhưng bé lại nhất quyết không chịu buông tay người lớn ra, mỗi lần định thả tay bé, bé sẽ cuống quýt kêu lên, mặt nhăn nhó ê a như muốn khóc.

Đặc biệt là lúc bé muốn xuống giường, không biết là học của ai, mà lại có thể biết cách vút chân đệm xuống đất để kê chân trèo xuống.

Nhìn hai chân béo mập của con đang dè dặt muốn đi xuống, Lâm Uyên buồn cười đến đau cả bụng. Bảo mẫu bên cạnh cũng cố ý đùa với cậu nhóc một chút, cuối cùng mới đi tới đỡ bé xuống.

Cậu nhóc rất thích nhìn cá vàng trong hồ, nhưng mỗi khi cá bơi đến gần thì cậu nhóc lại thấy hơi sợ, tay nắm chặt vào thành hồ. Lũ cá cứ tưởng là có người đến cho ăn nên lại bơi đến, bé Tăng Khải liền giật mình lui về sau hai bước, song lúc nào cũng mở to hai mắt, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, tuy hơi sợ nhưng vẫn thích.

Lâm Uyên ngoại trừ làm đồ ngọt, thời gian gần đây còn rất thích nấu ăn, song cô lại không có kế hoạch làm món gì cụ thể, đối với thịt cá cũng không hứng thú mấy, cuối cùng cô lại cảm thấy thích các món ăn chay.

Vì điều này, Tăng Tuấn còn mời cho cô một giáo viên. Lâm Uyên học của người ta một thời gian, sau đó bắt đầu làm được một số món ăn chay.

Lúc mẹ Lâm Uyên tới chơi, ăn món cô làm thì khen không dứt miệng, khiến cho cô thật sự rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ngoại truyện 6

Thời gian trôi qua rất nhanh, một năm mới lại đến rồi.

Năm trước vì Lâm Uyên mang thai nên không đi đâu, hiện tại cô liền chủ động nói với Tăng Tuấn, rằng năm nay cô nghĩ nên đến chỗ ông nội bé Tăng Khải một chuyến để chúc Tết ông.

Ba Tăng Tuấn một năm qua rất quan tâm đến cháu nội, nhiều lần còn bảo người đưa đồ này nọ đến, hầu hết là để dành tặng cho cháu.

Tăng Tuấn đồng ý ngay, Lâm Uyên cũng bắt tay vào chuẩn bị mấy thứ.

Ba Tăng Tuấn nghe tin xong thì rất vui mừng, còn bảo bọn họ tới sớm một chút. Cho nên đến ngày đó, một nhà ba người lên xe đi từ rất sớm.

Lúc tới chỗ ba Tăng Tuấn, thời gian vẫn còn sớm, trên đường còn có thể nghe thấy tiếng pháo nổ, nhưng đến khi xe đi vào trong quần khu, bên trong lại cực kỳ im ắng. Sân khu rất sạch sẽ, giống như mới vừa được quét tước.

Hơn nữa thời điểm này mà vẫn có người đứng gác trước cửa nhà. Nếu ở cửa không dán mấy chữ đỏ chúc mừng năm mới kia, thì nơi đây quả thật không hề có chút không khí Tết nào.

Rất nhanh xe dừng lại trước nhà của ba Tăng Tuấn.

Lâm Uyển xuống xe, đỡ lấy con từ tay bảo mẫu. Lúc vào phòng, ba Tăng Tuấn đã ngồi chờ ở phòng khách, vừa thấy bé Tăng Khải, ông liền chạy vội tới bế cháu nội. Dáng vẻ này, thật sự không giống với tác phong nghiêm túc mà Lâm Uyển từng gặp.

Chỗ ở của ba Tăng Tuấn rất lớn, song có điều ông lại không chú ý đến việc trang trí nhà để đón năm mới, hai người lính đi theo ông chỉ dọn dẹp lại một chút. Nhưng dù sao cũng là ngôi nhà không có nữ chủ nhân, cho nên nhìn thế nào cũng thấy trống trải lạnh lẽo. Xung quanh lại không có động tĩnh, ngẫu nhiên chỉ nghe được một chút tiếng pháo nổ từ phía xa truyền tới.

Tuy nhiên từ khi gia đình Tăng Tuấn đến, chỗ này rất nhanh trở nên ấm áp và náo nhiệt hơn, nhất là bé Tăng Khải, nhóc này càng ngày càng hiếu động, vừa nhìn thấy trong nhà có cầu thang, liền cuống quýt giơ tay ra đòi đi đến đó.

Lâm Uyển vội lấy mấy món đồ chơi mà bé Tăng Khải thích ra, bày ở một bên, dặn con không được chạy loạn lung tung.

Ba Tăng Tuấn tìm ghế rồi ngồi bên cạnh cháu, cùng bé Tăng Khải chơi đồ chơi.

Một người quyền cao chức trọng như vậy, nhưng lúc này khi ngồi cạnh cháu nội, lại khiến cho người ta cảm thấy ông cũng giống như bao người ông bình thường khác.

Bé Tăng Khải là gan rất lớn, không hề biết sợ, cho dù đã hơn một năm không gặp ông nội, nhưng khi gặp lại, bé chỉ ngồi chơi một lúc, sau đó liền chủ động đi tới ngồi lên đùi ông.

Lâm Uyển thật sự ngạc nhiên, cô nói với Tăng Tuấn: “Huyết thống quả là một điều thần kỳ, anh xem, con chơi với ông rất vui kìa.”

Lúc nói chuyện, hai người đang ngồi trên sofa xem TV. Đồ ăn đã có người chuẩn bị, hai người chỉ việc ngồi trên ghế xem các chương trình văn nghệ.

Đôi lúc cô còn lo lắng đến Tiểu Khải, nhưng lại thấy bé Tăng Khải ngày càng gần gũi với ông, mà ông cũng rất thích chơi với đứa cháu nội này.

Ngồi chơi một lát, ba Tăng Tuấn lại bế bé Tăng Khải lên lầu hai.

Sắc trời đã dần tối. Tăng Tuấn nhớ đến một chuyện, vội đứng lên khỏi ghế, nắm tay Lâm Uyển rồi nói: “Ra ngoài đốt pháo đi.”

Bọn họ có chuẩn bị sẵn pháo trên xe, Lâm Uyển nghe anh nói, liền nhanh chóng đứng dậy đi theo.

Ra đến cửa, Tăng Tuấn cầm lấy áo khoác của mình rồi mặc vào, sau đó còn quàng một chiếc khăn. Thấy cổ áo của Lâm Uyển bị vênh lên, anh lại đưa tay giúp cô sửa lại.

Đi ra ngoài, hai người chọn pháo rồi cầm đến sân chơi.

Vì sắp đến giờ ăn cơm, nên bây giờ nơi này chỉ còn mỗi hai người bọn họ. Lâm Uyển cúi gập tay, mở hộp pháo ra, sau đó đặt sang một chỗ.

Bây pháo xong, Tăng Tuấn mới đi tới châm lửa.

Lâm Uyển bị tai rồi trốn ra xa, Tăng Tuấn đi khá chậm rãi, châm lửa xong, anh lại bình tĩnh bước đến bên cạnh cô. Lâm Uyển thấy sợ, vội kéo tay anh rồi tránh sang một bên.

Đốt vài dây pháo xong, bọn họ lại bắt đầu bắn pháo hoa. Lâm Uyển cũng đánh bạo bắn hai phát, pháo hoa xinh đẹp bật ra ngoài, cuối cùng tỏa ra giữa không trung.

Lúc hai người về nhà, phòng ăn đã dọn xong cơm tất niên. Hai lính cần vụ của ba Tăng Tuấn khá bận rộn, dọn ra một bàn ăn vô cùng phong phú.

Lúc ăn cơm, ba Tăng Tuấn dưới sự trợ giúp của bảo mẫu, ngồi đút đồ ăn cho cháu nội.

Ăn xong cơm, Lâm Uyển bế bé Tăng Khải đi vào phòng ngủ. Đứa nhỏ chơi vui nguyên ngày, đến tối thì đã quá mệt, ngủ say sưa, hai tay nhỏ lại giơ lên cao.

Sáng sớm hôm sau, ba Tăng Tuấn lại có việc phải ra ngoài. Mấy ngày lễ Tết, công việc của ông không hề ít, có rất nhiều nơi cần ông phải đến.

Lâm Uyển và Tăng Tuấn thấy thời gian vẫn còn sớm, liền nhanh chóng lái xe về nhà. Căn bản là vì Lâm Uyển còn muốn về nhà mẹ đẻ nữa.

Nhà mẹ đẻ và nhà của ba Tăng Tuấn hoàn toàn bất đồng, khiến cho Lâm Uyển cũng thoải mái hơn, cô chỉ cần gọi điện trước cho mẹ là xong.

Hôm sau hai người ngủ thẳng đến khi tự tỉnh, sau đó thu xếp một chút rồi mới đi tới nhà Lâm Uyên. Bọn họ không gấp gáp là vì Lâm Uyên biết rằng, Tết năm nay mẹ cô sẽ phải tiếp rất nhiều khách đến nhà, ai nấy đều mang dáng vẻ nịnh bợ như đang đóng kịch đến chúc Tết mẹ cô. Năm ngoái, cửa nhà Lâm Uyên thiếu chút nữa là bị người ta chen chúc đến hỏng rồi.

May là lúc bọn họ tới, trong nhà đã yên tĩnh hơn một chút, khách khứa đều đã đi hết rồi.

Lâm Uyên đi vào nhà, lấy quà đã đem theo ra. Tăng Tuấn thì ở một bên chơi với con.

Lâm Uyên ngồi một lát, sau đó xắn tay áo lên vào nấu com với mẹ. Đây là chủ ý của bà, lễ mừng năm mới, nhất định phải xum họp mà ăn một bữa com.

Lâm Uyên chiên xào vài món, cô còn đem theo điểm tâm ngọt, bày vào đĩa rồi chuẩn bị lát nữa bung ra. Mẹ cô thì đang làm món cá hồ, là món mà cô thích ăn nhất.

Lâm Uyên ở trong phòng bếp, thỉnh thoảng còn có thể liếc mắt nhìn ra phòng khách một cái. Bên ngoài Tăng Tuấn đang đi theo bé Tăng Khải đang chạy loạn trong nhà.

May là có bé Tăng Khải ở đây, đứa nhỏ này quả thật đã đem đến sự vui vẻ trong nhà. Dù đang ăn com thì bé cũng muốn đi qua xem TV, nhất là gặp được chương trình ca nhạc nào đó, cậu nhóc sẽ lắc lư theo nhạc không ngừng, khiến ai nhìn vào cũng buồn cười.

Sau Tết, Tăng Tuấn lại bắt đầu bận rộn một thời gian. Đến lúc anh được rảnh rỗi thì đã là lễ tình nhân.

Hai người chưa từng trải qua một lễ tình nhân nào, dịp năm ngoái lại đúng lúc bé Tăng Khải ra đời, cho nên Lâm Uyên cũng không có tâm tình mà để ý đến.

Hiện tại hai người lại nghĩ tới chuyện này, từ khi quen nhau cho đến khi sinh con, cả hai đều chưa thật sự có một lễ tình nhân hoàn hảo, nhiều lắm cũng chỉ mua quà tặng rồi vui vẻ bên nhau một chút mà thôi.

Thừa dịp Tăng Tuấn không có việc cần xử lý, anh liền đề nghị đi ra ngoài chơi vài ngày, nhân tiện bù đắp lại cho tuần trắng mắt. Lâm Uyên ở nhà buồn chán, nghe anh nói vậy thì vội đồng ý ngay.

Song tất cả các địa điểm mà Tăng Tuấn gợi ý thì đều bị cô phủ quyết, vì cô vẫn khá lo lắng cho bé Tăng Khải, cuối cùng hai người thương lượng đem hành trình rút ngắn một chút.

Cứ đi vài ngày rồi tính sau vậy.

Khi đến nơi, trông bọn họ thật sự rất giống một cặp vợ chồng mới cưới.

Tăng Tuấn có vóc dáng rất cao, cho dù ở nước ngoài, trông anh vẫn cao ngang so với những người bản địa khác. Trái lại Lâm Uyên thì thấy mình như một người lùn vậy, không riêng gì dáng người, mà khung xương của cô còn nhỏ hơn người ta, nhìn cực kỳ nhỏ nhắn.

Bọn họ đi vào đúng đợt mưa mùa, song ở đây mưa lại rơi không nhiều lắm. Ít ra thì mấy ngày nay hai vợ chồng Tăng Tuấn chưa từng gặp trận mưa nào.

Lâm Uyên nhập gia tùy tục ăn mặc rất bảo thủ, còn dùng khăn trùm lên đầu. Có xe đặc biệt tới đón bọn họ, chờ hai người đến, bọn họ mau chóng được an bài ở một khách sạn.

Khách sạn này Lâm Uyên cũng biết một chút, nhưng lúc đi vào lại cảm giác không giống như tưởng tượng, quả thực nơi đây cực kỳ giống với những khung cảnh trong thần thoại Ai Cập.

Lúc đi vào phòng, tất cả các vật dụng bên trong đều có màu ánh vàng rực rỡ, khiến cho Lâm Uyên vô cùng thích thú. Hơn nữa khi nhìn ra bên ngoài, cảnh sắc tuyệt đẹp nhìn cực kỳ rung động lòng người.

Lúc cô đang đứng bên cửa sổ, thưởng thức cảnh đẹp, cố gắng thích nghi với hoàn cảnh mới, thì Tăng Tuấn đã thay xong quần áo.

Anh ngay lập tức kéo cô vào trong phòng tắm, bồn tắm có màu xanh lam, sàn nhà phản chiếu ánh đèn, bên cạnh còn có một chậu cây xanh. Lâm Uyên mới đầu còn tưởng là đồ trang trí, nhưng lúc sờ vào, lại phát hiện nó là cây thật.

Ngay tại lúc cô đang quan sát phòng tắm, Tăng Tuấn đã cởi quần áo của cô ra. Lâm Uyên kêu lên một tiếng, sau đó bị anh bế vào bồn tắm. Cô cố gắng thích ứng với sự kích động của anh, nhưng khi nghe thấy thanh âm nũng nịu của cô vọng lại, thật sự khiến cô thấy xấu hổ vô cùng.

Hai người xúc động hôn nhau, hai cơ thể dán chặt không rời. . .

Một hôm Lâm Uyên đang ăn com, bỗng đứng lại nhìn thấy một người. Người kia lúc trước đã từng làm cho cô rất kinh điển, song lần này gặp lại, Lâm Uyên lại không nhớ nổi người kia tên là gì.

Ấn tượng duy nhất chính là, năm đó lúc ở Đông Phi, người này đã đem chuyện cũ của Tăng Tuấn nói cho cô biết.

Lúc đó cô thật sự quá mức rối rắm, bây giờ nghĩ lại, xem ra lúc đó mình chẳng qua cũng chỉ là đang ghen thôi. Cho nên khi gặp lại, cô tỏ ra khá bình tĩnh, không có cảm giác khó chịu gì.

Trái lại cô gái kia vừa trông thấy cô thì sắc mặt lập tức thay đổi, dường như có một chút sợ hãi dè chừng. Nhất là khi nhìn đến Tăng Tuấn, nét mặt của cô ta quả thực như sắp khóc vậy.

Tuy nhiên cuối cùng cô ta vẫn kiên trì đi tới, mỉm cười chào hỏi bọn họ một câu.

Tăng Tuấn đáng vẻ rất thản nhiên, chỉ khách khí xã giao vài câu, người kia thấy vậy cũng nhanh chóng rời đi.

Lâm Uyên khó hiểu đưa mắt nhìn Tăng Tuấn, trên mặt anh không có chút biến hóa, chỉ chuyên tâm cắt thịt dê nướng cho Lâm Uyên. Lúc anh ngẩng lên nhìn cô, cô còn có cảm giác bọn họ giống như đang đi hưởng tuần trăng mật, tuy rằng hai người đã có một đứa con nhỏ...

Chơi đùa vài ngày, Lâm Uyên lại bắt đầu nhớ thương bé Tăng Khải.

Từ khi sinh con ra, cô chưa từng xa con lâu như vậy. Từ khi nghe tin bọn họ đi du lịch, mẹ Lâm Uyên liền chạy sang nhà trông nom bé Tăng Khải giúp cô. Lâm Uyên mỗi ngày đều đứng giờ gọi điện về cho mẹ.

Lúc Lâm Uyên gọi, mẹ cô đang cùng với bảo mẫu tắm rửa cho bé Tăng Khải. Nghe tiếng bi bô của con trong điện thoại, Lâm Uyên liền vui vẻ nở một nụ cười.

Sau khi kết thúc tuần trăng mật muộn, lúc về đến nhà, Lâm Uyên khẩn cấp tới mức nhảy vọt ra khỏi xe, chạy thẳng đến phòng trẻ con của bé Tăng Khải.

Lúc chạy đến nơi, cô thấy nhóc con đang cầm thìa tự ăn cháo, nhưng tay của bé rất nhỏ, không thể cầm chắc thìa, mỗi lần giờ lên đều bị chệch hướng, cho nên trên miệng lúc này đã dính đầy cháo.

Lâm Uyên trong lòng mềm nhũn, cô cúi đầu hôn mạnh lên mặt con, sau đó hỏi: “Khải Khải, con có nhớ mẹ không?”

Nhóc con kia ngẩng đầu lên nhìn mẹ, sững sốt hai giây rồi mới kịp phản ứng, bé vui mừng khoa tay múa chân loạn xạ, nắm tay nhỏ còn giờ lên thật cao, mắt mở tròn nhìn mẹ.

Đến tối, Lâm Uyên nằm bệt trên giường, mệt mỏi vì ảnh hưởng của sự chênh lệch múi giờ. Tăng Tuấn nằm dựa vào thành giường, chuyên tâm làm cái gì đó, thấy cô mở mắt, anh mới đem thứ cầm trong tay đưa cho cô xem.

Là ảnh chụp của bọn họ.

Tăng Tuấn cho ảnh vào trong album Trí nhớ của anh rất tốt, mỗi một tấm đều được sắp xếp theo đúng thời gian trình tự diễn ra.

Lâm Uyên tay chống cằm xem ảnh, xem xong, cô lại nhẹ nhàng hỏi anh: “Tăng Tuấn, lần sau chúng ta đưa con đi chơi cùng có được không?”

Tăng Tuấn nắm tay cô rồi áp lên mặt mình, dịu dàng đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Ngoại truyện 7

Một hôm Lâm Uyên đang ở phòng bếp làm bánh quế, trước kia cô cũng hay mua loại bánh này ở các tiệm ăn vặt, nhưng lúc cô học được cách làm, lại biết thì ra nó là một món bánh rất phổ biến ở Bắc Kinh. Thậm chí còn từng là loại bánh được lưu hành nhiều trong cung thời xưa.

Lúc làm, Lâm Uyên có thay đổi một chút, cố ý cho thêm một ít đường phấn, bởi vì Tăng Tuấn không thích ăn quá ngọt. Bánh quế là một loại bánh khá dễ làm, Lâm Uyên đã từng làm nhiều loại phức tạp hơn rất nhiều.

Song khẩu vị của Tăng Tuấn lại rất khó chiều, anh không thích ăn những loại bánh quá phức tạp cầu kỳ, làm ra tuy có thể ăn vài miếng, nhưng chung quy vẫn là không thích. Duy nhất loại bánh này, anh mới có thể ăn được nhiều lần.

Lâm Uyên cúi đầu làm bánh, lúc trước cô toàn làm ở trong phòng trống bên ngoài nhà chính, sau cô lại càng ngày càng nghiện làm đồ ngọt, cho nên Tăng Tuấn mới bố trí cho cô một gian phòng ngay tại lầu chính này.

Chỗ này liền với phòng ăn, trước được thiết kế làm phòng trà. Nhưng Lâm Uyên lại không thích uống trà, Tăng Tuấn cũng thỉnh thoảng mới ghé vào đây một chút. Hiện tại vì sửa sang một nửa gian phòng thành chỗ làm bánh, nên Tăng Tuấn mới thường hay vào đây uống trà ăn bánh với Lâm Uyên.

Có nhiều lần khi về nhà, Tăng Tuấn sẽ ngửi thấy ngay mùi hương ngọt ngào phát ra từ đó.

Tăng Tuấn đi vào, ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Em sắp xong chưa?”

Lâm Uyên quay người lại nhìn anh, nhất định là anh mới từ bên ngoài trở về, quần áo vẫn còn chưa thay ra.

“Sắp xong rồi...” Lâm Uyên nói xong liền nghe thấy tiếng đing đing của lò nướng, bèn vội vàng mở ra.

Lấy khay nướng ra ngoài, Lâm Uyên gấp bánh lên, nhưng vẫn còn rất nóng, nếu ăn ngay thì sẽ không thấy được sự giòn xốp của nó.

Lâm Uyên thử cầm một miếng lên thổi thổi, cẩn thận cho vào trong miệng. Mùi bánh rất thơm, vị lại không quá ngọt.

Lúc cô đang xúc bánh ra và ăn thử, Tăng Tuấn vẫn luôn nhìn cô chăm chú.

Lâm Uyên vội cầm một miếng bánh rồi đưa tới miệng anh.

Ăn xong, anh mới nói: “Lát nữa tham dự phiên bán đấu giá với anh đi.”

Lâm Uyên dù sao cũng không có việc gì làm, hơn nữa gần đây Tăng Tuấn cũng hay đưa cô ra ngoài chơi, cho nên nghe vậy cô liền đồng ý ngay.

Ăn cơm tối xong, Lâm Uyên bắt đầu cân nhắc đến việc ăn mặc, cô cũng lười phải gọi Từ Đan đến, tự động mở tủ quần áo ra chọn một bộ.

Bộ lễ phục cô chọn có phần khá lịch sự, theo phong cách phù hợp với Tăng Tuấn. Anh là người thâm trầm, Lâm Uyên cũng thường phối hợp với anh, ăn mặc quy củ một chút, ít nhất cũng không khiến cho người ta phải chú ý đến khi nhìn vào.

Lâm Uyên mặc xong, đứng trước gương ngắm nghía một lúc, cảm thấy khá ổn rồi mới đi tìm Tăng Tuấn để hỏi ý kiến anh.

Anh đang ở trong phòng làm việc, hơn nữa dáng vẻ rất bình tĩnh, không vội vàng muốn đi ngay. Nghe thấy tiếng động, anh mới quay đầu nhìn Lâm Uyên, sau đó rất tự nhiên vỗ tay vào chỗ bên cạnh, nói: “Lại đây.”

Lâm Uyên khó hiểu đi tới, hỏi: “Không phải là có hội bán đấu giá sao?”

Tăng Tuấn là người rất có phép tắc, đến muộn như vậy không sao chứ?

Lâm Uyên ngồi xuống, màn hình trước mặt đã được anh mở lên. Cô còn tưởng là anh xem TV, nhưng cuối cùng lại phát hiện hình ảnh trong đó có phần không được bình thường.

Kia rõ ràng không phải chương trình TV, mà là tiếp sóng trực tiếp.

Lâm Uyên lập tức hiểu ra, ra là cô và Tăng Tuấn không cần phải trực tiếp đi đến hiện trường phiên đấu giá.

Tăng Tuấn không nói nhiều, chỉ đưa cho cô một quyển sách giới thiệu được viết toàn bộ bằng tiếng Anh.

Lâm Uyên xem qua, có vài chỗ không cần nhìn chữ cũng có thể biết được nó là cái gì. Các sản phẩm đến từ cả Trung Quốc và phương Tây, hầu như thể loại gì cũng có, ví dụ như tranh ảnh, đồng hồ quả lắc cỡ lớn, gốm sứ, đá quý...

Tuy nhiên lúc người trên TV bắt đầu nói, Lâm Uyên lại bắt đầu có chút hỗn loạn.

Cô đã thi qua cuộc thi cấp bốn tiếng Anh, khả năng nghe có thể coi là không tệ, nhưng dường như cái mà cô học là tiếng Anh của Trung Quốc, kiểu như người Trung Quốc mà nói tiếng Anh thì cô hiểu được rất nhanh, nhưng một khi nghe người Anh nói tiếng Anh, thì quả thật Lâm Uyên bị gặp chút khó khăn.

Mơ mơ màng màng nghe, Lâm Uyên cố gắng chấp nhận những từ đơn mà cô nghe được. Ngược lại Tăng Tuấn lại chậm rãi ghé sát vào cô, phiên dịch lại những lời mà người bán đấu giá nói, làm cho cô hiểu được tình huống hiện tại.

Các món đồ trông khá đẹp mắt, Lâm Uyên thỉnh thoảng lại bình luận vài câu với Tăng Tuấn. Cô cũng không hiểu là mình có nói đúng không, chỉ biết là mỗi lần cô nói, Tăng Tuấn đều nhìn cô một cách rất chăm chú.

Khi nhìn vào cái đồng hồ quả lắc, Tăng Tuấn có vẻ rất vừa ý, nói với cô: “Đây là đồng hồ có từ đời nhà Thanh.”

Lâm Uyên vội vàng lắc đầu: “Đặt nó trong nhà không ổn lắm đâu, con anh nghịch ngợm thế nào anh biết mà, với lại lớp ngoài còn bằng thủy tinh, rất nguy hiểm.”

Tăng Tuấn nghe vậy lại lật sang trang bên, chỉ vào một thứ khác rồi hỏi: “Cái này thì sao?”

Lâm Uyên nhìn ngắm, là một bức tranh khá đẹp. Lâm Uyên tuy không hiểu về ý nghĩa của nó lắm, nhưng dù sao trong nhà cũng không có nhiều tranh, treo bức này lên cũng rất được.

Cô cười gật đầu: “Được đó.”

Tăng Tuấn lập tức gửi đến người của phiên đấu giá một tin nhắn.

Lúc ngồi đợi kết quả, Lâm Uyển thắc mắc với anh: “Ai, nếu như là trực tiếp, thì có vẻ hơi muộn đúng không anh? Ở Luân Đôn bây giờ là mấy giờ?”

“Phiên đấu giá này chủ yếu nhắm vào thị trường trong nước.” Tăng Tuấn vừa nói vừa xem sách giới thiệu.

Lâm Uyển đã hiểu, thì ra đây là phiên đấu giá dành riêng cho khách hàng Trung Quốc, hoặc cho những thương nhân không tiện có mặt trực tiếp.

Bởi vì không có mặt trực tiếp, cho nên rất khó cảm giác được bầu không khí ở đó, thêm nữa là dù Lâm Uyển có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ nghe hiểu một số câu đơn giản, bởi vì tốc độ nói của họ quá nhanh.

Tăng Tuấn không phải là người thích sưu tập đồ cổ, khi trang trí nhà mới, anh nhiều lắm cũng chỉ mua một ít đá quý mà thôi.

Lúc này anh giờ tin nhắn mua vào thành công cho cô xem, nói: “Đây là quà anh tặng em.”

Lâm Uyển biết nhất định là có nguyên nhân, liền hỏi: “Là nhân dịp gì vậy?”

Ánh mắt Tăng Tuấn dịu dàng nhìn cô, Lâm Uyển không biết nơi đẹp nhất trên thế giới này là đâu, cô chỉ biết rằng, không có điều gì khiến cho cô động tâm bằng ánh mắt của anh.

“Em thử đoán xem.” Giọng nói của anh cũng cực kỳ quyến rũ. Ngón tay anh luôn vào tóc cô, thỉnh thoảng còn đưa lên mũi người.

Cô cũng nhìn anh, đầu óc trống rỗng. Sau đó lại bắt đầu suy nghĩ, sinh nhật thì không phải, còn một tháng nữa mới tới, kỷ niệm ngày cưới, cũng không phải, ngày đăng ký kết hôn thì lại càng không đúng.

Cô cau mày suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không ra.

Tăng Tuấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn lên mặt cô rồi nói: “Là ngày chúng ta gặp nhau...”

Lâm Uyển lại càng thêm mơ hồ, đó không phải là vào mùa hè sao?

“Ngày gặp lại.” Anh suy nghĩ một lát, như đang hồi tưởng lại: “Hôm đó anh ngồi trên xe thì nhìn thấy em, nhưng cũng chỉ lướt qua mà thôi, sau đó anh lên nhà nghỉ ngơi, lại nghe thấy dưới lầu có tiếng động...”

Lâm Uyển đương nhiên là nhớ rõ, hôm đó là ngày cô cãi nhau một trận nảy lửa với tên Vương Kiến kia.

Tuy nhiên lúc này khi nhớ lại, cô bỗng cảm thấy không hề khổ sở như trước nữa, ngược lại trong lòng tràn đầy ấm áp khi gặp được anh. Mặc dù khi đó anh nói với cô những câu không được dễ nghe cho lắm.

Lâm Uyển kinh ngạc đáp: “Nếu vậy thì, những ngày cần kỷ niệm có nhiều lắm đó, ví dụ như...”

“Như gì?” Tăng Tuấn nhìn cô.

Lâm Uyển đỏ bừng mặt, chắc chắn là anh hiểu được suy nghĩ của cô, ví dụ như lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên làm chuyện đó...

Lần đầu tiên nắm tay...

Cô khẽ cười, nói: “Anh cũng biết mà.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoại truyện 8

Một hôm, Lâm Uyển đang cho con ăn trái cây. Nhóc con này gần đây cực kỳ thích ăn xoài, nhưng cũng càng ngày càng nghịch ngợm. Nhóc muốn tự mình ăn xoài, kết quả lúc bàn tay mập mạp cầm lấy miếng xoài, nhất thời bị cảm giác dính nhớp làm cho ngơ ngác, cuối cùng lại dám chùi tay ngay vào quần áo của mẹ, làm cho Lâm Uyển phải vội vàng đi tìm khăn để lau tay cho con.

Tăng Tuấn thấy vậy, vội bế con lên rồi đặt lên ghế salon.

Bé Tăng Khải tuy còn rất nhỏ, nhưng cũng biết nên sợ ai, nên làm nũng với ai. Quả nhiên vừa mới ngồi cạnh Tăng Tuấn, nhóc con liền trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, im lặng ngồi cùng với ba ba.

Đại Mao Nhị Mao gần đây cũng có chút khác thường, người huấn luyện nói rằng đó là vì Nhị Mao đang mang thai. Cho nên Nhị Mao có phần nôn nóng, đang nằm úp sấp rồi lại đứng lên xoay vòng khắp nơi, sau đó lại tiếp tục nằm úp sấp...

Cứ đi tới đi lui như vậy, quả nhiên là do lần đầu mang thai nên nhất thời chưa quen được.

Lâm Uyển rất vui mừng, nhưng cũng hơi lo lắng, không biết trong nhà có thể nuôi được nhiều chó hay không. Tuy nhà rất rộng, nhưng chỉ riêng nhóc Tăng Khai đã đủ khiến cho cô cảm thấy trong nhà nóng hầm hập rồi, nói gì đến một đàn chó con...

Lâm Uyển trầm nghĩ chắc mình không thể chăm lo được, tính xem có nên đem đi cho bớt hay không.

Trái lại vì sắp đến dịp kỷ niệm ngày cưới, Tăng Tuấn lại đang muốn đi du lịch đâu đó, lần trước vì Lâm Uyển luôn nhớ đến con, cho nên lần này Tăng Tuấn quyết định sẽ đưa con đi cùng.

Tăng Tuấn sắp xếp hành trình, đặc biệt suy nghĩ cho con trai. Chọn lựa được vài nơi, anh liền đưa cho Lâm Uyển xem, Lâm Uyển nhận thấy nơi nào cũng rất đẹp và thú vị, song có một nơi khiến cho cô phải trợn mắt kinh ngạc, nói: “Nam cực?”

Tăng Tuấn cười giỡn với con trai: “Con có thích nhìn chim cánh cụt không nào?”

Bé Tăng Khai nghe không hiểu, nhưng hiện tại bé lại đang trong giai đoạn hiếu kỳ về mọi thứ, cũng không quan tâm ba đang nói gì, chỉ hưng phấn kêu lên, giống như bày tỏ rằng bé rất muốn đi.

Lâm Uyển biết chuyến đi không phải chỉ kéo dài một hai ngày, liền gật đầu đồng ý ngay. Song đi lâu như vậy, kiểu gì cũng phải nói với mẹ một tiếng mới được.

Lúc về nhà mẹ, đã thấy trong nhà có mấy người họ hàng đang ngồi. Dì cả của cô còn thân thiết ôm vai mẹ cô, thấy Lâm Uyển thì lại cười tủm tỉm nói: “Lâm Uyển về đây à.”

Lâm Uyển chỉ cười nhẹ một cái.

Dì cả ân cần mời cô ăn hoa quả, khoa trương nói: “Có con gái thích thật đấy, con gái là tri kỷ, là áo bông nhỏ của mẹ.”

Từ sau khi mẹ cô sinh cô, đã bị không ít người thân trong gia đình xem thường, nói là mẹ cô sinh con cũng như không, còn đoạn tuyệt quan hệ một cách thẳng thừng. Hiện tại thì ai gặp cũng khen, nói mẹ cô có phúc, sinh ra được một cô con gái có vận số tốt, cả đời sau được sống trong sung sướng.

Dì cả Lâm Uyển cũng rất thức thời, thấy Lâm Uyển đến, liền mau chóng chào hỏi rồi rời đi.

Đám người đi rồi, Lâm Uyển mới nhận ra điều gì đó, nhìn mẹ cô một lúc rồi nói: “Mẹ, gần đây mẹ có dùng phấn ngọc trai mà con đưa không?”

Trước cô thấy mẹ vì ra ngoài tập thể dục nên bị phơi nắng đến đen cả da, cho nên cô liền đưa cho mẹ một ít phấn ngọc trai.

Lúc này cô cũng lấy vài thứ đồ mỹ phẩm ra, đem phấn trần châu điều chế thật tốt, cái này lúc ở nhà cô cũng đã dùng qua vài lần. Hiệu quả thật sự không tệ.

Cô còn có Từ Đan và vài nhân viên trong nhà giúp việc cho, nhưng mẹ cô thì chỉ thuê nhân viên làm việc một tiếng một ngày mà thôi. Cô vừa bôi kem cho mẹ, vừa khuyên: “Mẹ, mẹ thuê một người giúp việc đến ở đi, tìm người nào tính cách tốt, làm việc chăm chỉ, về sau mẹ còn có người làm bạn, con cũng thấy yên tâm hơn, nếu không mẹ sẽ cô đơn lắm.”

Mẹ cô cũng thấy hợp lý, gật đầu nói: “Cũng đúng, nếu con rảnh thì giúp mẹ chọn một người đi, cái quan trọng là tính tình phải hiền lành một chút.”

“Nếu không thì, mẹ nuôi hai con chó cũng được đó.” Lâm Uyển nín cười, nói: “Chó lông vàng rất được, lúc còn nhỏ rất nghịch ngợm, có thể khiến cho người ta vui vẻ.”

Mẹ Lâm Uyển liếc cô một cái, nói: “Con đang tìm bảo mẫu cho mấy con chó nhỏ sắp ra đời đấy hả?”

Lâm Uyển cười ôm mẹ một cái.

Lúc buổi sáng, Lâm Uyển mới nói đến chuyện đi du lịch.

Quả nhiên vừa nói xong, mẹ cô liền than thở: “Con đó, đi xa như vậy làm gì chứ, đi nơi nào gần thôi không được à...”

Dù sao lần này đi cũng quá xa, mẹ cô nhin không được nói: “Chỗ đó lạnh lắm đó, con thì không sao, nhưng đừng để cho đứa nhỏ bị cảm lạnh.”

Lâm Uyển chỉ biết trấn an mẹ vài câu. Kỳ thật tuy bà lo lắng, nhưng vừa nghe thấy là Tăng Tuấn muốn đi, bà lại không tỏ ý phản đối nữa, dù sao con rể làm việc cũng rất chu toàn, về điểm này thì bà rất rõ ràng.

Đến gần tối, Tăng Tuấn ngồi xe đến đây đón Lâm Uyển.

Nghe anh nói về hành trình, mẹ Lâm Uyển có phần yên tâm hơn, nhưng vẫn dặn dò Lâm Uyển không ngừng, nói nhất định phải chú ý đến con, đừng cái

gì cũng để cho bảo mẫu làm, con mình mình chăm vẫn là tốt nhất...

Thấy mẹ đã có vẻ bị thuyết phục, lúc trở về, Lâm Uyên liền bắt đầu cùng Tăng Tuấn chuẩn bị cho chuyến hành trình.

Lâm Uyên nghĩ, nếu đã đi chơi thì nhất định phải thật náo nhiệt sôi nổi mới được. Tìm một chiếc thuyền để mang theo các nhân viên công tác cùng đi, nếu không thì sẽ rất buồn tẻ.

Cuối cùng Lâm Uyên nghĩ cứ đi trên một chiếc du thuyền nhỏ là được.

Hành trình có chút vòng vo, bọn họ sẽ phải lên thuyền ở Buenos Aires.

Lúc đến nơi đã là buổi tối. Tăng Tuấn đã đi ra nước ngoài nhiều nên rất quen thuộc, không bị ảnh hưởng của sự lệch múi giờ. Bé Tăng Khải cũng vậy, thậm chí còn có phần hưng phấn hơn mọi ngày, cứ chầm chậm đi khắp nơi chơi đùa.

Buenos Aires là nơi phồn hoa đô hội nhất Nam Mỹ, nhưng Lâm Uyên lại không ngắm nghía được nhiều, mệt mỏi nằm bẹp trên giường cả ngày.

Chờ khỏe hơn, rốt cục cô cũng tỉnh lại được. Nhưng lúc đó đã là nửa đêm rồi, thật sự cô có chút tiếc nuối, vốn cô còn định sẽ ra ngoài đi chơi với Tăng Tuấn mà.

Tăng Tuấn cũng tỉnh dậy, mơ màng trấn an cô: “Lúc về chúng ta lại chơi cũng được...” Nói xong lại đem cô ôm vào trong ngực.

Nghỉ ngơi cả đêm, ngày hôm sau ăn sáng xong, bọn họ lại bắt đầu chuẩn bị khởi hành.

Ra khỏi khách sạn, Lâm Uyên mới nhận thấy nơi này thật đẹp, nhưng vì thời gian quá gấp, cho nên cô chỉ vội vàng ngắm nhìn qua một chút, sau đó phải đi nhanh ra bến tàu.

Lúc lên tàu, ngay lập tức đã có người giúp bọn họ lo liệu thỏa đáng. Chỗ bọn họ ở cao hơn một chút, bên ngoài cửa sổ có thể ngắm nhìn ra biển rộng.

Lâm Uyên rất vừa lòng với phòng ở. Nhưng cô vẫn còn bị ảnh hưởng của sự chênh lệch múi giờ, lên thuyền xong, vừa nhìn thấy giường, cô lại bị cơn buồn ngủ bao vây lấy.

Ngủ một lát, lúc cô mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thuyền đã ở giữa biển lớn. Nhìn quanh bốn phía, chỉ toàn là đại dương mênh mông.

Lâm Uyên nhìn ngắm đến ngây ngẩn cả người.

Cô mau chóng thay quần áo rồi đi ra ngoài, bên ngoài đã sớm vọng đến tiếng bi bô của nhóc Tăng Khải. Thấy cô đi ra, nhóc con liền lập tức giơ hai tay ra muốn cô bế.

Bé Tăng Khải một lát, Tăng Tuấn lại đứng dậy, bảo cô đi ra giải sầu một chút.

Trên thuyền có một người hướng dẫn đang đứng chờ, thấy bọn họ ra thì vội đi lên trước dẫn đường. Dọc đường người kia giới thiệu về rất nhiều nơi trên tàu, ví dụ như nhà ăn, nơi làm đẹp, phòng tập thể thao...

Lâm Uyên không cần phục vụ gì, spa cô cũng chỉ nhìn qua một chút thôi.

Trái lại cô lại thấy tò mò với câu lạc bộ đêm ở tầng dưới cùng, bên trong thật sự vô cùng rực rỡ xa hoa. Lâm Uyên ngồi xem vũ công nhảy múa một lát, nhưng lúc phục vụ mời rượu, cô lại không dám uống, sợ uống say sẽ dọa bé Tăng Khải sợ.

Bên cạnh câu lạc bộ đêm là một sông bạc. Bên trong tiếng người nói rất ồn ào, nhà Tăng Tuấn là nhà có gia giáo, sẽ không bao giờ đụng đến mấy thứ này. Cho nên Lâm Uyên chỉ vào tham quan thôi chứ không chơi.

Chờ hai người trở về, bé Tăng Khải đã ngủ say.

Nhóc con kia hai ngày nay rất hưng phấn, cho nên lúc này ngủ rất sâu, chân nhỏ còn vênh lên cao, đáng vẻ như đang muốn nói “Tôi mệt mỏi lắm rồi”.

Lâm Uyên cảm thấy thời gian ở trên thuyền còn nhàn nhã hơn khi ở trên mặt đất, nhàn nhã đến mức làm cho người ta lười biếng.

Mấy thứ giải trí trên tàu không gây được hứng thú với Tăng Tuấn, lúc đi anh có đem theo một ít tạp chí, lúc này đang an vị vừa đọc vừa hóng gió trên boong tàu.

Lâm Uyên ngồi bên cạnh anh, nhưng ở đây gió lớn quá, cho nên cô không dám ngồi lâu.

Cô vội vàng đi theo bảo mẫu đem đứa nhỏ về phòng, sắp xếp xong xuôi cho con xong, cô lại quay lại chỗ Tăng Tuấn, song lại thấy ở đó có một cô gái đang mặc bikini, tựa hồ đang muốn đi tới nói cái gì đó với Tăng Tuấn. Nhưng còn chưa tới gần thì đã có nhân viên trên tàu đến chặn cô ta lại.

Chờ Lâm Uyên đi ngang qua cô gái kia, lại nghe thấy cô ta đang nói thứ ngôn ngữ gì đó mà cô không hiểu.

Tăng Tuấn ngẩng đầu lên, anh không đeo kính râm, chỉ đeo kính cận, đáng vẻ trông vô cùng nhã nhặn.

Lâm Uyển cười trêu anh: “Có một cô gái xinh đẹp tới bắt chuyện với anh sao?”

Tăng Tuấn vẫn rất bình thản, không coi là gì mà ừ một tiếng.

Đang ở trên boong tàu hóng gió, Lâm Uyển bỗng nghe thấy phía bên trái có người đang hô lên.

Cô còn đang ngỡ ngác thì Tăng Tuấn đã đứng lên, rất nhanh cầm lấy tay cô rồi kéo cô tới chỗ rào chắn ở gần đó. Sau đó anh tiện tay chỉ ra một chỗ cho cô xem.

Lâm Uyển kinh ngạc, cố gắng trừng to mắt nhìn, hình như cô nhìn thấy có cái gì đó nổi lên khỏi mặt nước.

Cô không xác định được chính xác, lại dùng sức dụi hai mắt, cuối cùng mới có thể trông thấy rõ ràng!

Cô hưng phấn nhảy dựng lên, vội quơ tay hét to một tiếng. Sau đó cô quay sang ôm cánh tay Tăng Tuấn, hỏi anh: “Đó là cá voi sao?”

Tăng Tuấn không chắc lắm: “Có thể là cá voi sát thủ?”

Lúc đang nói chuyện, có một nhân viên công tác đến đưa cho họ một cái kính viễn vọng để ngắm cảnh.

Tăng Tuấn xem xong, liền giúp Lâm Uyển cố định hướng nhìn, sau đó chỉ vào nói: “Đúng là cá voi sát thủ.”

Anh đứng đằng sau cẩn thận ôm lấy cô, phòng khi cô kích động quá mức mà rơi xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Lâm Uyển, Tăng Tuấn lại không kìm lòng được mà lấy đi động ra, sau đó chụp hình cô lại.

Anh phát hiện ra là càng ngày anh càng thích sưu tập những khoảnh khắc mà Lâm Uyển cười, chỉ cần một nụ cười, một cái nháy mắt của cô, anh đều muốn chụp lại rồi giấu đi, sau đó lấy ra thưởng thức mỗi khi rảnh rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 9

Giữa đường đi, chuyến tàu phải cập bến ở một hòn đảo nhỏ.

Sớm đang ở trên thuyền, nhìn từ phía xa, Lâm Uyển liền bị quang cảnh của sông băng làm cho chấn kinh. Cho nên khi biết tàu sẽ cập bến trong chốc lát, cô ngay lập tức bắt đầu chuẩn bị mặc thêm áo để đi ra ngoài.

Bên ngoài trời rất lạnh, tuy cô đã đi găng tay rất dày, nhưng vẫn không dám động vào lan can, chỉ cần thứ gì làm bằng kim loại thì sờ vào đều thấy lạnh.

Chính vì điều này mà một người ít nói như Tăng Tuấn cũng phải vài lần nhắc nhở cô, nhất định không thể quên đeo găng tay mà ra ngoài.

Hình như những người da trắng không biết lạnh là gì thì phải, so với bọn họ, Lâm Uyển thật giống như một cái bánh nhân đậu tròn vo. Quần áo trên người cô tuy không nặng, nhưng cái áo lông cô đang mặc thì lại xõa tung ra, cho nên nhìn cô như đang bị ngập trong quần áo vậy.

Cô đi bên cạnh Tăng Tuấn, anh ăn mặc cũng giống cô, nhưng may mắn là anh có dáng người khá cao, hơn nữa Lâm Uyển cũng không biết có phải là mình được đãi ngộ tốt hay không, mà nhìn quần áo của anh không hề xù to giống như của cô.

Lúc đi ra ngoài, cô ngay lập tức nhìn thấy được cảnh sắc bên ngoài đang gần kề ngay trước mắt.

Đây là lần đầu tiên cô được ngắm nhìn một khung cảnh như thế này.

Bất đồng với Tăng Tuấn chính là, cảm xúc của Lâm Uyển đều được hiện rõ trên gương mặt, hơn nữa tính tình cô lại hoạt bát hơn anh, mặc dù đã đi theo một người trầm tính là anh lâu như vậy, nhưng gặp được cảnh sắc tuyệt đẹp này, cô vẫn nhịn không được mà kinh ngạc hưng phấn hồi lâu. Tay cầm máy ảnh cũng chớp nháy không ngừng.

Song dần dần Lâm Uyển lại càng ngạc nhiên hơn, bởi vì còn có rất nhiều cảnh đẹp đang chờ cô ở phía trước.

Chờ tàu tiếp tục đi sâu vào, cô lại có cơ hội được nhìn thấy rất nhiều khung cảnh khác nhau. Nhất là khi đến Vịnh Thiên Đường, nơi đây thật sự được coi là đại bản doanh của chim cánh cụt, đứng đây không biết bao nhiêu con trên đỉnh núi.

Lâm Uyển phấn khích bé con ra, giơ tay chỉ cho Tăng Khải nhìn.

Bé Tăng Khai bị bọc kín như cái bánh chưng, tay chân cũng bị giấu bên trong áo, chỉ lộ ra mỗi hai con mắt. Cho dù vậy, trên mặt bé vẫn phải đeo thêm một cái kính đi trời tuyết, giúp bé có thể chống đỡ được với khí lạnh. Trái lại Lâm Uyển cảm thấy đeo cái vật kia không thoải mái chút nào, chỉ đem mặt giấu trong khăn quàng cổ.

Bé Tăng Khai vẫn không thể lý giải được chim cánh cụt là cái gì, nhưng khi nhìn thấy thì vẫn tỏ ra rất cao hứng.

Chờ đến khi bọn họ xem đủ rồi trở về phòng, vừa mới đặt bé Tăng Khai xuống giường, không hiểu vì sao mà bé lại xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên.

Hiện tại bé đã đi khá vững, nhưng lúc này đáng đi lại có vẻ kỳ quái, hai móng cứ liên tục lắc lư qua lại, vừa đi vừa kêu lên ô ô.

Lâm Uyển khó hiểu nhìn con vài lần, sau đó mới nhận ra, nhóc con này có phải là đang học cách đi của chim cánh cụt không vậy?

Lúc cô còn đang kinh ngạc, nhóc lại bỗng nhiên nhảy lên một cái, làm một động tác lao xuống nước ngay tại giường.

Tăng Tuấn phản ứng rất nhanh, vội đi tới ôm lấy con, bằng không chắc chắn là nhóc sẽ rơi xuống giường mất.

Lâm Uyển kinh sợ bế con đặt lên trên đùi, vỗ hai cái lên mông nhỏ mập mạp của con rồi dọa: “Không được nhảy như vậy, sẽ bị té xuống đó, biết chưa?”

Bé Tăng Khai chớp đôi mắt to, cư nhiên lại vẫn không sợ, còn nghĩ rằng mẹ đang đùa với mình, may là bé cũng quên đi chuyện này rất nhanh.

Lúc tối muộn, nhóc đã hoàn toàn quên mất chuyện học cách đi của chim cánh cụt.

Sau đó bọn họ lại được ngắm nhìn thêm rất nhiều địa danh mỗi khi tàu dừng bến, nhưng xem xong, Lâm Uyển hầu như không nhớ được hết tên của các địa danh đó.

Lúc ở trên thuyền, không biết có phải do hoàn cảnh càng lạ lẫm càng dễ kích thích người ta làm chuyện xấu hổ hay không, mà mỗi đêm Tăng Tuấn đều không hề phiền hà cùng cô làm chút việc vận động.

Cứ như vậy đã qua nửa tháng, Lâm Uyển dọc đường đều chơi rất vui vẻ, song không hiểu sao bỗng dưng cô lại thấy hơi say tàu, đầu óc choáng váng, muốn nôn. Hôn nữa khẩu vị của cô cũng kém đi, không có cảm giác thèm ăn. Nhưng cô không muốn khiến cho Tăng Tuấn lo lắng, nên vẫn cố gắng duy trì, dù sao cũng sắp về nhà rồi.

Sau vài ngày không thoải mái, cô lại ăn uống chơi đùa vui vẻ như bình thường.

Lúc về nhà, Tăng Tuấn bỗng nhớ đến một chuyện, hỏi cô: “Gần đây kinh nguyệt của em không tới?”

Lâm Uyển lập tức ngây ngốc, nhanh chóng nghĩ ngợi một chút, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ, đúng là kinh nguyệt của cô đã chậm mất vài ngày.

Song cô vẫn không thể tin được, nghĩ chắc là do đi đường xa quá, nên kinh nguyệt mới không đều?

Vì để an toàn, cô vẫn mang que thử chạy vào nhà vệ sinh để kiểm tra cho chắc.

Lúc kiểm tra, cô còn nghĩ chắc không phải đâu, nhưng khi nhìn thấy hai vạch hiện lên, cô mới tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Cô quả thật không thể tin nổi vào mắt mình, liệu có sai lầm gì không?

Tăng Tuấn vì sợ cô uống thuốc tránh thai thường xuyên sẽ không tốt cho cơ thể, cho nên hầu như anh đều dùng bao, lần nào cũng dùng.

Đây là vấn đề gì vậy hả?

Chờ lúc Lâm Uyển buồn rầu đi ra, Tăng Tuấn không đợi cô mở miệng mà đã đoán trước được kết quả. Có điều phản ứng của anh tốt hơn cô nhiều, không hề bị đá kích như cô.

Cô khó hiểu hỏi: “Sao có thể chứ, không phải lần nào cũng dùng bao sao?”

Tăng Tuấn tiện tay cầm lấy hộp bao cao su, sau đó thản nhiên đọc dòng chữ ghi trên đó: “Khả năng tránh thai là 97%, chắc chúng ta nằm trong 3% còn lại rồi.”

Lâm Uyển nhớ đến lúc bọn họ đi du lịch, số lần phóng túng quá nhiều, cho nên mới...

Nhưng bé Tăng Khai vẫn còn nhỏ mà, bọn họ thật sự không vội có đứa thứ hai.

Lâm Uyển vuốt bụng nói: “Cứ sinh một đứa lại một đứa như vậy, chắc em biến thành heo mất thôi...”

Tăng Tuấn ôm cô dỗ dành, ngón tay chỉ nhẹ lên mũi cô, nói: “Vậy em thấy con heo con Tăng Khai có đáng yêu không?”

Lâm Uyển nghĩ nghĩ, nhớ đến dáng vẻ dễ thương của con, liền nhanh chóng gạt đầu.

Tăng Tuấn lại ôm cô rồi nói: “Vậy thì cứ sinh đi, tạo thành một đội bóng đá luôn.”

Lâm Uyên hoảng sợ, vội vàng xua tay: “Đội bóng rổ em cũng không muốn, chỉ hai đứa là được rồi.”

Lần này mang thai, Lâm Uyên đã không còn lo lắng như lần đầu nữa, sau khi làm kiểm tra xác nhận đã mang thai, cô mới gọi điện thoại thông báo cho mẹ biết.

Mẹ cô đã sớm giục cô mau sinh đứa nữa để làm bạn với Tăng Khải, lúc này nghe thấy tin này, bà liền tươi cười hơn hở, nói: “Lần này sinh con gái là tốt nhất, có trai có gái, hay là mẹ tìm người tính cho con nhé... Nghe nói đến tháng nào đó là có thể xem được...”

Lâm Uyên dờ khóc dờ cười đặt điện thoại xuống, không phải lúc trước mẹ cô đã ăn chay niệm phật cầu cháu trai đó sao, bây giờ lại muốn có cháu gái...

Lần mang thai này của Lâm Uyên có chút khác so với lần trước. Lần đầu mang thai cô rất thích ăn chua, mặc kệ có ăn được hay không thì vẫn cho vào miệng. Nhưng lần này cô lại thích ăn cay, ví dụ như cá trần, ngày nào cô cũng muốn ăn. Ăn nhiều đến mức khiến Tăng Tuấn có phần lo lắng.

Mẹ cô nghe vậy thì rất cao hứng, nói ăn cay thì sẽ sinh con gái, cứ ăn thật nhiều vào.

Lâm Uyên cố gắng thích nghi với mọi hoàn cảnh, không muốn suy nghĩ nhiều, việc gì đến sẽ đến thôi. Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ lại một chút tới chuyện hồi trước, lần đầu tiên biết mình mang thai, cô còn căng thẳng với Tăng Tuấn, thiếu chút nữa thì đi phá thai. Hiện tại nhìn thấy dáng vẻ mềm mại đáng yêu của con, cô cảm thấy hết thảy mọi việc đều vô cùng kỳ diệu.

Lâm Uyên cố gắng mạnh mẽ giống như khi mang thai Tăng Khải, một ngày ăn đủ ba bữa cơm, tập một số bài thể dục thích hợp. Tăng Tuấn cũng rất ít khi ra ngoài xã giao, chỉ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô.

Hai người giống như đang ở ẩn, kiên nhẫn chờ tiểu bảo bối thứ hai ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Ngoại truyện 10

Mấy tháng trôi qua, bụng của Lâm Uyên cũng trở nên to dần lên.

Mỗi ngày cô đều làm kiểm tra rất cẩn thận, nhưng lần này nhóc con rõ ràng khác hẳn lần trước, có vẻ khá nghịch ngợm, nửa đêm đều đá vào bụng mẹ.

Cứ như vậy vài lần, Lâm Uyên bị con đá đến tỉnh cả ngủ.

Chỉ cần cô có động tĩnh, Tăng Tuấn sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Sau đó, anh lại đưa tay mò vào chần để tìm bụng Lâm Uyên. Cô thì chỉ mơ màng mở to hai mắt, tỉnh tỉnh mê mê không hiểu có chuyện gì.

Tăng Tuấn có chút bất đắc dĩ, khắp thiên hạ này người duy nhất dám bắt nạt vợ của anh có lẽ chỉ có thể là nhóc con trong bụng kia mà thôi. Anh khẽ mỉm cười, xoa xoa bụng cô, ghé miệng vào thương lượng: “Con ngoan ngủ đi.”

Chỉ xoa nhẹ hai cái vậy mà rất có hiệu quả, rất nhanh nhóc con trong bụng không còn làm ồn nữa.

Lâm Uyên ngáp một cái rồi lại ngủ tiếp.

Kể từ khi mang thai đứa thứ hai, cơ thể của Lâm Uyên càng ngày càng mập mạp, hoàn toàn khác biệt so với khi mang thai bé Tăng Khải, còn lười biếng mệt mỏi hơn trước, không muốn làm gì hết.

Hơn nữa lúc bé con trong bụng lớn dần lên, bé Tăng Khải mới bắt đầu chú ý đến cơ thể biến hóa của mẹ mình.

Bé Tăng Khải còn nhỏ, nhưng đã có thể nói được vài câu đơn giản, nhìn thấy bụng Lâm Uyên to lên, nhóc con kia còn nhiều lần đi tới vén áo mẹ lên để xem. Kết quả bé chỉ thấy bụng mẹ lồi lên chứ không phải đang giấu cái gì dưới áo, tức thì tỏ ra rất ngạc nhiên.

Lâm Uyên ngồi an vị trên salon, mệt mỏi ôm con rồi giải thích: “Trong bụng mẹ có em bé đó, nhưng em còn nhỏ nên không ra ngoài chơi được, phải đợi em lớn lên, em sẽ ra chơi với con, đến lúc đó con chính là anh trai đây.”

Bé Tăng Khải mở to hai mắt, bỗng nhiên rất có hứng thú với cái bụng của mẹ, đứng nói thầm một mình: “Em bé trong bụng... Anh trai...”

Lâm Uyên bị lời nói non nớt của anh làm cho buồn cười không ngừng được.

Tuy rằng cơ thể rất lười nhác, nhưng mỗi ngày cô vẫn không giảm thời gian vận động. Tăng Tuấn chỉ cần có thời gian thì nhất định sẽ đi dạo với cô.

Lâm Uyên gần đây tính tình cũng có chút thay đổi. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng có hứng thú với may vá hay thêu tranh chữ thập. Nhưng tự nhiên lúc này cô lại nhớ đến nó, lúc trước khi còn học đại học cô cũng hay xem các bạn học nữ thêu tranh chữ thập, nhưng cô chưa từng thử làm lần nào.

Hiện tại cô liền bảo Từ Đan mua giúp cô một số tranh thêu, tốt nhất là tranh hoạt hình dễ thương một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã sắp đến ngày sinh, lúc nằm trong phòng chờ sinh, Lâm Uyên có cảm giác như được trở lại chốn xưa.

Các y tá và nhân viên chăm sóc lần trước bây giờ lại có ở đây, vẫn ở bên cạnh theo sát chăm sóc cô, điều khác biệt chính là lần này tâm tình của Lâm Uyên tốt hơn trước rất nhiều.

Chờ an bài xong xuôi, cô liền gọi điện về cho mẹ.

Mẹ Lâm Uyên trong điện thoại vẫn tỏ ra khá lo lắng, không ngừng dặn dò cô: “Con đừng nên chủ quan, cho dù là lần thứ hai sinh con thì vẫn phải chú ý, phụ nữ sinh con không phải là chuyện đùa đâu.”

Lâm Uyên thoáng nhìn qua Tăng Tuấn đang ngồi bên cạnh, vội nói: “Mẹ yên tâm, xung quanh con đều là những người rất chuyên nghiệp, mẹ còn lo lắng gì chứ... Chắc phải đợi vài ngày nữa... Con đã thích nghi được với hoàn cảnh ở đây rồi... Vâng, con biết rồi, đồ ăn chắc chắn là rất hợp khẩu vị...”

Đặt điện thoại xuống, Lâm Uyên mới để ý, thật ra trong phòng này cũng đã được thay đổi một chút ít.

Lúc trước ở phía cửa sổ hoàn toàn trống trơn, chỉ có Từ Đan đem đến một lẵng hoa để trang trí, lần này tuy không có lẵng hoa, nhưng ở góc tường lại được đặt một chậu cây xanh.

Toàn bộ nơi này đều có một chút thay đổi nho nhỏ.

Lâm Uyên vẫn như cũ vui vẻ chờ đến ngày sinh, song lần này nhóc con trong bụng có vẻ nhỉnh nạc hơn so với nhóc Tăng Khải. Ngày sinh dự kiến đã trôi qua, vậy mà vẫn không thấy có chút động tĩnh gì.

Kéo dài lâu, khiến cho mẹ Lâm Uyên mỗi ngày phải gọi đến ba bốn cuộc điện thoại, sốt ruột nói: “Đứa nhỏ này sao mãi không chịu ra vậy, lần trước con sinh còn sớm hơn ngày dự kiến, lần này qua mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy gì... Mẹ thấy, chắc chắn là con gái rồi...”

Lâm Uyên nghe mẹ nói cũng thấy hơi xao động, nhưng cô cũng không dám nghĩ nhiều, dù sao chẳng ai dám cam đoan lần này sẽ là con gái.

Khi làm kiểm tra, cô cố ý không hỏi là con trai hay con gái, mục đích là để cho mình có thể làm quen được với mọi chuyện, sinh nam hay nữ thì cũng sẽ vui vẻ chào đón.

Thật ra trong lòng cô cũng có chút mong đợi sẽ là con gái, bởi vì nếu như vậy, sau này cô có thể mặc váy xinh cho con, chải tóc đẹp cho con nữa.

Lần này cô đã có kinh nghiệm, cho nên đã sớm bàn bạc với Tăng Tuấn, rằng khi cô bắt đầu sinh, anh nhất định phải đi ra ngoài.

Vì là lần thứ hai nên có phần thuận lợi hơn lần trước, ban đầu bác sĩ còn hơi lo lắng vì thai nhi nằm sai hướng, nhưng đến khi sinh, thai nhi đã quay người lại như bình thường.

Nghe thấy tiếng khóc vang lên của con, Lâm Uyên toàn thân cũng cạn kiệt sức lực. Cô gần như không mở mắt ra được, chỉ biết là con đã ra đời.

Cô vừa hồi hộp vừa vui, rất nhanh y tá đã vệ sinh sạch sẽ cho đứa nhỏ rồi bế đến cho cô xem.

Là một bé gái, nhìn qua thì rất giống với bé Tăng Khải khi mới sinh ra, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy lông mày của bé nhạt hơn, miệng nhỏ hơn miệng Tăng Khải, nhất là lúc ngủ, nhìn bé như đang bấu môi lên vậy.

Lần này ba Tăng Tuấn đến rất nhanh, cũng để lại cho cháu gái một món quà.

Cả đời ông sống giản dị, không bao giờ khoa trương, ông tặng cho cháu gái chiếc vòng cổ ngọc bích mà mẹ Tăng Tuấn để lại.

Lúc đó Lâm Uyên đang mơ màng ngủ, chỉ thấp thoáng nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện. Chờ tỉnh lại, cô thấy Tăng Tuấn đang ngồi nhìn chuôi vòng cổ kia đến xuất thần.

Tăng Tuấn thấy cô tỉnh lại, mới ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ mặt của anh rất bình thản, nhưng lúc nhìn cô thì lại thoáng hiện lên sự dịu dàng.

Anh không có ấn tượng nhiều về mẹ, nhưng trong ảnh chụp của bà, anh biết mẹ anh thực sự rất thích chuôi vòng này.

Vừa rồi khi ba tới, ông cũng đã nói với anh mấy câu.

Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi cha anh tới, để lại thứ này.”

Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Ba nói con gái chúng ta nhìn rất giống mẹ anh...”

Anh nói rất khẽ, Lâm Uyển không chen vào, chỉ im lặng lắng nghe.

Một lát sau, anh lại nói: “Đây là chuối vòng mà gia đình nhà mẹ đẻ đưa cho bà, khi đó thời thế rất nhạy cảm, mẹ anh tuy rất thích chuối vòng này, nhưng chưa từng một lần được đeo nó trước mặt mọi người...”

Lâm Uyển tuy không trải qua thời kỳ đó, nhưng cũng biết một chút từ lời người lớn kể, sau khi đất nước bình định... Thì mẹ anh lại qua đời...

Đối với ba Tăng Tuấn mà nói, thì đó là một sự tiếc nuối không thể nào bù đắp được.

Lâm Uyển cố gắng ngồi dậy, trầm mặc nắm lấy tay anh.

Tăng Tuấn tâm tình có vẻ đã dịu đi một chút, cầm chuối vòng cổ ướm vào cổ con gái mà treu đùa.

Vật kia hơi lạnh, cho nên bé con lập tức chu cái miệng nhỏ lên, cau mày giống như đang mất hứng. Nhưng bàn tay nhỏ thì vẫn ôm lấy chuối vòng cổ kia.

Lâm Uyển bật cười nói: “Em bé ơi, con rốt cục là thích hay không thích vậy? Sau này con lớn, mẹ cho con đeo có được không nào?”

Lúc cô ngẩng đầu lên, biểu tình của Tăng Tuấn đã khá hơn rất nhiều.

Anh chậm rãi nắm chặt lấy tay cô.

Ở bệnh viện đến khi khỏe lại, Lâm Uyển liền chuẩn bị đi về nhà. Trong lúc ở bệnh viện, bé Tăng Khai và mẹ Lâm Uyển cũng đi qua thăm cô một lần.

Lúc này biết cô xuất viện, mẹ Lâm Uyển đã bế bé Tăng Khai ngồi ở cửa phòng chờ. Nhưng bé Tăng Khai càng ngày càng nghịch ngợm, không chịu ngồi yên, lúc thì chạy đi ngắm hoa, lúc thì lại ra xem hồ phun nước.

Chờ sau khi xe chở mấy người Lâm Uyển về, nhóc mới nhớ ra lý do vì sao mình phải ngồi ở phòng chờ.

Nhìn thấy mẹ về, bé Tăng Khai liền vội vàng chạy tới.

Hiện giờ bé đã đi và chạy khá vững, nhưng cơ thể thì vẫn còn nhỏ, cho nên chỉ có thể bám vào quần áo của bảo mẫu, ý muốn hạ thấp người xuống để cho bé nhìn thấy em bé.

Bảo mẫu lập tức cúi người thấp xuống một chút.

Bé Tăng Khai như được nhìn thấy một món đồ chơi mới, còn muốn sờ em bé một cái, nhưng em bé tự nhiên lại ưỡn người một cái, làm cho bé Tăng Khai giật mình kinh ngạc.

Lâm Uyển đi tới nắm tay bé Tăng Khai, dắt bé đi vào nhà.

Lần này cô sinh rất thuận lợi, hơn nữa cơ thể cũng hồi phục rất nhanh.

Tuy nhiên cô vẫn có chút lo lắng, gần đây cô thường đặt hết tâm tư lên người con gái, không biết bé Tăng Khai có ghen tỵ mà buồn bã hay không nữa.

Nhưng lúc cô bế con gái về, lập tức mọi băn khoăn đều tan biến. Đứng thấy bé Tăng Khai còn nhỏ mà lắm, thật ra bé rất hiểu chuyện, luôn thích vuốt vuốt tay em gái nhỏ, không ngừng nói với em gái mình là anh trai của em.

Thậm chí lúc thấy em bé đang bú sữa mẹ, bé Tăng Khai còn quay lại hỏi: “Lúc nhỏ con cũng thế sao?”

Lâm Uyển nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của con, nói: “Đúng vậy.”

Đối với Lâm Uyển mà nói, ngoại trừ trong nhà có thêm một thành viên ra, thì hầu như cuộc sống vẫn trôi qua êm đềm như cũ.

Sau tháng ở cữ và tiệc đầy tháng cho con gái, Lâm Uyển đã bắt đầu quen với việc có hai đứa con nhỏ. Song trong nhà bây giờ không phải là náo nhiệt bình thường nữa rồi, lúc trước có Tăng Khai, chỉ có thể nói là bớt trống trải, nhưng từ sau khi có thêm con gái nhỏ, Lâm Uyển cảm thấy bây giờ trong nhà phải nói là cực kỳ cực kỳ náo nhiệt.

Hơn nữa không riêng gì đứa nhỏ, mà còn có cả Đại Mao và Nhị Mao nữa.

Lần trước khi Nhị Mao sinh, hầu như cún nhỏ đều đã được đem tặng cho người thân, nhưng Nhị Mao một lần lại có thể sinh sáu nhóc, cuối cùng trong nhà quyết định sẽ giữ lại một con. Bé cún kia quá mức nghịch ngợm, đôi lúc sẽ bị Đại Mao Nhị Mao giáo dục cho một trận.

Giáng sinh lại tới, trong nhà không có một giây nào là yên tĩnh.

Lâm Uyển có lúc còn lo là Tăng Tuấn sẽ không làm quen được, thật ra anh vẫn có dáng vẻ như trước đây, nhưng thời gian xem tạp chí đã ít đi một chút, bây giờ anh hầu như chỉ dành thời gian để chơi đùa với con.

Trong nhà hầu hết các nơi đều được trải thảm, chính là để cho các con có chỗ để chơi đùa.

Hiện giờ hai người đều cảm thấy mình giống như vợ chồng già vậy. Hai người ở bên nhau đã lâu, giờ lại có con trai con gái, thấy thế nào thì cũng đã già rồi. Dường như ngay cả khi nằm cạnh nhau thì cũng không còn thấy xúc động khát khao nữa. Mỗi một ánh mắt, mỗi một cử chỉ của đối phương thì đều có thể đoán trước được.

Hôm đó Lâm Uyển tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ, nhưng bỗng nhiên lại bị Tăng Tuấn kéo lại, đem cô đặt trên đùi anh.

Lâm Uyển có chút ngoài ý muốn, khẽ kêu lên một tiếng.

Tăng Tuấn vừa mỉm cười vừa cởi quần áo của cô ra, ngón tay vuốt ve toàn thân cô.

Lâm Uyển vội ôm lấy vai anh, thân mật hôn nhau.

Dưới nụ hôn của anh, hô hấp của cô cũng dần dần trở nên hỗn loạn. Anh nâng người cô lên, hôn lên mặt cô, hai người dán chặt lấy nhau, kích động vuốt ve đối phương...

Lâm Uyển toàn thân tê dại, không còn chút sức lực. Động tác của anh khiến cho cô ý loạn tình mê không thể phản ứng, đầu óc cũng trống rỗng, mái tóc rối loạn xòa tung ra giường.

Không biết bao lâu sau, cả hai cùng nhau đạt cao trào.

Trong ánh đèn mờ ảo của phòng ngủ, cô nhìn thấy được ánh mắt anh, nét mặt anh...

Hơi thở của anh nồng đậm, hô hấp triền miên đẩy đưa một chỗ, Tăng Tuấn mỉm cười, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ngoại truyện 11

Lâm Uyển thật sự không ngờ cô con gái nhỏ của mình lại được người ta yêu mến đến như vậy.

So với nhóc Tăng Khải, bây giờ ông nội yêu thương cháu gái còn hơn cả tình thương giữa ông cháu bình thường. Phải nói ông nội coi cháu gái như một hòn ngọc quý trên tay vậy, đối với nhóc Tăng Khải, ông chỉ quý cháu một cách đơn thuần, nhưng với nhóc Tăng Di này, có thể coi là cưng chiều đến tận trời.

Tên của Tăng Khải ông nội chỉ nghĩ vài ngày là xong, nhưng lần này ông phải nghĩ đến hai tháng, cuối cùng mới ra được một cái tên là Tăng Di.

Khác biệt với nhóc Tăng Khải chính là, nhóc Tăng Di này từ khi sinh ra đều rất ngoan ngoãn yên tĩnh, quả thật giống như phiên bản thu nhỏ của Tăng Tuấn vậy. Tăng Khải chỉ trừ lúc ngủ ra thì mới bớt nghịch ngợm, nhưng Tăng Di ngay từ nhỏ đã rất ra dáng là một cô bé nho nhã thùy mị.

Có thể là do nhà họ Tăng thiếu bóng dáng của phụ nữ, nên đối với ba Tăng Tuấn, có một đứa cháu gái cũng coi như bù đắp lại một phần tiếc nuối trong lòng.

Lúc đầu Lâm Uyển còn sợ là con gái cô sẽ không được cưng chiều, dù sao cô cũng đã lớn lên trong một gia đình trọng nam khinh nữ như vậy, ai ai cũng coi như không khí. Không ngờ hiện tại trường bồi lại yêu thương con gái cô đến thế.

Nhưng điều này lại khiến cô cảm thấy hơi lo ngại, không biết nhóc Tăng Khải có thấy buồn hay không.

May là Tăng Khải cũng giống cô hồi nhỏ, căn bản không hề để ý đến chuyện này, vẫn như cũ chơi đùa vui vẻ, còn cực kỳ tốt với em gái.

Hơn nữa vì hình như trong nhà có thêm em gái, cho nên nhóc Tăng Khải cũng trở nên chừng mực lên không ít, mấy lần còn cầm bình sữa trong tay bảo mẫu, muốn tự mình cho em uống nước.

Lúc Tăng Di vừa mới được một tuổi, ba Tăng Tuấn còn đến đón bé qua chỗ ông ở vài ngày. Khi đó, nhóc Tăng Khải rất sốt ruột, ngày nào cũng đi loay quanh trong nhà, hỏi bảo mẫu rồi lại hỏi ba mẹ là em gái nhỏ đi đâu rồi.

Chờ sau khi Tăng Di được bé về, nhóc Tăng Khải mỗi ngày đều lấy đồ chơi đưa cho em gái nghịch.

Trong khoảng thời gian này, bạn của Lâm Uyển là Triệu Ngọc cũng đến nhà thăm hai đứa nhỏ, song cô còn có một việc nữa, đó là nói với Lâm Uyển về chuyện kết hôn của mình.

Lâm Uyển biết rõ chồng trước của Triệu Ngọc khôn nạn đến thế nào, sau khi ly hôn, Triệu Ngọc cũng đã buồn bã trải qua một quãng thời gian ngắn. Điều kiện của cô rất tốt, nhưng nhất thời chưa thể vượt qua được định kiến của xã hội về việc phụ nữ tái hôn.

Thỉnh thoảng Lâm Uyển cũng có nói chuyện qua điện thoại với cô, vì chuyện hôn nhân tan vỡ, cho nên Triệu Ngọc đã tập trung hết tâm trí vào việc phát triển nghề nghiệp và điều kiện của bản thân.

Không ngờ sau vài năm, Triệu Ngọc sau nhiều lần gặp trắc trở, cuối cùng cũng đã tìm được người thích hợp. Nhưng lần này cô rất thận trọng, muốn quen biết một thời gian để hiểu rõ về đối phương.

Nghe tin Triệu Ngọc sắp kết hôn, Lâm Uyển cảm thấy rất vui vẻ.

Dường như không phải lo lắng nhiều, cho nên nhìn Triệu Ngọc có vẻ trẻ ra không ít. Chồng sắp cưới của cô là một người làm bên ngành IT, tuy công việc bận rộn nhưng luôn biết suy nghĩ cho gia đình, hai người lại có rất nhiều sở thích chung.

Hôn lễ của người khác thì Lâm Uyển có thể không đi, nhưng hôn lễ của Triệu Ngọc thì nhất định cô phải tham dự.

Cô liền chuẩn bị rồi đi tới chỗ Triệu Ngọc sớm hơn một ngày trước hôn lễ.

Vì người đã kết hôn không được làm phù dâu, cho nên việc của Lâm Uyển cũng không có gì nặng nề, mấy cô bạn cùng phòng hồi trước cũng đã đến đây, vừa vặn có dịp tụ họp với nhau.

Mọi người trong ký túc xá đều đã kết hôn, lúc này đang ngồi vây vòng tròn, đánh bài như khi còn đi học. Mấy người cười nói vui vẻ, ai cũng hồi tưởng lại quãng thời gian trước kia, có người còn nhớ đến một vài chuyện vui.

Một cô bạn nói: “Hồi đấy mình chuyên môn bị muỗi cắn, có lần bị đốt nhiều quá, mình tức giận muốn về nhà, kết quả mọi người biết Triệu Ngọc đã nói gì không, cậu ấy nói làm thế nào bây giờ, cậu mà đi, muỗi cắn tở thì sao...” Nói xong lập tức quay sang cù Triệu Ngọc một phen.

Triệu Ngọc bị nhột, nằm cười lăn lộn trên giường, nói: “Đừng cù nữa mà, lát nữa tở sẽ đau họng mất...”

Lâm Uyển rót cho cô cốc nước, sau đó mọi người lại bắt đầu ngồi ăn bánh ngọt, tất cả đều được Lâm Uyển làm ở nhà rồi đem đến.

Cười đùa vui vẻ suốt đêm, hôm sau, mấy người bạn học cùng phòng đã được chuẩn bị riêng một bàn, là do Triệu Ngọc chuẩn bị cho các cô. Nhưng Lâm Uyển còn muốn nhìn tận mắt sân khấu, cho nên tất cả đều thống nhất chạy lên phía trước để xem.

Chiếm được một vị trí đẹp, ai nấy đều目不转睛 chờ cô dâu xuất hiện.

Một lát sau, hôn lễ được bắt đầu, Triệu Ngọc xinh đẹp mặc váy cưới nhẹ nhàng bước ra.

Lâm Uyển biết để đi được đến đây Triệu Ngọc đã phải trải qua rất nhiều đau khổ, cô có thể nhìn thấy những giọt nước mắt đang trào ra từ đôi mắt cô.

Lâm Uyển cũng không kìm nén nổi mà khóc theo.

Chờ khi Triệu Ngọc đến mời rượu, cô lại đi tới ôm Lâm Uyển một cái, nói: “Cậu đã là mẹ của hai đứa con rồi mà còn khóc nhè như vậy, mình đứng trên khóc, cậu cũng ở dưới này khóc là sao, cười một cái đi, cậu phải vui cho mình chứ.”

“Vui lắm, mình đang rất vui mà.” Lâm Uyển giơ cốc lên uống một ngụm lớn, sau đó lại bật cười.

Lúc trở về nhà, Tăng Tuấn đã ăn cơm xong, anh dắt hai đứa nhỏ lên vườn hoa ở trên cao để chơi đùa.

Lâm Uyển chạy ào vào trong, kết quả vừa mới chạy thì bỗng nhiên bị người ta làm cho giật mình.

Không biết Tăng Tuấn đã đứng ở ngay cửa từ lúc nào, thấy cô tới, anh liền ôm cô vào lòng rồi xoay tròn một cái.

Lâm Uyển kinh ngạc nhìn anh, Tăng Tuấn lại dịu dàng nói: “Anh nhìn thấy em trở về.”

Lâm Uyển lúc này mới phát hiện, ở trên lầu có thể nhìn thấy rõ ràng quang cảnh phía dưới.

Cô mỉm cười vòng tay ôm chặt lấy anh.

Trên lầu hai đứa nhỏ đang bò tới bò lui chơi đùa, mùa hè tuy trời rất nóng, nhưng trên này có nhiều gió nên không khí cũng có phần mát mẻ hơn. Xung quanh không có nhiều thứ che đậy, chỉ có một hàng cây xanh, nhìn xuyên qua còn có thể thấy được con đường quốc lộ cách đó không xa.

Tuy căn nhà của hai người không làm quá cao, nhưng địa thế chỗ này lại cao hơn bình thường, nên đứng ở tầng hai có thể nhìn thấy rất rõ phía dưới. Cũng chính vì vậy, vườn hoa trên không nhỏ nhỏ này là nơi mà bọn nhỏ thích chơi nhất, cho nên biện pháp đảm bảo an toàn đã được chú trọng hơn rất nhiều.

Tăng Tuấn nằm ngửa trên ghế, yên lặng ngắm nhìn bầu trời sao, Lâm Uyển cũng ngồi bên cạnh anh.

Trái lại nhóc Tăng Khai thì đang kéo em gái đi chơi đùa. Trong vườn hoa nhỏ, Lâm Uyển cố ý bảo người chuẩn bị cho cô một bãi cát trắng, lúc này hai đứa nhỏ đang cảm xèng và xô nhỏ nghịch cát rất vui vẻ.

Phương thức giáo dục con của Tăng Tuấn rất đặc biệt, Lâm Uyển từng nghĩ chắc anh sẽ rất nghiêm khắc, dù sao hồi nhỏ nghe anh học mấy thứ kia cũng đã khiến cô thấy khủng bố lắm rồi. Nhưng sự thật là, anh chỉ hoàn toàn thuận theo một thái độ rất tự nhiên, không hề bắt con phải học tập quá nhiều thứ.

Chỉ có duy nhất việc sinh hoạt là phải thật nghiêm túc.

Cái gì không tốt cho sức khỏe là tuyệt đối không cho ăn, ví dụ như không được ăn quá nhiều đường, thêm nữa là phải đi ngủ sớm, cho dù ban đầu hai đứa không chịu phối hợp với bố, nhưng anh vẫn kiên nhẫn, cuối cùng cũng huấn luyện được nề nếp cho hai đứa nhỏ.

Thật ra hai bé Tăng Khai và Tăng Di rất nghe lời, chỉ cần giảng giải cho hai đứa hiểu là chúng sẽ lập tức nghe lời ngay.

Hơn nữa tuy nhỏ hơn anh ba tuổi, nhưng cô gái nhỏ Tăng Di lại tỏ ra khá cứng chặc, mới ba tuổi nhưng đã tỏ ra là một cô bé rất ngoan ngoãn và điềm tĩnh. Nhưng tâm hồn của cô nhóc lại có phần mềm yếu, lần trước ngồi xem phim hoạt hình, đến đoạn con thỏ nhỏ bị lạc mẹ, bé Tăng Di còn khóc đến đỏ cả mũi, quay sang ôm mẹ rồi nói: “Thỏ con thật đáng thương...”

Song đến đoạn cuối thỏ con lại tìm được mẹ, bé Tăng Di lúc đó mới tươi cười vui vẻ trở lại.

Theo quá trình lớn lên của con, vấn đề giáo dục cũng phải được mở rộng, không còn gói gọn trong việc huấn luyện ăn cơm đi ngủ nữa.

Có một người bạn của Lâm Uyển, vì phương pháp dạy của hai vợ chồng mâu thuẫn với nhau, nên đứa nhỏ không chịu nghe lời, nhưng cô và Tăng Tuấn thì khác. Bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa trước đó cũng không cần phải bàn bạc với nhau, cứ thuận theo tự nhiên mà giải quyết các vấn đề cho bọn nhỏ.

Tăng Tuấn lập ra quy củ cho bọn nhỏ, Lâm Uyển thì quan tâm đến sinh hoạt, chú ý đến những thay đổi của con, ví dụ như chiều cao này, thay răng này...

Nếu thấy các con thích gì đó, Tăng Tuấn sẽ thật nghiêm túc dạy cho bọn trẻ. Có thể nói Lâm Uyển là người để ý đến các sở thích của con, còn Tăng Tuấn sẽ là người dạy bảo. Ví như Lâm Uyển phát hiện thường xuyên thấy nhóc Tăng Khai xếp những khối gỗ thành một hàng dài.

Hai nhóc Tăng Khai và Tăng Di rất thích chơi trốn tìm với ba mẹ, lần nào nhóc Tăng Khai cũng trốn rất kỹ, nhưng Tăng Di thì lại không như thế, mỗi lần không phải lộ đầu thì chính là lộ mông.

Mỗi lần bị tìm thấy bé lại tỏ ra ngốc nghếch một cách đáng yêu, buồn bực khó hiểu như thể đang nghĩ ‘sao con lại bị bắt chứ’, nhưng cuối cùng bé vẫn bị mẹ phát hiện đang trốn sau cây vì lộ ra lớp váy nhỏ.

Tóc của Tăng Di cũng càng lúc càng dài. Lâm Uyển thường xuyên thay đổi kiểu tóc cho con, còn chuẩn bị rất nhiều váy áo nhỏ xinh cho con nữa. Có váy công chúa điệu đà, có váy nhỏ xinh xắn nữa, Tăng Di mặc cái nào cũng đều tỏa ra một hương vị khác nhau, hơn nữa giày nhỏ ở chân bé cũng có thể đi, không bao giờ đá ra.

Song do bản tính, tuy Tăng Di tỏ ra ngoan ngoãn hơn, nhưng chung quy thì vẫn còn là một đứa trẻ. Có một lần Lâm Uyển đưa hai con ra bãi cỏ chơi, không biết Tăng Di tìm đâu ra được một đóa bồ công anh. Bé rất cố gắng cố gắng thôi, nhưng vì miếng quá nhỏ, nên đóa bồ công anh không hề động dậy.

Kết quả nhóc Tăng Khai tưởng rằng em gái đang cần giúp đỡ, xung phong nhận việc chạy tới, dùng một hơi thổi bay đóa bồ công anh kia.

Bé Tăng Di lập tức tủi thân khóc òa lên, hai mắt đỏ hồng, trong tay cầm cây bồ công anh đã bị thổi trơ trọi. May là Lâm Uyển đã nhanh chóng tìm được một cây bồ công anh khác cho bé, lần này bé Tăng Di mới hít một hơi sâu, tự mình thổi bay đóa bồ công anh. Sau đó cô bé vui vẻ như một con thỏ nhỏ, chạy khắp nơi đuổi theo đóa bồ công anh kia.

Không riêng gì mùa xuân và mùa hè, mà mùa thu cũng có rất nhiều thứ để chơi.

Vào mùa thu, châu chấu trong sân rất nhiều, nhóc Tăng Khai thường dùng tay để bắt châu chấu, nhưng nhóc Tăng Di thì không làm thế, bé chỉ học theo dáng vẻ của châu chấu, châu chấu nhảy thế nào thì bé sẽ nhảy y như thế.

Xuân đi đông đến, chớ đứa nhỏ lớn hơn một chút, Lâm Uyển lại phát hiện là Tăng Di đang đi nhặt lá cây để làm tiêu bản. Hơn nữa bé còn thật nghiêm túc nói với mẹ: “Mẹ, mẹ biết không, con người không phải được biến hóa từ khi đâu, mà là từ gấu đó, bởi vì gấu có thể đứng lên đi lại, gấu lại không có đuôi, còn thích ăn động vật. Còn thú mỏ vịt thì được lai giữa vịt và hải ly.”

Khác với Tăng Di yêu thích thiên nhiên, Tăng Khai lại rất thích những thứ liên quan đến thủ công, ví dụ như làm chong chóng, làm hộp giấy, hơn nữa còn cực kỳ có hứng thú với quả địa cầu, lần nào cũng xem đến mê mẩn.

Lâm Uyển thì không hiểu địa cầu có cái gì đẹp, chỉ biết có một lần cô vào phòng gọi ba người ra ăn cơm, kết quả lại thấy Tăng Tuấn đang ngồi trên sofa hỏi đồ Tăng Khai: “Tại sao Anh và Bắc Kinh đều ở bắc bán cầu, nhưng ở Anh lại ấm hơn ở Bắc Kinh?”

Nhóc Tăng Khai không chút do dự trả lời luôn: “Vì chịu ảnh hưởng của dòng nước ấm ở bắc Đại Tây Dương ạ.”

Nghe thấy câu trả lời, Tăng Tuấn lại quay sang hỏi Tăng Di đang ngồi bên cạnh: “Vì sao hoa hòe trắng lại thơm, mà hoa hòe đỏ lại không thơm?”

Tăng Di mơ hồ suy nghĩ, có vẻ như không biết đáp án.

Tăng Tuấn nhẹ nhàng nói cho con: “Bởi vì hoa hòe trắng thu hút ong mật bằng mùi hương, còn hoa hòe đỏ thì thu hút ong mật bằng màu sắc.”

Tăng Di lập tức nói tiếp: “Cho nên hoa càng trắng thì càng thơm, hoa sen trắng cũng thơm...”

“Thêm một câu nữa, nếu ả đầu châu chấu xuống nước thì nó có bị chết đuối không?”

Tăng Di lắc đầu nói: “Không ạ, phải ả bụng nó xuống nước thì nó mới chết, bởi vì châu chấu hô hấp bằng bụng... Nhưng làm vậy thì sẽ không phải là bé ngoan... Bé ngoan không được làm châu chấu chết... Cũng không được để các động vật nhỏ khác bị thương...”

Tăng Tuấn lại quay sang hỏi Tăng Khải: “Một quả dưa hấu, cắt ba lần thì sẽ được mấy miếng?”

Lâm Uyển nghe xong, cũng bắt đầu suy nghĩ theo.

Tăng Khải nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tám miếng ạ.”

“Vậy cắt bốn lần thì sao?”

Lâm Uyển đang tính toán thì đã nghe Tăng Khải trả lời: “Mười tám miếng ạ, bởi vì nhát dao cuối không thể cắt hết toàn bộ tám miếng kia được.”

Tăng Tuấn không lên tiếng khen ngợi, chỉ nhẹ gật đầu một cái.

Lâm Uyển cười đi tới, thúc giục mấy bố con: “Đi ăn cơm thôi.”

Ánh mắt của cô và Tăng Tuấn chạm nhau, hai người không hẹn mà cùng nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ngoại truyện 12

Khi hai đứa nhỏ lớn lên một chút, trong nhà cũng có rất nhiều thay đổi.

Nhóc Tăng Khải vẫn hoạt bát như cũ, trong lòng tràn đầy sự hiếu kỳ, cái gì cũng muốn biết, thậm chí còn tự coi phòng mình như một phòng thí nghiệm, ngày nào cũng ở trong đó mê mải nghiên cứu cái gì không biết.

Nhóc Tăng Di cũng có rất nhiều ý tưởng mới, nhưng hầu hết đều liên quan đến động vật và thực vật. Chính vì thế, trong nhà ngoài Đại Mao Nhị Mao ra thì còn nuôi rất nhiều động vật nhỏ khác, bắt đồng với những đứa trẻ chỉ biết treu chọc động vật, Tăng Di ngay từ bé đã rất yêu thương chúng. Nhóc tự mình lấy lá cây cho thỏ con ăn, lấy nước và thức ăn cho chim nữa.

Hơn nữa cô bé này còn quan tâm cả đến những thứ bên ngoài, nhóc biết ở một nơi xa có một người ông rất thương rất quý mình, cho nên bé còn chủ động gọi điện thoại, dùng giọng nói ngọt ngào nói chuyện với ông nội.

Có một lần Lâm Uyển thấy cô nhóc đang cầm điện thoại nói: “Con biết rồi ông nội, ông cũng phải giữ gìn sức khỏe nhé...”

Nghe xong Lâm Uyển chỉ còn biết trợn mắt kinh ngạc.

Hơn nữa trình độ của Tăng Di thật ngoài sức tưởng tượng của Lâm Uyển, cô nhóc này còn có thể ngồi cùng nhóm các di bảo mẫu làm kem đắp mặt nạ cho mẹ.

Nhưng sau khi nhìn thấy mẹ và các di giúp việc đắp mặt nạ, cô nhóc lại thấy hơi sợ, lần nào cũng trốn phía sau cửa, trộm nhìn khuôn mặt đáng sợ của mẹ và các di.

Ngoại trừ điểm đó, cô nhóc Tăng Di còn biết hái hoa trong vườn về rồi kết thành vòng hoa để tặng mẹ.

Thỉnh thoảng Lâm Uyển muốn treu bé, thấy bé cầm một thứ gì đó thì liền nói: “Bé Tăng Di ơi, con cho mẹ cái kia được không?”

Cô nhóc cho dù có thích món đồ trong tay đến thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn rất ngoan ngoãn tặng cho mẹ. Lâm Uyển thấy vậy, vừa cười vừa đem đồ trả lại cho Tăng Di.

Đến giữa hè, Tăng Tuấn bỗng nhiên muốn mang Lâm Uyển về tổ trạch ở một thời gian ngắn. Lâm Uyển đã từng nghe anh nhắc đến nơi này mấy lần, nhưng cụ thể là nơi như thế nào thì cô hoàn toàn không biết, chỉ biết là chỗ đó đã đề không rất lâu.

Dù sao bọn họ đã lâu chưa được hưởng thụ thế giới riêng của hai người, cho nên Lâm Uyển lập tức đồng ý ngay.

Song trước khi đi, cô vẫn có chút không yên tâm, liền gọi cho mẹ, bảo bà qua chăm sóc cho Tăng Khải và Tăng Di giúp cô.

Thật ra hai đứa nhỏ đều rất ngoan, nhất là Tăng Khải, bây giờ càng ngày càng ra dáng làm anh rồi.

Thu xếp xong mọi việc trong nhà, Lâm Uyển liền cùng Tăng Tuấn xuất phát.

Đường núi tuy quanh co, nhưng dọc đường rất thuận lợi, không cảm thấy xóc nảy nhiều lắm, cảnh sắc xung quanh thì vô cùng tuyệt đẹp. Đây là nơi chưa từng được tân trang lại, từ trong xe nhìn ra quang cảnh hai bên đường, quả thật giống như một bức tranh.

Chỉ có điều xe đi hơi tốn thời gian, vừa tiến vào vùng núi, vì để đảm bảo an toàn nên xe đi rất chậm, Lâm Uyển mới đầu còn phấn chấn, nhưng ngồi một lát thì đã cảm thấy rất mệt.

Không gian bên trong xe rất lớn, cô nhắc chân kê lên ghế xe, áp lưng vào ngực Tăng Tuấn, tìm một tư thế thoải mái để ngủ.

Chờ lúc cô tỉnh lại, xe đã sớm dừng lại được một lúc rồi.

Cô chớp chớp mắt, nhìn sắc trời dần tối, có chút ngượng ngùng ngồi dậy, sau đó cô mới phát hiện là mình vẫn đang đề lên tay Tăng Tuấn, cô rất đau lòng, nên vội vàng giúp anh xoa bóp một chút.

Nhưng Tăng Tuấn có vẻ hiểu được ý của cô, liền nói: “Anh không sao mà, em cũng mới gồi lên thôi.” Nói xong anh còn giơ cánh tay lên, ý nói không có vấn đề gì. Thậm chí sau đó anh còn bắt chước tư thế ngủ của cô, thái độ mang theo trêu chọc và cưng chiều.

Lâm Uyển xấu hổ, vội từ trong xe chạy ra ngoài, lúc đi ra, cô còn cuống quýt sửa sang lại đầu tóc và quần áo của mình.

Tuy nhà họ Tăng xa quê đã lâu, nhưng trong nhà cũng không phải là không có ai ở, hiện tại có mấy người phụ trách giữ nhà, nhưng số lượng không nhiều lắm, cho nên bọn họ đều lần lượt thay phiên nhau canh gác.

Lúc bọn họ tới, có một bác đang trực đi ra nghênh đón bọn họ. Theo như vai vế thì người này là một người họ hàng xa của Tăng Tuấn.

Lâm Uyển chào hỏi đôi phương, bác trai này rất nhiệt tình, nhưng lại nói tiếng địa phương, cho nên Lâm Uyển nghe không hiểu. Mỗi một câu bác ấy nói thì đều được Tăng Tuấn phiên dịch lại.

Song nghe được một lúc, Lâm Uyển cũng dần dần hiểu được thứ ngôn ngữ địa phương mang theo chút ý nhị này.

Lần này tới đây, hai người đã thống nhất là sẽ vui vẻ hưởng thụ thế giới riêng của hai người. Cho nên sau khi xe đến nơi, Tăng Tuấn liền bảo tài xế quay về.

Hiện tại trong nhà chỉ còn ba người bọn họ mà thôi.

Mùa này, đồ ăn trên núi rất phong phú và đa dạng. Lúc bọn họ tới, bác trai đã sớm chuẩn bị đồ ăn cho hai người. Trong sân có một cái bàn nhỏ, nhà cũ của Tăng Tuấn không lớn lắm, ít nhất cũng không thể bằng nhà mới được, nhưng nơi này lại mang đậm hương vị cổ xưa của vùng non xanh nước biếc.

Bác trai không cầu kỳ chuẩn bị nhiều thịt cá, mà hầu hết đều là các món đặc sản của địa phương, mang phong cách thôn quê mà Lâm Uyển và Tăng Tuấn rất hiếm khi ăn.

Tất cả nguyên liệu đều rất tươi mới, được bác trai lấy từ trên núi lúc sáng sớm, có rất nhiều loại rau mà Lâm Uyển chưa từng nhìn thấy.

Đồ ăn rất nhẹ nhàng thanh đạm, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Ngồi trong sân ăn cơm xong, lúc đi vào nhà, Lâm Uyển lại chưa thể thích ứng được. Đang là giữa hè, vậy mà trong nhà lại vô cùng lạnh lẽo. Hơn nữa vì phòng quá sâu, nên có nhiều chỗ không biết mặt trời có chiếu đến hay không, tóm lại nhìn qua thì thấy khá cô quạnh.

Tuy nhiên bàn ghế thì lại khá sạch sẽ, chắc là các bác phụ trách thường tới đây để dọn dẹp.

Lâm Uyển đánh giá qua một lượt, đồ đạc trong phòng khá cũ kỹ. Giường và bàn trang điểm đều là kiểu dáng cổ xưa, nhìn ra được đây là một chỗ ở khá tốt.

Nhưng cảm giác xưa cũ lại khiến Lâm Uyển không được thoải mái cho lắm, không biết ở nơi này có xuất hiện ma quỷ hay không nữa. Song đã đến tận đây rồi thì đành phải ở lại thôi.

Lâm Uyển đánh bạo ngồi xuống giường, tuy giường đã dùng lâu năm, nhưng chăn đệm đều là đồ mới, cô đưa tay sờ lên, cảm thấy rất mềm mại và thoải mái.

Loại giường cứng này không giống với loại ở nhà, cho nên Lâm Uyển phải ngồi một lúc thì mới làm quen được. Hơn nữa tuy giường đã cũ, nhưng ngồi xuống lại không nghe thấy tiếng kêu kẹt, cũng không cảm thấy lỏng lẻo.

Lúc nằm xuống, cô còn ngửi được mùi của cây mộc hương, hương thơm quanh quẩn bên mũi, rất dễ chịu.

Buồng trong ánh sáng không được tốt, Lâm Uyển nằm trên giường, chỉ nhìn thấy các hoa văn trên tường một cách mơ hồ.

Tăng Tuấn bước vào phòng, anh bật công tắc đèn lên, lập tức toàn bộ không gian đều đã được chiếu sáng. Lâm Uyển vì thế mà tinh thần cũng trở nên tốt hơn.

Cô ngồi dậy, ở trên giường nhìn đông nhìn tây, cuối cùng mới nhìn thấy những hoa văn phức tạp được khắc trên tường.

Lâm Uyển nhìn ngắm một lát, không biết có phải do phòng quá lớn hay không mà cô cảm thấy nơi này rất u ám, cô vội ôm lấy thất lưng Tăng Tuấn, cựa lên người anh rồi nói: “Nơi này rộng quá...”

Lại nói tuy chỗ cô và Tăng Tuấn đang ở cũng rất lớn, nhưng vì trong nhà có hai đứa nhỏ và mấy con chó, nên hầu như không có một phút nào là yên tĩnh...

Nhưng ở đây, nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ có bốn bức tường, khiến cho cô thấy không quen.

Tăng Tuấn vỗ vỗ cô một chút để trấn an, đem cô ôm chặt vào lòng. Lâm Uyển đương nhiên không còn sợ nữa, cô nằm dựa lên người anh, để mặc anh tùy ý vuốt ve.

Cô đã sớm có thói quen sống theo kiểu vợ chồng già với Tăng Tuấn, cho nên đang định nói chuyện linh tinh với anh vài câu, nào biết Tăng Tuấn lại bắt đầu giở tính xấu, vén áo cô lên rồi mò tay vào sờ soạng.

Lâm Uyển vội vàng né tránh, nhưng Tăng Tuấn đã nhanh hơn cô, anh xoay người lại rồi đè cô dưới thân mình, sau đó vừa cởi quần áo vừa hôn lên môi cô.

Cuộc sống ở đây cực kỳ nhàn nhã, thật giống như đang đi nghỉ phép vậy, mới đầu Lâm Uyển còn sợ là mình sẽ không thích ứng được, nhưng sau một ngày, cô mới biết là tuy chỗ này đã lâu năm, nhưng cũng có rất nhiều chỗ được tân trang lại. Đặc biệt là toilet hiện đại, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ở vài ngày, bác trai giữ nhà còn nói cho bọn họ, ở bên cạnh đây có một dòng suối nhỏ để câu cá. Lâm Uyển và Tăng Tuấn nghe thế, liền đi mượn đồ nghề câu cá đơn giản của địa phương rồi bắt đầu ra câu thử xem sao.

Tới nơi, dòng suối nhỏ kia thật sự nhỏ hơn trong tưởng tượng của Lâm Uyển rất nhiều, làm cô nghi ngờ không biết có thể câu được cá hay không.

Những tảng đá bên dòng suối quanh năm suốt tháng được nước mài mòn nên không hề sắc nhọn. Lâm Uyển và Tăng Tuấn tìm một tảng đá cao rồi ngồi xuống. Hai người vừa phơi nắng vừa thông dong ngồi câu cá.

Kỹ thuật câu cá của Tăng Tuấn không giỏi lắm, còn Lâm Uyển thì hoàn toàn không biết gì, hơn nữa đồ nghề câu lại rất thô sơ, trông rất khó có thể câu được cá lên. Dù vậy, hai người cũng không để ý nhiều, cứ ngồi nhàn nhã câu, kết quả cuối cùng là, đừng nói là câu được cá, ngược lại còn thả vào nước không ít mồi câu rồi.

Ngồi thêm một lúc, Lâm Uyển bỗng nhìn thấy trong nước có một ít cá đang thò đầu ra. Nước ở đây rất nông, liếc mắt là có thể nhìn xuống dưới đáy.

Lâm Uyển vốn không ôm ấp hy vọng gì nhiều, nhưng vừa phát hiện thấy cá, cô lại bắt đầu tập trung hơn. Song bọn cá lại rất thông minh, chỉ cần có chút lay động là chúng sẽ lập tức bơi đi. May là Tăng Tuấn và cô nói chuyện rất nhỏ, cho nên cá không bị dọa chạy mất.

Cô bắt đầu chuyên tâm, cẩn thận chuẩn bị tốt lưỡi câu và mồi.

Cứ như vậy thử một hai lần, không ngờ một người câu cá nghiệp dư như cô mà cuối cùng cũng có thể câu lên được một con cá.

Nhưng vừa nhắc cần câu lên, Lâm Uyển tuy rất hưng phấn, song lúc nhìn vào con cá đang quẫy loạn kia, cô lại không biết phải làm sao.

Tăng Tuấn mau chóng đứng dậy, giúp cô đặt cá vào trong thùng nước.

Chờ hai người mang cá về nhà, Lâm Uyển vui vẻ muốn chết, muốn đích thân vào bếp làm cá cho Tăng Tuấn ăn.

Tuy rằng bác trai khi nấu ăn đều sử dụng đồ làm bếp hiện đại, nhưng Lâm Uyển nghe nói nếu hầm cá bằng chảo sắt thì cá sẽ rất thơm, cho nên cô cũng muốn thử dùng nó để nấu cá xem sao.

Lúc này vì đang hưng phấn nên lá gan của cô rất lớn, liền thử vào bếp nhóm lửa. Tuy lúc đầu bị sặc khói, nhưng sau khi được bác trai hướng dẫn, cô đã nhanh chóng nắm được bí quyết.

Nhưng một cái chảo lớn như vậy mà chỉ nấu một con cá nhỏ, khiến Lâm Uyển cũng hơi băn khoăn. Con cá này đến lòng chảo còn không to bằng nửa là.

Bác trai thấy vậy, liền cười tủm tỉm lấy ra hai con cá trong tủ lạnh rồi đưa cho cô, còn có cả đậu phụ và một số nguyên liệu tươi mới của địa phương nữa.

Tăng Tuấn vốn muốn vào giúp, nhưng Lâm Uyên lại muốn tự mình làm, ngay cả bác trai muốn giúp cũng bị cô từ chối, chỉ cần bác hỗ trợ chỉ dẫn mà thôi.

Cô hằng hái xắt tay áo lên làm. Hiện tại cô rất có hứng thú với việc nấu nướng, căn bản là ở nhà đã làm rất nhiều điểm tâm ngọt, sau lại nấu nướng một số món, tuy không thể nói là cực giỏi, nhưng tất nhiên là không hề tệ.

Tắm ướt già vị xong, Lâm Uyên quay lại muốn nhặt rau. Kết quả lại phát hiện rau đã được nhặt xong rồi, Tăng Tuấn còn đang nhẹ nhàng cười với cô.

Hơn nữa chắc chắn Tăng Tuấn chưa từng làm bếp bao giờ, cho nên sau khi nhặt rau này nọ xong, anh lại đặt chúng lên như đang trưng bày sản phẩm vậy, trật tự ngăn nắp đến nỗi khiến cô phải bật cười.

Cứ như vậy, tốc độ của Lâm Uyên cũng dần được tăng lên, không bao lâu cô đã dọn ra được một bàn ăn phong phú.

Lúc đang chuẩn bị dọn đồ ăn, Tăng Tuấn cũng ở bên cạnh dọn dẹp bàn sạch sẽ, hai người giống như một đôi vợ chồng trẻ, cùng nhau chuẩn bị cho bữa cơm.

Bác trai còn đem rượu cất lâu năm ra mời bọn họ nếm thử, nhưng Lâm Uyên và Tăng Tuấn đều không có thói quen vừa ăn cơm vừa uống rượu. Song trước một bàn đồ ăn như vậy, trong một khung cảnh tuyệt đẹp như thế, hai người lại nổi lên hứng thú muốn nếm thử xem sao.

Rượu này có vẻ không cao độ lắm, uống vào thấy rất nhẹ nhàng. Lâm Uyên tuy sống với Tăng Tuấn đã lâu, nhưng vẫn không biết tử lượng của anh thế nào. Căn bản là vì anh rất ít khi phải đi xã giao, mà nếu có thì cũng sẽ không có ai mời rượu anh.

Trái lại Lâm Uyên biết rõ về tử lượng của mình, có thể nói cô trời sinh có tử lượng tốt. Sau khi đi làm ở công ty thì cô mới nhận ra điều này, khi đó có rất nhiều đồng nghiệp mời rượu cô, lúc đầu cô còn sợ mình uống nhiều sẽ say, kết quả uống mãi mà vẫn không có cảm giác gì.

Tuy vậy nhưng cô vẫn không dám thể hiện ra, uống được kha khá thì bắt đầu từ chối, sau đó có lần cô lại thử tử lượng của mình ở nhà xem thế nào, cuối cùng phát hiện tuy đã uống rất nhiều chén, song lại không hề cảm thấy say.

Cô cũng không quá để ý đến điều này, chỉ nghĩ uống rượu đâu có gì hay ho mà tự hào, lại nói cô thật sự không thích uống rượu, uống vào miệng vừa cay mà vừa không ngon lành gì.

Cô biết thỉnh thoảng làm vài chai bia hay vài chén rượu thì cũng không thể say được, hôm nay tâm tình lại rất tốt, hơn nữa rượu của bác trai lại có vị ngọt, Lâm Uyên bất tri bất giác uống vào không ít.

Hai người anh một chén em một chén, Tăng Tuấn cũng uống được kha khá rồi.

Dần dần Lâm Uyên phát hiện Tăng Tuấn bỗng nhiên lại nói nhiều hơn bình thường. Mọi ngày anh rất ít nói, cho dù lúc về nhà thấy cô, anh cũng chỉ nói một câu là hết, tuyệt đối không nói đến câu thứ hai.

Lúc này Lâm Uyên thấy anh có vẻ nói nhiều hơn một chút rồi.

Tăng Tuấn lấy tay chống cằm, cứ cười cười nhìn cô không thôi. Lâm Uyên mới đầu còn không để ý lắm, nhưng một lát sau, cô mới nhận ra là anh đã duy trì tư thế này được khá lâu rồi.

Bỗng nhiên cô ý thức được một tình huống khó lường!!

Có phải là anh uống say không đó?!

Lâm Uyên nghĩ thế thì sợ ngây người, cô cẩn thận xem xét, cảm thấy mình đúng là rất ít khi nhìn thấy anh uống rượu!

Cô dường như không thể tin nổi, nhìn không được mà theo dõi nét mặt của anh.

Nếu như bình thường, Tăng Tuấn chắc chắn sẽ phát hiện ra ánh mắt cô có phần không bình thường, sẽ hỏi ngay là cô đang làm gì. Nhưng lúc này phản ứng của anh rõ ràng là chậm chạp hơn, dường như còn không có phản ứng gì, vẫn cứ chăm chú nhìn cô chằm chằm.

Bị anh nhìn một lúc, Lâm Uyên chợt nghe thấy anh nói gì đó.

Giọng của anh đã không còn bình thường nữa, Lâm Uyên phải cúi xuống cố gắng nghe thì mới biết là anh đang muốn nói gì.

Anh như đang tự thì thào nói một mình vậy, anh nói: “Anh rất yêu em...”

Anh là người rất trầm tĩnh, cho dù uống nhiều nhưng vẫn rất yên lặng, nói xong câu đó, anh có vẻ hơi buồn ngủ, còn thật sự định gục luôn xuống bàn.

Lâm Uyên cười ôm lấy anh, thừa dịp anh còn đang tỉnh, cô liền vội vàng đỡ anh nằm lên giường, sau đó đắp chăn cho anh.

Im lặng ngồi nhìn anh một lát, Lâm Uyên trong lòng tràn ngập yêu thương, căn phòng lạnh lẽo cũng có phần ấm áp hẳn lên, không còn khiến cho cô cảm

thấy sợ hãi nữa.

Cuối cùng cô cúi xuống, nhẹ nhàng đáp lại anh: “Em biết, em cũng rất yêu anh.”

-- Toàn Văn Hoàn --

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.